

Это цифровая копия книги, хранящейся для потомков на библиотечных полках, прежде чем ее отсканировали сотрудники компании Google в рамках проекта, цель которого - сделать книги со всего мира доступными через Интернет.

Прошло достаточно много времени для того, чтобы срок действия авторских прав на эту книгу истек, и она перешла в свободный доступ. Книга переходит в свободный доступ, если на нее не были поданы авторские права или срок действия авторских прав истек. Переход книги в свободный доступ в разных странах осуществляется по-разному. Книги, перешедшие в свободный доступ, это наш ключ к прошлому, к богатствам истории и культуры, а также к знаниям, которые часто трудно найти.

В этом файле сохранятся все пометки, примечания и другие записи, существующие в оригинальном издании, как минимум о том долгом пути, который книга прошла от издателя до библиотеки и в конечном итоге до Вас.

Правила использования

Компания Google гордится тем, что сотрудничает с библиотеками, чтобы перевести книги, перешедшие в свободный доступ, в цифровой формат и сделать их широкодоступными. Книги, перешедшие в свободный доступ, принадлежат обществу, а мы лишь хранители этого достояния. Тем не менее, эти книги достаточно дорого стоят, поэтому, чтобы и в дальнейшем предоставлять этот ресурс, мы предприняли некоторые действия, предотвращающие коммерческое использование книг, в том числе установив технические ограничения на автоматические запросы.

Мы также просим Вас о следующем.

- Не используйте файлы в коммерческих целях.
Мы разработали программу Поиск книг Google для всех пользователей, поэтому используйте эти файлы только в личных, некоммерческих целях.
- Не отправляйте автоматические запросы.
Не отправляйте в систему Google автоматические запросы любого вида. Если Вы занимаетесь изучением систем машинного перевода, оптического распознавания символов или других областей, где доступ к большому количеству текста может оказаться полезным, свяжитесь с нами. Для этих целей мы рекомендуем использовать материалы, перешедшие в свободный доступ.
- Не удаляйте атрибуты Google.
В каждом файле есть "водяной знак" Google. Он позволяет пользователям узнать об этом проекте и помогает им найти дополнительные материалы при помощи программы Поиск книг Google. Не удаляйте его.
- Делайте это законно.
Независимо от того, что Вы используете, не забудьте проверить законность своих действий, за которые Вы несете полную ответственность. Не думайте, что если книга перешла в свободный доступ в США, то ее на этом основании могут использовать читатели из других стран. Условия для перехода книги в свободный доступ в разных странах различны, поэтому нет единых правил, позволяющих определить, можно ли в определенном случае использовать определенную книгу. Не думайте, что если книга появилась в Поиске книг Google, то ее можно использовать как угодно и где угодно. Наказание за нарушение авторских прав может быть очень серьезным.

О программе Поиск книг Google

Миссия Google состоит в том, чтобы организовать мировую информацию и сделать ее всесторонне доступной и полезной. Программа Поиск книг Google помогает пользователям найти книги со всего мира, а авторам и издателям - новых читателей. Полнотекстовый поиск по этой книге можно выполнить на странице <http://books.google.com/>

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Τῶν Ἁγίων Πάντων Ὁ Θεϊότατος Χορός .

Mēnaion tou Septemvriou
[- tou Augoustou]

Orthodox Eastern Church,
Bartholomaios Koutlounousianos

C
9088
9F9

Harvard College Library

FROM THE BEQUEST OF
JOHN HARVEY TREAT
OF LAWRENCE, MASS.
(Class of 1862)

ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΤΟ Α ΚΑΙ ΤΟ Ω, ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΜΗΝΑΙΟΝ

ΤΟΥ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Περιέχον ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν,
Διορθωθὲν τὸ πρὶν ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΑΟΥΤΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ,

Καὶ παρ' αὐτοῦ αὐξηθὲν τῆ τοῦ Τυπικοῦ προσοχῆς
κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἁγίας

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ἩΣ Τῆ ΕΓΓΡΑΦῆ ΑΔΕΙΑ

Ἀναθεωρηθὲν καὶ ἀκριβῶς ἐπιδιορθωθὲν

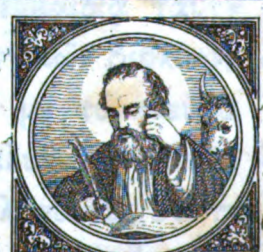
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΝῦΝ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓ. ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΣ

1863

C-9088.9F

Treat fund

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ

ΤΗΣ

ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΜΗΝΑΙΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΣ.

Οί πρό δύο ἤδη ἐτῶν τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης Τυπογραφίας ἀναλαβόντες, κατὰ τὸ ἱερόν αὐτῶν χριστιανικόν χρέος, σπεύσαντες ἐξητήσαντο, ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν των, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπ' αὐταῖς ἄδειαν καὶ εὐλογίαν, ἐφ' ᾧ καὶ ἠξιώθησαν κατὰ καιροὺς δύο Πατριαρχικῶν γραμμάτων, ἐνισχυόντων καὶ παροτρυνόντων οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὀδηγούντων ὡς πρὸς τὴν ἐκτύπωσιν ἢ ἀνατύπωσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων· ἐξ ἀμφοτέρων δὲ τῶν γραμμάτων τούτων φέρομεν πρὸς πληροφάν σου, ᾧ φίλτατε Ἀναγνώστα, τὰς εἰς τὸ προκείμενον καταλλήλους μόνον ἐφεξῆς περικοπὰς.

Περίκοπή

Πατριαρχικοῦ γράμματος τῆς 15 Δεκεμβρίου τοῦ 1850 ἔτους πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἑλληνικῆς Τυπογραφίας τοῦ Φοίνικος.

« Ὅθεν καὶ διὰ τῆς παρουσίας Πατριαρχικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς πέμπομεν τῇ ἐντιμότητί σας
» τὰς ἐγκαρδίους ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας, ἐπευχόμενοι ὑμῖν ἐνίσχυσιν ἀνω-
» θεν, καὶ εὐόδωσιν ἐν τοῖς ἔργοις ὑμῶν, καὶ πρόοδον ἀγαθὴν τοῦ κοινωφελοῦς ἡμῶν
» Καταστήματος, ἐν ὑγείᾳ ὑμῶν κατὰ τὸν διπλοῦν ἄνθρωπον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Τυπογραφία
» αὕτη, ἀνέκαθεν καταγινομένη εἰς τὴν ἐκτύπωσιν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, φαίνεται πως
» ἀναφερομένη σχετικῶς καὶ πρὸς τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ὑπάρχετε
» γνήσια τέκνα καὶ ὑμεῖς οἱ ταύτην ἔχοντες διιθῆναι, ἐνεκρίναμεν ἐν τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἵνα
» δώσωμεν ὑμῖν καὶ ὀδηγίας τινὰς ὡς πρὸς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ὡς
» καὶ ἡ προθυμία καὶ ὁ ζήλος σας νὰ διατελῆ ἀνεπίληπτος καὶ σύμφωνος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς
» Ἐκκλησίας, καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ Καταστήματός σας νὰ προβαίη περικαλυπτομένη καὶ διὰ
» τῆς Ἐκκλησιαστικῆς προστασίας καὶ τῆς εὐαρεσθήσεως· καθότι δὲν σὰς λανθάνει, ὅτι πολλὰ
» καὶ παρρηάματα ἐννοιῶν διαφόρων, καὶ λάθη τυπογραφικὰ, τὰ ὁποῖα παρσισέφρησαν ἐν
» αὐτοῖς ἐκ τῆς συνεπειᾶς τῶν παρελθόντων χρόνων καὶ περιστάσεων, ἤδη χρῆζουσιν ἐκκαθα-
» ρίσεως βαθμηδὸν καὶ κατὰ τὴν τῶν πραγμάτων ὑπαγόρευσιν, πολλὰ δὲ θεωροῦνται καὶ
» ἀσυγχώρητα ὅλως. Τούτου ἕνεκα ἡ ἐντιμότης σας θέλετε ἔχει πρῶτιστον ὄρον τῆς ἐκτυπώ-

- » σεως παντός γενικῶς βιβλίου καινοφανοῦς τὴν ἀποφυγὴν προσβολῆς τινος καὶ προσκρούσμα-
- » τος πρὸς τε τὴν ἱεραὴν ἡμῶν ἑρησκείαν, πρὸς τὴν ἠθικὴν, καὶ πρὸς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν.
- » Εἰς δὲ τὰ τῆς ἱεραῆς ἡμῶν Ἀκολουθίας βιβλία, ὅταν μετατυπῶνται, νὰ γίνηται ἡ πρέπουσα
- » καὶ ἀκριβὴς προσοχὴ, κτλ. »

Π ε ρ ι κ ο π ῆ

ἐτέρου Πατριαρχικοῦ γράμματος τῆς 19 Ὀκτωβρίου τοῦ 1851
πρὸς τὴν αὐτὴν Διεύθυνσιν.

- « Ἐλάβομεν εὐμενῶς τὸ σαλὲν ἡμῖν υἱικὸν γράμμα σας, καὶ εἶδομεν ὅσα ἐν αὐτῷ σημειοῖτε
- » περὶ τῆς εἰς ἀνατύπωσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων καταβαλλομένης προσοχῆς σας.
- » Ὅθεν ἐπαινέσαντες ὑμᾶς ὡς εἰκὸς, δὲν λείπομεν ἀπαντῶντες νὰ ὑπομνήσωμεν ὑμῖν ὅσα καὶ
- » προλαβόντως ὑπηγορεύσαμεν, ἵνα δηλαδὴ ἐν τῇ ἐκτυπώσει τῶν προεκδεδομένων Ἐκκλησια-
- » στικῶν βιβλίων τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ὡς προεδηλώσαμεν ὑμῖν, προσέχητε ὥστε νὰ διορ-
- » θοῦνται μόνον τὰ τυπογραφικὰ λάθη, καὶ ἄλλα παροράματα, χωρὶς νὰ παραλλάττηται τὸ
- » πρωτότυπον, κτλ. »

Οὕτω λοιπὸν ταῖς εὐχαῖς καὶ τῇ ἀδείᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἐφωδιασμένοι, καὶ τοῖς ἱεροῖς Αὐ-
τῆς ἐντάλμασι χρεωστικῶς ὑπακούοντες, ἐπεχειρήσαμεν διεκπεραιώσαντες ἐν τῷ διαστήματι
τῶν δύο τούτων ἐτῶν τὴν ἀνατύπωσιν οὐκ ὀλίγων ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων τῶν ἱερῶν
ἡμῶν Ἀκολουθιῶν, ὅσον τοῦ Ἀνθολογίου, Εὐχολογίου τοῦ Μεγάλου, τῆς Παρακλητικῆς, τοῦ
Ἀποστόλου, Ὁρολογίου τοῦ Μεγάλου, κτλ. Ἰδόντες δὲ τὴν χρεῖαν καὶ δευτέρας ἐκδόσεως τῶν
Μηναίων, καθότι ἡ πρώτη, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου μὲν Βαρθολομαίου τοῦ Κουτλουμουσιανοῦ
διορθωθείσα, ἐκ δὲ τῶν τοῦ Φοίνικος πιστηρίων δημοσιευθεῖσα πρὸ ἐτῶν ἐννέα, ἐξέλιπεν ἤδη,
δὲν ἐδειλιάσαμεν οὐδ' εἰς αὐτοῦ τοῦ πολυδαπάνου καὶ πολυμόχθου ἔργου τὴν ἐπιχείρησιν· καὶ
ἰδοὺ ἔχεις πάλιν, ὡς Ἀναγνωστα, ἐκ τῶν αὐτῶν πιστηρίων τοῦ Φοίνικος δευτέραν τῶν Μηναίων
ἐκδοσιν, ὑπερέχουσαν τῆς πρώτης οὐ μόνον κατὰ τὸν ἐξωτερικὸν ὠραισμόν, ἀλλὰ, τὸ οὐσιωδέ-
στερον, καὶ κατὰ τὸ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβὲς τῆς διορθώσεως, περὶ ἧς λέγομεν ὀλίγα, ἵνα μὴ
φρανῶμεν ἀβασίστως πως καυχώμενοι, ἢ παραμορφοῦντες τὰ πράγματα.

Καίτοι μὲν ἀφ' ἐνὸς σέβας οὐ τὸ τυχὸν ἀπονέμοντες εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀοιδίμου σοφοῦ
ἀνδρός, τοῦ κατὰ τὴν πρώτην ἐκδοσιν, ὡς εἴρηται, τὰ Μηναῖα διορθώσαντος, ἀφ' ἐτέρου δ' ὁμως,
κατὰ τὸ χρεὸς τὸ παρα τῆς πανσεβάστου Μητρὸς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπιβλη-
θὲν εἰς ἡμᾶς, ἀκριβεῖ καὶ ἀπαραιτήτῳ χρώμενοι προσοχῇ εἰς τὴν ἀνατύπωσιν, ἀναθεωρήσαν-
τες μετὰ πάσης ἐπιμελείας ὁλόκληρον καὶ τῶν δώδεκα Μηναίων τὴν σειρὰν, καὶ παραβαλόντες
αὐτὰ πρὸς ἄλλας ἀρχαιοτέρας ἐκδόσεις, καὶ ἐξαιρέτως πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1843
τῇ ἐγκρίσει καὶ ἐπικυρώσει τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας ἐκτελεσθεῖσαν, ἀπηντήσαμεν ἀπροσδοκή-
τως, ἐκτὸς τῶν τυπογραφικῶν σφαλμάτων, (τὰ ὅποια βιβλίον οὕτως ἐγκῶδες καὶ πολύτομον
εἶναι ἀδύνατον νὰ διαφυγῇ) πλῆθος ἄλλο οὐ μόνον παροραμάτων λέξεων τε καὶ ἐννοιῶν, ἀλλὰ
καὶ ἐλλείψεων οὐκ ὀλίγων φράσεων τε καὶ ὁλοκλήρων τροπαρίων· πράγμα πάντῃ ἀλλότριον
καὶ ἀντιφάσκον εἰς τε τὴν βαθεῖαν ἐκκλησιαστικὴν πολυμαθειαν, καὶ εἰς τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα
ἀτενῆ προσοχὴν καὶ ἀκριβείαν τοῦ μακαρίτου Κουτλουμουσιανοῦ, καὶ μόνον ἀποδοτέον ἢ εἰς
τὸ τότε πολυάσχολον τοῦ ἀνδρός, ὡς αὐτὸς οὗτος εἰς τὸν Πρόλογον τῆς πρώτης ἐκδόσεως

ὁμολογεῖ, ἕνεκα τοῦ διδασκαλικοῦ αὐτῆ ἐπαγγέλματος, ἢ καὶ εἰς τὴν τότε βίαν ἴσως τῆ Τυπογράφου, ὥστε ὡς ἐκ τούτων τῶν αἰτίων δὲν ἔμενεν ἀναμφιβόλως εἰς τὸν ἐν μακαρία τῇ λήξει ἀγαθὸν διορθωτὴν ὁ ἀπαιτούμενος πολὺς καὶ ἡσυχος καιρὸς εἰς τὴν μετὰ πάσης ἀκριβείας ἀναθεώρησιν τῶν προδιορθωθέντων.

Ἐκ τῶν πολλῶν τούτων ἐλλείψεων καὶ παροραμάτων ὀλίγα τινα μόνον, πρὸς ἀπλήν τοῦ Ἀναγνώστου περιέργειαν, καταχωρίζομεν ἐνταῦθα, ὅποια τὰ ἐφεξῆς :

Εἰς τὸν Νοέμβριον, διωρθώθησαν

Σελ.	17.	Στήλ.	α΄.	Στίχ.	39.	« νυμφῶνος »	ἀντὶ τοῦ πρότερον	« συμφῶνως »
»	43.	»	α΄.	»	13.	« Σαταν ὁ δόλιος »	ἔλειπε παντελῶς	
»	52.	»	β΄.	»	24.	« καθόδου σου »	ἀντὶ τοῦ πρότερον	« καθέδρας σου »
»	62.	»	α΄.	»	5.	« σμικρυνθέντας »	»	»
»	69.	»	β΄.	»	15.	« ἐνοικήσας σοι »	»	»
»	161.	»	α΄.	»	19.	« τρίβον »	ἔλειπε παντελῶς	»
»	168.	»	β΄.	»	15.	« καὶ παράφρονα »	ὡσαύτως	»

Εἰς τὸν Δεκέμβριον, διωρθώθησαν

Σελ.	42.	Στήλ.	α΄.	Στίχ.	26.	« Ξυρῶ πειρασμῶν »	ἀντὶ τοῦ πρότερον	« Ξηρῶ πειρασμῶ »
»	149.	»	β΄.	»	9.	« τὴν διάνοιαν ἔχυσαν »	»	»
»	149.	»	α΄.	»	34.	« πωρωθεῖς »	»	»
»	161.	»	α΄.	»	20.	« ἔδεται »	»	»
»	178.	»	β΄.	»	48.	« καθαιρούμενος »	»	»
»	233.	»	α΄.	»	10.	« ἐν τῇ Μονῇ σου »	»	»

Εἰς τὸν Ἰανουάριον, διωρθώθησαν

Σελ.	21.	Στήλ.	α΄.	Στίχ.	2.	« περιήχησας »	ἀντὶ τοῦ πρότερον	« περιήστραψας »
»	147.	»	β΄.	»	17.	« ὄβρυζότερος »	»	»
»	155.	»	α΄.	»	29.	« τοῦ Χριστοῦ »	»	»
»	170.	»	β΄.	»	22.	« διαδόσεως »	»	»
»	196.	»	β΄.	»	20.	« ἡ γενομένη »	»	»
»	204.	»	α΄.	»	40.	« τῆς πάντων σωτηρίας »	»	»

Ἐλλείψεις δὲ Τροπαρίων ὑπῆρχον εἰς τοὺς Κανόνας, κολλοβουῖσαι μάλιστα ταῖς Ἀκροστιχίδας, καὶ ἐκ τούτων πολλοὺς ἀνεπληρώσαμεν, ὡς

τὸν δεῦτερον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου τῇ 16 Ἰανουαρίου.

τὸν τῆς Θεοτόκου, τῇ 30 Ἰανουαρίου, μετὰ προσθήκης καὶ τῆς Ἀκροστιχίδος ἀποσιωπωμένης τὸ πρότερον.

τὸν πρῶτον τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου τῇ 7 Δεκεμβρίου,

τὸν τῶν Ἁγίων Νηπίων, τῇ 29 τοῦ αὐτοῦ.

τὸν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πέτρου, Διονυσίου, κτλ. τῇ 18 Μαΐου.

τὸν τοῦ Ἁγίου Πατρικίου, τῇ 19 Μαΐου.

τὸν τοῦ Ἁγίου Θαλλελαίου, τῇ 20 Μαΐου.

καὶ ἄλλους οὐκ ὀλίγους. Πολλὰ δὲ καὶ τῶν Συναξαρίων ἐν μέρει διωρθώσαμεν καὶ ἐσαφηνίσαμεν, ἀσαφῆ τὸ πρότερον ὄντα καὶ σχεδὸν ἀκατάληπτα. Τὸ ὅλον δὲ τῶν ἐλλείψεων καὶ παροραμάτων τούτων, ἔχοντες ἤδη εἰς χωριστὸν καὶ ἱκανῶς ὀγκῶδες παράρτημα συνηγμένον, ἐμελετῶμεν νὰ τυπώσωμεν ἐν τῷ τέλει τοῦ Αὐγούστου μηνός, ἀλλ' ἀναβάλλοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἴσως πράξωμεν τοῦτο εἰς τὸ ἐφεξῆς. Προσθέτομεν δὲ μόνον ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀνεπληρώσαμεν, καὶ τὰ παροραθέντα διωρθώσαμεν, οὐκ αὐθαιρέτως κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν καὶ ἀρέσκειαν, ἀλλ' ὁδηγὸν ἔχοντες πρὸ πάντων τὴν προμνησθεῖσαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκδοσὶν τοῦ 1843, οὗσαν συνοδικῶς ἐγκριμμένην καὶ ἐπιβεβαιωμένην, ἐξ ἧς τὰ πάντα σχεδὸν ἐδανείσθημεν.

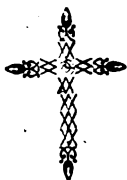
Ἄλλ' ἄραγε τὸ ἡμέτερον τοῦτο ἔργον εἶναι ἀνελλιπὲς καὶ κατὰ πάντα τέλειον; μὴ γένοιτο ἵνα ὑποπέσωμεν εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν καὶ ἀλλόκοτον οἴησιν! Τοῦτο μόνον μετὰ πάσης πεποιθήσεως βεβαιουμέν σε, ὦ Ἀναγνώστα, ὅτι ἡ παροῦσα δευτέρα τῶν Μηναιῶν Ἐκδοσις, ἕνεκα τῶν προεκτεθέντων αἰτίων, εἶναι καὶ πληρεστέρα, καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβεστέρα ὅλων τῶν προλαβουσῶν Ἐκδόσεων.

Ἐρρώσο.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΤΥΠΟΓΡ. ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΣ.

ΠΑΝΣΕΒΑΣΤΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗ
ΜΗΤΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ (*).

Δίκαιον οἶμαι καὶ ὅσιον ἅμα, **Μ**ῆτέρ μου Σεβασμιωτάτη, **Σ**οὶ μόνῃ, καὶ οὐκ ἄλλῳ τινί, προσάγειν, καὶ **Σ**οὶ ἀνατιθέναι ὀφείλεται παντὶ Ὁρθοδόξῳ πᾶν ὅ, τι ἱερόν, μικρόν ἢ μέγα, ἐκπονεῖται, καὶ τοῖς **Σ**οῖς ὅπωςδήποτε προτίθεται τέκνοις. Πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐμοὶ ὀφείλεται **Σ**οὶ μόνῃ προσαγαγεῖν καὶ ἀναθεῖναι ταυτασί τὰς δευτερεῖς δέλτους: τὰς βίβλους φημί τῶν δώδεκα μηνῶν, τὰς ἐν χρήσει παρὰ ταῖς ἀπανταχοῦ τῶν Ὁρθοδόξων ἱεραῖς **Ε**κκλησίαις οὐσας, ἐπισκευασθείσας πως, ἐνὶ τῶν τοῦ **Κ**λήρου ἐλαχίστῳ μὲν, ἀλλ' ὅμως χάριτι **Χ**ριστοῦ εἶναι λαχόντι. Πολλῶν γὰρ ἐν αὐταῖς σφαλμάτων παρεισφρησάντων ἐν ταῖς διαφοραῖς κατὰ καιροῦς ἀνατυπώσεις, καὶ τῆς λέξεως πολλαχοῦ διαφθαρείσης, καὶ τῆς ἐννοίας ἀλλοιωθείσης ἔκ τε προσθήκης καὶ ἀφαιρέσεως καὶ μεταβολῆς κατ' ἄγνοιαν ἢ παραδρομὴν ἐπισυμβάσης, καὶ μὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ μουσικοῦ ῥυθμοῦ χωλάναντος ἐν τισιν, ἐπέταξας ἐμοὶ τῷ ἐλαχίστῳ καὶ προετρέψω, **Μ**ητρός ἀναμφιλέκτῳ δικαίωματι, ἀναλαβεῖν τὰς βίβλους ταύτας, ἀναθεωρῆσαί τε καὶ ἐπιδιορθώσασθαι, ὅση μοι δύναμις, εἴ τις καὶ ἐμοὶ τοῦ τοιοῦτου δύναμις χάριτι **Θ**εοῦ· καὶ μέσα δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅσα πρόχειρα καὶ δυνατά, εὐθύς ἐχορήγησάς μοι, ὑπαλείφουσα διὰ τούτων ἐμοῦ τὸ πρόθυμον. Ἐγὼ γὰρ δοῦλος **Σ**ός καὶ μέλος ἐλάχιστον ὑπάρχων ἐξ αὐτῆς μου γεννήσεως, καὶ ταῖς **Σ**αῖς αἰεὶ ὑπέκειν ἐτοίμως ἔχων ἐπιταγαῖς, **Σ**ὴν ἠγοῦμαι φωνὴν, καὶ **Σ**ὴν **Μ**ητρικὴν ἐπιταγὴν, πᾶν τὸ διὰ στόματος τῶν ἐν **Σ**οὶ θεῖω ἐλέει κανονικῶς **Π**ατριαρχευσάντων ἐμοὶ τε καὶ παντὶ Ὁρθοδόξῳ ἐπιταττόμενον· καὶ παρήκοον κηρύττω, καὶ ταῖς ποιναῖς τῆς παρακοῆς ὑπεύθυνον, πάντα τὸν μὴ ἐτοίμως ἐπόμενον ταῖς ἱεραῖς ἐπιταγαῖς τῆς τοιαύτης ἱερωτάτης αὐτοῦ **Μ**ητρός. Ἴδου γὰρ, τὸ ἱερόν φησι λόγιον, ἀκοῆ ὑπὲρ **Θ**υσίαν ἀγαθὴν· καὶ, ἀκοῆ ζωῆ, καὶ **Θ**άνατος παρακοῆ.

(*) Ἡ παρῶσα Προσφώνησις ἀνήκει εἰς τὴν πρώτην Ἐκδόσιν.

Τῇ Σῆ τοίνυν καὶ γῶ, κατ' ὀφειλὴν ἀπαραίτητον, ὑπήκουσα ἱερᾷ ἐπιταγῇ, ὑπακούσας εὐπειθῶς εἰς τὸ πρασταχθέν μοι ὑπὸ τεσσάρων κατὰ συνέχειαν Σῶν Πατριαρχῶν, καὶ ἐμοὶ Πανσεβάστων· Πείθεσθε γάρ, ἐπιτάττει καί μοι ἡ Ἀποστολικὴ ἐντολή· πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέεικετε.

Φέρων τοιγαροῦν ἔδωκα ἐμαυτὸν τῷ ἔργῳ, καὶ διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου, καὶ τοι ταῖς τοῦ γήρατος ἀσθενείαις κατατρυχόμενος, καὶ τῇ ἐκπληρώσει τῶν τῆς διδασκαλικῆς καὶ διευθυντικῆς καθέδρας χρεῶν ὑποβεβλημένος, καὶ οὐ μικρὸν ἀπασχολούμενος, ἀλλ' ὅμως ταῖς Σαῖς ἐνισχυόμενος εὐχαῖς, ἤγαγον αὐτὸ εἰς πέρας τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι. Ὅπως δὲ ἐπεχείρησα τῷ ἔργῳ τούτῳ, ὅπως τε ἐξετέλεσα, καὶ τίσι βοηθήμασιν ἐχρησάμην ἀπ' ἀρχῆς αὐτοῦ μέχρι τέλους, ταῦτα πάντα ἐκτίθενται λεπτομερῶς ἐν τῷ ἐφεξῆς Προλόγῳ. Καὶ εἴ τις μὲν διόρθωσις ἐγένετο κανονικωτέρα ἔν τε τῇ λέξει, καὶ τῇ φράσει, καὶ τῷ ῥυθμῷ, καὶ ταῖς ἐννοίαις, ὅσαι, οὐκ οἶδ' ὅπως, συνέβησαν εἶναι συγκεχυμέναι καὶ ἀσαφεῖς, τούτου τῷ Θεῷ χάρις· οὐκ ἐμὸν γάρ, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ δόντος Θεοῦ, καὶ τὸ δυνηθῆναι χορηγησαμένου. Εἰ δέ τι καὶ ἔσφαλται τῷ Τυπογράφῳ, ἢ τὴν ἐμὴν διέφυγε γνῶσιν, τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας παρακολούθημα· τὸ γὰρ μηδὲν ἀμαρτεῖν, ὁ σοφὸς φησι λόγος, καὶ πάντα κατορθοῦν, τοῦτο Θεοῦ μόνου.

Διὸ δὴ, συγγνωμονοῦσά μοι τὰ τῆς ἀσθενείας ταύτης ἐλλείμματα, **Μῆτερ ἐπιεικესάτη**, δέξαιο εὐμενῶς, ὥσπερ ἄλλων πολλῶν, καὶ τοὺς ἐμοὺς τουτουσί πόνους, τοῖς Σοῖς παρατιθεμένους ἱεροῖς ποσίν, εἴξαντος προθύμως ταῖς Μητρικαῖς Σοῦ ἐπιταγαῖς, καὶ τὸ δυνατόν ἀόκνως ἐκτελέσαντος. Καὶ ἐπιδραψιλευσαμένη καί μοι τὰς Σαῖς εὐλογίας, εὐξαιό μοι ἔλεος παρὰ Θεοῦ, ἄφεςιν ἀμαρτιῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. **Εὐξαιο καί, Μῆτερ φιλοστοργοτάτη**, εὐξαιο ταῦτα καί μοι, τῷ Σοὶ διατελοῦντι δούλῳ εὐτελεῖ, καὶ ὑπηκόῳ τέκνῳ

αωμγ'. κατὰ μῆνα Φεβρουάριον.

**ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩ
ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΩ.**

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ (1)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΤΩΝ ΜΗΝΑΙΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΣ.

ΦΙΛΑΤΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑ.

§. 1. **Ε**νδεκα ἔτη σχεδὸν εἶναι ἤδη, ἀφ' ὧν ἤρχισε νὰ γίνεταί ἐπαισθητὴ ἡ τῶν Μηναιῶν ἔλλειψις· καὶ ὁ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς τὸν Οἰκουμένικόν ἐνδιαπρέπων Δρόνον, Παναγιώτατος κύριος Κωνσταντῖος Α'. ὁ ἀπὸ Σιναίου, ἔλαβε πατριαρχικῶς τὴν ἀντίκουσαν φροντίδα περὶ τῶν ἱερῶν τούτων βιβλίων, ὧν ἀναγκαῖον εἰς τὰς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ ἀπαντήσας, κατὰ τὴν 14 Μαρτίου 1832, εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν γενομένας μοι ἐρωτήσεις περὶ τῶν εἰς τὸ Μέγα Ὁρελόγιον ἀποριῶν μου, προσέθηκεν ἐπὶ τέλος τῆς Πατριαρχικῆς του ἐκείνης ἐπιστολῆς καὶ ταῦτα ἐπὶ λέξεως· « Θέλεις εἰδοποιήσῃ τῷ » τυπογράφῳ τὴν ἐνταῦθα ἔλλειψιν Παρακλητικῶν καὶ Μηναιῶν, προτρέπων αὐτὸν εἰς τὴν ἀνατύπωσιν καὶ τούτων, » εἰς μεγάλην τιμὴν προαχθέντων διὰ τὴν σπανιότητα. »

§. 2. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην προθυμούμενος νὰ θεραπεύσῃ, διὰ νέας ἐκδόσεως, ὁ ἐν Βενετία Τυπογράφος καὶ φίλος μου, κύριος Γεώργιος Διαμαντίδης Θεσσαλονικεὺς, ἀφ' ἧς ἀνετύπωσε τὸ ὑπ' ἐμοῦ κατὰ δύναμιν διορθωθὲν Πεντηκοστάριον, εἶτα καὶ τὴν Παρακλητικὴν, ἵτοιμάζετο ἐφεξῆς πρὸς ἀνατύπωσιν καὶ τῶν Μηναιῶν. Ἄλλ' εἶναι παρατηρημένον πρὸ πολλοῦ, ὅτι εἰς ταῦτα, καθὼς καὶ εἰς πάντα τὰ ἱερά τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἀκολουθίας βιβλία, παρεσιέφθησαν, ἐκ τῶν συνεχῶν μετατυπώσεων, σφάλματα πολλά, ἀλλ' ἢ μὲν τὴν σύνταξιν φθείροντα ἢ τῆς μελωδίας τὸν ῥυθμὸν, ἀλλοῦ δὲ καὶ τὴν ἔννοιαν ἀλλοιοῦντα, καὶ παραμορφῶντα τῶν ἱερῶν ἀσμάτων τὴν ἀρχαίαν καλλονὴν· καὶ ἐπιμένως εἶχον χρεῖαν διερρώσεως, πρὸς καθάρσιν ἐκ τῶν τοιούτων σφαλμάτων. Τούτο γινώσκων καὶ ὁ ῥηθεὶς Διαμαντίδης, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ ἔργον ἄξιον ἐπισημοῦ τῆς δαπάνης, ἔση ἀπαιτεῖται πρὸς τύπωσιν δωδεκαμήνου ὅλου, διευθύνθη πρὸς ἐμὲ, ἐν Κερκύρα ἐπι διατριβόντα, πρεβάλλον μοι τὴν διέρρωσιν τῶν Μηναιῶν τῶν τῶν· ἀλλ' ἐγὼ ἀπεποιήθην τότε τὸ πρέβλημα, ἔσχασθεις τὸ πολύμοχθον τοῦ ἔργου.

§. 3. Ἐπανελθὼν δ' εἴπειτα εἰς τὴν φίλην μητρὶδα, καὶ μετ' ἕ πολὺ, κατὰ τὴν 26 Ἀπριλίου 1839, προσκληθεὶς εἰς Βασιλεύουσαν διὰ Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς τοῦ τότε εὐκλεῶς πατριαρχεύοντος, Παναγιωτάτου κυρίου Γρηγορίου Σ', καὶ μεταβὰς εἰς αὐτήν, ἔλαβον καὶ ἐνταῦθα ἐτέραν ἐπιστολὴν τῷ αὐτοῦ Διαμαντίδῃ, πρεβάλλοντές μοι καὶ αὐθὶς τὴν αὐτὴν διέρρωσιν. Ἦκευσα ἐν ταῦτῳ καὶ

πολλοὺς τῶν τῷ ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου ἐπιθυμούντας αὐτήν, καὶ ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρίσκοντο καὶ Μηναιῶνα τινα διωρθωμένα. Ἐκτενολόγησα τὸ πρᾶγμα καὶ εἰς ἄλλους Ἀρχιερεῖς, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν αὐτῆ Παναγιότητα τὸν κύριον Γρηγόριον· ὅς τις, βεβαιώσας μοι τὰ αὐτὰ προέτρεψέ με δεσποτικῶς εἰς τὴν ἐγγείρησιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου, καὶ μὲ τὰς πατριαρχικὰς αὐτῆ εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἐνίσχυσέ με. Ἐκ τούτων ἐνθαρρυνθεὶς, ἔγραψα ἀμείσως πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς κατὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος Ἱερᾶς Βασιλικῆς καὶ Πατριαρχικῆς Μονῆς τῷ Κουτλουμουσίῳ (2), διὰ νὰ μοι πέμψωσι τὰ ἐν χρήσει αὐτῶν χειρόγραφα Μηναιῶνα.

§. 4. Πρὶν ὅμως ἔλθωσι τὰ χειρόγραφα ταῦτα, ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένος (κατὰ τὴν 12 Ἰουλίου τοῦ 1842 ἔτους) ἀοίδιμος Πατριάρχης Ἄνθιμος Ε', Κυζίκου ἐπιθὼν, ζήλω ἀρχιερατικῶ κινούμενος, καὶ συνεργῶν μοι

(2) Ἡ Μονὴ αὕτη, κειμένη κατὰ τὸ μέσον τῆς χερσονήσου τῆς Ἁγιωνύμου Ὄρους τῆς Ἀθῶνος, πρὸς τὴν βορειοανατολικὴν αὐτῆς πλευρὰν, εἰς τόπον ὠραῖον καὶ τερπνόν, ἐγγύτατα τῷ καλούμενῳ Πρωτάτου, ἐκτίσθη ὑπὸ τῷ εὐσεβεστάτῳ Βασιλεῶς καὶ Αυτοκράτορος Ῥωμαίων Ἀλεξίου τῷ μεγάλῳ Κομνηνοῦ, τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς αὐτῆ βασιλείας· τούτεστιν, ἀπὸ Κτίσεως μὲν κόσμου τῷ 579. ἔπει, κατὰ τὴν χρονολογίαν τοῦ αὐτοκρατορικῆ αὐτῆ Χρυσοβύλλου· ἀπὸ δὲ τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας τῷ 1082 ἔτει. Πρῶτος δὲ οἰκιστὴς αὐτῆς ὑπῆρξεν Ἱερομόναχος τις, τὴν κλήσιν Καλλιστος, αἰδέσιμος καὶ ἐνάρετος καὶ ἡγιασμένος ἀνὴρ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ αὐτῆ Χρυσοβύλλου. Οὗτος, κτίσας πρότερον φερίον μικρὸν, εἶτα πρὸς τὸν Αυτοκράτορα ἀπελθὼν, καὶ τὸν ἐαυτοῦ σκοπὸν καὶ πόθον πρὸς αὐτὸν ἀνακολύψας, καὶ λαθὼν παρ' αὐτῆ τὴν ἀναγκαίαν δαπάνην, ἀνήγειρεν ὁλόκληρον τὴν εἰρημένην τῷ Κουτλουμουσίῳ Μονῇ, ἐπ' ἐνόματι τῆς φρικτῆς τῆ Σωτῆρος Μεταμορφώσεως.

Περὶ δὲ τῆς ὀνόματος Κουτλουμουσίου, ἀφ' οὗ ἐσχηματίσθη τὸ Κουτλουμουσίον, οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι, κατὰ διάλεκτον Ἀραβικὴν, Περσικὴν ἢ Τουρκικὴν, σημαίνει εὐδαίμονα, μακάριον· οἱ δὲ, νησιευτὴν, ἐγκρατὴν, ὀλιγοδίαϊτον· καὶ ὅτι τὸ Κουτλουμουσὶ ἦτο ἐπωνυμίον τοῦ προρρήθοντος Καλλίστου. Ἀλλὰ τὸ Χρυσόβουλλον λέγει σαφῶς· « Τεργαρῶν » ἐντέλλεται καὶ ἐσπαφίησιν ἡ βασιλεία μου τῷ παρόντι Καθηγητῇ καὶ Ἱερομονάχῳ κυρ Καλλίεῳ τῷ καλούμενον Κουτλουμουσίῳ· » ἐξ ἧς δεικνύεται, ὅτι ἐννοεῖ τῶν τινὰ τοιαύτην ἔχοντα ὀνομασίαν, ἴσως τὸ ὑπὸ τῷ Καλλίστῳ προκτισθὲν φερίον, καὶ ἐκ τῆς ἐπωνυμίας ἐκείνου οὕτως ὀνομασθῆναι — Εἰς ταύτην τοῦ Κουτλουμουσίου τῆς Μονῆς ἀπελθὼν (τῆς 17 Ὀκτωβρ. 1793) καὶ ὁ τὰ περὶ αὐτῆς ἀνοφέρων, καὶ ἐν αὐτῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐνδύθει, ἔλαβεν ἐκεῖθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Κουτλουμουσιανός.

(1) Ἀνήκει εἰς τὴν πρώτην Ἐκδοσιν.

προθύμως εἰς τὸ ἐγχείρημα, καὶ πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐπισπεύδων, ἐπρομήθευσέ μοι σημειώσεις τινὰς ἐκ τῆς Γ' παρχίας αὐτοῦ, μεταγεγραμμένας ἐκ τῶν διορθωθέντων Μηναίων παρὰ τοῦ πρώην Ἱεροκλήρου τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, Δωροθέου Βουλισμᾶ τοῦ Γθακησίου, τελευτήσαντος περὶ τὸ 1817 ἔτος. Ταύτας λοιπὸν τὰς σημειώσεις λαθῶν, εἶτα καὶ αὐτὰ τὰ παρὰ τοῦ Δωροθέου διορθωθέντα Μηναῖα εὐρῶν παρὰ τῷ κυρίῳ Σταύρῳ Καπλάνογλου, καὶ δανεισθεὶς τινὰ ἐξ αὐτῶν περιεργίας χάριν, ἐπεχειρήσθην σὺν Θεῷ, κατ' ἐκεῖνα, τὴν παροῦσαν τῶν Μηναίων διόρθωσιν, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς τῆ αὐτοῦ 1839 ἔτους, διατρίβων τότε ἐν τῇ κατὰ τὸ Φανάριον νεοσυστάτῳ Θεολογικῇ Σχολῇ, συνοδικῶς ψηφισθεὶς εἰς αὐτὴν διδάσκαλος.

§. 5. Αἱ σημειώσεις αὗται, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, αἱ διορθώσεις τοῦ Δωροθέου δὲν ἦσαν εὐκαταφρόνητοι, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ὠφελήθη ἐξ αὐτῶν μεγάλως· ὅτι ὅμως εἶχον καὶ ἐλαττώματα πολλὰ, οὐδὲ τοῦτο πρέπει ν' ἀποσιωπήσω. Ἀληθῶς ὁ ἐλλόγιμος οὗτος ἀνὴρ εἶναι ἀξιέπαινος διὰ τὴν εἰς πολλὰ βαθεῖάν του κρίσιν· ἀλλ' ἄνθρωπος ὢν, καὶ μηδὲν ἄλλο ἔχων μέσου βοηθητικόν, εἰ μὴ αὐτὴν μόνην τὴν κρίσιν του, δὲν ἠδύνατο βέβαια νὰ μαντεύσῃ τὰ πάντα, πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς γνησίας τῆ Ὑμνογράφου καὶ λέξεως καὶ ἐννοίας· καὶ οὕτως ἡ νομιζομένη τῶν ἡμαρτημένων διορθώσεις αὐτοῦ ἔμεινε πάλιν ἀμαρτημα, ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἔργου. Πρὸς βεβαίωσιν τούτου φέρω ἐνταῦθα δύο, ἢ τρία παραδείγματα ἐκ τῶν διορθώσεων αὐτοῦ.

§. 6. Εἰς τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου, Προσόμοιον πρώτον τῆ Ἑσπερινῆς, ὃ μὲν Ὑμνογράφος εἶχεν· « ὅτε νεύσει κρείττονι πεπληρωμένος σοι, ὃ πρώην... Σαῦλος » κτλ., εἰς δὲ τὰ τετυπωμένα Μηναῖα, προστεθέντος ἐνός λ, ἀναγινώσκειται, πεπληρωμένος· ἡ δὲ σημείωσις τοῦ διορθωτῆ ἔχει, κεκελευσμένος. — Εἰς τὴν Α'. Μαΐτις, Ὡδὴ α'. Τροπάριον α'. ὃ Ὑμνογράφος ἔλεγε· « Πρὸ τοῦ σὲ πλασθῆναι προγνωστικῶς, μητρὸς ἐκ κοιλίας » κτλ., ὁ τύπος, μεταβαλὼν τὸ ἐπίρρημα προγνωστικῶς εἰς τὴν μετοχὴν προεγνωκῶς, ἐφθεῖρε τὴν σύνταξιν· ὃ δὲ διορθωτῆς, ἀγνοῶν τὴν γνησίαν τοῦ Ὑμνογράφου λέξιν, ἠναγκάσθη νὰ μεταποιήσῃ τὴν ὅλην φράσιν εἰς τὸ, Πρὸ τῆς κληθῆναι σὺ προγνωσθεὶς, μητρὸς ἐν κοιλίᾳ, κτλ. — Εἰς τὴν Κ'. Αὐγούστου, Ὡδὴ ἡ. Τροπάριον α'. ὃ μὲν Ὑμνογράφος, ἀναφέρων τὰ ἐν τῇ Σείᾳ Γραφῇ περὶ τοῦ Σαμουὴλ ἱστορούμενα, (Α'. Βασιλειῶν ζ. 3 — 10), ἐποίησε, « Ψυσίαις παμμακάρισις, Ἰσραὴλ ἀφαγνίζων, προμηνυούσαις » κτλ. Ὁ δὲ τύπος, τὴν μὲν δετικὴν, Ψυσίαις... προμηνυούσαις, μεταβαλὼν εἰς αἰτιατικὴν, ἀπὸ δὲ τῆς μετοχῆς ἀφαγνίζων, ἀφελὼν τὸ Γ, καὶ ἔτω παραμορφώσας τὸ χωρίον τοῦτο, ἐξέδωκε, « Ψυσίαις παμμακάριστε, Ἰσραὴλ ἀφανίζων προμηνυούσας ». Τὴν παραμόρφωσιν ταύτην μὴ ὑποπτεύσας ὁ διορθωτῆς, καὶ νομίζων τὴν αἰτιατικὴν ὡς γνησίαν τοῦ Ὑμνογράφου λέξιν, καθὼς ἤθελε νομίσῃ αὐτὴν καὶ πᾶς τις ἄλλος, μετέβαλε μόνον τὸ ἀφανίζων, ὡς ἀποπώτατον, μᾶλλον δὲ βλάσφημον, εἰς τὸ προσκομίζων. — Πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα διορθώσεις τοῦ αἰοδίου Δωροθέου, ἀποτυγχάνουσαι τοῦ σκοποῦ, καὶ τῆς ἀληθείας ἀπεπλανώμεναι, ἐχρησίζοντο πρὸς ἐπανόρθωσιν ἀκριβέστερον κανόνα καὶ ἀπλανέστερον ὁδηγόν, ὅποια εἶναι τὰ παλαιὰ χειρόγραφα, διὰ ν' ἀποκατασταθῶσι τὰ ἱερά ἄσματα εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν γνησιότητα καὶ καλλονήν. Ταῦτα λοιπὸν τὰ χειρόγραφα, ἐλθόντα, μετεχειρήσθην βάσιν καθ' αὐτὸ καὶ ὁδηγίαν μὲ εἰς τὴν παροῦσαν διόρθωσιν.

§. 7. Ἀλλ' ἐὰν τὰ χειρόγραφα εἶχον πανταχῶς τὰ αὐτὰ μὲ τὰ τετυπωμένα, εὐκολωτέρα ἦτο τότε τῶν ἡμαρτημένων

ἢ διόρθωσις, τῶν μὲν, ἐκ τῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀκριβείας τῶν χειρογράφων, (καθὼτι ἐδ' αὐτὰ εἶναι κατὰ πάντα ἀκριβῆ) τῶν δὲ, καὶ ἐκ τῆς βοηθείας τῶν εἰρημένων σημειώσεων. Ἀλλὰ τὰ χειρόγραφα ἔχουσι πολλάκις ἄλλα ἀντ' ἄλλων, καὶ μεταξύ τῶν καὶ τῶν τετυπωμένων εὐρίσκεται συνεχῶς μεγάλη διαφορὰ, τὴν ὁποίαν ὑποσημειώσας πολλοῦ τῆς παρουσίας ἐκδόσεως, δὲν ἠθέλησα νὰ ἐξακολυθῶ τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς κατ' ὅλον τὸ δωδεκάμηνον, ὑποπτεύων, μὴ φανῶ προσκορῆς εἰς τὸν Ἀναγνώστην, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Φεβρουάριον, Μάρτιον, καὶ Ἀπρίλιον, ὅπου αἱ ἐν τοῖς τετυπωμένοις Ἀκολουθίαι Ἁγίων πολλῶν δὲν εἶναι αἱ αὐταὶ καὶ ἐν τοῖς χειρογράφοις.

§. 8. Οὐ μόνον δὲ τὰ εἰρημένα Κουτλουμουσιανὰ χειρόγραφα διαφέρουσι πρὸς τὰ τετυπωμένα, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἐκ τῶν σωζομένων τῆς κατὰ τὴν νῆσον Χάλκην Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Θεοτόκου, μεγίστην ἔχουσι διαφορὰν καὶ πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὰ τετυπωμένα (3). Καὶ εἶναι περιερ-

(3) Σημειωτέον ἐνταῦθα πρὸς εἰδῆσιν τῆ κοινῆς, ὅτι ἐκ τῶν ἀνωτέρω χειρογράφων, γενικῶς θεωρουμένων πρὸς ἄλληλα, τὰ Κουτλουμουσιανὰ εἶναι καὶ ἀκριβέστερα, καὶ πληρέστερα, καὶ μᾶλλον σύμφωνα πρὸς τὰ τετυπωμένα, ἢ τὰ τῆς Χάλκης. Εἶναι δὲ καὶ ἀρχαιότερα τῶν ἐκεῖνα, χρονολογούμενα, μεταξύ τοῦ παλαιότερου αὐτῶν καὶ τῆ νεωτέρου, ἀπὸ τοῦ 1539 μέχρι τοῦ 1571 σωτηρίου ἔτους: τοῦτέστι, τὸ μὲν παλαιότερον εἶναι τὴν σήμερον 304 ἐτῶν, τὸ δὲ νεώτερον, 272. Τρία μόνον, ἢ τέσσαρα τῶν τῆς Χάλκης εἶναι καὶ τῶν παλαιότερων Κουτλουμουσιανῶν παλαιότερα. Τα δὲ μεμβράϊνα αὐτῆς, ἑπτὰ μόνον ὄντα, καὶ τοὶ μὴ σημειῶντα τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐγράφησαν, εἰκάζονται ὅμως, ὅτι εἶναι ἔργον τῆ ΙΓ' ἢ ΙΒ' αἰῶνος: τῆς, πλείον τῶν ἑξακοσίων ἐτῶν, καὶ μάλιστα τὰ τέσσαρα τούτων, Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, καὶ Δεκέμβριος. Ταῦτα, εἰς ἐν τεύχος δεδεμένα ἐμοῦ, ἔχουσι τοιαύτην τάξιν: Μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς μηνῆς τῆ καθ' ἑκάστην ἡμέραν Ἁγίου, τὰττοςι πρώτον τὸ Ἀπολυτίκιον, τὸ Κάθισμα, καὶ τὸ Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου· εἶτα τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ, τὸν Κανόνα, τὸ Συναξάριον ἐν τῇ ε'. ὡδῇ, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ Ἐξαποσειδάριον, σπάνιον καὶ τοῦτο, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Τα δὲ Ἰδιόμελα, κείμενα πάντα μετὰ τὰ Προσόμοια τῆ Ἑσπερινῆς, εἶναι τονισμένα με φωνὰς τῆς ἀρχαίας μουσικῆς. Μετὰ δὲ τὸ Κάθισμα, τὰ Προσόμοια, καὶ Ἐξαποσειδάριον, Θεοτοκίον ὑδέν. Προσόμοια διπλᾶ μόλις δις, ἢ τρίς ἀπαντῶνται εἰς ὅλον τὸ τετράμηνον. Κανόνας δὲ διπλῶς ἔχουσι εἰς τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου, εἰς τὰ Εἰσόδια αὐτῆς, καὶ εἰς τὰ Χριστέγεννα, ἀλλὰ καὶ τοῦτους τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἐχουσι δὲ καὶ εἰς τὴν Α'. Σεπτεμβρίου δύο μόνον Τροπάρια ἐκ τῆ Κανόνος τῆς Ἰνδίκτου, καὶ μετ' αὐτὰ, τὸν Κανόνα τοῦ Ὁσίου. Τῆς δὲ κατὰ τὴν ΙΑ'. Ὀκτωβρίου Ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ'. Συνόδου οὐδὲ ἔχνος φαίνεται. Καὶ τὰ λοιπὰ δὲ τρία μεμβράϊνα, τὰ ὅποια εἶναι τῆ Ἰανουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου μηνῶν, οὐδαμῶς ἔχουσι Προσόμοια, ἢ Κανόνας διπλῶς. Τα μεμβράϊνα ταῦτα Μηναῖα, ὡς καὶ τὰ προειρημένα παλαιότερα τῶν Κετλουμουσιανῶν, κτήματα ὄντα τῆς παλαιᾶς ποτὲ Μονῆς τῆ Προδρόμου, τῆς κειμένης μὲν κατέναντι Σωζουπόλεως ἐπὶ τινος νήσου, κρημνισθείσης δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων περὶ τὸ 1631 ἔτος, μετεκομίσθησαν ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Πατέρων, μετὰ καὶ ἄλλων ἱερῶν σκευῶν, εἰς τὴν ἐνταῦθα σεδασμίαν Μονήν, πρότερον μὲν τῆ Προδρόμου καλυμένην καὶ αὐτὴν, νῦν δὲ τῆς Θεοτόκου.

Ἡ δὲ Μονὴ αὕτη ἐκτίσθη μὲν περὶ τὸ 1430 ἔτος ὑπὸ τῆς Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Β'. τῆ Παλαιολόγου· πυρποληθεῖσα δὲ, καὶ αὐθις ἀνεγερθεῖσα περὶ τὸ 1670 ὑπὸ Παναγιωτάκη Νικοσίου, τῆ πρώτου ἐκ Χριστιανῶν παρ' Ὀθωμανοῖς χρηματίσαντος διερχομένου· εἶτα καὶ τρίτον ἀνακαινισθεῖσα ἐκ Σεμελιῶν τῷ 1786 ἔτει ὑπὸ τῆ εὐσεβεστάτου Ἡγεμόνος Οὐγκροβλαχίας Ἀλεξάνδρου Ἰψηλάντη, ὃς τις καὶ τὸν πυρποληθέντα μέγιστον ναὸν τῆ Προδρόμου ἀνέκτισε μὲν, μικρότερον ὅμως· τελευταῖον, ἐν ἔτει 1831, κατὰ μῆνα Ἰουνίου, ἀδείξῃ Ἐκκλησιαστικῇ, μετεβῆθη ὑπὸ τῶν φιλομούσων ὁμογενῶν εἰς Ἑλλητικὸν Γυμνάσιον. Πρὸς διεύθυνσιν τούτου κληθεὶς καὶ ὁ τὰ παρόντα γράψας, μετέδῃ ἐνταῦθα, κατ' ἐγκρίσιν Ἐκκλησιαστικῆν, ἐκ τῆς ἐν Φαναρίῳ Θεολογικῆς Σχολῆς, τῇ 22 Ἰουνίου τῆ 1840 ἔτους.

γείας αξιον, οτι τέσσαρα των της Μουνης ταυτης χειρο-
 γραφων τς Φεβρουαριου μηνος, και πέμπτον το Κουτλου-
 μουσιανόν, ουδέν εξ αυτων έχει τον εν τοις τετυπωμένοις
 προεόρτιον Κανόνα της Υπαπαντης, αλλ' άλλον και άλλον,
 τα μιν προς το, 'Ανοίξω το στόμα μου· τα δε προς
 το, Θαλάσσης το έρυθραιον πέλαγος. Το έτι πε-
 ριεργότερον είναι, έτι εις 'Ιωσήφ τον Υμνογράφον, τον εν
 τοις τετυπωμένοις Μηναιίς Συναξάριον μένον έχοντα
 ('Απριλίου Γ'), 'Ιωάννης ο Ευχαίτων, ο και 'Ιωάννης
 μοναχός ο Μαυρόπους επνομαζόμενος, έμειούργησεν
 οκτώ Κανόνας, ως φαίνεται, εις τους έκτω 'Ηχους κατα
 σειραν, εξ ων το χειρόγραφον της Χαλκης έχει τον έσχα-
 τον μετ' ακροστιχίδος τοιαύτης: Τήν ο γδόνον δέησιν
 ω μάκαρ δέχου· το δε Κουτλουμουσιανόν έχει έτερον,
 ανώνυμον και άνευ ακροστιχίδος. Εκ τέτων πάντων και
 άλλων πολλών δείκνυται και των άσμάτων η πληθός, και
 ο ένθεος έσμός των Άσματογράφων, των επείων τον άρι-
 θμόν αναδιδάξει εις 93 Λέων ο 'Αλλατίος, εν τη Β' δια-
 τριβή αυτου περι των της Εκκλησιαστικης Άκλουθίας
 βιβλίων (Παρά Φαβρ. Τόμ. Ε'). Εις τον αριθμόν όμως
 τούτων πρέπει να προστεθώσι και δύο έτεροι, μη αναφε-
 ρόμενοι υπό του 'Αλλατίου: ήγουν Ταράσιος και Γρηγό-
 ριος, εξ ων ο μιν πρώτος επιγράφεται πειτητής του Κα-
 νόνος εις την εύρεσιν της τιμίας Κεφαλής τς Προδρόμου
 (Μαίτου ΚΕ'). ο δε Γρηγόριος, του Κανόνοσ του 'Αγίου
 Γσαύρου και των συν αυτω ('Ιουλίου ΙΖ').

§. 9. Όπου λοιπόν εύρηθη εις περιστάσιν, μη έχων
 μήτε των χειρογράφων την οδηγίαν, μήτε την εκ των
 σημειώσεων βοήθειαν, εκεί ήναγκάσθη να διορθώσω και
 απ' έμαυτου χωρία τινα, φανέντα μοι ήμαρτημένα. Ούτω,
 π. χ. εις την Η'. Δεκεμβρίς, 'Ωδή ζ'. Τροπαριον ε. μετέ-
 βαλον την αρχήν αυτου, Τυφλους όμματων, εις το,
 Νοσούντων πολλών· το μιν, έτι η ακροστιχίς του
 Κανόνοσ απαιτεί το τροπαριον τστο αρχεσθαι από του Ν,
 και ουχι από του Τ· το δε, και δια την εκ της προτε-
 ρας γραφής συναγεμένων έννοιαν, μη ούσαν όρθήν· έτι,
 δηλαδή, δια της έμμετώσεως των τυφλών ήθεράτευεν ο
 Όσιος Πατάπιος ποικίλα πάθη. — Εις την ΚΖ'. 'Ιαννα-
 ρίου, 'Ωδή ή. Τροπαριον α. τς τρίτου Κανόνοσ, την επί
 τέλευσ αυτου λέξιν, Ξρέμμα, έτρεψα εις το Ξρέπτρα,
 ως μάλλον καταλληλον τη έννοία· έτι δηλαδή ο Ξείος
 Χρυσόστομος, δια τς άρτου της Ξείας χάριτος, άπένειμεν
 εις την Ξρέψασαν αυτον Εκκλησίαν επταπλασίονα τα Ξρε-
 πτήρια και τροφεία. — Εις την Ε'. Μαρτίου, 'Ωδή δ'.
 Τροπαριον β'. ανεγινώσκειτο, α το των λαων άπατή-
 ριον », όπερ, ως λέξιν ακανόνιστον, και εν τοις Λεξικοίς
 μη εύρισκομένην, μετέβαλεν ο διορθωτής εις το, την των
 λαων πλάνην πρόρριζον. 'Αλλ' έγω τρέψας το Ρ εις
 Λ, έγραψα άπατήλιον· και αυτη, νεμίζω, ήτο η γνη-
 σία λέξις τς Υμνογράφου, ήτις επιθετικώς μιν σημαίνει
 τον άπατεώνα και δόλιον, εσιαστικώς δε, την άπάτην και
 τον δόλον. — Εις την ΚΔ'. 'Ιουίς, 'Ωδή δ'. Τροπαριον
 β'. του δευτέρου Κανόνοσ, ανεγινωσκόμενου πρότερον, ά-
 νίκμου νεφέλης δε ρίξης ο Πρόδρομος, μετέβα-
 λον το ρίξης, ως περιττήν μεταφοράν, εις την μετοχήν,
 ραγείς. Και νεμίζω, οτι ο Υμνογράφος αινίττεται έν-
 ταύθα το υπό του 'Ησαίου ειρημένον, 'Ερράγη εν τη
 έρήμω υδωρ (Κεφ. λέ. 6)· όπερ, κατά τους 'Ιερούς
 Έρμηνευτάς, σημαίνει μιν και τα πνευματικά χαρίσματα,
 όσων δια της εις Χριστόν πίστεως ήξιώθη η εξ 'Εθνών
 Εκκλησία, έρημος ούσα πρότερον, και άμοιρος τούτων·
 σημαίνει δε και το κήρυγμα του 'Ιωάννου, ός τις προελ-
 θών, και τρόπον τινα έκραγείς ως από ξηράς και άνίκτης
 νεφέλης, της σείρας 'Ελισάβετ, κατήρδυσεν, δια τη Ξείας
 αυτου διδασκαλίας, τας ψυχάς των εις αυτον προσερχομέ-

νων εν τη έρήμω τς 'Ιορδάνου, κηρύττων αυτοις του προ-
 δοκωμένου Μισοίου την παρουσίαν, ως ο Υμνογράφος
 λέγει έφεξής εν τω αυτω Τροπαριω. Και άλλαι τινές
 διορθώσεις απαντώνται εις το Δωδεκάμηνον, με ύποσημείω-
 σιν εις τον οικείον εκάστης τόπον. — Εις την Α'. Μαρτίου,
 'Ωδή ε'. αρχομένου πρότερον τς δ'. Τροπαριου, 'Απισίας
 της πικράς, ναυτιώσι σάλω νυν, μετέθηκα τα κώλα
 ταυτα πρωθύτερα, εϋτω: Ναυτιώσι σάλω νυν, άπι-
 στίας της πικράς, ως της ακροστιχίδος των Θεοτο-
 κίων απαιτούσης ένταύθα Ν, και ουχι Α.

§. 10. Περι δε των ακροστιχίδων τούτων, (επειδή ο
 λόγος άνέφερεν αυτάς) καθώς και περι των ονομάτων
 των Υμνωδών, των τους Κανόνας μελουρησάντων, δέν
 ώκνευσα να επιγράψω εις ένα εκαστον αυτων όσα έδυνή-
 θην να εύρω εν τοις χειρογράφοις, η να παρατηρήσω απ'
 έμαυτου. Τούτο δύναται πās τις να πιστωθῆ, εάν παρα-
 τηρήση της παρούσης εκδόσεως τους πέντε μόνον μήνας,
 Δεκέμβριον, 'Ιανουάριον, Φεβρουάριον, Μάρτιον και 'Απρί-
 λιον· καθότι Ξείλι αριθμήσει εις αυτους 22 μιν ακρο-
 στιχίδας, 77 δε όνόματα Υμνωδών επιγεγραμμένα, μη
 όντα εις τας προτέρας εκδόσεις. Θείλι εύρει προσέτι πολλών
 'Ωδών Τροπαρια μετατεθειμένα εις τον οικείον τόπον, τα
 όποια, εκτετοπισμένα έντα πρότερον, συνέχον των ακρο-
 στιχίδων τον ειρμόν, ως εις τον Κανόνα, φερείπειν, των
 Α'γιων Νηπίων (Δεκεμ. ΚΘ'). 'Ωδή α. Εις τον του 'Αγίου
 Αντίπα ('Απρίλου ΙΑ'). 'Ωδή δ'. Εις τον του 'Αγίου
 Δίου ('Ιουλίου ΙΘ'). 'Ωδή γ'. και εις άλλους πολλούς.

§. 11. 'Αλλά και έλλείψεις Τροπαριών απαντώνται
 πολλαχού, και εις άλλας μιν 'Ωδάς, εξαιρέτως δε μεταξυ
 της πρώτης και τρίτης, όπου φαίνεται μέγα των ακροστι-
 χίδων χάσμα. Αίτιον δε της έλλείψεως ταύτης ύποτίθεται,
 οτι Υμνωδοί τινες είχαν μιν τροπαρολογήσει και την δευ-
 τέραν της Στιχολογίας 'Ωδήν, αφηρήθη όμως έπειτα, ως
 τεταγμένη να ψάλληται εν μόνη τη Μ. Τεσσαρακοστή,
 δι ους αναφέρει λόγους ο Νικόδημος εις την έρμηνείαν
 αυτης (Κηπ. Χαρίτ. σελ. 20). Η ύπίθεσις αυτη φαίνε-
 ται πολλά πιθανή, και μάλιστα εις τους εξής τέσσαρας
 Κανόνας· ήγουν, του προφ. Μωυσέως (Σεπτεμβ. Δ'), του
 Α'γ. 'Ιωάννου της Κλίμακος (Μαρτ. Α'), των Α'γ. Επτά
 Παιδών των εν 'Εφέσω (Αύγ. Δ'), και του Α'γ. 'Ισαύρου
 ('Ιουν. ΙΖ'). καθότι οι Κανόνες ούτοι έχουσιν εν τοις
 Θεοτοκίσις ακροστιχίδα τα όνόματα των ποιησάντων αυτους
 Υμνωδών, Κλήμεντος και Γρηγορίου, τα όποια,
 συγκεκριμένα εκ γραμμάτων έννια, άπήτουν πάντως και
 έννια 'Ωδάς· ό έστι, και την δευτέραν· αφαιρεθείσης δε
 αυτης, ως προείρηται, συναφηρήθησαν όμοϋ και τα δεύτερα
 των ονομάτων γραμματα, Λ και Ρ, και ανεγινώσκονται
 ήδη Κήμεντος και Γηγορίου. Τα αυτα, και τοι
 μη ούσης της αυτης του όνοματος ανάγκης, πρέπει να
 υποθέσῃται και εις δύο άλλους Κανόνας ('Οκτωδ. Η' και
 Φεβρ. ΚΕ'), ποίημα μιν έντας Γεωργίου, ακροστιχίζον-
 τας δε εν τοις Θεοτοκίσις Γωργίου, κατ'έλλειψιν του Ε,
 συναφαιρεθέντος αναμφιβόλως και τούτου μετά της Β',
 'Ωδης. 'Αλλ' επειδή το όκτάγραμμον αυτό όνομα δέν εξήρ-
 κει και δια το Θεοτοκίον της Θ'. ώδης, δια τούτο, εις
 μιν τον εν τω Φεβρουαριω Κανόνα ανεπληρώθη το έλλειπον
 δια του Ν, τελευταίου γραμματος της ακροστιχίδος· εις
 δε τον εν τω 'Οκτωδριω ετέθη δις το έσχατον του όνοματος
 Υ, ως και ο 'Ιωσήφ διπλασιάζει πολλαχού το Φ, δι' έλλι-
 ψιν Τροπαρίς. Περι έλλείψεως Τροπαριών εν γένει όρα και
 την ύποσημείωσιν εις την ακροστιχίδα του ρηθέντος Κανόνοσ
 (Φεβρ. ΚΕ'). όπου όμως, δια το σύντομον, ουδέν περι Β'.
 'Ωδης αναφέρεται, υδὲ το πρᾶγμα σαφηνίζεται ακριβώς.

§. 12. Σημειώ προσέτι και τούτο, ως εις τας ακρο-
 στιχίδας έχον την αναφοράν: Κανόνες τινές, έχοντες

ἀκροστιχίδας, δὲν ἔχουσιν ἐπομένως καὶ πάντα τὰ Τροπάρια σύμφωνα μὲ αὐτάς, ἀλλ' ἕτερα, πάντῃ ἀλλότρια τῆς ἀκροστιχίδος. Τοιαῦτα εἶναι τὰ τῆς ἡ. Ὤδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ (Φεβρ. ΚΘ'). ταῦτα τὰ τῶν τριῶν τελευταίων Ὤδῶν τοῦ Κανόνος τῶν ἐν Κυζικῷ ἐννεα Μαρτύρων (Ἀπριλίου ΚΗ'). Τοῦ δὲ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Μεθοδίου (Ἰουνίου ΙΔ'), μέλις εἰς τὴν α. Ὤδῃν καὶ τὰς τρεῖς τελευταίας φαίνονται ἰχνη μικρὰ τῆς ἀκροστιχίδος, τὰ δὲ λοιπὰ, συγκεχυμένα πάντα καὶ ἀσυνάρτητα (4). Ἡ δὲ σύγχυσις αὕτη προῆλθε μὲν ἴσως καὶ ἐκ τῆς τῶν τυπογράφων, ἢ τῶν ἀντιγραφῶν αὐτῶν ἀπροσεξίας, διὰ τῆς ὁποίας μετέβαλον καὶ παρεμόρφωσαν πολλῶν Τροπαρίων ἀρχάς· προῆλθε δὲ πολὺ πιθανώτερον ἐκ τῶν διπλῶν καὶ τριπλῶν Κανόνων, ὡς προεῖρηται (§. 8.), εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πολλακίς εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον καὶ τὸν αὐτὸν Εἰρμόν, ὡς οἱ ἐν χειρογράφοις φερόμενοι δύο Κανόνες τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Ἐπισκόπου Ἀμασειας, ἀμφότεροι μὲν πρὸς τὸ, Ἄ ν οἱ ξ ω τ ὸ σ τ ὸ μ α μου, διαφόρων δὲ ἀκροστιχίδων. Οἱ δὲ ἀντιγραφεῖς ἢ οἱ πρῶτοι τῶν τυπογράφων ἔλαβον, ὡς φαίνεται, κατ' ἐκλογὴν, ἢ ἀγνοῶν, κατὰ ποῖον ἄλλον λόγον, τινὰς μὲν Ὤδας ἢ Τροπάρια ἐξ ἐνός, τινὰς δὲ ἐξ ἑτέρου Κανόνος. Τὴν πιθανολογίαν ταύτην βεβαιῶσιν ὁ ῥηθεὶς τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ Κανὼν, τοῦ ὁποίου ἡ ἡ. Ὤδῃ, εἰς μὲν τὰ τετυπωμένα Μηναια, ἔχει ἐπιγεγραμμένον Εἰρμόν, Τὸν ἐν καμίνω τῆ πυρός· εἰς δὲ τὰ χειρόγραφα, Κάμινος ποτί. Τοῦτο οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ, εἰμὴ ὅτι, ὑπάρχοντος καὶ ἑτέρου Κανόνος τοῦ Ἁγίου εἰς Ἦχον β', ἐλήφθη ἐξ αὐτοῦ ἡ ἡ. Ὤδῃ· διὸ καὶ ἀσύμφωνα τὰ Τροπάρια αὐτῆς πρὸς τὴν ἀκροστιχίδα. Τοῦτου λοιπὸν τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ, καὶ τοῦ ἀνωτέρω (Ἀπριλίου ΚΗ'), εὐρεθέντων ἐν τοῖς χειρογράφοις, μεταγράψας ἐκεῖθεν, ἀντικατίστησα τὰ εἰς τὰς ἀκροστιχίδας κατάλληλα Τροπάρια τῶν εἰρημένων τεσσαρῶν ὠδῶν· τὸν δὲ Κανόνα τοῦ Ἁγίου Μεθοδίου ἀρῆκα, ὡς ἦτο πρότερον, μὴ εὐρῶν αὐτὸν ἐν τοῖς χειρογράφοις.

§. 13. Ἄλλ' ἐπανελθὼν καὶ αὐθις εἰς τὸ περὶ διορθώσεως τῶν ἀσμάτων, δὲν δύναμαι, εἰδὲ δίκαιον εἶναι, ν' ἀποσιωπήσω ὅτι, εἰς τὴν διόρθωσιν Ἀπολυτικίων τινῶν καὶ Κοντακίων, ὠφελήθην καὶ ἐκ τῶν σημειώσεων τοῦ ἐν Ἱερῶσιν Αἰδεσιμωτάτου κυρίου Ἀνδρέου Ἰδρωμένου τοῦ ἐν Κερκύρα. Ὁ σεβάσμιος οὗτος, καὶ ἐλλέγιμος Γέρον, διελθὼν μετ' ἐπιστασίας τὰ ἐν τῷ Ὁρολογίῳ Ἀπολυτικία καὶ Κοντακία, διώρθωσεν ὅσα εὐρεν ἐν αὐτοῖς χωλαίνοντα κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ ῥυθμὸν· καὶ σημειώσας τὰ πάντα εἰς φυλλάδιον, ἐπεμψεν αὐτὸ, κατὰ τὸν Δεκέμβ. τῆ 1839 ἔτους, πρὸς τὸν εἰρημένον Πατριάρχην κύριον Γρηγόριον· ὁ δὲ, ἅμα λαβὼν, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς ἐμὲ, ἀρξάμενον ἡδὴ τῆς τῶν Μηναιῶν διορθώσεως, μετ' ἐπιταγῆς νὰ θεωρήσω τὰ πάντα, καὶ νὰ ἐκλέξω εἴτι καλὸν εὐρῶ ἐν αὐτοῖς. Τοῦ Ἰδρωμένου τούτου λοιπὸν διόρθωσις εἶναι τὸ Κοντακίον τοῦ Προφήτου Ζαχαρίου (Σεπτ. Σ'). τὸ Κοντακίον τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ (Ὀκτωβ. Σ'). τὸ Ἀπολυτικίον τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου (Μαΐου Θ'). τὸ Κοντακίον Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (Ἰουνίου ΚΔ'), καὶ ἄλλα ἱκανὰ τὰ ἑποῖα κατεχώρησα καὶ εἰς τὴν Ε'. ἔκδοσιν τοῦ Μ. Ὁρολογίου. Τὸ πάντων δὲ ἀξιολογώτερον εἶναι τὸ Προεόρτιον Ἀπολυτικίον τῆς Ὑπαπαντῆς, εἰς τὸ ὅποιον ἐμφαίνεται ἡ ἀρ-

(4) Ἡ εἰς τὰ Τροπάρια τῶν Κανόνων ἀνωμαλία ἐπιπολάζει μάλιστα εἰς τὰ καλοκαιρινὰ Μηναια, πλεόν δὲ πάντων εἰς τὸν Ἀπριλίον. Εἰς τῆτον μόνον τὸν μῆνα, εἰμὴ ἐπέγραψα ἀκροστιχίδας ὅκτω, μετέγραψα εἴτι ἐκ τῶν χειρογράφων καὶ ἐξήκοντα Τροπάρια, πρὸς ῥυθμισιν αὐτῶν τε καὶ ἄλλων ἀκροστιχίδων, ἐκτός τῶν εἰς τὴν ΚΗ'. εἰρημένων τριῶν ὠδῶν, αἱ τινες περιέχουσι 15 Τροπάρια, μεταγεγραμμένα καὶ αὐτὰ· τὰ πάντα ὁμοῦ Τροπάρια ἐβδομήκοντα πέντε.

χαία τοῦ ἀσματος γνησιότης καὶ κολλονή· καὶ τὸ ὅποιον εὐρεν (ὡς ἔλεγεν αὐτός) εἰς Ὁρολόγιον παλαιόν, τυπωθὲν ἐν ἔτει 1563 (5).

§. 14. Ἄλλ' οὐδὲ τοῦ Γέροντος Ἰδρωμένου αἱ σημειώσεις, εἶσαι μερικαί, ἡδύνατο νὰ μὲ ὠφελήσωσι κατὰ πάντα. Πολλὰ τῶν ἱερῶν ἀσμάτων, καὶ ἐξαιρέτως Καθίσματα, χωλαίνοντα κατὰ τὸν ῥυθμὸν, καὶ προξενῦντα χασμωδίαν, εἶχον χρεῖαν διορθώσεως. Εἰς δὲ τὰ τοιαῦτα μὴ ἔχων ἄλλο μῆσον βοηθητικὸν ἠναγκάσθην ἀλλοῦ μὲν νὰ μεταθίσω τὰ αὐτὰ μέρη τοῦ λόγου, ἀλλοῦ δὲ νὰ προσθήσω κατάλληλον τῇ ἐννοίᾳ καὶ τῇ συντάξει συλλαβὴν, ἢ λέξιν, ἢ καὶ κῶλον ὀλόκληρον· ἢ ἐξ ἐναντίας, ν' ἀφαιρέσω τὸ περιττόν· τινὰ δὲ ἐτόλμησα καὶ νὰ μεταποιήσω μικρὸν ἐπὶ τὸ εὐρυθμότερον, παράχορδα ὄντα πολὺ, καὶ τὰ μέτρα τῆ ῥυθμοῦ παραβαίνοντα.

Ἐκ τούτων τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα εἶναι τὰ ἐξῆς — Δεκεμβρίου Δ'. Καθίσμα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ Ἰουλιανῆς μετὰ τὴν α. Στιχολογίαν — Δεκεμ. Ε'. ΚΑΘ. Θεοτοκίον τῆς γ'. Ὤδῆς — Δεκεμ. Σ'. ΚΑΘ. Θεοτ. τῆς αὐτῆς — Δεκεμ. ΙΑ'. ΚΑΘ. Θεοτ. καὶ Σταυροθεοτ. τῆς αὐτῆς — Δεκεμ. ΙΔ'. ΚΑΘ. Θεοτ. καὶ Σταυροθεοτ. τῆς αὐτῆς — Δεκεμ. ΚΑ'. Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἁγίας Ἰουλιανῆς, καὶ Προεόρτιον — Φεβρουαρίου ΙΑ'. ΚΑΘ. Θεοτ. τῆς γ'. ὠδῆς — Φεβρ. ΙΓ'. ΚΑΘ. Σταυροθεοτ. τῆς αὐτῆς — Μαρτίου Α'. ΚΑΘ. Θεοτ. καὶ Σταυροθεοτ. τῆς αὐτῆς — Μαρτίου ΚΑ'. ΚΑΘ. τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τῆς αὐτῆς. — Εἰς τῶν τῶν πλείστα ὑπεσημείωσα καὶ τὴν προτέραν αὐτῶν ἀνάγνωσιν, πρὸς πίσωσιν τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἀπὸ γ'. Ὤδῆς δεύτερον Καθίσμα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν (Ἰανουαρίου Α') προσέθηκα τὸ κῶλον, δι' ὧν πανσεβάσμιος. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μετὰ τὴν γ'. Ὤδῃν Καθίσμα Σταυροθεοτοκίον (Φεβρ. ΙΓ' καὶ ἀλλαχῶ), τὸ κῶλον, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς· καὶ ὅτι, χωρὶς τῆς προσθήκης τῶν κῶλων τούτων, ἢ τούλα-

(5) Τὸ Ὁρολόγιον τοῦτο εἶναι κτήμα τοῦ τιμαλφεστάτου μοι φίλου κυρίου Ἀνδρέου Μουστοξυδῆ τοῦ Κερκυραίου· ἔχει δὲ τοιαύτην ἐπιγραφὴν· « Τὸ παρὸν Ὁρολόγιον ἐτυπωθῆ ἐν » Ἐνεταίς, ἐν οἰκίᾳ Ἀνδρέου τῆ Σπινέλλου, Μονεταρίου τῆς » Ἐκλαμπροτάτης Ἀρχῆς τῶν Ἐνετῶν, ἐπιμελεῖα τε καὶ διορ- » θῶσει Ζαχαρίου ἱερέως Σκορδουλίου Κρητός, τῆ ἐπιλεγόμε- » νου Μαραφαρᾶ, καὶ ἐπιτρόπου τῆ τῆς Κωνσταντινουπόλεως » Οἰκουμενικῆ Πατριάρχου κυρίου Ἰωάσαφ, εἴτι τῷ ἀπὸ τῆς » ἐνσάρκου οἰκονομίας τῆ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφξί. » Ἰουλίου Σ' »

Περὶ εἰς δὲ ἐπὶ τέλους τὸν περὶ ἐξόδου ψυχῆς λόγον Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας — Τὰ εἰς τοὺς 12 Μῆνας Προσόμοια Χριστοφόρου Πατρικίου καὶ Ἀνθυπάτου τοῦ Μιτυληναίου — Κανόνα κατασκευτικὸν καὶ παρακλητικὸν τῆ Μητροπολίτε Φιλαδελφίας Θεολήπτου, κατ' ἀλφάβητον, πρὸς τὸ, Ὡς ἐν ἡ πείρω πεζεύσας — Καὶ σύνταγμα μικρὸν περὶ τῶν Τεσσαρακοσῶν καὶ Νησιῶν τῆ ἐνιαυτῆ, καὶ τινὰ ἔννοιαν ἔχει ἐκάστη.

Ἰεσὸν ἐστὶ, ὅτι τὸ μνημονευθὲν Προεόρτιον Ἀπολυτικίον τῆς Ὑπαπαντῆς εὐρίσκειται καὶ εἰς χειρόγραφον Τυπικὸν τῆς Χαλκῆς, ἀπαρραλλάκτως τὸ αὐτὸ, μὲ μικρὰν μόνην διαφορὰν εἰς τὸ τέλος· ἡγοῦν, ἀντὶ τοῦ, νῦν σὺν ἡμῖν μελωδοῦσι, φρικτῶς ἐξίσταμενοι, ἐν τῷ Τυπικῷ ἀναγινώσκεται, νῦν σὺν ἡμῖν ὕμνον ἀδει, φρικτῶς ἐξίσταμενος. Ἐγρᾶφη τὸ Τυπικὸν τοῦτο ἐπὶ τέλους τοιαύτην ἐπιγραφὴν· « Ἐγρᾶφη τὸ » παρὸν Τυπικὸν διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδων τῆ τιμωτάτου ἐν » Ἱερομονάχου κυρίου Δοσιθέου, καὶ Καθηγουμένου τῆ εὐαγῆς » Ξενῶνος τοῦ Ἀρματίου, ἐν ἔτει 1726 » ἡγοῦν, τῷ 1447 σωτηρίῳ ἔτει· ὁ εἶναι 116 ἔτη πρὶν τυπωθῆ τὸ ἀνωτέρω Ὁρολόγιον, καὶ 6 πρὸ τῆς ἀλώσεως αἰς Βασιλευσύης. Μετὰ δὲ τὴν ἀλωσιν αὐτῆς, διαρπαγόντων τῶν ἱερῶν καταγωγίων, μεταπεσόν καὶ τὸ Τυπικὸν τῆτο εἰς διαφόρους χεῖρας, τελευταίον ἐγένετο κτήμα τῆς κατὰ τὴν Σωζῶπολιν προειρημένης Μονῆς τῆ Προδρόμου (Σημ. β'), ἀφιερῶθῆν εἰς αὐτὴν τῷ 1584 ἔτει, ὑπὸ τῆ τότε Μητροπολίτε Μεσημβρίας Ἰγνατίου, ὡς ὑπεσημείωσεν ἕτερος κατόπιν τῆς προλεχθείσης ἐπιγραφῆς.

χιστον ἄλλων ὁμοίων, ἢ κολόβωσις τῶν εἰρημένων δύο φασμάτων γίνεται ἐπαισθητὴ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ὀπωσοῦν γινώσκοντα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μελωδίαν. Καὶ ἐπομένως ἢ κολόβωσις αὕτη, καὶ τὰ λοιπὰ παράγορδα καὶ φθαρτικά τῆ ρυθμοῦ, πταίσματα προφανῆ νομιζόμενα τῶν ἀντιγραφῶν καὶ τυπογράφων, καὶ εἰς τὴν ἀπροσεξίαν ἐκείνων ἀποδιδόμενα, ἐχί δὲ εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν Ὑμνοδῶν, (περὶ τῶν ὁποίων δὲν δύναται τις νὰ ὑποπτεύσῃ ἀγνοίαν τῶν τῆς μελοποιίας κανόνων.) οὕτω, λέγω, κριζόμενα τὰ τοιαῦτα, ἠνάγκασάν με νὰ γίνω τοσοῦτον τολμηρός.

§. 15. Ὅπου λοιπὸν ἐχῶλαινε ὁ ρυθμὸς, ὅπου τὰ τῆς συντάξεως καὶ ἐννοίας δὲν εὐδωδούντο, οὕτω κατ' ἀνάγκην διώρθωσα τὸ κείμενον τῶν ἱερῶν ἀσμάτων· χωρὶς δὲ ἀνάγκης τινός, οὐδὲ ἠγγισα ὅλως τὸν κάλαμον εἰς αὐτά. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀναφέρω ἐνταῦθα ὀνόματα καὶ ῥήματα τινά, τῶν ὁποίων ἢ χρῆσις, διὰ τὸ σπάνιον, φαίνεται παράβασις κανόνων γραμματικῶν, ἀλλ' ὅμως μεταχειρίζονται αὐτὰ οἱ Ὑμνογράφοι, ὑπὸ τοῦ μέτρου καὶ τοῦ ρυθμοῦ ἀναγκαζόμενοι.

§. 16. Μεταχειρίζονται οὗτοι τὸ ὑπερθετικὸν ὄνομα εἰς γένος κοινόν, ὡς εἶναι πολλὰ τῶν Σειτικῶν ἐπιθέτων· π. χ. εἰς τὴν ΙΑ'. Ὀκτωβρίου, Ὡδὴ ἢ. Τροπάριον γ'. Κανόνος δευτέρου, « δὺσωδέστατον φθορὰν », ἀντὶ δυσωδιστάτην — Εἰς τὴν ΚΒ'. Ἰανουάριον, « Δυὰς φωτειδέστατος », ἀντὶ φωτειδέστατη — Εἰς τὴν ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ Ὡδὴ Σ'. Τροπάριον β'. Κανόνος δευτέρου, « τὴν ὑπέρτατον στάσιον » — Εἰς τὴν ΚΙ'. Ἀπριλίου, Ὡδὴ δ'. Τροπάριον γ'. Κανόνος πρώτου, « λυχνία τιμαλφέστατε » — Αὐτόθι, Ὡδὴ Σ'. Τροπάριον α'. « γλυκύτατον δρόσον » — Εἰς τὴν ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ, προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ, Τροπάριον γ'. « Ἐκκλησία ἀριστος ». — Εἰς τὴν ΙΗ'. Ἰσνίου, Κουτάκιον, « τὴν ἀθιεώτατον γνώμην » — Εἰς τὴν Δ'. Αὐγούστου, Ὡδὴ γ'. Τροπάριον γ'. « ὁσμὴ πανευδέστατος », καὶ τ. λ. Ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι κανόνων παράβασις, μάρτυς ὁ Ὁμηρος, πρῶτος πάντων εἰπών: Φωκίῶν ἀλιτροφίων ὀλωτάτος ὀδμή (Ὀδυσ. Δ'. στίχ. 442). Εἶτα ὁ Θεοκυδίδης, ἔτω λέγων: « Ταῦτη γὰρ δυσσεβολώτατος ἢ Λοκρίς » (Βιβλ. γ'. 101). Ἀλλὰ καὶ ὁ Πλάτων, μεταχειρισθεὶς τὸ συγκριτικόν, ὡς γένους κοινῆ, ἀπτικώτερον, παρὰ τὸν κοινόν καὶ συνήθη κανόνα· « ὑπὸ λαμπροτέρου, (ἀντὶ λαμπροτέρας) μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται », (Πολιτ. ζ'. σελ. 518).

§. 17. Μεταχειρίζονται προσέτι τὸ, ἦττάω, εἰς ἐνεργητικὴν φωνὴν καὶ σημασίαν, ὡς εἰς τὴν ΙΕ'. Νοεμβρίου, Ὡδὴ ἢ. Τροπ. γ'. « πίπτουτες, τοὺς ἐναντίους γὰρ ἦττησαν ». Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν ΙΙ'. Ἰανουαρίου, Ὡδὴ δ'. Τροπ. α'. Κανόνος δευτέρου, « τὸν δυσμενῆ ἦττησατε ». Ἀλλὰ τὸ ῥῆμα τοῦτο, εἰ καὶ σπάνιον, εὐρίσκειται ὅμως ἐν χρῆσει καὶ εἰς τῆς συγγραφῆς· ὡς, « οἰκτρὸν γὰρ Δίαμα μονομαχοῦντας ἀδελφῆς ἦν ἰδεῖν, οἷς καὶ τὸ ἦττᾶν καὶ τὸ ἦττάσθαι οἰκτρὸν ἦν » (Σχολιασ. Εὐριπ. Φοίνισσ. Στίχ. 1380) — Ἐτι δὲ καὶ τὸ τεύξασθαι, ἀντὶ τοῦ τυχεῖν, ὡς εἰς τὴν Κ'. Μαρτίου, Προσόμ. Θεοτοκ. τοῦ Ἑσπερινῆ, « καὶ Δείας τεύξασθαι χάριτος ». Καὶ πάλιν ΚΑ'. τῆ αὐτοῦ, Ὡδὴ ἢ. Τροπ. γ'. « σοὺ τοὺς ἀνδρόφονους τεύξασθαι σωτηρίας », καὶ ἀλλαχῆ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦτο ἀπαντᾶται εἰς τὸν Συνείσιον ἐν τῇ αὐτῇ χρῆσει· « Καὶ γένοιτο ἂν ἀγαθεὶς εὐχὴ τεύξασθαι φιλίας βασιλικῆς » (λέγω περὶ Βασιλ. 6.). Καὶ ἂν εἰς λογιγράφους, μηδεμίαν ἀνάγκην ἔχοντας, συγχωρῶνται τὰ τοιαῦτα, πολλῶ μᾶλλον εἰς Ὑμνογράφους, ὑπὸ τοῦ ρυθμοῦ τῆς ὑμνοδίας ἀναγκαζόμενον.

§. 18. Προσθεθῆτω εἰς ταῦτα καὶ τὸ, καταπτῶ, ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τῆ, καταβάλλω, ὡς εἰς τὴν Σ'. Μαρ-

τίς, Ὡδὴ α'. Τροπ. β'. « τῷ δυσμενῆ συμπλακέντες μίρτυρες, κατεπτῶσατε αὐτὸν », καὶ ἀλλαχῆ εἰς μετοχὴν παθητικὴν, συμπτωθέντα· ὡς εἰς τὴν Ζ'. Ἀπρ. Ὡδὴ Σ'. Τροπ. γ'. « τοῖς πάθεσι συμπτωθέντας »· καὶ εἰς τὴν Η'. τοῦ αὐτοῦ, Ὡδὴ Σ'. Τροπ. δ'. « Ἀνόρθωσον συμπτωθέντα με ὄλον »· καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἀλλαχῶς, συμπτωθεῖσαν — Καὶ τὸ ἰπτάομαι, ἀντὶ τοῦ, ἰπταμαί· ὡς εἰς τὴν Λ'. τοῦ αὐτοῦ, Ὡδὴ ε'. Τροπάρ. ε'. « ἰπτάθης πρὸς αὐλα »· καὶ εἰς μετοχὴν (αὐτέθι), Ὡδὴ Σ'. Τροπ. α'. « Ἀὐλῶ νῶ ἰπταθεὶς πρὸς τὰ αὐλα » — Ἐτι δὲ καὶ τὸ, τεθνήξαντες, ἀντὶ τῆ, θανόντες· ὡς εἰς τὴν Ε'. Ἀπρ. Ὡδὴ Σ'. Τροπ. α', « καὶ εὐσεβῶς τεθνήξαντες »· καὶ ἀλλαχῶς — Ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ τὸ, τέξασα, πολλαχῶ τῶν Θεοτοκίων.

§. 19. Ταῦτα πάντα λοιπὸν, καίτοι μὴ φθείρουσα τὸν ρυθμὸν, μηδὲ τὴν σύνταξιν ἢ τὴν ἐννοίαν παραβλάπτουσα ὅλως, διορθοῦσι μολοντοῦτο τινές, κατὰ τοὺς κοινοτέρους, καὶ τὴν σήμερον μᾶλλον συνήθεις, κανόνας τῆς Γραμματικῆς. Εἰς τὴν ἡμετέραν ὅμως ἐκδοσὶν ἀφῆθησαν ἀνεπίφα πανταχοῦ, τὸ μὲν, διὰ τὸ πρὸς τῆς ἱερῆς Ὑμνογράφους ὀφειλόμενον σέβας· τὸ δὲ, καὶ εἰς γνώρισμα τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἱερῶν ἀσμάτων.

§. 20. Τὰ δὲ Συναξάρια, μὴ ἔχων πρωτότυπον Ἑλληνικὸν πρὸς βοήθειαν, διώρθωσα ἐκ τῆ ἀπλοῦ Συναξαριστοῦ τοῦ μακαρίτου Νικοδήμου· διώρθωσα δὲ, καθὼς περὶ τῆ του ἐγνωμοδότησει ἢ αὐτοῦ Παναγιότης ὁ κύριος Γρηγόριος, ἐκεῖνα μόνον, τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐν τοῖς Μηναιῶσι τυπωθέντα, κατὰ τοὺς φαινομένους αὐτῶν σολοικισμοὺς, ἢ ἀσυνταξίας, χωρὶς νὰ προσθίσω ἄλλα ἀνεώτερα, ἐξ ὧν φέρει ὁ Συναξαριστής, ἢ ν' ἀφαιρέσω ἐξ ἐναντίας τί ἐκ τῶν προτέρων, εἰ μὴ ὅσα καὶ ὁ Νικόδημος εὗρε περιττά, δις καὶ τρίς τὰ αὐτὰ τετυπωμένα — Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Συναξαριστοῦ διώρθωσα καὶ τινὰ κύρια ὀνόματα, καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς στίχους, Ἰαμβικούς τε καὶ Ἡρωϊκούς, ὅσοι προὔπῆρχον εἰς τὰ Μηναιῶνα. Ὅπου δὲ ὁ ἠρωϊκὸς οὗτος ἔλειπε, προσέθηκα καὶ αὐτὸν μετὰ τὸ Ἰαμβικὸν δίστιχον τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἰορταζομένου Ἁγίου, οὐ τινός καὶ ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται. Καὶ Συναξάρια δὲ μετέθηκα πολλὰ ὡς καὶ ὁ Νικόδημος, ἐκτετοπισμένα ὄντα τὸ πρότερον εἰς ἄλλην ἡμέραν τυχόν, ἢ καὶ εἰς ἄλλον Μῆνα ἐνίοτε, ὡς τὸ τοῦ Ἁγίου Ἡσυχίου (Μαρτίου Β'), ἐρρίμμενον μακρὰν εἰς τὴν Γ'. τοῦ Μαΐου μηνός· ἢ εἰς τὴν αὐτὴν μὲν εὐρισκόμενα ἡμέραν, ἀτάκτως ὅμως καὶ πρωθύστερον· ἐκ τοῦ ὁποίου συνέβαινε πολλακίς ἑτέρου μὲν Ἁγίου Ἀκολουθία νὰ ψάλλεται, ἑτέρου δὲ Συναξάριον νὰ προηγῆται μετὰ τὴν Σ'. Ὡδὴν· ὡς π. χ. εἰς τὴν ΚΔ'. Ἀπριλίου, ὅπου ἡ μὲν Ἀκολουθία εἶναι τῆς Ὁσίας Ἐλισάβετ, μετὰ δὲ τὴν Σ'. Ὡδὴν προηγούντο καὶ στίχοι καὶ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Στρατηλάτου.

§. 21. Ὅτι δὲ καὶ ἀπ' ἐμαντοῦ διώρθωσα στίχους τινάς, λέγω ἐνταῦθα τὴν αἰτίαν.

Α'. Εἰς τὴν Γ'. Νοεμβρίου, ὁ μὲν Ὑμνογράφος ἀναφέρει πεντάκις ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ, οὐ μόνον εἰς τὸ τετυπωμένον Μηναιῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Κουτλιμεουσιανὸν χειρόγραφον, (καθότι τὸ τῆς Χαλκῆς μεμβραῖνον οὐκ ἔχει τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην.) ἀναφέρει, λέγω, ἐξ ὀνόματα ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων, τῶν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἰορταζομένων· τοσαῦτα ἐπιγράφει καὶ τὸ Μηναιῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Ἑσπερινῆ. Μετὰ δὲ τὴν Σ'. Ὡδὴν, αὐτὸ τε τὸ Μηναιῶν καὶ ὁ Συναξαριστής ἐπιγράφουσι πέντε μόνον, παρασιωπώμενον τοῦ Τερτίου. Πεντάδα μυστῶν λέγουσι καὶ οἱ στίχοι εἰς τὸ Μηναιῶν καὶ εἰς τὸν Συναξαριστήν. Ταύτην λοιπὸν τὴν Πεντάδα μετέβαλον εἰς Ἐξάδα· ὡσαύτως καὶ τὸ Πεντάς ἐν τῷ Ἡρωϊκῷ

στίχῳ εἰς τὸ Ἐξ' α', συμφώνως δηλαδὴ μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑορταζομένων.

Β'. Εἰς τὴν ΙΔ'. Δεκεμβρίου, τὸ μὲν Μηναιῶν εἶχεν,

Οὐ δένδρινόν σε, Θύρσε, κλάδον ὁ πρίων.

Ὁ δὲ Συναξαριστὴς ἐτύπωσεν·

Οὐ δένδρινην σε, Θύρσε, Δύραν ὁ πρίων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ Δύρσος σημαίνει κλάδον, ἢ ῥάβδον (βέργαν) ἐλαφράν, καὶ ὀμαλὴν, καὶ εὐθραυστον, καὶ ἐπειδὴ ὁ τῶν σίχων τέτων ποιητὴς παίξει πολλάκις πρὸς τὰ ὀνόματα, ἀφείς ἐγὼ καὶ τὸν κλάδον τοῦ Μηναιῶν, καὶ τὴν Δύραν τοῦ Συναξαριστῆ ἔγραφα προτιμότερον· Δύρσον, οὕτως·

Οὐ δένδρινόν σε, Θύρσε, Δύρσον ὁ πρίων.

Ὅπερ ἐμφαίνει εὐφυστέραν καὶ χαριεστέραν παιδιάν τῆ ἐνόματος, κυρίως καὶ προσηγορικῶς λαμβανομένου τῆ αὐτοῦ. Ἴσως δὲ καὶ τὸ Δύραν τοῦ Συναξαριστοῦ ἐκ τοῦ Δύρσον παρεφάρη, ἂν συγχωρῆται νὰ εἰκασθῆτις τῆτο, ὡς ἐκ τῆς συστειχίας ἀμφοτέρων τῶν λέξεων.

Γ'. Εἰς τὴν Δ'. Ἰανουαρίου, τὸ μὲν Μηναιῶν οὐκ ἔχει ὀλοτελῶς σίχους εἰς τοὺς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἑορταζομένους Ὁ. Ἀποστόλους· τοῦ δὲ εἰς τὸν Συναξαριστὴν διατίχων,

Τοὺς ἐβδομήκοντα σοφοὺς Ἀποστόλους,

Καὶ συνάμα τοὺς πάντας τιμαῖσθαι Δέμις,

ἄκωλος ὁ πρῶτος, καὶ ἀμφοτέροι ἀμετροί· διὰ μετεποίησα αὐτοὺς τὸ ἀκόλουθον,

Τοὺς ἑβδομήκοντ' εὐκλειεῖς Ἀποστόλους

Καὶ ὡδ' ὀμοῦ σύμπαντας εὐφημεῖν Δέμις.

Δ'. Εἰς τὴν Α'. Ἰουλίου, πέντε ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων ἑορταζομένων, τὸ μὲν Μηναιῶν ἐνομάζει τοὺς δύο μόνον εἰς τὸ Ἰαμβικὸν δίστιχον, καὶ εἰς τὸν Ἡρωϊκόν· ὁ δὲ Συναξαριστὴς, προσθεῖς δύο ἕτερα δίστιχα διὰ τοὺς λοιποὺς τρεῖς, ἐπιφέρει ἔπειτα εἰς τὸν Ἡρωϊκόν, Τέσσαρες, καὶ ἔχι πέντε. Τούτους λοιπὸν τοὺς πέντε συνάψας ἐγὼ εἰς ἓν μόνον δίστιχον, συντομίας χάριν, διώρθωσα συμφώνως καὶ τὸν Ἡρωϊκόν.

Ἐπαινετός, Κρήσκησ τε, καὶ Σιλουανός,

Σίλας καὶ Ἀυδρόνικος, αἰνεῖσθω ἄμα.

Πέντ' ἔβαν ἐκ βιάτου μύσαι Θεοῦ ἐν τριακοσῆ.

Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ εὐρήσεις στίχους διωρθωμένους, καὶ ἐνομαστί εἰς τὴν ΙΒ'. Ἀπριλίου, χωρὶς ν' ἀναφέρω αὐτοὺς ἐνταῦθα. Καὶ αὕτη μὲν ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἄγχι τέλους ὀλικῆ διόρθωσις τῶν ἐν τοῖς Μηναιῶσι ἐμπεριεχομένων.

§. 22. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν παραῦσαν ἐκδοσιν ἐγένοντα καὶ προσθήκαι τινές, σημειῶ καὶ ταύτας ἐνταῦθα.

Ἐν πρώτοις, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Παναγιωτάτου κυρίου Γρηγορίου, κατεχώρισα εἰς ὅλον τὸ Δωδεκάμηνον τὸ Τυπικὸν τῆς Ἁγίας τῆ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ἀνέκαθεν μὲν εἰθιμένην εἰς αὐτὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας, νεωστὶ δὲ διακοινωθεῖσαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας· ὁ δὲ λόγος τῆς καταχωρήσεως ταύτης, κατὰ τὴν γνώμην τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος, εἶναι σαφής. Καθότι, ἀφ' οὗ ἀπαξ ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἔφθασε νὰ δημοσιεύσῃ Τυπικόν, καὶ νὰ διαδώσῃ αὐτὸ εἰς πάσας τὰς κατὰ πόλιν καὶ κώμην Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων, διὰ νὰ διατηρῆται πανταχῶς ἢ πρὸς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν διάκρονον ἀπαιτημένη εὐταξία

καὶ συμφωνία, ἐπόμενον ἦτο, μᾶλλον δὲ ἀναγκαῖον νὰ συγχωνευθῆ τὸ αὐτὸ Τυπικόν, διὰ νὰ εἴπω οὕτω, καὶ νὰ συντυπωθῆ μετὰ τῶν Μηναιῶν, διανεμηθέντων τῶν Κεφαλαίων αὐτοῦ εἰς τὰς διαφόρους τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς, ὅπου ἕκαστον αὐτῶν ἀνήκει. Καὶ οὕτως οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν προϊστάμενοι, ἔχοντες πρόχειρον, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ βιβλίον, τοῦ αὐτοῦ Τυπικοῦ τὴν ὀδηγίαν, προταττομένην πάντοτε μιᾶς ἐκάστης ἑορτῆς, περὶ τῆς ὁποίας ἡ διάταξις γίνεται, νὰ διευθύνωσιν εὐκόλως, καὶ ἄνευ χασμωδίας τινός, τὰς Ἐκκλησιαστικὰς τῶν Ἀκολουθίας, ὅταν μάλιστα συμπέσωσι δύο καὶ τρεῖς ἑορταὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

§. 23. Ὅτι δὲ τῆς τυπικῆς ταύτης διατάξεως ἐξαιρῶνται εἰ ἐν τοῖς Μοναστηρίοις διατρίβοντες, ἐδήλωσε τοῦτο ἡ αὐτὴ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ῥητῶς εἰπούσα εὐθύς ἐν τῷ Προλόγῳ τοῦ εἰρημένῃς Τυπικοῦ: « Τὰ ἱερά Μοναστήρια, » φυλάττοντα κατὰ χρεὶος ἀπαραίτητον τὰ ἀρχαῖα Τυπικά, » ἢ καὶ αὐτὰ τὰ Κιτιτορικὰ ἕκαστον, ἀκολουθοῦσιν ἀπαρα- » βάτως τὰς ἰδίας τάξεις, ὡς ἐξ ἀρχῆς ὄρισαι διὰ τοὺς » ἐν αὐτοῖς μοναστάς, οἵτινες καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἡμερο- » νυκτίου ἐν προσιυχαῖς μακραῖς, κατανυκτικαῖς τε δεη- » σιοι, καὶ ὀλονύκτοις ἀγρυπνίαις διανύουσιν, ὑψηλότερον » τοῦ κοσμικοῦ βίου διάγοντες ».

§. 24. Τῆ γνώμῃ τοῦ αὐτοῦ Παναγιωτάτου κυρίου Γρηγορίου, προσετέθη εἰς τὴν Α'. Ἰουνίου ὁ ἐν τοῖς χειρογράφοις κοινὸς Κανὼν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων, Πέτρου καὶ Παύλου. Ἡ δὲ προσθήκη αὕτη, ἐνῶ ἀπαλλάττει τὸν Κανονάρχην ἀπὸ τῆς συνεχῆς μεταπηδήσεως, καθ' ἐκάστην ὥδην, νῦν μὲν εἰς τὰς Κανόνας τῶν Κορυφαίων, νῦν δὲ εἰς τὸν τῶν Δώδεκα, ἐκπληροῖ ἐν ταύτῳ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς τυπικῆς διατάξεως συντομότερα, συνυμνουμένων δὲ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Κανόνος ἀμφοτέρων τῶν Κορυφαίων.

§. 25. Μετὰ δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Σρόνου κατάβασιν τοῦ Γρηγορίου τούτου (τῆ ΚΘ'. Φεβρουαρίου, 1840), καὶ τὴν εἰς αὐτὸν ἀνάβασιν τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Παναγιωτάτου κυρίου Ἀνθίμου τῆ Δ', ἀνέφερα καὶ πρὸς τὴν αὐτὴ Παναγιότητα τὴν, κατὰ προτροπὴν καὶ γνώμην τῶν προκατόχων αὐτοῦ, ἐνασχόλησίν με εἰς τὴν τῶν Μηναιῶν διόρθωσιν. Ὁ δὲ, ἀσμένως ἀποδεχάμενος τὸ ἔργον, καὶ εἰς τὴν τούτου ἐξακολουθήσιν καὶ ἀποπεράτωσιν προσεπεισιχύσας με διὰ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ εὐχῶν, ἐπίταξέ μοι νὰ καταχωρήσω εἰς τὴν ΙΑ'. Ἰουλίου τὴν ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ψαλλομένην ἑορτάσιμον Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, ἵνα, κατὰ τὴν γνώμην τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος, ἑορτάζωσιν αὐτὴν κατὰ χρεὶος καὶ πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι, ὡς κυρώσασαν τῆς Πίστεως τὸν Ὅρον. Εἰς δὲ τὸ μετὰ τὴν ε'. Ὡδὴν Συναξάριον ταύτης τῆς Ἀκολουθίας ἀναφέρεται ἱστορικῶς καὶ ἡ, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τῆς σήμερον, ἐκ τόπου εἰς τόπον μετακόμισις τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τῆς Ἁγίας Εὐφημίας. Κατ' ἐπιταγὴν ἔτι τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος ἐπέγραφα, ὅτι ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν, (τὴν μετὰ τὴν ΙΓ'. Ἰουλίου), τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Δ'. Συνόδου, καὶ οὐχί τῶν ἐξ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὡς ἐπεγράφετο πρότερον (6). Ὁ αὐτὸς Πα-

(6) Μεγάλῃ ἀταξίᾳ καὶ σύγχυσις ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀκολουθίαν ταύτην μετὰ τῶν τετυπωμένων καὶ τῶν χειρογράφων Μηναιῶν. Καθότι πάντα μὲν κοινῶς ἐπιγράφουσιν αὐτὴν, Ἀκολουθίαν τῶν ἐξ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Εἶτα τὸ μὲν Κετλωμυσιανὸν χειρόγραφον ἔχει τρία μόνον Προσόμοια τῆς Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Κυρ. μετὰ τὴν Ἀναλήψιν)· τὸ δὲ τῆς Χαλκῆς, αὐτὰ τε τὰ τρία, καὶ τρία ἕτερα, ἐπιγραφόμενα μὲν, Παίη μα Γερμανοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Νέου, διαλαμβάνοντα δὲ περὶ τῶν ἐπτά Συνόδων· διάφορα δηλονάτε ταῦτα παρὰ τὰ εἰς τὴν Ζ'. Συνόδον (μετὰ τὴν ΙΑ'. Ὀκτωβρίαν), ποίημα ὄντα κἀκεῖνα τῆ αὐτοῦ Γερμανοῦ. Κανόνα δὲ ἔχουσιν

ναγιώτατος κύριος Ἀνθίμος ἔδωκέ μοι δύο Ἀπολυτίκια, ἰδιοχείρως γεγραμμένα, ἐπιτάξας μοι νὰ καταχωρήσω αὐτὰ εἰς τὰ Μηναῖα· τὸ μὲν τοῦ ὁμωνύμου αὐτοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου (Σεπτ. Γ'), ποίημα τῆς αὐτῆς Παναγιότητος· τὸ δὲ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κηρούκου καὶ Γουλίττης (Ἰουλίου ΙΕ'), ποίημα τῆς πρώην Πατριαρχοῦ Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου ς'.

§. 36. Κατὰ προτροπὴν τοῦ Παναγιωτάτου κυρίου Κωνσταντίου Α', τοῦ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος Προλόγου μνημονευθέντος, προσέθηκα, ἐκ τῆς Πανθίκτης αὐτοῦ, εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης (Νοεμ. ΚΕ') Δοξαστικὸν τῆς Λιτῆς, καὶ τρία Καθίσματα τοῦ Ὁρθρ. Ἡ αὐτοῦ Παναγιότης, ἐρωτηθεῖσα παρ' ἐμοῦ περὶ τῆς αἰρέσεως τοῦ Μαμωνᾶ, καὶ τίς ὁ Μαμωνᾶς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν Ὑμνογράφων ἀναφερόμενος (Ὀκτωβ. ΙΖ' Ὡδὴ δ' Τροπάριον γ' καὶ Ἰουνίου Β' Ὡδὴ α' Τροπάριον γ'), ἀπεκρίθη μοι ἰσχυρῶς τὰ δέοντα πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας μου, τὰ ὅποια καὶ ὑπεσημείωσα αὐτολεξί εἰς τὸ ἀνωτέρω Τροπάριον τοῦ Ὀκτωβρίου, πρὸς γνῶσιν καὶ ἄλλων, ἐάν τυχὸν ἀγνοῶσι καὶ αὐτοί, ὅπερ καὶ γώ. Καὶ ἄλλας μοι δὲ ἀπορίας ἔλυσεν ὁ σεβάσμιος οὗτος καὶ πολυτίμων ἀνὴρ, καὶ εἰς πολλὰ ἐζήτησα τὴν γνώμην του. Ἀνέγνω προσέτι ὁ αὐτὸς μετ' ἐπιταξίας καὶ ὀλοκλήρου τὸν Δεκέμβριον, καὶ παρετήρησε τὰς ἐν αὐτῷ γενομένας μοι διορθώσεις.

§. 27. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω προσθηκῶν, προσετέθησαν ἔτι ἐκ μὲν τῶν χειρογράφων τὰ ἐξῆς: Δοξαστικὸν ἰδιόμελον εἰς τοὺς Αἶνους τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ (Ὀκτωβ. ς'), τὸ ὅποιον ἀναφέρεται μὲν ὑπὸ τοῦ ἐκείνου Τυπικοῦ, δὲν ὑπῆρχεν ἕως εἰς τὰ Μηναῖα — Προσόμοια τῶν Αἰνων τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου (Ὀκτωβ. θ'), πρὸς δοξολογίαν αὐτοῦ, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐκ τῆς χρείας τῶν Δώδεκα — Ὁ Κανὼν, καὶ τὸ μετὰ τὴν γ' Ὡδὴν Καθίσμα τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ (Μαΐου ΙΒ'), πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς τούτου Ἀκολουθίας· ἔτι δὲ καὶ Ἐξαποστειλᾶριον κοινὸν τοῦ τε Ἀγ. Ἐπιφανίου, καὶ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ — Καθίσματα τοῦ Ὁρθρου τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων (Ἰουλ. Α') καὶ ἕτερα τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ (Ἰουλ. Ε') πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς τῆτων κολοβωμένης Ἀκολουθίας, ἐχούσης μὲν πάντα, ἔτι δὲ καὶ Λιτὴν, μηδὲν δὲ Καθίσμα — Ἀπόστιχα τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τοῦ Σταυροῦ τὴν Πρόσδον (Αὐγ. Α') — Μικρὸς Ἑσπερινὸς εἰς τὴν Δεσποτικὴν Ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (Αὐγούστου ς'), καὶ Ἀντίφωνα εἰς τὴν αὐτὴν Ἑορτὴν, ἐκ τῶν χειρογράφων τῆς ἱεράς Μονῆς τοῦ Κουτλουμουσίου — Ἀπόστιχα τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τὰ Καταδέσια τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου (Αὐγύστου ΛΑ'). Ἐνηλλάγη δὲ καὶ ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων (Ἰουλίου Α')· καθότι τὸ μὲν ἐν τοῖς Μηναίοις Συναξάριον ἐπιγράφει, ὅτι ἐτελειώθησαν μαρτυρικῶς ἐν Ῥώμῃ ὁ δὲ πληρέστερος τοῦ Νικοδήμου Συναξαριστῆς προσθέτει, ὅτι καὶ κατήγοντο ἀπὸ τὴν μεγαλόπολιν ταύτην· ὁ δὲ εἰς

ἀμφότερα τὸν ὑπὸ τῆς αὐτῆς Γερμανῆς ποτηθέντα εἰς τὰς ἑπτὰ Συνόδους. Ἐξ ἐναντίας τὰ τετυπωμένα, μετὰ τὴν προβήθειαν κοινὴν ἐπιγραφὴν, ἔχουσιν ἐπειτα καὶ Προσόμοια καὶ Κανόνας, περὶ τῆς Δ' καὶ ς' μόνον Συνόδου διαλαμβάνοντα· τὸ δὲ ἐν αὐτοῖς Συναξάριον ἀναφέρει τὴν Δ' μόνον. Ὁ Νικόδημος, τυπώσας ἐν τῷ Συναξαριστῇ αὐτοῦ, εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἰουλίου, τὸν ἀνωτέρω Κανόνα τῆς Γερμανοῦ, προέταξεν αὐτῆ καὶ τὰ εἰς τὴν Ζ' Σύνοδον Προσόμοια, περὶ τῶν ἑπτὰ Συνόδων διαλαμβάνοντα καὶ αὐτὰ, διὰ νὰ συμπάλλωνται ὁμοῦ, καθὼς καὶ ἀρμόζει τῶν ὄντων. Ἀλλὰ τότε πάλιν ἀπαρτίζονται ἄλλα Προσόμοια διὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ζ' Συνόδου. Περὶ τῆτων πάντων λοιπῶν ἐρωτηθεὶς ὁ ἀνωτέρω Παναγιώτατος κύριος Ἀνθίμος, ἐπιτάξαι μοι νὰ ἐπιγράψω μόνον εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τὸ ὄνομα τῆς Δ' Συνόδου, συμφώνως δηλαδὴ μὲ τὸ Συναξάριον, χωρὶς νὰ μετακινήσω ἄλλο τι, ὡς καὶ ἐποίησα.

αὐτὴν τὴν ἡμέραν Κανῶν, Ὡδὴ ε'. Τροπάριον α' λέγει: Ἀνατολῆς ὁρμώμενοι τῆς ὄντως φωτοδοτίας· ἐξ οὗ δῆλον, ὅτι ὁ Κανὼν οὗτος ἐμελουργήθη διὰ τοὺς ἐν τῇ Α' Νοεμβρίῳ ἑορταζομένους, τῆς ἐξ Ἀσίας ὄντας· Ὄθεν ἀντὶ τοῦ Κανόνα τῆτου, ἐτέθη ἕτερος ἐκ τῶν Χειρογράφων, ὅς τις οὐδὲν μὲν περὶ τῆς πατρίδος τῶν Ἀγίων διαλαμβάνει, οὐδὲ περὶ τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν, ὡς καὶ ὁ προειρημένος· εἶναι ὅμως τοῦλάχιστον ὁμολώτερος πρὸς ψαλμωδίαν, διὰ τοὺς συνηθιστάτους αὐτοῦ Εἰρμούς, τὸ, Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας, κτλ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῶν χειρογράφων.

Ἐκ δὲ τῆς Τυπικῆς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας προσετέθησαν, Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκης (Σεπτεμβ. Α') — Προσόμοια τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ, Δοξαστικά δύο, καὶ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου (Δεκεμβ. ΙΕ') — Ἀντίφωνα εἰς τὴν περιτομὴν τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν, εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, καὶ εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου.

Τελευταῖον προσετέθησαν ἐκ τοῦ Εἰρμολογίου τὰ Μεγαλυνάρια τῶν Χριστουγέννων, τῆς Περιτομῆς τῆς Σωτῆρος μετὰ τῶν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, τῶν Θεοφανείων, καὶ τῆς Ὑπαπαντῆς, διὰ νὰ ἔχη ὁ Ἀναγνώστης πρόχειρα τὰ πάντα εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ βιβλίον κατὰ σειρᾶν, καὶ νὰ μὴ ζητῇ αὐτὰ τῆδε κάκεισε.

Ἀνεπληρώθη δὲ καὶ ἡ ἑορτάσιμος Ἀκολουθία τῶν Ἀγίων Ἱεραρχῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου (Ἰανουαρίῳ ΙΗ') ἐκ τῆς φυλλάδος αὐτῶν, τῆς νεωσὶ τυπωθείσης, ἀδεία μὲν Ἐκκλησιαστικῆ, δαπάνη δὲ τοῦ Παναγίου Ταφου.

§. 28. Ἐπειδὴ δὲ εἰς πᾶσαν Δεσποτικὴν καὶ Θεομητορικὴν Ἑορτὴν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν Προεορτίων μέχρι τῆς ἀποδόσεως αὐτῆς, σχολάζει μὲν ἡ Παρακλητικὴ, ψάλλονται δὲ πάντα τῆς Ἑορτῆς, τὰ δὲ Μηναῖα εἰς πολλὰς τῶν Ἑορτῶν τούτων δὲν ἔχουσι Καθίσματα, ἀνεπλήρωσα ταῦτα ἐκ τῶν χειρογράφων. Τὴν ἀναπλήρωσιν ταύτην δύναται τις νὰ πληροφορηθῇ, ἐάν, παραβάλλων τὴν παρούσαν ἔκδοσιν πρὸς τὰς προλαβούσας, παρατηρήσῃ τὰ Μεδέορτα τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου, τὰ Μεθίορτα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, τὰ Προεορτία καὶ Μεθίορτα τῶν Εἰσοδίων, τὰ Προεορτία τῆς Ὑπαπαντῆς, τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἀλλὰ καὶ ὅσα Ἰδιόμελα τῶν τοιούτων Ἑορτῶν, ψαλλόμενα μὲν τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὰ Προεορτία καὶ εἰς τὰ Μεδέορτα, σημειούμενα δὲ μόνον, παραπέμπουσι τὸν Ἀναγνώστην διὰ τοῦ, Ζῆτει εἰς τὸν δεῖνα, ἢ δεῖνα τόπον τῆς Ἑορτῆς, ὅπερ ἄπαξ ἐτυπώθησαν, ἀνετύπωσα καὶ ταῦτα δις καὶ τρίς, ὅσας ἐκάλεισεν ἡ χρεία, διὰ νὰ ἀπαλλάξω τὸν Ἀναγνώστην ἀπὸ τῆς ζητήσεως ταύτης τὸν κόπον.

§. 29. Τὸ αὐτὸ ἔκαμον καὶ πολλαχοῦ τοῦ Δωδεκαμήνου, ὅπου ἔλειπεν ἢ μετὰ τὰ Δοξαστικά δογματικὸν τι Ἰδιόμελον Θεοτοκίον ἐκ τῆς Ὀκτωήχου, ἢ μετὰ τὰ Καθίσματα Θεοτοκίον ὁμοῖον. Τοιοῦτον μάλιστα ἦτο τὸ ἀξιοσημειώτον ἐκεῖνο Θεοτοκίον: Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τὸ ὅποιον, δις σημειούμενον εἰς τὸν Ἰουνίου μῆνα (τῇ Δ' καὶ ΙΓ'), μετὰ τὰ Καθίσματα τῆς γ' Ὡδῆς, οὐ μόνον εἰς αὐτὸν τὸν Ἰούνιον δὲν εὐρίσκετο, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τοὺς ἐφεξῆς δύο μῆνας, Ἰούλιον καὶ Αὐγούστου, καὶ ἀπαντᾶται κατὰ τὴν ΚΣ' μόνον τοῦ Σεπτεμβρίου. Τοιοῦτον ὡσαύτως τὸ καὶ πάντων σπανιώτατον Προσόμοιον Θεοτοκίον, ἢ Σταυροθεοτοκίον πρὸς τὸ, Ὅσιε Πάτερ, τὰ ὅποια δις καὶ μόνον, καὶ εἰς μόνον τὰ Κουτλουμουσιανὰ χειρόγραφα ἐδουλήθη ν' ἀπαντήσω τὰ αὐτὰ, κατὰ τὴν ΙΘ' καὶ ΚΒ' Ἀπριλίου· καὶ ἐκεῖθεν μεταγράψας αὐτὰ, προσέθηκα εἰς Δοξαστικὸν μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἀγίου Ἀμβροσίου (Δεκεμ. Ζ').

§. 30. Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῶν Πασχαλίων ὅτι, ὅτε τὸ Πάσχα γίνεται πρωϊμώτατα, ἢ μὲν Μεγάλῃ Τεσσαρα-

κοστή συνάρχεται σχεδόν με τὸν Φεβρουάριον· ἡ δὲ νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἀρχεται ἀπὸ τῆς ΙΗ'. τοῦ Μαΐου μηνός. Εἶναι προσεὶ γνωστὸν ἐκ τῆς τυπικῆς διατάξεως, ὅτι εἰς τὰς νηστήμιους ταύτας ἡμέρας παύουσι μὲν τῆς Ὑπαπαντῆς τὰ Μεθέρτα, καὶ τῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου Ἐορτῶν, ἀπαιτοῦνται δὲ, μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἐσπερινοῦ τοῦ καθ' ἡμέραν Ἀγίου, Θεοτοκία ἢ Σταυροθεοτοκία ὁμοια ἐκείνοις, τὰ ὅποια εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητῆ ὁ Ἀναγνώστης ἀλλαχού, μεταλλάττων τὸ βιβλίον. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν καὶ τούτου τοῦ κόπου, καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἐνδεχομένης χασμωδίας, προσετέθησαν ἐκ τῶν Χειρογράφων, εἰς τὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου καὶ τοῦ Μαΐου μηνός, τοιαῦτα Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία διὰ τὰ Προσόμοια τῶν Ἐσπερινῶν, καὶ ἕτερα ὁμοίως διὰ τὰ Καθίσματα τῆς γ'. Ὡδῆς, ἵνα ἔχη ὁ Ἀναγνώστης πρόχειρα τὰ πάντα. Τὴν ἀφέλειαν καὶ τὸ χρῆσιμον τῆς προσθήκης ταύτης δεῖλει δεῖξει πραγματικῶς τὸ προσεγγίζον 1847. ἔτος, ὅτε ἡ μὲν Μ. Τεσσαρακοστὴ ἀρχεται ἀπὸ τῆς Γ'. Φεβρουαρίου, ἡ δὲ νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἀπὸ τῆς ΙΘ'. Μαΐου.

§. 31. Ἐπειδὴ δὲ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν, ψαλλομένων τῶν ἐν τοῖς Μηναιῶσι Κανόνων πρὸ τῶν Τριωδίων, ἀπαιτεῖται εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης Ὡδῆς καὶ ὁ Εἰρμός αὐτῆς, κατὰ τὴν τάξιν μάλιστα τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων, πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ὀρισμένου τῶν Τροπαρίων ἀριθμοῦ, διὰ τοῦτο ἐφρόντισα νὰ τυπωθῶσιν ἐκ τοῦ Εἰρμολογίου πάντων τῶν Κανόνων οἱ Εἰρμοί, ἀπὸ τῆς Γ'. τοῦ Φεβρουαρίου μηνός ἕως τῆς ΚΒ'. τοῦ Ἀπριλίου, εἰς τὰς ὁποίας ἡμέρας ἐμπεριστρέφεται ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ, κατὰ τὸ πρῶμωτερον, ἢ ὀψιμωτερον Πάσχα· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς τοῦ Δωδεκαμήνου ἡμέρας, (ἐξαιρουμένων τῶν, ἐν αἷς ψάλλονται καταδασαίαι,) νὰ τυπωθῶσιν εἰς τὸ τέλος τῆς τρίτης, ἕκτης, ὄγδοης, καὶ ἐνάτης Ὡδῆς οἱ Εἰρμοὶ αὐτῶν, ὡς ἀναγκαῖοι διὰ τὴν μετ' αὐτοῦς γινομένην αἵτησιν, κατὰ τὸν τύπον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν παρέλειψα κἀνεν, ἀφ' ὅσα δύναται νὰ προσενηύσωσι κόπου μικρὸν εἰς τὸν Ἀναγνώστην· ἐκτός μόνου Θεοτοκία τινὰ συνηθέστατα καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀρχαρίους, ὡς τὸ, Δέσποινα πρόσδεξαι — Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου — Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος, καὶ τὰ ὁμοια. Σπανιώτατα δὲ ἐσημείωσα καὶ τὸ, Ὁρα, ἡ Ζήτει· ἀλλ' ὅπου τὸ ζητούμενον εἶναι ἐγγύτατα, καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι σελίδα.

§. 32. Προσέθηκα δὲ πολλαχού καὶ ὑποσημειώσεις, οὐ μόνον τὰς προειρημένας (§. 7.), πρὸς δῆλωσιν τῆς μεταξὺ τῶν χειρογράφων καὶ τῶν τετυπωμένων Μηναιῶν εὐρισκομένης διαφορᾶς εἰς πολλὰς Ἀκολουθίας, ἀλλὰ καὶ ἄλλας διαφορὰς, τὰς μὲν, πρὸς δεῖξιν χωρίων τινῶν Γραφικῶν, τὰ ὅποια ἐπιπολαίως αἰνίττονται οἱ Ὑμνογράφοι εἰς τὰ ἄσματά των· τὰς δὲ, περὶ ἀκριβείας καὶ μέτρου τῶν Ἀκροστιχίδων, καὶ μάλιστα περὶ τῶν, ὅσαι ἀφορῶσι τὰ ἀρκτικά γράμματα Εἰρμῶν τινῶν, ὡς εἰς τὴν Κ'. Γανουαρίου, καὶ εἰς τὴν ΚΔ'. Ἰουνίου· τὰς δὲ, καὶ φιλολογικώτερον ὁπωσοῦν ἐρανισθείσας, ὡς περὶ τοῦ ποταμοῦ Οὐβάλ, ἡμαρτημίως ἀναγινωσκομένην πρότερον Χοθὰρ (Σεπτ. 5.) — Περὶ τοῦ Κανδὰκη, μᾶλλον δὲ τῆς Κανδὰκης (Ὀκτωβρίου ΙΑ.) — Περὶ τῆς πόλεως Μαῖσμα (αὐθαί, ΙΔ.) — Περὶ τῆς ὀνόματος Ἐβραῖος, καὶ ἐκ τίνος Προπάτορος ὀνομάσθησαν οὕτως οἱ Ἐβραῖοι (Κυρ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως) — Περὶ Ὀρμισδοῦ τοῦ Ἀχαιμενίδε (Μαρτίου ΛΑ.) — Περὶ τῆς λέξεως Μαφόριον (Ἰουλίου Β.) — Περὶ τοῦ πρότερον μὲν γραφομένου Συγγέλου, νῦν δὲ Σουκκένσου, καὶ περὶ τῆς Κεντόνου (Ἀκολοθ. τῶν Ἀγίων Πατέρων, μετὰ τὴν ΙΓ'. Φουλίου)· καὶ ὅσας ἄλλας δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ εἰς ἅπαν τὰ Δωδεκάμηνου.

§. 33. Οὐ μόνον δὲ προσθήκαι ἐγένοντο εἰς τὴν παρῶσαν ἐκδοσιν, ἀλλὰ καὶ ἀφαιρέσεις τινές εἰς τὸν Δεκεμβριον μῆνα, τὰς ὁποίας καταλέγω ἐνταῦθα, διὰ ν' ἀπολογηθῶ ὑπὲρ αὐτῶν. Εἰς τὴν Θ'. τούτου τῆς μηνός ἀφηρέθη ὁ δεύτερος Κανὼν τῆς Ἀγίας Ἄννης. Εἰς τὴν ΚΒ'. τὰ ἐν τοῖς Ἀποστίχοις τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ τῶν Αἶνων Προσόμοια τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας· ἐτι δὲ καὶ τὰ εἰς τοὺς Αἶνους δεύτερα Προσόμοια τῶν Προεορτίων, ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Εἰς δὲ τὴν ΚΘ'. αὐτοῦ, ἀναπληρωθέντος ἐκ τῶν χειρογράφων τοῦ κοινῶν Κανόνος τῶν τε Ἀγίων Νηπίων, καὶ τοῦ Ὁσίου Μαρκελλοῦ, ἀφηρέθησαν οἱ ἀνα μέρος αὐτῶν δύο Κανόνες.

Ἐτι δὲ τὰ ἀφαιρευθέντα ταῦτα ἦσαν περιττά, ὁ λόγος εἶναι σαφής. Καθὼς εἰς τὴν ἀνωτέρω τῇ Ἀγίας Ἄννης Ἐορτῇ τεσσάρων ὄντων Κανόνων, καταλιμπάνεται πάντοτε ὁ εἰς, καθὼς ἐσημείωσε καὶ ὁ τὸν τρίτον Κανὼνα προσθεῖς εἰς τὰ Μηναιᾶ, οὕτως εἰπὼν: « Ἐτερος Κανὼν εἰς τὴν » αὐτὴν Ἐορτὴν τῆς Συλληψέως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· ψάλλομεν δὲ τοῦτον, ἐάν μὴ ψάλληται ὁ Κανὼν τῶν » Ἐγκαινίων. » Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἔτος ψάλλεται, καθὼς συμπάλλεται ἐπίσης καὶ ἡ λοιπὴ τῶν Ἐγκαινίων Ἀκολουθία, περιττός ἄρα ὁ εἰς τῶν Κανόνων τῆς Ἀγίας Ἄννης, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔπρεπε ν' ἀφηρέθῃ· ἀφηρέθη δὲ, ὁ μὴδὲ εἰς τὰ χειρόγραφα ὑπάρχων — Περιττῶς προσετέθησαν ὡσαύτως καὶ τὰ εἰς τὴν Ἀγίαν Ἀναστασίαν Ἀπόστιχα, ἐνῶ ὑπάρχουσι τὰ τῶν Προεορτίων, ἅτινα καὶ προτιμῶνται — Τα δὲ εἰρημένα Προσόμοια τῶν Αἶνων, ὅτι ἦσαν πάντη περιττά, ἐδήλωσα καὶ ὁ ταῦτα προσθεῖς, οὕτως ἐπιγράφας: « Ἐτερα Στιχηρὰ Προσόμοια, καὶ ψάλλε ὅσα βούλει » — Ἡ δὲ ἀφαίρεσις τῶν εἰς τὴν ΚΘ'. δύο Κανόνων ἐγένετο, ἀ. διότι, καὶ κατ' αὐτὴν τῶν Μοναστηριακῶν τὴν ἀκριβείαν περὶ τῆς ποσότητος τῶν Τροπαρίων εἰς ἐκάστην ὥδῃν, οὐδεμίαν χωρὰν ἔχει τρίτος Ἀγίων Κανὼν, ὅποτε ψάλλονται Προεορτία, ἢ Μεθέρτα· καὶ β. ὅτι, ἐκ τῶν χειρογράφων τὰ μὲν, ἔχοντα τὰς ἰδιαιτέρους τούτους Κανόνας, κολοβωμένους καὶ αὐτοὺς, δὲν ἔχουσι τὸν κοινὸν ἀμφοτέρων Κανόνα· τὰ δὲ ἐξ ἐναντίας ἔχουσι τοῦτον μόνον τὸν κοινόν. Διὸ, προτιμηθέντος τούτου, καὶ ὡς πρὸς ψαλμωδίαν ὁμαλοῦ, καὶ ὡς ἐκπληροῦντος ἐν ταύτῳ ἀνελλιπῶς τὸ κοινόν πρὸς τοὺς Ἀγίους χρέος, ἀφηρέθησαν οἱ λοιποὶ δύο, ὡς περιττεύοντος πάντοτε ἐνός, ὑπάρχοντος καὶ τρίτου — Ἐπι πᾶσι δὲ, ἀφηρέθησαν πολλαχού τὰ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ Κοντάκια καὶ οἱ Οἴκοι αὐτῶν, τὰ ὅποια περιττῶς συνεσωρευθῆσαν εἰς τὰ τετυπωμένα Μηναιᾶ, ἐνῶ εἰς τὰ χειρόγραφα οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται Κοντάκιον, ἢ Κόδισμα, ἢ Ἐξαποστειλάριον διπλοῦν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν Ἅγιον.

§. 34. Προσεπισημειῶ τελευταῖον, ὅτι καὶ μεταθέσεις ἐγένοντο τριῶν Ἀκολουθιῶν: ἤγεον, ἢ Ἀκολουθία τῆς Κυριακῆς τῶν Προπατόρων μετετέθη ἐκ τοῦ προτέρου τόπου αὐτῆς εἰς τὴν ΙΑ'. Δεκεμβρίου· ἢ τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, εἰς τὴν ΙΖ'. τοῦ αὐτοῦ· καὶ ἡ τῶν Πατέρων τῆς Δ'. Συνόδου εἰς τὴν ΙΓ'. Ἰουλίου. Ἡ δὲ αἰτία τῆς μεταθέσεως τούτων εἶναι, ὅτι αἱ ἡμέραι αὗται εἶναι τὰ πρῶτα ὄρια τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν, πότε δεῖ ψάλλεσθαι τὰς Ἀκολουθίας ταύτας· ὥστε φθάσας εἰς αὐτὰ ὁ Ἀναγνώστης, νὰ παρατηρῇ τὴν ἀμείωτος ἐρχομένην Κυριακὴν, καὶ νὰ μὴ παραδράμῃ αὐτὴν ἐξ ἀγνοίας τυχόν, ἢ λήθης.

§. 35. Ἴδού, φίλτατε Ἀναγνώστα, ὁποῖαν σοι προσφέρω τὴν παροῦσαν τῶν Μηναιῶν ἐκδοσιν· πληριστέραν ὡς πρὸς τὰς προλαβούσας ἐκδόσεις, ἀκριβεστέραν, ὅσον τὸ δυνατόν, διὰ τῆς βοήθειας τῶν προρρήθειντων μίσων, καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ἐπιχειρησμένην εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τῇ ἀδείᾳ, ἐπι-

ταγή, προτροπή, συνεργεία και γνώμη τεσσάρων Οικουμενικῶν Πατριαρχῶν. Μετὰ τούτους, τιθίτω και τὸ ὄνομα Γεράρχου σεβαστοῦ, τοῦ πρώην μὲν Ἁγίου Μεσημβρίας, νῦν δὲ ἐπαιετιαν ὄλην Γυμνασιάρχου τῆς Κουρουτσεμίου Σχολῆς, και Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας, κυρίου Σαμουήλ· ὅστις και μέλος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἐχρημάτισε, και τέσσαρας τῶν διορθωθέντων μηνῶν, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον, Φεβρουάριον και Μάρτιον, και εἶδε, και ἀνέγνω, και παρετήρησε τὰς ἐν αὐτοῖς γενομένας μοι διορθώσεις.

§. 36. Ἄλλ' ἀράγε ἐπίτευχον τοῦ σκοποῦ; ἐξετίλεισα ἀράγε τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔργον ἀκριβῆς κατὰ πάντα και ἀνελλιπῆς; Δὲν φαντάζομαι ποτὲ τοιοῦτον. Ἐργον ἐπίκουον καθ' αὐτὸ και διεξοδικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνησχολήθη τρία ἔτη ὀλέκληρα, ὑποκλίπτων τὸν μικρὸν τῆς ἀνεσιῶς μου χρόνον, και τοῦτον πάλιν διακοπτόμενος συνεχῶς ἀπὸ τὰ χρεῖα τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἀπὸ τῶν περισπασμῶν τῆς Σείσεως μου, ἀπὸ τὴν ὑγείαν μου τὴν ἀκροσφαλῆ, και τὴν ἀσθένειαν τῆς ἡλικίας· ἔργον, τὸ ὁποῖον οὐδὲ αἱ περιστάσεις μ' ἐσυγχώρησαν νὰ θεωρήσω ἐκ δευτέρου, πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῶν; ὅσα διεφύγον πάντως τὴν πρώτην με παρατήρησιν· ἔργον, λέγω, τοιοῦτον, και κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον γινόμενον, δὲν δύναται νὰ μὴν ἔχη ἐν ἑαυτῷ και πολλὰ ἐπιλήψιμα, ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ ποιούντος αὐτό. Πρόσθεις εἰς ταῦτα και τὰ ἀναπέφευκτα σχεδὸν παροράματα τοῦ τύπου, εἰς βιβλίον μάλιστα, συνιστάμενον μὲν ἐκ σελίδων δισχιλίων και ἐπέκεινα, εἰς φύλλον μέγα, περιέχον δὲ ὕλην τοσοῦτον ποικίλην, ὥστε, διὰ νὰ ρυθμισθῶσι τὰ μέρη αὐτῆς, και νὰ εὐθετηθῇ ἕκαστον εἰς τὸν οἰκείον τόπον, με τὸν κατάλληλον εἰς αὐτὸ και χαρακτήρα και χρῶμα, ἀπαιτεῖται ἴσως ἡ Λυγκεὺς ἐξυδερκίς, ἡ πολυόμματος Ἄργος.

§. 37. Μηδὼλος λοιπὸν φανταζόμενος τὴν ἐντέλειαν τοῦ ἔργου μου, τοῦτο μένον δύναμαι νὰ εἶπω Σαρρῶν, ὅτι ἐκαθάρισα τὰς ἱεράς ταύτας τῶν Μηναιῶν βίβλους τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ἐν αὐτοῖς παχυλωτέρων σφαλμάτων· ὅτι ἐρρύθμισα τὰς μεγαλητέρας αὐτῶν ἀνωμαλίας· και ὅτι ἀνεπλήρωσα τὰς πλεον ἐπαισθητάς αὐτῶν ἑλλείψεις, καθ' ὅσον μοι ὑπηρετήσαν αἱ νοητικαὶ και σωματικαὶ δυνάμεις, και τὰ εὐρεθέντα βοηθητικά μέσα. Ἄλλος εἰς τὸ ἐξῆς με νοῦν κριτικώτερον, σταθερωτέραν ὑγείαν, και βοηθήματα πλειότερα, διάγων ἐν ταῦτῳ και ἀπερίσπαστον βίον, ἄς ἀναπληρώσῃ τῆς ἀθενείας μου τὰ ἑλλείμματα. Ἐγὼ δὲ, τὸν σκοπὸν τοῦ Προλόγου μου ἐξακολουθῶν, ἐπισυναίπτω ὀλίγα τινα και περὶ ἐκδόσεως τῶν Μηναιῶν.

§. 38. Ἡ δωδεκάτομος τῶν Μηναιῶν βίβλος, ὡς ἀπαιτοῦσα και κόπον και δαπάνην πολλὴν πρὸς τύπωσιν, δὲν ἐξεδόθη πάντως ὅλη διὰ μίας, οὐδὲ εἰς ἓνα και τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀλλ' ἐν μέρει, και κατὰ διαφόρους καιρούς. Τοῦτο και ὁ Ἀλλάτιος μαρτυρεῖ ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκλουθίας βιβλίων Διατριβῇ αὐτοῦ, σελ. 57 (Φαβρ. Τ. Ε'), και αὐτὰ ἔτι τὰ πράγματα βεβαιοῦσι. Καθὸτι ὅτε, διατρέθων εἰς Κέρκυραν, περιηρόμην τῆς πόλεως ταύτης τὰς Ἐκκλησίας, 37 οὐσας τὸν ἀριθμὸν, και αὐτὰς προσέειπε τὰς τῶν προαστείων αὐτῆς, ἐρευνῶν τὰς κατὰ καιρὸν γενομένας τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις, ἀπῆντησα μὲν πολλὰ και διάφορα Μηναια, οὐδὲν ὁμῶς Δωδεκάτομον σῶμα τῶν ἀρχαιοτέρων ἐκδόσεων, οὐδὲ Μηναιῶν ὅλων τῆς πρωτίστης πασῶν. Διὸ ἀγνοῶ, πότε, και ὑπὸ τίνος ἐγένετο αὐτὴ. Τοῦτο μένον μοι εἶναι γνωστὸν, ἐκ τῆς μικρᾶς μου ἐρεύνης, ὅτι τὰ Μηναια, καθὼς και τὰ λοιπὰ Ἐκκλησιαστικά ἡμῶν βιβλία, ἐν Βενετία ἐξεδόθησαν πάντα σχεδὸν, κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ τῶν καθ' αὐτὸ Ἐνετῶν Τυπογράφων, ἕως εἰς τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος· τότε δὲ, κατασταθέντες ἐκεῖ οἱ εἰς

Γωαννίνων ἑμίτεροι γνωστοὶ Τυπογράφοι, ἀνέλαβον αὐτοί, και τρόπον τινα ἰδιοποιήθησαν τὰς τυπογραφικὰς τῶν τοιοῦτων βιβλίων ἐργασίας.

§. 39. Ἀρχαιοτέρα λοιπὸν τῶν Μηναιῶν ἐκδόσεις, ἀφ' ὧσας ἀπῆντησα ἐν Κερκύρα, εἶναι ἢ ἐν ἔτει 1551 γενομένη ὑπὸ Ἀνδρέου και Ἰακώβου τῶν Σπινέλλων, τῶν και Στατηροποιῶν, ὅ ἐστι, Νομισματοκόπων ὄντων τῆς τότε Ἀριστοκρατίας τῶν Ἐνετῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ ἐκδότες αὐτοὶ δηλοποιοῦσιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἀπαντηθέντων Μηναιῶν, ἅτινα ἦσαν τῷ Φεβρουαρίου και Μαρτίου μηνός (7), ὅτι ἢ ὑπ' αὐτῶν γενομένη ἐκδοσις ἀπλητίσθη μετὰ πολλὰ Τροπάρια, Ἰδιόμελα, κτλ. μὴ ὑπάρχοντα εἰς τὰ παρ' ἄλλων προτυπωθέντα Μηναια, δῆλον, ὅτι και ἄλλαι ἐκδόσεις τῶν Μηναιῶν ἐγένοντο πρότερον. Αὕτη δὲ ἢ τῶν Σπινέλλων ἐκδόσεις εἶναι ἐπίσημος ὁπωσοῦν, οὐ μένον διὰ τὸ παρὰ τῆς Γερουσίας τῶν Ἐνετῶν χάρισθῆν εἰς αὐτοὺς προνομίον τῷ μονοπωλείῳ δι' εἰκοσὶν ἔτων, ἀλλὰ και διὰ τὴν ἀφιέρωσιν αὐτῆς εἰς τὸν τότε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Διονυσίου, ὑπὸ Ἰωάννη Μινδονίου τοῦ Ἰατροῦ.

§. 40. Χάριν δὲ περιεργείας καταχωρεῖται ἐνταῦθα ὀλέκληρος και ἢ ἀφιέρωσις ἐκείνη.

Τῷ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιερεῖ Κωνσταντινουπόλεως Νείας Ῥώμης, και Οἰκουμηνικῷ Πατριάρχῃ, κυρίῳ Διονυσίῳ, Ἰωάννης ὁ Μινδόνιος ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

» Τὸν διδάσκαλον οὐδὲν ἀπεχθῶς χρῆ ποιεῖν τῶν εἰς
» σωτηρίαν τῶν μαθητῶν συντεινόντων· εἰ γὰρ ὁ μακά-
» ριος Ἰακώβ· νυκτὸς και ἡμέρας κατακόπτετο εἰς τὴν τῶν
» ποιμνίων φυλακὴν, πολλῶ μᾶλλον τὸν τὰς ψυχὰς ἐμπε-
» πιστευμένον, καὶ ἐπίμοχθον ἔργον ἢ, καὶν εὐτελεῖς, πάντα
» δεῖ ποιεῖν, πρὸς ἐν ὀρώντα μόνον, τὴν σωτηρίαν τῶν
» μαθητευομένων, και τὴν ἐκεῖθεν δόξαν γινομένην τῷ Θεῷ.
» Οὕτω δὴ και σὺ, Σειότατε Πάτερ, οὔτε πόνος, οὔτε ἄλλο
» τι βιάζει παρεκδῆναι τῆς συνεχῆς πρὸς τὸ ποιμνεῖν
» μερίμνης, ὁ και οἱ ἐνθάδε διατρέθοντες εἰδότες, σωτηρίας
» ἐνεκεν τῶν ἡμετέρων τυποῦντες, ταυτασι τὰς βίβλους τῇ
» σῇ Παναγιότητι προσφέρουσιν, αἱ και χαρακτήρος οὐκ
» ἐνδεοῦς, και διορθώσεως οὐ χρήζουσι· κάλλιστος γὰρ

(7) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι ἐκ τῶν δύο τῶν Μηναιῶν, ὁ μὲν Φεβρουάριος περιεῖχεν ἄσματα Νικολάου τοῦ Μαλαξοῦ ταῦτα: Εἰς τὴν ΙΑ'. Ἀπόστιχα, και Αἶνους, και Δοξαστικὸν τῷ Ἁγίῳ Βλασίῳ. Εἰς τὴν ΙΖ'. Πεντηκοσάριον Θεοδώρου τῷ Τήρωνος, πρὸς τὸ Ἀνασταῖς ὁ Ἰησοῦς. — Ὁ δὲ Μάρτιος περιεῖχεν, Εἰς τὰς Τεσσαράκοντα Μάρτυρας Λιτὴν και Δοξαστικὸν αὐτῆς. Εἰς τὴν ΙΖ'. Ἀλεξίου τῷ ἀνθρώπῳ τῷ Θεοῦ, Προσόμοια διπλά, Ἀπόστιχα, Αἶνους, Δοξαστικά, Ἀπολυτικίον, Πεντηκοσάριον, και δεῦτερον Κανὸνα μετ' Ἀχροστιχίδος: Σέβω σε Ἀλέξιε τοῦ Θεοῦ μέροψ· ὁ Μαλαξός. Εἰς τὴν Α'. Γωάννου τῆς Κλίμακος, Δοξαστικά Τρία. — Τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως εὐρέθῃ ἐσχάτως ἐν Χαλκῇ και ὁ Ὀκτωβριος μῆν, περιέχων τῷ αὐτῷ Μαλαξῷ Προσόμοια ἐννέα, ἀνά, τρία εἰς τρεῖς Ἁγίων μηνῶν· Ἰδιόμελα 33. Πεντηκοσάρια 7. και Ἐξαποστειλάρια 2· ὡς δέ μοι εἶπε Σειτικῶς ὁ προρῆθεις Α'. Ἰδρωμένος, και αὐτὸ τῆς Περιτομῆς τῷ Σωτήρῳ Ἀπολυτικίον, Μορφὴν ἀναλλοιωτῶτως, ποιῆμα εἶναι τῷ Μαλαξοῦ. Ὁ λόγος οὗτος εἶναι πιθανός· διότι οὔτε τὸ Κουτλουμουσιανὸν Χειρόγραφον, ἔτε τὸ μεμβραῖνον τῆς Χαλκῆς ἔχουσι τὸ Ἀπολυτικίον τοῦτο, ἀλλὰ τὸ, Ὁ Θρόνῳ πυριμόρφῳ, ὅπερ εὑρίσκεται και Κάθισμα εἰς τὰ Μεθόρτα τῶν Χριστιγέννων, Δεκεμ. ΚΖ'. Ὅπως ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τῷτο εἶναι ὑπερβίβαιον, ὅτι εἰς τὴν ἀνωτέρω τῶν Σπινέλλων ἐκδοσιν κατεχωρήθησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τὰ Μηναια τοῦ Μαλαξοῦ τὰ ποιήματα, ἐξ ὧν σώζονται εἰσέτι ὀλίγα τινα· ὀνομαστί δὲ, τὸ Κοντάκιον και ὁ Οἶκος τοῦ Ἁγίου Συμεῶν (Ἀπριλ. ΚΖ'), και τὰ εἰς τὸν Ἅγιον Μητροφάνην (Ἰουίου Δ'), και ἶδε τὴν ἐκεῖ ὑποσημείωσιν. Περί δὲ τῷ Μαλαξῷ αὐτοῦ, και τῶν αὐτῷ ποιημάτων, ὅρα πλατύτερον εἰς τὸν Πρόλογον τοῦ παρ' ἐμοῦ ἐκδοθέντος Πεντηκοσταρίου.

» ἐστὶ καὶ ὀρθότατος πάντων τῶν τύπων ὄχι παρῶν· ἔχει
 » γὰρ ἐπιστάτας ἄνδρας, σοφία καὶ ἀρετὴ τὸς ἄλλους
 » ὑπερέχοντας, καὶ Νικόλαον τὸν Μαλαξὸν Πρωτοπαπᾶν
 » Ναυπλίου, ὃς τις πάση ἐμμελείᾳ αὐτὰς ἐν Κρήτῃ διώρ-
 » θωκε· καὶ πρὸς τοῦτοις τὸς πρώτους τῶν εὐγενῶν, εἰ
 » καὶ δαπάνης καὶ πόνων οὐ φειδόμενοι, ὄσημέραι τὸ ἡ-
 » μέτερον εὐεργετοῦσι γένος. Ἴνα γοῦν λαμπροτέρα δια-
 » φανῇ ἢ τούτων προθυμία, καὶ ἵνα ταδὶ τὰ Μηναιᾶ
 » μειζόνως λάμπωσι, δέξου, Παναγιώτατε Πάτερ, καὶ
 » κήρυττε τῇ οἰκουμένῃ· Σοὶ γὰρ ὡς πρωτίστῳ τῶν Χρι-
 » στιανῶν προσφέρομεν.
 Ἐρρῶσο.

Τῆς αὐτῆς τῶν Σπινέλλων ἐκδόσεως, μετατυπωθείσης, εὐρίθη ἐν Χάλκῃ Μηναιῶν αὐτῆς τοῦ Ὀκτωβρίου, ἔχον ἐπὶ τέλους τοιαύτην ἐπιγραφὴν: « Τὸ παρὸν Μηναιῶν » ἐτυπώθη ἐν Βενετίαις νεωστὶ, μετ' ἐπιμελείας Γρηγορίου » Μαλαξοῦ, αἰτήσῃ κυρίου Ἰακώβου τοῦ Λεογκίνου (Λεον- » ταρακή), ἐν ἔτει ἀφ᾽ ἑς'. — 1566.

§. 41. Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν Σπινέλλων, ἀκολουθεῖ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΔΗΛΟΝΟΤΙ

Τ' πὸ Ἀντωνίου καὶ Πέτρου τῶν Πινέλλων,
 (ἕτεροι οὗτοι παρὰ τοὺς Σπινέλλους).
 Τ' πὸ τοῦ Δομνίκου τοῦ Ἡτεπολωνίου· καὶ
 Τ' πὸ Ἰωάννου Βικτωρος τοῦ Σαθιώνη.

ΕΚ ΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ

Νικηφόρου Ἱερομονάχου τοῦ Πασχαλέως.
 Θεοφάνους Ἱερομονάχου Ξενακίου τοῦ Κυπρίου.
 Ματθαίου Ἱερομονάχου Γαλατιανοῦ τοῦ Κυπρίου· καὶ
 Θεοφυλάκτου Ἱερομονάχου Τζανφουρνάρου, ὃ ἐστίν, Ἰωάννου ἀρ-
 τοποιοῦ.

§. 44. Ἀπηντήθη, τελευταῖον, Μηναιῶν τοῦ Ἀπριλίου μηνός, τυπωθὲν μὲν ἐν ἔτει 1664 ὑπὸ Ὀροΐνου Ἀλδερίτζη, διορθωθὲν δὲ ὑπὸ Γρηγορίου Ἱερομονάχου Βλάχου τοῦ Κρητός. Αὐταὶ αἱ ἐκδόσεις τῶν Μηναιῶν, αἱ ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν τυπογράφων γενόμεναι· τοῦλάχιστον τσαυτάς ἰδυνήθησαν ν' ἀπαντήσω ἐν Κερκύρα.

§. 45. Μετ' αὐτὰς δὲ ἄρχονται αἱ τῶν Ἰωαννιτῶν τυπογράφων. Καὶ τοῦ μὲν Νικολάου Γλυκῦ ἀριθμοῦνται κατὰ χρονολογίαν αἱ ἐξῆς· ἀπηντήθησαν δηλαδὴ Μηναιᾶ, ἐξελθόντα ἐκ τῆς τυπογραφίας αὐτῆς ἐν ἔτει 1673, 1675, 1678, 1680, 1682, 1683, 1685, 1714, 1730, 1732, 1749, 1751, 1754, 1755, 1761, 1764, 1769, 1771, 1774, 1778, 1779, 1780, 1783, 1792, 1795, 1796, 1805, 1818, 1820.

Τοῦ δὲ Νικολάου Σάρου, αἱ ἐν ἔτει 1689, 1740, 1755, 1768, 1776, 1777.

Τοῦ δὲ Δημητρίου Θεοδοσίου, καὶ Θεοδοσίου Πάνου, αἱ ἐν ἔτει 1716, 1760, 1773, 1775, 1778, 1780, 1783, 1793, 1795, 1804, 1814, κτλ.

Ἐπιστάται δὲ τοῦ τύπου καὶ διορθωταὶ τῶν νεωτέρων τούτων ἐκδόσεων ὑπῆρξαν, Ἀγάπιος ἱερεὺς Λοβέρδος, Ἱεροδιδάσκαλος ἐν τῷ Φλαγγινιανῷ Ἑλληνομουσεῖῳ — Ἀλέξανδρος Καγγελάριος Ἰωαννίτης — Ἀβδᾶς Ἀμβρόσιος, Βιβλιοφύλαξ τοῦ Γραδενίγου — Ἀλλουΐσιος πρωτοθύτης, καὶ Βιβλιοφύλαξ τοῦ Γραδενίγου; — Ἀμβρόσιος Ἱερομόναχος Βιτσαμόνος — Γεώργιος Κωνσταντίνου Ἰωαννίτης,

κατὰ τὸν χρόνον ἢ ὑπὸ Κονάδου τινός γενομένη, παρὰ Γακῶφ τῷ Λεογκίνῳ. Ταύτης ἀπηντήθη Μηναιῶν τοῦ Μαΐου μηνός, τυπωθὲν ἐν ἔτει 1569, καὶ διορθωθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν ἱερευσίν ἐλάχιστου Ἰωάννου τοῦ Ναθαναήλου, καὶ κήρυκος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

§. 42. Μετ' αὐτὴν ἔπονται δύο ἕτεραι, σύγχρονοι σχεδόν, ἢ μὲν ὑπὸ Χριστοφόρου Τζανίτου (Γιανᾶκη), ἢ δὲ ὑπὸ Φραγκίσκου τῶν Ἰουλιανῶν. Τοῦ πρώτου ἀπηντήθησαν Μηναιᾶ ἐξ: Ἰεῖλιος καὶ Αὐγυστος, τῷ 1591. Ὀκτώβριος, τῷ 1592. Ἰανουάριος, τῷ 1595. Φεβρουάριος, τῷ 1596· καὶ ἕτερος, τῷ 1597, διορθωθέντες ὑπὸ Γεωργίου Ἱερίως Βλάχου τοῦ Κρητός, τοῦ ἱππομαχομένου Πενιαλίτου. Τοῦ δὲ Φραγκίσκου ἀπηντήθησαν δύο: Μάρτιος, τῷ 1592, καὶ Σεπτέμβριος, τῷ 1595, διορθωθέντες ὑπὸ Ἐμμανουὴλ τοῦ Γλυζωνίου.

§. 43. Ταύτας διαδέχονται τρεῖς ἕτεραι ἐκδόσεις, τῶν ὁποίων ἀπηντήθησαν μὲν κατὰ Μηναιᾶ τινὰ, ὃ δὲ Ἀλλάτιος ἀναφέρει πάντα κατὰ σειρᾶν, καὶ τὸν χρόνον ὁμοῦ, καθ' ὃν ἕκαστον ἐξεδόθη.

ΜΗΝΕΣ	EN ETEI
Σεπτέμβριος	} 1628 καὶ 1648
Ὀκτώβριος	
Νοέμβριος	1626 ——— 1649
Δεκέμβριος	1602 ——— 1628
Ἰανουάριος	1603 ——— 1629
Φεβρουάριος	1626 ——— 1643
Μάρτιος	1625 ——— 1645
Ἀπρίλιος	1625 ——— 1643
Μαῖος	1625 ——— 1642
Ἰούνιος	1626 ——— 1645
Ἰούλιος	1624 ——— 1642
Αὐγυστος	1625 ——— 1642

ὃ καὶ τὸ τετράγλωσσον Λεξικὸν ἐκδοῦς — Κήρυκος Χαϊρέτης ὁ Κρητὴς — Μιχαὴλ ἱερεὺς Μήτρου — Νικόδημος Ἱεροδιάκονος Βαθατενῆς, ὁ ἐκ Λεθαδαίας — Νικόλαος Βουβούλιος Ἱατροσοφιστής — Σπυρίδων Ἱεροδιάκονος Παπαδόπουλος· καὶ Σωφρόνιος Μουαχός.

§. 46. Μετὰ τὴν ἀπαριθμησιν τῶν ἀνωτέρω γνωστῶν ἐκδόσεων τῶν Μηναιῶν, μᾶλλον δὲ πρὸ αὐτῆς, ἀπητήτο εὐλόγως ἐνταῦθα κατάλογος ἱστορικός καὶ χρονολογικός τῶν προειρημένων (§. 8.) Ἱμνωδῶν τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἢ τοῦλάχιστον τῶν ἐν τοῖς Μηναιῶσι ἀναφερομένων. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο, ἐνῷ εἶναι ἰδιαιτέρας πραγματείας ὑπόθεσις, ὑπερβαίνει ἐν ταύτῳ καὶ τὴν δυνάμιν μου, ἃς μοι συγχωρηθῆναι συμπληρώσω ἤδη τὸν παρόντα μου Πρόλογον μὲ τὸ Ἰαμβεῖον ἐπίγραμμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀλλάτιος (Διατρ. Α'. σελ. 58-59), ὃ πρὸ 800 ἐτῶν ἀκμάσας Ἰωάννης ὁ Εὐγαίτων ἐπέγραψεν εἰς Μηναιᾶ διορθωθέντα, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ δωρηθέντα, οὕτως εἰπὼν:

Καλὴν δεδωκὼς ταῖς βίβλοις ὑπουργίαν,
 Αὐτὸς πονηρὰν ἀντιλαμβάνω χάριν·
 Τῶν μὲν γὰρ ἤδη τὰς νόσους ἰασάμην,
 Ἐγὼ δὲ συντέτηκα, καὶ κακῶς ἔχω,
 Κόπων τὸ σῶμα συντριβείς ἀμετρίᾳ.
 Ἀλλ' οἱ τρυφῶντες ἐν πόνοις ἄλλοτρίοις,
 Καὶ ταῖς ἐμαῖς πλείοντες εὐδία ζάλαις,
 Πρὸς Κύριον μέμνησθε τοῦ κεκμηκότος

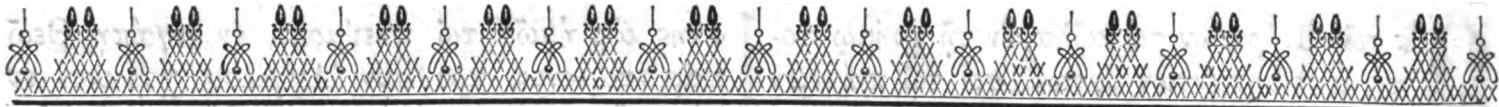
ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΤ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΤ ΚΟΤΤΑΟΤΜΟΤΣΙΑΝΟΤ
 ΤΟΤ ΙΜΒΡΙΟΤ.

Ἐγρᾶφη ἐν Χάλκῃ, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1843,
 κατὰ μῆνα Ἰανουάριον.

Τῶν Ἁγίων Πάντων ὁ Θεϊότατος Χορός.

Μ Η Ν

Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ.

ΤΗ Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἥτοι τοῦ νέου ἔτους· καὶ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Στυλίου, καὶ Ἀρχιμανδρίτου· καὶ ἡ συναξίς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Μιασηνῶν· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀειθαλαῖ· καὶ τῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα Γυναικῶν, καὶ Ἀμμὲν διακόνου, καὶ διδασκάλου αὐτῶν· καὶ μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Καλλίστης, Εὐόδου, καὶ Ἐρμογένους τῶν ἀγαδελφῶν· καὶ μνήμη Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ· καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου ἐμπρησμοῦ.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Εἴαν ἡ α΄ Σεπτεμβρίου τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄. τῆς Ἰνδίκτου γ΄. καὶ τοῦ Ὁσίου γ΄. Δόξα, τοῦ Ὁσίου· Θεία χάρις ἀπηώρητο. Καὶ νῦν, τὸ α΄ τοῦ Ἦχου. Εἰσόδος... τὰ Ἀναγνώσματα — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα, Ἦχος πλ. α΄. Ὁσίου Πατέρ. Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Σὺ Βασιλεῦ. Ἀπολυτικίον Ἀναστάσιμον, τῆς Ἰνδίκτου, τοῦ Ὁσίου, καὶ τῆς Θεοτόκου, Χαῖρε κεχαριτωμένη. καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α΄ καὶ β΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Καθίσματα τῆς Ἰνδίκτου δ΄. Ὁ καιροὺς καρποφόρους καὶ ὑετούς. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Ἦχου, κτλ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ τῆς Ἰνδίκτου. Ἀπό

Settembre.

γ΄. Ὁδῆς, Καθίσματα τοῦ Ὁσίου. Ὑπερζέσας τῆ πίστει. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἰνδίκτου. Ὡς Δεσπότη τοῦ παντός. Καταβασίαι, Σταυρὸν χαράξας· Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, τοῦ Ὁσίου, καὶ τῆς Ἰνδίκτου. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ΄. καὶ τῆς Ἰνδίκτου δ΄, Δόξα, τὸ Ἐωθινόν. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά καὶ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου καὶ τῆς Ἰνδίκτου. Ἀπολυτικά, τὰ εἰς τὸν Ἑσπερινόν· καὶ ἐπὶ τέλος, Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκτου. Ὁ ἀρρήτῳ σύμπαντα δημιουργήσας σοφία. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελίον τῆς Ἰνδίκτου. Κοινωνικόν, Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Ἐάν δὲ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ τύχη, ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα καθὼς ἴσθιν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, ἰστώμεν Στίχους, ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἰνδίκτου, γ΄. καὶ τοῦ Ὁσίου προσόμοια τρία, καὶ ἕτερα ἰδιόμελα τοῦ Ὁσίου δ΄.

Τῆς Ἰνδίκτου, Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων.

Τῆς αὐτολέκτου καὶ Δείας, διδασκαλίας Χριστοῦ, τὴν προσευχὴν μαθόντες, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, βοήσωμεν τῷ Κτίστῃ Πατρί ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατοικῶν, τὸν ἐπιούσιον ἄρτον δίδου ἡμῖν, παρορῶν ἡμῶν τὰ πταίσματα.

Ο'ς τῶν Ἑβραίων τὰ κῶλα, ἐν τῇ ἐρήμῳ πο-
τέ, ἀπειθησάντων ὄντως, σοὶ τῷ πάντων
Δεσπότη, ἀξίως κατεστρώθη, οὕτω καὶ νῦν, τὰ
ὄστα διασκόρπισον, τῶν δυσσεβῶν καὶ ἀπίστων
Ἀγαρηνῶν, ψαλμικῶς παρὰ τὸν ἄδην Χριστέ.

Ο' ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, ταῖς πλάκας γράψας
ποτέ, αὐτὸς καὶ νῦν ἐν πόλει, Ναζαρέτ
κατὰ σάρκα, βιβλίον κατεδέξω προφητικόν,
ἀναγνῶναι Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τοῦτο πτύξας,
ἐδίδασκες τοὺς λαοὺς, πεπληρωῶσθαι τὴν γρα-
φήν ἐπὶ σοί.

Στιχηρὰ τοῦ Ὄσιου,

Ἦχος πλ. α΄. Ὅσιε Πάτερ. Αυτόμελον.

Ο'σιε Πάτερ, καλὴν ἐφεῦρες κλίμακα, δι-
ῆς ἀνῆλθες ἐν τῷ ὕψει, ἦν εὗρεν Ἥλιος
ἄρμα πυρός· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὴν ἀνοδὸν ἄλλοις
οὐκ ἔλιπε, σὺ δὲ καὶ μετὰ θάνατον ἔχεις τὸν
στύλον σου. Οὐράνιε ἄνθρωπε, ἐπίγειε ἄγγελε,
φωστὴρ ἀκοίμητε τῆς οἰκημένης, Συμεῶν Ὅσιε,
πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο'σιε Πάτερ, εἰ ἦν τὸν στύλον φθέγγασθαι,
οὐκ ἂν ἐπαύσατο βοῶν σου, τῆς πόνους,
τοὺς μόχθους, τοὺς ὀδυρμούς· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐβα-
σταζέτο, εἶπερ ἐβάσταζεν, ὡς δένδρον παινό-
μενος ἐκ τῶν δακρῶν σου· ἐξέστησαν Ἄγγελοι,
ἐθαύμασαν ἄνθρωποι, δαίμονες ἔπτηξαν τὴν ὑ-
πομονὴν σου. Συμεῶν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο'σιε Πάτερ, δυνάμει θείου Πνεύματος, τὸν
σὸν μιμούμενος Δεσπότην, ἐν στύλῳ ἀ-
νῆλθες ὡς ἐν σταυρῷ· ἀλλ' ἐκεῖνος τὸ χειρό-
γραφον πάντων ἐξήλειψε, σὺ δὲ τὴν ἐπανάστα-
σιν τῶν παθῶν ἔλυσας· ἐκεῖνος ὡς πρόβατον,
καὶ σὺ ὡσπερ σφάγιον· ἐκεῖνος ἐν σταυρῷ, καὶ
σὺ ἐν τῷ στύλῳ. Συμεῶν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆ Ὄσιου, Ἦχος β΄.

Εκ ρίζης ἀγαθῆς ἀγαθὸς ἐβλάστησε καρ-
πός, ὁ ἐκ βρέφους ἱερός Συμεῶν, χάριτι
μᾶλλον ἢ γάλακτι τραφεῖς· καὶ ἐπὶ πέτραν
τὸ σῶμα ὑψώσας, πρὸς Θεὸν δὲ ὑπερυψώσας
τὴν διάνοιαν, αἰθέριον διεδομήσατο ταῖς ἀρε-
ταῖς ἐνδιαίτημα· καὶ ταῖς θείαις Δυνάμεσι
συμμετεωροπορῶν, Χριστοῦ γέγονεν οἰκητήριον,
τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸ μνημόσυνόν σου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, Ὅ-
σιε Πάτερ Συμεῶν, καὶ τὸ πρᾶον τῆς
καρδίας σου θεράπον μακάριε· εἰ γὰρ καὶ μετέ-
στης ἐξ ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλ' οὐκ ἀπέ-

στης ἀφ' ἡμῶν τῷ πνεύματι, ἐν ἀγάπῃ Θεῷ
παριστάμενος, καὶ σὺν Ἄγγελοι χορευῶν ἐν
οὐρανοῖς· μεθ' ὧν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς Κυπριανοῦ.

Η' τῶν λειψάνων σου θήκη, Πανεύφημε Πά-
τερ, πηγάζει ἰάματα· καὶ ἡ ἀγία σου ψυ-
χὴ Ἄγγελοι συνοῦσα, ἀξίως ἀγιάλλεται. Ἐχων
οὖν πρὸς Κύριον, Ὅσιε παρῴρησιαν, καὶ μετὰ
τῶν Ἀσωμάτων χορευῶν ἐν οὐρανοῖς, αὐτὸν ἰ-
κέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς, Γερμανοῦ.

Η' γάπησας Θεοφόρε, τὴν ἀνωτάτω φιλοσο-
φίαν, καὶ ἔξω κόσμου ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ
τὰ ὀρώμενα· καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον Θεοῦ,
θεῖον ἀνεδείχθης· καὶ ὧν αἰεὶ ἠνωμένος φωτὶ,
φῶς προσελάμβανες, καὶ τρανότερον τοῦ μα-
καρίου ἔτυχες τέλους· πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν σοφῆ Συμεῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄. Γερμανοῦ.

Θεῖα χάρις ἀπηώρητο ἐπὶ τῇ θήκῃ τῶν
λειψάνων σου, ἡγιασμένε Συμεῶν· διὸ καὶ
εἰς ὁσμὴν μύρου τῶν θαυμάτων σου δραμούμε-
θα, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν ἀρυόμενοι. Ἀλλὰ
Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτὸς, Βυζαντίου.

Ο' Πνεύματι Ἀγίῳ συνημμένος, ἀναρχε Λό-
γε καὶ Υἱέ, ὁ πάντων ὁρατῶν καὶ ἀο-
ράτων συμπαντουργός καὶ συνδημιουργός, τὸν
ζέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐλόγησον, φυλλάττων ἐν
εἰρήνῃ τῶν Ὀρθοδόξων τὰ πλήθη, πρεσβείαις τῆς
Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων σου.

Εἴσοδος, τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέ-
ρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ ^{Κεφ. 1}
με· εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ ^{ΕΔ. 1}
με, ἰάσασθαι τῆς συντετριμμένου τὴν καρδίαν,
κηρύξαι εἰς χιμαλώτοις ἄφεςιν, καὶ τυφλοῖς ἀνά-
βλεψιν· καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν, καὶ
ἡμέραν ἀνταποδόσεως τῷ Θεῷ ἡμῶν· παρακα-
λέσαι πάντας τοὺς πενθοῦντας, δοθῆναι τοῖς
πενθοῦσι Σιών δόξαν ἀντὶ σποδοῦ· ἄλειμμα
εὐφροσύνης τοῖς πενθοῦσι, καταστολὴν δόξης,
ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας· καὶ κληθήσονται γε-
νεὰ δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εἰς δόξαν.
Καὶ οἰκοδομήσουσιν ἐρήμους αἰωνίους, ἐξηρη-
μωμένας τὸ πρότερον· ἐξαναστήσονται, καὶ ἀ-
νακαινοῦσι πόλεις ἐρήμους, ἐξηρημωμένας ἀπὸ

γενεᾶς εἰς γενεάν. Καὶ ἤξουσιν ἄλλογενεῖς, ποιμαίνοντες τὰ πρόβατά σου, καὶ ἀλλόφυλοι ἄροτῆρες, καὶ ἀμπελουργοὶ ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ Ἱερεῖς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοὶ Θεοῦ ἡμῶν. Ρῆθήσεται ὑμῖν Ἰσχύς ἐθνῶν κατέδεσθε, καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμασθήσεσθε· ἀντὶ τῆς αἰσχύνης ὑμῶν τῆς διπλῆς, καὶ ἀντὶ τῆς ἐντροπῆς, ἀγαλλιάσεται ἡ μερίς αὐτῶν. Διὰ τοῦτο τὴν γῆν αὐτῶν ἐκ δευτέρου κληρονομήσουσι, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος, ἀγαπῶν δικαιοσύνην, καὶ μισῶν ἀρπάγματα ἐξ ἀδικίας· καὶ δώσω τὸν μόχθον αὐτῶν δικαίους, καὶ διαθήκην αἰώνιον διαθήσομαι αὐτοῖς. Καὶ γνωσθήσεται ἐν τοῖς ἔθνεσι τὸ σπέρμα αὐτῶν, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν, ἐν μέσῳ τῶν λαῶν· καὶ ὁ ὄρων αὐτοὺς, ἐπιγνώσεται αὐτοὺς, ὅτι οὗτοι εἰσὶ σπέρμα εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας ὑπὸ Θεοῦ, καὶ εὐφροσύνη εὐφρανθήσονται ἐπὶ Κύριον.

Λευϊτικῷ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Κς. 3. **Ε**λάλησε Κύριος τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λέγων· Ἐὰν τοῖς προστάγμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰς ἐντολάς μου φυλάσσησθε, καὶ ποιῆτε αὐτάς, δώσω τὸν ὑετὸν ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τῶν πεδίων ἀποδώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν· καὶ καταλήψεται ὑμῖν ὁ ἀλοπτός τὸν τρυγητὸν, καὶ ὁ τρυγητὸς καταλήψεται τὸν σπόρον. Καὶ φάγεσθε τὸν ἄρτον ὑμῶν εἰς πλησμονήν, καὶ κατοικήσετε μετὰ ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσται ὑμᾶς ὁ ἐκφοβῶν· καὶ ἀπολῶ θηρία ἐκ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ πόλεμος οὐ διελεύσεται διὰ τῆς γῆς ὑμῶν· καὶ πεσοῦνται οἱ ἐχθροὶ ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν, καὶ διώξονται ἐξ ὑμῶν πέντε ἑκατὸν, καὶ ἑκατὸν ὑμῶν διώξονται μυριάδας. Καὶ ἐπιβλέψω ἐφ' ὑμᾶς, καὶ εὐλογήσω ὑμᾶς, καὶ ἀυξάνω ὑμᾶς, καὶ πληθυνῶ ὑμᾶς, καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου μεθ' ὑμῶν. Καὶ φάγεσθε παλαιὰ, καὶ παλαιὰ παλαιῶν, καὶ παλαιὰ ἐκ προσώπου νέων ἐξοίσετε. Καὶ οὐ βδελύξεται ἡ ψυχὴ μου ὑμᾶς, καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν, καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός. Ἐὰν δὲ μὴ εἰσακούσητέ μου, μηδὲ ποιήσητε τὰ προστάγματά μου ταῦτα, ἀλλὰ ἀπειθήσητε αὐτοῖς, καὶ τοῖς κρίμασί μου προσοχθήση ἡ ψυχὴ ὑμῶν, ὥς τε ὑμᾶς μὴ ποιεῖν πάσας τὰς ἐντολάς μου, καὶ ἐγὼ ποιήσω οὕτως ὑμῖν· Ἐπιστήσω ἐφ' ὑμᾶς τὴν ἀπορίαν, καὶ σπερεῖτε διακενῆς τὰ σπέρματα ὑμῶν, καὶ ἔδονται τοὺς πόνους ὑμῶν οἱ

ὑπεναντίοι ὑμῶν. Καὶ ἐπιστήσω τὸ πρόσωπόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ πεσεῖσθε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν, καὶ διώξονται ὑμᾶς, καὶ φεύξεσθε οὐδενός διώκοντος ὑμᾶς· καὶ συντρίψω τὴν ὑβριν τῆς ὑπερηφανίας ὑμῶν· καὶ θήσω τὸν οὐρανὸν ὑμῖν ὡς σιδηροῦν, καὶ τὴν γῆν ὡσεὶ χαλκῆν. Καὶ ἔσται εἰς κενὸν ἡ ἰσχύς ὑμῶν, καὶ ἡ γῆ ὑμῶν οὐ δώσει τὸν σπόρον αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ οὐ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν. Καὶ ἀποστελῶ ἐφ' ὑμᾶς τὰ θηρία τὰ ἀγρία τῆς γῆς, καὶ ἐξαναλώσει τὰ κτήνη ὑμῶν, καὶ ὀλιγοστοὺς ποιήσει ὑμᾶς ἐπιπορευομένη μάχαιρα. Καὶ ἔσται ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, καὶ αἱ ἐπαυλεις ὑμῶν ἔσονται ἔρημοι· ὅτι ὑμεῖς ἐπορεύθητε πρὸς με πλάγιοι, καὶ γὰρ πορεύσομαι πρὸς ὑμᾶς ἐν θυμῷ πλαγίῳ· λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος εἰάν φθιάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλὰ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακίαν. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Ἰνδίκτου.

Ἦχος α΄.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Επέστη ἡ εἴσοδος τοῦ ἐνιατοῦ, συγκαλοῦσα γεραίρειν ταύτην τοὺς λαμπρύνοντας, Καλλίστην, Εὐδοκίαν, καὶ Ἐρμογένην, τοὺς αὐταδέλφους ἀθλητῶν. Συμεῶν τὸν ἰσαγγελοῦ· Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ· τοὺς ἐν Ἐφέσῳ ἑπτὰ-ρίθμους παῖδας, καὶ τὴν τετραδεκαπύρσευτον τῶν Ἁγίων γυναικῶν χορείαν· ὧν ταῖς μνεῖαις κοινωνοῦντες φιλέορτοι, βοήσωμεν ἐκτενωῶς· Κύριε, εὐλόγησον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς λυσιτελεῶς περαιῶσαι, τὴν τοῦ χρόνου περίοδον.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος ὁ Θεός ἐν Σιών.

Τοῦ αὐτοῦ, ὁ αὐτός.

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν, εὐλόγησον τὸν στέφανον τῷ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν φυλάττε ἀπολιόρητον· τοὺς δὲ πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανὼν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων, διὰ τῆς Θεοτόκου δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Στίχ. Πλησθησόμεθα ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τῷ οἴκῳ σου.
Κυπριανοῦ.

Θαυμαστός εἶ ὁ Θεός, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ αἱ ὁδοὶ σου ἀνεξιχνίαστοι· πέλει γὰρ σοφία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπόστασις τελεία καὶ δυνάμεις, συνάναρχός τε καὶ συναΐδιος συνεργία· διὸ παντοδυνάμῳ ἐξουσία κόσμῳ ἐπεδήμησας, ζητῶν ὁ ἐκαίλλυνας πλάσμα, ἀνεκφράστως ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς; μὴ τραπείς τῇ Θεότητι· διαθέμενος ὄρους καὶ χρόνους, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀναλλοίωτε· διὰ τοῦτό σοι βωῶμεν· Ἀγαθὲ Κύριε, δόξα σοι. Ὁ αὐτός.

Στίχ. Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ.
Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ο ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμῳ σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰς αἰρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Οσὶε Πάτερ καλὴν ἐφεῦρες, κλίμακα, δι' ἧς ἀνῆλθες ἐν τῷ ὕψει, ἢν εὐρεν Ἡλίας ἄρμα πυρός· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὴν ἀνοδὸν ἄλλοις οὐκ ἔλιπε, σὺ δὲ καὶ μετὰ θάνατον ἔχεις τὸν στύλον σου. Οὐράνιε ἄνθρωπε, ἐπίγειε ἄγγελε, φωστήρ ἀκοίμητε τῆς οἰκουμένης, Συμεῶν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Σὺ Βασιλεῦ, ὁ ὢν καὶ διαμένων καὶ εἰς αἰῶνας ἀτελευτήτους, δέξαι δυσώπησιν αἰτούντων ἀμαρτωλῶν σωτηρίαν· καὶ παράσχου φιλόανθρωπε τῇ γῆ σου εὐφορίαν, εὐκράτους τοὺς αἴρας χαριζόμενος· τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ συμπολέμει, κατὰ ἀθέων βαρβάρων, ὡς ποτὲ τῷ Δαυΐδ· ὅτι ἤλθσαν οὗτοι ἐν σκηναῖς σου, καὶ τὸν πανάγιον τόπον ἐμίαναν Σῶτερ· ἀλλ' αὐτὸς δώρησαι νίκας, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ πρεσβείᾳ τῆς Θεοτόκου· νίκη γὰρ σὺ τῶν Ὀρθόδοξων καὶ καύχημα.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἰνδίκτου, Ἦχος β΄.

Ο πάσης δημιουργὸς τῆς κτίσεως, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσία θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου Κύριε, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν πόλιν σου, πρεσβείας τῆς Θεοτόκου, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος α΄.

Υπομονῆς στύλος γέγονας, ζηλώσας τοὺς προπάτορας Ὅσιε, τὸν Ἰωβ ἐν τοῖς πάθεσι, τὸν Ἰωσήφ ἐν τοῖς περασμοῖς, καὶ τὴν τῶν Ἀσωμάτων πολιτείαν, ὑπάρχων ἐν σώματι. Συμεῶν Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ. σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Θεοτόκου, Ἦχος βαρῦς.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθέने, λιμὴν καὶ προστασία τοῦ γένους τῶν ἀνδρῶπων· ἐκ σοῦ γὰρ ἐσαρκώθη ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου· μόνη γὰρ ὑπάρχεις Μήτηρ καὶ Παρθένο, αἰεὶ εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρήνην δωρήσασθαι πόσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ., Κάθισμα, τῆς Ἰνδίκτου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο καιροὺς καρποφόρους καὶ ἕτεους, οὐρανὸθεν παρέχων τοῖς ἐπὶ γῆς, καὶ νῦν προσδεχόμενος, τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου, ἀπὸ πάσης λύτρωσαι, ἀνάγκης τὴν πόλιν σου· οἱ οἰκτιρμοὶ καὶ γὰρ σου, εἰς πάντα τὰ ἔργα σου. Ὅθεν τὰς εἰσόδους, εὐλογῶν καὶ ἐξόδους, τὰ ἔργα κατεύθυνον, ἐφ' ἡμᾶς τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός· σὺ γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων τὰ σύμπαντα, ὡς δυνατὸς εἰς τὸ εἶναι παρηγάγεις.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εγκρατεία τὸν βίον σου κατεκόσμησας, καὶ νεκρώσας τὸ σῶμά σου ἐξηφάνισας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς προσβολὰς Πάτερ μακάριε· καὶ μετέστης πρὸς Θεόν, εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ὡς ἄξιος κληρονόμος· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβείων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Εισῆλθες ἐν τῷ σκάμματι, τοῦ μαρτυρίου πιστῶς, Καλλίστη κηρύττουσα, σὺν τοῖς

δυσὶν ἀδελφοῖς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· πόθῳ γὰρ θρεψαμένη, νοερά σκευὴ ὄντως, τῆς Χριστῆ Ἐκκλησίας, ἀπετέλεσας τρίτης· διὸ καὶ συνηρόσθης αὐτοῖς, Μάρτυς εἰς τὴν ἄνω ζωὴν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, ταῖς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία πανάχραντε· λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, σκέδασον ταῖς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση Παρθένε, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθ. τῶν ἁγ. Γυναικῶν.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αμνάδες λογικαί, τῷ ἀμνῷ καὶ ποιμένι, προσήχθητε πιστῶς, διὰ τοῦ μαρτυρίου, τὸν δρόμον τελέσασαι, καὶ τὴν πίστιν τηρήσασαι· ὅθεν σήμερον, περιχαρῶς εὐφημοῦμεν, Ἀξιάγαστοι, τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ως Δεσπότη τοῦ παντός, καὶ χωρηγῷ τῶν ἀγαθῶν, σοὶ προσπίπτομεν πιστῶς, ἀναβοῶντες ἐκτενῶς· Ὑπὸ τῆς σῆς δυσωπούμενος εὐσπλαγγνίας, Σωτήρ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς τεκούσης σε καὶ πάντων τῶν αἰεὶ εὐαρεστούντων σοι, ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον προσάξει σοι, ὡς ἀγαθὸς καταξίωσον, τοὺς ἐν οὐσίαις, δυσὶ τιμῶντας, καὶ πιστῶς σε δοξάζοντας.

Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἦχου.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν. Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ Στιχηρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος β'.

Ο ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν παντοδυναμῷ σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ ταῖς αἰρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ οἱ Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἰνδίκτου.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**σώμεν πάντες λαοί, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας, Φαραῶ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, » καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποδι ἀβρόχῳ ὀδηγήσαντι, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Ασώμεν πάντες Χριστῷ, δι' οὗ συνέστη τὰ πάντα, καὶ ἐν ᾧ διατελεῖς ἀδιάπτωτα, ὡς

ἐξ ἀνάρχου φύντι, Θεοῦ Πατρὸς ἐνυποστάτῳ Λόγῳ, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Ασώμεν πάντες Χριστῷ, τῷ πατρικῇ εὐδοκίᾳ, ἐπιφανέντι ἐκ Παρθένου καὶ κηρύξαντι, ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν, ἡμῖν εἰς ἀπολύτρωσιν, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Εν Ναζαρέτ εἰσελθὼν, ὁ παροχεύς τῆ νόμου, ἐν ἡμέραις τῶν σαββάτων ἐδίδασκε, νομοθετῶν Ἑβραίοις τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ τὴν ἄφραστον, δι' ἧς ὡς ἐλεήμων, σώσει τὸ γένος ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Αδοντος πάντες Πιστοί, τὴν ὑπερθαύμασον Κόρην, τὴν τὸν Χριστὸν τῇ οἰκουμένη ἀκατείλασαν, καὶ χαρᾶς τὰ πάντα πληρώσασαν τῆς αἰδίου ζωῆς, αἰεὶ ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Γυναικῶν, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς. Στερόρων γυναικῶν Μαρτύρων μέλπω πόνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Στερόρως τὸν ἀντίπαλον, κατηγωνίσασθε Μάρτυρες, ἀσκήσει μὲν πρότερον, ἔπειτα δεύτερον, τῇ δι' αἵματος, ἀθλήσει· διὰ τοῦτο, ὑμῶν τὰ μνημόσυνα, πίστει γεραίρομεν.

Τρωθεῖσαι τῷ ἔρωτι, τοῦ δι' ἡμᾶς ὑπομείναντος, σταυρόν τε καὶ θάνατον, τούτου τοῖς ἴχνεσιν, ἠκολούθησαν, αἱ Ἁγίαι γυναῖκες, σαρκὸς τὴν ἀσθένειαν, ἐπιλαθόμεναι.

Ελλήνων θρησκευματα, καὶ τῶν δαιμόνων ἰδρύματα, τῷ ὅπλῳ τῆς πίστεως, καταδαφίσατε, καὶ προσήχθητε, ναῶ ἐπουρανίῳ, κειμήλια ἔμψυχα, Μάρτυρες πάνσεμνοι.

Θεοτοκίον.

Ρωσθεῖσαι τῇ χάριτι, τῆ ἐκ τῆς σῆς ἀνατείλαντος, νηδύος Παναμίωμε, κόραι νεάνιδες, διεκρούσαντο, βασιάνων τρικυμίαν, καὶ σοῦ ἀπηνέχθησαν, ὀπίσω χαίρουσαι.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Δέχου τὸν ὕμνον, Συμεῶν πανόλβιε.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Δίδου μοι ἐν ὀργάνῳ, γλώττης, σαθρῷ, ᾧ θσοφόρε Συμεῶν, τῷ τὴν ὡδὴν σοὶ πλέκοντι, ταῖς δεήσεσι ταῖς σοῖς, γνώσεως φῶς θεοδιδάκτον.

Εγνώσαν τὴν σοφίαν, Πάτερ τὴν σὴν, Πέρσαι, Αἰθίοπες, Ἴνδοι, καὶ Σκύθαι καὶ Ἀράβων πληθὺς, καὶ ἐδόξασαν Χριστὸν, τὸν διὰ σοῦ δοξαζόμενον.

Χάριτος ἐπληρώθης πνευματικῆς· ποιμαντικῶν γὰρ ἐκ σηκῶν, ὡς Ἰακώβ Δαυὶδ καὶ

Μωσῆς, ἀρχηγέτης λογικῶν, ὠφθης Σρεμμάτων
Μακάριε.

Θεοτοκίον.

Α΄χραντε Θεοτόκε, χαῖρε σεμνή, ἡ τὸν ἀχώρητον Θεὸν, ἐν σῆ γαστρὶ χωρήσασα, λυτρώσῃ τῶν δεινῶν, αἴτησαι τῆς ἀνυμνήταίς σε.

Καταβασία.

• Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ, τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι· τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φραῶ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν ἀσεισον πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἄγιος, πλὴν σου φιλόνηρωπε.

Στερέωσον ἀγαθὴ, ἣν κατεφύτευσε πόθῳ, ἐπὶ τῆς γῆς ἡ δεξιὰ σου, κατὰ καρπὸν ἀμπελον, φυλάττων σου τὴν Ἐκκλησίαν Παντοδύναμε.

Εν ἔργοις πνευματικοῖς, θεοτερπέσι κομῶντας, τὸ ἔτος τὸτο, διαγαγεῖν καταξίωσον Κύριε, τῆς πίσει σε μέλποντας, Θεὸν τῆ παντός.

Γαλήνιον μοι Χριστέ, τὸν ἐνιαύσιον κύκλον δίδου οἰκτίρμον, καὶ ἔμπλησόν με τῶν λόγων τῶν θείων σου, οὓς ὠφθης φάσκων Ἰουδαίοις ἐν σάββασιν.

Θεοτοκίον.

Ως μόνην ὑπερφυῶς, τὴν ὑπεράνηρωπον χάριν, ἐν τῇ γαστρὶ σου δεξαμένην, ἀτρέπτως σκηνώσαντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, αἰεὶ σε δοξάζομεν.

Τῶν ἀγ. Γυναικῶν. Τόξον δυνατῶν.

Ρώμη πανσθενεῖ ῥωννύμεναι, τὴν τῶν ἀντιπάλων κατεπαλαίσατε δύναμιν· διὰ τοῦτο ὡς νικηφόροι, πρὸς Χριστοῦ ἐστεφανώθητε.

Ωφθῆ τῶν θηρῶν τὰ χάσματα, θεία δυναστεία τοῦ Χριστοῦ ἀνεέργητα, καὶ ἐρρύσθητε Θεοφόροι, ἀβλαβεῖς Θεὸν γεραίρουσαι.

Νεύσει πρὸς Θεὸν θεούμεναι, τῆς πολυθείας τὸν κρυμὸν ἀπεκρέσασθε, καὶ πρὸς θάλην τῆς ἀνω δόξης, Ἀθληφόροι κατηντήσατε.

Θεοτοκίον.

Γνόντες εὐσεβῶς κηρύττομεν, σὲ παναληθῆ Θεοῦ Μητέρα Πανάμωμος· διὰ σὲ γὰρ ἡμῖν ὁ Πλάστης, ὁμιλῆσαι κατηξίωσεν.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν φόβον σου.

Οξέως φυγῶν, τὴν κφετώδη φορὰν τῶν πνευμάτων, πρὸς σωτήριον νῆτομόλησας

μονὴν Συμεῶν, ἐξ ἧς καὶ τὴν ἀγήρω ζωὴν ἐκαρπώσω.

Υπέκλινας χαίρων, τὴν πειθήνιον ἀκοὴν σου Παμμακάριστε, τῷ Δεσπότη μακαρίζοντι, καὶ μακαριζομένην εὖρες πολιτείαν.

Τῷ λόγου δεξάμενος τὰ σπέρματα, τῆς καρδίας σου ταῖς αὐλαξί, τῶν δακρύων ἐπιβλύσει Χριστῷ, πολύχουν σαύχυν, ἀρετῶν ἐδρέψω.

Θεοτοκίον.

Α΄ρήτως συνέλαβες Θεόνυμφε, τὸν Σωτήρα τε καὶ Κύριον, τὸν λυτρούμενον ἡμᾶς τῶν δεινῶν, τοὺς σὲ ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένους.

Καταβασία.

• **Ρ**άβδος εἰς τύπον τοῦ μυσηρίου παραλαμβάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα· τῇ στειρευούσῃ δὲ πρώην Ἐκκλησίαν νῦν ἐξήνησε, ξύλον Σταυροῦ εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Υπερζέσας τῇ πίσει Πάτερ σοφέ, καὶ προσκαίρων ἀπάντων ὑπεριδῶν, Χριστῷ ἠκολούθησας, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ἐγκρατεία τήξας, τὸ σῶμά σου Ὁσιε, οὐρανῶν τὴν δόξαν, αἰεὶ προορώμενος· ὅθεν καὶ ἐφεῦρες, πρὸς ἀνάβασιν θείαν, τοῦ στύλου τὴν κλίμακα, τῷ σῷ πόθῳ καταλληλον, Συμεῶν ἱερώτατε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταίζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τῶν Ἁγίων Γυναικῶν.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Α΄μνάδες λογικαί, τῷ ἀμνῷ καὶ ποιμένι, προσήχητε πιστῶς διὰ τῆ μαρτυρίας, τὸν δρόμον τελέσασαι, καὶ τὴν πίσιν τηρήσασαι· ὅθεν σήμερον, περιχαρῶς εὐφημοῦμεν, Ἀξιόγαστοι, τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Καὶ νῦν, τῆς Ἰνδίκτου.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ως Δεσπότη τῆ παντός, καὶ χορηγῷ τῶν ἀγαθῶν, σοὶ προσπίπτομεν πιστῶς, ἀναβοῶντες ἔκτενῶς. Ὑπὸ τῆς σῆς δυσωπούμενος εὐσπλαγχνίας, Σωτήρ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς τεκθης σε, καὶ πάντων τῶν αἰεὶ εὐαρεσούντων σοι, ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον, προσάξαι σοι, ὡς ἀγαθὸς καταξίωσον, τοὺς ἐν οὐσίαις, δυσὶ τιμῶντας, καὶ πιστῶς σε δοξάζοντας.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**ατενόησα παντοδύναμε τὴν σὴν οἰκονομίαν, καὶ μετὰ φόβου ἐδόξασα σε Σωτήρ.

Απαρχὴν σοὶ ἐνιαύσιον, ὁ λαὸς σου προσφέ-
ρει, Ἀγγέλων ὕμνοις, δοξολογῶν σε Σωτήρ.
Ὡς φιλόθρωπος καταξίωσον, ἀρξαμένους τῶ
ἔτους, καὶ συμπληρῶσαι σοὶ εὐαρέστως
Χριστέ.

Παντοκράτορ μόνη Κύριε, τῶν ἐτῶν τὰς ἐλί-
ξεις, γαληνιώσας τῷ κόσμῳ δώρησαι.
Θεοτοκίον.

Ὡς λιμένα νῦν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ βε-
βαίαν ἐλπίδα, τὴν Θεοτόκον πάντες ὑ-
μνήσωμεν.

Τῶν ἁγ. Γυναικῶν. Ὁ καθήμενος.

Υπομείνασαι βασάνους, καὶ στρεβλώσεις
τοῦ σώματος, διαφόροις τρόποις, θλάσιν
τε μελῶν καὶ κατάφλεξιν, τὰς οὐρανίους σκη-
νώσεις ἐκληρώσασθε, ἀπολαύουσαι, ξύλη ζωῆς
Ἀξιάγαστοι.

Νεανίδων μακαρίων, τὸν ἀγῶνα ἐθαύμασαν,
οὐρανῶν Δυνάμεις, ὅπως τὸν ἐχθρὸν ἐτρο-
πώσαντο, ἐν γυναικείᾳ τῇ φύσει δυναμούμεναι,
τῇ δυνάμει, τοῦ ἐκ γυναικὸς ἀνατείλαντος.

Απορρίψασαι τοῦ κόσμου, ματαιότητα ἀ-
πασαν, τῷ Θεῷ καὶ μόνῳ, ὅλη τῇ ψυ-
χῇ ἐκολληθήτε· ὅθεν ἀσκήσεως πόνους καὶ ἀ-
θλήσεως, ὑπεμείνατε, Νύμφαι Χριστοῦ καρ-
τερώτατα.

Ισχυρότατον ὡς ὄπλον, τὸν Σταυρὸν περιφέ-
ρουσαι, πρὸς τὰς ἐναντίας, ἀντιπαρετάξα-
σθε φαλαγγας· μετὰ Χριστοῦ δὲ τὴν νίκην ἀ-
πηνέγκασθε, τοῦ νικήσαντος, κόσμον δυνάμει
Θεότητος.

Θεοτοκίον.

Καταβέβηκεν ὡς ὄμβρος, ἐπὶ πόκον ἐν μή-
τρα σου, Κύριος, ὡς ἔφη, πάλαι ὁ Προφή-
της Πανάμωμε· ὃν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀπε-
γέννησας, ᾧ κραυγαῖζομεν· Δόξα Χριστέ τῇ
δυνάμει σου.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὁὐκ ἐν ψάμμῳ Πανόλθιε, ἀλλ' ἐν βαθυτά-
τοις πόνοις σε θέμενος, τὴν κρηπίδα τῆς
ἀσκήσεως, ἀρετῶν ἐδείμῳ πύργον ἀσειστον.

Νεμομένης τὸ σῶμά σου, σχοίνου τραχυτά-
της φόβῳ καθήλωσαι, τῷ τοῦ πνεύματος,
καὶ σχοίνισμα, κληρουχίας θείας εὗρες Ὅσιε.

Υπενόστει τοῦ σώματος, τὰ ἐγκεκρυμμένα
πάθη πανόλθιε, ἐν σαπρίᾳ κοιταζόμενον,
τῶν σκωλήκων Πάτερ δεδιότων σε.

Μετὰ πάθος ἐκούσιον, τὸν ζωποιοὺν νεκρὸν
ἐκμιμούμενος, ὡς περ μνήματι τῷ φρέα-
τι, σεαυτὸν ζοφῶδει ζῶντα δέδωκας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν ὃν ἐκύησας, ἄχραντε Μαρία δυ-
σῶπει πάντοτε, τοῖς οἰκέταις σου δωρή-
σασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.
Καταβασία.

» **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ
» μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ
» ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ εἰ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμέν σε Χρι-
» σέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ Σω-
» τῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Τὴν εἰρήνην τῷ κό-
» σμῳ παράσχου φιλόθρωπε.

Ὁπληρῶν τὰ σύμπαντα χρηστότητος Χρι-
στέ, σὺ εὐκραῖ καὶ εὐφορον, εὐλογίαις
στεφανούμενον, τὸν πολὺκυκλον χρόνον, τοῖς
δουλοῖς σου δώρησαι.

Τὴν τοῦ ἔτους ἀμειψίν ἀνάδειξον ἡμῖν, με-
ταβολὴν πρὸς κρείττονα, εἰρηναίαν τε κα-
τάξασιν, τοῖς εἰδόσι σε Λόγε Πατρὶ συναϊδίον.

Επι γῆς ἐλήλυθας συνάναρχε Πατρὶ, τοῖς αἰ-
χμαλώτοις ἄφεςιν, καὶ πηροῖς ἀνάβλεψιν,
πρὸς Πατρὸς ἀναγγέλλων, ὁ χρόνων ἐπέκεινα.
Θεοτοκίον.

Τὰς ἡμῶν ἐλπίδας Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τὴν
ἡμῶν πεποιθήσιν, ἐπὶ σὲ ἀνατιθέμεθα· εὐ-
μενῆ ἡμῖν δίδου, Παρθένε ὃν ἔτεκες.

Τῶν ἁγίων Γυναικῶν.

Ἄσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ὡς ἀμνάδες ἄμωμοι, ὡς θύματα δεκτὰ, τῷ
ἀμνῷ τῷ ἀληθινῷ, καὶ ποιμένι Μάρτυρες
προσπνέχθητε, προσφοραὶ ὀλόκληροι, καὶ δε-
κτὰ ὀλοκαυτώματα.

Νεκρωθεῖσαι σώματι, ἐζήσατε ψυχῇ, τοῦ νε-
κρώσαντος τὴν ἰσχὺν, τοῦ θανάτου Μάρ-
τυρες ὡς μιμησάμεναι, καὶ σταυρὸν καὶ θάνα-
τον, καὶ τὰ πάθη τὰ ἐκούσια.

Μίαν γνώμην φέρουσαι, ἐν σώμασι πολλοῖς,
ἓνα Κύριον Ἰησοῦν, διαφόροις μαστιγι κα-
ταξαινόμεναι, καὶ πυρὶ καιόμεναι, ὡμολόγουσιν
αἱ Θεόφρονες.

Θεοτοκίον.

Ανόρθωσον πεσόντα με, ἐν λαϊκῷ πειρα-
σμῶν, καὶ κυβέρνησον ἢ Θεὸν, κυβερνή-
την τέξασα, μόνη Πανάμωμε, τὸν τὰ πρὶν ἐ-
νώσαντα, διεστῶτα ἀγαθότητι.

Τοῦ Ὁσίου. Φώτισον ἡμᾶς.

Νέον Δανιὴλ, Συμεὼν Χριστὸς σε ἔδειξεν ἐκ
γὰρ λαϊκοῦ θηριώδους σε, δι' ἐμφανείας,
ἀλώθητον ἀνεκόμισεν.

Ολον σεαυτὸν, τῷ Κυρίῳ ἀναθέμενος, νιφετοῦ κρυμῆ καὶ καύσωνος, ταῖς ἐναντίαις, ποιότησιν ἐγγεγύμνασο.

Νέος Μωϋσῆς, καὶ Ἡλίας ἀναδειξαί, ἐν μιᾷ τεσσαρακονθήμερον, τροφῇ ἀνύων, διὰ βίη παντὸς Ὁσίου. Θεοτοκίον.

Δυσώπησον αἰεὶ, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἀπειρόγαμε Μαρία ἀγνή, τοῦ καταπέμψαι ἡμῖν τοῖς πιστοῖς τὸ ἔλεος.

Καταβασία.

» **Ω**τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, δι' ἃ πέπτωκεν ὁ ξύλω ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεῖς, » Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, » τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους » **Τ**ὴν Φιλάνθρωπε καὶ με τοῦ βυθῆ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε, δέομαι.

Πολιτείας ἀπάρξασθαι, εὐαρέστου σοι Δέσποτα, σὺν τῇ ἐτησίῳ ἀπάρξει, ἡμᾶς καταξιώσον.

Ημερῶν τῶν τοῦ πνεύματος, ἐν μεθέξει τῆ νόμου σου, ἀναδειξὸν πλήρεις οἰκτίρμον, Σωτὴρ τοὺς ὑμνοῦντάς σε. Θεοτοκίον.

Τὴς εἰς σὲ καταφεύγοντας, ἀπὸ πάσης δεόμεθα, ρύσαι ἀπειλῆς ἢ τεκοῦσα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τῶν ἀγ. Γυναικῶν. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ρῆγνύμενον, καὶ ποσὶ γυναικῶν συμπατούμενον, καθορῶσα, ἢ προμήτωρ ἐνθέως ἀγάλλεται, τὸν αὐτὴν δολίως, Παραδείσου τὸ πρὶν ἐξορίσαντα.

Τὴν ἀσκησιν, τῇ ἀθλήσει προθύμως συνάψασαι, τῷ νυμφίῳ, τῶν ψυχῶν νῦν ἀφθόρως συνήθητε, καὶ νυμφῶνι θείῳ, γηθομένη ψυχῇ ἐναυλιζέσθε.

Υψόμενα, τῶν βασιάνων τὰ ἄγρια κύματα, τῶν Μαρτύρων, τὰς ὀλκάδας βυθίσαι οὐκ ἴσχυσαν, κραταιᾷ χειρὶ γὰρ, πρὸς τοὺς θεοὺς λιμένας κατήνησαν.

Θεοτοκίον.

Ρημάτων σου, τὰς ἐκβάσεις ὀρῶσα μεγαλύνον, ἐπὶ πλεῖον, Θεομητορ τὸν σὲ μεγαλύναντα· γενεαὶ γὰρ πᾶσαι, σὲ ἰδοὺ ἀληθῶς μακαρίζουσι.

Τοῦ Ὁσίου. Χιτωνά μοι παράσχου.

Σημείων καὶ τεράτων σε Χριστὸς, αὐτουργὸν ἀνέδειξε, τῆς θείας Μακαρίας, ἐνεργείας δεδειχῶς ἐνδιαίτημα.

Υψώθη σου τὸ σῶμα Συμεῶν, ὡς σαυρῶ τῷ κίονι· διὸ συνδεδόξασαι, τῷ ἐν ξύλω διασέ ὑψωθέντι Χριστῷ.

Μετάρσιον πορείαν ἐφευρών, Συμεῶν θροῦσε, πρὸς ὑψος οὐράνιον, τοὺς ὑμνοῦντάς σε πιστῶς ἀνακόμιζε.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτὸν, καὶ πασαῖδα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ Πιστοὶ καταγγέλλομεν. Καταβασία.

» **Ν**οτίθ θηρὸς ἐν σπλάγγνοις, παλάμας Ἰωάννης σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριήμερῶ ἐγέρσει τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκτου.

Ποιηθὲν τῷ 1813 ἔτει ὑπὸ τοῦ αἰοδίδμου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Κυρίλλου ε'.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ο ἀρρήτῳ σύμπαντα, δημιουργήσας σοφία, καὶ καιροῦς ὁ θέμενος, ἐν τῇ σαυτοῦ ἐξουσία, δώρησαι, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ σου νίκας· ἔτους δέ, τὰς τε εἰσόδους καὶ τὰς ἐξόδους, εὐλογησάις κατευθύνων, ἡμῶν τὰ ἔργα πρὸς θεῖόν σου θέλημα.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου, Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Τὰ ἄνω ζητῶν, τοῖς κάτω συναπτόμενος, καὶ ἄρμα πυρὸς, τὸν στύλον ἐργασάμενος, δι' αὐτοῦ συνέμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας Ὁσίε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Συμεῶν τὸν ἄμεμπτον βίον, ποῖα γλωσσοσά ἀνθρώπων ἐξαρκέσει ποτὲ, πρὸς ἐπαινον ἐξηγήσασθαι; ὁμως ὑμνήσω Θεοῦ σοφία τὰ τοῦ ἥρωος ἄθλα, καὶ τοὺς ἀγῶνας, τοῦ ἐν τῇ γῆ ὡς φωστῆρος φανέντος τοῖς πᾶσι βροτοῖς, καὶ μεγάλως τῇ καρτερίᾳ, τῷ χορῷ τῶν Ἀγγέλων ἐκλάμπαντος· σὺν τούτοις γὰρ ψάλλων ἀπαύστως Χριστῷ πρεσβεύων οὐ παύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Μὴν Σεπτέμβριος, ἔχων ἡμέρας λ'.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιβ'. καὶ ἡ νύξ ὥρας ιβ'. Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἥτοι τοῦ νέου ἔτους.

Στίχοι.

Ἰνδικτον ἡμῖν εὐλόγει νέου Χρόνου,
Ὡ καὶ Παλαιέ, καὶ δι' ἀνθρώπους Νέε.

Ιστίον, ὅτι τὴν Ἰνδικτιῶνα ἰορτάζει ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων παραλαβοῦσα, διὰ τὸ νομίζεσθαι παρὰ Ῥωμαίοις ἀρχὴν εἶναι τοῦ Ἔτους ἀπὸ ταύτης τῆς Ἰνδικτιῶνος. Ἰνδικτιῶν γὰρ λέγεται παρὰ Ῥωμαίοις ὁ ὀρισμός. Καὶ προσίει διὰ τὸ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἰσελθεῖν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐπιδοθέντος αὐτῷ βιβλίου, ὅπερ ἦν Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου, ἀναπτύξαντα, εὐρεῖν τὸν τόπον, οὗ ἦν γεγραμμένον· « Πνεῦμα Κυρίου ἐπέμει, οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με· ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τῆ καρδία· κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἀφῆσιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν· ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφῆσει· κηρύξαι ἐν ἑαυτὸν Κυρίου δεκτόν. » (Ἠσ. ξα΄. 1—2). Εἶτα τὸ βιβλίον ἀποδόντα τῷ ὑπηρέτῃ, καὶ καθίσαντα εἰπεῖν· Ὅτι σήμερον πεπλήρωται ἡ Γραφή αὕτη ἐν τοῖς ὠσίν ὑμῶν· ὅτι καὶ ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ (Λουκ. δ΄. 16—22).

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη ποιοῦμεν τοῦ γενομένου θαύματος παρὰ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Μονῇ τῶν Μιασηνῶν· καὶ μνήμη τοῦ γενομένου ἐμπρησμοῦ.

Στίχ. Αὐθαιρέτως ἀνεισιν ἄγρα τις ξένη,
Λίμνης βυθοῦ πάντιμος εἰκὼν Παρθένου.

Ἡ μνήμη τῆς Θεοτόκου τῶν Μιασηνῶν τελεῖται, διὰ τὴν παραδοξοποιὸν καὶ ἁγίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τὴν ἐν τῇ λίμνῃ μὲν τῆς Ζαγουροῦ, Μονῆς δὲ τῶν Μιασηνῶν, διὰ τὸν φόβον τῶν εἰκονομάχων ῥιφείσαν, καὶ μετὰ πολλῶν χρόνων, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, ἄσπιλον ἀναδοθεῖσαν.

Ἡ δὲ τοῦ ἐμπρησμοῦ μνήμη, διὰ τὸ συμβῆναι, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, γενέσθαι ἐμπρησμόν μέγιστον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου Βασιλέως, τοῦ ἐκονομαζομένου Μακίλλη, ἐν ἔτει 450, καὶ πυρποληθῆναι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Στυλίτου.

Στίχ. Διπῶν Συμεῶν τὴν ἐπὶ στύλου βάσιν,
Τὴν ἐγγυς εὔρε τοῦ Θεοῦ Λόγου στάσιν.

Ἐπιβάντης Συμεῶν Σεπτεμβρίου ἔκθανε
πρώτη.

Συμεῶν ὁ Στυλίτης ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου, καὶ Μαρτυροῦ τῆς Ἀντιοχείου ἱεραρχοῦντος, ὁρμώμενος ἀπὸ τῆς Κιλικίαν ἐπαρχίας, κώμης Ξεσάν· ὃς ὑπελθὼν τὸν μονήρη βίον, καὶ ἐπὶ κίονος ἀνελάθων, καὶ τεσσαράκοντα ἑπτὰ χρόνους ἐν αὐτῷ προσκαρτερήσας, καὶ πολλῶν θαυμάτων γενόμενος αὐτουργός, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μάρθας, μητρὸς τοῦ Ὁσίου Συμεῶν· καὶ τῆς Ὁσίας Εὐανδίας· καὶ ἡ κοίμησις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Στίχ. Ἐν γῆ ξενίζει Μάρθα τὸν Χριστὸν παλαι.
Σὲ δὲ ξενίζει Μάρθα Χριστὸς ἐν πόλῳ.

Ὅν τοῦ τρέχειν ἔστησεν ἥλιον παλαι,
Διπῶν Ἰησοῦς, ἥλιον δόξης βλέπει.

Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ἐγένετο μὲν υἱὸς Ναυῆ, διάδοχος δὲ τοῦ Μωσέως, τοῦ τῶν Ἑβραίων νομοθέτου· ὃς καὶ τὴν Ἱεριχὴ παρέλαβε, πόλιν ὑπάρχουσαν τῶν ἀλλοφύλων, καὶ τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ ἰθείασατο κρατοῦντα ῥομφαίαν· καὶ μαθὼν, ὅτι ἀρχιστράτηγός ἐστι τῆς δυνάμεως Κυρίου, ῥίψας τὰ ὄπλα, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Πολεμῶν δὲ τοῖς ἀλλοφύλοις, καὶ τοῦ ἡλίου μέλλοντος δύναι, ἔχων προθυμίαν εἰς τὸν πόλεμον, πῦξατο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶπε· Στήτω ὁ ἥλιος· καὶ εὐθέως ἔστησε τὸν ἥλιον τοῦ δρόμου αὐτοῦ μὴ δύναι, ἕως ἔτρεφε τοὺς ἀλλοφύλους κατὰ κράτος. Στρατηγήσας δὲ τοῦ λαοῦ, καὶ διαγαγὼν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐρήμου, καὶ διαμερίσας αὐτοῖς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, ἧτις ἐστὶν ἡ Παλαιστίνη· καὶ κρίνας τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἔτη εἰκοσιεπτὰ, καὶ φοβερός τοῖς πολεμίοις γενόμενος, καὶ ἐν πολλοῖς πολέμοις τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ καὶ ἀρετὴν ἐπιδειξάμενος, ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη ἐντίμως παρὰ τοῦ οἰκείου λαοῦ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα γυναικῶν Μαρτύρων Παρθένων καὶ Ἀσκητριῶν, καὶ Ἀμμοῦν Διακόνου, καὶ διδασκάλου αὐτῶν.

Στίχ. Δισεκαρῖθμοις παρθένοις πῦρ καὶ ξίφος,
Θεοῦ προεξένησαν Υἱὸν νυμφίον.

Ἀμμοῦν καλύπτραν ἔμπυρον δεδωγμένος,
Τὸ σαρκικὸν κάλυμμα χαίρων ἐξέδου.

Αὗται ἐγένοντο ἐξ Ἀδριανουπόλεως τῆς Μακεδονίας· καὶ Χριστιαναὶ οὖσαι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν, ἔχουσαι καὶ διδάσκαλον τὸν διάκονον Ἀμμοῦν. Κρατηθεῖσαι δὲ παρὰ Βάβδου τοῦ τῆς Ἀδριανουπόλεως Ἀρχόντος, καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσαι διὰ τὸ μὴ προσκυνῆσαι τὰ εἰδῶλα, πῦξαντο πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ἐκρεμάσθη εἰς τὸν αἶρα ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδῶλων, ἐπὶ πολλὰς ὥρας τιμωρούμενος, καὶ πεσὼν ἀπώλετο. Κρεμάται δὲ ὁ Ἅγιος Ἀμμοῦν, καὶ ἔξεται τὰς πλευράς· εἶτα κασίδα (*) πεφυρωμένην δέχεται κατὰ τῆς κεφαλῆς. Καὶ ταύτης ῥυσθεῖς, παρεπέμφθη μετὰ τῶν Ἁγίων Παρθένων, ἀπὸ Βερόνης εἰς Ἡρακλείαν τῆς Θράκης, Λικινίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ δι' ἀποφάσεως τούτου, αἱ μὲν δέκα εἰς πῦρ ἐνεβλήθησαν, αἱ δὲ ὀκτὼ μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν ἀπεκεφαλίσθησαν· καὶ ἕτεραι δέκα, ξίφος κατὰ στόμα καὶ καρδίαν δεξάμεναι, ἐτελειώθησαν· καὶ ἐξ ὑπὸ μαχαιρῶν κατεκόπησαν· αἱ δὲ λοιπαὶ ἕξ, σίδηρα πεφυρακτωμένα κατὰ στόμα λαβοῦσαι, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἀγαθῶν, Εὐόδου, Καλλίστης, καὶ Ἐρμογένους.

Στίχ. Καλλίστον ὄντως εὔρε Καλλίστη τέλος,
Σὺν τοῖς καλοῖς τμηθεῖσα διττοῖς συγχοῖς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ἀγαθὲς οὖντες, ὡς ἀπὸ μιᾶς γαστρὸς γεννηθέντες, διὰ τῆς θείας κολυμβήθρας πνευματικῶς ἀνεγεννήθησαν, κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ κηρύγματος· Ἐπεὶ δὲ ὡς Χριστιανοὶ τῷ Ἀρχοντι δι-

(*) Ἐκ τοῦ λατινικοῦ Κάσιδα (Cassida), ὅπερ καὶ Κάσσις (Cassis) λέγεται· δηλοῖ δὲ τὴν Περικεφαλαίαν, ἢ Καλύπτραν.

βλήθησαν, και διεγνώσθη τὸ εὐγενές τῆς τούτου ψυχῆς παρὰ στήμα, και ἀκατάπληκτον φρόνημα, τὸν δια ἑίφους θάνατον κατ' αὐτῶν ἀπεφάνητο ὁ Ἄρχων και τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον οὕτω τελείσαντες, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Οἱ** Παῖδες εὐσεβεία συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες,
» πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αρχόμενοι τοῦ ἔτους, και τῶν ὕμνων, ἀπαρχὴν ποιούμεθα, τῷ βασιλεύοντι Χριστῷ, βασιλείαν τὴν ἀπέραντον, ὁ ὀρθόδοξος λαὸς, εὐσεβῶς μέλποντες· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐκ ὦν πρὸ τῶν αἰῶνων, ἐπ' αἰῶνά τε και ἔτι Κύριος, τοῖς ἀναμέλπουσι Χριστῆ, ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος, τῶν χρηστῶν σου δωρεῶν τὸ ἔτος πλήρωσον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Οἱ δοῦλοι τῷ Δεσπότη, εἰς πρεσβείαν τὴν ἀγνὴν Μητέρα σε, σοὶ προβαλλόμεθα Χριστε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τὸν λαόν σου ἀγαθὴ ρύσθησαι ψάλλοντα· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν ἀγ. Γυναικῶν. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ως ἀκατάπληκτον τὸ σὸν, φρόνημα Ἀμμῶν Θεοφόρε και γὰρ ἐξάρχων τοῦ χοροῦ, τῶν παρθένων, βασιάνους οὐκ ἐπτηξας, σὺν αὐταῖς τελειούμενος, ὡς διάκονος και μύσης τῆς θείας δόξης.

Νυμφαγωγὸς οἶα σοφὸς, λόγοις ὑπαλείφεις ἀνδρείας, πρὸς τὸν νυμφίον ἀφορᾶν, και σαρκὸς καρτερεῖν τὰ ἐπίπονα, κραυγαζούσας τὰς Μάρτυρας· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Μὴ ἀποκάμωμεν, ἰδοὺ, ἠνοικται τὸ σταδίου κόραι· στῶμεν ἀνδρείως, ὁ Χριστὸς, τοὺς στεφάνους προτείνει, τοῦ σώματος, ἑαυτῶν μὴ φεισώμεθα, ἀνεβῶν αἱ γενναῖαι ἐν τῷ σταδίῳ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς, τῆς εὐλογημένης γατρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυναμίεις, βροτῶν τε συστήματα, ὡς ἡμᾶς λυτρωσάμενον, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας Εὐλογημένη.

Τοῦ Ὁσίου. Παῖδες Θεοσεβεῖς.

Ελυσας μὲν αὐχμὸν ἀπορουμένοις, και πύλας αὐτοῖς ὑετοῦ ἠνοιξας, και τὴν γῆν

κλονουμένην, ἐντεῦξεν ἔστησας, και λαοὺς κραυγαζειν ἐδίδαξας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως μέγιστος φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας, πολὺφωτὸς τε Συμεὼν ἡλιος, πανταχοῦ τὰς ἀκτῖνας, ἐκπέμπων ἐφώτιζες, και λαοὺς κραυγαζειν ἐδίδαξες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νάματα πανταχόθεν συρρῦέντα, Θεράπον Χριστοῦ, ἀνθρώπων πέλαγος, ἐν τῇ μάνδρα τῆς σῆς, συνεκρότει ἀσκήσεως, ὑπὸ σοῦ βοᾶν παιδευόμενοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πάλαι μὲν τοῦ Πρεσβύτου ταῖς ἀγκάλαις, πλαξὶ δὲ τῆς σῆς καρδίας Ὅσιε, ἀοράτω δυνάμει, Χριστὸς ἀνεπαύσατο, Συμεὼν· διὸ ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Επρεπε τῷ ἀσπόρῳ σαρκουμένῳ, ἐκ σοῦ προελθεῖν Παρθένε ἀχραντε· σὺ γὰρ ἔφυσας τὸν πάντων ἀγνὴ ἀνυπέρβλητον, ὃ βροῶντες, ὕμνοις κραυγαζόμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία.

» **Ε**κνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς,
» λαὸς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, και δυσφημίας Θεοστρυγοῦς· ὁμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἔδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμεον·
» ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοθῶλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων και ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν τοὺς ὕμνολόγους ἐν καμίνῳ, διαφυλάξαντα Παῖδας, και τὴν βροντῶσαν κάμινον, μεταβαλόντα εἰς δρόσον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὕμνεῖτε, και ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ως ἀρχηγῷ τῆς σωτηρίας Χριστέ, ἀπαρχὴν σοὶ προσφέρει τὴν ἐνιαύσιον, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία κραυγαζούσα· Ὑμνεῖτε, και ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα σοφῶς, και σωρηγῆσαντα Κτίστην, και διεξάγοντα τῶν καιρῶν τὰς ἐλίξεις βουλήματι, ὕμνεῖτε, και ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ διεξάγοντι τὰ πάντα Θεῷ, και καιροῦς ἀλλοιοῦντι, πρὸς τὴν πολύτροπαν τῶν ἀνθρώπων κυβέρνησιν ψάλλομεν· Ὑμνεῖτε, και ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν Θεομήτορα Παρθένον ἀγνήν, ἐν ἐτῶν περιόδοις καὶ ἐλίξεσιν, ὀρθοδόξων βροτῶν τὰ συστήματα, ὑμνοῦμέν σε ὡς Θεοτόκον, καὶ πάντων σωτηρίαν.

Τῶν ἁγ. Γυναικῶν. Παῖδας εὐαγεῖς.

Λαμπρούς καὶ φαιδρούς ὡς ἐξ αἱμάτων, χιτῶνας μαρτυρικῶς περιεβάλεσθε, συναπεκδυσάμενοι, ὄντως τὸν φθειρόμενον, ταῖς ἀμαρτίαις ἄνθρωπον, καὶ ἀναμελπούσαι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πλουσίη φωτὸς φωτοχυσίαις, Ἡλίη τῆ νοητῆ Δείαις λαμπρότησι, Μάρτυρες λαμπόμενοι, νύκτα παρεδράμετε, τῆς ἀθείας ψαλλοῦσαι ἐν ὁμοιοῖα ψυχῆς· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ως ἄρνες, ὡς ἄσπιλοι ἀμνάδες, ὡς Δεῖαι περρισεραὶ, ὡς ἐθειλάσια, Δύματα προσήχθητε, Μάρτυρες τῷ κτίσαντι, καὶ ὡς Δυσίαι ἄμωμοι, συμφώνως ψάλλουσαι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προστάξει τυράννων παρανόμων, τὸν ἄδικον θάνατον ὑπέστητε, μέλη συγκοπτόμενοι, ῥάβδοις συντριβόμενοι, ἀνηλεῶς τυπτόμενοι, ξίφει τεμνόμενοι· διὸ ταῖς ἀθανάτους κληροῦσθε, ἐν ἀγαλλιάσει πλεσίας ἀντιδόσει. Θεοτοκίον.

Οπίσω σου ἔδραμον γυναῖκες, τῶν μύρων τῶν ἡδυπνῶν ἐπαισθόμενοι, πάναγνε Θεόνυμφε, μόνη ἀπειρόγαμε, τοῦ ἐκ γαστρός σου λάμπαντος, μονογενοῦς Υἱοῦ, καὶ σοὶ συμβασιλεύουσιν ὄντως, ἀνυμνολογοῦσαι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίω.

Απὸ πάσης χωρήσας προσπαθείας, καὶ μητρῶαν ἀσθένειαν οἰκτεῖρας, οἷά περ ζῶν ἐφάνης μετὰ θάνατον, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε βροτῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανίαν συσφίγγεις παρεθέντα, καὶ τὴν κλίνην τὸν Φύλαρχον προστάττεις, ἐπὶ τῶν ὤμων φέρειν ἱερώτατε, Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ολαμπρύνας Ἰωβ διὰ τοῦ πάθους, ἠλκωμένης σαρκός σου τὴν σαπρίαν, εἰς μαργαρίτην ἔτρεψε πολύτιμον, σὲ Χριστῆ θερσίπον, Συμεῶν δοξάζων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λησταρχοῦντα ἀλάστορα ὡς πάλαι, ἐπὶ ξύλου Ληστὴν προσεκαλέσω, ταῖς Συμεῶν ὦ Δέσποτα ἐντεύξεσιν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν Ἀγγέλου τὸ Χαῖρε δεξάμενην, καὶ τεκοῦσαν τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ τὸ φῶς τῷ κόσμῳ ἀνατείλασαν, πάντες σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν Παρθένε Θεοτόκε.

Καταβασία.

» **Ε**ὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι,
» δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε, τὸν
» συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ
» πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς
» τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολου-
» μένη βιάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν
» καθ' ἡμῶν τῶν πειρασμῶν ἀγραιίνουσαν, κα-
» τασθέσαι αἰτοῦμεν τὴν καίμινον, ἵνα σε Θεο-
» τόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις, ἡ ἀληθὴς Σοφία καὶ ἐνυπόστατος, ἡ συνέχουσα, καὶ κυβερνώσα τὰ πάντα σοφῶς, καὶ τὸν νῦν ἐπιστάντα τοῖς δούλοις σε, καιρὸν ἐν καταστάσει, γαληνιώσῃ διεξάγαγε.

Μόνη πρὸ αἰῶνων πέφυκας, ὡς ποιητὴς αἰῶνων καὶ βασιλεύουσα, τρισυπόστατε, μία Θεότης ἀμέριστε, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, τὸ ἔτος νικηφόρον, τῇ κληρουχίᾳ σου ἀνάδειξον.

Θεοτοκίον.

Σῶτερ τοῦ παντός καὶ πρύτανι, δημιουργέ καὶ παντοκράτορ τῆς κτίσεως, ταῖς δεήσεσι, τῆς ἀλοχεύτως τεκούσης σε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι, τηρῶν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκαταπαύστως ἀστασίαστον.

Τῶν ἁγ. Γυναικῶν. Ἐὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς. **Ν**αίουσιν ἰάσεων κρουνοὺς, τοῖς χρήζουσιν, ὡς ἐκ κρήνης αἱ Πανόλθιοι, παύουσι λύμην νοσημάτων, παθῶν ἀποδιώκεισι καύσωνα, καρδίας τῶν φιλοθέων ἀρδεύουσι, πρὸς εὐκαρπίαν Δείων πράξεων.

Ο θείος διάκονος Ἀμμοῦν, Κελσίνα τε, καὶ πρὸς τούτοις τεσσαράκοντα, Δεῖαι θεόφρονες γυναῖκες, ἀθλήσασαι νομίμως ἐστέφησαν· καὶ νῦν μετὰ Ἀγγέλων χορεύουσιν, ἅς κατὰ χρέος μακαρίζομεν.

Υψώθητε κράτος κατ' ἐχθρῶν ἀραίμενοι, καὶ Ἀγγέλοις ὠμοιωθήτε, ξύλου τρυφᾶτε ἀκωλύτως, ζωῆς ἐν Παραδείσῳ Θεόνυμφοι, πηγὴν νῦν τῶν καλῶν κατειλήφατε, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκετεύουσαι.

Θεοτοκίον.

Σοφίας χωρίον ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος, ἀνεδείχθης Κόρη ἄμωμε, ἔμψυχος θρόνος τε καὶ πύλη· διὸ ὡς βασιλίδα ἠγάπησαν, παρένοι σε Παρθένε ὀπίσω σου, ἀπενεχθεῖσαι τῆς Θεόπαιδος.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν προδηλωθέντα.

Βεβασιλευκότα, παθῶν διὰ καρτερίας, ὁ Χριστός σε προσήκατο, Συμεὼν θεοφόρε, τῆς αὐτοῦ κοινωνὸν σκηπτουχίας· ὅθεν σε ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Γαματικῆς, χάριτος κατηξιωμένος, ἐξ ἀσύλων τοῦ Πνεύματος θεσαυρῶν θεοφόρε, Συμεὼν ταῖς ἰάσεις βραβεύεις, τοῖς πανηγυρίζουσι τὴν μνήμην σου.

Επιβεβηκῶς, Ὅσιε τῆς οὐρανοδρόμου, ἀρετῆς, καὶ αἰθέριον ἄθλον ἐνδεδειγμένος, καὶ πρὸς σκηναῖς ἀναπταῖς οὐρανίους, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Βάτος καιομένη, πυρὶ καὶ μὴ φλεγόμενη, ἀνεδείχθης ὡς Παρθένε, συλλαβοῦσα ἀσπίδως, τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὃν ἀταπαύστως μεγαλύνομεν.

Καταβασία.

» **Μ**υστικὸς εἶ Θεοτόκε Παραδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστὸν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνούντες αὐτὸν, σέ μεγαλύνομεν. Ἐτέρα.

» **Ο** διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς γὰρ Προμήτορος ἡ παγγενῆς κατὰρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγγῆς Θεομήτορος· ἦν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἰνδίκτου.

Τοῖς Μαθηταῖς.

Θεὲ θεῶν καὶ Κύριε, τρισυπόστατε φύσις, ἀπρόσιτε αἴδιε, ἀκτιστε καὶ τῶν ὄλων, δημιουργὲ παντοκράτορ, σοὶ προσπίπτομεν πάντες, καὶ σέ καθικετεύομεν· τὸ παρὸν ἔτος τέτο, ὡς ἀγαθός, εὐλογήσας φύλαττε ἐν εἰρήνῃ, τοὺς Βασιλεῖς καὶ ἅπαντα, τὸν λαόν σου οἰκτίρμον.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Φωστῆρος δίκην Ὅσιε, ὁ φωσφόρος σε βίος, ἀστράψας κατεφώτισε, τὴν ὑψηλίον πᾶσαν, ταῖς τῶν θαυματίων ἀκτίσι· διὰ στυλοῦ γὰρ Πάτερ, ἀνῆλθες ὡς ἐν κλίμακι, πρὸς Θεὸν ἐνθα πάντων, τῶν ὀρεκτῶν, Συμεὼν τὸ ἔσχα-

τον ὄντως πελεῖ, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν τιμῶντων σε μάκαρ. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Δημιουργὸς καὶ πρύτανις, πάσης κτίσεως πέλων, καιροῦς καὶ χρόνου θέμενος, ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ, τὸν ἐνιαύσιον κύκλον, εὐλογίας Οἰκτίρμον, χρηστότητος στεφάνωσον, ἐν εἰρήνῃ φυλάττων, σοῦ τὸν λαόν, ἀθλαθῆ ἀπήμαντον δυσωποῦμεν, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε, καὶ τῶν θεῶν Ἀγγέλων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος γ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Προαιώνιε Λόγε τῷ Πατρὸς, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, καὶ συζησάμενος τὴν κτίσιν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι· καὶ καιρὸς καὶ χρόνος, ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος· εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, δωρούμενος εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σε, νίκας τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ, εὐφορίαν τε τῇ γῆ, καὶ ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἦχος δ'.

Η βασιλεία σου Χριστέ ὁ Θεὸς, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σε ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ· πάντα γὰρ ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, καιροῦς ἡμῖν καὶ χρόνος προθέμενος· διὸ εὐχαριστοῦντες κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα βοῶμεν· Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς ἀκατακρίτως βοᾶν σοι· Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Αἰ πορεῖαί σου ὁ Θεὸς, αἱ πορεῖαί σου μεγάλαί καὶ θαυμασταί· διὸ τῆς οἰκονομίας σου, τὴν δυναστείαν μεγαλυνοῦμεν, ὅτι φῶς ἐκ φωτός, ἐπεδήμησας εἰς ταλαίπωρον κόσμον σε, καὶ τὴν πρώτην ἀνεῖλες ἀραῖν, τοῦ παλακοῦ Ἀδάμ, ὡς νηδόκησας Λόγε, καὶ ἡμῖν ἐν σοφίᾳ, καιροῦς καὶ χρόνος ὑπέθου, τοῦ δοξάζειν τὴν παντουργικὴν σου ἀγαθότητα. Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Οτε τῷ πάθει σου Κύριε, τὴν οἰκουμένην ἐστερέωσας, τότε καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιζώσαντο δύναμιν. Γυναῖκες ἠνδρίσαντο, κατὰ τοῦ πικροτάτου τυράννου· καὶ τὴν ἥτταν τῆς μητρὸς ἀνακαλεσάμεναι, πάλαι ἐν τῇ τρυφῇ τοῦ Παραδείσου γεγόνασιν, εἰς δόξαν σοῦ τοῦ γεννηθέντος ἐκ γυναικός, καὶ σώσαντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος β'.

Εκ ρίζης ἀγαθῆς, ἀγαθὸς ἐβλάστησε καρπός, ὁ ἐκ βρέφους ἱερός Συμεὼν, χάριτι

μᾶλλον ἢ γάλακτι τραφεῖς· καὶ ἐπὶ πέτραν τὸ σῶμα ὑψώσας, πρὸς Θεὸν δὲ ὑπερυψώσας τὴν διάνοιαν, αἰθέριον διεδομήσατο ταῖς ἀρεταῖς ἐνδιαίτημα· καὶ ταῖς θείαις Δυναμίεσι συμμετεωροπορῶν, Χριστοῦ γέγονεν οἰκητήριον, τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ΄. Γερμανοῦ.

Ο ἀρρήτῳ σοφίᾳ συζησάμενος τὰ σύμπαντα, Λόγε Χριστέ ὁ Θεός, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἡμῖν προθέμενος, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου εὐλόγησον· τὸν δὲ πιστὸν Βασιλέα ἐν τῇ δυναμίει σου εὐφρανον, διδούς αὐτῷ κατὰ βαρβάρων τὴν ἰσχύν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἰνδίκτου, καὶ τοῦ Ὁσίου, Ὡδὴ γ΄. καὶ ε΄.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Τιμόθεον.

Τέκνον Τιμόθεε, παρακαλῶ πρῶτον.

Ζήτηε Σαββάτῳ, λγ΄.

Καὶ ἕτερον Ἀπόστολον τοῦ Ὁσίου.

Πρὸς Κολασσαεῖς.

Ἀδελφοί, ἐνδύσασθε ὡς ἐκλεκτοί.

Ζήτηε Κυριακῇ, λ΄.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσηλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Ναζαρέτ.

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ.

Ζήτηε Ἰανουαρίῳ κ΄. Κοινωνικὸν τῆς Ἰνδίκτου.

Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐκαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, Κύριε. Ἀλληλουῖα.

ΤΗ Β΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μάμαντος, καὶ τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Μάρτυρος γ΄. καὶ τοῦ Ὁσίου γ΄.

Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Θῆρας τὸ πρὶν τροπωσάμενος, τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, Ἀθλοφόρε αἰοίδιμε, τῶν λεόντων χάσματα, καὶ θηρῶν τὰ ὀρμήματα, ἐντεύξει θείᾳ, σὺ ἐχαλίωσας, τῆς τούτων βλάβης, μείνας ἀμέτοχος· πῦρ οὐ κατέπτηξας, ἢ θυμὸν

δικάζοντος· τῆς γὰρ Χριστοῦ, μάκαρ ἀγαπήσεως, οὐδὲν προέκρινας.

Νέῳ ἐν σώματι ἐνδοξε, τὸν παλαιὸν πτερινεστήν, ἐτροπώσω τὰ στίγματα, τοῦ Χριστοῦ μακάριε, τῇ σαρκί σου δεξάμενος· καὶ νῦν Μαρτύρων συναγελαΐζη χοροῖς, σεφανηφόρος Μάμα πανεύφημε, φέγγει λαμπόμενος, τρισηλίῳ πάντοτε, τῶν ἐφετῶν, βλέπων τὸ ἀκρότατον, καθαρωτάτῳ νοῦ.

Τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ διὰ πάθους Σταυροῦ, καθελόντος τὸν τύραννον, ζωηφόροις ἔχουσιν, ἀθλοφόρε ἐπόμενος, Μαρτύρων χαίρων, ὑπῆλθες στάδιον· καὶ ταῖς αἰκίαις κατατεινόμενος, τὸν καυχησάμενον, ἐξαλείφειν θάλασσαν, μετὰ σαρκός, Μάρτυς κατηδάφισας, καὶ ἐτραυματίσας.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοία.

Πάτερ Ἰωάννη πάνσοφε, σὺ τῷ ποδήρει σεπτῶς, Ἀαρὼν ὡσπερ δευτέρος, καθωραϊζόμενος, τῶν Ἁγίων τὰ Ἅγια, νῦν κατοπτεύεις ἐνδον γενόμενος, καὶ τοῦ δευτέρου καταπετάσματος. Ὡ τῆς ἀρρήτου σου, ὑπὲρ νοῦν ἐλλαμπέως, Ἱεραρχῶν, θείον ἐγκαλλώπισμα, ἧς περ μετέσχηκας!

Πάτερ Ἰωάννη πάνσοφε, θεοειδῆς γεγωνῶς, τῇ τῶν τρόπων ἀπλότητι, Θεῷ νῦν παρίστασαι, τῇ ἐνώσει τῇ κρείττονι, καὶ ἀνενδότω νεύσει θεούμενος, καὶ τῆ ἐκείθεν φωτὸς πληρέμενος, νοῦ καθαρότητι, καὶ ψυχῆς φαιδρότητι, Ἱεραρχῶν, θείον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἱερώτατον.

Πάτερ Ἰωάννη πάνσεπτε, τῆς κοσμικῆς ἀποστασίας, ταραχώδους συγχύσεως, τοῦ Χριστοῦ προσεδραμες, τῇ γαλήνῃ πανόσι· καὶ θεωρίας θείας καὶ πράξεως, ταῖς πανολβίους σαφῶς λαμπρότητας, ὄντως ἐπλούτησας, καὶ πιστοῖς μετέδωκας, θεοπρεπεῖ, βίῳ λαμπρυνόμενος, μακαριώτατε.

Δόξα, Ἦχος β΄. Βυζαντίου.

Νέον φυτὸν, καθάπερ ἐλαίας, τῇ τοῦ Θεοῦ τραπέζῃ γεγένησαι, ὡς υἱὸς τῶν πορευθέντων τὴν τοῦ Κυρίου ὁδόν· διὰ γὰρ μαρτυρίου εὐλόγησέ σε Κύριος, καὶ βλέπεις τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀνω Σιών, κατατρυφῶν τῆς θείας ἀγαλλιάσεως, σὺν τοῖς γονεῦσι διὰ παντός, Μαρία ἀξιάγαγε ὦν κοινωνοὺς ἡμᾶς ταῖς ἰκεσίαις σου γενέσθαι ποίησον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Εργοῖς, σκοτεινοῖς συναπαχθίσις, ὄλον ἀπημαύρωσα κάλλος, τὸ τοῦ Βαπτίσματος,

Θέλων ὁ πανάθλιος, καὶ περιβέβλημαι, στολισμὸν κατακρίσεως, καὶ σκότους· διό περ, δέομαι Πανύμνητε τῇ δυναστεία σου, ρήξασα παθῶν μου τὰ ῥάκη, τὸν τῆς ἀπαθείας χιτῶνα, ἔνδυσον γυμνώττοντα καὶ σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεπε τὸν ἴδιον ἄρνα ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτὸν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνώσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκῆσαν· τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτῆς τοῦ παντός; ὁμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν συγκατάβασιν φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ΄.

Δεῦτε συμφώνως οἱ Πιστοὶ, μνήμην τελέσωμεν Μάμαντος Μάρτυρος· οὗτος γὰρ νέος Ἀβελ ἀνεδείχθη ἡμῖν· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνος ποιμὴν προβάτων γεγωνῶς, ἀμνὸν εἰς θυσίαν πρῶτος προσήγαγε, καὶ στέφανον ἀθλήσεως, πρῶτος ἐκομίσαστο· οὕτω καὶ ὁ ἔνδοξος ἀθλοφόρος, θρηματικοῖς ποιμνίοις ἐνδιαπρέψας, ἑαυτὸν θῦμα εὐπρόσδεκτον τῷ Χριστῷ, προσήγαγε διὰ τοῦ μαρτυρίου· καὶ παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ αἰτεῖται, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐ τῷ θείῳ τεμένει σου, καταφεύγοντες ἄχραντε, καὶ πιστῶς τὸ ἔδαφος καταβρέχοντες, ἐν μετανοίᾳ δακρῦντες, τὴν λύσιν λαμβάνουσι, τῶν δεινῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τὴν χάριν κομίζονται, δυσωπούσης σου, ἐκτενῶς τὸν Δεσπότην, καὶ Σωτῆρα, τῶν ἀπάντων καὶ Υἱόν σου, Θεοκυῆτορ πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμνάς ἡ κυήσασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρητήης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Ο Μάρτυς σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσαστο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν· ἔθραυσε καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἐτερον τοῦ Ὁσίου, ὁ αὐτός.

Κανὸνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον, ἀνεδείξε σε τῇ ποιμνη σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτίσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἰωάννη Ὁσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία. Κανῶν τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ τῶν Ἀγίων δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τοὺς οὐρανοὺς περιπολῶν ὡς ἄριστος, Μάρτυς γενόμενος, καὶ τριφεγγοῦς αἴγλης, ἐνδοξε πληρούμενος, τοὺς ἐπὶ γῆς τιμῶντάς σου, τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον, ἡμέραν τῆς τελειώσεως, θείου φωτισμοῦ καταξίωσον.

Τὸ εὐγενὲς καὶ κατὰ πάντα τέλειον, τῆς διανοίας σου, ὁ προειδῶς Λόγος, Μάμα ἐκ σπαργάνων σε, συνέσεως ἐπλήρωσε, καὶ καλῶν ταῖς ἰδέαις, πολυειδῶς κατεκόσμησε, Μάρτυς ἀθλοφῆρε πανεύφημε.

Οὐ σοὶ γενέται ἀμωμήτου πίστεως, προκινδυνεύοντες, ἐν διωγμῷ πλάνης, καὶ ἐγκαθειργνύμενοι, ἐνθα καὶ τελευτήσαντες, ὑπὲρ τῆ θείου πόθου, βλαστάνουσι σὲ τὸν λύσαντα, τῆς πολυθείας τὸν σύνδεσμον.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελαληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χορήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Κανῶν τοῦ Ὁσίου. Ποίημα Γερμανοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῷ ἐκτινάξαντι.

Τῷ ἀνατείλαντι ἐν τῷ κόσμῳ, τὸν ἱεράρχην τὸν σοφόν, τοῖς τῆς εὐσεβείας διαλάμποντα δόγμασιν, ἄσωμεν τῷ Χριστῷ, ὅτι δεδόξασται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν διαλάμποντα ἐν τῷ κόσμῳ, τῆς εὐσεβείας τῷ φωτὶ, καὶ τῆς ἀσεβείας τὴν ἀγλὴν ἐκδιώξαντα, τιμήσωμεν οἱ πιστοὶ, ὡς ἱεράρχην τὸν μέγαν Ἰωάννην.

Ὁς παριστάμενος σὺν Ἀγγέλοις, τῷ ἀπροσσίτῳ Βασιλεῖ, τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὴν μνήμην ἰκέτευσεν, δοθῆναι τὸν ἱλασμόν, ἱεροκήρυξ παμμακάρε Ἰωάννη.

Θεοτοκίον.

Ως συλλαβοῦσα τὸν πρὸ αἰῶνων, ἀναρχον Λόγον τοῦ Πατρὸς, καὶ σαρκὶ τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον Πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενωῶς, τοῦ λυτρωθῆναι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Φωταυγῆ ὡς ἀστέρα, τὸν ἀθλητὴν Μάμαντα, ἔθετο Χριστὸς ἐν τῷ ὕψει, τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆ, ἀθλῶν λαμπρότησι, καὶ παραδόξων θαυμαμάτων, πᾶσαν τὴν ὑψηλίον καταλαμπρύνοντα.

Ανελθὼν ἐν τῷ ὄρει, τῆς ἀληθοῦς γνώσεως, καὶ καταστραφθεὶς θεωρίας, νῆ καθαρότητι, φύσιν τὴν ἄλογον, πρὸς λογικὴν ὑμνωδίαν, δεῖκαίς προστάξεισι Μάρτυς διήγειρας.

Νεανίας ὠραῖος, περικαλλῆς πέφνηας· ὅθεν τοῖς ἀνόμως ζητοῦσι, τοῦ συλλαβέσθαι σε, ὧφθης ἀπρόσιτος, ἐθέλοντι πρὸς τὸ πάθος, ὡς ὁ πάντων Κύριος παραγεγόμενος.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ ταυῦσας, καὶ τὸν τῆς γῆς Ἀχραντε, γύρον ὁ κατέχων ἀπάσης, φύσει Θεότητος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε, σωματικῶς κατεσχέδη, καὶ πιστοῖς σὲ στήριγμα πᾶσιν ἀνέδειξεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ στερεώσας λόγῳ.

Δὲ ἐγκρατείας Πάτερ καὶ προσευχῆς, ἀκλινοῦς εἰσηλθες πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, τῆς ἀρετῆς θεωφόρε, ἐνθα τῆς τρυφῆς τὸν χειμάρρουν τρυφᾶς.

Ως παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, Ἱεράρχα Ὁσίε Ἰωάννη σοφέ, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι, τοὺς πίστει ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Ως εὐσεβῶν δογματῶν καθηγητῆς, καὶ σοφῶν λογίων ὑψηλητῆς ἀληθῆς, τὸν στέφανον ἀνεδήσω, κατὰ τῶν αἰρέσεων Ὁσίε.

Θεοτοκίον.

Ως οὐρανὸν καὶ θρόνον σε τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦμεν πάντες Θεοκυῆτορ ἀγνή· ὅτι ἐκ σοῦ ἐπεφάνη, Ἰησοῦς Χριστὸς ἡ ἀλήθεια.

Ὁ Εἰρμός.

Οστερεώσας λόγῳ τοὺς οὐρανὸς, καὶ τὴν γῆν ἐδράσας ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν, σερέωσόν με πρὸς ὕμνον, καὶ δοξολογίαν σου Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος,

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας ὑπάρχων γόνος σεπτὸς, ἀσεβείας ἐδείχθης ἐκμειωτῆς, ὧ Μάμα πανεύφημε, τῆ δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ἐν γὰρ σταδίῳ πλάγην, εἰδῶλων διηλεγξας, καὶ εὐθαρσῶς Τριάδα, ὑμνεῖσθαι ἐκήρυξας· ὅθεν καὶ θηρίοις, ἐκδοθεὶς ἀύλοφόρε, τὸν θῆρα ἐνέκρωσας, καὶ ἀρχέκακον

δράκοντα· διὰ τῆτο βοῶμέν σοι Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Σκευὸς ἐνθεὸν τῆς ἐγκρατείας, πλοῦτος ἄσυλος, τῆς εὐσεβείας, ἀνεδείχθης Ἰωάννη μακάριε, ἐν ἀπαθείᾳ φαιδρύνας τὸν βίον σου, καὶ δεομένοις ἀντλήσας τὸν ἔλεον. Πάτερ Ὁσίε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάντα γινε Παρθενομήτορ, τῆ καθαρότητι Ἀγγελῶν ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, βερυτωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκαθάρον πρεσβειῶν σου, ἐνθεοῖς ναίμασι παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Πᾶμιαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτορ, ἐν τῷ Σταυρῷ θρασυμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι τέκνον μου· πῶς πάσχεις; θείλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ δ'. Ζυῦ μου ἰσχύς, Κύριε.

Αὐτοθελῶς, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, ἀπτοήτω, Ἐνδοξε φρονήματι· τὸν γὰρ Χριστὸν εἶχες συνεργόν, θεία δυναστεία, τὸ ἀσθενές σε βρωννύοντα, καὶ Μάρτυρα δεικνύοντα, τῶν αὐτῆ παθημάτων, καὶ τῆς ἀνω λαμπρότητος μέτοχον.

Ως συνεργός, ὁ ἐκ Θεοῦ συνοδίτης σοι, καθυπέκει, οἷα λογικώτατος, ἄγριος θῆρ· θεία γὰρ στοργῆ, σὺ καθυποτάξας, τὰ πάθη τὰ ἀλογώτατα, ὠραῖος ἀπεφάνθης, λογισμῷ σοφωτάτῳ, ἀλογίαν ἐχθρῶν τροπώσάμενος.

Δικαστικῶν, σὺ πρὸ βημάτων παρίσασο, τὴν τῆ Λόγου, σάρκωσιν Μακάριε, διαπρυσίως ἀναφωνῶν, καὶ τῆς ἀθείας, ἀπομαραίνων τὸ φρύαγμα· καὶ πάντας ἀδιστακτῶς μελωδεῖν ἐκδιδάσκων· Τῆ δυνάμει σε δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Τῷ τοκετῷ, τῆς ὑπὲρ φύσιν λοχείας σε, τῶν ὠδίνων, λέλυται τὸ ἐγκλημα, καὶ τῆς ἀράς ἢ τῶν γηγενῶν, φύσις ἀπηλλάγη, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, καὶ ἦνοικται τοῖς κάτω, διὰ σοῦ τὰ τῶν ἀνω, καὶ Ἀγγέλοις βροτοὶ συγχορευοῦσι.

Τοῦ Ὁσίου. Μυστικῶς ὁ Προφήτης προορῶν.

Τὸν Ἱεράρχην πάντες τὸν σοφόν, ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν, λέγοντες· Θεοφόρε Κυρίου, ἐκτενωῶς δυσώπει, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ος εὐσεβῶν δογμαίων φυτηργόν, καὶ σοφόν Ἱεράρχην σε ἔχοντες, θεομακάριστε Πάτερ, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς εὐφημοῦμέν σε.

Τὴν ἱεράν σου μνήμην καὶ σεπτήν, ἀρχηγῆ τῶν τροφίμων τῆς πίστεως, Ἱεράρχα Κυρίου, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ἐορτάζομεν.

Θεοτοκίον.

Η ἀνύμφευτος νύμφη καὶ ἀγνή, καὶ ἀλόχευτος Μήτηρ Χριστοῦ τῆ Θεῆ, αὐτὸν ἀπαύστως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ξεομένου οὐδὸλως, σώματος ὁ ἔνδοξος, Μάμας ἐφρόντισε, τῆς φθορᾶς τὸ πάχος, τῷ σπαράττεσθαι ἀποβαλλόμενος, καὶ τοὺς δερματίνους, ἀποδουόμενος χιτῶνας, καὶ στολὴν ἀφθαρσίας δεχόμενος.*

Χαριστήριον αἶνον, ἔμελπες τῷ Κτίστη σου, ἐξορυττόμενος, τὰς πλευραῖς Παμμαίκαρ, καὶ φωνὴν ἑρανόθεν ἀκήκοας, βεβαιουῖσαν μάλλον, τὸν λογισμόν σου πρὸς τὸ κρεῖττον, καὶ τῶν πόνων τὸ ἄχθος κουφίζουσαν.

Εν εἰρκτῇ συγκλεισθέντι, ὠφθη οὐρανόθεν σοὶ ἐπικομιζουσα, παραδόξω θεῆ, Ἀθλοφόρε παμμαίκαρ πολυάθλε, βρωσιν ἀφθαρσίας, περιστερά ὠραιότατη τῆς φθορᾶς γὰρ τοὺς ὄρους ἐκβέβηκας.

Θεοτοκίον.

Σωματώσεως θείας, καὶ καταλλαγῆς ἀνεκφράστου, γέγονας πρόξενος, ἢ τὸν πρὸ ἡλίου, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα κηύσασα· διὰ σοῦ γὰρ φύσις, ἢ τῶν βροτῶν Θεῷ συνήφηθη, καὶ ἐν θρόνῳ τῆς δόξης καθιῶνται.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Ποιμαντικῶς ἐχρίσθης, τῆς εὐσεβείας τῷ μύρω θεόσοφε· ὅθεν ὡς Ἱεράρχην, πάντες εὐφημοῦμέν σε Ὁσιε.

Ος μιμητὴς ὑπάρχων, τῶν Ἀποστόλων Θεόφρον αἰοῖδιμε, πόνοις καὶ ἀγρυπνίαις, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας προέστης λαοῦ.

Τὸν ζηλωτὴν Ἡλίαν, καὶ Μωϋσῆν τὸν θεόπτην μιμούμενος, Πάτερ ἱεροφάντορ, τοὺς αἰρεσιάρχας κατήσχυνας.

Θεοτοκίον.

Ος Βασιλίδα πάντες, καὶ Βασιλέα τῶν ὄλων κηύσασαν, δεῦτε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, τὴν εὐλαγημένην τιμήσωμεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ ε΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῷ ζήλῳ τῷ πρὸς Θεόν, πυρούμενος ἱερώτατε, τῆς ὑφαπτύσεως πυρᾶς, αὐδὸλως ἐφρόντισας, θεῖω δροσιζόμενος, οὐρανόθεν ὀμβρῷ, Ἀθλοφόρε γενναιώτατε.

Ο Νεανίαις τρισὶ, μεταποήσας τὴν κάμινον εἰς δρόσον φωτοφανῶς, Θεόφρον πανόλβιε, φλογὸς ἐξαρπάζει σε, καὶ πυρὸς δεικνύει, παραδόξως δυνατώτερον.

Μεγίστοις ἐγκαρτερῶν, ἀγῶσιν ὠφθῆς παμμέγιστος, ἐν ἀθληταῖς Σαυμασὸς, ἐν Μάρτυσι δόκιμος· διὸ καὶ μεγίστων σε, ὁ ἀγωναθέτης, ἀντιδόσεων ἠξίωσε.

Θεοτοκίον.

Γεγόναμεν κοινωνοὶ, τῆς θείας φύσεως Ἀχραντε, τῷ θεῖῳ σου τοκετῷ, καὶ λῆξιν οὐράνιον, σὺν Ἀγγέλων τάξεσιν, οἱ σὲ εὐφημοῦντες, ἐν Χριστῷ ἐκκληρωσάμεθα.

Τοῦ Ὁσίου. Ὡς τὸν Προφήτην ἐρρύσω.

Τῆς Ἐκκλησίας τὴν δόξαν, κατεκόσμησας Ἰωάννη μακάριε, τοῖς θείοις σου δόγμασι, καὶ σοφοῖς διδάγμασι, τὰς αἵρέσεις τε, ἐκ ποδῶν ἐποίησας.

Ος περ φωστήρ εὐσεβείας, τῶν δογμαίων σου τῷ κάλλει ἐξήστραψας, καθ' ὅλης τῆς κτίσεως, θεόφρον Διδάσκαλε, καὶ ἡμαύρωσας τὰς αἵρέσεις λόγῳ Θεοῦ.

Αντὶ μαχαίρας τῆ γλώττη, καὶ τῷ λόγῳ ἀχρησάμενος Ὁσιε, τὰ νόθα ἐξέκοψας, διδάγματα ἅπαντα, καὶ ἐτράνωσας τὴν Τριάδα πᾶσι σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Ο τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ κόσμον φωτίσας Χριστέ ὁ Θεός, καμὲ τῶν πταισμάτων μου, ρῦσαι ὡς φιλόνησος, καὶ κυβέρνησον τὴν ζωὴν μου δέομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ς τὸν Προφήτην ἐρρύσω, ἐκ βυθοῦ κατωτάτη Χριστέ ὁ Θεός, καμὲ τῶν πταισμάτων μου, ρῦσαι ὡς φιλόνησος, καὶ κυβέρνησον τὴν ζωὴν μου δέομαι.

Κοντάκιον τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εν τῇ ράβδῳ Ἁγίε, τῇ ἐκ Θεοῦ σοὶ δοθείσῃ, τὸν λαόν σου ποιμανον, ἐπὶ νομαῖς ζωηφόρους· θῆρας δὲ, τοὺς ἀοράτους καὶ ἀνημέρους, σύντριψον, ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν σὲ ὑμνούντων· ὅτι πάντες οἱ ἐν κινδύνοις, προστάτην Μάμα, θερμόν σε κεκτήμεθα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐν πάσῃ τῇ γῆ περιβόητον Μάρτυρα, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σὺν Ἀγγέλοις χορευόντα, ὑμνήσωμεν Μάμαντα, τὸν πρὶν τὰς ἐλάφους ἐν ταῖς ἐρήμοις καινῶς ἀμέλγοντα, καὶ νῦν περιούσιον λαὸν Κυρίε, ράβδῳ δυναίμεως, ὡς ποιμὴν καλῶς περιέποντα, καὶ ὀδηγοῦντα εἰς τόπον χλόης, ἐνθα ὑπάρχει ἀληθῶς τοῦ Παραδείσου ἡ τρυφή. Ὅθεν πάντες οἱ ἐν κινδύνοις προστάτην Μάμα θερμόν σε κεκτήμεθα.

Συναξάριον.

Τῆ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μάμαντος.

Στίχοι.

Ἄκμαϊος ὢν Τριάδος εἰς πίστιν Μάμας,
Ἄκμαϊς τριαίνης καρτερεῖ τετρωμένος.

Δευτερὴ χολάδες Μάμαντος χύντο τριαίνῃ.

Οὗτος ἦν ἐκ Γάγγρας, πόλεως Παφλαγόνων, γονεῶν Χριστιανῶν· ὦν ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως κρατηθέντων, καὶ φρουρᾷ παραδεδθέντων, τίκτεται οὗτος ἐν αὐτοῖς τοῖς δεσμοῖς. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν τῇ φρουρᾷ ἐτελεύτησαν, ἀναλαμβάνεται ὁ μακάριος παρὰ τινος γυναικὸς Χριστιανῆς, Ἀρμίας καλουμένης, καὶ ἀνατρέφεται· ὃν συνεχῶς μαμᾶ τὴν δετὴν μητέρα καλοῦντα, Μάμαν ὠνόμασαν. Ἐτῶν δὲ γενόμενος πέντε καὶ δέκα, συλλαμβάνεται ὡς Χριστιανός, καὶ ράβδοις τύπτεται· καὶ μολύβδου τῷ τραχήλῳ τεύτου ἐξαρτηθέντος, τῇ θαλάσῃ ἐναπορρίπτεται· καὶ περισωθὴς τοῦ κινδύνου θείᾳ δυνάμει, ὑπό τι σπήλαιον κρύπτεται, τρεφόμενος τῷ τῶν ἐλάφων γάλακτι. Καὶ αὐθις κρατηθεὶς, εἰς κάμινον ἐμβάλλεται, καὶ θηρίοις ἐκδίδεται· καὶ τέλος, τριαίνῃ σιδηρᾷ τὰ σπλάγχνα διαπαρεῖς, τῆς παρουσίας ζωῆς ὑπέξάγεται.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Νηστευτοῦ.

Στίχ. Τοῖς μὴ ρέουσιν ἐντροφᾶς νῦν ἠδέσι,
Νηστευτὰ ρευστῶν ἠδονῶν Ἰωάννη.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου, καὶ Τιβερίου, καὶ Μαυρικίου τῶν Βασιλέων, ἐν Κωνσταντινουπόλει γεννηθεὶς, χαρακτὴς πρώην ὑπάρχων, ἀνὴρ εὐσεβὴς καὶ φιλόπτωχος, φιλόξενος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. Οὗτος μεναχὸν, Εὐσεβίου τὸ ὄνομα, ἐκ Παλαιστίνης γενόμενος, ὑπεδέξατο· ὃς καὶ περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ Ὄσιου, ἤκουσε τινὸς διαλεγομένου αὐτῷ· Οὐκ ἐφεῖταί σοι, Ἄββα, ἐν τοῖς δεξιοῖς περιπατεῖν τοῦ μεγάλου προμηνύοντος ἄρα τοῦ Θεοῦ τὴν μέλλουσαν ἐγχειρίζεσθαι αὐτῷ μεγάλην ἀρχιερωσύνην. Μετὰ ταῦτα ἀναγνωρίζεται τῷ ἐν ἁγίοις Ἰωάννῃ, τῷ ἀπὸ σχολαστικῶν, καὶ ἀρχιερεῖ τοῦ Θεοῦ· ὃς καὶ ἀποκαρῆναι αὐτὸν συνεβούλευσεν, ὡς ἄξιον ὄντα καταταγῆναι εἰς κλῆρον.

Ἐτι δὲ ἐν τοῖς Διακόνοις ὢν, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, μισημβρίας οὐσίας, καὶ εὕρισκε ἱερημίτην τινα ἐκεῖσε, ὃν οὐδεὶς ἐγίνωσκε ποθεν παραγέγονε· καὶ ὑπεδείκνυε τῷ Ὄσιῳ τοὺς ἀναβαθμοὺς τοῦ θυσιαστηρίου· καὶ ἰδοὺ μυριάδες Ἁγίων, καὶ φωνὴ συμμιγῆς, φθῆτε φρικώδης ἐξηκούετο, καὶ λευκὰς στολὰς ἐξαστραπτούσας ἅπαντες ἐνεδιδύσκοντο.

Οὗτος, διανομὸς ὢν καὶ δίσκονος τῶν χρημάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἦν ὑποστρέφων ἐκ τοῦ ἐξωθεν πεδινού τόπου, καὶ ἐν μόνον βαλάντιον ἔχων, καὶ ἀφθένως διδούς· ὡς δὲ οὐκ ἐκενοῦτο, τῶν πενήτων συρρέοντων εἰς πλῆθος, ἀλλ' ἐφθασε καὶ εἰς Βοῦν, (τόπος τις ἦν ἐν Κωνσταντινουπόλει, οὕτω καλούμενος)· τινὸς τῶν σὺν αὐτῷ ἀνακρόξαντος καὶ εἰπόντος· Κύριε ἐλέησον· μέχρι τίνος εὐκνεοῦται ἡμῖν τοῦτο τὸ βαλάντιον; τὸ μὲν

βαλάντιον παροχρῆμα κενὸν ἦν· αὐτὸς δὲ λευτῶδες εἰς ἐκείνου ἰδὼν, ἔφη· Ὁ Θεὸς, ἀδελφε, συγχωρήσαι σοι· μέχρι γὰρ ἂν πολλοῦ ἔμελλε διαρκεῖσαι.

Μετὰ δὲ τὴν κοίμησιν Εὐτυχίου Πατριάρχου, κρατηθεὶς εἰς τὸ χειροτονηθῆναι, ὡς οὐκ ἐπιίθετο, εἶδεν ἕκστασιν φοβεράν· ἡ δὲ ἦν· θάλασσα μέχρις οὐρανοῦ φθάνουσα, καὶ κάμινος, πυρὸς φρικτῆ, καὶ Ἀγγέλων πλῆθος προσφθεγγόμενων αὐτῷ οὕτως· Οὐκ ἐνδέχεται ἄλλως γενέσθαι, ἀλλὰ σιώπα· ἐπεὶ τῶν ἀμφοτέρων πειραθήση· ταῦτα δὲ ἔλεγον μετ' ἀπειλῆς. Τότε οὖν, καὶ μὴ βουλόμενος, ἐξέδωκεν ἑαυτὸν, καὶ χειροτονεῖται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀσκησιν ἄκραν καὶ βίον σεμνὸν διὰ πάσης ἀρετῆς μέχρι τέλους διεξελθὼν.

Οὗτος, διαπερῶν ποτὲ τὸ Ἐβδόμηρον, κλύδωνος μεγάλου γεγονότος, τῇ εὐχῇ καὶ σφραγίδι τοῦ Σταυροῦ τὴν θάλασσαν εἰς γαλήνην μετέβαλεν. Ἐπίχυσιν δὲ ὀμμάτων ἔχων ὁ Γαζεύς Ἰωάννης ὁ σχολαστικός, καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἁγίου τούτου Πατριάρχου τὴν ἄχραντον μερίδα, φήσαντος αὐτοῦ· Σῶμα Χριστοῦ τοῦ τὸν ἐκ γενετῆς ἰασαμένου τυφλόν· καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν, ἰάσεως ἔτυχε. Θανατικῷ ποτὲ μεγάλου γεγονότος, δίδωκε τινὶ πιστῷ ἐκ τῶν ὑπουργούντων αὐτῷ δύο σπυρίδας, μίαν κενὴν, καὶ ἑτέραν ψηφίδων μεστήν, καὶ λέγει αὐτῷ· Στῆθι εἰς τὸν Βοῦν, καὶ τοὺς παρερχομένους νεκρούς μετρῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποκενου ψηφίδας εἰς τὴν κενὴν σπυρίδα. Καὶ τοῦτο ποιήσας, ἔγνω ὅτι ἐξεκομίσθησαν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ψυχαὶ τριακόσαιο εἰκοσάτρις· καὶ τῇ δευτέρᾳ τοῦτο ποιήσας, ὀλίγον ἐκόπασε· καὶ μέχρι τῆς ἐβδόμης τοῦτο ποιῶν, εὗρεν ὅτι παντελῶς ἐκόπασεν ἡ θραῦσις διὰ τῆς ἐπιτεταμένης τοῦ Ἁγίου προσευχῆς.

Τῆς δὲ ἐγκρατείας οὕτως ἦν ἐπιμελούμενος, ὥστε ἐπὶ εἴς μῆνας μὴδὲ ὕδατος μεταλαβεῖν· θριδακίνης δὲ μιᾶς ὁ καυλός, ἐκείνο καὶ μόνον ἐγένετο βρώσις καὶ ποσίς, ἢ πέπονος ὀλίγου· ἄλλοτε σταφυλῆς ἢ σύκων, καθ' ὑπάλλαλαγνῆν. Ταῦτα ἦν αὐτῷ τροφὴ ἐν τοῖς τρισκαίδεκα πρὸς τῷ ἡμίσει χρόνῳ τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ. Ὑπνος δὲ ἦν αὐτῷ τὸ καθῆσθαι, καὶ τὰ στέρνα ἐπισυναπτεῖν τοῖς γόνασι· ῥάφισ δὲ αὐτῷ ἐπηρτάτο εἰς ἅπαντα κηρὸν ἐπικαέντα· καὶ ἡνίκα, τοῦ κηροῦ ὑπὸ τοῦ πυρὸς δαπανθῆντος, ἡ ῥάφισ ἐν λεκάνῃ ἐρρίπτετο, ἀνίστατο. Εἰ δὲ συνέβη μὴ ἀκοῦσαι αὐτὸν τοῦ κτύπου τῆς ῥαφίδος, τὴν ἐπιούσαν νύκτα ὄλην αὐπνος διετέλει. Οὗτος δὲ εὐχῆς μὲν τοῖς πάθεσι πολεμῶν, τὰς τῶν βαρβάρων ἀπίστρεφε μάχας· διὰ νηστείας δὲ τὴν λύμην τῆς πύλης διέλυε, καὶ τῇ ἀγρυπνίᾳ τὴν καίμην ἐφύλαττεν ἐξ ἀράτων καὶ ὀρατῶν ἐχθρῶν.

Ποτὲ δὲ Παρασκευῆς οὐσης ὀφίας, λέγουσι τῷ Ὄσιῳ· Αὐρίον, Δέσποτα, ἱπποδρόμιον ἄγεται· ἦν δὲ Σάββατον τῆς Πεντηκοστῆς· καὶ ἀποκριθεὶς λέγει· Ἱπποδρόμιον τῇ Ἁγίᾳ Πεντηκοστῇ; καὶ πεσὼν ἐπὶ τὰ γόνατα, ἐδυσώπει τὸν Θεὸν γενέσθαι τι σημεῖον φόβου ἕνεκα πρὸς τὸ κωλύσαι τοῦτο· καὶ ἰδοὺ τῇ δειλῇ, αἰθρίας οὐσης, γίνονται καταγίδες, καὶ πλῆθος ἀνέμου, καὶ ὑδάτων φορὰ, ὡς νεμίζειν συντελεσθῆναι πάντα, καὶ φεύγειν τὸν λαόν ἐκ τοῦ ἱππικοῦ· ἐκτός γὰρ τούτου φόβος ἕτερος οὐκ ἐγένετο ἄλλοτε.

Γυνὴ δέ τις, τὸν ἄνδρα ἔχευσα δαιμονῶντα, ἀνδρὶ τινι, τὴν ἱερῆμον οἰκοῦντι, κατέφυγεν· ὁ δὲ, Ἄπελθε, ἔφη, πρὸς τὸν ἁγιώτατον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννην, κάκεινος αὐτὸν ἰάσεται· καὶ τοῦτο ποιήσασα, οὐ διήμαρτε τοῦ σκοποῦ· λαβοῦσα γὰρ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἴασιν τῇ προσευχῇ τοῦ Ἁγίου, οἴκαδε χαίρουσα ἐπορεύετο. Τούτου τῇ εὐχῇ καὶ στείραι γυναῖκες τέκνα ἔτεκον, καὶ ἀσθενοῦντες πολλοὶ ἰάσεως ἔτυχον.

Κοιμηθὲντος δὲ αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, καὶ προτεθέντος, ἐλ-

ζών εἰς ἀσπασμόν αὐτοῦ Νεῖλος ὁ ἐνδοξότατος Ἐπαρχος, ἀντεφιλήθη παρὰ τοῦ Ἁγίου, πάντων ὁρώντων καὶ θαυμαζόντων· εἶπε δὲ αὐτῷ καὶ τινα ῥήματα εἰς τὸ σὺς, ἅτινα οὐκ ἐξείπε τινί· Ἐκένδυσαν δὲ αὐτὸν ἔνδον τοῦ θυσιαστηρίου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὡς ἄξιον, δοξάζοντες Πατέρα, Υἱὸν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· Ἀμήν.

Ὁ Ἅγιος Διομήδης, σπαθιζόμενος, τελειῖται.

Στίχ. Σίδηρος εἰς σίδηρον ὦν Διομήδης,
Πρὸς τῆς σπαθισμῆς ἀνδρικῶς ἐκαρτέρει.

Ὁ Ἅγιος Ἰουλιανός, ξύλῳ θλασθεῖς
τὴν κεφαλὴν, τελειοῦται.

Στίχ. Ἰουλιανός, συντριβεῖς κάραν ξύλῳ,
Τὸν πρὸς Θεὸν νῦν σῶος εἰς τέλος μένει.

Ὁ Ἅγιος Φίλιππος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἴππον ταχὺν Φίλιππος τὴν τομὴν ἔχων,
Πρὸς τὸν φιλέντα θάττον ἤλθε Δεσπότην.

Ὁ Ἅγιος Εὐτυχιανός ἐν ἐσχάρᾳ
πυρός τελειοῦται.

Στίχ. Εὐτυχιανός, πυρποληθεῖς ἐσχάρᾳ,
Εἰς εὐτυχῆ μετῆλθε κληρὸν Μαρτύρων.

Ὁ Ἅγιος Ἠσύχιος ἀπαγχονισθεῖς τελειοῦται.

Στίχ. Ποθῶν τὸν ὄντως Ἠσύχιος Δεσπότην,
Καὶ τὸν δι' αὐτὸν Ἠσύχως φέρει βρόχον.

Ὁ Ἅγιος Λεωνίδης πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Τοῦ πρὸς Θεὸν σε φλόξ πόθου, Λεωνίδη,
Ἐπειθε ῥᾶστα καὶ φλογὸς φέρειν βίαν.

Ὁ Ἅγιος Εὐτύχιος σταυρωθεῖς τελειοῦται.

Στίχ. Βαίνων κατ' ἴχνος Εὐτύχιος Κυρίου,
Δίκην ἐκείνου καρτερεῖ σταυροῦ πάθος.

Ὁ Ἅγιος Φιλαδέλφος, λίθῳ τὸν τράχηλον
βαρυνθεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Σαρκὸς βάρος πᾶν ἐκλιπὼν λίθῳ βάρει,
Ἀνῆλθε κοῦφος Φιλαδέλφος εἰς πόλον.

Ὁ Ἅγιος Μελανίππος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Εἴπερ τι Μελανίππος εἶχε καὶ μέλαν,
Καθαρσιν εὖρεν, εἰς τὸ πῦρ βεβλημένος.

Ἡ Ἅγία Παρθαγάπη ἐν τῇ θαλάσῃ
τελειοῦται.

Στίχ. Θνήσκεις θαλάσσης ἔνδον, ὦ Παρθαγάπη,
Καὶ δωρεῶν θαλάσσαν εὕρισκεις ἄνω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν δικαίων ἱερέων,
Ἐλεαζάρου καὶ Φινεές· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀειθαλᾶ καὶ Ἀμμοῦν.

Ὅτι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, τὴν ἡγεμονίαν τῆς ἐν τῇ θράκῃ Ἀδριανουπόλεως τοῦ Βάβδου κατέχοντες, διεβλήθησαν αὐτῷ ὡς Χριστιανοί. Ἐρωτηθέντες δὲ τὴν τύχην εἰπεῖν καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, Χριστιανοὶ ὠμολόγησαν εἶναι. Ὡς δὲ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις ἠναγκάζοντο, καὶ οὐκ ἐπίθοντο, λοιπὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις ἐν ἀμηχανία γεγρονῶς ὁ τύραννος, βουνεύσας τῆς πίστεως αὐτῶν τὸ στερρὸν διαλύειν ἐπειράτο. Ἐπὶ τοσοῦτον οὖν ταῖς βασάναις κατεξάνθησαν, ὡς ἐν αὐταῖς τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ παραδίδοι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Καμίνη τὸ εἶδος σοι, θαλάμῳ ὡσπερ χρεῖαν ἐπλήρωσεν· εἰς ἡμέρας γὰρ πλείους, ἐν ταύτῃ Μάκαρ κατακλειόμενος, ἐκατεφλέχθη, βωῶν τῷ ποιήσαντι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀγγέλους συλλήπτορας, συγχορευτὰς καὶ συγκοινωνοῦντάς σοι, ἀπορρήτων ἀσμάτων, φλογὸς ἐν μέσῳ, Μάρτυς ἐκέκτησο, μεθ' ὧν τῷ πάντων Δεσπότη ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς ῥόδον ἀμάραντον, ὡς ἐκ παστάδος νυμφίος πρόεισιν, ὠραιότατος ὄντως, ἐκ τῆς καμίνου φλέξας τοὺς ἄφρονας, καὶ τοὺς ὀρώντας φωτίσας κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, τοῦ Θεηγόρου ἡ προαγόρευσις· ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένε, τὸν Θεὸν Λόγον ἔσχεσ καὶ τέτοκας, τὸν ζωοδότην, ᾧ πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὄσιου. Ὁ ἐν ἀρχῇ, τὴν γῆν.

Ὁ ἐπὶ γῆς, φωστῆρα ἀναδείξας, τὸν εὐσεβῆ καὶ σοφὸν Ἱεράρχην, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἀληθῆ, Ἰωάννην τὸν μέγαν, ποιμνῆ τῇ σῆ ποιμένα ἀναδείξας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὰς τῆς σαρκὸς, ἐπαναστάσεις Πάτερ, καταβαλὼν τῷ Χριστῷ ἀνεβόας· Εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς, γεννηθεῖς ἐκ Παρθένου, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος τὸν κόσμον, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὠδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ὡς Δανιὴλ τὰ χόσματα, τῶν θηρίων ἐφίμωσας, θείᾳ τοῦ Δεσπότη ἐπικλήσει· Ἐνδοξε· τὸν ὄφιν ἐνέκρωσας· τοὺς δυσσεβεῖς κατήσχυνας· καὶ ὡς νικητῆς, τοὺς οὐρανοὺς ἀναμέλπων, οἰκεῖς ἐν εὐφροσύνῃ· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λιθολευστοῦσι μάκαρ σε, οἱ τοῖς λίθοις λατρεύοντες, καὶ πεπωρωμένοι τὴν ψυχὴν παράνομοι, τὸ ὄμμα ἐρείδοντα, τῆς ἱεράς σου Μάμα ψυχῆς, πρὸς τὴν ἀρράγαῃ καὶ ἀταπεινώ-

τον πέτραν, και μέλποντα προθύμως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αγωνοθέτης ἄνωθεν, σοὶ προτείνων τὸν στέφανον, οἷα νικητῆ, και τὸν καλὸν ἀνύσαντι, ἀγῶνα Πανόλβιε, ἐπιφωνεῖ σοὶ τὴν πρὸς αὐτὸν στείλασθαι σεπτὴν, και γλυκυτάτην πορείαν, προθύμως μελωδοῦντι· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπερφυῶς συνέλαβες, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, μείνασα παρθένος, μετὰ τόκον Ἀχραντε· Θεοῦ γὰρ ἡ ἔνωσις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις ἐν σοὶ, και καινοποιοῦνται τῆς οὐσίαις οἱ ὄροι· διό σε ὀρθοδόξως, ὡς Θεὸν τετοκυῖαν, κυρίως Θεοτόκον, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Τὸν Μωσέα μιμούμενος τρισμάκαρ, ἐν τῷ ὄρει προσέβης και τῷ γνόφῳ, τὸν νοητὸν τῆς χάριτος δεξάμενος, νόμον Ἱεράρχα, κράζων· Ἀνυμνεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν λαὸν σου ποιμάνας Ἱεράρχα, τῆς Αἰγύπτου τὴν πλάνην ἀπεκρούσω, και Βαβυλῶνα τῶν παθῶν ἐξέφυγες, και Σιών τὴν ἄνω, εὖρες κατοικίαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ως τῷ μύρῳ χρισθεὶς Ἱεροφάντορ, τῆς ἐν λόγῳ και ἔργῳ εὐσεβείας, ἱεουργεῖς τὰ θεῖα ἱερώτατε· ὅθεν τὴν Τριάδα, ἐν μιᾷ οὐσίᾳ, ὑμνεῖς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν μήτρᾳ οἰκήσαντα Παρθένου, και ἐν ταύτῃ φρικτῶς και ὑπὲρ λόγον, τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ ἀνακαινίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, και ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Τ**ὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα, και ἐν βιάτῳ
- » **Τ**ὸν ἐν πυρὶ και βιάτῳ, τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ
- » μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, και
- » ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Παρέθου τὴν ψυχὴν σου τῷ Αὐτρωτῇ, και πρὸς τοῦτον προθύμως ἀνέδραμες, ταῖς καλλοναῖς, κατηγαλῖσμένους περιφανῶς, τῶν ἱερῶν ἀγώνων σου, και τῶν παλαισμάτων τῶν δαυμαστῶν, πανεύφημε Ὀπλίτα, φωστῆρ τῆς οἰκουμένης, τῆς Ἐκκλησίας ἐγκαλλώπισμα.

Συνήφθης τοῖς Ἀγγέλοις ἀγγελικὴν, ἐπὶ γῆς πολιτεῖαν κτησάμενος, και σὺν αὐτοῖς, μέλπεις ἐν αἰνέσει χαρμονικῶς, τὸ ἱερόν μελωδήμη, Μάμα τῇ Τριάδι πανευκλεῶς, θεοῦμε-

νος ταῖς θεαῖς, μεθέξει και δόξης, ἀδιαδόχου ἐμφορούμενος.

Ως ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν, τῶν τὴν θεῖαν σου ταύτην πανήγυριν, περιχαρῶς, Μάρτυς ἐκτελούντων και τὴν σεπτὴν, και ἱεράν σου ἀθλήσιν, πίσει εὐφημούντων εἰλικρινεῖ, μνημόνευε παμμάκαρ, και ζάλης και κινδύνων, και πειρασμοῦ ἡμᾶς διάσωσον. Θεοτοκίον.

Απείρανδρον μητέρα τῶν ἐπὶ γῆς, παιδοτόκον τίς ἤκουσε πώποτε, και τὸ τεχθὲν, ἀναρχον Θεὸν τε και συμφυᾶ, Πατρὶ τῷ προανάρχῳ τε, και τῇ τετοκυῖᾳ ὑπερφυῶς; ὦ ξένου μυσηρίου! ὦ θεῖας κοινωνίας! δι' ἧς Θεῷ συνανεκράθημεν.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν προδηλωθέντα.

Οὐκ ἀπαθείας, και πίστεως και ἀγάπης, και ἐλπίδος, λόγους ἡμῖν ζωῆς τῆς αἰωνίου, ὑποδείξας σοφὴ Ἰωάννη, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εν τῇ βακτηρίᾳ, τῇ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τὸν λαὸν ὡς ποιμάναντα, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, και διώξαντα θεομάχους αἰρέσεις, πάντες Ἱεράρχα εὐφημοῦμέν σε.

Ως τῆς Ἐκκλησίας, φωστῆρα και ἱεράρχην, ἐν ψαλμοῖς και ὕμνοις, τιμῶμέν σε ἀσιγήτως, τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σε μάκαρ, Πάτερ Ἰωάννη μεγαλύνοντες. Θεοτοκίον.

Χαῖρε τὸ αἰεζῶνον ρεῖθρον τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε ὄχημα τῆς Θεότητος ὅλης· χαῖρε κιβωτὴ τοῦ ἀγιάσματος. Ὁ Εἰρμός.

- » **Τ**ὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ,
- » **Τ**ὸν ἐν πυρὶ και βιάτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
- » ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ὁσίου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Οὐκ ἐρασταὶ τῶν λόγων σου, νῦν πιστῶς εὐφημοῦμεν, τὴν ἱεράν σου πάνσοφε, και ὑπέρφωτον μνήμην, σὲ Ἱεράρχα τιμῶντες, Ἰωάννη θεόφρον· τῆς μετανοίας ὠφθης γὰρ, κήρυξ ἔνθεος Πάτερ, και τῆς φρικτῆς, και σεπτῆς Τριάδος πρόμαχος μάκαρ, πρὸς ἣν ἡμῶν μνημόνευε, παρεστῶς θεοφάντορ.

Τοῦ Μάρτυρος.

Τῶν Μαθητῶν ὀρώντων σε.

Τῷ γάλακτι ἐτράφης τῷ τῶν ἐλάφων, ὄρεσι δαιτώμενος Μάρτυς Μάμα· ἀλλ' ὠφθης ὡς γενναῖος ἐν τῷ σταδίῳ, ἀθλήσας προθυμάτατα· και νίκης ἄρας βραβεῖα, πρὸς Κύριον παρεγένεθ.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ο' τῆς ζωῆς τῆς θείας καὶ μακαρίας, φθνήσασ μοι τῆς πάλαι ἐν Παραδείσῳ, ἔχθρὸς ὁ δολιώτατος καὶ πανούργος, καὶ τῆς Ἐδέμ ἐξόριστον, ποιήσας με θανατοῦται, τῇ σῇ γεννήσει Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ
τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου, Ἐπισκόπου Νικομηδείας καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοκτίστη, συνασκητοῦ τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Θεόφρον μακάριε βαφαῖς, τοῦ οἰκείου αἵματος, τὴν ἱεράν σου καὶ ἔνθεον, στολὴν ἐφαίδρυνας· ἐκ δυνάμεως γὰρ, εὐσεβῶς εἰς δύναμιν, εἰς δόξαν ἀπὸ δόξης προβέβηκας· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θυσίαν τὸ πρότερον Θεῷ, φέρων τὴν ἀνάμακτον, ὡς ἱερεὺς ἐννομώτατος, ὡς ὀλοκάρπωμα, καὶ δεκτὴν θυσίαν, σεαυτὸν δι' αἵματος, ὡς Μάρτυς ἀληθέστατος ὕστερον, Χριστῷ προσήγαγες, Θεορρήμον πανσεβάσμιε, ὃν δυσώπει, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Μαρτύρων στρατεύματα Χριστῷ, Πάτερ προσενήνοχας, ταῖς ὑποθήκαις σου Ἄνθιμε, καὶ παραινέσσει, νουθετῶν διδασκων, καὶ σαφὲς ὑπόδειγμα, θεόφρον σεαυτὸν παρεχόμενος· μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοια.

Πάτερ Θεόκτιστε τὸ σὸν, εὐαγὲς μνημόστυνον, τῶν μοναστῶν τὰ συστήματα, εὐφραίνει κάλλει, τῆς σῆς πολιτείας, καὶ θαυματῶν χάρισι, καὶ ταῖς τῶν χαρισμάτων λαμπρότησι. Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Θεόκτιστε τὸν σὸν, τόνον τῆς ἀσκήσεως, αἱ δυσμενεῖς ἐπταθήσαν, καὶ κα-

τηρηθήσαν, ταῖς σαῖς ἀνευδότοις, προσευχαῖς πανεύφημε· Χριστὸν γὰρ συνεργῶντα ἐκέκτησο· ὃν νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Θεόκτιστε Θεῷ, κτίσις ἐχρημάτισας· τὸ κατ' εἰκόνα φυλάξας γὰρ, ἐπαληθεύουσαν, διὰ πολιτείας, καὶ πανσέπτου σχήματος, τὴν κλησιν ἐπεδείξω πανθαύμαστε. Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ἰερεὺς ἐννομώτατος, μέχρι τέλους σου ἐχρημάτισας μάκαρ Ἄνθιμε· ἱεουργῶν γὰρ τὰ θεῖα καὶ ἄρρητα μυστήρια, τὸ αἷμα ἐξέχεας ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ θῦμα εὐπρόσδεκτον αὐτῷ προσήγαγες· διὸ παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελόντων, τὴν ἀεισέβασον μνήμην σου, καὶ τῶν αὐτὴν γεραιρόντων, ῥυσθῆναι πειρασμῶν, καὶ πανταῶν κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἰκέτευσον φιλάγαθε, τὸν σὸν Υἱὸν τοῦ δοῦναί μοι, τῶν πολλῶν μου, ἐγκλημάτων ἰλασμόν· καὶ τῆς ἐξ εὐωνύμων, ἀπαλλάξαι μερίδος, καὶ βασιλείας ἀξιῶσαί με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτὲ, καιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένῳ Μαθητῇ· καὶ κλαίουσα ἐβόα· Ὅμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπαίθεια.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. β'.

Οσὶε Πάτερ, εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας ταῖς φαλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Κύριον, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης.

Ζηλώσας ὁ ἀντίδικος, τὴν παίμνην σου παναίχραυτε, καθ' ἐκάστην, πολεμεί ὁ πομπρὸς, καταβρωμα ποιῆσαι· ἀλλὰ σὺ Θεοτάκε, τῆς βλάβης ταύτου ἐξελού ἡμᾶς.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδές σε, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις παῖδας ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ποίημα Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως,

Ἀνθίμου Δ΄.

Ἦχος α΄. Τ οὔ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς ποιήνης σου θεόφρον στερόρος προστάτης γενόμενος, ὑπὲρ αὐτῆς ετοίμως τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· καὶ ἀπειλαῖς τῶν δυσμενῶν μὴ πτοηθεῖς, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀγάλλῃ, τῷ θρόνῳ τῆς τρισηλίου Θεότητος παριστάμενος. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντί σε Χριστῷ· δόξα τῇ εὐψυχίᾳ σου· δόξα τῇ μαρτυρικῇ σου Ἀνθιμῆ καρτερότητι.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. δ΄.

Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας· καὶ τοῖς ἐκ βάρους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνοσ ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασι. Θεόκτιστε Πατὴρ ἡμῶν Ὁσίε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Κανὼν τῆς Ὀκτωήχης εἷς, καὶ τῶν Ἀγίων δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἱερομάρτυρος, εἴ ἢ Ἀκροστιχίς Ἀ΄ νθος σε μέλπω ποιμένων καὶ μαρτύρων (*).

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Ανθήσας ἱερώσ, ὥσπερ κρίνον λειμῶνι, τῶν Μαρτύρων ταῖς ψυχὰς, ἀπάντων εὐσεβῶν, εὐωδία τῶν ἄθλων σου, Ἀνθιμῆ εὐωδιάζεις, τῶν πιζῶσ εὐφημούντων σε, Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς πολυάθλε.

Νευρώσας τὴν ψυχὴν, ἐπιμόνοις μελέταις, ἐξενεύρισας ἐχθρόν, ἀνδρείαις συμπλοκαῖς, καὶ ἀνίσχυρον ἔδειξας· ὅθεν πᾶσα Ἐκκλησία, ἐπιγνοῦσά σε Μάρτυρα, ἀπερίτρεπτον Μάκαρ γεραίρει σε.

Θαμβεῖται κατιδῶν, πρὸ βημάτων ἀνδρείως, παρεστῶτά σε Σοφὲ, ἀλάστωρ δυσμενῆς, καὶ θωπείαις ἐκλύειν σου, οἶεται τὴν καρτερίαν· ἀλλ' ἠττήθη καὶ πέπτωκεν, ἀπονοίας αὐτοῦ τὰ φρυάγματα.

Θεοτοκίον.

Ο Κύριος ἐκ σοῦ, ἀνατείλας ὡς οἶδε, τοὺς χοροὺς τῶν Ἀθλητῶν, ἐλάμπρυνεν Ἀγνή, τὰ αὐτοῦ εἰκονίζοντας, πάθη πάντα ζωηφόρα,

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερον Κανὼνα τοῦ Ἱερομάρτυρος ἀνώνυμου, καὶ ἀνευ ἀκροστιχίδος, εἰς Ἦχον πλ. δ΄. πρὸς τὸ, ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

καὶ τὸν ἀδίκον θάνατον, δικαιοῦντα ἡμᾶς ἀμαρτήσαντας.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὦ Θεόκτιστε φράσω.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἡ κεκομμένη.

Τῆς ἀπαθείας τῷ πόνῳ νυττόμενος, σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, Πάτερ κατεμάρανας, Θεόκτιστε σοφὲ, θεοθεν βοηθούμενος, καὶ νῦν ἡμᾶς φωτὸς τοῦ νοητοῦ, πλησθῆναι καθικέτευσον, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντας· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Οἰκειωθείς σοι ὁ μέγας Εὐθύμιος, τῇ θείᾳ Πάτερ στοργῇ, καὶ συνδιαιτώμενος, Θεόκτιστε στερόρῳσ, τὴν τρίβον τῆς ἀσκήσεως, διήνυσεν ἐμπράκτως ἀληθῶσ, καὶ σοὶ συνανεκραύγαζε· τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἰᾠπιάσας τὸ σῶμα πανόλβιε, καὶ πάθη τὰ τῆς σαρκὸς, Πάτερ δουλῶσάμενος, Θεόκτιστε τρανώσ, ἐδέξω τὴν λαμπρότητα, τῆς χάριτος, καὶ ταύτη λαμπρυνθεῖς, ἐνθῆως ἀνεκραύγαζες· τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Σέσωτηρίας ἐλπίδα κτησάμενοι, Παρθενομητορ ἀγνή, Λόγον ὡσ κυήσασαν, θεόφρονες σοφοί, ἀσκήσει ἐνδιέπρεψαν, Εὐθύμιος ὁ πᾶσι ποθητός, ὁ θείος τε Θεόκτιστος, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τοῦ Ἱεράρχου. ᾠδὴ γ΄. Ὁ τι στείρα ἔτεκεν.

Εαυτὸν παρεδώκας, ὡσ ὁ Χριστὸς τοῖς ζητούσι, καὶ πρὸς σφαγὴν ἠνέχθης, ὥσπερ ἐπίσημος κριτὸς, καθαγιαζῶν Ἀνθιμῆ, τῷ αἵματι, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε (*).

Λύσας τῇ θείᾳ χάριτι, πᾶσαν δαιμόνων ἀπάτην, ἠχθῆς δεσμώτης Μάρτυς, τὸν δεδεμένον διὰ σέ, ἐξεικονίζων Ἀνθιμῆ, καὶ θανάτῳ, λύσαντα τὸν θάνατον.

Πριστήρια ὄργανα, βασανιστήρια πάντα, πρὸ ὀφθαλμῶν σου βλέψας, οὐκ ἐσαλεύθῃς τῷ νόῳ· ἀλλὰ θερμῶσ ἐχώρησας, πρὸς βάσανα, Ἀνθιμῆ πολυάθλε.

Θεοτοκίον.

Ωραιώθης Πάναγνε, τὸν ὑπὲρ πάντας ὠραῖον, τοὺς γηγενεῖς τεκοῦσα, Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Πατρός· ὃν οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, ποθήσαντες, δόξῃ ἐλάμπρυνθησαν.

(*) Τὸ, εαυτὸν, ἀντὶ, σιαυτὸν, κεῖται ἐνταῦθα οὕτω διὰ τὸν ρυθμὸν τῆς Ἀκροστιχίδος, τῆς ὁποίας τὰ ἐλλείποντα τίσασα γραμμάτα ΣΣΕΜ ἠκροστιχίζον ἀναμφιβόλως τὴν Β΄ ᾠδὴν.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, δι' ἐγκρατείας σου Ὁσίε· τὴν δὲ ψυχὴν, θείων χαρισμάτων, δωρεαῖς κατελάμπρυνας.

Ολὴν μὲν τὴν ἔφεσιν, πρὸς τὸν Δεσπότην σου ἔτρεψας· τὸν δὲ θυμὸν, κατὰ τῶν δαιμόνων, Θεοφόρε καθώπλισας.

Θεοτοκίον.

Υμνοὺς ἀναμέλποντες, οἱ Θεοδίδακτοι Δέσποινα, σὲ Ἀσκηταί, ὡς Θεὸν τεκοῦσαν, Θεοτόκον ἐδόξασαν. Ὁ Εἰρμός.

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Ἱερομάρτυρος,

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἷμά σου σοφέ, μυστικῶς ἀνεβόα, ἐκ γῆς πρὸς τὸν Θεόν, ὡς τοῦ Ἄβελ Θεόφρον· σαφῶς γὰρ ἐκήρυξας, τὴν Τριάδα τὴν ἀκτίστον· ὅθεν Ἄνθιμε, ποιμαντικῶς διαπρέψας, ἀπεδιώξας, τῆς τῶν αἱρέσεων θῆρας, ὡς φύλαξ τῆς πίστεως.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν Πατέρων ἕξαρχος, ἀνηγορευθῆς, καὶ τῷ κόσμῳ γέγονας, περιφανέστατος λαμπτήρ, Ὁσίε Πάτερ Θεόκτιστε· ὅθεν ἀπαύστως, τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τὴν ἡμῶν βοήθειαν, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον, πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Επί ξύλου βλέπουσα, ἀναρτηθέντα, τὸν Υἱόν σου Πάναγνε, σπλαγγνα μητρῶα γοερῶς, σπαρασσομένη ἐκραύγαζες· Οἱ μοι! πῶς ἔδυσ, τὸ φῶς μου τὸ ἄχρονον.

Τῆ Ἱεράρχου. Ὡδὴ δ'. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Πέτρα πίστεως ταῖς φρένας ἐρηραιομένους, λίθοις ἐτύφθης Μάρτυς, ἐν μιμῆσει Στεφάνου· ὅθεν στεφανοῦμέν σε, τοῖς ὕμνοις γηθόμενοι.

Ο Θεοῦ σε ἐπυρπόλησε θείος ζῆλος· πεπυρωμένοις ὅθεν, οὐκ ἠσθάνου σιδήροις, ἐμπερονηζόμενος, Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Ιερέων χρίσμα ἅγιον κεχρισμένος, καὶ κατηγλαΐσμένος τῷ σεπτῷ μαρτυρίῳ, χαίρων προσεχώρησας, Ἁγίων εἰς Ἄγια.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τοὺς πατρώους ὁ Λόγος κόλπους, σοῦ ἐν τοῖς κόλποις Κόρη ἀνε-

κλίθη ὡς βρέφος, θείων ἀναπλάσσαι με, φθορᾶ ὑποκείμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Σοφίας τῆς πρώτης, σὺ ἐραστὴς ὦφθης Πάινσοφε, τὸν γὰρ βίον ἀμέμπτως διήνυσας, κεκαθαρμένος ἄριστα ψυχὴν καὶ ἔνδοιαν, συμφώνως ἀνακράζων· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Αγνίσας τὸν νοῦν σου, τῆς τῶν παθῶν τύρβης ἔνδοξε, ταῖς αἰσθήσεις ἐμφρόνως ρυθμίσας τε, ἀταραξίας γαλήνη Πάτερ προσώρμησας, προθύμως ἀναμέλπων· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Γεώδει φροντίδας, ἀσκητικῶς ἀπώσάμενος, οὐρανίους ἐλπίδας ἐκτίησας, ὁ σὸς θείων Δέσποτα, θείος Θεόκτιστος, Εὐθυμίῳ συμπάλλον· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ος ὦφθης ἐν κόσμῳ, ἐκ τῆς Παρθένου ὡς ἄνθρωπος, ἐδωρήσω τὴν νίκην Ὁσίοις σου· τῷ σῷ Σταυρῷ γὰρ, δαίμονας οὗτοι ἀπῆλασαν, ἐν πίστει ἐκβοῶντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῆ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ε'. Τὸν φωτισμόν σου Κύριε.

Εν τῷ δεινῶς πυροῦσθαί σου τοὺς πόδας Ἀθλητά, συνθλαῖς τὴν κάραν, ἀσάρκου δυσμενοῦς, καὶ πρὸς οὐρανὸν βαδίζεις, ἄθλοις ἱεροῖς ἐγκοσμούμενος.

Νενικημένος ἔμεινεν ἐχθρὸς ἐξεσττικῶς· Θεὸς δὲ ζωῆς ἐκάλει σε φωνῇ, θάρσος ἐντιθεὶς τῇ σῇ καρδίᾳ, Ἱεράρχα πολυάθλι.

Ος προσφορὰ ὀλόκληρος, ὡς θῦμα ἱερὸν, ὡς ἱερεῖον, ὡς κάρπωμα θείον, τῷ παμβασιλεῖ Ποιμὴν καὶ Μάρτυς, ἀνηνέχθης γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Νόμου σκιαὶ ἐδήλωσαν τὸ φέγγος τὸ ἐκ σοῦ, ἐξανατεῖλαν πανάμωμε Κόρη, καὶ τῶν ἀθλητῶν καταλαμπρῦναν, τοὺς χοροὺς εὐφημοῦντάς σε.

Τοῦ Ὁσίου. Φώτισον ἡμᾶς.

Νέκρωσον ἡμῶν, τὰ φρονήματα Φιλάνθρωπε, τῆς σαρκὸς καὶ τὰ σκιρτήματα, ταῖς εὐπροσδέκτοις, τοῦ Ὁσίου σου ἐντευξέσιν.

Ανωθεν ἡμᾶς, ἐποπτεύοις Παμμακάριστε, καὶ κατευθύνου τὸν βίον ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων πόθῳ, σοφέ τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Σύσκηνος δυαῖς, παναρίστη καὶ Θεόκλητος, τὸν σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου ἀγνῆς, Θεὸν κηρύττει, ἀρρήτως ἡμῖν ἐκλάμψαντα.

Τῷ Ἱεράρχου. Ὡδή γ'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Κυκλούμενος, θλιβερώς καὶ τροχῶ προσδε-
σμούμενος, καὶ λαμπάσι, πανταχῶθεν εὐ-
τόνως φλεγόμενος, ἀκλινῆς ὠραίης, Ἱεράρχα
πολύαθλε Ἄνθιμε.

Α'νέπεμπες τῷ Θεῷ ὑμνωδίαν φλεγόμενος,
καὶ τὴν δρόσον, ὡς οἱ Παῖδες ἐξ ὕψους
δεχόμενος, Ἀθλητὰ γενναῖε, τῶν Ἀγίων Ἀγγέ-
λων συνόμιλε.

Ι'άτρευσον, τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν ἀνίατα·
Ἱερεὺς γὰρ, δεδειγμένος καὶ Μάρτυς ἀήτη-
τος, ἐξοσίαν ἔχεις, ἀφαιρεῖν ἀμαρτίας Μακάριε.
Θεοτοκίον.

Μαράνασα, τὰ φυτὰ τῆς κακίας Ἀνύμφευ-
τε, τῷ βλαστῷ σου, τῶν παθῶν μου τοὺς
σκόλοπας ἐκτιλλον, καὶ βλαστάνειν θεῖα, τὴν
ψυχὴν μου νοήματα ποιήσον.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ο'ς ἥλιος, τοῖς ἐν γῆ ἀνέτειλας, τῷ πύρσῳ
τῆς εὐσεβείας φωτίζων, καὶ ἀρετῶν, δια-
σπείρων τὸ φέγγος, καὶ σωφροσύνης διδασκῶν
φαιδρότητα, Θεόκτιστε σαῖς προσευχαῖς· καὶ
νῦν τὴν οἰκουμένην εἰρήνευσον.

Θεόφρονι, λογισμῷ χρησάμενος, τῶν ἐν γῆ
καταπεφρόνηκας πάντων, καὶ οὐρανῶν,
παμμακάριστε Πάτερ, τὴν κληρουχίαν πανσό-
φως προέκρινας· Θεόκτιστε, καὶ νῦν σαφῶς,
οὐρανοῦς ἐμβατεύεις γηθόμενος. Θεοτοκίον.

Ε'θελχθετε, καλλονῆς τῷ ἔρωτι, τοῦ Χριστοῦ
τῆς εὐπρεποῦς τε καὶ θείας, διὰ σαρκὸς
τοῦ φανέντος ἐν κόσμῳ, ἐκ τῆς Ἁγίας ἀγνῆς
Θεομήτορος, καὶ ὠφθητε τῶν μοναστῶν, ἀκρι-
βοῦς πολιτείας προγράμματα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κίριον, καὶ αὐτῷ
• ἀπαγγελῶ μου ταῖς θλίψεις, ὅτι κακῶν,
• ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδη
• προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωάνης· Ἐκ φθο-
• ρᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ε'ν ἱερεῦσιν εὐσεβῶς διαπρέψας, καὶ μαρτυ-
ρίου τὴν ὁδὸν διανύσας, τὰ τῶν εἰδῶλων
ἔσθεις σεβάσματα, πρόμαχος γενόμενος, τῆς
σῆς ποιμένης θεόφρον· διό σε καὶ γεραίρισσα, μυ-
στικῶς ἐκβοᾶ σοι· Ἐκ τῶν κινδύνων ῥυσαί με
αἰεὶ, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Πατὴρ ἡμῶν Ἄνθιμε.

Ὁ Οἶκος.

Ε'νθεῖς μοι γνῶσιν θεϊκὴν, τὸν ζόφον τῆς
ἀγνοίας, ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀπέλασον

εὐχαῖς σου ὅπως ὑμνήσω σου πιστῶς τὴν ἁγίαν
μνήμην, ἐν ἣ Ἀγγέλων χοροὶ, μετὰ Μαρτύρων
σήμερον εὐφραίνονται ἐνθέως· καὶ ἄνθρωποι,
ὑμνοῖς ἐγκωμίων τὴν σὴν κάραν, ὡσπερ ἄνθη
συμπλέξαντες, στέφουσιν ἀξίως, αἰτοῦντες παρὰ
κακῶν τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐχθρῶν ὀρατῶν καὶ
ἀορατῶν ῥυσθῆναι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Πα-
τὴρ ἡμῶν Ἄνθιμε.

Συναξάριον.

Τῇ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱε-
ρομάρτυρος Ἄνθιμου, Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

Στίχοι.

Τμηθεὶς κεφαλὴν Μάρτυς Ἄνθιμε ξίφει,
Καὶ νεκρὸς ἀνθεῖς εἰς Θεοῦ δόξαν τρίχας.

Ἄνθιμον ἐν τριτάτῃ ἀποέκτεινε ξίφος ὀξύ.

Ο' Ἅγιος Ἄνθιμος, προκαθίσαντος τῷ Μαξιμιανῷ, ἤχθη
πρὸς αὐτὸν δέσμιος, προκειμένων πάντων τῶν κολα-
στηρίων ἐργάνων. Καὶ ἐπεὶ, ἐρωτηθεὶς, τὸν Χριστὸν παρ-
ρησία ἐκήρυξε, θλάττεται τὸν τένοντα, σιδηροῖς πεπυρω-
μένοις τιτρώσεται, καὶ ἐπ' ἐστράκου γυμνὸς ἀπλοῦται, καὶ
ράβδοις τύπτεται, καὶ κρηπίδας χαλκᾶς πυρακτωθείσας
ὑποδεθείς ἐλαύνεται, καὶ τροχῷ δεσμεῖται· καὶ τελευταῖον
τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, καὶ ἀποτμηθεὶς, τρίχας ἐκφέρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡ-
μῶν Θεοκτίστου, συνασκητοῦ τοῦ Μεγάλου
Εὐθυμίου.

Στίχ. Εἰδὼς σὸν εἶναι τὸν Θεὸν Κτίστην, Πάτερ,
Αὐτὸν πρὸ πάντων ἐξελέξω κτισμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Ζήνων, ἐν λέβητι μο-
λίθδου καχλαζόντος βληθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ζήνων ὁ θεῖος τοῦ Θεοῦ πόθῳ ζέων,
Χαίρων ὑπῆλθε τοῦ μολύβδου τὸ ζέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Βασίλισσα, θηριομα-
χήσασα καὶ μηδὲν βλαβεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Ὁφθεισα Βασίλισσα φρικτῇ θηρίοις,
Φρικτῷ παρέστη παμβασιλέως θρόνῳ.

Α'λεξάνδρου ἡγεμονεύοντος ἐν Νικομηδείᾳ, διωγμὸς τῆν
κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ παρίστη αὐτῇ ἐκ διαβολ-
λῆς τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Καὶ μετὰ τὴν ἐρώτησιν, ἐπεὶ τὸ ἀμε-
τάθετον αὐτῆς ὁ ἡγεμὼν ἔγνω, προσέταξε τύπτεσθαι τὸ
πρόσωπον αὐτῆς· τυπτομένης δὲ, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστού-
σης, ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν, προσέταξε, ἀποδυθεῖσαν αὐτὴν,
γυμνὴν ραβδίζεσθαι, καὶ μᾶλλον πλείονα τὴν εὐχαριστίαν
τῷ Θεῷ ἀπεδίδου. Ἀλλὰ καὶ τούτοις τὸ καρτερόν αὐτῆς
καὶ ἀνένδρατον ὁ τύραννος βλέπων, μανεῖς, ἐπὶ πλείον προσ-
έταξε τυφθῆναι· καὶ τοσούτην ἔτυψαν αὐτὴν καθ' ὅλου
τοῦ σώματος, ὡς καὶ τὴν πληγὴν ἐλόσωμον γεγενῆσθαι.
Εἰθ' οὕτως ἀπεπελάτωσε τοῖς πόδας αὐτῆς· καὶ ἀναβοη-
σάσης τὸ, Ὁ Θεὸς μου εὐχαριστῶ σοι· τρυπηθῆναι
τοὺς ἀστραγάλους αὐτῆς προσέταξε. Καὶ τούτου γενουί-
νου, ὀγκίνους ἐμβαλόντες, καὶ ἀλύσει δῆσαντες, ἐκρέμα-
σαν αὐτὴν κατὰ κεφαλῆς· καὶ ἄφαντες πυρκαϊᾶν ὑποκά-
τω αὐτῆς, ἔβαλλον πίσσαν, καὶ θεῖον, καὶ ἀσφαλτον, καὶ

μόλυβδον, ἵνα τῇ βίᾳ τῶν πόνων καὶ τῇ δριμύτητι τοῦ καπνοῦ ταχέως ἐκπνεύσῃ.

Ὡς δὲ ἡ Ἁγία, ταῦτα πάσχουσα, ἦν εὐχαριστοῦσα τῷ Θεῷ, ὡς ἐν τρυφῇ παραδείσου ἰστώσα, ἰδὼν ὁ Ἠγεμὼν, ὅτι ὡς παίγιον τὰς τιμωρίας λογίζεται, κελεύει κἀμινον ἐκκαῆναι, καὶ ἐν αὐτῇ βληθῆναι τὴν Μάρτυρα. Ἐκκαυθείσης δὲ αὐτῆς σφοδρῶς, κατασφραγισαμένη ἑαυτὴν ἡ Μάρτυς, εἰσῆλθεν ἐν τῷ μίσῳ τῆς φλογός· καὶ στᾶσα ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ἀβλαβῆς διτηρήθη, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ. Ὁ δὲ Ἠγεμὼν, ἐξαγαγὼν αὐτὴν ἐκ τῆς καμίνου, δὴν λείοντας παμμεγέθεις ἀπέστειλε κατ' αὐτῆς· ἡ Ἁγία προσευξαμένη, ἔμεινε καὶ ἐξ αὐτῶν ἀβλαβῆς.

Ταῦτα πάντα θεωσάμενος ὁ Ἠγεμὼν, ἐξέστη· καὶ κατακυγείς τὴν ψυχὴν, ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ἁγίας λέγων· Ἐλέησόν με, δούλη τοῦ ἐπουρανοῦ Βασιλέως Θεοῦ, καὶ συγχώρησόν μοι ὅσα σοι κακὰ ἐνεδειξάμην, καὶ στρατεύσόν με τῷ σῷ Βασιλεῖ, εἰ, ὡς λέγεις, δέχεται ἁμαρτωλούς. Τότε ἡ Ἁγία, τῷ παντοδυνάμῳ Θεῷ εὐχαριστήσασα, κατήχησε τὸν Ἠγεμόνα· καὶ εἰσαγαγούσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς Ἀντώνιον τὸν Ἐπίσκοπον, ἐβάπτισεν αὐτόν.

Μετὰ δὲ ταῦτα προσέπεσε πάλιν τῇ Ἁγίᾳ ὁ Ἠγεμὼν λέγων· Δούλη τοῦ Θεοῦ, εὐχαί ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα ἀφῆσιν λάβω, ὧν ἔπραξα εἰς σέ, καὶ ἐν καλῇ ὁμολογίᾳ τελέσω με τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. Τῆς οὖν Ἁγίας προσευξαμένης, εὐθέως ὁ Ἀλέξανδρος, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ. Τότε ἡ Ἁγία, περιστείλασα τὸ λείψανον αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου, ἐξῆλθε τῆς πόλεως ὡς ἀπὸ σημείων τριῶν· καὶ εὐρούσα πέτραν, ἔστη ἐπ' αὐτήν· καὶ προσευξαμένη, ἔβλυσεν ὕδωρ· καὶ πιούσα, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσασα, καὶ προβάσα μικρὸν ἐκείθεν, ἔφη· Κύριε, δέξαι τὸ πνεῦμά μου ἐν εἰρήνῃ. Ταῦτα εἰπούσα, καὶ τὸ γόνυ κλίνας ἐπὶ τὴν γῆν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ἐν χαρᾷ ἀγαλλομένη, καὶ τὸν Θεόν εὐλογοῦσα. Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἐπίσκοπος Ἀντώνιος, ἔλθων ἐκήδευσεν αὐτήν, πλησίον τῆς πέτρας τὸ μνημα ποιήσας, ἐν ᾗ τὸ ὕδωρ τῇ εὐχῇ τῆς Ἁγίας ἐξελθόν, σῶζεται μέχρι τῆς σήμερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀριστίων, Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ὡς εἰς ἄριστον τὴν πυρᾶν σπευδῶν τρέχεις.

Χριστοῦ ἄριστε Μαρτύρων Ἀριστίων.

Ὁστος ὁ Ἅγιος Ἀριστίων ὑπῆρχε μὲν Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, ἐδίδασκε δὲ παρρησίᾳ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἐκδεχομένην χαρὰν τῶν Ἁγίων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Καὶ οὕτω διδάσκων, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀρχόντος· καὶ ὁμολογήσας τὸν δεσπότην Χριστόν, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν, τῷ πυρὶ παρεδόθη· καὶ οὕτω τὸ μακάριον καὶ ποθεινὸν δεξάμενος τέλος, τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν παρέδωκε τῷ Θεῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Χαρίτων, ἐν ἀσβέστῃ βόθρῳ βληθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐσθὺς Χαρίτων εἰς τὸν ἀσβέστῃ βόθρον, Ἄσβεστρον εὖρε φῶς ἀκηράτου τόπου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ζ. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Αἰ προσαχθεῖσαι τῷ σῷ, σεπτῷ σαρκίῳ ἀφλόγες, μηδέν σε ὄλως λυμνηάμεναι, ἐπὶ

τοὺς μισοῦντάς σε, ἐπιστασίᾳ θείων, ἐστράφησαν Ἀγγέλων.

Ρώμη Θεοῦ πανσθενεῖ, τροχὸς ἐξαίφνης ἔστη, ὁ τιμωρῶν σε· καὶ κυλίονται, πρὸς πίστιν τῷ θαύματι, οἱ τῶν ἀπίστων δῆμοι, σοφὲ Ἱερομύστα.

Τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐντολῶν, φύλαξ ὑπάρχων Μαίκαρ, ἐκφυλακίσθης φυλασσόμενος, πρὸς τούτου καὶ γέγονας, φρουρὸς τοῖς σὲ φρουρεῖσι, διδάγμασιν ἐνθέοις. Θεοτοκίον.

Ἰπερβουλῇ Παρθένε, φιλανθρωπίας ὥφθη, ἐκ σοῦ ὁ Λόγος σωματούμενος, καὶ σῶζει τοὺς μέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὁλῶ τῷ πόθῳ συνημμένος, δι' ἀσκήσεως στερρᾶς σου τῷ Δεσπότη, ταῖς αὐτοῦ νῦν τρυφᾶς, ἐλλάμψεσι κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κάρπωμα θείον τῷ Δεσπότη, προσενήνοχας τὸν βίον σου Τρισμάκαρ, καὶ θυσίαν δεκτὴν, καὶ ἄμωμον κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τοὺς αἰῶνας.

Τέλος τῶν πόνων εὖρες Μαίκαρ, τὴν ἀπόλαυσιν τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ, ἐκ στενῆς γὰρ ὁδοῦ, κατήντησας πρὸς πλάτος, τῆς βασιλείας πάνσοφε, εὐλογῶν τὸν πάντων Κτίστην. Θεοτοκίον.

Ἰδε Παρθένος θείον βρέφος, ἀπεγέννησεν, ἔπερ οἱ Θεοφόροι, ἐπιγνόντες Θεόν, καὶ Κύριον ἐβόων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ η. Ἀσπρωτὰ τοῦ παντός.

Ρῆτορεύεις Κυρίου τὴν σάρκωσιν, παρανόμων τυράννων ἐνώπιον, προσομιλῶν κολλάσσει, καὶ πικραῖς τιμωρίαις καὶ ἀλγηδόσιν, Ἱεράρχα πολυάθλε Ἀνθιμε.

Ὡσπερ σίδηρος Μαίκαρ ἐστόμωσαι, τῷ πυρὶ τῶν ἀπειρῶν κολάσεων, καὶ τὰς ἀμέτρους φάλαγγας, τῶν δαιμόνων συγκόψας, νίκης βραβεῖα, ἀνεπλέξω δοξάζων τὸν Κύριον.

Νεκρωθεὶς ἐκουσίως πανόλβιε, τὴν ζωὴν τὴν ἀγήρῳ ἀπέλαβες, καὶ Παραδείσου ἰσοδόν, καὶ τὰς θείας σκηνώσεις, ἐν αἷς χορεύων, τῶν τιμῶντων σε μέμνησο Ἀνθιμε.

Θεοτοκίον.

Ἱεραῖς ἐν φωναῖς μακαρίσωμεν, τοῦ Θεοῦ τὴν σκηνήν τὴν ἀμόλυτον, τὴν κιβωτὸν τὴν ἔμψυχον, τῶν Μαρτύρων τὴν δόξαν, τὴν ἀνωτέραν Χερουβὶμ καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Σὺν ἐγκωμίοις γίνεται, Θεοφόρε ἡ μνήμη σου· τῆς δικαιοσύνης γὰρ ἐδείχθης τρόφιμος, ἀνδρείας φρονήσεως, καὶ σωφροσύνης Πάτερ σοφέ, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνακράζων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν Θεοφόρον ἅπαντες, εὐφημίαις τιμήσωμεν, ὡς ἐμπεπλησμένον ἐναργῶς τῆς χάριτος, καὶ θείαις ἐλλάμψεσι, πεφωτισμένον ἄριστα, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἐκβοῶντες, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν τῇ σορῶ τὸ σῶμά σου, Ἱεράρχης ἐκήδευσεν, καὶ τῆς εὐθυμίας, ὁ φαῖδρός ἐπώνυμος· ψυχὴν δὲ οἱ Ἄγγελοι, ἐν οὐρανοῖς προσήνεγκαν, τῷ Δημιουργῷ χαρμονικῶς μελωδοῦντες· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Φιλοσοφεῖν ἐπόθησαν, τῆς Σοφίας τῷ ἔρωτι, τῆς ἐνυποστάτου, ἀσκηταὶ Θεόφρονες, τῆς κόσμῳ πανάμωμε, ἀναδειχθείσης Κόρη ἐκ σοῦ, καὶ Θεοπρεπῶς, τὰς ἀρετὰς φυτευσάσης· ἦν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξ-
» ἔκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν, καὶ Λυτρω-
» τὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυ-
» μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Τοῦ Ἱεράρχου.

Ἐὐδὴ Δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ος ῥόδον εὐῶδες μυστικῶς ἐξήνησας, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν ἡμᾶς εὐωδιάζεις, Κυρίῳ εὐωδία γενόμενος, καὶ πάθη τὰ δυσώδη Μακάριε, ἀποδιώκεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον τὴν μνήμην σου τελεῖ, τὴν ἐνδοξόν, συγκαλοῦσα πόλιν ἅπασαν, ἡ εὐγενὴς Νικομηδέων, περιδοξός τε πόλις ἐν πόλεσιν· αὐτῆς γὰρ πολιῆχος γεγένησαι, ἦν ἕρανόθεν Μάρτυς ποίμαινε.

Η γῆ σου τὸ αἷμα ἐκχυθὲν ἐδέξατο, Ἱεράρχα, τὸ δὲ πνεῦμά σου, εἰς οὐρανοὺς ἀνεκομίσθη, τοῖς θείοις συναγάλλεσθαι Πνεύμασι· μεθ' ὧν ἡμῶν μνημόνευε Ἄνθιμε, θείων Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Θεοτοκίον.

Φλογίνη ῥομφαία ἡ τὸ πρὶν τὴν εἴσοδον, Παραδείσου ἐναπείργουσα, νῶτα νῦν δίδωσι Παρθένε, τοῖς πάθη τὰ σεπτά εἰκονίσασι, Χριστοῦ τοῦ λογχευθέντος θελήματι, καὶ σέ τιμῶσι τὴν ὑπέρτιμον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ροαῖς σου τῶν δακρῶν ἐκκαθαρθεῖς, νῦν φωτὸς ἀπολαύεις Θεόκτιστε, τοῦ τριφεγγοῦς, τούτῳ παριστάμενος ἐμφανῶς, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἄριστα, ἐκλελαμπρυσμένος μαρμαρυγαῖς, ἐξ ὕψους ἐποπτεύοις, ἡμᾶς τοὺς τὴν σὴν μνήμην, ἐπιτελοῦντας παμμακάριστε.

Αγάπη καὶ ἐλπίδι θωρακισθεῖς, καὶ πιστῶς πεφραγμένος διέλυσας, τὰς μηχαναῖς, καὶ τὰς μεθοδεῖας τῶν δισμενῶν· καὶ νικητὴς γενόμενος, νῦν στεφανηφόρος περιπολεῖς, ταῖς θείαις σὺν χορείαις, Ἀγγέλων καὶ δικαίων, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ἐν τῇ γῇ σὺν ἀνθρώποις βιώσαντες, ἐν οὐρανοῖς, λάμπετε Θεόφρονες Ἀσκηταί, σὺν Ἀσωμάτων τάξεσιν, αἰγλή ἐντρυφῶντες θεαρχικῇ· παρ' ἧς καὶ τῶν ἀγῶνων, ἐνδίκως τοῖς στεφάνοις, ὡς νικηφόροι ἐκόσμηθητε.

Θεοτοκίον.

Ο θεία καὶ θεόφρον καὶ ἱερά, ξυνωρίς τῶν Πατέρων ὑπέρλαμπρε, ταῖς σαῖς λιταῖς, κόσμῳ τὴν εἰρήνην παρὰ Θεοῦ καταπεμφθῆναι αἴτησαι, καὶ ταῖς Ἐκκλησίαις εἰλικρινῆ, ὁμόνοιαν καὶ πίσιν, πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις, τῆς Θεοτόκου παμμακάριστοι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
» κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ
» σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διὸ
» σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρ-
» χίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Χορείαν ἄγε σήμερον ἐτησίαν, Νικομηδέων πᾶσα χαίρουσα πόλις, τοῦ καλοῦ Ποιμένου σου, καὶ σκίρτησον, τὸν πολιῆχον ἔχουσα, διατηροῦντά σε βλάβης, τῶν δυσμενῶν ἀνωτέραν.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Αγγελικῶς ἐβίωσας, ἐπὶ γῆς Θεοφόρε, σὺν εὐθυμίῳ πάνσοφε, τῷ μεγάλῳ φωστῆρι, Θεόκτιστε διαπρέψας, ἐν εὐχαῖς καὶ νηστεῖαις, καὶ πλείστοις κατορθώμασι, πρακτικῆς θεω-

ρίας· μεθ' οὗ καὶ νῦν, παρεστῶς Τριαδὶ τῇ ἀπροσίτῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, τῶν τιμῶντων σε μάκαρ.

Θεοτοκίον.

Τετυρωμένον πάναγνε, καὶ πióτατον ὄρος, Δαυὶδ Θεογεννήτρια, μελωδῶν σε ἐκάλει, ὁ σὸς προπάτωρ Παρθένε· Σολομῶν δὲ ὁ Δεῖος, κλίνην σαφῶς τοῖς Ἄσμασιν· Ἡσαΐας δὲ ῥάβδον· καὶ Ἰακώβ, κλίμακα σὲ εἶδε· καὶ πύλην ἄλλος, ἐξ ἧς Θεὸς τὸ φύραμα, νεουργεῖ τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ
τῆς Ὀκτωήχου

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἐφραίμ Καρίας.

Τῇ Νικομηδέων μεγαλοπόλει, πᾶσα πόλις καὶ χώρα συνεορτάζει σήμερον, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ σεβασμίου αὐτῆς πολιούχου· καὶ γὰρ τὰ πέρατα τῆς γῆς, κροτεῖ ἐπευφραινόμενα, τῇ νῦν πανηγύρει τοῦ Ἱερομάρτυρος· τούτῳ καὶ ἡμεῖς τοῖς ἄσμασιν ὡς ἄνθεσι, στεφάνους πλέξαντες ἐκβοήσωμεν· Χαίροις ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ τὴν ψυχὴν Δεῖς ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἡ Δυσία καὶ Δύτης, ὁ ἱερεὺς καὶ ἱερεῖον· Σοῦ δεόμεθα, σὺν τοῖς συναθλοῖς σου, Χριστὸν Ἀνθιμὲ ἰκέτευε, τὴν ποιμνὴν σου ταύτην τῶν βαρβάρων λύκων λυτρωθῆναι, καὶ τῆς οὐρανοῦ μάνδρας ἀξιοθῆναι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἰδωκας σημειώσιν.

Εν κλίνῃ κατάκειμαι, τῆς ἀμελείας πανάμωμε, καὶ ῥαθύμως διέρχομαι, τὸν βίον καὶ δέδοικα, τὸν τῆς τελευτῆς μου, καιρὸν Θεοτόκε, μὴ ὡσπερ λέων ἀφειδῶς, διασπαραξῆ τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ὁ ὄφεις ὁ παμπόνηρος· διὸ τῇ σῇ ἀγαθότητι, πρὸ τοῦ τέλους προφθάσασα, πρὸς μετάνοιαν ἔγειρον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκρῶντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου, μὴ βραδύνης φιλήνθρωπε, τὸ ἐμὸν παραμύθιον.

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπολυσιε.

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας· καὶ τοῦ Ἁγίου καὶ Θεόπτου Μωϋσέως τοῦ Προφήτου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια τῆ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εν αἵματι βάψας σου, τὴν ἱεράν διπλοῖδα, εἰσῆλθες εἰς ἅγια, τῶν ἀγίων ἁγίως σὺ γενόμενος, Βαβύλα ἐνδοξε, καὶ σαφῶς πάντοτε, ἀπολαύεις τῆς Δεώσεως, ὠραϊζόμενος, καὶ τῷ μαρτυρίῳ λαμπόμενος, καὶ ἄγγελος δεικνύμενος, ταῖς καθαρωτάταις μεθέξουσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ πόθῳ ἐορτάζομεν τὴν σὴν, ἱερωτάτην πανηγυρίαν, ἀξιομακάριστε.

Σιδήρῳ πεδούμενον, ἀνεμποδίστως τὴν τρίβον, διώδευσας Ὅσις, τὴν πρὸς τὴν οὐράνιον πόλιν φέρουσαν, τὰ σεπτὰ στίγματα, Βαβύλα πάνσοφε, ὡσπερ κόσμον περικείμενος· ἐν ἧ γενόμενος, οἷα νικητῆς ἀληθέστατος, καὶ Μάρτυς ἀπαράτρωτος, καὶ ἱεουργὸς ἱερώτατος, μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις, μελωδήμα τὸ Δεῖον καθαρῶς Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Τριαὶς ὁμοούσις.

Ποίμνης προϊστάμενος, τῆς λογικῆς Ἱεράρχα, βακτηρίᾳ γνώσεως, ἐπὶ χλόην ἔθρεψας ταύτην πίστεως, καὶ θηρῶν ἔσωσας, καὶ Θεὸν εὐφρανας, τὸν ἐξ ὕψους σε ποιμάναντα· ὃν κατενώπιον, τῶν ἀθεωτάτων μακάριε, κηρύττων, ὡσπερ ἄκακον, τέθυσαι ἀρνίον γηθόμενος, μετὰ τῶν ἀκαίων, παιδίων, καὶ προσήχθης σὺν αὐτοῖς, Δύμα εὐῶδες ὀλόκληρον, Βαβύλα Δεσπέσιε.

Καὶ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ'. Ἐς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εν θυέλλῃ τὸν ἄσαρκον, καὶ ἐν γνώφῳ τὸν ἄϋλον, Μωϋσῆ τεθέασαι, ὡς χωρεῖν δυνατὸν· Θεοειδῆς τε γενόμενος, τῇ δόξῃ τῇ κρείττονι, τῷ σαρκίνῳ Ἰσραὴλ, Νομοθέτης κεχειρίσαι· ἀλλ' οὐ πέφυκε, νοῦς γεωδῆς τοῖς Δείοις ἐμβατεύειν· ἡ γὰρ χάρις τοῖς ὀρῶσι, τὰ λίαν κρείττονα δίδοται.

Ιερεὺς ἐννομώτατος, στρατηγὸς γενναιότατος, τῷ παραπικραίνοντι ἀναδεδείξαι, Μωσῆ μαστίζων τὴν Αἴγυπτον, τῇ ῥάβδῳ δὲ θαλάσσαν, διαιρῶν τὴν Ἐρυθρὰν, καὶ βυθίζων ἀλάστορα, καὶ ὑψαύχενά, Φαραῶ σὺν τριστάταις,

καὶ διαίγων, ἐν ἐρήμῳ καὶ ἐκτρέφων, τὸν Ἰσραὴλ τὸν ἀγνώμονα.

Μωϋσῆ τὸ ὑπόδημα, τῶν ποδῶν λῦσον τάχιον· ὁ γὰρ τόπος ἅγιος, ἐν ᾧ ἕστηκας· μὴ τι νεκρώσεως σύμβολον, ἐν σοὶ περιφέροίτο· ἐν γὰρ βάτῳ καὶ πυρὶ, μυστικῶς σοὶ ὀπτάνεται, τὰ παραδόξα, τῆς Θεόπαιδος Κόρης, ἐν τῷ ὄρει, τῷ Χωρηθ ὁ χρηματίζων, τῷ Μωϋσῆ ἀπεφθέγγετο.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Βάσιμον κρηπίδα ἡ Ἐκκλησία κέκτηται, τῆς ἱερούς σου ἀγῶνας, Ἱερομάρτυς Βαβύλα· ἦν καὶ φυλάττοις ἀκράδαντον, καὶ ἀνεπιβίλευτον ἐκ λύκων κραταιῶν, κηρύττουσαν τὰς ἀριστείας σου, καὶ μεγαλύνουσαν σὺν σοὶ τὰ νήπια, τὰ ὑπὲρ Χριστοῦ τυθέντα, μετὰ σοῦ μακάριε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης.

Καταίνυξιν οὐ κέκτησαι, ψυχὴ ἀμετανόητε· τί βραδύνεις; τοῦ θανάτου ἡ τομὴ, ἐγγίζει καὶ τὸ τέλος, ἐφέστηκεν ὡς κλέπτῃς· τῇ Θεατόκῳ δράμε πρόσπεσον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Βαβύλα.

Βήματι τυράννου περестηκῶς, καὶ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἐκραύγαζες· Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· μεθ' ὧν ἐστεφανώθης ἐν οὐρανοῖς, Βαβύλα Ἱερομάρτυς, πρεσβεύων ἀπαύστως, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ῥύσθηται τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Παρθένε παναμώμητε, δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Βασιλέα, τῆ παντός καὶ Ποιητὴν, ἐν ὥρᾳ ὅταν κρίνη, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, κατοικτειρήσαι με τὸν δούλόν σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Λαὸν τὸν ἀνομώτατον, ἀδίκως καθηλοῦντά σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος καὶ ἀγνή, καὶ Μήτηρ σου ὀρώσα, ὡς Συμεὼν προέφη, τὰ σπλάγχνα Σῶτερ διετέρωτο.

Ἀπολυτικὴν τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Καὶ τρόπων μετοχος.

Καὶ τοῦ Προφήτου, Ἦχος β'.

Τοῦ Προφήτου σου Μωϋσεῶς τὴν μνήμην, Κύριε, ἑορταζόντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωπῆμεν· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἦ συνήθης Στιχολογία.

Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ τῶν Ἀγίων δύω. Ὁ Κανὼν τῆ Ἱερομάρτυρος, ποίημα Θεοφάνους. Οἱ δὲ, Ἰωάννου Μοναχοῦ· ἀλλ' οὐδετέρου τούτων δοκεῖ κάλαμος εἶναι.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Τὴν τῶν οἰκειῶν αἱμάτων ὡς Μωϋσῆς, ἐρυθραίαν θάλασσαν, ἀκυμάντως διελθὼν, Βαβύλα μακάριε Θεῶ, Ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόας ἄσωμεν.

Σὺ τῶν γηίνων τὸν πόθον τῷ θεϊκῷ, ὑποτάξας ἔρωτι, κατεφρόνησας τοῦ ζῆν, Βαβύλα μακάριε Χριστοῦ, ἐπειγόμενος ἰδεῖν τὴν ὠραιότητα.

Τῆς ὑπερθέου Τριάδος ὡς ἐραστής, τοῖς τρισὶ συνέθανες, ἀγαλλόμενος παισι, Βαβύλα μακάριε τὴν σὴν, προϊέμενος ψυχὴν, τῷ ταύτης ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Τὸν σεαυτῆς τετοκυῖα Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Μωσῆς Προφητῶν πρῶτος αἰνεῖσθω λόγοις.

Εἰν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις Κλήμεντος.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μωσῆς Προφητῶν αἰνεῖσθω πρότερος, ὡς ἐνωπίῳ Θεῶ, συνομιλήσας πρῶτος ἐμφανῶς, ἐν προσώπῳ πρὸς πρόσωπον, οὐκ αἰνιγματῶν φάσμασιν, ἀλλ' ὡς ἐν εἴδει σαρκὸς βλέψας αὐτόν.

Ὡς θεῖον δημαγωγὸν καὶ ῥύστην σε, τῆ συγγενοῦς Ἰσραὴλ, Μωσῆ θεόπτα δέδωκε Θεός, τῷ πατρὶ ὡσπερ νῆξατο, ἐπαγγελίας ῥήματι, προμυθέντι σου τὴν γέννησιν.

Σοφίας σε θησαυρὸν ἐφεύραντο, αἱ γενικαὶ ἀρεταί, ἐγκεκρυμμένον γνώσει τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν θίβῃ θεόπτα Μωσῆ· διό σε ἀνεθρέψατο, ἡ βασιλὶς καὶ θεία πρόνοια.

Ἡ ῥνήσω θεοπτικῶς Πανεύφημε, ἐκ βρέφους πᾶσαν θηλὴν· τῷ δὲ γνησίῳ γαλακτι τραφεῖς, παρεδήλους σαφέστατα, τῆς πρὸς Θεὸν ἐγγύτητος, τὸ ὑπεραῖρόν σου ἀξίωμα.

Θεοτοκίον.

Κατέπτηξ' ἰδὼν Μωσῆς παραδόξον, ἐν πρώτοις θεάμα, βάτον καὶ φλόγα, ξένην συμπλοκήν, τὸν Θεὸν ἐκ Παρθένου Μητρός, προ-

ζωγραφῆσαν ἀφθαρτον, ὃν διαβαῖς τοὺς χρόνους εἶδε σαρκί.

Τοῦ Ἱερομ. Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ.

Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, σοῦ Βαβύλα τοῦ πιστοῦ, καὶ στεφανώσας αὐτὸν, τῷ στεφάνῳ τῆς ὁμολογίας σου.

Μαρτύρων γέγονεν ἰσχύς, Κύριε ὁ Σταυρὸς σου, ὀστερώσας τῆς παιῆδας, σὺν Βαβύλα τῷ κλεινῷ, καὶ καθελὼν δι' αὐτῶν, τὰ τῆς πλάνης ἄθεα φρυάγματα.

Ἰσχύς ἐξέλιπε Χριστέ, διαβόλου εἰς τέλος. τοῖς ἀκάκοις παισὶ γάρ, καὶ Βαβύλα τῷ κλεινῷ, ἠττάται ὁ ἰσχυρὸς, καὶ γελάται ὑπ' αὐτῶν παιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς μου ὑμνησις Χριστὸς, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, περικείμενος σάρκα, Θεοτόκε δουλικήν, καὶ ἐκ δουλείας ἡμᾶς, διαβόλου σώζων ἀγαθότητι.

Τοῦ Προφήτου. Τὸ ἔξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Ολωστῆς ἀρρήτου γνώσεως, ἐπλήσθης Θεόπτα· τὸ γὰρ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, δι' Ἀγγέλου τὴν τῶν ἀρχαίων, ἐμύησάτο σε γνῶσιν τρανώς.

Φέρων τηλαυγῶς ταῖς θείας αὐγάς, ταῖς θεοσημείαις, κατέπληττες Αἴγυπτον, μεταβάλλων τὴν τῶν στοιχείων, παραδόξως φύσιν Πάνσοφε.

Ἡ ὕγει τὸ ὠραῖον κάλλος σου, τὴν ἐκ θείας αἴγλης, λαμπρὰν ἀστείότητα· καὶ πρὸς θείαν ἀπλήσως πάντα, ἐπεσπάσω ὠραιότητα.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἤχθης τοῦ φρικτοῦ ὄραματος, πρὸς ἐκστατικὴν κατανόησιν Πάνσοφε· ἀλλ' ἐσχέθης φωνῇ Κυρίου, τῷ τεχθέντος ἐκ Παρθένου σαρκί.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ ἔξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενῶντες περιεζώσαντα δύναμιν· διὰ τοῦτο ἔστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζέων πίστεως ὁμολογία, πλάνης ἔσθεσας κακοδοξίαν, στηλιτεύσας τῶν εἰδώλων τὸ ἄθεον· καὶ ἀλοκαύτωμα θείον γενόμενος, θαύμαθρηγίας ἄροσιζεις τὰ πέρατα. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέλευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τῷ Προφ. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Πραφητῶν ἀπάντων σε, πρῶτον ὡς ὄντα, εὐσεβῶς γνωσκόντες, ἀνευφημοῦμεν οἱ

πιστοί· πρῶτος Θεὸν γὰρ ἐώρακας, ὡς δυνατόν ἦν, ἀνθρώπῳ θεάσασθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τῆν ἡμῶν βοήθειαν, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον, πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Επὶ ξύλου βλέπουσα, ἀναρτηθέντα, τὸν Υἱόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα μητρῶα γοερῶς, σπαρασσομένη ἐκραύγαζες· Οἴμοι! πῶς ἔδυσ, τὸ φῶς μου τὸ ἄχρονον.

Τοῦ Ἱερομ. Ὠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, πρὸ βημάτων ἐβόας τυραννικῶν, ἀπειλαῖς ἀπτόητος, Ἱερομάρτυς Βαβύλα, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενος.

Θυσίαν ἄμωμον, φρικτὴν ἀναίμακτον, τῷ Κυρίῳ προσφέρων, καὶ σεαυτὸν, σφάγιον δι' αἵματος, Ἱερομάρτυς Βαβύλα, ἀκηλιδωτον προσήγαγες.

Τῶν παιδῶν Ὅσιε, τὸ νέον φρόνημα, ὡς σφόδρος παιδοτρίβης πνευματικῶ, ἀποτρέφων γαλακτι, Ἱερομάρτυς Βαβύλα, εἰς τελείωσιν κατήρτισας.

Θεοτοκίον.

Ναὸν πανάγιον, Θεοῦ γινώσκοντες, σὲ τὴν ἄσπιλον μόνην, καὶ τῶν πιστῶν, πάντων ὑπερέχουσαν, ἱερωτάταις σε φωναῖς, Θεοτόκε μακαρίζομεν.

Τοῦ Προφήτου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Τῆς ἰσχυρότητος τῆς γλώττης καὶ τῆς φωνῆς σου, διαμειφθείσης θεία, προνοία Θεόπτα, φρικτῶν μυσηρίων Θεῶ, ἐδείχθης διάκονος, καὶ πληγαῖς ἐμάστιξας Αἴγυπτον.

Ὡς παραδόξος ἡ κλήσις σου ὦ Θεόπτα, ὡς φοβερά τὰ ἔργα τῶν σῶν τεραστίων! ὦπται γὰρ ὁ ὢν σοι Θεός, καὶ δόξη, ὑψώσας σέ, Ἰσραὴλ Σωτῆρα ἀπέστειλε.

Νομοθέτην παραδόξων καὶ δυσεφίκτων, τοῦ Θεοῦ διδαγμάτων, ὑμνοῦντές σε πίστει, κρᾶζομεν θεόπτα Μωσῆ· τὴν ἴλεων αἰτησαι, τοῦ Θεοῦ ἡμῖν θείαν δύναμιν.

Πᾶν πρωτότοκον ἐπάταξας τῆς Αἰγύπτου, ὡς ὁ Χριστὸς δαιμόνων ἐνέκρωσε κράτος· τύπος γὰρ τοῦ μέλλοντος, τὰ σοὶ ἐνεργούμενα, ἀληθῶς ὑπῆρχαν Ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐγγίσῃς ἐν τοῖς ὠδε, Μωσῆ ἀκούσας, Θεοῦ φωνῆς βρώσης, ἐκ φλογός καὶ τῆς

βάτου· ἅγιος ὁ τόπος γάρ· εἰκότως προέγραψεν, ἐν σαρκὶ τεχθῆσθαι Χριστὸν ἐξ Ἀγνῆς.

Τοῦ Ἱερομ. Ὡδὴ ε΄. Τῷ Δεῖω φέγγει σου.

Τὴν Δεῖαν χάριν σου Ἰησοῦ, ὁ Ἱερομάρτυς Βαβύλας, ὄντως ἐξ ὕψους ἐδέξατο, ὡς καὶ παῖδας νέες, πρὸς σὴν ἀγάπησιν, ἀλείφειν καὶ θανάτου πρὸς καταφρόνησιν.

Τῇ Δεῖα γνώσει σου ἐλλαμφθεῖς, ὁ Ἱερομάρτυς Βαβύλας, πάντας ἐδίδασκε Κύριε, σὲ εἰδέναι μόνον Θεὸν τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τοὺς τῆς πλάνης ἀνακαλούμενον.

Τῇ Δεῖα ψήφω σε προκρίθεις, ὁ Ἱερομάρτυς Βαβύλας, τὴν λογικὴν νέμειν ποιίμνην σου, σοὶ προσφέρει Λόγε Θεοῦ, τὸ αἷμα αὐτοῦ, πρὸς τρίβον σωτηρίας, πάντας σοφῶς ὀδηγῶν.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ τῶν δούλων σου τὸν ἐκ σοῦ, Πάναγνε Δεσπότην τοῦ παντός, ἐκδυσωποῦσα ἰκέτευε, πάσης ἐναντίας βλάβης λυτρώσασθαι, τῆς σε ὁμολογοῦντας Παρθενομήτορα.

Τοῦ Προφήτου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ραπίζεις Ἐρυθραῖν, καὶ δεικνύεις ἰσχὺν τοῦ Θεοῦ, τῇ ράβδῳ σου ὡς Θεόπτα, καὶ χαράττεις ἐν ταύτῃ, Σταυροῦ τὴν Δεῖαν δύναμιν.

Ω τολμῆς προσφιλοῦς! ὡς ἀπλότῃτος ψυχῆς καθαράς! Εἰ ἔγνωσμε παρὰ πάντας πρὸς Θεὸν ὁ Θεόπτης φησὶ, γνωσῶς μοι φάνηθι.

Τῇ πέτρα σκεπασθεῖς, οὐ Θεοῦ εἶδες πρόσωπον, ὡς κρύφιον ὡς Θεόπτα, τὴν δὲ σάρκωσιν ἔγνωσ, τοῦ Λόγου ὡς ὀπίσθια.

Ο ὕων ὑετὸν, ἀντὶ ὕδατος Μάιννα ποτέ, Μωσῆς ἐστὶν ὁ Θεόπτης, ὁ δούς ὀρτυγομήτρας, τροφήν τῷ Ἰσραὴλ δι' εὐχῆς.

Θεοτοκίον.

Εἰσέδυσ αἰσθητῶς τῷ γνώφῳ καὶ ἔμαθες, τὰ ἄρρητα ὡς Θεόπτα, ὡς μέλλει ἐκ Παρθένου, Θεὸς σαρκὶ τεχθῆσθαι.

Τοῦ Ἱερομ. Ὡδὴ ε΄. Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν.

Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν, τῷ τῆς πλάνης κаторῶν, κυμαινομένην κλύδωνι, Βαβύλας ὁ αἰοιδίμος ἀθλητής, ἐβόα· Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Χριστὸν ἐκμιμούμενος, πρὸ τῆς ποιίμνης τὴν ψυχὴν, τὴν ἑαυτοῦ προδέδωκεν, ὁ αἰοιδίμος Μάρτυς καὶ ἀθλητής, ζωὴν πρὸς αἰώνιον, ἐκ φθοράς τοῦ θανάτου μεθιστάμενος.

Τῶν παιδῶν τὸ ἄστατον, ἐπεστήριζε σοφῶς, ταῖς ἑαυτοῦ παθήμασι, Βαβύλας ὁ αἰοιδίμος ἀθλητής, ζωὴν πρὸς οὐράνιον, ἀπὸ γῆς μεταφέρων ὁ πανεύφημος.

Θεοτοκίον.

Δεσμῶν ἀπολέλυμαι, καταδίκης καὶ ἀραῖς, εὐλογημένη Πάναγνε, τῷ τοκετῷ σου· μόνη γὰρ ἐπὶ γῆς, Θεὸν ἐσωμάτωσας, καθαρῶν ἐξ αἱμάτων σου Πανάμωμε.

Τοῦ Προφήτου. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Στρατεῖαν, κεκτημένους Θεῷ Ἰσραὴλ δυνατὴν, τὰ μὲν ἐπτά τῆς κακίας, Χαναναίων ἔθνη ἐξαφανίζεις, τῷ λαῷ σου, κατακληροδοτεῖς δὲ τὴν γῆν τὴν αὐτῶν.

Αρρήτως, ὑπελθὼν ἐν τῷ γνώφῳ τῷ Δεῖω Μωσῆ, οὐ ὁ Θεὸς ἦν καλῶν σε, τὰς γραφείσας πλάκας δακτύλῳ αὐτοῦ, τῶν νομίμων, ὑπεδέξω ὡς μέγας θεράπων αὐτοῦ.

Ιστησιν, ὑπακῆειν Θεὸς τῆς φωνῆς αὐτῆ, τὸν Μωϋσῆν τὸν Θεόπτην, κατενώπιον τοῦ λαοῦ ἐμφανῶς, ἵνα δείξῃ, φοβερόν μετὰ δόξης τὸν μύστην αὐτοῦ.

Νόμιμοι, ὡς τῆς χάριτος παῖδες ὑπάρχοντες, τὴν εὐλογίαν τρυγῶμεν, εὐφημοῦντες Μάκαρ σε, καὶ Ἑβραίους, ὡς περ παλαί, Ἰακῶβ τὸν Ἡσαῦ νῦν πτερνίζοντες.

Θεοτοκίον.

Νεύματι, Δεῖκῶ σε προγράφει Μωσῆς ὁ κλεινός, ὡς κιθωτὸν Θεοτόκε, ταῖς αὐγαῖς τῆ Πνεύματος πανταχόθεν, ὡς χρυσίῳ, κατακεκαλυμμένην εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

· Κοντάκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ως εὐσεβείας κήρυκα, καὶ ἀθλητῶν ἐδραϊώμα, ἡ Ἐκκλησία δοξάζει σε ἔνδοξε, λαμπρονομένη σήμερον· ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν, ἐν εἰρήνῃ τελεία, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, τὸν Χριστὸν φυλαχθῆναι δυσώπησον, ὡς Πολύαθλε.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τοῦ κόσμου σαφῶς ματαιότητα, ἐννοῶν ὁ τοῦ κόσμου ἀλλότριος, καὶ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμησάμενος, τὰ τοῦ σώματος πάθη ἐνέκρωσας· καὶ τὸν σταυρὸν σου ἀράμενος, ἠκολούθησας Μάρτυς τῷ Κτίστη σου· καὶ συμμέμων αὐτῷ νῦν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων ἀληθῶς, ὡς Πολύαθλε.

Συναξάριον.

Τῇ Δ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας

τῆς μεγάλης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἁγίων τριῶν παίδων, οἱ διὰ ξίφους ἐτελειώθησαν.

Στίχοι.

Ὁ Χριστὸν αὐτὸν Βαβύλας θύων πάλαι,
Χριστῷ προθύμως θύεται διὰ ξίφους.

Εἰς τοὺς παῖδας.

Στίχ. Ὑπὲρ μεγίστου Δεσπότης Θεοῦ Λόγου,
Τρέχουσι θερμῶς πρὸς ξίφος τὰ παιδία.
Παῖδας καὶ Βαβύλαν πέφνε ξίφος ἀμφὶ
τετάρτην.

Ὅς, εἰσελθόντα Νουμριανὸν τὸν Βασιλέα ἐν τῇ καθ' ἑ-
αυτὸν Ἐκκλησίᾳ, ἀπήλασε τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὸ
φονεῦσαι τὸν υἱὸν τοῦ Περσῶν βασιλέως, ὃν εἶχεν εἰς ὄμη-
ρα. Διὸ σιδήρεος δεσμεῖται, καὶ πομπεύεται, καὶ τὴν κε-
φαλὴν σὺν τοῖς τρισὶ παισὶν ἀφαιρεῖται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Βαβύλας, ὁ ἐν Ἀν-
τιοχείᾳ διδάσκαλος, σὺν ταῖς ὑπ' αὐτῷ ὄγδοή-
κοντα τέσσαρσι παισὶ, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Μαθήσεώς σοι μισθὸς ἐκ τῶν παιδίων,
Βαβύλα θεεῖ τῆς τομῆς κοινωνία.

Μαξιμανοῦ βασιλεύοντος ἐν Νικομηδείᾳ, διὰ τὸν κατὰ
τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, οἱ Χριστιανοὶ κατεκρύπτοντο.
Προσιθῶν ἐν τις τῷ βασιλεῖ, λέγει· Βασιλεῦ, ἐν κρυπτῇ
καμάρα τιμὴ κάθηται γέρον, ὀνόματι Βαβύλας, καὶ διδά-
σκει τὰ τῶν ἀφρόνων νῆπια μὴ σέβειν τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ
τὸν Ἑσαυρωμένον. Καὶ παρευθὺς οἱ ἀποσταλέντες σὺν
αὐτῷ στρατιῶται ἤγαγον τὸν Βαβύλαν σὺν ταῖς αὐτοῦ
μαθηταῖς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Καὶ ὁ βασιλεὺς, Ἰ-
να τί, ὦ γέρον, φησὶ, τοιαύτη κατέχη πλάνη ἐν βιοθανεῖ
ἀνθρώπῳ, παρὰ Ἰουδαίου ἀποκτανθέντι, καὶ αὐ προσκυ-
νεῖς τοῖς θεοῖς, ὡς πᾶσα ἡ ὑψηλὸς προσκυνεῖ· ἔξαπατᾷς
δὲ καὶ τὰ τῶν ἀφρόνων νῆπια μὴ προσκυνεῖν τοῖς θεοῖς.
Καὶ ὁ Ἅγιος ἀπεκρίνατο· Ὅτι τῶν ἐθνῶν θεοὶ, ὦ βασι-
λεῦ, δακμονία εἶσι· θεοὶ δὲ ὁ ἡμέτερος τοὺς οὐρανοὺς ἐ-
ποίησε· οὐ δὲ καὶ εἰ μετὰ σοῦ, τυφλοὶ ἄνθρωποι, οὐ βλέπετε
τὴν ἀλήθειαν.

Ταῦτα τὸν Βασιλέα ἐξέμνηνα, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ· καὶ
ὑπὸ τεσσαρῶν στρατιωτῶν τύπτεσθαι αὐτὸν λίθοις κελεύει
κατὰ τε τῶν παρεῶν, τῶν πλευρῶν, καὶ τῶν κυνηδίων·
τούτου δὲ τυπτομένου, καὶ ὄλου τοῦ σώματος φοινηθέντος
τῷ ἀγίῳ αὐτοῦ αἵματι, ἀνεθόνησεν ὁ Ἅγιος, λέγων· Εὐ-
χαριστῶ σοι, Κύριε, ὅτι γέροντα ὄντα με καὶ ἀσθενῆ ἐποίη-
σας γενναίωτον βασιλέως φαρτοῦ σφριγγῶντος καὶ ἰσχυ-
ροῦ· τότε κελεύει τοὺς ὄμους αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἀστραγά-
λους, τοῖς λίθοις συνθλάττειν· καὶ μετὰ τὸ συνθλασθῆναι
πάντα τὰ ἄρθρα, ἐπέβαλον κλοιοὺς βαρεῖς ἐπὶ τὸν τραχη-
λὸν αὐτοῦ· καὶ τοὺς πόδας τῷ ξύλῳ ἀσφαλισάμενοι, ἀπέ-
θεντο ἐν ἐρκτῇ. Εἰθ' αὕτως εἰσῆχθησαν τὰ νῆπια, ὄγ-
δαήκοντα τέσσαρα ὄντα τὸν ἀριθμὸν μετὰ τῶν θηλειῶν,
καὶ ἤρξατο κολακεῖν ταῦτα ὁ βασιλεὺς· ἐκείνα δὲ οὐκ
ἀπεκρίναντο, ἀλλὰ περιστρέφοντο πυκνῶς καθ' ἑαυτά. Καὶ
ἰδὼν, ὅτι οὐκ ἀποκρίνονται, ἐχώρισε δέκα, μίζονα τῇ
ἡλικίᾳ, καὶ φησὶ· Ἰδοὺ ὑμεῖς, ὡς φρόνιμοι, πείσθητέ
μοι, καὶ θύσατε τοῖς θεοῖς, καὶ ἔασθε αὐτὸν ἐμοὶ ἐν τῷ
παλατίῳ, πολλῶν ἀγαθῶν ἀπολαύοντες.

Τότε Ἄρμῳνας καὶ Δονάτας εἶπον τῷ βασιλεῖ· Ἡμεῖς
πιστοὶ ὄντες, δαίμοσι κωφοῖς καὶ ἀλάλοισι θύσαι οὐκ ἀνε-
χόμεθα· καὶ εὐθὺς ἐκέλευσε τύπτεσθαι αὐτά· Ἐν δὲ τῷ
τύπτεσθαι αὐτὰ ἔλεγον· Ἡμεῖς Χριστιανοὶ ἐσμεν, καὶ οὐ
θύσκωμεν. Τότε στραφεὶς ὁ βασιλεὺς πρὸς τὰ ἄλλα νῆπια,

λέγει· Θύσατε καὶ ὑμεῖς, μὴ χείρονα τούτων πάθητε· καὶ
ἀνεθόνησαν καὶ αὐτὰ, λέγοντα· Χριστιανοὶ ἐσμεν καὶ ἡμεῖς,
οὐ θύομεν, ἀλλ' ἀνάθεμά σοι μετὰ τῶν θεῶν σου. Τότε
τυφθῆναι καὶ ταῦτα σφοδρῶς προσέταξε, καὶ τῇ φυλακῇ
ἐμβληθῆναι, καὶ λιμαγχονηθῆναι.

Τῇ δὲ ἐξῆς, κρεμασθῆναι προστάσσει τὸν Διδάσκαλον,
καὶ νεύροις ὡμοῖς καταξάινειν τὰς σάρκας αὐτοῦ· καθὼς
δὲ τῶν παίδων ἠρώτα, εἰ ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν, καὶ τὸν
Διδάσκαλον αὐτῶν. Τῶν δὲ μὴ ἀρνούμενων, ἐκέλευσε σὺν
τῷ Διδασκάλῳ πάντα τῷ ξίφει τελειωθῆναι. Προπορευό-
μενος δὲ ὁ Ἅγιος εἰς τὸν προκείμενον τόπον, μετὰ τῶν
ὄγδοήκοντα τεσσαρῶν αὐτοῦ Μαθητῶν, ἔφαλλον· Ἰδοὺ
ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἅμοι ἔδωκεν ὁ θεός. Καὶ
φθάσαντες εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, πρῶτον μὲν, κατὰ
τὴν τοῦ βασιλέως πρόσταξιν, ὁ Ἅγιος Βαβύλας ἐτμήθη
τὴν κεφαλὴν, εἰθ' οὕτω τὰ νῆπια. Πιστοὶ δέ τινες εὐσεβεῖς
νυκτὸς ἐλθόντες, καὶ τὰ λείψανα ἐν ἀκατίῳ ἐμβάλοντες,
εἰς τὸ Βυζάντιον διακομίζουσι· καὶ ἐν τῷ βορείῳ μέρει
ἔξω χειλέων ἐν τρισὶ λάρναξι καταθέντες, εὐθα ἐστὶ μο-
νή, χώρα ἐπονομαζομένη, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ θεῷ
ἀνέπεμψαν.

Ὁ Ἅγιος Προφῆτης Μωϋσῆς ἐν εἰρήνῃ τελειῶται.
Στίχ. Οὐκ ἐκ πέτρας νῦν, οὐδ' ὀπισθίων μέρει,
Μωσῆ θεωρεῖς, ἀλλ' ὄλον θεὸν βλέπεις.

Ὅς γεννάται μὲν ἐν Αἴγυπτῳ· ἀνελάβετο δὲ αὐτὸν ἐκ
τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ, καὶ υἱὸν πεποιή-
κε, καὶ πάση σοφίᾳ Αἰγυπτίων ἐξεπαίδευσεν. Αὐτὸς δὲ
τῇ ἡλικίᾳ προβάς, γενόμενος ἐτῶν τεσσαράκοντα, ἀνείλεν
ἄνδρα Αἰγύπτιον, Ἑβραῖον τινα τιμωρούμενον· διὸ καὶ
φοβηθεὶς, ἀπέδρα εἰς γῆν Μadiām. Κακῆ γυναῖκα γήμας,
Σεπφώραν τὴν τοῦ Ἰσθῶρ θυγατέρα, ἐποίμαινε τὰ πρόβα-
τα τοῦ πειθεροῦ αὐτοῦ· ὅτε ὤφθη αὐτῷ ὁ θεός ἐν τῷ φλογί-
τῆς βάτου. Κακῆ πληρώσας ἔτη τεσσαράκοντα, προστά-
ξει θεοῦ κατέβη εἰς Αἴγυπτον πρὸς Φαραῶν, ὅπως ἀπο-
στείλῃ τοὺς Ἑβραίους θύσαι τῷ θεῷ. Μὴ πειθομένου δὲ
ἐκείνου, αὐτίκα μαστίζει τὴν Αἴγυπτον διὰ τῆς δεκαπλή-
γου. Ὁθεν θεοῦ ῥοπή, παραλαβὼν τὸν λαὸν ἐν ἀργυρίῳ
καὶ χρυσίῳ, καὶ διὰ τῆς θαλάσσης διαγαγὼν, καὶ διὰ
σημείων παιδεύσας, νόμῳ ἐτείχετο. Καὶ ἐπεὶ διὰ τῆς ἀν-
τιλογίας τὸν θεὸν παρώξυνεν, ἀμειβὼν ἐν τῷ ὄρει Ναβαῦ
τελευτᾷ, ἐτῶν ὑπάρχων ἑκατὸν εἴκοσι. Προέλαβε δὲ τὴν
ταῦ Χριστοῦ παρουσίαν ἔτη χίλια τετρακκῆσια ὄγδοήκοντα
πέντε. Κατ' ἄλλους δὲ χρονολόγους, ἐτελεύτησε τῷ 1569
ἔτει πρὸ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἐρμιόνης,
μίας τῶν θυγατέρων Φιλιππου τοῦ Ἀποστόλου.
Στίχ. Χωρεῖς πρὸς αὐτοὺς οὐρανοὺς Ἐρμιόνη,
Ἐρμαῖον εὐρηκυῖα τὴν σωτηρίαν.

Φίλιππος ὁ ἀρχάτος Ἀπόστολος, ὁ τὸν εὐναῶνον τῆς
Κανδάκης βαπτίσας, ἔλαχε τέσσαρας θυγατέρας, ἃς
ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς καὶ πρεφτίδας καὶ παρθένους
μαρτυρεῖ· ἐξ ὧν Ἐρμιόνη καὶ Εὐτυχὴς ἦλθον εἰς Ἀσίαν,
ἐπιζητοῦσαι τὸν θεολόγον. Μὴ εὐροῦσαι δὲ αὐτὸν, διὰ
τὰ μετατεθῆναι ὡς ὁ Ἐνώχ καὶ ὁ Ἡλίας, εὐρον Πετρώ-
νιον μαθητὴν Παύλου τοῦ Ἀποστόλου· καὶ διδάχθεισαι
παρ' αὐτοῦ, ἐμιμοῦντο τοὺς τρόπους αὐτοῦ· ἡ δὲ Ἐρμιόνη
μητηροῦσα τὴν ἰατρικὴν τέχνην· διὰ τοῦτο οὐκ ἀπο-
νήχθη αὐτῇ πλῆθος πολὺ, καὶ πάντας τῇ ἐπικλήσει τοῦ
Χριστοῦ ἐθεράπευε.

Τῷ δὲ βασιλέως Τραϊανοῦ διερχομένου κατὰ Περσῶν,
διεβλήθη ἡ Ἁγία ὡς Χριστιανή· καὶ παραστήσας αὐτήν,
ἐπειράτα κολακείας ἀπατήσας ταύτην, καὶ ἀπατήσας τῷ

Χριστοῦ. Ὡς δ' οὐκ ἐπίθετο, προσέταξεν αὐτὴν κατὰ τοῦ προσώπου ραπίζεσθαι ἐπὶ ὥρας ἰκανάς· ἀλλ' ἡ Ἑρμιόνη, τὸν Κύριον καθήμενον ἐν τῷ δικαστηρίῳ βλέπουσα, ἐν σχήματι τοῦ Πετρωνίου, προσομιλοῦντα, καὶ ἐνδυναμοῦντα αὐτήν, ἀντ' οὐδενός ἠγήετο τὰς μάστιγας. Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς τὸ σταθῆρόν τοῦ νοός αὐτῆς καὶ πάγιον, αἰδουθεὶς ἀπέλυσεν αὐτήν.

Ἐκτοτε οὖν ἀνοίξασα ἐν Ἀσίᾳ πανδοχεῖον, ἐψυχαγωγεί πάντας καὶ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς· καὶ ἦν ἰδεῖν καθ' ἑκάστην ἑκείσε δοξαζόμενον τὸν Κύριον παρὰ παντός ἀνδρώπου μέχρι τῆς ζωῆς Τραϊανοῦ. Ἐκεινοῦ δὲ τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος, καὶ βασιλεύσαντος Ἀδριανοῦ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ, καὶ ἀναμαθόντος τὰ περὶ τῆς Ἀγίας, παρίστησεν αὐτήν, διὰ τῶν στρατιωτῶν, καὶ φησί· Λέγε μοι γραῖδιον, πόσων ἐτῶν εἶ; καὶ ποίου γένους ὑπάρχεις; καὶ ἐν ποίᾳ ἔξουσίᾳ διάγεις; Ἡ δὲ Ἀγία ἀπεκρίνατο· Ὁ Χριστὸς μου εἶδε πόσον ἐτῶν εἰμι, καὶ ποίου γένους ὑπάρχω. Ὁ βασιλεὺς εἶπεν· Ἄραντες τὸ παλλίον ἀπ' αὐτῆς, τύπτετε αὐτήν ἀφειδῶς, λέγοντες· Πρὸς ἃ ἐρωτᾷ ὁ βασιλεὺς, μετὰ σεμνότητος λέγε. Τυπτομένης δὲ αὐτῆς σφοδρῶς, ὁ ψαλμὸς ἐπὶ στόματος ἦν. Καὶ τῶν δημίων ἀτοντοσάντων, προσέταξεν ἑτέροις στρατιώταις, ἐν τοῖς πέλμασι τῶν ποδῶν αὐτῆς περόνας βαλεῖν. Γενομένου δὲ τούτου, καὶ τῆς Ἀγίας τῷ Θεῷ εὐχαριστοῦσης, ὁ θυμὸς τοῦ τυράννου πλείον ἀνήψε· καὶ καλεῖται λέβητα ἐκκαῆναι μετὰ πίσης, μολύβδου, ἀσφάλτου, καὶ θείου διαπύρευ, καὶ ἐν τούτῳ τὴν Ἀγίαν βληθῆναι. Ἐκκαυθέντος δὲ τούτου σφοδρῶς, ἡ Ἀγία εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψασα, καὶ κατασφραγισαμένη, εἰσηλθεν ἐν αὐτῷ· καὶ εὐθέως ἐθεσέθη τὸ πῦρ, καὶ ὁ μολυβδὸς ἐξηχύθη.

Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς, λέγει· Ἐκκαύσατε τὸν λέβητα ἕως οὗ τὰ ὀστᾶ αὐτῆς χωνευθῶσιν. Ἀνάφαντες οὖν τὸν λέβητα, θειώρου τὴν Ἀγίαν, ὡς ἐν δρόσῳ ἰσταμένην ἐν αὐτῷ· καὶ λέγει πρὸς τὸν τυράννον ἡ Ἀγία. Ζῆ Κύριος ὁ Θεός μου· ὥσπερ σὺ καθιζόμενος οὐκ αἰσθάνῃ τῆς πυρᾶς τοῦ λέβητος τούτου, οὕτως οὐδὲ ἐγώ. Ὁ δὲ θραυθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἀνίστη τοῦ θρόνου αὐτοῦ, καὶ προσάψας τῇ χειρὶ τῷ λέβητι, εὐθέως ἀπεβαλετο τὴν δορὰν αὐτῆς σὺν τοῖς ἔνυξι. Τότε ἡ Ἀγία εἰπούσα, Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, ἐξέμνη τὸν βασιλέα· ὅς, ἐκκαύσας τήγανον, ὡς τε σπιυθηροβλεῖν, ἐκείσε τὴν Ἀγίαν γυμνὴν ἐξηκόντισεν. Ὁ δὲ σὺν αὐτῇ ὢν Ἄγγελος Κυρίου, διασκορπίσας τὴν κάρμινον ἐκατέρωθεν τοῦ τηγάνου, πολλοὺς τῶν παρευρισθέντων ἐνέκρησεν· ἐκείνη δὲ, ὡς ἐπὶ χλόης, ἐν τῷ τηγάνῳ ὕμνει δοξαζοῦσα τὸν Θεόν.

Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς Ἀδριανὸς τὸ παράδοξον θαῦμα, γέγονε σὺντρομος, καὶ καλεῖται ἐκβληθῆναι αὐτήν ἔξω τοῦ τηγάνου, περυσόμενος μήπως καὶ αὐτὸς ἔργον τοῦ πυρός γίνηται. Ἐκβληθεῖσα δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Βασιλεῦ, ὁ Κύριός μου ἐν τῷ τηγάνῳ εἰς ὕπνον με μετέβαλε, καὶ εἶδον ὅτι προσεκύνησεν τῷ μεγάλῳ Θεῷ Ἡρακλεῖ. Ὁ δὲ, περιχαρὴς γενομένος, προσέταξεν εἰσελθεῖν αὐτήν ἐν τῷ ναῷ. Τότε τῆς Ἀγίας προσευξαμένης καθ' ἑαυτήν τῷ φιλανθρώπῳ Θεῷ ἡμῶν, εὐθέως βροντῆ γέγονεν ἐξ οὐρανοῦ· καὶ πεισύντα εἰς γῆν τὰ ἐν τῷ ναῷ εἰδῶλα, συντριβῆσαν, καὶ γεγένασιν ὡσεὶ χυοῦς· καὶ ἐξεληθῶσα λέγει τῷ βασιλεῖ· Εἰσελθε, καὶ δὲς τοῖς σοῖς θεοῖς χεῖρα βοηθείας, ἐπειδὴ πεπτώκασι, καὶ ἀναστῆναι οὐ δύνανται. Καὶ εἰσελθὼν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἰδὼν τὴν τῶν εἰδῶλων συντριβὴν, προσέταξεν ἔξω τῆς πόλεως ξίφει τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἀποτμηθῆναι. Καὶ λαβόντες αὐτήν ὁ, τε Θεόδουλος καὶ Θεότιμος, ἐξῆλθον τῆς πόλεως· καὶ πρὸ τοῦ προσεύξασθαι ταύτην, ὀρμήσαντες κατὰ προπέτειαν διαπράξασθαι τι, ἀπεξηραυθησαν τὰς χεῖρας αὐτῶν. Πρῆσπισύντες δὲ τῇ Ἀγίᾳ, καὶ πιστεύσαντες ἐλοφύχως εἰς τὸν

Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑγιαῖς ἐγένοντο, καὶ ἠτήσαντο τὴν Ἀγίαν προσεύξασθαι περὶ αὐτῶν, καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν παραδοῦναι τῷ Κυρίῳ ἐνώπιον αὐτῆς. Καὶ τούτου γενομένου, ἐκοιμήθησαν· καὶ αὐτὴ δὲ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ παρὰ τὸν αὐτὸν τόπον. Ἐλθόντες δὲ πιστοὶ τινες εὐλαβεῖς, καὶ λαβόντες τὰ τούτων λείψανα, κατέθεντο ἐν τῇ πόλει Ἐφέσῳ, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, εἰς δόξαν Πατρὸς, καὶ Υἱοῦ, καὶ Ἀγίου Πνεύματος.

Οἱ Ἅγιοι Θεότιμος καὶ Θεόδουλος, οἱ ἀπὸ δημίων πιστεύσαντες, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Θεότιμος τέθνηκε σὺν Θεοδούλῳ.

Τιμὴν σὺν αὐτῷ δουλικὴν δοῦς Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κεντυρίωνος, Θεοδώρου, Ἀμμανοῦ καὶ Ἰουλιανοῦ, ὀρμωμένων ἐκ κώμης Κανδαυλῆς.

Στίχ. Ὁ Κεντυρίων πῦρ πόθου θείου πνέων, Ψυχὴν προθύμως εἰς τὸ πῦρ ἀποπνέει.

Τριτοῖς ἀθληταῖς ἡ πυρὰ κλίμαξ ξένη, Δι' ἧς ἀνήλθον οὐρανοῦ πρὸς τὸ πλάτος.

Οὗτοι, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, μετὰ πολλὰς πρότερον βασάνους, προστάξει Μαξιμιανοῦ, λουτρῷ ἐκκαυθέντι ἐμβάλλονται· κακῆθεν ὑπὸ θείου Ἀγγέλου ῥυσθέντες, τοὺς πόδας πελέκει ἀφαιροῦνται, καὶ πυρὶ ἐναπορρίφοντες, τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Πετρωνίου, Χαριτίνης, Ζαρθήλου (ἢ Σαρθῆλος), Θαθουῆλ, καὶ Βεβαίας.

Στίχ. Τμηθέντες ἄμφω Θαθουῆλ καὶ Βεβαία, Ζωὴν βεβαίαν εὔρον ἀντ' ἐψευσμένης.

Βεβηλον ὁ Ζάρβηλος οὐ σέβων σέβας, Ἄνδρῶν βεβήλων χερσὶ βάλλεται λίθους.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλείως, ὧν ὁ Θαθουῆλ τῆς δαιμονικῆς ἀπάτης ἦν ἱερεὺς· ἀγρευθεὶς δὲ ὑπὸ τινος ἐπισκόπου, προσῆλθε τῇ πίστει. Διὸ ὑπὸ Αὐγάρου τοπάρχου ραβδίζεται, τὰς ὄψεις καίεται, τὰς χεῖρας εἰς τοῦπίσω δεσμευθεὶς κατὰ τῆς γαστρὸς τύπτεται, τῆς χειρὸς ἐξαρτηθεὶς, κρεμάται καὶ ξέεται, τῷ πυρὶ ὑποκαίμενος· εἶτα ἐν ὀργάνῳ τεκτονικῷ βληθεὶς, πρίεται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τελειοῦται μαχαίρᾳ σὺν Βεβαίᾳ τῇ ἀδελφῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων τρισχιλίων ἐξακοσίων εἰκοσιοκτῶ Μαρτύρων.

Οἱ τινες εὐρέθησαν κρυπτόμενοι ἐν ὄρει καὶ σπηλαιαῖς τῆς Νικομηδείας, οὓς ὁ Μαξιμιανός, μυρίαὶς ὑποβαλῶν αἰκίαις, θανάτῳ παρέδωκε.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάρμινον.

Αἱ οὐράναι Δυνάμεις κατοπτεύουσαι παῖδας καὶ παιδοτριβὴν ὁμοῦ, κατὰ τῆς πλάνης, νικηφόρους δυνάμει τῆ Σταυρῆ, ἐβῶν χορεύουσαι Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ δοὺς τὴν νίκην αὐτοῖς.

Η φωσφόρος τοῦ Δεσπότη κατελάμπρυνε, χάρις τοὺς συνελθόντας πιστοὺς, ὁ αἰδιμός τε Βαβύλας στεφανηφορῶν, προτρέπει συγχαίροντας βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν τυράννων μὲν ἠπόρει ἢ ἐπίνοια, βοήθειν τοῖς μὴ οὔσι θεοῖς, τῇ Τριαδί δὲ τῇ Ἁγίᾳ Βαβύλας ὁ κλεινός, προτρέπει Πιστοὺς τοῦ ἐκβοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αμπροτάταις ἀστραπαῖς σου καταλάμπρυνον, τὴν ζοφεράν καρδίαν μου, ἢ κηύσασα ἐπὶ γῆς τὸν ἥλιον Χριστὸν, Παρθένε· ἢ ψάλλομεν αἰεὶ· Εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κηύσασα.

Τοῦ Προφήτου· Ἐν τῇ καμίνῳ.

Εν θεοπτίαις, τῶν ἀπορρήτων θεῖος γραφεὺς γεγονώς, πᾶσαν τὴν σοφὴν ἰδέαν σὺ τῆς σκηνῆς, διὰ λόγων τεχνησάμενος, τῷ ἀρχιτέκτονι, Βεσελεὴλ παρέθου τὴν πράξιν Μωσῆ.

Ιερατεύειν, θρασυστομήσας παλαιὰ Κορὲ μετὰ σοῦ, ὡφθη κατελθὼν εἰς ἄδου παγκλήρως ζῶν, τοῦ Θεοῦ σοὶ τὸ αἰδέσιμον, Μωσῆ φυλάττοντος, βασιλείας καὶ ἱερατείας ὁμοῦ.

Συστρατηγῶν σοι, τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους παλαιὰ Μωσῆ, ὡφθη Μιχαὴλ ὁ Ἄρχων τῶν οὐρανῶν, καὶ τῆ σῶματός σε θεῖος φερρός· τὸν γὰρ ἀρχέκακον, ἀνθεστηκότα οὗτος κατήσχυνε.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀαρὼν σε, ἢ θεῖα ῥάβδος βλασταίνειν ἐδήλωσε, πᾶσι θεοτόκε λύσιν ἀμαρτιῶν· ἰλασμός βροτοῖς γὰρ γέγονας, καὶ ἀπολύτρωσις, τῆς φρικτῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπειλῆς.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος· Ὡδὴ ἢ.

Θεὸν Πατέρα δημιουργόν.

Η μνήμη σήμερον ἀδελφοί, τοῦ Ἱερέως καὶ Μάρτυρος Βαβύλα, τοὺς ἐν φλογὶ νεανίας ἄδειν προτρέπεται· Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ νέοι σήμερον φοιτηταί, τοῦ Ἱερέως καὶ Μάρτυρος Βαβύλα, σὺν τῷ πρεσβύτῃ στεφθέντες ἄδειν προτρέπονται· Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸ χρίσμα τὸ ἱερατικόν, τοῦ Ἱερέως καὶ Μάρτυρος Βαβύλα, ἐν τῇ τοῦ αἵματος χύσει πλέον δοξάζεται· διὰ τοῦτο τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκήσας ἐν σαρκὶ, τὸν κατέχοντα χειρὶ τὰ πάντα, καὶ ἐν ἀγκαλίαις Παρθένης τοῦτον ἐβάστασας· ὃν ὑμνοῦσιν ὡς Κύριον τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Προφήτου· Χαῖρας ἐκπετάσας Δαυιδ.

Θεράπων εἰκότως τοῦ Θεοῦ, ὡς πρᾶος ἦκθας καὶ ἔργοις γέγονας· διὸ ἐγνώσθη σοὶ Κύριος, ὑπὲρ πάντας τοὺς Προφήτας Μωσῆ, καὶ ἐνοικήσας σοὶ πιστῶς, ψάλλειν ἐδίδαξεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ομύστης Θεοῦ καὶ λειτουργός, καὶ βασιλεὺς Ἰσραὴλ, Μωσῆ Θεόπτα δειχθεὶς, Χριστὸν ἐκήρυξας ἔρχεσθαι, ἐν σαρκὶ προδιαγράφας αὐτοῦ, τὴν πρὸς ἀνθρώπους φοβεράν καὶ θεῖαν ἔλευσιν, οὗ καὶ τύπος ἔμψυχος ὡφθης σαφῶς, καὶ Προφήτης πιστός.

Λόγου προφητείας τὸν λαόν, καὶ νόμῳ διαταγαῖς, καθοδηγήσας πιστῶς, σημείων τέρασιν ἴθυνας, καὶ θαυματῶν ἐπιδείξουσιν· ὑπὸ Θεοῦ δὲ προσκληθεῖς, ἐν γῇ Θεόπτα Μωαβ, προστεθήης, πρὸς τοὺς πατέρας τοὺς σοὺς μετὰ δόξης πολλῆς.

Ορεὶ ἐπιβάς ὡς οὐρανῷ, Θεοῦ προστάξαντος κατεῖδες πνεύματι, τὴν τῶν πραέων γῆν Πάισοφε· αἰσθητῶς δὲ κατενόησας, ἐπαγγελίας τὴν τρυφήν· καὶ μεταστάντος ἐκ γῆς, ἐπεκρῦθη, οἰκονομία Θεοῦ καὶ τὸ σκῆνός σου.

Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς προακήκοε πρὸ σοῦ, Θεόπτης ἔνδοξος, Μωσῆ θεράπον Χριστοῦ· διότι ἅπαντα ἔθλεψας, τῆς Παρθένου τὰ ἰνδάλματα, προδιαγράφοντα αὐτῆς τὴν θεῖαν γέννησιν· ἐν φλογὶ γὰρ βάτου, κατεῖδες μορφήν τὴν ἀόρατον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δαυιδ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταὶ Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ὡδὴ θ΄. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Χριστὸς ἀνθρώποις ὁδὸν ὑπέδειξε, διὰ Σταυροῦ πρὸς ὕψος οὐρανῶν εὐεπίβατον· διὰ τοῦτο θάνατος ἠττάται βροτοῖς· παῖδες γὰρ νεανίαί, τοῦτον οὐκ ἔπτηξαν, σὺν τῷ θαυμασίῳ Βαβύλα, οὓς μακαρίσωμεν.

Εὐρῶν τῶν πόνων σου τὴν ἀντάμειψιν, παρὰ Χριστοῦ θαυματῶν, παροχὴν καὶ αἰώνιον, κληρουχίαν Βαβύλα θεσπέσις, μέλπεις σὺν τοῖς

Ἀγγέλοις Ἁγιος, Ἁγιος, Ἁγιος, Τριάς ἡ παντοῦργός καὶ παντοδύναμος.

Παθῶν ἰάματα ἀρυσώμεθα, τῇ εὐκλεεῖ σκηπῇ τῶν ἀθλοφόρων προστρέχοντες· ἐν αὐτῇ γὰρ πάρεσιν Ἀγγέλων χοροὶ, Πνεύματά τε δικάϊων, πόντων ἡ Δέσποινα, σὺν τῷ θαυμασίῳ Βαβύλα ἰάσεις νέμοντες.

Θεοτοκίον.

Ωδὴν προσάγωσοι Κόρη Δέσποινα, ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων μὲ ὁ τάλας δεόμενος, τῆ βορβόρου ῥύσαι με τῶν ἔργων μου· ἅπαντας δὲ τοὺς πίστει, νῦν εὐφημοῦντάς σε, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ σου Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Τοῦ Προφήτου. Λέθος ἀχειρότμητος.

Γέγονας αὐτόπτης Θεόπτα, καὶ μετὰ θάνατον Κυρίε, οὐ δι ἀμυδρῶν αἰνιγμάτων, Χριστὸν ἀθρήσας, ὡς ἐν τῇ πέτρᾳ τὸ πρὶν, ἀλλ' ἀνδρωπίνω σώματι, φῶς ἀπασράπτοντα Θεότητος.

Ορος τὸ θαθῶρ ἐδοξάσθη, ὑπὲρ τὸ Σίναιον πλουσίως, ἐνθα Μωϋσῆς ἐκ νεκάδων, καὶ ὁ Θεσβίτης ἐκ χώρας ζώντων Χριστὸν, σὺν Ἀποστόλοις ἔβλεπον, μεταμορφόμενον ὡς ὄντως Θεόν.

Σῶσον συμπαθεῖ σου πρεσβεία, καὶ προσευχῶν τῇ παρρησίᾳ, ὡς τὸν Ἰσραὴλ ἐκ κινδύνων, Μωσῆ Θεόπτα καὶ χαλεπῶν καὶ δεινῶν, Χριστιανῶν τὸ πλήρωμα, ἐκ πάσης βλάβης τῶν ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Στάμνον σε χρυσῆν τε καὶ πλάκα, καὶ θείαν τράπεζαν Παρθένε, πρότερον Μωσῆς διαγράψας, τρανῶς ἐδήλου Θεὸν τεχθῆναι ἐκ σου· ὄνπερ ἰδόντες σώματι, πιστῶς τὸν ὕμνον συμπληροῦμέν σοι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτησθ
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς
» συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Θύτης ὁμοῦ καὶ θυμα, Βαβύλα ὠφθης τοῦ Θεοῦ, θυῶν αὐτῷ ἀναιμακτως, καὶ σοῖς ἐν αἵμασι τυθεῖς, σὺν τοῖς τελείοις νηπίοις· μεθ' ὧν σε ἀνευφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς μὴ τὴν σὴν εἰκόνα, Παρθένε ἀσπαζόμενους, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, ἐκ πίστεως εἰλικρινοῦς, κατάλαβε ὡς ἀθέους, καὶ τῇ γεένῃ παράδος.

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ε'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου,
Πατρὸς τοῦ Προδρόμου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Χρίσμα περικείμενος, στολὴν τε θείαν αἰδίμε, Ζαχαρία ὡς ἄγγελος, Θεῷ ἱεράτευσας, μεσιτεύων πλάστη, καὶ πλάσματι μάκαρ, καὶ τὰς δηλώσεις ἐναργῶς, τῆ θείης Πνεύματος εἰσδεχόμενος· διὸ σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν.

Παιδίον ἐώρακας, ἀποτεχθὲν τῆς νεάνιδος, Ζαχαρία θεόπνευσε, Πατρὸς τὸν συνάναρχον, καὶ τῷ σῶ προδήλως, προλέγεις παιδίῳ· Προφήτης ἔση ἀληθῶς, τούτου τὰς τρίβους ἐτοιμαζόμενος· μεθ' οὗ σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν σεπτὴν σου πανήγυριν, ἱερῶς ἐορτάζομεν, θεοφόρε πανόλβιε.

Ναὸς ζῶν καὶ ἔμψυχος, τῆ θείου Πνεύματος πέφυκας· καὶ ναοῦ μέσον ἔνδοξε, Θεῷ συγγινόμενος, καθαρᾷ καρδίᾳ, ἀδίκως ἐσφάγης, μαρτυρικῶς ἀποπληρῶν, τὸν θείον δρόμον σου Ἀξιάγαστε· διὸ πρὸς τὸν οὐράνιον, ναὸν ἀνήλθες ἐν αἵματι, τῷ ἰδίῳ αἰτούμενος, ἰλασμὸν τοῖς τιμῶσί σε.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Γερωσύνης νομικῆς, ἐνδεδυμένος ὄντως στολὴν, κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρὼν ἐλειτούργησας· καὶ παρεστῶς ἐν τῷ ναῷ, ἀγγελικὴν μορφήν ἐμφανῶς ἐθεάσω παμμακάριστε· διὸ σε τὴν μεταξασιν ἅπαντες, μέλποντες χρεωστικῶς Ζαχαρία, ἄσμασιν εὐφημοῦμεν, σὲ τὸν μετὰ τὸ γῆρας ἐβλαστήσαντα, Ἰωάννην τὸν ἐνδοξον. Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τὸν ἐλεήμονα Θεόν, σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, σὺ τῆς σέ τεκούσης πρεσβείαις, περιφρούρησον τὴν ποιμήνην σε, ἣν περ αἵματί σου τιμῶ, ὡς οἰκτίρμων ἐξηγόρασας, καὶ ἐπηρείας ἐχθρῶν, ἀπήμαντον συντήρησον, ὅπως ὑμνῶντες δοξολογηθῆμεν, σὲ τὴν θείαν συγκατάβασιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Κύριε, ὅτε σε ὁ ἥλιος εἶδεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμάμενον, Ἦλιε τῆς δικαιοσύνης, τὰς ἀ-

κτίνας ἐναπέκρυψε· καὶ τῆς σελήνης τὸ φῶς, εἰς σκότος μετεβάλλετο· ἡ δὲ πανάμωμός σε Μήτηρ, τὰ σπλάγγνα διετέτρωτο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ παρεστῶς τῷ Θεῷ, ἐν ὑψίστοις Ἀρχάγγελος, λειτουργῷ θεόφρονι, Ζαχαρία τὴν σύλληψιν, τὴν τοῦ Προδρόμου εὐαγγελίζεται, παρ' ἡλικίαν ἐκ τῆς στειρώσεως. Ὡ τῆς ἀφράστου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστὲ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγγνος.

Στίχ. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τῆς Παλαιᾶς τὴν σιγὴν, καὶ τῆς Νέας τὴν ἔκφανσιν, Ζαχαρίου κώφευσις, προφητεύει σαφέστατα· τὴν γὰρ τοῦ νόμου σιγήσας πλήρωσιν, τὸ φῶς ὑπέδειξε τὸ τῆς χάριτος. Ὡ τῆς προνοίας σου, τῆς σοφῆς Φιλάνθρωπε! δι' ἧς ἡμᾶς, πάντας περιφρούρησον, ὡς παντοδύναμος.

Στίχ. Καὶ σὺ παιδίον Προφήτης Ὑψίστου.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν Ἱερεῦσι πιστὸς, καὶ ἐν Μάρτυσιν ἄριστος, καὶ Προφήτης ἐνδοξος, προμηνύων τὰ μέλλοντα, ὁ Ζαχαρίας Δέσποτα δείκνυται, τριπλῶ στεφάνῳ κατακοσμημένος. Ὡ τῶν πησίων σου, δωρεῶν φιλάνθρωπε! δι' ὧν Χριστὲ, πάντας καταξίωσον, τῆς βασιλείας σου.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Ω ἅ καθαρὸς ἱερεὺς εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσέδυσ· καὶ τὴν γολὴν τὴν ἱεράν ἐνδυσάμενος, ἀμέμπτως τῷ Θεῷ ἐλειτούργησας, ὡς Ἀαρὼν νομοθετῶν, καὶ ὡς Μωσῆς ποδηγῶν τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν τῇ τῶν κωδῶνων ἀκραιφνεῖ συμβολῇ· διὸ καὶ πεφόνευσαι· ἀλλὰ τὸ αἷμά σου τὸ δίκαιον, ἡμῖν σωτήριον ἴαμα γέγονε, καὶ ὡς μύρον εὐώδες, τὰς ἀκοὰς ἀνοίγει πρὸς πορισμὸν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ζαχαρία τρισόλβιε, τῷ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου ὁ γενέτης, καὶ τῆς Ἐλισάβετ ὁ σύννευος, ἐκτενωῶς πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ο ντως, ὑπερῆραν ἀληθῶς, τῶν ἀνομιῶν μου τὰ πλήθη, τὴν κεφαλὴν μου ἀγνή, καὶ αἱ ἀνομίαι με ὑπερεπλήθυναν, καὶ φορτία δυσβάστακτα, καὶ ἄμετρα Κόρη, κέκτημαι ὁ δειλαίος, καὶ ἀδιόρθωτος. Σὺ οὖν τῇ θερμῇ σε πρεσβείᾳ, πρόφθασον καὶ σῶσόν με μόνη, τῶν ἀμαρτανόντων ἡ διόρθωσις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλοὺς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι! τέκνον γλυκύτατον· ἀδίκως πῶς πάσχεις, δειλῶν πάντας ρύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδαμ γηγενεῖς; ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίσει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Γερωσύνης στολισμὸν, περιβαλλόμενος σοφῆ, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὀλοκαυτώματα δεκτὰ, ἱεροπρεπῶς προσενήνοχας Ζαχαρία· καὶ γέγονας φωστήρ, καὶ θεατῆς μυστικῶν, τὰ σύμβολα ἐν σοί, τὰ τῆς χάριτος, φέρων ἐκδήλως πάνσοφε· καὶ ξίφει ἀναιρεθεῖς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, Χριστοῦ Προφήτα, σὺν τῷ Προδρόμῳ, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, αἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν Προδρόμοιο τοκῆα κροτῶ σοφὸν Ἀρχιερεῖα. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Τὴν μνήμην Προφήτα σου εὐφημῶν, τῷ Πνεύματος χάριν, ἱκετεύω μοι συνεργεῖν, τῇ σῆ μεσιτείᾳ ἀνακράζων· τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ο βίος σου ἀμέμπτως εὐρεθεῖς, τῆς ἱερωσύνης, ἐκοσμήθη καταστολῇ, καὶ τῆς προφητείας φωτοφόροις, μαρμαρυγαῖς Θεορρήμον μακάριε.

Νομίμῳ ταινίᾳ τὴν κεφαλὴν, κατηγλαῖσμένον, Ζαχαρία ἀναδειχθεῖς, ὡς ἱεροφάντωρ ἀνεβόας· τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν. Θεοτοκίον.

Ποδῆρη χιτῶνα ὡς Ἀαρὼν, περιβεβλημένος, τὴν ἐκ ρίζης τοῦ Ἰεσοῦ, βλαστήσασαν Κόρην ὑπεδέξω, τὸν Λυτρωτὴν ἐν κοιλίᾳ βεστάζουσαν.

Ὡδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ο τε τὸ θυμίαμα, τὸ τῆς συνθέσεως ἔφερεις, Ἀρχιερεῦ, τότε τοῦ Προδρόμου, ἐκομίσω τὴν γέννησιν.

Μύρον ἀγιάσματος, ἱερατεύειν σε ἔχρισεν, ὡς Ἀαρὼν· ὅθεν ὀπτασίας, τοῦ Ἀγγέλου ἠξίωσαι.

Ο ρθρον προμηνύοντα, τῇ οἰκουμένην σε ἥλιον, τὸν νοητὸν, Σῶτερ Ζαχαρίας, Ἰωάννην ἐκτέτοκεν.

Θεοτοκίον.

Ι"θυνον τὸν βίον μου, Θεογεννήτρια πάναγνε,
καὶ τὴν ζωὴν, ἢ τοῦ Ζαχαρίου, τὴν οἰκίαν
φαιδρύνασα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι
» **Κ**ύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων·
» καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσαχθὲν μουσικῶς.
Ιερουργήσας τῷ Θεῷ κατὰ τὸν νόμον, καὶ προ-
φητεύσας τὸν Χριστὸν ἐκ τῆς Παρθένου Ζα-
χαρία σαρκόμενον ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἐφάνης
τῇ οἰκουμένη στυλὸς φωτὸς, καὶ ἔφης δικαιοσύ-
νης ἀνατολήν, ἐξ ὕψους κόσμον ἐκλάμπουσαν,
καὶ εἰς εἰρήνης ὁδὸν, εὐθύνουσαν τοὺς πόδας
ἡμῶν, τὸν σώζοντα τὸν ἄνθρωπον.

Δόξα, ὁμοιον.

Τοῦ Βαραχίθ τὸν υἱὸν νῦν μακαρίζωμεν, ὅτι
τὸν νόμον ψαλμικῶς προμελέτησε, Ζαχα-
ρίας ὁ δίκαιος νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας, λατρεύων
τῷ ἐν ὑψίστοις πάντων Θεῷ, ὡς ἔφη ὁ ἐν Προ-
φήταις μέγας Δαυὶδ· ὅς καὶ τέλος δι' αἵματος,
σφαγεῖς ἐτύθη ὡς ἀμνός, δεκτὸς εἰς ὀλοκάρπω-
σιν, τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτωτε Ἀγνήευλογημένη, τὸν διάσπλάγ-
χνα οἰκτιρμῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς
ἄνω Δυναμέσι, καὶ σὺν τοῖς Προφήταις, καὶ ἁ-
πασὶ τοῖς Ἁγίοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκατα-
παύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους διόρθω-
σιν, καὶ ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρ-
θωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ Σταυρῷ Παρθέ-
νε, περιφροῦμενοι αἰεὶ ταῖς τῶν δαιμόνων,
προσβολαῖς ἐκτρεπόμεθα, καὶ ταῖς μεθοδείας,
κυρίως σε Θεοτόκον καὶ ἀληθῶς, ὑμνοῦντες, καὶ
πόθῳ πᾶσαι αἱ γενεαὶ, μακαρίζοντες ἄχραντε,
ὡς προσφήτευσας· διὸ, πταισμάτων ἡμῖν ἄφε-
σιν, ταῖς πρεσβείαις σου δώρησαι.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ο' Προφήτης σου Δέσποτα, τύποις νομικοῖς,
πιστῶς ἐλειτούργει σοι, καὶ τῆς χάριτος
ἠξίωται, κατιδεῖν ἐν γνώσει τὴν ἀλήθειαν.

Τῷ φωτὶ φῶς προσέλαβες, τῷ ἀμαυροτέρῳ
σὺ τὸ τρανότερον· Παμμακάριστε τῷ νό-
μῳ γάρ, καὶ ἡ χάρις ὄντως προσετέθη σοι.

Ο' Θεῷ παριστάμενος, Δεῖος Γαβριὴλ εὐαγ-
γελιζόμενος, ἀνεφάνη σοι Μακάριε, τὴν φω-
τὴν τοῦ λόγου καὶ τὸν Πρόδρομον.

Θεοτοκίον.

Καθαρόν ἐνδιαίτημα, ὁ Δημιουργὸς Παρθένε
τῆς κτίσεως, εὐρηκῶς σε κατεσκήνωσεν, ὁ
τῆς Ἐλισάβητ λύσας στείρωσιν.

Ὡδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες.

Η' κίδαρις ἐτέθη τῇ κάρφῃ σου, ὦ Προφήτα,
ἐν σφραγιδιᾷ ἔχουσα, τύπον τῆς χάριτος ἐνδοξε.

Α' γάλλεται ἡ κτίσις τῷ τόκῳ σου, Ἄρχισρευ·
σὺ γὰρ ἀνεβλάστησας, τῆς μετανοίας τὸν
κῆρυκα.

Κοσμίως σου τὸν βίον δῆνυσας· ταῖς ἐντο-
λάς, πάσας τοῦ Κυρίου γάρ, σὺν Ἐλισά-
βητ ἐτέλεσας.

Θεοτοκίον.

Ρ'υθμίζεται πρὸς ὕμνον ἡ γλῶσσά σου, Θεορ-
ρήμον· τὴν γὰρ Ἀπειρόγαμον, κυοφοροῦ-
σαν ἑώρακας.

Ὡδὴ ς'. Χιτωνά μοι παράσχου.

Ο' νόμου λατρεύων τῇ σκιά, ὠφθη καὶ τῆς
χάριτος κῆρυξ, Σωτὴρ ἡμῶν· ἠξιώθη γὰρ
ἰδεῖν σου τὴν σάρκωσιν.

Τῷ κρίσειν λογεῖω κοσμηθεῖς, Λόγον τὸν
αἰδίον, σάρκα φορέσαντα, Ζαχαρία, ἱερεῦ
ὑποδέδεξαι.

Ω'ράθης τοῦ ναοῦ ἔνδον χωρῶν, Θεῷ συγγι-
νόμενος, Μύστα θεόπνευσε, ἱερεὺς καὶ λει-
τουργὸς ἀξιάγαστος.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα Θεομήτορ ἐν γαστρὶ, Παρθένε βασι-
ζουσα, Λόγον τὸν ἀναρχον, ἐγνωρίσθης Ἐ-
λισάβητ τῇ προφήτιδι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**ιτωνά μοι παράσχε φωτεινόν, ὁ ἀναβαλ-
» **Λ**όμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χρι-
» **σ**τέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἦ Παρθένος σήμερον.

Ο' Προφήτης σήμερον, καὶ Ἱερεὺς τοῦ Ὑψί-
στου, Ζαχαρίας προὔθηκεν, ὁ τοῦ Προ-
δρόμου γενέτης, τράπεζαν τῆς αὐτοῦ μνήμης
πιστῆς ἐκτρέφων, πόμα τε δικαιοσύνης τούτοις
κεράσας. Διὸ τοῦτον εὐφημοῦμεν, ὡς Δεῖον μύ-
στην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τοῦ νόμου σιγὴν ὁ Ἱεράρχης δεδεκται,
δι' Ἀγγέλου φωνῆς, τὸν Ἀγγελον δεχόμε-
νος, Χριστοῦ παρουσίας Προφήτην καὶ μύστην,
σὺν Ἐλισάβητ στειρά καὶ σώφρονι· οὐ γέννη-
θέντος, ἀνεκαινίσθη χάρις καὶ λύτρωσις, καὶ
καταλλαγὴ ἡμῶν παγκόσμιος· κηρύττει γὰρ τὸν
ἀμνόν, καὶ πλάστην, καὶ τῆς φύσεως νεουργόν
τὸν ἐκ τῆς στειρίας τὸν καρπὸν χορηγοῦντα,
Υἱὸν δὲ φανέντα τῆς Παρθένου, ὡς Δεῖος μύ-
στην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῆ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου, τοῦ Πατρὸς τοῦ Προδρόμου.

Στίχοι.

Θεῖον δι' ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ Ζαχαρίας,
Ὡσπερ τις ἀμνὸς σφάττεται ναοῦ μέσον.

Πέμπτη Ζαχαρίαν δαπέδω σφάζαν παρά νηοῦ.

Οὗτος, παρρησία κηρύττων τὴν Θεοτόκον Μητέρα ὁμοῦ καὶ Παρθένον, καὶ τῆς ἀφωρισμένης ταῖς παρθένοις στάσεως μὴ ἐξιέναι κελεύων· καὶ διὰ τὸ μὴ εὐρίσκεισθαι τὸν υἱὸν Ἰωάννην ἐν τῷ καιρῷ τῆς βρεφοκτονίας, ὡς κρυπτόμενον ἐν σπηλαίῳ πέραν τοῦ Ἰορδάνου διὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, προστάξει τοῦ Ἡρώδου ἀναιρεῖται μέσον τοῦ θυσιαστηρίου παρά τῶν Ἰουδαίων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Ἀβδαῖος, ράβδοις ἀκανθῶδες τυφθεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Ῥάβδων ἀκάνθας Μάρτυς Ἀβδαῖος φέρει,
Στεφθέντα τιμῶν ταῖς ἀκάνθαις Δεσπότην.

Οὗτος ὁ ἀγιώτατος Ἀβδαῖος, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμάγου Περσῶν κρατηθεῖς, καὶ ἀναγκασθεῖς θῦσαι τῷ ἥλιῳ καὶ τῷ πυρὶ, καὶ μὴ πεισθεῖς, τύπτεται καθ' ὅλου τοῦ σώματος μετὰ ράβδων· καὶ ἐπὶ πολὺ μαστιγωθεῖς, βασταζόμενος ὑπὸ τῶν δημίων, ἐτίθη ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ὡσεὶ νεκρὸς, καὶ μετὰ μικρὸν παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μεδίμου, Οὐρβανῶ, Θεοδώρου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ὀγδοήκοντα Ἱερέων καὶ Λευιτῶν, ἦτοι Διακόνων.

Στίχ. Ὑδωρ διελθὼν ψαλμικῶς καὶ πῦρ ἅμα,
Λέγει Μεδίμος, εἰς ἀναψυχὴν φθάνω.

Σὺν Οὐρβανῶ δὲ καὶ Θεόδωρος μέγας
Ἄθλον τὸν αὐτὸν ἐκτελεῖ τῷ Μεδίμῳ.

Ὀκτὰς δεκαπλῆ τῶν καθιερωμένων,

Πρὸς πῦρ, ὕδωρ τε, καρτερῶς ἐκαρτέρει.

Οἱ τινες, ὑπὸ τοῦ κακόφρονος Οὐάλεντος τῆς Ἐκκλησίας ἐξωσθέντες, καὶ μυρία θεινὰ ὑπομείναντες, τελευταίου, πλοίῳ ἐμβληθέντες, καὶ κατὰ τὸν Ἀστακηνὸν τόπον τοῦ κόλπου γενόμενοι, πυρποληθέντος τοῦ πλοίου ὑπὸ τοῦ Ἐπαρχοῦ, ἐτελειώθησαν ἐν αὐτῷ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῆναι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὅτε φωνὴ ἡ τοῦ βοῶντος, προεληλυθεν ἐκ σείρας Ζαχαρία, τῆς σῆς γλώσσης δεσμαῖ, διέλυσε κραυγάζειν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φίλος ἐτέχθη τοῦ νυμφίου, ἐκ σειρώσεως τὸν τόκον τῆς Παρθένου, προμηνύων σαφῶς, ὁ

Πρόδρομος τοῖς πίστει, Εὐλογητὸς εἶ κράζουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁλος ἐγένου Ζαχαρία, θεῖον ὄργανον τοῦ Πνεύματος τρισμακάρι, καὶ Προφήτην τὸ σὸν, προέλεγες παιδίον, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ἐκβοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Νόμου τὸ πλήρωμά σε Κόρη, τὸ κεφάλαιον τῆς ὅλης προφητείας, Ζαχαρίας ὄρων ἐγνώρισε κραυγάζων· Εὐλογημένος πάντα γενε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Ἀληθείας ἐδείχθης ὑποφῆτης· τοῦ Χριστοῦ γὰρ τὰς τρίβους Ἰωάννης, προπορευθεῖς ἠτοίμασεν ὁ Πρόδρομος, μάκαρ Ἱεράρχα, ὃν ὑπεριψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥήτορεύων εὐλόγεις τὸν Δεσπότην, σωτηρίαν ἡμῖν τὸν δεδωκότα, τὸν ἐκ Δαυὶδ σαρκὶ ἐξανατειλαντα, Κύριον τῆς δόξης, ὃν ὑπεριψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαρισμάτων μεγάλων ἠξιώθης, Θεοφάντορ τὸν Πρόδρομον γεννήσας, τὸν Προφητῶν ἀπάντων ὑπερκείμενον, Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπεριψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἱεράρχης ὁμοῦ καὶ Θεοκῆουξ, Ζαχαρίας Μητέρα καὶ Παρθένον, τὸν Κύριον βασταζούσαν τῆς κτίσεως, χαίρων προσεκύνει· ἦν ὑπεριψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξάσαντα, καὶ ἐν βᾶ-
τῷ πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσῆ
μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπεριψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἐπλήσθης ἐπιπνοίας, τῆς τοῦ Παρακλήτου, καὶ εὐλογεῖν ἐπεχειρεῖς τὸν Κύριον, Ἱερομύστα θεόφρον θεομακάριστε.

Ῥημάτων ταῖς ἐκβάσεις, τῶν τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἑώρακὼς Θεορρήμον πανεύφημε, πρὸς εὐλογίαν τὴν γλωτταν εὐθύς ἐκίνησας.

Ἠλέησεν ὁ Πλάστης, τῆς ἀπολλυμένους, καὶ Ἀβραάμ διαθήκης ἐμνήσθη σαφῶς, ὡς προφητεύων ἐφθέγγω, πληθεῖς τοῦ Πνεύματος.

Ἀθλήσεως στεφάνοις, καὶ ἱεροσύνης, καὶ φωτισμῶ προφητείας κεκόσμησαι, ὦ Ζαχαρία, καὶ δόξης μετέσχευς κρείττονος.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οὔσα δοχεῖον, φώτισον Παρθένη, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς παῖθεσι, καὶ ἐξωτέρου με σκότους, ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**υρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ δια-
» σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀ-
» σωματοῖς χορείαις σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αμέμπτως ἱεράτευσας, Θεῷ τῷ παντοκρά-
τορι, τῇ νομικῇ διατάξει, ὡς Ζαχαρία Προ-
φήτα· διὸ καὶ θυμιῶντί σοι, Ἄγγελος λέγων
φαίνεται· Τέξῃ Χριστοῦ τὸν Πρόδρομον, μεσί-
την ὄντα τοῦ Νόμου, καὶ Χάριτος τῆς ἐνθέου.

Θεοτοκίον.

Παρῆλθον Μητροπάρθενε, τὰ σκιωδῶς τελού-
μενα, τῷ πάλαι νόμῳ καὶ τύπῳ· τὸν γὰρ
τοῦ νόμου δοτῆρα, Θεὸν ἀσπόρως ἔτεκες, βρο-
τῶν εἰς ἀπολύτρωσιν· διὸ καὶ τροπούμενον, τῆς
ἀμαρτίας τῷ νόμῳ, στηρίξον νόμῳ τῷ θείῳ.

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

.....

Τῆ 5. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος θαύματος ἐν Κο-
λασσαῖς, ἥτοι ἐν Χώναις, παρὰ τοῦ Ἀρχαγ-
γέλου Μιχαὴλ (*).

Εἰς τὸν Εσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια, δευτεροῦν-
τες αὐτὰ.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τρισηλίου Θεότητος, παραστάτης παιδρότα-
τος, Μιχαὴλ δεικνύμενος, ἀρχιστράτηγε,
μετὰ τῶν ἄνω Δυνάμεων, κραυγάζεις γηθόμενος·
Ἄγιος εἶ ὁ Πατήρ, Ἄγιος ὁ συνάναρχος, Λόγος
Ἄγιος, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· μία δόξα, βασι-
λεία, μία φύσις, μία Θεότης καὶ δύναμις.

Καὶ τὸ εἶδός σου πύρινον, καὶ τὸ κάλλος
θαυμάσιον, Μιχαὴλ πρωτάγγελε· τῇ αὐ-
λῷ γὰρ, φύσει διέρχη τὰ πέρατα, πληρῶν τὰ
προστάγματα, τοῦ τῶν ὅλων Ποιητοῦ, δυνατὸς
ἐν ἰσχυῖ σου, γνωριζόμενος, καὶ πηγὴν ἰαμάτων
τὸν ναόν σου, ἐργαζόμενος τῇ κλήσει, τῇ σῇ
ἀγία τιμώμενον.

Ο ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους σου, ὡς περ γέγρα-
πται πνεύματα, καὶ τῆς λειτουργούντάς
σοι, φλόγα πύρινον, μέσον ταγματῶν πρωτεύον-
τα, ἀνέδειξας Κύριε, σου τῶν ἀρχαγγελικῶν.

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει καὶ ἑτέραν Ἀκολουθίαν κατὰ τὴν
σήμερον, τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐδοξίου, ψαλλομένην ὁμοίως ἐν
τοῖς Ἀποδείπνοις.

Μιχαὴλ ἀρχιστράτηγον, σοῦ ταῖς νεύσεσι, κα-
θυπεύκοντα Λόγε, καὶ τὸν ὕμνον, τὸν Τρισάγιον
ἐν φόβῳ, ἀναφωνοῦντα τῇ δόξῃ σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Συγχαίριτε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Ἀγγέλων
ταξιαρχίαι· ὁ πρωτοστάτης γὰρ ὕμῶν καὶ
ἡμέτερος προστάτης, ὁ μέγας Ἀρχιστράτηγος,
τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ τεμέ-
νει, παραδόξως ἐποπτανόμενος ἀγιάζει· ὅθεν
κατὰ χρέος ἀνυμνοῦντες αὐτὸν, βοήσωμεν· Σκέ-
πασον ἡμᾶς, ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου,
μέγιστε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Συγχαίριτε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Παρθένων
χοροσασίαι· ἡ προστασία γὰρ ἡμῶν καὶ
μεσίτρια καὶ σκέπη, καὶ μέγα καταφύγιον, τὴν
σήμερον ἡμέραν, ἐν τῇ σεπτῇ αὐτῆς καὶ θείᾳ
προμηθείᾳ, τοὺς θλιβομένους παραμυθεῖται·
ὅθεν κατὰ χρέος, ἀνυμνῶντες αὐτήν, βοήσωμεν·
Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῇ θείᾳ προστασίᾳ σου,
ἄχραντε Θεοτόκε Δέσποινα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν οὐρανίων ταγματῶν ὡς προεξάρχοντα,
καὶ τῶν ἐν γῇ ἀνθρώπων, ἰσχυρόν σε προ-
στάτην, φύλακα καὶ ῥύστην, ὑμνοῦμεν πιστῶς,
Μιχαὴλ ἀρχιστράτηγε, καθικετεύοντες πάσης
φθοροποιου, ἀληθόνος ἡμᾶς ῥύσασθαι.

Στίχ. Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ.

Ο ταξιαρχὴς τῶν ἄνω θείων Δυνάμεων, σῆ-
μερον συγκαλεῖται, τῶν βροτῶν τὰς χο-
ρείας, μίαν σὺν Ἀγγέλοις παιδραὶν ἑορτήν, συγ-
κροτῆσαι συνάξεως, αὐτῶν τῆς θείας, καὶ ἅμα
ὕμνον Θεῷ, ἀναμέλψαι τὸν Τρισάγιον.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Υπὸ τὴν σκέπην τῶν θείων ἡμᾶς πτερυγῶν
σου, προσπεφευγότας πίστει, Μιχαὴλ θείε
νόε, φυλάττε καὶ σκέπε ἐν βίῳ παντί· καὶ ἐν
ᾧ ῥα Ἀρχάγγελε, τῇ τοῦ θανάτου σὺ πάρεσο
βοηθός, ἡμῖν πᾶσιν εὐμενέστατος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡς ταξιαρχὴς καὶ πρόμαχος, καὶ τῶν Ἀγγέ-
λων ἀρχηγός Ἀρχιστράτηγε, πάσης ἀνάγκης
καὶ θλίψεως, νόσον καὶ δεινῶν ἀμαρτημάτων
ἐλευθέρωσον τοὺς εἰλικρινῶς ἀνυμνοῦντας, καὶ
αἰτουμένους σε ἐνδοξε, ἐναργῶς ὡς αὐλὸς τὸν
αὐλὸν καθορῶν, καὶ τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς
τοῦ Δεσπότητος δόξης καταλαμπόμενος· αὐτὸς
γὰρ φιλανθρώπως σάρκα δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου
προσείληψε, σῶσαι βουληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον.

Α' πολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.
Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγε, δυσω-
 ποῦμέν σε ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς σαῖς
 δεήσεσι τειχίσῃς ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερυγῶν
 τῆς αὐλοῦ σε δόξης, φρυγῶν ἡμᾶς προσπίπτον-
 τας, ἐκτενῶς καὶ βρωῶντας· Ἐκ τῶν κινδύνων λύ-
 τρωσαι ἡμᾶς, ὡς ταξίαρχης τῶν ἄνω Δυναμέων.
 Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ τῷ ναῶσθ τῷ σεπτῷ παρεδρεύοντες, καὶ
 ἐν αὐτῷ σε εὐσεβῶς μεγαλύνοντες, ὡς τῶν
 αὐλῶν τάξεων πρωτεύοντα, πίστει δυσωπῆμέν
 σε, Ἀρχιστράτηγε θεῖε· Πίστης ἐξελοῦ ἡμᾶς,
 τῆς ἐχθρῶν τυραννίδος, καὶ τῆς μελλήσεως ῥῦσαι
 ἀπειλῆς, καὶ τῆς γεέννης ταῖς σαῖς παρακλήσεσι.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, ταῖς δυνα-
 στείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰμὴ γὰρ
 σὺ προίστασο πρσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο
 ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως
 νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ
 σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις αἰεὶ ἐκ παν-
 τοίων δεινῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦδὴ δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν ἀσωμάτων λειτουργῶν Ἀρχιστράτηγε,
 ὁ κατ' ἐνώπιον Θεοῦ παριστάμενος, καὶ
 ταῖς ἐκείθεν λάμπησι λαμπόμενος, φαίδρυνον
 ἀγίασον, τοὺς πιστῶς σε ὑμνοῦντας, πάσης ἀ-
 πολύτρωται, τοῦ ἐχθροῦ τυραννίδος, καὶ εἰρη-
 ναίαν αἴτησαι ζωὴν, τοῖς Βασιλεῦσι καὶ πᾶσι
 τοῖς πέρασιν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀ-
 μαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ, καὶ προσπέσωμεν,
 ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέ-
 σποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα,
 σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμά-
 των· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ
 γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεντήμεθα.

Οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀρχιστρα-
 τήγου, μεθ' οὓς, εἰ βούλει, ψάλλε καὶ Καταβα-
 σίας, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀρχιστρατήγου, οὗ ἡ Ἀκρο-
 στιχίς.

Τὸν πρῶτον ὕμνῳ τῶν ἀσωμάτων Νῶν. Ἰωσήφ.

Ἦδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ταῖς. θεαῖς λαμπρότησι, καταστραπτόμε-
 νος πάντοτε, τὸν νοῦν μου καταύγασον
 τοῦ ἀνυμνήσαι σε, Ἀρχιστράτηγε, τῶν ἄνω
 στρατευμάτων, ἀπάντων κραταίωμα, τῶν προσ-
 τρεχόντων σοι.

Ο Νοῦς ὁ προάναρχος, ὑπερκοσμίη ταξιαρ-
 χον, ἀνέδειξε τάξεως, σὲ παναοίδιμε, Ἀρ-
 χιστράτηγε, καὶ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ
 θεῖον ἀγλαΐσμα, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ.

Νῶν προηγούμενος, τῶν οὐρανίων ἐν πνεύ-
 ματι, τοῖς κάτω πανάριστε, Μιχαὴλ δέ-
 δοται, περιτειχισμα, καὶ κράτος καὶ ῥομφαία,
 ἐχθροὺς κατασφάττουσα, καὶ ἀφανίζουσα.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέ-
 πεια, ἀνθρώπων βοήθεια, σύ μοι βοήθησον,
 θαλαττεύοντι, καὶ ζάλη ἀμαρτίας, αἰεὶ περιπί-
 πτοντι, καὶ κινδυνεύοντι.

Ἔτερος Κανὼν, Ἦχος ὁ αὐτός.

Ποίημα καὶ οὗτος Ἰωσήφ.

Τῷ ὀδηγήσαντι πάλαι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀγγέλων, τὸν φωταυγῆ ἡ-
 λιον, καταυγάζοντα τὴν γῆν, ταῖς τῶν θαυ-
 μάτων λαμπρότησι, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπελαύνον-
 τα, πάντοτε τῶν πειρασμῶν, χαρμονικῶς ὑμνο-
 λογήσωμεν.

Ο τοὺς Ἀγγέλους ποιήσας, φλόγα πυρὸς
 Κύριε, ἀποπληροῦντας δυνατῶς, τὸ σὸν
 πανάγιον θελημα, μέσον αὐτῶν διαλάμποντα,
 ἔδειξας ὡσπερ ἀστέρα, Μιχαὴλ τὸν ἀρχι-
 στρατήγον.

Υμνολογήσωμεν πάντες, τὸν ἀγαθὸν Κύριον,
 τὸν δωρησάμενον ἡμῖν, τεῖχος ἐχθροῖς ἀπρο-
 σμάχητον, καὶ ἀπερίτρεπτον ἔρεισμα πάντοτε,
 κινδύνων σῴζοντα ἡμᾶς, τὸν ἱερὸν Μιχαὴλ.

Επιστασίαις σου θεαῖς, ἀποτελεῖς πάντοτε,
 τὸν θεῖον οἶκόν σου σαφῶς, ἀμαρτωλῶν
 ἱλαστήριον, ἀδικουμένων προσφύγιον, νόσων τε
 φυγαδευτήριον πασῶν, Θεοῦ πρωτάγγελε.

Θραῦσον υἱοὺς τῆς τῆς Ἀγαρ διηνεκῶς Ἐν-
 δοξε, ἐγειρομένους καθ' ἡμῶν, καὶ τῆς αὐ-
 τῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, καὶ προσδοκίας καὶ θλί-
 ψεως, ὅπως σε ὡς ἀγαθὸν ἡμῶν αἰεὶ, προσάτην
 σέβωμεν.

Θεοτοκίον.

Ακατανόητον θαῦμα, πῶς τοῖς βροτοῖς ἠνω-
 ται, ὁ ἀκατάληπτος Θεός, ἐκ σοῦ σαρκί
 καθ' ὑπόστασιν, ἀποτεχθεῖς Ἀπειρόγαμε, σῴζων
 με τὸν ὑπαχθέντα τῇ φθορᾷ κλοπῇ τοῦ ἄφρεως.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ρώμη τῇ θείᾳ, Στρατιγῆ τῶν Ἀγγέλων πανεὺφημε, περιέρχη πᾶσαν γῆν, δεινῶν ἡμᾶς ἐξαιρούμενος, τοὺς προσκαλυμένους σε, τὸ θεῖον ὄνομα.

Ως θεῖος κήρυξ, ὡς προστατῆς πιστῶν ἀκαταίσχυτος, πλανωμένων ὁδηγός, καὶ παιδευτῆς ἐχρημάτισας, Θεοῦ Ἀρχιστράτηγε, θροειδέστατε.

Τοῦ θείου φέγγους, καθαρώτερον ἔσοπτρον πέφηνας, ταῖς ἐμφάσεις τοῦ σεπτοῦ, λαμπρῶς δεχόμενος Πνεύματος, Μιχαὴλ πρωτάγγελε, ἀξιοθαύμαστε. Θεοτοκίον.

Ο τοὺς αὐλοὺς, συστησάμενος Νόας βουλήματι, τῇ ἐνύλω σου γαστρὶ, οἴκει βυθίσει Πανάμωμε, σαρκὶ καθορώμενος, ὁ ἀθεώρητος.

Ἄλλος. Ὁ στερεῶν βροντῆν.

Παρεσθηκῶς τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, μεθέξει τε θεούμενος, καὶ φωτιζόμενος ἀστραπαῖς, ταῖς ἐκείθεν πεμπομέναις, τοὺς ὑμνητὰς σου φώτισον, Θεοῦ Ἀρχιστράτηγε.

Ο Ἰησοῦς ὡς εἶδέ σε ῥιμφαίαν, ἐν τῇ χειρὶ κατέχοντα, τῇ φοβεῶ σου καταπλαγείς, θεωρία ἀνεβόα. Τί νῦν προστασσεις Κύριε, ποιεῖν τῷ οἰκέτῃ σου;

Τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἄρχων παλαι, ὑπὸ Θεοῦ καθέστηκας. Χριστιανῶν δὲ νῦν βοηθός, Ἀρχιστράτηγε καὶ ῥύστης, τῶν ἀναγκῶν ῥύμενος, αὐτοὺς καὶ τῶν θλίψεων.

Μεγαλωσύνην δῶμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ δόντι ἡμῖν πρόμαχον, καὶ ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν, Ἀρχιστράτηγον τὸν μέγαν, δι' οὗ βαρβάρων πάντοτε, ἀθέων λυτρούμεθα.

Απαγωγῇ βιαία, τοὺς εἰς ἔθνη ἀλλόφυλα τυγχάνοντας, καὶ δουλωθέντας ἐλευσίνως, ἐπανάγαγε ἐν τάχει, ἐκδυσωπῶν τὸν Ὑψιστον, Θεὸν Ἀρχιστράτηγε. Θεοτοκίον.

Ο Δανιὴλ σε ὄρος γράφει μέγα, ὁ Ἀββακὺμ δὲ Ἄχραντε, ὄρος κατάσκιον ἀρεταῖς, καὶ Δαυὶδ τετυρωμένον, ἐξ οὗ ὁ Θεὸς σεσάρκωται, τὸν κόσμον λυτρούμενος.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ουρανίων ταγματῶν δημαγωγός, λειτουργός τε τῆς δόξης τῆς θεικῆς, ἀξίως γενόμενος, τῇ προσταξί τοῦ Κτίστου σου, Χριστιανῶν ὑπάρχεις, μεσίτης σωτήριος, τῇ αὐλῷ σου δόξη, δεινῶν ἐξαιρούμενος. ὅθεν κατὰ χρέος, εὐφημῆμέν σε πάντες, τὴν θείαν σε σήμερον, ἀνυμνοῦντες πανήγυριν, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν

δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὰ θεία σου θαύματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρεις, τὸν φέροντα ἅπαντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ Κτίστην τῆς κτίσεως. ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μελλῶ παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ πλάστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι. καὶ γὰρ δύνασαι ὅσα θέλεις πανύμνητε.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Νοῦς ὁ πρῶτος ὑποστήσας, θείους Νόας βουλήματι, ἀρχηγὸν ἐν μέσῳ, τούτων Μιχαὴλ ἀπειργάσατο, ἐν πανολβίῳ μεθέξει φωτιζόμενον, καὶ νοήσεσι, θεαρχικαῖς ἀστραπτόμενον.

Υμνον ἅγιον σὺν θρόνοις, καὶ Ἀρχαῖς καὶ Δυναμέσι, καὶ ταῖς Ἐξουσίαις, καὶ ταῖς ἱεραῖς Κυριότησιν, ἀναφωνεῖς τῇ Τριάδι, παναἰδίμε, Μιχαὴλ διασώζων, ἡμᾶς τὴν ὑμνητὰς σε.

Μεγαλύνωμεν τὸν πάντων, Ποιητὴν τε καὶ Κύριον, τὸν δι' εὐσπλαγγίαν, δόντα περιφύλαγμα μέγιστον, καὶ ἀδιάπτωτον τεῖχος καὶ χαράκωμα, Μιχαὴλ ἡμῖν, τὸν φωταυγῆ ἀρχιστράτητον. Θεοτοκίον.

Νοερῶς τοῦ σοῦ Παρθένε, τοκετοῦ τὸ παράδοξον, ἐμυεῖτο παλαι, ὁ Ἱεροφάντωρ ἐν πνεύματι, ὄρος κατάσκιον βλέπων, σὲ τρανότατα, ἐξ οὗ Ἅγιος ἦλθε, Θεὸς σωματούμενος.

Ἄλλος. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Σεναχηρεῖμ ὡσπερ παλαι, λαὸν πολὺν κατέστρωσας, θεία προσταξί, τοὺς τῆς Ἁγαρ οὕτω σύντριψον πολεμοῦντας, καὶ κατεπεμβαίνοντας, λαῷ τῷ πιστῷ, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε.

Ως φοβερόν σε τὸ εἶδος, ὡς θαιμαστόν καὶ τὸ κάλλος, Μιχαὴλ ὄντως, ὡς ὑπέρλαμπρος ἡ δόξα σου ἦν δεικνύεις, πᾶσι τοῖς ποθοῦσί σε, τελῶν ἐναργῶς ἀπειρα θαύματα.

Περιπολείων τὰ ἄνω, ἐπιφοιτᾷς ἐκάστοτε, θρικτῶς τοῖς κάτω, συμφορῶν πολλῶν καὶ θλίψεων, καὶ κινδύνων πάντας ἐξαιρούμενος, Θεοῦ Λειτουργέ, τοὺς προσκαλομένους σε.

Ιδε ὁ τόπος ὁ θείος. ἶδε τὸ καταφύγιον τῶν θλιβομένων. ἶδε οἶκος ὁ πανάγιος, ὃν ὁ μέγας ὄντως Ἀρχιστράτηγος, λιμένα πολλῶν, σωζομένων δείκνυσι.

Στύλος πυρός καθωράθης, Ἀρχίππῳ τῷ θεόφρονι, ὅτε ἀπίροις, δῆμος ἄνομος κατέσπευ-

δε, κατακλύσαι ὕδασι τὸ τέμενος τὸ σὸν, ἀρχηγέ τῶν ἄνω Δυναμίμων.

Θεοτοκίον.

Ο Γαβριήλ σοι τὸ Χαῖρε, ἐκ τῶν ὑψίστων Πάναγνε κομίζων ἦλθε· σὺν αὐτῷ οὖν ἐκβῶμεν· Χαῖρε πύλη, μόνος ἦν διώδευσε Χριστὸς ὁ Θεός, σῶζων τὸ ἀνθρώπινον.

ᾠδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Ο φθῆς προηγήμενος, τῆ παλαιῇ Ἰσραὴλ, προσταγαῖς τοῦ ἐξ Ἰακώβ, τοῖς βροτοῖς παχύτητι, ὀφθέντος σώματος, Μιχαὴλ ἀσώματε, τῶν Ἀγγέλων ἀρχιστράτηγε.

Τ αῖς αὐλοῖς λάμπησι, θεούμενος αἰεὶ, ἐν μεθεξέσει θεαρχικῇ, καὶ ἡμῖν τὴν ἔλλαμψιν, τὴν φωτοδότιδα, χορηγεῖς Πρωτάγγελε, παραδόξως θαυμαζόμενος.

Ο ραιώθη χάριτι, ὁ θεῖός σου ναός· ἐν αὐτῷ γὰρ ἐπιφοιτῶν, ἰαμάτων πέλαγος, τοῦτον ἀνέδειξας, Μιχαὴλ πρωτάγγελε, καὶ παθῶν ἀλεξιτήριον.

Θεοτοκίον.

Ν οερῶν Ἀγγέλων σε, ἀνέδειξε Θεός, ἀνωτέραν καθυποδύς, τὴν σὴν μήτραν Ἀχραντε, τὴν παναμώμητον· ὃν δυσώπει πάντοτε, οἴκτειρῆσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἄλλος. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Π ρογνόντες τὰ θαυμασία, ἃ ἔμελλες Πρωτάγγελε, ἐπιτελεῖν ἐν τῷ τεμένει σου, οἱ κήρυκες τοῦ Λόγου, πᾶσι προκατήγγειλαν, ὧν ἡμεῖς τὴν ἔκθασιν, καθορῶμεν ἐναργῆ.

Τ ἡ θεία εἰσηγήσει σου, Ἀρχάγγελε ἀνίστησιν, οἶκον εὐκτήριον τῷ ὕδατι, τῷ βρύοντι τὴν χάριν, εἰσθλέψας τὴν ἴασιν, τῆς παιδὸς ὁ παλαιῆ σου, βλασφημῶν τὰς δωρεάς.

Π ροσέλθετε ἀρύσασθε, χάριν ὁμῶς καὶ ἔλεος· τῶν ἰαμάτων ἡ ἀένναος, πηγὴ πρόκειται πᾶσιν, ἣν ὁ Ἀρχιστράτηγος, θείας ἐπινεύσεσιν, ἐφανέρωσεν ἡμῖν.

Τ τυφλοῖς τὸ βλέπειν δίδοται, καὶ τοῖς κωφοῖς εὐήκοον, χωλοῖς δὲ πᾶσιν εὐδρομία, ἀλάλοισ εὐφωνία, ἐν θείῳ οἴκῳ σου, Μιχαὴλ πρωτάγγελε, παροχεῦ τῶν ἀγαθῶν.

Β αρβαίρων θραῦσον φρύαγμα, ζητούντων σε τὸ ποίμνιον, ἐξαφανίσαι Ἀρχιστράτηγε· τοὺς δέγε συλληφθέντας, ὑπ' αὐτῶν ἀναρρύσαι, αἰχμαλώτους πάντοτε, εὐφημεῖν σε σὺν ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Α γγελικῶν Δυναμίμων, Παρθένε ὑπερέχουσα, καὶ τετοκυῖα τὸν ἀπάντων, Θεὸν καὶ βασιλέα, σὺν αὐτοῖς ἰκέτευε, Παναγία Δέσποινα, διασώζεσθαι ἡμᾶς.

ᾠδὴ ε'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Α γάλλεται, τῶν Πιστῶν ἡ πληθὺς εὐφημοῦσά σε, καὶ δοξάζει, τὸν πανάγιον Λόγον συνάψαντα, τοὺς βροτὸς Ἀγγέλοις, Μιχαὴλ τῆ αὐτοῦ ἀγαθότητι.

Σ τρατόπεδα, Ἰσραὴλ διεσώσω φαινόμενος· καὶ τὰς θείας, προσταγαῖς ἐκτελῶν Ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐχθροὺς καθεῖλες, καὶ εἰς τέλος αὐτοὺς ἐξηφάνισας.

Ο ἴδεδέ σε, Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ προσεκύνησεν, ἐρωτήσας, τὸ σεπτόν σε καὶ ἅγιον ὄνομα, Ἀρχηγέ Ἀγγέλων, εὐλαθεία καὶ φόβῳ κρατούμενος.

Θεοτοκίον.

Μ ακάριος, ὁ λαὸς ὁ αἰεὶ μακαρίζων σε, μακαρία, ἡ τέκνησα Θεὸν τὸν μακάριον, τῆς βροτοῦς δι' οἴκτον, ἀπορρήτῳ ἐνώσει θεώσαντα.

Ἄλλος. Ζάλη με λογισμῶν.

Τ οὺς παλαιὴ βυληθέντας ἀφανίσαι, ποταμίους ρείμασι τὸ ὕδωρ τῆς εὐλογίας, ὃ παρέσχες Ἀρχάγγελε πιστοῖς, ἀπέδειξας ἀπράκτους, ἐπιστάσια φρικῶδει σου.

Π αῖλαι μὲν Μωϋσῆς ἐπληξε πέτραν, καὶ ἐρρύη ὕδατα· νῦν δὲ σου ῥήξαντος πέτραν, κατεπόθησαν ρεῖθρα ποταμῶν, εἰσέτι μαρτυροῦντα, τὸ θαῦμα θεῖε Ἀρχάγγελε.

Ο ἰ παλαιὴ τῆς μανίας τῶν εἰδῶλων, ζόφον περικείμενοι κακοπιστίας, τῷ θείῳ προσερχόμενοι οἴκῳ σου, τὸ φῶς τῆς γνώσεως, εὐχαῖς σου περιφανῶς ἐκομίζοντο.

Τ ὁ εἶδος καὶ ἡ φύσις σε πυρίνη, πιστοὺς μὲν φωτίζουσα, φλογίζουσα δὲ ἀπίστους, Ἀρχιστράτηγε θείων λειτουργῶν, προστατάτα τῶν ἐν πίστει, εἰλικρινεῖ εὐφημούντων σε.

Τ ἣν θεῖαν τοῦ Δεσπότητος εὐσπλαγγνίαν, ἐν πᾶσι μιμούμενος, ὀρέγεις ταπεινοῖς χεῖρα, καὶ ἰᾶσαι συντρίμματα ψυχῶν, καὶ παύεις τὰς ὀδύνας, τῶν προστρεχόντων σοι Ἄγιο.

Θεοτοκίον.

Τ ὄπον σε προεώρα ὁ Προφήτης, ἐν ᾧ Λόγος γέγραπται, δακτύλῳ Πατρὸς Παρθένε· ὃν ἰκέτευε βίβλῳ τῆς ζωῆς, ἡμᾶς καταγραφῆναι, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξάζοντας.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Α ρχηστράτηγε Θεοῦ, λειτουργέ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὁδηγέ, καὶ ἀρχηγέ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν αἴτησαι καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Ὁ Οἶκος.

Ε φθῆς φιλόνηπε ἐν Γραφαῖς σου, πλήθη χαίρειν Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ ἐπ' ἀνθρώπων.

ἐνὶ μετανοοῦντι ἀθάνατε· ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐν ἀνομίαις, ἀναμάρτητε μόνε καρδιογνώστα, σέδυσωπεῖν καθ' ἐκάστην τολμῶμεν ὡς εὐσπλαγχνον, οἰκτεῖραι, καὶ καταπέμψαι ἀναξίοις κατάνυξιν Δέσποτα, παρέχων ἡμῖν συγχώρησιν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν γὰρ πρεσβεύει σοὶ ὁ τῶν Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Συναξάριον.

Τῆ 5. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ ἀνάμνησις τοῦ γενομένου παραδόξου θαύματος ἐν Κολασσαῖς τῆς Φρυγίας παρὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ.

Στίχοι.

Ἔφθης Μιχαήλ Νῶε σὼ ναῶ νέος,
Χώνη ποταμῶν τὸν κατακλυσμὸν λύων.

Ῥοῦν Μιχαήλ ποταμῶν χώνευσε, Νόων ἀγὸς,
ἕκτη.

Φθόνῳ τηκόμενοι ἐπὶ ταῖς παραδόξως γενομένοις ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ ἄνδρες ἐλληνίζοντες, τὸν παραρρέοντα ἐγγυθεν ποταμὸν ἐβουλεύσαντο κατὰ τοῦ ναοῦ στρέψαι, ὥστε καὶ τὸν λαὸν κατακλῦσαι, καὶ τὸν προσμένοντα ἐν αὐτῷ ἄνδρα τίμιον, τὸν Ἀρχίππον, ἀπολέσαι. Φανείς δὲ καὶ μόνου ὁ Θεῖος Ἀρχιστράτηγος, καὶ θαρρῆν ἐγκλεισάμενος τῷ Ἀρχίππῳ, πλήσσει ράβδῳ τὴν πέτραν, καὶ πάροδον ἐν αὐτῇ ποιήσας τοῦ ποταμοῦ, ἐξ ἐκείνου μέχρι καὶ τοῦ νῦν παροδεύων ὁράται χωνευόμενος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Ἀθλησις τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐδοξίου, Ζήνωνος, Ῥωμύλου, καὶ Μακαρίου.

Στίχ. Τμήθησαν Εὐδόξιος, Ῥωμύλος, Ζήνων,
Καὶ Μακάριος· μακαριστοὶ, τοῦ τέλους!

Οὗτος ὁ ἅγιος Ῥωμύλος ἐπὶ Τραϊανῷ τὴν κεφαλὴν ἀφῆρήθη, χιλίους ἐπὶ μυρίους Χριστιανούς χωραῖς τισὶν ἐξορία παραπεμφαμένου, καὶ πικρῷ θανάτῳ ὑποβαλόντος. Ἐπὶ δὲ Διοκλητιανοῦ Εὐδόξιος, τοὺς ἀναζητοῦντας αὐτὸν στρατιώτας ξεναγήσας, ὁμολογεῖ αὐτὸς εἶναι Εὐδόξιος. Τῶν δὲ φεύγειν συμβουλευσάντων, οὗτος, γυναικὸς, τέκνων, οἰκείων, οἴκου, καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιλαθόμενος, παρίσταται τῷ Ἡγεμόνι Μελιτινῆς. Καὶ πρῶτον μὲν τὴν ζώνην, ἣτις ἦν παράσημον τῆς τοῦ Κόμητος ἀρχῆς, ἐξ ἑαυτοῦ ἀφελὼν, τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀρχοντος ἐπιρρίπτει· καὶ σὺν αὐτῷ ὁ περιστῶς ὄχλος τοῦ καταλόγου παντός, τέσσαρες ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καὶ χίλιοι ὄντες, τὸ αὐτὸ διεπράξαντο. Εἶτα, ταθεῖς ἐκ τεσσάρων ὁ Θεῖος Εὐδόξιος, τυπτεται τὰς πλευράς, καὶ ξίεται, καὶ τότε τὸν διὰ ξίφους θάνατον δεχθῆναι κελεύεται. Καὶ ἐπεὶ κατέλαβε τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, τὴν σύζυγον μεταστραφεὶς ἐκεῖθεν ὁρᾷ· καὶ ὡν ἐνετείλατο αὐτῇ πρότερον ἀναμνήσας, καὶ πέρασ ἀγαθὸν πᾶσιν ἐπιθεῖναι ἐπισκῆψας, τελευταίαν ἐντελὴν δέδωκεν αὐτῇ μὴ ἐπιδακρύσαι τῇ αὐτοῦ ἐκδημία, ἀλλ' ἐν τῷ χωρίῳ ἀμνημον τάφου αὐτῷ σχεδιάσαι, καὶ ἐπιχῶσαι ἐν τούτῳ τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ τιμῆσαι μᾶλλον τὴν ἡμέραν ἐκείνην λαμπροφορία, καὶ τῇ ἄλλῃ φαιδρότητι.

Εὐθὺς οὖν χεῖρας ὁ Μάρτυς καὶ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ἀνασχὼν, τὴν ἱεράν κεφαλὴν ἀποτέμνεται μετὰ τοῦ φι-

τάτου αὐτοῦ Ζήνωνος, ὧ, κλαίουσι διὰ τὸν τοῦ Μαρτύρος χωρισμὸν, προεῖπεν ὁ Μάρτυς μὴ χωρισθῆναι αὐτοῦ, ἀλλ' ὁμοῦ τελειωθῆναι· ὁ καὶ γέγονεν, ἀποτμηθέντος ξίφει καὶ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν λοιπῶν σὺν τῷ ἁγίῳ Εὐδοξίῳ ἁγίων Μαρτύρων.

Ἑπτὰ δὲ ἡμερῶν παρελθουσῶν, ὄναρ ἐπιστὰς τῇ συζύγῳ ὁ Μάρτυς Εὐδόξιος, ἐπισκῆπτει αὐτῇ εἰπεῖν τῷ Μακαρίῳ ἀπιεῖναι πρὸς τὸ πραιτώριον· ἐν ᾧ δὴ ἀπελθὼν, καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι ταῖς εἰδώλοις, τὴν μακαρίαν καὶ αὐτὸς ἀποτέμνεται κεφαλὴν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Οἱ Ἅγιοι ἑκατὸν τέσσαρες καὶ χίλιοι στρατιῶται, καὶ ἡ ἁγία Καλοδοτή, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Διεκὰς δεκαπλῆ καὶ χιλιάς Μαρτύρων,
Καὶ τετραὶς ἀπλῆ, συντελευτῶσι ξίφει.

Καλοδοτή, τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,
Καλῶν δοτῆρι σοὶ παρίσταται Λόγε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Οἱ ἅγιοι Φαῦστος ὁ πρεσβύτερος, Μακάριος, Ἀνδρέας, καὶ ὁ μοναχὸς Βίβος, Κυριακὸς, Διονύσιος, Ἀνδρόνικος· καὶ αἱ ἅγιοι Ἀνδροπελαγία, καὶ Θέκλα· καὶ Θεόκτιστος ὁ Ναύκληρος, καὶ ἕτερος Κυριακὸς ὁ Δημότης, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὴν γῆν ὁ Φαῦστος ἐκλιπὼν διὰ ξίφους,
Πρὸς φαῦσιν ἦρθη τῆς ἄνω κατοικίας.

Ξίφει θανόντες Μακάριος, Ἀνδρέας,
Ἔδουσαν ἄμφω τὴν μακαρίαν τρίβον.

Τὸν ἀρετῆς στέφανον ἀρνεῖται Βίβος,
Εἰ μὴ στέφανον καὶ τὸν ἐκ ξίφους λάβη.

Διονυσίῳ συμφρονήσαντας δύο,
Διονυσίῳ συγκατέκτεινε ξίφος.

Ὡς ἀνδρική τις ἦν Ἀνδροπελαγία,
Πρὸς τὴν κεφαλῆς ἐκτομὴν, ὡς ἡ Θέκλα.

Θεόκτιστος Ναύκληρος ἐκτμηθεὶς κάραν,
Ψυχῆς ἰθύνει τὸ σκάφος πρὸς τὸν πόλον.

Ὁ Κυριακὸς Δημότης, ἀλλ' ἐκ ξίφους,
Συνθιασώτης τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι, ἐν ταῖς ἡμέραις Δεκίου τοῦ βασιλέως, διεβλήθησαν ὡς Χριστιανοὶ Οὐαλερίῳ, τῷ Ἀρχοντὶ Ἀλεξανδρείας. Παραστάντων οὖν τῶν Ἁγίων, καταπληγείς Οὐαλέριος τὸ στερρὸν αὐτῶν καὶ ἀκατάπληκτον, τὴν διὰ ξίφους τιμωρίαν κατ' αὐτῶν ἀπέφηνε. Καὶ οὕτω τελειωθέντων, τὰ τούτων σώματα ὑπὸ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φιλοχρίστων ἀνακομισθέντα, ἐναπετέθησαν τῇ πόλει, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Συνέδραμε καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸ Δεύτερον ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Α'πσκοπήσας Δανιὴλ, εἶδε συνεσῶτά σε μάκαρ, καὶ συνετίζοντα αὐτόν, ἐν Οὐβάλ (*) ἢ ἐώρακεν ὄρασιν, Γαβριὴλ ἀστραπόμορφε, Μιχαὴλ τε μετὰ ταῦτα αὐτῷ δηλοῦντα.

Τοὺς τῶν Ἀγγέλων ὀδηγούς, τοὺς Θεοειδεῖς καὶ φωσφόρους, τὸν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, τοὺς ἡμῶν ἀγαθοὺς παρακλήτορας, καὶ προστατάτας καὶ φύλακας, εὐφημήσωμεν ἐν πίστει μεγαλοφώνως.

Ὁραῖος καὶ πανευπρεπής, καὶ Θεοειδής χρηματίσας, δημαγωγὸς τῶν λειτουργῶν, τῶν αὐλῶν ἐν πνεύματι γέγονας, Μιχαὴλ φωταυγέστατε σὺν αὐτοῖς οὖν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δυσώπει.

Θεοτοκίον.

Νοῦ τοῦ μεγάλου ἀληθῶς, Λόγον τὸν αἰδίου Κόρη, ἐν σοὶ ἀρρήτως καὶ φρικτῶς, κατοικήσαντα βλέπων ἐδόησε, Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· Χαῖρε θρόνε τοῦ Ὑψίστου εὐλογημένη.

Ἄλλος. Τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ.

Συνεσῶτά σε ποτέ, ὁ Δανιὴλ ὡς κατεῖδε, δελία ὅλως ληφθεῖς πεφόβηται, καὶ τοῖς πασὶ τοῖς σοῖς προσπελάσας, συνετίζεται σαφῶς, μυστηρίων ἀφανῶν, τὴν δηλῶσιν κραυγαίων· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς ἐθνῶν ἐπαγωγαῖς, ἀπαγομένης δεσμῆς, εἰς τόπους λίαν μακρὰν τυγχάνοντας, σὲ δὲ προστατὴν προσκαλουμένους Ἀρχιστράτηγε Θεοῦ, προσεπανάγεις ἐν χαρᾷ, κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροὶ, κατανοῦντές σε πόθῳ, χοροσασίαις βροτῶν ὑμνόμενον, χαρᾶς πληροῦται ἀδιαδόχου, καὶ δοξάζουσι Θεόν, τὸν διὰ σπλάγγνα οἰκτιρῶν, τῆς κάτω συνάψαντα, τοῖς οὐρανοῖς μυστικῶς, Ἀρχάγγελε Μιχαὴλ.

Ποῖος τόπος ἀμοιρεῖ, τῶν σῶν ἀπειρῶν θαυμάτων; ποία σε πόλις ἐκ ἔχει πρόμαχον; ποία ψυχὴ καταπονημένων, οὐ καλεῖ σε βοηθόν,

(*) Ἐγράφετο ἐντε τῷ χειρογράφῳ καὶ τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις, Χοβάρ· ἀλλ' ὁ Χοβάρ ἐστὶν ἢ ὁ Εὐφράτης ποταμὸς κατὰ τινάς, ἢ μᾶλλον παραπόταμον αὐτοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὑπῆρχεν ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ, ὅταν εἶδε τὰς θείας ἐκείνας ὁράσεις (Ἰεζ. α. 1.). Ὁ δὲ Οὐβάλ, ὃς τις καὶ Εὐλαῖος καλεῖται ὑπὸ τῶν Γεωγράφων, ἐστὶ ποταμὸς τῆς Ἑλιμαΐδος (περσικῆς) χώρας, ῥέων ἐγγύτατα τῆς πόλεως Σούσων· ὅπου εὐρισκόμενος ὁ Δανιὴλ, εἶδε τοῦ κρίου καὶ τράγου τὴν ὄρασιν ἣν καὶ ἐσαφήνισεν εἰς αὐτόν ὁ Γαβριὴλ (Δαν. ἡ, 2...). Ὁ αὐτὸς Γαβριὴλ ἔπειτα, ἐν ἑτέρᾳ ὁπτασίᾳ πλησίον τοῦ Τίγριτος ποταμοῦ, φανείσκει πρὸς τὸν Δανιὴλ, δεόμενον τοῦ Θεοῦ τρεῖς ἑβδομηκοντάς νῆστιν, περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ὁμογενῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας, εἶπε πρὸς αὐτόν, ὅτι μόνος ὁ Μιχαὴλ, ἀρχῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ἐγένετο βοηθὸς αὐτοῦ εἰς τοῦτο (Αὐτ. ε. 4. 13. 21.).

τὸν Ἀρχιστράτηγον Θεοῦ; χαρμονικῶς βοῶσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πλανωμένων ὀδηγός, ἀδικουμένων προστατῆς, ὀλιγοψύχων παραμυθία τε, χειμαζομένων ὑπὸ πνευμάτων, γαληνότατος λιμὴν, ἀμαρτωλῶν, ἐγγυητῆς, νοσοῦντων ἐπίσκεψις, ἐσκοτισμένων φωστήρ, σὺ εἶ Ἀρχάγγελε Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, καὶ Λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην, σαρκὶ τεκοῦσα πάναγνε Δείσποινα, τῆτον αἰεὶ ἄχραντε δυσώπει, ὅπως λύσιν τῶν δεινῶν, καὶ πολλῶν ἀμαρτιῶν τὴν ἄφεσιν λάβωμεν, ὑμνολογοῦντες αὐτοῦ, τοὺς ὑπὲρ νῦν οἰκτιρμούς.

ᾠδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Νοερῶν ἀσωμάτων ταξίαρχος, πρεσβευτῆς τῶν ἀνθρώπων σωτήριος, θεῖος Θεοῦ διάκονος, Μιχαὴλ ἀνεδείχθης, μέλπων ἀπαύστως· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Οἱ φωστῆρες οἱ δύο οἱ πάμφωτοι, Μιχαὴλ Γαβριὴλ σε Ἀρχάγγελοι, τρισσοφαῆς Θεότητος, φρικτωρίαις τὴν κτίσιν φωταγωγοῦντες, τῶν δεινῶν τὴν ὀμίχλην διώκετε.

Ὁς καλοὶ κυβερνῆται Ἀρχάγγελοι, πρὸς λιμένα τοῦ θείου θελήματος, τὴν ψυχικὴν ὀλκάδα μου, διασώσατε ζάλη ἀμαρτημάτων, περιπίπτουσιν καὶ κινδυνεύουσιν.

Θεοτοκίον.

Νυμφοστόλος ὁ θεῖος Ἀρχάγγελος, ἐπιστάς προσεφώνει τὸ Χαῖρέ σοι, Νύμφη Θεοῦ ἀνύμφευτε, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ διάσωσμα καὶ περιτείχισμα.

Ἄλλος. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Γῆν διέρχη ὡς ἀστραπὴ, βούλημα τὸ θεῖον ἐκπληρῶν περιπολεῖς τῆς οὐρανοῦς, προηγούμενος τῶν Ἀγγέλων· τὸ κλέος σου μέγα, ὑπὲρ νοῦν δὲ τὰ ἀπειρα θαύματα, ἅπερ ἐπὶ πᾶσαν, φρικτῶς τελεῖς τὴν κτίσιν.

Οἱ αὐτόπται τοῦ δι' ἡμᾶς, σώματι φανέντος ἐπὶ γῆς, Φίλιππος ὁ πανευκλεῆς, καὶ ὁ μέγιστος Θεολόγος, ἐμπνεύσει θείαις, τὴν ἀένναον χάριν Πρωτάγγελε, σοῦ τῶν ἰαμάτων, προλέγουσι πανσόφως.

Ράβδῳ παλαίᾳ ὁ Μωϋσῆς, ἔτεμε τὴν θάλασσαν· καὶ νῦν, ὁ Ἀρχιστράτηγος Θεοῦ, τῇ δυνάμει τῇ ἀοράτῳ, ὡς ράβδῳ φανείσῃ, τὰ ἀτάκτως φερόμενα ὕδατα, ὡσπερ ἐν χωνείᾳ, τῇ πέτρᾳ παραπέμπει.

Ὁς παμμέγιστος οὐρανός, δεικνύται ὁ οἶκος ὁ σεπτός, τοῦ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγοῦ, ἐν

ὡς θαύμασιν ὡσπερ ἄστροις, φωτίζονται πάσαι, τῶν πιστῶν αἱ καρδίαι δοξάζουσαι, τὸν ἀγαθόδοτην Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωσπερ πάλαι τοῦ Βαλαάμ, τὴν ἄλογον ἐκώλυσας ὀρμὴν, τῇ τοῦ ἀλόγου, Στρατηγῆ τῶν Ἀγγέλων, ἐν λόγῳ φρικῶδει στάσει, υἱοὺς τοὺς τῆς Ἄγαρ κινουμένους, ἀλόγως ἐκάστοτε, καθ' ἡμῶν ἀπράκτους, ἀπόδειξον εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον.

Πῦρ ἐκύησας οὐδαμῶς, φλογίσαν σε Παρθένη τὴν νηδύν. Λόγον ἐγέννησας Πατρός, ἐξαιρούμενον ἀλογίας, τοὺς λόγοις τοῦ πλάθης ὑπακούσαντας, καὶ παρακούσαντας, τοῦ πεποιηκότος Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου.

Ωδὴ 2. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ιδοὺ ἡ εὐπρέπεια τοῦ σου, Ἀρχάγγελε, Δείου αἴκου διαλαάμπουσα, τῇ φωταυγεί σε παρθεσία, θαυμάτων ἀσπραπὰς ἐπαφίησι, καὶ σκότος νοσημάτων ἐκάστοτε, ἀποδιώκει Δεῖα χάριτι.

Ως ζεῦγος ὠραῖον καὶ τερπνὸν ὑπάρχοντες, τοῦ Δεσπότη τοῦ προστάγματα, τοῖς ἐπιγῆς διακονεῖτε, Ἀρχάγγελοι δεινῶν ἐξαιρούμενοι, καὶ πᾶσι φωτισμὸν ἐπιπέμποντες, σωτηριῶδη Δεῖφ Πνεύματι.

Σήμερον συγχαίρουσιν ἡμῖν ἀσώματα, Δεῖοι Νόες ἀνυμνούμενον, βλέποντες τοῦτον ὑπὸ πάντων, τὸν μέγαν καὶ φαῖδρον Ἀρχιστράτηγον, ἡμῖν τε φωτισμὸν ἐξαιτούμενον, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Η Δεῖα δυὰς καὶ φωταυγῆς, Ἀρχάγγελοι, Μιχαὴλ τε πανσεβάσμιε, καὶ Γαβριὴλ δεδοξασμένε, Τριάδι τῇ σεπτῇ παριστάμενοι, πταισμάτων ἐνοχῆς καὶ κολάσεως, αἰωνιζέσης ἡμᾶς ῥύσασθε.

Θεοτοκίον.

Φωνῇ τοῦ Ἀγγέλου Γαβριὴλ συνέλαβες, Θεὸν Λόγον Παναμώμητε, λόγῳ ταῖς ἄνω στρατηγίας, παῖσαντα καὶ λόγον παρέχοντα, ὑμνεῖν τὴν ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν, τούτου ἀγίαν συγκατάβασιν.

"Ἄλλος. Ἐποίησε κράτος.

Ως ὠφθῆς ἀνθρώποις, διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, ἐπέστησας Ἀγγέλους τούτοις Λόγε, διαφυλάττων αὐτοὺς, ἀπὸ βλάβης πονηρᾶς, μεθ' ὧν Μιχαὴλ τὸν θαυμασόν· δι' οὗ σε δυσωπῶμεν, πᾶσιν ἡμῖν δώρησαι, ἰλασμόν πταισμάτων.

Ισχύν σε καὶ κράτος, ὁ πιστός σε Βασιλεὺς, Πρωτάγγελε καὶ σύμμαχον πρὸς ἔθνη, πολέμια καὶ δεινά, κεκτημένος τὴν αὐτῶν, τροπούται ἀπόνοιαν αἰεὶ, καὶ εὐχαριστηρίους, διὰ σου τῷ Πλαστοργῷ, ὡδὰς ἀναπέμπει.

Ωδὴν προσφωνεῖ σοι, ἅπας πάντοτε πιστός, τῷ μέλποντι ἀπαύστως ἐν ὑψίστοις, σὺν μυριάσι πολλαῖς, τὴν τρισάγιον φωνὴν· Προσάγαγε πάντας τῷ Θεῷ, ἐκ συμφορῶν καὶ πόνων, ἐκλυτρούμενος ἡμᾶς, ἀρχηγὲ Ἀγγέλων.

Σκιρτάτω ἡ κτίσις, ἀνυμνοῦσα μυστικῶς, τὸν μέγαν Ἀρχάγγελον Κυρίου· ὑπάρχει γὰρ ὁδηγὸς πλανωμένων, καὶ λιμὴν πολλῶν, συμφοραῖς καὶ πειρασμοῖς, αἰεὶ χειμαζομένων, καὶ νοσούντων ἰατρὸς, καὶ θαυμάτων βρῦσις.

Η γίασας τοῦτον, τὸν σεβάσμιον ναόν, καὶ ἔδειξας αὐτὸν πηγὴν θαυμάτων, ἐν ᾧ ἐστῶτες ὁμοῦ ἐκβοῶμέν σοι πιστῶς· Ἀρχάγγελε αἴτησαι ἡμῖν, ἀμαρτημάτων λύσιν, συμφορῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ πολλὴν γαλήνην.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσα Παρθένη, πλατυτέρα οὐρανῶν, ἐχώρησας Θεὸν ἀνερμηνεύτως, ὃν Ἀσωμάτων χοροὶ, ἀνυμνοῦσι μυστικῶς· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε ἀγνή, πάντα ἡμᾶς σωθῆναι, τοὺς σὲ μακαρίζοντας, φωναῖς ἀσιγήτοις.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αθροίσθητε καὶ ἴδετε, ἡ ἀνθρωπότης ἅπασα· θεάσασθε ξένον θαῦμα, τὸ τελεσθὲν ἐν ταῖς Χώναις. Μιχαὴλ ὁ ἀσώματος, ῥάβδῳ τὴν πέτραν ἐρρήξε, καὶ ποταμοὺς ἠκόντισε, κατερχομένους ἀτάκτως, ἐπὶ τὸ ἅγιον ὕδωρ.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Εικόνοσ ἧς μετέλαβον, θεουργικῶς τῆς κρείττονος, ἐξώσθην, οἴμοι ὁ τάλας! δι' ἀκρασίας τῆς πάλαι· σὺ δὲ Χριστέ ὡς εὐσπλαγχνος, ἀρρήτως κοινωνήσας μοι, τοῦ χειρόνος μετέληφας, καινοποιήσας Σωτῆρ με παρθενικῶν ἐξαιμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψαλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίζοντες, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχομένῳ βοήσωμεν τὸν ὕμνον. Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος· ὁ συναΐδιος Λόγος Ἅγιος εἶ· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Δις.

Τῶν οὐρανίων πρωτεύων ἐν παρρησία πολλῇ, καὶ παρεστῶς τῷ θρόνῳ, τῷ ἀστέκτῳ ἐν δόξῃ, αὐτόπτα τῶν ἀρρήτων, σῶσον ἡμᾶς, Μιχαὴλ ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ταῖς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων πρῶτος ὑπάρχων σαφῶς, καὶ λειτουργὸς τῆς Δείας, φωταυγίας ἐκείνης, αὐτόπτης τε καὶ μύστης, σῶσον

ἡμᾶς, Μιχαὴλ ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐτησίως τιμῶντάς σε εὐσεβῶς, καὶ ὑμνοῦντας τὴν Τριάδα πιστῶς.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Οπου ἐπισκιάσει ἡ χάρις σου Ἀρχάγγελε, ἐκεῖθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις· οὐ φέρεי γὰρ τῷ φωτί σου προσμένειν, ὁ πεσὼν Ἐὐσφόρος. Διὸ αἰτούμεν σε, τὰ πυρφόρα αὐτοῦ βέλη, τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα, ἀπόσβεσον τῇ μεσιτείᾳ σου, λυτρώμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ, ἀξιύμνητε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἀπὸ τῆς Κανόνος, Ὡδὴ γ' καὶ ε'.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Ο' ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

(Ὁ) Ἀπόστολος, πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοί, εἰ ὁ δὲ Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος.

Ἀλληλουῖα.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος, ὁ ἀκούων ὑμῶν.

Κοινωνικόν.

Ο' ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ.

ΤΗ Ζ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Προεόρτια τῆς Γεννήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σώζοντος.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Ἐὰν ἡ προεόρτιος αὕτη ἡμέρα τύχη ἐν Κυριακῇ, καταλιμπάνεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μάρτυρος, καὶ ψάλλονται Ἀναστάσιμα ε' καὶ τῶν Προεορτίων δ'. Δόξα, Προεόρτιον. Καὶ νῦν, τὸ α' τοῦ Ἦχου. Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα, καὶ νῦν, Προεόρτιον. Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ Προεόρτια δ'. Δόξα, τὸ Ἑωθινόν. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη, κτλ. Ἐὰν δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ψάλλονται, ὡς κεῖνται ἐφεξῆς.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῆς Θεοτόκου τρία, καὶ τοῦ Ἁγίου τρία.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῆς παγκοσμίου τῷ κόσμῳ, χαρᾶς ἀνέτειλαν, αἰνοῦνται ἀκτίνες, προμνηύσαι πᾶσι, τὸν

ἥλιον τῆς δόξης, Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν τῇ γεννήσει σου Ἀχραντε· σὺ γὰρ μεσίτις ἐδείχθης τῆς ἀληθοῦς, εὐφροσύνης τε καὶ χάριτος.

Η προεόρτιος αὕτη, δόξα σου Ἀχραντε, προκαταγγέλλει πᾶσι, τὰς τῆς σῆς εὐμενείας, λαοῖς εὐεργεσίας· σὺ γὰρ τῆς νῦν, εὐφροσύνης ἢ πρόξενος, καὶ τῆς μελλούσης αἰτία χαρᾶς ἡμῖν, καὶ τρυφῆς θείας ἀπόλαυσις.

Η θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τὸ κλέος, τῆ Δαυὶδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἀννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Τοῦ Ἁγίου, Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Σθένει δυναμούμενος, τὸ ἀσθενές σου Μακάριε, τοῦ ἡμῶν τὴν ἀσθένειαν, θελήσει φορέσαντος, τῶν Μαρτύρων δρόμον, διήνυσας χαίρων, καὶ τὸν ἀνίσχυρον ἐχθρόν, ὠραιότατοις ποσὶ συνέτριψας· διό σοι ἀνεπλέξατο, νικητικὰ διαδήματα, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ Σωτῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εχθροὺς ἐτραυματίσας, τῷ τραυματίζεσθαι Ἐνδοξε, καὶ εἰς γῆν κατηδάφισας, Σταυρόν ὀπλισάμενος, καὶ τὴν παντευχίαν, περιβεβλημένος, τὴν ἀδιάρρηκτον σαφῶς καὶ τὴν ἀγάπην ἐνστερνισάμενος, τοῦ σὲ πρὸς βασιλεία, τὰ νοητὰ μετοικήσαντος, ὡς ἀήτητον Μάρτυρα, ὡς οὐράνιον ἄνθρωπον.

Σωτῆρα καὶ Κύριον, τὸν ὑπὲρ σοῦ τὰ ἐκούσια, ὑποστάντα παθήματα, σαφῶς ἐκμιμούμενος, ἀθλοφόρε Σώζων, σαυτὸν ἐκουσίως, πρὸς αἰκισμοὺς πρὸς ἐκτομαίς, πρὸς ἀνυποίτους βασάνους δέδωκας· διό σε ἀντημεΐφατο, ἐπουρανίοις χαρίσμασι, καὶ πηγὴν ἰαμάτων σε, ταῖς ποθοῦσιν ἀνέδειξε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν πάνσεπτόν σου γέννησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας, τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἰκετεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν ταῖς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια,

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς ἐξ ἀγόνου μητρὸς, καὶ ἀκάρπου στερρώσεως, ράβδος ἄνθος φέρουσα, ἀναφύετε σήμερον, ἡ Θεομήτωρ καὶ ἀπειρόγαμος, ἐκ τῶν δικαίων Ἰωακείμ

καὶ Ἄννης· ὄθεν καὶ χαίρει νῦν, Προφητῶν τὸ σύστημα, Πατριαρχῶν, πᾶσα ἡ ὁμήγυρις, ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς.

Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Σήμερον Δαυὶδ ἀγαλλεται, καὶ Ἰεσσαὶ νῦν σκιρτᾷ, καὶ Λευὶ μεγαλύνεται, καὶ χαίρει τῷ πνεύματι, Ἰωακείμ ὁ δίκαιος, καὶ ἀτεκνία τῆς Ἄννης λύεται, τῇ σῇ γεννήσει Μαρία ἄχραντε, θεοχαρίτωτε· καὶ Ἀγγέλων σύστημα, σὺν τοῖς βροτοῖς, πάντες μακαρίζομεν, τὴν θείαν μήτραν σου.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Χαίροις τῶν βροτῶν τὸ σύστημα· Χαίρε Κυρίου ναε· χαίρε ὄρος τὸ ἅγιον· χαίρε θεία τράπεζα· χαίρε λύχνε ὀλόφωτε· χαίρε τὸ κλέος τῶν ὀρθοδόξων σεμνή· χαίρε Μαρία, Μητηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· χαίρε πανάμωμε· χαίρε θρόνε πύρινε· χαίρε σκηνή· χαίρε βάιτε ἀφλεκτε· χαίρε ἡ πάντων ἐλπίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄. Γερμανοῦ.

Η παγκόσμιος χαρὰ, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἡ πανύμνητος Παρθένος· ἥτις δι' ὑπερβολὴν καθαρότητος, ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος γίνεται, καὶ μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται. Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ, καὶ ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαυὶδ, ἡ θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ἡμῖν· διὸ καὶ χαίρει ἡ σύμπασα καὶ καινουργεῖται· συγχαίρει τε ὀμοῦ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ. Δίνεσατε αὐτὴν, αἱ πατριαὶ τῶν ἔθνων. Ἰωακείμ εὐφραίνεται, καὶ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγαῶσα· Ἡ στείρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τεχθεῖσα παραδόξως, στερωτικῶν ἐξ ὠδίνων, παρθενικῶν ἐκ λαγόνων, ἐκύησας ὑπὲρ φύσιν· ὠραῖος φανεῖσα γὰρ βλαστὸς, ἐξήνησας τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν· διὰ τῆτο αἱ Δυνάμεις τῶν ἑρανῶν, βοῶσί σοι Θεοτόκε· Δόξα τῇ νῦν προόδῳ σου σεμνή· δόξα τῇ παρθενίᾳ σου· δόξα τῇ κυοφορίᾳ σου, μόνη Πανάχραντε.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν Β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὰ οὐράνια πάντα νῦν ἐπαγάλλονται, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει αὐτοῖς, καὶ οἱ Προφῆται μυστικῶς συνευφραίνονται· ἦν γὰρ προεῖδον τυπικῶς, ἐν ταῖς ἀρχαίαις γενεαῖς, βάτον καὶ σταύρον καὶ ῥάβδον, νεφέλην πύλην καὶ θρόνον, καὶ μέγα ὄρος, γεννᾶται σήμερον.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Ο΄ Ν΄. Καὶ οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Γέννησιν ὑμῶν, τῆς θεόπαιδος Κόρης. Ἰωσήφ. Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀκοίξω τὸ στόμα μου.

Γνώμενοι σήμερον, μετ' εὐφροσύνης ὑμνήσωμεν, τὸ θείον γενέθλιον τῆς Θεομήτορος· καὶ γὰρ τέτοκε χαρὰν τῇ οἰκουμένῃ, λύπην Προμήτορος ἐξαφανίσασα.

Εκ σείρας προέρχεται, τῆς ἀμαρτίας ἡ σειρωσις, ἦν νόμος προέγραψε, καὶ τὰ κηρύγματα, προεδήλωσαν, τῶν θείων θεηγόρων, ἡ πάναγνος Δέσποινα, καὶ παναμώμητος.

Ναὸς καὶ παλάτιον, τοῦ Βασιλέως γεγένησαι, ἐν ᾧ τὴν κατοίκησιν αὐτοῦ ποιούμενος, οἰκητήριον, τῆς Ἁγίας Τριάδος, πιστοῦς ἀπεργάζεται ὁ ὑπερούσιος.

Νυμφῶν ὠραιότατος, θρόνος Θεοῦ ὑψηλότατος, ἐδείχθης Θεόνυμφε, ἐν ᾧ καθίσας σαρκί, τοὺς καθημένους, ἐν σκότει ἀπωλείας, ἐγερεῖ πρὸς γνώσεως φῶς ἀγαθότητι.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Σωθῆναι τοὺς τὴν σεπτὴν σου σήμερον, μνήμην γεραίροντας, ἀπὸ παντοίων Σῶζων πειρασμῶν, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, τὸν εὐεργέτην Κύριον, νῦν καθικέτευε πανένδοξε.

Αστέρα πυρσοφαῆ ἀνέδειξε, Χριστὸς ἐν ὕψει σε, τῆς Ἐκκλησίας Μάρτυς ἀληθῶς, ταῖς τῶν ἄθλων σου λάμπησι, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, καταλαμπρύνοντα πανεύφημε.

Τροχέυσας ὑπομονῆς τοῖς βέλεσι, τοὺς τοῦ Κυρίου ἐχθρούς, καὶ τῆς ἀνδρείας ξίφει τὰ αὐτῶν, διακόψας στρατεύματα, νικητικὸν διαῖδημα Σῶζων ἀπειλήσας μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ασπύρωσ τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνειληφας Υἱόν, καὶ σαρκί ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σου ἀπάτορα.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ γ'. Ὅτι στείρα ἔτεκεν.

Η γῆ ἢ κατάκαρπος, ἐκ γῆς ἀκάρπου γενναῖται, ἥτις καρπογονήσει, τὸν γεωργὸν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωηφόρον ἄσταχυν, τὸν τρέφοντα πάντας θείῳ νεύματι.

Σήμερον ἐβλάστησε, τῆς Παρθενίας ἡ ῥάβδος, ἐξ ἧς ἀνθήσει ἄνθος, ὁ φυτουργὸς ἡμῶν Θεός, τὰ πονηρὰ βλασήματα, ἀποτέμνων ἀκρα ἀγαθότητι.

Ιδε τὸ ἀλάξευτον, ὄρος ἐκ πέτρας ἀγόνου, ἀποτεχθὲν τὸν λίθον, καρπογονεῖ τὸν νοητὸν, ὃς συντριβὴν ἐργάσεται, τῶν ξοάνων πάντων τοῦ ἀλάστορος.

Νόμου προχαράγματα, σὲ προεδήλωσαν Κόρη· τὸν νομοδότην σὺ γάρ, νομίμων δίχα ἐν γαστρὶ, κυφορεῖς τηροῦντά σε, ὑπὲρ λόγον ἀφθορον ἀμίαντον.

Τοῦ Ἁγίου. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Αιμάτων σου αἱ ῥοαί, ποταμηδὸν διὰ Χριστὸν ρεύσασαι, πῦρ ἀσεβῶν ἔσβεσαν, Μάρτυς ἀθλοφόρε αἰδίδιμε.

Υπέστης καρτερικῶς, τῶν αἰκισμῶν τὰς προσβολὰς, ἀρρήκτος, πύργος καθάπερ Ἐνδοξε, πλάνης καθελὼν τὸ ὀχύρωμα.

Καθεῖλες δαυϊτικῶς, ὡς Γολιάθ τὸν νοητὸν τύραννον, καὶ τὸ αὐτοῦ στρατεύμα, πίστεως σφενδόνη Πανένδοξε. Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὄθεν σοὶ τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σὺ Χριστέ κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, • καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Καθίσμα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σωθεῖς διὰ πίστεως, Σῶζων πολυάθλε, σωτήριος γέγονας, χειμαζομένων λιμῆν, προνοία Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· βρῦεις γὰρ ἰαμάτων, ποταμούς τοῖς ποθοῦσι, παύεις ἀρρώστημάτων, τὸν φλογμὸν καθ' ἐκάστην· διὸ τὴν θείαν μνήμην σου, πίστει γεραίρομεν.

Δόξα, καὶ νῦν, Προεόρτιον.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Αγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραινέσθω· ὁ τῷ Θεοῦ γὰρ οὐρανός, ἐν γῆ ἐτέχθη, ὁ θεόνυμφος αὕτη ἐξ ἐπαγγελίας. Ἡ στείρα βρέφος δηλάζει τὴν Μαριάμ· καὶ χαίρει ἐπὶ τῷ τόκῳ Ἰωακείμ, Ῥάβδος λέγων ἐτέχθη μοι, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος Χριστός, ἐβλάστησεν ἐκ ρίζης Δαυὶδ. Ὅντως θαῦμα παραδόξον!

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερτέρα τῶν Ἀγγέλων, ἐπὶ γῆς Κόρη τίκτεται, ἐν ἀγιωσύνῃ, οὔσα καὶ καθάρσει ἀσύγκριτος, ἥτις τὴν καθαρσιν πάντων, Χριστὸν τέξεται, ἀγιότητα καὶ παντελεῖ ἀπολύτρωσιν.

Μακαρία ἡ κοιλία, ἡ τῆς Ἄννης γεγένηται· τὴν γὰρ ἐν κοιλίᾳ, μέλλουσαν χωρεῖν τὸν μακάριον, καὶ μὴ χωρούμενον Λόγον, ἀπεγέννησεν, ἀναγέννησιν πᾶσι πιστοῖς παρεχόμενον.

Νῦν ὁ ζόφος τῆς κακίας, ἐκμειοῦσθαι ἀπάρχεται· ἡ γὰρ τοῦ ἡλίου, ἔμφυχος νεφέλη ἀνέτειλε, στειρωτικῶν ἐκ λαγόνων, ἡ πανάμωμος· ἥς τὴν γέννησιν τὴν φωταυγῆ ἐορτάσωμεν.

Ὡς κατάκαρπον ἐλαίαν, τὴν ἐκ ρίζης βλασήσασαν, Ἰεσσαὶ Παρθένη, Ἄννα σὲ βλαστάνει βλαστάνουσαν, τὸν ἐλεήμονα Λόγον, οὗ τὸ ἔλεος, καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ παντός προπορεύεται.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Πυρπολούμενος ἀγάπῃ Θεοῦ Παμμακάρι, τὴν φρυγανώδη ἄπασαν, πλάνην τῶν ἀθέων, ἔφλεξας τοῖς λόγοις σου, καὶ χαίρων ἐκραύγazes· Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε.

Αγίστευκτος ὑπάρχων ναὸς Κυρίου, εἰς τὸν ναὸν εἰσέδραμες, τῶν ἀθεωτάτων, καὶ τούτων σεβάσματα, γενναίως συνέτριψας, Μάρτυς ἀθλοφόρε πανεύφημε.

Πατρεῖον ἀναδεδεικται πάσης νόσου, τὸ ἱερόν σου τέμενος, πίστει τοῖς φοιτῶσι, καὶ τὰς ἀριστείας σου, ἐν τούτῳ γεραίρουσι, Σῶζων ἀθλοφόρε θαυμασίε.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένη, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὄθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστακτῶ κραυγάζομεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τὸ ἐσφραγισμένον νῦν, βιβλίον ἀποτίκτεται, ὅπερ ἀναγνώσεται οὐδόλως, φύσεως νόμῳ βροτὸς τηρούμενον, Λόγου εἰς κατοίκησιν καθὼς, βίβλοι προεδήλωσαν, θεηγόρων ἐν πνεύματι.

Η ἄμπελος σήμερον, ἐτέχθη ἡ σωτήριος, ἥτις τὸν ἀκήρατον ἀνθήσει, βότρυν τὸν θείον, γλεῦκος προχέοντα, ἐξ οὗ πᾶς ὁ πίνων μυστικῶς, θείαν καὶ σωτήριον, εὐφροσύνην καρπώσεται.

Σκιρτήσατε Ἄγγελοι, ἀνθρώποις συγχορευόντες· σήμερον ἐκ στείρας ἢ Παρθένος ἀποτεχθεῖσα τὴν λύπην ἔπαυσε, καὶ προοιμιάζεται χαρὰν, τοῖς πανηγυρίζουσι, τὴν αὐτῆς Δεῖαν γέννησιν.

Θεὸς προδιέγραψε, Προφήτης προδηλότατα, τόμον σε καινὸν ἐν ᾧ δακτύλῳ, Λόγος Πατρῶν, Κόρη γραφήσεται, βίβλῳ καταγράφων τῆς ζωῆς, πάντας ἀγαθότητι, τοὺς αὐτῷ πειθαρχήσαντας.

Τοῦ Ἁγίου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Μάρτυς τῷ φωτί, τῆς Τριάδος λαμπόμενος, ἐμείωσας ἀθείας, πολυθέου τὸν ζόφον, φωστὴρ ὄφθεις αἰείφωτος.

Σὺ ῥόδον εὐανθοῦν, ἐρυθρῷ τῶν αἱμάτων σε, Μακάριε δεδειγμένος, εὐωδία θαυμαίων, τὸν κόσμον εὐωδίασας.

Σὺ βότρυς νοητός, τῆς ἀμπέλου ὑπάρχων Χριστοῦ, ἀνέβλυσας μαρτυρίου, εὐκατάνυκτον οἶνον, τοῖς πίστευσε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ζ'. Τὴν Δεῖαν ταύτην.

Ετέχθη σήμερον γέφυρα, μετάγουσα πρὸς φῶς τὸ ἀνθρώπινον, κλίμαξ οὐράνιος, ὄρος Θεοῦ ἐμφανεστάτον, ἢ Θεοτόκος Κόρη, ἦν μακαρίσωμεν.

Οκόχλος Ἄννα προήγαγε, πορφύραν τὴν τὸ ἔριον βαίψασαν, τῆς σωματώσεως, τοῦ Βασιλέως εἰς ὕστερον, ἦν ἐπαξίως πάντες ὑμολογῆσωμεν.

Πηγὴ νυνὶ προελήλυθε, ῥανίδος ἐκ μικρᾶς ἢ Πανάμωμος, ἥτις τὴν ἄβυσσον, τῆς σωτηρίας κυήσασα, πολυθείας παύσει ἄπειρα ρεύματα.

Ακάρπου ρίζης ἐβλάστησας, καὶ πρόρριζον κακίας τὴν ἀκανθαν, τῷ ὑπὲρ φύσιν σου, Δεῖω βλαστῷ ἐναπέτεμες, Θεογεννῆτορ Κόρη αἰμακαρίστε.

Τοῦ Ἁγίου. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Θύεσθαι, δι' ἀγάπην Θεοῦ προελόμενος, ἄμωμον θύμα καθάπερ, τῇ αὐτοῦ τραπέζῃ προσενηέχθης· διὰ τοῦτο, εὐσεβῶς σε τιμῶμεν Πανεύφημε.

Αθρόχως, διαπλεύσας τῆς πλάνης τὸ πέλαγος, εἰς τὸν λιμένα τῆς ἄνω, βασιλείας Μάρτυς ἐγκαθωρμίσθης, αἰωνίου, ἀπολαύων γαλήνης μακάριε.

Ονυξί, σιδηροῖς σευ τὰ σπλάγγνα κατέξενεν, ἀνηλεῶς ὁ διώκτης· ἀλλ' αὐτὸς εἰς χεῖρας Θεοῦ τὸ πνεῦμα, μετὰ δόξης, ἐναπέθου Παρμάκαρ αἰοῖδιμε.

Θεοτοκίον.

Ωθαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον· ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέχοντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα οὐκ ἔστενοχώρησε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• Ἐκκλησία βεῶ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
• κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον Προεόρτιον.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Η Παρθένος σήμερον, καὶ Θεοτόκος Μαρία, ἢ παστὰς ἢ ἄλυτος, τοῦ οὐρανοῦ Νυμφίς, τίκτεται ἀπὸ τῆς ζείρας θεοβουλήτως, ὄχημα τοῦ Θεοῦ Λόγου εὐτρεπισθῆναι· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ προωρίσθη, ἢ Δεῖα πύλη, καὶ Μήτηρ τῆς ὄντως ζωῆς.

Ὁ Οἶκος.

Τῆ στείρευούσῃ καρπὸς, ἐδόθη ἢ Δεόπαις Μαρία· ἦν προεῖδον ποτὲ Δεῖοι Προφῆται ἐν πνεύματι, ταύτην ἡμεῖς σήμερον ὀρώντες, ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἄννης σκιρτῶσαν, σὺν τῷ πιστῷ Ἰωακείμ, νοητῶς πρὸς ἐστίασιν συνελθῶμεν, καὶ τοὺς πόρρω καλέσωμεν, λέγοντες· Τοῦ κόσμου νῦν ἢ ἀνάκλησις, ἐξ ἀκάρπου γαστρὸς ἀνεβλάστησεν, ἢ Δεῖα πύλη, καὶ Μήτηρ τῆς ὄντως ζωῆς.

Συναξάριον.

Τῆ Ζ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σωζόντος.

Στίχοι.

Ἄντειχε Σώζων σώματος πρὸς αἰκίας,
Πρὸς τὸν μόνον σώζοντα τὴν ψυχὴν βλέπων.

Ἐβδομάτῃ Σώζων θάνε, τυπτόμενος χροῶ
λαμπρόν.

Οὗτος ἐκ Λυκαόνων ὀρμώμενος, καὶ ποιμὴν προβάτων γεγονώς, ἐπεὶ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ἠξιώθη, εἰσελθὼν ἐν τῷ ναῷ, ἐν ᾧ ἵστατο ἄγαλμα, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κατεσκευασμένον, τούτου τὴν δεξιὰν χεῖρα διακλάσας, καὶ πωλίσας, τὸ τίμημα παρέσχε τοῖς πένησιν. Ὁ δὲ τοῦ Ἡγεμόνος τοῦ τόπου πολλοὺς ἐξ ὑπονοίας τιμωροῦντος, ὁ Ἅγιος ἑαυτὸν κατεμήνυσε, καὶ αὐτίκα τύπεται σφοδρῶς· καὶ ὑποδήμασι σιδηροῖς ὑποδεθείς, ἠναγκάζετο τρέχειν. Καὶ αὐτίς ἐπὶ τοσοῦτον βάκλοις τύπεται, ὥστε τὰ ὀστά τοῦ σώματος αὐτοῦ καταθραυσθῆναι, καὶ τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παραδοῦναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Εὐδόου καὶ Ὀνησιφόρου.

Ο Ἅγιος Ἀπόστολος. Εὐδός, γενόμενος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ μετὰ Πέτρον Ἐπίσκοπος, ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ μακαρίου ἀναφέρεται Παύλου, μεγάλως ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα ἀριστεύσας, καὶ κήρυξ διαπρύσιος γεγονώς τοῦ Λόγου. Τὸν δὲ Ὀνυσιφόρον, ὃν ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολῇ ὁ Ἀπόστολος παρεισάγει, Κολοφωνίας Ἐπίσκοπον εὐρομέν γεγονότα, δεξιὸν ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἀλκιμώτατον, μέχρις αἵματος αὐτοῦ τὴν πίστιν κρατύναντα. Οὗτος ἐν τῷ χορῷ τῶν κηρύκων σὺν τῷ Ἀποστόλῳ Εὐδόφ αὐλίζεται ἐν ταῖς ἐπουρανίαις σκηναῖς.

Ὁ Ἅγιος Εὐψύχιος, ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Εὐψυχος Εὐψύχιος ἦν πρὸς τὸ ζίφος,
Χαίρων ὅτι πλάσαντι τὴν ψυχὴν Δύει.

Οὗτος γέννημα καὶ θρέμμα ὑπῆρχε τῆς Καισαρείων πόλεως, τῶν Ῥωμαίων βασιλεύοντος Ἀδριανοῦ. Τοῦ δὲ πατρὸς αὐτοῦ τὸν βίον ἀπολιπόντος αὐτὸς βαπτισθεὶς, καὶ πάντα τὰ προσόντα τοῖς πτωχοῖς διανείμας, παρὰ τοῦ Καππαδοκάρχου συλλαμβάνεται, καὶ ξέεται τὰς πλευρὰς, καὶ φρουρεῖται. Ἀγγέλου δὲ ἐπιστάσια ἀναρρώσθεις, αὐτὸς ἀναρτᾶται, καὶ ξέεται σφοδρῶς, καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Λέγεται δὲ ἀντὶ αἵματος γάλα καὶ ὕδωρ ρύνηται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐορτάζεται ἡ κοίμησις τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, τοῦ τῆς Λυκαόνων Ἐπαρχίας, τρίτου δὲ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Σωτήρος, τῆς ἐπιλεγομένης Βαθέος Ῥύακος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὤδῃ ζ. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ιὼακείμ τε καὶ Ἄννα μακαρίζονται, ἀποκηλίσαντες, τὴν μακαρίαν σαφῶς, ἀγνήν Θεομήτορα, Λόγον κηύσασαν, τὸν μακάριον, τὸν μακαρίου ἀπαντας, τοὺς πιστοὺς ἀποτελοῦντα.

Δῶρον τίμιον ἐκτήσαντό σε Πάναγνε, οἱ σοὶ γεννήτορες, τὴν συλλαβοῦσαν Θεὸν, τὸν καταπλουτίσαντα, δωρεαῖς κρείττοσι, τοὺς κραυγαζόντας. Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἱ μαστοὶ σου ὑπὲρ οἶνον ἀγαθώτατοι, Ἄννα θεόκλητε· ὅτι μαστοῖς ἀγαθοῖς, τὴν τὸν ἀγαθώτατον Λόγον θηλάσασαν, σὺ ἐθηλάσασας, τὸν χορηγὸν τῆ γάλακτος, καὶ πνοῆς τροφεία πάσης.

Σκίρτα κροῦε τὴν κινύραν σου θεόπνευστε, Δαιῦδ καὶ χόρευε· ἡ κιβωτὸς γὰρ ἰδοῦ, ἦν παλαι προήγγειλας, ἐκ στεριεουσύνης γαστρὸς, προελήλυθε, τῷ Βασιλεῖ τῆς κτίσεως, καὶ Θεῷ τετηρημένη.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Εν τῇ καμίνῳ, τῶν ἀλγεινῶν βασάνων Μάρτυς βληθεῖς, δρῶσον ἐκ Θεοῦ ἐδέξω ὑπομονῆς, εὐχαρίστως τε ἐκραύγαζες· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Εκλαμπροτέραν, παντὸς χρυσοῦ ἐχὼν ψυχὴν, Δύσαι χρυστοεύκτω Μάρτυς Θεῷ, καὶ ἀψύχῳ οὐ προήρησαι σεαυτὸν Δυσίαν δὲ, εὐωδεστάτην Θεῷ τέθυκας.

Ποιμὴν ὁ μέγας, ποιμένα ὄντα προβάτων σε, Μάρτυς ὡς ἀρνίον ἄμωμον τῇ αὐτοῦ, ἀπλανεῖ ποιμνῇ συνέταξε, λύκοις ἀνάλωτον, τοῖς νοητοῖς σε δεῖξας πανεύφημε..

Θεοτοκίον.

Τὸν τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον Δεῖον σκηνώμα χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δεδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγαζούσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὤδῃ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Κινήσωμεν γλωτταν ὑμνωδίας, τὸ Δεῖον γενέθλιον γεραίροντες, τῆς τὸν ὑπερύμνητον, Λόγον καὶ ὑπέρθρον, σωματωσάσης Πνεύματι, καὶ ἀνακράξωμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ Δεῖοι σκιρτήσατε Προφῆται, τιμῶντες Παρθένου τὸ γενέθλιον· αὕτη γὰρ ἐπλήρωσε, πάντα τὰ κηρύγματα, τὸν ὑφ' ὑμῶν δηλούμενον ἀποκηύσασα, Χριστὸν τὸν τοῦ παντὸς Βασιλέα, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρήξατε τὰ ὄρη εὐφροσύνης, Ἀπόστολοι Μάρτυρες χορεύσατε, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, νῦν ἀγαλλιάσθητε, τῷ γενεθλίῳ σήμερον τῆς τῆ Κυρίου Μητρὸς, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ηνθησε τὸ μῆλον τὸ εὐῶδες, τὸ ρόδον τὸ Δεῖον πεφανέρωται, καὶ κατευωδίασε, σήμερον τὰ πέρατα, καὶ τὸ δυσῶδες ἔπαυσε, τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν, ἡ Πάναγνος καὶ Μήτηρ τοῦ Λόγου, ἦν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στειρεύουσα φύσις τῶν ἀνθρώπων, σεπτῶν χαρισμάτων Δεῖου Πνεύματος, σήμερον εὐφράνθητι, στεῖρας τὴν Θεόπαιδα, ἀποτεχθεῖσαν βλέπουσα, καὶ ἀναβόησον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀγίου. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Χεῖρα χρυστοεύκτου ἀφελῶν, Σοφὴ ἰδρύματος, πέννησι δέδωκας, τὸν ἀδαπάνητον ἐνδοξε, σεαυτῷ περιποιούμενος, τοῦ μαρτυρίου ἀληθῶς, πλῆτον ἀοίδιμε, Εὐλογεῖτε, κράζων, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σαρκὶ τῷ ἀσάρκῳ συμπλακείς, τῇ συμμαχίᾳ Χριστοῦ, τοῦτον κατέβαλες βραβεῖον ὅθεν σοὶ Ἐνδοξε, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν,

αὐτὸς παρέσχετο, πρὸς ὃν χαίρων ἐκραίγασες·
 Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.
Ανοίξας ἐπλήρωσας σαυτοῦ, τὸ σῶμα Πνεύ-
 ματος, Σῶζων πανεύφημε· ἐχθρῶν δὲ σῶ-
 ματα ἐπλησας, βλασφημούντων τὸν ποιήσαν-
 τα, πάσης αἰσχύνης· καὶ Χριστῷ χαίρων ἐκραί-
 γασες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
 Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενναῖς, Παρθένε ἄχραν-
 τε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς Θεότη-
 τος γέγονας, ἐνδιδίκτημα πανάμωμε, μὴ φλογι-
 σθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν
 πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσμα-
 » τα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρός δὲ δύναμιν
 » ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας
 » ἔρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε,
 » πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ Δ'. Ἄπας γηγενής.

Γὰρ τοῦ Θεοῦ, ὁ τόπος ὁ ἅγιος προφανῶς δέ-
 δεικται· πόλοις ἢ περιδοξος, τοῦ Βασιλέως
 ἀνωκοδόμηται, ὁ φωταυγῆς Παραδείσος, φαι-
 δρῶς ἐξηγήθησε, Παραδείσου, πρόξενος ὑπάρχε-
 σα, πρὸς Θεόν τε ἀνθρώπων οἰκειώσις.

Ωφθη ἡ λαμπάς, λυχνία τε σήμερον ἡ χρυ-
 σαυγίζουσα, φῶς τὸ προαιώνιον, ἐν ἧ
 οἰκῆσαν, τοὺς ἐν νυκτὶ τῶν δεινῶν, καταφωτί-
 σει παύσει τε, τῆς ἀθείας ἀχλὺν, καὶ ἡμέρας,
 πάντας ἀπεργάσεται, κοινωνοὺς ἀληθῶς δια
 πίστεως.

Σήμερον ἡ γῆ, χορεύει· τὸν νέον γὰρ, οὐρα-
 νὸν ἔβλεψε, Θεοῦ τὸν τερπνότατον, ἀπο-
 τεχθέντα· ἐν ᾧ οἰκῆσας σαρκί, τῶν οὐρανῶν
 ἐπέκεινα, ἀναβιβάσει βροτοὺς, καὶ θεώσει,
 πάντας ἀγαθότητι· ὃν ὑμνοῦντες πιστῶς με-
 γαλύνομεν.

Η περικαλλῆς, δυαὶς ἀνεβλάστησεν Ἄννα καὶ
 Ἰωακείμ, δάμαλιν τὴν ἄσπιλον, ἐξ οὗ ὁ
 μῶσχος ὁ σιτευτὸς προελθὼν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου
 τέθυται, αἴρων τὰ πταίσματα, τῶν ἀνθρώπων,
 τὰς προσαγομένας τε, καταπαύων, θυσίας τοῖς
 δαίμοσι.

Φώτισον ἡμᾶς, τὸ φῶς ἡ κηύσασα τοὺς τὴν
 φωσφόρον σου, γέννησιν ἐν Πνεύματι, Θεο-
 γεννητὸρ πανηγυρίζοντας, καὶ τοῦ φωτός τοῦ
 μέλλοντος, δεῖξον ἀγνὴν κοινωνοὺς· καὶ εἰρήνην,
 βράβευσον καὶ λύτρωσιν, τῶν δεινῶν μητρικαῖς
 ἰκεσίαις σου.

Τοῦ Ἁγίου. Λίθος ἀχειρότμητος.

Λίθος ἐκλεκτὸς ἀνεδείχθης, Χριστοῦ τοῦ ἀ-
 κρογωνιαίου, Μάρτυς κυλιόμενος ἐν γῆ,
 καὶ τὸ τῆς πλάνης λύων ὀχύρωμα· τὰς τῶν
 πιστῶν καρδίας δὲ, ἐδραιοτέρας ἐργαζόμενος.

Ρεῖθρόν σε ζωῆς κεκτημένη, ἡ τοῦ Χριστοῦ
 νῦν Ἐκκλησία, αἵμασιν ὡς νάμασι τοῖς
 σοῖς, καταρδευθεῖσα Μάρτυς τῶν ἄθλων σου,
 καὶ τῶν θουμάτων πάντοτε, τῇ εὐπρεπείᾳ
 ὠραῖζεται.

Εὖρες ἀμοιβὴν τῶν ἀγῶνων, καὶ τῶν θουμά-
 των σου θεόφρον, τὴν τῶν οὐρανῶν βασι-
 λείαν, ἐν ἧ τῶν πίστει ἐπιτελούντων σε, τὸ ἱε-
 ρὸν μνημόσυνον, Σῶζων μνημόνευε πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Σειρὰς τῶν ἐμῶν νῦν πταισμάτων, λύσον
 Παρθένε Θεοτόκε, ἡ τῆς εὐσπλαγγίας
 τὴν πηγὴν, τεκοῦσα μόνη θεοχαρίτωτε· καὶ
 θυμηδίας ἐμπλησον, ὅπως ἀξίως μεγαλύνω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
 » σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χρι-
 » στὸς συνάψας, τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ
 » ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Μάρτυρος.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῷ ὄπλῳ τοῦ τιμίου σου, Σταυροῦ θωρα-
 κισάμενος, ὁ Ἄθλοφόρος σου Λόγε, τὰς
 ἐναντίας δυνάμεις, στερρόως ὑπερενίκησε, καὶ
 τοὺς τυράννους ἤσχυνε, καὶ ὑπὲρ σοῦ ἐνήθη-
 σε, καὶ σοὶ Χριστέ μου παντάναξ, συμβασιλεύει
 ἀπαύστως.

Τῆς Θεοτόκου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Αγάλλου κτίσις ἅπασα, τὴν χαρὰν αἰσθα-
 μένη, ἐξ Ἄννης τῆς θεόφρονος, ἣτις λέγε-
 ται Χάρις, Ἰωακείμ τε τοῦ θείου, τίκτεσθαι
 παρ' ἐλπίδα, Μαρίαν τὴν πανάχραντον, καὶ
 ἀγνὴν Θεοτόκον· ἧς ὁ καρπὸς, σωτηρία γέγονε
 τοῖς ἀνθρώποις, Χριστὸς ὁ σαρκωθείς Θεός, ἐξ
 αὐτῆς ἀπορρήτως.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ Προσόμοια,
 Ἦχος β'.

Ὄϊκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δεῦτε οἱ ἐξ Ἀδάμ, τὴν ἐκ Δαυὶδ φυεῖσαν,
 καὶ τὸν Χριστὸν τεκοῦσαν, ὑμνήσωμεν
 Παρθένον, Μαρίαν τὴν πανάχραντον.

Στίχ. Ἀκουσον θυγατερ.

Αἶνον τῷ λυτρωτῇ, προσάξωμεν Κυρίῳ, τῷ
 ἐκ τῆς στείρας δόντι, ἡμῖν τὴν Θεοτόκον,
 καὶ μόνην ἀειπάρθενον.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Σήμερον ἡ χαρὰ, πάσης τῆς οἰκημένης, σπειρωτικῆς ἐκ μήτρας, γεννᾶται παραδόξως, ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Η' προορισθεῖσα παντάνασσα Θεῶ κατοικητήριον, ἐξ ἀκάρπου σήμερον νηδύος προήκται, τῆς Ἄννης ἡγλαϊσμένης, τῆς αἰδίου οὐσίας τὸ θεῖον τέμενος· δι' ἧς ἰταμὸς Ἄδης καταπεπύπηται, καὶ παγγενῆ Εὐὰ ἐν ἀσφαλεῖ ζωῇ εἰσοικίζεται· ταύτη ἐπαξίως ἐκβοήσωμεν· Μακαρία σὺ ἐν γυναιξί, καὶ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου εὐλογημένος.

Καὶ τὰ λοιπὰ, συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Τὸ Γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Ε'ὼς ἡ παροῦσα Ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Μακαρίου ἀνῆρ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Θεοτόκου ε'. Δόξα, καὶ νῦν, Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις. Εἰσοδος. Φῶς ἰλαρόν· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς Ἑορτῆς. — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα, καὶ νῦν, Δεῦτε ἅπαντες πιστοί. Ἀπολυτικίον, τὸ Ἀναστάσιμον ἅπαξ καὶ τῆς Ἑορτῆς δις, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα τὸ, Ἀξιόν ἐστι. κτλ. Ἀπολυτικίον τῆς Ἑορτῆς — Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, καὶ τὸν Πολυέλεον, Καθίσματα τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εὐλογητάρια οὐ λέγονται. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου. Προκείμενον, Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου. Εὐαγγέλιον τῆς Ἑορτῆς. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν. χῦμα. Δόξα, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Στιχηρὸν Ἰδιόμελον, Ἦχος δ'. Ἡ παγκόσμιος χαρὰ, κτλ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπό γ'. Ὁδῆς, Κάθισμα, Ἡ Παρθένος Μαριάμ. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος Ἀναστάσιμα. Καταβασίαι, Σταυρὸν χαράξας. Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλὰ ψάλλεται ἡ δ'. Ὁδῆ. Ἅγιος Κύριος Ἐξαποστειλᾶριον Ἀναστάσιμον, καὶ τὰ δύο τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'. Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Αὕτη ἡμέρα Κυρίου. Καὶ νῦν, Ὑπερυλογημένη. Δεξιολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ Μακαρισμοὶ Ἀναστάσιμοι καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπόστροφος, τῆς Ἑορτῆς. Εὐαγγέλιον, Κυριακῇ πρὸ τῆς Ὑψώσεως. Κοινωνικόν, Πατήριον σωτηρίου λήψομαι, κτλ.

Ἐὰν δὲ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ τύχη, ψάλλεται ἀπαρλλάκτως, καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ι'ωακείμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσι, τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον· οἷς καὶ ἡμεῖς, συνορτάζομεν σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσοῦ, μακαρίζοντες Παρθένον ἀγνήν.

Ε'ξ Ἄννης σήμερον ράβδος, φυτὸν θεόσδοτον ἡ Θεοτόκος ἔφυ, σωτηρία ἀνθρώπων· ἐξ ἧς ὁ τῶν ἀπάντων Δημιουργός, γεννηθεὶς ὑπὲρ ἔννοιαν, τὴν τοῦ Ἀδάμ ἐκκαθαίρει ὡς ἀγαθός, πᾶσαν λύμην ἀγαθότητι.

Η' θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν κλέος, τῆ Δαυὶδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Η' πρώην ἄγονος χώρα, γῆν καρποφόρον γεννᾶ· καὶ ἐξ ἀκάρπου μήτρας, καρπὸν ἅγιον δοῦσα, γάλακτι ἐκτρέφει· θαῦμα φρικτόν! ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη, γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνεύσεως ἐρασαί· δεῦτε ὑποδέξασθε πόθῳ, τῆς παρθενίας τὸ καύχημα, ἐκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεᾶς, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς ἀτεκνούσης, τὴν βάλαντον τοῦ αὐλοῦ πυρός, τοῦ καδαίροντος, καὶ φωτίζοντος ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα'.

Γόνος Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης ἡ Παρθένος, ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις, τῶν δεσμῶν ἀφιεῖσα, τῆς ἀμαρτίας ἅπαντας.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτηρ, καὶ ἴδε.

Οῖος ὡς ἀληθῶς, κατὰ σκίον ἐδείχθη ἡ σείρωσις τῆς Ἄννης, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Ρήξασα τὰ δεσμά, στείρωσεως τῆς Ἄννης, ἡ πάναγνος Παρθένος, προῆλθε τοῖς ἀνθρώποις, τὴν ἀφῆσιν βραβεύουσα.

Δόξα, καὶ νῦν, Ὅμοιον.

Ιῶμεν οἱ πιστοί, δοξάζοντες τὴν Κόρην ἐτέχθη γὰρ ἐκ στείρας, τὴν στείρωθεισαν φύσιν, ἡμῶν ἀνακαινίζουσα.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε.

Ζήτει εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, τὴν ἀ. στάσιν. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β'. Σεργίου.

Σήμερον, ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἐαυτῷ προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανούς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλάνθρωπιᾳ κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάριου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ. Ὁ τῶν θουμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι. Ὁ αὐτός.

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί· ἰδοὺ γὰρ τοῦ φωτός ὁ νυμφὼν, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστροῦ προεληλυθε· καὶ ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τὴν εἴσοδον τοῦ Ἱερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Εἰ καὶ θείῳ βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, θεοπρεπῶς ὑπερέλαμψεν· ὅτι καὶ ἐξ ἀγόνου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τὸν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστροῦ· ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἦν διελθὼν κεκλεισμένην διεφύλαξε· καὶ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτός, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Ὁ αὐτός. Στεφάνου Ἀγιοπολίτου.

Σήμερον στερωτικάι πύλαι ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικὴ θεία προέρχεται. Σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι' ἧς τὰ ἐπίγεια τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τὰ προοιμια· σήμερον ἐπνευσαν αὔραι, σωτηρίας προάγγελοι· ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν διαλέλυται σείρωσις· ἡ γὰρ στεῖρα μήτηρ δείκνυται, τῆς παρθενεύσεως μετὰ τόκον τοῦ κτίσαντος, ἐξ ἧς τὸ

ἀλλότριον οἰκιοῦται ὁ φύσει Θεός, καὶ τοῖς πλανηθεῖσι διὰ σαρκὸς σωτηρίαν ἀπεργάζεται, Χριστὸς ὁ φιλάνθρωπος, καὶ λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ στεῖρα Ἄννα τίκτει Θεόπαιδα, τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν, εἰς κατοίκησιν τῷ παμβασιλεῖ, καὶ Κτίστη Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς θείας οἰκονομίας· δι' ἧς ἀνεπλάσθημεν οἱ γηγενεῖς, καὶ ἀνεκαινίσθημεν ἐκ τῆς φθορᾶς, πρὸς ζωὴν τὴν ἀληκτον.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Σεργίου.

Σήμερον, ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνος ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἐαυτῷ προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανούς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλάνθρωπιᾳ κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάριου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ. Ὁ τῶν θουμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι.

Εἴσοδος. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρράν καὶ ἀπῆντησε ^{κτ.} 10. τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδυ γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλὴν αὐτῷ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνεπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ, κλίμαξ ἐσηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβηκον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεός Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεός Ἰσαὰκ, μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ, ἐφ' ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς καὶ πλατενθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ Λίβα, καὶ Βερράν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολὰς· καὶ ἐνευλογηθῶσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μετὰ σὲ διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὐ εἰάν πορευθῆς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ αἰκὸς Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας 'Ιεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. μγ. 79. **Ε**σται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τῶ σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἀγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολαίς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἠγούμενος οὗτος κἀθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλαῖμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. δ. 1. **Η** σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπήρρισε στύλους ἑπτὰ. Ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἔτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρός με. Καὶ τοῖς ἐνδέσει φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φαίγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε αἶνον, ὃν κεέρακα ὑμῖν. Ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβεῖ, μωμῆσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπεσ αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχῃ κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγχῃ σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλὴ Ἀγίων, σύνεσις. Τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος α΄.

Στεφάνου Ἀγιοπολίτου.

Η ἀπαρχὴ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, λαοὶ σήμερον γέγονεν· ἰδοὺ γὰρ ἡ προορισθεῖσα ἀπὸ γενεῶν ἀρχαίων. Μήτηρ καὶ Παρθένος, καὶ δοχεῖον Θεῶ, ἐκ στερείρας γεννηθῆναι προέρχεται· ἄνθος ἐκ τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ἐκ τῆς ρίζης αὐτοῦ ράβδος ἐβλάστησεν. Εὐφραινέσθω

Ἀδάμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Εὐὰ ἀγαλλιάσθω χαίρουσα· ἰδοὺ γὰρ ἡ οἰκοδομηθεῖσα ἐκ πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ, τὴν θυγατέρα καὶ ἀπόγονον, μακαρίζει ἐμφανῶς· Ἐτέχθη μοι γὰρ φησι λύτρωσις, δι' ἧς ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδου ἐλευθέρωθήσομαι. Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυῖδ κρούων τὴν κινύραν, καὶ εὐλογεῖτω τὸν Θεόν· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος πρόεισιν ἐκ πέτρας ἀγόνου, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος β΄.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνείας ἐρασταί· δεῦτε ὑποδέξασθε πόθῳ, τῆς παρθενίας τὸ καύχημα, ἐκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεᾶς, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς ἀτεκνούσης, τὴν βάτον τοῦ αἵλου πυρός, τοῦ καθαίροντος, καὶ φωτίζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς Ἀνατολίου.

Τὴς ὁ ἦχος τῶν ἑορταζόντων γίνεται· Ἰωακείμ καὶ Ἄννα πανηγυρίζουσι μυστικῶς, Συγχάρητε ἡμῖν λέγοντες, Ἀδάμ καὶ Εὐὰ σήμερον· ὅτι τοῖς πάλαι παραβάσει κλείσασι Παράδεισον, καρπὸς εὐκλεέστατος ἡμῖν ἐδόθη, ἡ Θεόπαις Μαρία, ἀνοίγουσα τούτοις πᾶσι τὴν εἴσοδον. Ὁ αὐτὸς.

Η προορισθεῖσα παντάνασσα, Θεοῦ κατοικήτηριον, ἐξ ἀκάρπου σήμερον νηδύος προῆκται, τῆς Ἄννης ἡγλαϊσμένης, τῆς αἰδίου οὐσίας τὸ θεῖον τέμενος· δι' ἧς ἰταμὸς Ἄδης καταπεπάτηται· καὶ παγγενῆ Εὐὰ ἐν ἀσφαλεῖ ζωῇ εἰσοικίζεται· ταύτη ἐπαξίως ἐκβοήσωμεν· Μακαρία σὺ ἐν γυναιξί, καὶ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου εὐλογημένος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. δ΄. Σεργίου Ἀγιοπολίτου.

Εν εὐσήμερῳ ἡμέρα ἑορτῆς ἡμῶν σαλπίσωμεν, πνευματικῆ κηθάρᾳ· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυῖδ σήμερον τίκτεται, ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς, τὸ σκότος λύουσα· τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνάπλασις, καὶ τῆς Εὐὰς ἡ ἀνάκλησις· τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγὴ, καὶ τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγὴ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, καὶ τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν· καὶ βοήσωμεν αὐτῇ σὺν τῷ Γαβριὴλ οἱ πιστοί· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, διὰ σοῦ χαριζόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,

Ἦχος δ΄. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Η παγκόσμιος χαρὰ, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἡ πανύμνητος Παρθένος· ἥτις δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος, ναὸς Θεοῦ ἐμψυχος γίνεται, καὶ μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται.

Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. "Ακουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Δὶ Ἀγγέλου προῤῥήσεως, γόνος πάνσεπτος, ἐξ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης τῶν δικαίων, σήμερον προῤῥηθες Παρθένε, οὐρανόσ και θρόνος Θεοῦ, καὶ δοχεῖον καθαρότητος, τὴν χαρὰν προμηνύουσα παντὶ τῷ κόσμῳ, τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενε· κατάρας ἀναίρεσις, εὐλογίας ἢ ἀντίδοσις. Διὸ ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τὴν εἰρήνην αἴτησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Στεῖρα ἄγονος ἢ Ἄννα, σήμερον χειρας κροτεῖτω φαιδρῶς· λαμπροφορεῖτω τὰ ἐπίγεια· βασιλεῖς σκιρτάτωσαν· ἱερεῖς ἐν εὐλογίαις εὐφραίνεσθωσαν· ἑορταζέτω ὁ σύμπας κόσμος· ἰδοὺ γὰρ ἡ Βασίλισσα, καὶ ἄμωμος νύμφη τοῦ Πατρὸς, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσσαὶ ἀνεβλάστησεν. Οὐκ ἔτι γυναῖκες ἐν λύπαις τέξονται τέκνα· ἡ χαρὰ γὰρ ἐξήνθησε, καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἐν κόσμῳ πολιτεύεται. Οὐκ ἔτι τὰ δῶρα τοῦ Ἰωακείμ ἀποστρέφονται· ὁ θρήνος γὰρ τῆς Ἄννης εἰς χαρὰν μετεβλήθη, Συγχαρητέ μοι λεγούσης, πᾶς ἐκλεκτὸς Ἰσραὴλ· ἰδοὺ γὰρ δέδωκέ μοι Κύριος, τὸ ἔμψυχον παλατίον τῆς θείας δόξης αὐτοῦ, εἰς κοινὴν εὐφροσύνην καὶ χαρὰν, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν,

Ἦχος πλ. δ'. Σεργίου Ἀγιοπολίτου.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ, πρὸς τὴν Παρθένον δρᾶμωμεν· ἰδοὺ γὰρ γεννᾶται, ἢ πρὸ γαστρὸς προορισθεῖσα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, τὸ τῆς παρθενίας κειμήλιον, ἢ τοῦ Ἀαρῶν βλαστήσασα ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσσαὶ, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν δικαίων, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης τὸ βλάστημα. Γεννᾶται τοίνυν, καὶ ὁ κόσμος σὺν αὐτῇ ἀνακαινίζεται. Τίκεται, καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἑαυτῆς εὐπρέπειαν καταστολίζεται. Ὁ ναὸς ὁ ἅγιος, τὸ τῆς Θεότητος δοχεῖον, τὸ παρθενικὸν ὄργανον, ὁ βασιλικὸς θάλαμος, ἐν ᾧ τὸ παράδοξον τῆς ἀπορρήτου ἐνώσεως, τῶν συνελθουσῶν ἐπὶ Χριστοῦ φύσεων, ἐτελεσιουργήθη μυστήριον· ὃν προσκυνοῦντες ἀνυμνοῦμεν, τὴν τῆς Παρθένου πανάμωμον γέννησιν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτει-

λεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρῆσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αναβόησον Δαυὶδ, τί ὤμοσέ σοι ὁ Θεός; Ἄ μοι ὤμοσε φησὶ, καὶ ἐκπεπλήρωκεν ἰδοὺ, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δούς τὴν Παρθένον· ἐξ ἧς ὁ πλαστοουργός, Χριστὸς ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου μου· καὶ βασιλεύει σήμερον, ὁ ἔχων τὴν βασιλείαν ἀσαλευτον· Ἡ στεῖρα τίκει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ὁμοιον.

Εκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ, καὶ ἐξ ὄσφυος τοῦ Δαυὶδ, ἢ θεόπαις Μαριάμ, τίκεται σήμερον ἡμῖν, καὶ νεουργεῖται, ἢ σύμπασα, καὶ θεωργεῖται. Συγχαρητέ ὁμοῦ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· αἰνέσατε αὐτήν, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν. Ἰωακείμ εὐφραίνεται, καὶ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα. Ἡ στεῖρα τίκει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Αγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραίνεσθω· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ οὐρανός, ἐν γῆ ἐτέχθη, ἢ Θεόνυμφος αὕτη ἐξ ἐπαγγελίας. Ἡ στεῖρα βρέφος θηλάζει τὴν Μαριάμ· καὶ χαίρει ἐπὶ τῷ τόκῳ Ἰωακείμ, ῥάβδος λέγων ἐτέχθη μοι, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος Χριστὸς, ἐβλάστησεν ἐκ ρίζης Δαυὶδ. Ὅντως θαῦμα παράδοξον!

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδιά μου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Ἀναστᾶσα Μαριάμ. Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα Στίχ. εἰς Ἦχον δ'. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἡ παγκόσμιος χαρὰ. Ὁρα εἰς τὸν Στίχον.

Οἱ Κανόνες, τοῦ Κυρίου Ἰωάννου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η΄. καὶ τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου τὰ Τροπάρια εἰς ς΄.

Ὁ Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἰωάννου.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

- » **Δ** εὔτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ,
- » τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαν-
- » τι, τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων,
- » ὅτι δεδόξασται.

Δ εὔτε πιστοὶ, Πνεύματι θείῳ γηθόμενα, τὴν ἐξ ἀκαίρου σήμερον, ἐπιδημήσασαν, εἰς βροτῶν σωτηρίαν, ἀειπάρθενον Κόρην, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χ αἶρε σεμνή, Μήτηρ καὶ δούλη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἢ τῆς ἀρχαίας πρόξενος, μακαριότητος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, σὲ πάντες ἐπαξίως, ὕμνοις δοξαζόμεν.

Η τῆς ζωῆς, τίκεται σήμερον γέφυρα, δι᾽ ἧς βροτοὶ ἀνάκλησιν τῆς καταπτώσεως, τῆς εἰς Ἄδου εὐρόντες, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὕμνοις δοξαζοῦσιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » **Τ** ῶ συντρίψαντι πολέμους, ἐν βραχίονι
- » αὐτοῦ, καὶ διαβιβάσαντι τὸν Ἰσραὴλ
- » ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ἄσωμεν αὐτῷ, ὡς λυ-
- » τρωτῇ ἡμῶν Θεῷ, ὅτι δεδόξασται.

Χ ορευέτω πᾶσα κτίσις, εὐφραινέσθω καὶ Δαυὶδ, ὅτι ἐκ φυλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ, προήλθε ράβδος, ἄνθος φέρουσα τὸν Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός.

Η Ἁγία τῶν Ἁγίων, ἐν ἀγίῳ ἱερῷ, βρέφος ἀνατίθεται, ἀνατραφῆναι ἐκ χειρὸς Ἀγγέλου· πάντες οὖν πιστῶς συνεορτάσωμεν, ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς.

Σ τεῖρα ἄγονος ἢ Ἄννα, ἀλλ' οὐκ ἄτεκνος Θεῷ· ἦδη γὰρ προώριστο, ἐκ γενεῶν ἀγῆς Παρθένου Μήτηρ· ὅθεν ὁ τῆς κτίσεως ἐβλάστησε, Κτίστης ἐν δούλου μορφῇ.

Σ ἐ τὴν ἄσπιλον ἀμνάδα, τὴν τὸ ἔριον Χριστῷ, μάνην ἐκ κοιλίας σου προσαγαγοῦσαν, τὴν ἡμῶν οὐσίαν, πάντες ἐκ τῆς Ἄννης τικτομένην σε, ὕμνοις γεραίρομεν. **Δόξα.**

Τ ρία ἀναρχα δοξαζῶ, τρία ἅγια ὕμνω, τρία συναΐδια, ἐν οὐσιότητι μιᾷ κηρύττω· εἰς γὰρ ἐν Πατρὶ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τ τίς ἐώρακε παιδίον, ὃ οὐκ ἔσπειρε πατήρ, γαλακτι τρεφόμενον; ἢ ποῦ τεθέαται

παρθένοσ Μήτηρ; ὄντως ὑπὲρ ἔννοιαν ἀμφοτέρω, Θεογεννητορ ἀγνή.

Καταβασία.

- » **Σ** ταυρόν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥά-
- » βδω, τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ
- » πεζεύσαντι· τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραῶ
- » τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἠνώσεν, ἐπ' εὐρους
- » διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ
- » ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » **Σ** τερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω
- » νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φό-
- » βον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν
- » τῶν ὑμνούντων σε.

Α μέμπτως τῷ Θεῷ πολιτευσάμενοι, τὴν πάντων ἐκύησαν σωτηρίαν, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, τῆς τὸν Κτίστην τεκούσης καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ο πᾶσι τὴν ζωὴν πηγαίων Κύριος, ἐκ στεῖρας προήγαγε τὴν Παρθένον· ἣν εἰσδύναϊ κατηξίωσε, μετὰ τόκον φυλάξας ἀδιάφθορον.

Τ ῆς Ἄννης τὸν καρπὸν Μαρίαν σήμερον, τὴν βότρυν κυήσασαν ζωηφόρον, ὡς Θεοτόκον ἀνυμνήσωμεν, προστασίαν τε πάντων καὶ βοήθειαν.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Ε** ἴστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώ-
- » θη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη·
- » ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν
- » σωτηρίῳ σου.

Ε ὑλογημένη ἡ κοιλία σου σώφρων Ἄννα, καρπὸν γὰρ ἠνθησε παρθενίας, τὴν ἀσπύρως τὰν τροφέα τῆς κτίσεως, τεκοῦσαν καὶ λυτρωτὴν Ἰησοῦν.

Σ ἐ μακαρίζει Ἀειπάρθενε πᾶσα κτίσις, ἐξ Ἄννης σήμερον γεννηθεῖσαν, τὴν ἐκ ρίζης Γεσσαὶ ράβδον ἄχραντον, τὸ ἄνθος Χριστὸν βλαστήσασαν.

Σ ἐ ἀνωτέραν πάσης κτίσεως Θεοτόκε, δεκνύων ἄχραντε ὁ Υἱός σου, τὴν ἐξ Ἄννης μεγαλύνει σου γέννησιν, καὶ πάντας εὐφραίνει σήμερον.

Α νατραφεῖσα εἰς τὰ Ἁγία τῶν Ἁγίων, Παρθένε ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνωτέρα ἀνεδείχθης τῆς κτίσεως, τὸν Κτίστην σαρκὶ κυήσασα.

Δόξα.

Σ ἐ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἀναρχε τῇ οὐτίᾳ, ὕμνοῦμεν ἄχρονον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα συναΐδιον σέβομεν, ὡς ἓνα τὰ τρία φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν φωτοδότην καὶ ἀρχίζων τῶν ἀνθρώπων, τεκοῦσα ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνεδείχθης Σησαυρός τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ πύλη τοῦ ἀπροσίτου φωτός.

Καταβασία.

» **Ρ**άβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται, τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει
 » τὸν ἱερέα· τῇ στειρευούσῃ δὲ πρώην Ἐκκλησία νῦν ἐξήνησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Ἦ Ὑπακοή, Ἦχος β΄.

Πύλην ἀδιόδευτον ὁ Προφήτης, μόνῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν τηρουμένην, τὴν Ἁγίαν Παρθένον ἐκάλεσε· δι’ αὐτῆς διήλθεν ὁ Κύριος, ἐξ αὐτῆς προήλθεν ὁ Ὑψιστος, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπε, λυτρούμενος ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Εἰ δὲ βούλει, εἰπέ Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Η Παρθένοσ Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, ὡς νεφέλη τῆ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ἐκ Δικαίων προέρχεται εἰς δόξαν ἡμῶν. Οὐκ ἔτι ὁ Ἀδάμ κατακρίνεται· ἡ Εὐὰ τῶν δεσμῶν ἠλευθέρωται· καὶ διὰ τοῦτο κράζομεν βοῶντες, ἐν παρρησίᾳ τῇ μόνῃ Ἁγνῇ· Χαράν μνηύει, ἡ γέννησίς σου, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας, καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε.

Ανυμνοῦμέν σε Κύριε, τὸν τοῖς πιστοῖς σωτήριον λιμένα, παρασχόντα πᾶσι τὴν σὲ κυήσασαν.

Σὲ Θεόνυμφε καύχημα, πᾶσι Χριστὸς ἀνέδειξε καὶ κράτος, τοῖς ὕμνοισι πίστει σου τὸ μυστήριον.

Απειρόγαμε Δέσποινα, ταῖς σαῖς λιταῖς λυτρούμενοι πταισμάτων, εὐγνωμόνως πάντες σὲ μακαρίζομεν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Α**κήκοα Κύριε τὴν ἀκοὴν σου, καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀρρήτῳ βουλῇ, Θεὸς ὢν αἰδῖος, ἐκ τῆς Παρθένου προήλθες σαρκωθείς. Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ· δόξα τῇ δυνάμει σου.

Τὴν πάνσεπτον γέννησιν τῆς Θεοτόκε, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, δοξολογοῦντες πιστοὶ, τὸν ἀψευσον, τὸν τῷ Δαυῖδ προομόσαντα καρπὸν, ἐκ τῆς ὁσφύος παρασχεῖν, πίσει προσκυνήσωμεν.

Δίνοιξας Κύριε τὴν μήτραν Σάρρας, καρπὸν ἐν γήρα τὸν Ἰσαὰκ παρασχών· ὁ αὐτὸς καὶ σήμερον, τῇ εὐσεβεῖ Ἄννῃ δέδωκας Σωτήρ, ἐκ μήτρας γόνιμον καρπὸν, ἄσπιλον Μητέρα τὴν σὴν.

Επήκουσας Κύριε τῆς προσευχῆς μου, λεγέτω Ἄννα, ἐπαγγελίας καρπὸν, παρασχών μοι σήμερον, τὴν ἐκ πασῶν γενεῶν καὶ γυναικῶν προορισθεῖσαν, εἰς ἀγνὴν ἄχραντον Μητέρα σου.

Συγαίρει σοι σήμερον Θεόφρον Ἄννα, ἡ οἰκουμένη· τοῦ λυτρωτοῦ γὰρ αὐτῆς, τὴν Μητέρα ἠνθησας, τὴν ἐκ τῆς ρίζης βλαστήσασαν Δαυῖδ, δυνάμεως ράβδον ἡμῖν, φέρουσαν τὸ ἄνθος Χριστόν. Δόξα.

Δοξάζω σε ἄναρχε Τριάς, ἀμέριστε τῇ οὐσίᾳ, χερυθικῶς ἐκβοῶν, τῇ πλήνῃ γλώσση μου· Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος, ὁ ὢν καὶ διαμένων εἰς αἰεὶ, εἰς Θεὸς αἰδῖος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεπλήρωνται Ἀχραντε, τῶν Θεηγόρων αἱ προφητεῖαι, ἐν τῇ γεννήσει τῇ σῇ, τῶν πιστῶς καλούντων σε, σκηνήν καὶ πύλην καὶ ὄρος νοπτὸν, βᾶτον καὶ ράβδον Ἀαρῶν, φρεῖσαν ἐκ ρίζης Δαυῖδ.

Καταβασία.

» **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** σκιογράφον ἀχλὺν, αἰνιγματῶν σκεδάσας, καὶ τῶν πιστῶν ἐκβάσει τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς Θεόπαιδος, καταυγᾶσας τὰς καρδίας, καὶ ἡμᾶς τῷ φωτί σου Χριστέ κα-
 » θοδήγησον.

Ανυμνήσωμεν λαοὶ, τὴν τῶν πάντων αἰτίαν, τοῦ καθ’ ἡμᾶς γενέσθαι τὸν αἴτιον· ἢς τὸν τύπον ἔχαιρον, ἀξιούμενοι Προφήται, ἐναργῆ σωτηρίαν ταύτης καρπούμενοι.

Τῆς ἀνίκμου ὁ βλαστὸς, ράβδου τοῦ Ἱερέως, τῷ Ἰσραὴλ ἐδήλωσε πρόκρισιν· καὶ νῦν τὴν λαμπρότητα, τῶν φυσάντων παραδόξως, δαδουχεῖ τὸ ἐκ στεῖρας πανένδοξον κύημα.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Κ**ύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν· Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτήσαι ἡμᾶς· Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν.

Αχραντός σου ἡ γέννησις, Παρθένοσ ἄχραντε· ἄφραστος καὶ ἡ σύλληψις, καὶ ἡ ὠ-

δὲς ἄρρητος ὁ τόκος σου, νύμφη ἀνύμφευτε·
Θεὸς γὰρ ἦν, ὄλον φορέσας ἐμέ.

Σήμερον εὐφραινέσθωσαν, Ἀγγέλων τάγμα-
τα ἄσμασι χορευέτωσαν οἱ ἐξ Ἀδάμ· ἐ-
τέχθη γὰρ ῥάβδος, τὸ ἄνθος βλαστάνουσα, Χρι-
στόν τὸν μόνον λυτρωτὴν τοῦ Ἀδάμ.

Σήμερον Εὐὰ λελυται τῆς καταδίκης, λέλυ-
ται καὶ ὁ Ἀδάμ, τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, ἐπὶ
τῇ γεννήσει τῇ σῆ βῶν ἄχραντε· Ἐν σοὶ τῆς
φθορᾶς ἐλυτρώθημεν.

Δόξα σοὶ τῷ δοξάσαντι τὴν σεῖραν σήμερον·
ἔτεκε γὰρ τὴν ῥάβδον τὴν αἰθιαλῆ, ἐξ ἐ-
παγγελίας, ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε Χριστὸς, τὸ ἄν-
θος τῆς ζωῆς ἡμῶν. Δόξα.

Αναρχὸν προσκυνουμένσε Τριάς ἀμέριστε,
ἀκτιστὸν συναῖδιον καὶ συμφυῆ, ἐν μιᾷ
οὐσίᾳ, τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερφυῶς κηρυτ-
τομένην αἰεὶ. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου Ἁγία Τράπεζα· ἔμει-
νεν ἡ ἀγνεία σου ὡσπερ τὸ πρὶν, αἰσινῆς
Παρθένε· Χριστὸς γὰρ ὁ ἥλιος, ὡς ἐκ παστοῦ
νυμφίος ὤφθη ἐκ σοῦ.

Καταβασία.

» **Ω** τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χρι-
» στὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ
» πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δε-
» λεασθεὶς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ
» παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.
» Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**ρὸς Κύριον ἐκ κήτους ὁ Ἰωανῆς ἐβόησε·
» Σύ με ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἀδου
» δέομαι, ἵνα ὡς λυτρωτῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως,
» ἀληθείας τε πνεύματι θύσω σοι.

Πρὸς Κύριον ἐν θλίψει στεριώσεως ἐβόη-
σαν, τῆς Θεομήτορος, οἱ θεόφρονες γεννή-
τορες, καὶ ταύτην γενεαῖς γενεῶν ἐκύησαν, εἰς
κοινὴν σωτηρίαν καὶ καύχημα.

Εδέξαντο οὐράνιον δωρῶν ἀξιόθεον, τῆς Θεο-
μήτορος, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, αὐτῶν
τῶν Χερουβὶμ ὑπερφέρον ὄχημα, τὴν τοῦ Λό-
γου καὶ Κτίστου λοχεύτριαν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ω** ὕδατα θαλάσσης φιλόανθρωπε, τὰ κύ-
» ματα τοῦ βίου χειμαῖζει με· ἀλλ' ὡσπερ
» τὸν Ἰωανῆ ἐκ τοῦ κήτους, ἀνάγαγε ἐκ φθο-
» ρᾶς τὴν ζωὴν μου, εὐσπλαγγχε Κύριε.

Υμνοῦμεν τὴν ἁγίαν σου γέννησιν, τιμῶμεν
καὶ τὴν ἄσπορον σύλληψιν, σοῦ νύμφη
θεόνυμφε καὶ Παρθένε· σκιρτῶσι δὲ σὺν ἡμῖν
Ἀγγέλων τάξεις, καὶ τῶν Ἁγίων ψυχαί.

Αγίαν τῶν Ἁγίων ὑπάρχουσαν, οἱ σώφρο-
νες πατέρες σου Ἀχραντε, ἀνέθεντό σε ἐν
οἴκῳ Κυρίου, ἀνατραφῆναι σεμνῶς, καὶ εἰς Μη-
τέρα ἐτοιμασθῆναι αὐτῷ.

Αὶ στεῖραι καὶ μητέρες χορεύσατε· θαρσεῖτε
καὶ σκιρτήσατε ἄγονοι· ἡ ἄτεκνος γὰρ σεῖ-
ρα, τὴν Θεοτόκον βλαστάνει· ἥτις λύσει τῶν
ωδίνων τὴν Εὐὰν, καὶ τῆς ἀρᾶς τὸν Ἀδάμ.

Ακούω τοῦ Δαυὶδ μελωδοῦντός σοι· Ἀχθή-
σονται παρθένοι ὀπίσω σου, ἀχθήσονται
εἰς ναὸν Βασιλέως· καὶ σὺν αὐτῷ σε κάγω, θυ-
γατέρα τοῦ Βασιλέως ὑμῶν. Δόξα.

Εν σοὶ τὸ τῆς Τριάδος μυστήριον, ὑμνεῖται
καὶ δοξάζεται ἄχραντε· Πατὴρ γὰρ κύ-
δοκῆσε, καὶ ὁ Λόγος ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ
θεῖον Πνεῦμα σοὶ ἐπεσκίασε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χρυσοῦν θυμιατήριον γέγονας· τὸ πῦρ γὰρ
ἐν γαστρὶ σου ἐσκήνωσεν, ὁ Λόγος ἐκ
Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐν ἀνθρώπῳ μορφῇ
καθωράθη, Θεογεννητορ ἀγνή.

Καταβασία.

» **Ν**οτίε θηρὸς ἐν σπλάγγχοις, παλάμας Ἰω-
» νᾶς σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σω-
» τήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριῆ-
» μερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑ-
» πεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χρι-
» στοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει, τὸν κό-
» σμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Αυτόμελον.

Ιωακείμ καὶ Ἄννα ὄνειδισμοῦ ἀτεκνίας, καὶ
Ἀδάμ καὶ Εὐὰ, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανά-
του, ἠλευθερώθησαν Ἀχραντε, ἐν τῇ ἁγίᾳ γεν-
νήσει σου· αὐτὴν ἐφορτᾶζει καὶ ὁ λαὸς σου, ἐνο-
χῆς τῶν πταισμάτων, λυτρωθεὶς ἐν τῷ κράζειν
σοι· Ἡ σεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν
τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ὁ Οἶκος.

Η προσευχὴ ὁμοῦ καὶ στεναγμὸς, τῆς στει-
ρώσεως καὶ ἀτεκνώσεως Ἰωακείμ τε καὶ
Ἄννης, εὐπρόσδεκτος, καὶ εἰς τὰ ὦτα Κυρίου ἐ-
λήλυθε, καὶ ἐβλάστησαν καρπὸν ζωηφόρον τῷ
κόσμῳ· ὁ μὲν γὰρ προσευχὴν ἐν τῷ ὄρει ἐτέλει,
ἡ δὲ ἐν παραδείσῳ ὄνειδος φέρει· ἀλλὰ μετὰ
χαρᾶς, ἡ σεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τρο-
φὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὸ Γενέθλιον τῆς Ὑ-
περαγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ αἰει-
παρθένου Μαρίας.

Στίχοι.

Πάσας ἀληθῶς, Ἄννα, νικᾷς μητέρας,
Μήτηρ ἕως ἂν σὴ γένηται θυγάτηρ.

Ἐξάγαγε πρὸς φῶς Θεομήτορα ὀγδόη Ἄννα.

Ης ὁ πατήρ Ἰωακείμ ἐκ βασιλικῆς φυλῆς εἶλκε τὸ γένος. Οὗτος, εἰ καὶ διπλᾶ τὰ δῶρα αὐτοῦ τῷ Θεῷ προσέφερον ὡς φιλόθεος καὶ πλούσιος, ἀλλὰ τὴν ἀπαιδίαν ὠνειδίετο. Ἐπὶ τούτῳ δηγθεὶς τὴν καρδίαν, αὐτὸς μὲν ἐν τῷ ὄρει, ἢ δὲ τούτου συνευνοῦς Ἄννα ἐν τῷ παραδείσῳ, δάκρυσι τὸν Θεὸν ἰκέτευον. Ὅς καὶ παρέσχευ αὐτοῖς καρπὸν κοιλίας ἁγίου, τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Ἴνα δὲ καὶ τῆς Ἄννης ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν ἴδωμιν τὰ γνωρίσματα, τὸ ἀκριδῆς διηγήσομαι.

Εἰκοστὸς τρίτος ἀπὸ γένους Δαυὶδ καὶ Σολομῶντος εὐρίσκειται ὁ Μαθθάν· ὃς ἐγέννησε Μαρίαν ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς, καὶ ἐγέννησεν Ἰακώβ, τὸν πατέρα Ἰωσήφ τοῦ τέκτονος, καὶ θυγατέρας τρεῖς, Μαρίαν, Σωθὴν, καὶ Ἄνναν. Καὶ ἡ μὲν Μαρία γεννᾷ Σαλώμην τὴν μαῖαν· ἡ δὲ Σωθὴ γεννᾷ τὴν Ἐλισάβετ· ἡ δὲ Ἄννα γεννᾷ τὴν Θεοτόκον· ὡς εἶναι τὴν Θεοτόκον, ἐγγόνην Μαθθάν, καὶ Μαρίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· τὴν δὲ Ἐλισάβετ καὶ τὴν Σαλώμην, ἀνεψιάς μὲν τῆς Ἄννης, ἐξαδέλφας δὲ τῆς Θεοτόκου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ Ἅγιοι ἀυτάδελφοι, Ῥούφος καὶ Ῥουφιανὸς, ζίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Κλίνων ἑαυτὸν Ῥουφιανὸς τῷ ζίφει,

Μένω σε, φησὶ, Ῥούφε, μὴ μέλλης, ἔπου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Σεβῆρος ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἐτοιμὸς εἶμι πρὸς τὸ πᾶν οἴσειν πάθος,
Σεβῆρος εἶπε· καὶ πρὸς με τὸ ζίφος;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Ἀρτεμίδωρος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀρτεμίδωρος ὡς καθάλλεσθαι σθένει,
Καὶ τοῦ πυρὸς φλέγοντος ἔργῳ δεικνύει.

Διήγησις περὶ ἀγάπης πάνυ ὠφέλιμος.

Γερεὺς τις μετ' εὐλαβοῦς Διακόνου ἀγάπην τῷ Κυρίῳ φίλην εἰς ἀλλήλους κηποῦσάμενοι, διὰ δαιμονικῆς σκαιότητος εἰς ἔχθραν περιτραπέντες, ἐπὶ πολὺ ἔμειναν ἀδιάλλακτοι. Ἐπεὶ δὲ ἐπ' αὐτῷ τῷ μίσει τελειώσασθαι τὸν Ἱερεῖα συνέβη, ὁ Διακόνος ἠσχαλλεν, ὅτι μὴ ζῶντι τῷ Ἱερεῖ τὴν ἔχθραν διέλυσεν. Καὶ τινι τῶν εὐδιακρίτων τὸ συμβᾶν κοινοῦσάμενος, ὑπὸ τούτου πρὸς τινα τῆς ἐρήμου μοναστήν γενέσθαι παρηγγυᾶτο· ὁ δὲ, μάλα προθύμως τοὺς ἐρημικωτέρους τόπους περινοστών, τὸν ἱατρὸν ἐπέζητει.

Καὶ δὴ τινα καταλαβὼν γέροντα, τούτῳ τὴν μνησικακακίαν ἀπεκάλυψεν, ἐναργῆ πληροφορίαν ζητῶν παρ' αὐτοῦ τῆς ἀφέσεως· πρὸς ὃν ὁ γέρον· Ὁ πιστῶς αἰτῶν, λαμβάνει· καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγῆσεται, οὐκ ἔμὸς ὁ λόγος, φησὶν, ἀδελφέ· καὶ σοι, ὡς ἐπ' ἀγαθῷ σπεύδοντι, ταχείαν τοῦ ζητουμένου λύσιν λαθεῖν παρεῖχει ὁ Κύριος. Ὅθεν ἐλθὼν ἀνάστρεψε· καὶ ὀφίας ἐν τῷ ναῷ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας γενόμενος, πρὸ πάντων ὑποκρυμμένος τὰς Ἐραίας πύλας κατάλαβε, καὶ τὸν πρῶτον ἐν αὐταῖς εἰσβαλόντα κράτησον, καὶ ἐξ ἡμῶν αὐτὸν προ-

σαγέρουσεν, δεύς αὐτῷ καὶ τὸ ἐσφραγισμένον ταῦτο πετόκιον, καὶ παρ' αὐτῷ ἔσται σοι πάντως βεβαία τῶν σφαλέντων ἢ ἐπανόρθωσις.

Τότε ὁ Διακόνος, ὡς ὁ Πατήρ διετάξατο, ἀωρὶ τῶν νυκτῶν τοῦ ναοῦ καταλαμβάνει τὸ προπύλαιον· καὶ παρευθὺς ὁ δηλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἀνὴρ ἀνεφάνη· καὶ τοῦτον ὁ Διακόνος ἀσπασάμενος, τὸ γραμματίον τοῦ γέροντος ἐπιδίδωσιν, ἀνακαλύψας αὐτῷ τὸ ἐπακολουθῆσαν τοῦ δράματος. Ὁ δὲ ὢν ὁ ἀνὴρ, οἰκονομίας χάριν τὸ γινόμενον ἔκρινε, καὶ ὄλον ἑαυτὸν καταδρέχων τοῖς δάκρυσιν, ἔλεγε. Τίς εἶμι ἐγὼ· ὁ ἐλάχιστος, ἵνα κατατολήσω τοιοῦτου ἐγχειρήματος; ὁμως ταῖς εὐχαῖς καταθάρρῆσας τοῦ ἀποστείλαντός σε, πρὸς τὸ προκείμενον τρέπεται.

Καὶ δὴ ἐπ' αὐταῖς ταῖς κεκλεισμέναις πύλαις ὡς ἴστατο, τὰς χεῖρας ὑψώσας πρὸς οὐρανόν, καὶ γόνυ κλίνας, τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἴδαφος τίθεικεν, ὑποψιθυρίζων τῇ προσευχῇ· καὶ μετὰ μικρὸν ἀναστὰς, (φρίττω λέγειν, κατανεῶν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἀνδρὸς εὐπαρρησίαστον!) ὡς εἶρηκεν· Ἄνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου, Κύριε· τὸ προπύλαιον αὐτῷ αὐτομάτως ἠνέωκτο, καὶ τούτῳ συνεισελθόντος τοῦ Διακόνου, ἐπὶ τὴν αὐλήν τοῦ ναοῦ ἔστησαν. Αὐθὺς τε πάλιν πρὸς τὰς ἐκείσε τοῦ ναοῦ ἐξ ἀργύρου πύλας γινόμενοι, ὁ ἱερός ἐκεῖνος ἀνὴρ, πρὸς τὸν Διακόνου ἔφησεν· Ἐνταῦθα σῆθι, καὶ περαιτέρω μὴ πρόβαλε.

Ἐκεῖνος δὲ, τὴν συνήθη πάλιν ἐπὶ τῇ φλοῖᾳ ποιήσας μετάνοιαν, τὰς ἀργυραίας πύλας κεκλεισμένας οὖσας ἀνέωξε· καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ ναῷ, ξένον δέμα ἐδέχετο ἐν ἑαυτῷ. Ἐκ γὰρ τῆς ὄροφης τοῦ ναοῦ λυχνία φωτεινὴ ἐπελδοῦσα πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἐφωταγῶγει τὸ ἱερόν· ἀλλὰ καὶ τούτῳ προσευχόμενῳ συνείπετο. Ὡς δὲ πρὸς αὐτὸ λοιπὸν τὸ θυσιαστήριον ἔφθασε, κακεῖ προσκλίνας τὴν κεφαλὴν, ἥριμα ἔξω πρὸς τὸν Διακόνου γίνεται, καὶ πάλιν αὐτομάτως πᾶσαι αἱ θύραι ἐκλείσθησαν. Τότε ἀγωνία καὶ δειλία τὸν Διακόνου ἔλαβε, μὴ τελευτῶντα τῷ ἀνδρὶ πλησιάσαι τὸ σύνολον· εἶχε γὰρ, ὡς ἔλεγεν, ἀπὸ τῆς εὐχῆς ὡς Ἀγγέλου δεδοξασμένον τὸ πρόσωπον, ὡς λοιπὸν λογισμοῖς τὸν Διακόνου βαλλεσθαι, λέγοντα, μὴ Ἀγγελὸς ἐστὶν ὁ φαινόμενος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος. Ἄλλ' οὐδέ τοῦτο διέλαθε τὸν φαινόμενον· φησὶ γὰρ πρὸς τὸν Διακόνου· Τί τοῖς λογισμοῖς δι' ἐμὲ πολιορκῆ καὶ ταραττή, ὦ ἄνθρωπε; Πίστευσον, ὅτι καὶ γὰρ χεῖρ ἐμὴ ἄνθρωπος, καὶ ἐξ αἵματος καὶ σαρκὸς, καὶ εὐαγοῦς οἴκου, Χαρτουλάριος τὸ ἐπάγγελμα, ἐκ τῶν ἐκεῖσε προσόδων τὰ πρὸς ζωὴν πορίζόμενος· ἀλλ' ἡ πάντα καλῶς διεξάγουσα πρόνοια, δι' εὐτελεῶν πολλάκις, μεγάλα εἴωθε διεξάγειν τεράστια· ἔμω, ἀδελφέ, πρὸς τὸ προκείμενον ἀπίωμεν.

Καὶ ἄμφω πρὸς τὸν φόρον εὐθυδρεμήσαντες, τὸν ναὸν ἐκεῖσε τῆς Θεοτόκου κατέλαβον· καὶ πρὸς τὰς κεκλεισμένας πύλας ἤδη γενόμενοι τοῦ ναοῦ, διὰ προσευχῆς πάλιν κακεῖνας ἀνέωξε. Καὶ πρὸς αὐτὸ γενόμενος τὸ θυσιαστήριον, τὴν εὐχὴν ἐπετέλει κατὰ τὸ σὺνήθε· καὶ τὸν Διακόνου, ἔξω ἱστῶτα, καταλαβόντος, μετ' ἐκπλήξεως τὸ, Κύριε ἐλέησον, λέγοντα, αἱ πύλαι μόναι ἄφνω πάλιν ἐκλείσθησαν.

Εἶτα πάλιν τὸν ἐν Βλαχέρναις τῆς Θεοτόκου καταλαμβάνει ναόν. Ἐλεγε δὲ ὁ Διακόνος, ὅτι οὕτως ἡμᾶς ὑπελάμβανον ἐν τοῖς ναοῖς τὴν πορείαν ποιῆσθαι, ὡς μηδὲ πτησὶν ὄρνέου τῇ ἡμῶν ἐξύττητι παραβάλλεσθαι. Καὶ δὴ πρὸς τὰς πύλας τῆς Θεοτόκου γενόμενοι, αὐτομάτως καὶ αὐταὶ τῷ ἀνδρὶ προσανεώχθησαν· καὶ τὴν εὐχὴν κακεῖσε ποιησάμενος, δάκρυσι καταδρέχων τὰς παρειάς, τῆς Ἁγίας Σοφοῦ τὰς πύλας κατέλαβε· καὶ ἐν αὐταῖς τὸν Διακόνου ἐπιστήσας, βλέπειν τραυῶς τῶν εἰσερχομένων παρηγγυᾶτο τὴν κατανόησιν. Καὶ δὴ πρὸς τὴν

φλοιάν τὴν ἐξ ἔθους εὐχὴν ποιησαμένω, αἱ τῶν πυλῶν ἐκάρσεις αὐτῷ τὴν εἰσοδὸν παρεχώρησαν· καὶ πρὸς τοῦ ναοῦ γενόμενος τὸ μεσαίτατον, τὰ γόνατα τῷ ἔδαφει ἐπέρισσας, ἀνευδότης ἐν αὐτῷ ἐποίει τὴν δέησιν.

Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα ὄρκους ἡμῖν ἐπιστώσατο ὁ Διάκονος, διεβεβαίωσεν ὅτι, ὡς πρὸς τὴν βαθμίδα τῆς πύλης, ἐν ἡ ἰσταμένην θαμβούμενος, ὀφθαλμοφανῶς εἶδεν ὡσεὶ Διάκονον τινά, ἐκ τοῦ Θυσιαστηρίου ἐξερχόμενον, καὶ ἐν τῇ χειρὶ κατεχόντα θυμιατήριον, καὶ θυμιῶντα τὸ ἱερόν Ἀγίασμα. Μετὰ δὲ μικρὰς τινας ὥρας διάστημα, ὡς κληρικὸς τινὰς εἶδεν εἰσερχομένους, Ἱερέων στολὴν περικειμένους λευκοφανῆ· καὶ πάλιν Ἱερέων ἄλλο σύστημα φωτεινόν, πορφυροῦν ποδήρη περικειμένους εἰσερχομένους, καὶ τούτους ἀμφοτέρους χορείαν ἐγείραντας, ἐπάδειν μέλος μάλα τερπνόν καὶ ἑξαισίον, ὡς μηδὲν ἕτερον καταλαβεῖν τὸν Διάκονον δύνασθαι, εἰμὴ μόνον τὸ, Ἀλληλουῖα. Καὶ μετὰ τὸ τὴν εὐχὴν τελῆσαι τὸν Χαρτουλάριον, ἐξελθεῖν, καὶ εἰπεῖν πρὸς τὸν Διάκονον· Ἀδελφε, ἔνδον τοῦ ναοῦ ἀκωλύτως γενόμενος, πρὸς τοὺς τὴν ἀριστερὰν χορείαν ἐπέχοντας Ἱερεῖς στόχασαι, εἰ δύναιο κατανοῆσαι τὸν μεθ' οὗ τῇ μνησικακίᾳ ἀδιάλλακτος ἔμεινας.

Τότε εἰσελθὼν ὑπότρομος ὁ Διάκονος, σπουδῆ πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον ἔξεισιν εἰρηκῶς, μὴ δύνασθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖσε τὸν ἐπ' ἔχθρα τὸν βίον καταλύσαντα ἰδεῖν Ἱερέα. Εἶτα πάλιν πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνθρωπόμορφος ἄγγελος, εἰσελθὼν, καταβῆαι καὶ τὴν χορείαν τὴν δεξιάν, εἴρηκε. Καὶ δὴ πρὸς αὐτὴν γενόμενος ὁ Διάκονος, καθαρῶς ἐστῶτα ἐν αὐτῇ γνωρίσαι τὸν ζητούμενον ἔφασκε. Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ μακάριος· Εἰ τοῦτον ἀκριβῶς κατενόησας, εἰπέ πορευθεὶς τάδε· Νικητάς ὁ Χαρτουλάριος, ἔξω ἐστῶς, ἐλθεῖν σε προσφωνεῖ. Καὶ πορευθεὶς ὁ Διάκονος, κατὰ τὴν διαταγὴν, τὸν Ἱερέα ἐκ τῆς δεξιᾶς πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον συνεξάγει χορείας, ᾧ καὶ πρᾶξις ἔλεξε τῇ φωνῇ· Κύριε Πρεσβύτερε, διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ, διὰ τὸ ἀμφοτέρους ἐν τῇ σῇ ἀθρόα μεταβολῇ ἀσυμφώνους μεῖναι τῷ σφάλματι.

Τότε γόνυ ἀμφοτέροι κλίναντες, ἐν ἀπλῷ φιλήματι τὴν ἔχθραν διέλυσαν· καὶ ὁ μὲν Ἱερεὺς τὸν ναὸν εἰσέδω, καὶ τὴν αὐτοῦ χορείαν κατέλαβεν· ὁ δὲ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος ἔλαβε τὸν Διάκονον, καὶ τῇ φλοιᾷ τοῦ ἱεροῦ αγιάσματος προσπεσόντος, αἱ πύλαι τούτου θεία δύναμις ἐκλείσθησαν· καὶ μέρος τι τῆς ὁδοῦ διανύσαντες, ἀμφω ἔστησαν· καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος οὕτω πως ἔφη πρὸς τὸν Διάκονον· Ἀδελφε, σώζων σώζου, καὶ τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν περιποιήσαι, καὶ τῷ πρὸς τὴν ἐμὴν εὐτέλειαν Πατρίσι ἀποστείλαντι, εἰπέ πορευθεὶς· Τῶν εὐχῶν σου ἡ καθαρότης, καὶ ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία, καὶ νεκρὸν πρὸς εἰρήνην ἐξαναστῆσαι δύναται, ἡμῶν εἰς τοῦτο μηδὲν τὸ παράπαν συμβαλλομένων· καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐξ ὀφθαλμῶν τοῦ Διακόνου ἐγένετο.

Ἐκεῖνος δὲ, προσκυνήσας τὸ ἔδαφος, ἐν ᾧ οἱ τοῦ θαυμαστοῦ ἱστατο πόδες ἀνδρός, τὴν πρὸς τὸν γέροντα πόρειαν ἐκπεπληγμένος ἦναι, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Βάτος ἐν ὄρει πυραύφλεκτος, καὶ δροσο-
» βόλος κάμινος Χαλδαϊκῆ, σαφῶς προ-
» γράφει σε Θεόνυμφε· τὸ γὰρ θείον ἄϋλον ἐν
» ὕλικῇ γαστρὶ πῦρ ἀφλέκτως ἐδέξω· διὸ τῷ
» ἐκ σῆ τεχθέντι κράζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σοῦ ταῖς ἀϋλοῖς ἐμφάσειν, ὁ νομοθέτης εἶρ-
» γετο κατανοεῖν, τὸ μέγα Πάνσεμνε μυστή-
» ριον, μὴ φρονεῖν χαμαιζήλα, συμβολικῶς παι-
» δευόμενος ποτέ· διὸ ἐκπλαγεὶς τὸ θαῦμα ἔλε-
» γεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁρος καὶ πύλην ἑράνιον, καὶ νοητὴν σε κλί-
» μακα θεοπρεπῶς, χορὸς ὁ θείος προηγό-
» ρευσε· ἐκ σοῦ γὰρ λίθος τέμνηται, οὐχ ὑποσαῖς
» ἐγχειρίδιον ἀνδρός· καὶ πύλην, δι' ἧς διήλθε Κύ-
» ριος, τῶν θαυμασίων Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
» ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος..

» Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιμος, πυρὶ φλογίζο-
» μένη ἐδροσίζετο Πνεύματος, Θεοῦ, ἐ-
» πιστασία· οἱ Παῖδες ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς
» ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐορτάζομεν Ἀχραντε, καὶ πιστῶς προσ-
» κυνοῦμεν, τὴν ἀγίαν σου γέννησιν, τὴν ἐξ
» ἐπαγγελίας· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου
» ἀρᾶς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Νῦν ἡ Ἄννα εὐφραίνεται, καὶ βοᾷ καυχω-
» μένη· Στεῖρα οὐσα γεγέννηκα, τοῦ Θεοῦ
» τὴν Μητέρα, δι' ἧς τὸ κατάκριμα, τῆς Εὐᾶς λέ-
» λυται, καὶ ἡ ἐν λύπαις ὠδὶς.

Ὁ Ἀδαμ ἠλευθέρωται, καὶ ἡ Εὐᾶ χορεύει,
» καὶ βοᾶσιν ἐν πνεύματι, πρὸς σέ τὴν Θεο-
» τόκον· Ἐν σοὶ ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀ-
» ρᾶς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Στεῖραι ἄγονοι σπεύσατε, ψυχαὶ ἠτεκνωμέ-
» ναι, ὅτι Ἄννα πολύτεκνος, καὶ νῦν εὐφραι-
» νομένη· μητέρες χορεύσατε, σὺν τῇ Μητρὶ τοῦ
» Θεοῦ, καὶ συναγάλλεσθε. Δόξα.

Τὸν Πατέρα δοξάσωμεν, τὸν Υἱόν· καὶ τὸ
» Πνεῦμα, ἐν μονάδι Θεότητος, Τριάδα Παν-
» αγίαν, ἀχώριστον ἀκτιστον, καὶ συναῖδιον καὶ
» ὁμοούσιον. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὺ Θεὸν μόνη ἔτεκες, Παρθένε μετὰ τόκον·
» σὺ τὴν φύσιν ἐκαίνισας, τῷ τόκῳ σου Μα-
» ρία· σὺ τὴν Εὐᾶν ἔλυσας, τῆς πρωτογόνου ἀ-
» ρᾶς, Θεογεννητορ ἀγνή. Καταβασία

» Ἐκνοσον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς,
» Ἐλαοὺς ἐκλόνησε, πνεόν ἀπειλῆς καὶ
» δυσφημίας θεοστυγοῦς· ὁμως τρεῖς Παῖδας
» οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριωδῆς, οὐ πῦρ
» βρόμεον· ἀλλ' ἀντηχῆντι δροσοβόλῳ πνεύμα-
» τι, πυρὶ συνόντες ἐψαλλον· Ὁ ὑπερῦμνητος,
» τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεός· εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ τῇ τῶν Παίδων, προαπει-
» κόνισας ποτέ, τὴν σὴν Μητέρα Κύριε·

» ὁ γὰρ τύπος τούτους πυρὸς ἐξείλετο, ἀφλέ-
 » κτως ἐμβατεύοντας· ἦν ὑμνήμεν ἐφανισθεῖ-
 » σαν, διὰ σὲ τοῖς πέρασι σήμερον, καὶ ὑπερ-
 » υψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς πρὸς Θεὸν ἡμῶν καταλλαγῆς, ἡ προο-
 ρισθεῖσα σκηνή, τοῦ εἶναι νῦν ἀπάρχεται,
 τεξομένη Λόγον ἡμῖν παχύτητι, σαρκὸς ἐφανι-
 ζόμενον· ὃν ὑμνοῦμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι' αὐτοῦ
 τὸ εἶναι λαβόντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Η τῆς στειρώσεως μεταβολή, τὴν κοσμικὴν
 τῶν ἀγαθῶν, διέλυσε στειρώσιν, καὶ τρα-
 νῶς τὸ θάυμα Χριστὸν ὑπέδειξε, βροτοῖς ἐπι-
 δημήσαντα· ὃν ὑμνοῦμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι'
 αὐτοῦ τὸ εἶναι λαβόντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς
 πάντας τοὺς αἰῶνας. Εἰρμός ἄλλος.

» **Ο** γεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ
 » τιθεὶς θαλάσση ὄριον ψάμμον, καὶ συν-
 » ἔχων τὸ πᾶν, σὲ ὑμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει σε-
 » λήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ
 » Δημιουργῷ καὶ Κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο ποιήσας παραδόξα τῇ στειρωθείσῃ γα-
 στρί, ὁ ἀνοιξας Ἄννης ἄγονον μήτραν,
 καὶ καρπὸν αὐτῇ δὲς, σὺ Θεὸς ἅγιος, σὺ Υἱὸς
 τῆς Παρθένου, σὺ ἐκ ταύτης σάρκα προσελάβη,
 τῆς αἰιθαλοῦς Παρθένου καὶ Θεοτόκου.

Ο σφραγίζων τὴν ἄβυσσον, καὶ ἐξανοίγων
 αὐτήν, ὁ ἀνάγων ὕδωρ ἐν ταῖς νεφέλαις,
 καὶ διδοὺς ὑετὸν, σὺ ὁ δὸς Κύριε, ρίζης ἐκ τῆς
 ἀκάρπου ἐξανθήσαι, Ἄννης τῆς ἀγίας, ἄχραν-
 τον καρπὸν, τὴν ῥάβδον τὴν Θεοτόκον.

Σὺ ὁ λύσας τὰ ἄλυτα τῆς ἀπαιδίας δεσμά·
 σὺ ὁ δὸς τῇ στείρᾳ γόνιμον τόκον, καὶ
 καρπὸν εὐκλεῆ, ἧς Υἱὸς γέγονας, καὶ βλαστὸς
 ἀνεφύης· ἦν Μητέρα ἔσχες κατὰ σάρκα, ἐν τῇ
 πρὸς ἡμᾶς Οἰκτίρμον ἐπιδημία.

Γεωργε τῶν φρενῶν ἡμῶν, καὶ φυτουργε τῶν
 ψυχῶν, σὺ ὁ ἀκαρπον γῆν, εὐκαρπον δείξας·
 σὺ τὴν πάλαι ξηρὰν, γόνιμον εὐσταχυν, ἄρου-
 ραν καρποφόρον ἀπειργάσω, Ἄνναν τὴν ἀγίαν,
 ἄχραντον καρπὸν ἀνθήσαι τὴν Θεοτόκον.

Δόξα.

Ω Τριάς ὑπερούσιε, μονὰς συνάναρχε, σὲ
 ὑμνεῖ καὶ τρέμει, πληθὺς Ἀγγέλων, οὐρα-
 νὸς καὶ ἡ γῆ, ἄβυσσοι φρίττουσιν, ἄνθρωποι
 εὐλογοῦσι, πῦρ δουλεύει, πάντα ὑπακούει, σοὶ
 Τριάς ἀγία, φόβῳ τὰ ἐν τῇ κτίσει.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ω καινότατον ἄκυσμα! Θεὸς Υἱὸς γυναικός,
 καὶ ἀσπόμε τόκου, ἄνανδρος Μήτηρ, καὶ

Θεὸς τὸ τεχθέν· ὦ φρικτὸν θάμα! ὦ συλλή-
 ψεως ξένης τῆς Παρθένου! ὦ ἀφράστου τόκου!
 ὄντως ὑπὲρ νοῦν τὰ πάντα καὶ θεωρίαν.

Καταβασία.

» **Ε**ὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι,
 » δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν
 » συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον
 » μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶσι
 » ζῶν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς
 » αἰῶνας.

ᾠδὴ Δ'. Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

Ὁ Εἰρμός.

» **Η** τὸν πρὸ ἡλίου φωστήρα, τὸν Θεὸν ἐξα-
 » νατειλαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημή-
 » σαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως
 » σωματώσασα, εὐλογημένη πάνταγενε, σὲ Θεο-
 » τόκε μεγαλύνομεν.

Ο τοῖς ἀπειθοῦσι λαοῖς, ἐξ ἀκροτόμου βλύ-
 σασ νάματα, τοῖς εὐπειθοῦσιν ἔθνεσι χα-
 ριζεται, ἐκ λαγόνων στειρωτικῶν, καρπὸν εἰς
 εὐφροσύνην ἡμῖν, σὲ Θεομητορ ἄχραντε, ἦν ἐ-
 παξίως μεγαλύνομεν.

Τὴν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀπο-
 φάσεως, καὶ τῆς Προμήτορος τὴν ἐπανόρ-
 θωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν
 οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σὲ
 Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Α** ἄλλοτριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ
 » ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιία· ἐπὶ
 » σοὶ Θεοτόκε ἀμφοτέρα ὠκονομήθη. Διό σε
 » πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακα-
 » ρίζομεν.

Επάξιον Θεομητορ τῆς σῆς ἀγνείας, τὸν τό-
 κον ἐκκληρώσω δι' ἐπαγγελίας· τῇ ποτὲ γὰρ
 ἀκάρπῳ, θεόβλαστος καρπὸς ἐδόθη· διό σε πᾶ-
 σαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Πεπλήρωται τῆ βοῶντος ἡ προφητεία· φησὶ
 γὰρ· Ἀναστήσω σκηνὴν τὴν πεπτωκυῖαν,
 τοῦ ἱεροῦ Δαυὶδ, ἐν σοὶ Ἄχραντε προτυπωθεῖ-
 σαν, δι' ἧς ὁ σύμπας τῶν ἀνθρώπων χοῦς, εἰς
 σῶμα ἀνεπλάσθη Θεῷ.

Τὰ σπάργανα προσκυνοῦμέν σου Θεοτόκε,
 δοξαζόμεν τὸν δόντα, καρπὸν τῇ πρώην
 στείρᾳ, καὶ ἀνοιξαντα μήτραν, τὴν ἄγονον ἐκ
 παραδόξου· ποιεῖ γὰρ πάντα ὅσα βούλεται,
 Θεὸς ὢν παντεξούσιος.

Εβλάστησας νυμφοτόκε Ἄννα θεόφρον, ἐκ
 μήτρας παρ' ἐλπίδα, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας,
 παρθενόφυτον ἄνθος, θεόβλαστον ἀγνείας καλ-

λος· διό σε πάντες μακαρίζομεν, ὡς ρίζαν τῆς ζωῆς ἡμῶν. Δόξα.

Αλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ δοξάζειν, τὴν ἀναρχον Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστον παγκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἠδρασται, τῷ νεύματι τοῦ κράτους αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρὶ σὺ Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει πανσεβάσμιε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καταβασία.

» **Μ**υστικός εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστὸν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτὸν, σέ μεγαλύνομεν. Ἑτέρα.

» **Ο** διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγεγόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήρηται σήμερον· τῆς γὰρ Προμήτορος ἡ παγγενῆς, κατὰρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος· ἦν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αγάλλονται τὰ πέρατα, τῆς οἰκουμένης σήμερον, ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη, Θεοκυήτορ Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε νύμφη· ἐν ἣ καὶ τῶν φυσάντων σε, τὸ λυπηρὸν διέλυσας, τῆς ἀτεκνίας ὄνειδος, καὶ τῆς Προμήτορος Εὐας, τὴν ἐν τῷ τίκτειν κατάραν.

Ἑτερον, ὁμοιον.

Αδαμ ἀνακακίσθητι, καὶ Εὐα μεγαλύνθητι· Προφηταὶ σὺν Ἀποστόλοις, χορεύσατε καὶ Δικαίοις· κοινὴ χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ, Ἄγγελων τε καὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν Δικαίων σήμερον, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος. Εἰς τοὺς Ἀἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'· δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐκ τῆς στείρας τίκτεται· ἡ χάρις καρπογονεῖν, λαμπρῶς ἀπάρχεται. Εὐφραίνου Ἰωακείμ, τῆς Θεοτόκου γεννήτωρ γενόμενος· οὐκ ἔστιν ἄλλος ὡς σὺ, τῶν γηγενῶν γεννητόρων θεόληπτε· ἡ γὰρ θεοδόχος Κόρη, τοῦ Θεοῦ τὸ σκηνῶμα, τὸ πανάγιον ὄρος, διὰ σοῦ ἡμῖν δεδώρηται.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ἐκ στείρας καρπός, ἀναλάμψας νεύματι, τοῦ πάντων

Δημιουργοῦ, καὶ παντοκράτορος, εὐτόνως τὴν κοσμικὴν, τῶν ἀγαθῶν διαλέλυκε σείρωσιν. Μητέρες σὺν τῇ Μητρὶ, τῆς Θεοτόκου χορεύσατε κράζουσαι· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος. Ὅμοιον.

Στήλη σωφροσύνης ἔμφυχος, καὶ λαμπρὸν δοχεῖον, ἀποστίλβον χάριτι, ἡ Ἄννα ἡ εὐκλεῆς, φανεῖσα τέτοκε, τὴν πρόβολον ἀληθῶς, τῆς παρθενίας τὸ θεῖον ἀπάνθισμα, τὴν πᾶσαις παρθενικαῖς, καὶ παρθενίας ποθοῦσαις τὸ χάρισμα, τὸ τῆς παρθενίας κάλλος, ἐμφανῶς βραβεύουσαν, καὶ παρέχουσαν πᾶσι, τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί· ἰδοὺ γὰρ τοῦ φωτός ὁ νυμφῶν, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστροῦ προεληλύθη· καὶ ἡ κατὰ ἀνατολαῖς πύλη ἀποκηθεῖσα, προσμένει τὴν εἴσοδον, τοῦ Ἱερέως τοῦ Μεγάλου· μόνη, καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ὑπομνήματα, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ὡδὴ γ'· καὶ ε'.

Κοινωνικόν. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἰατέον ὅτι, διὰ τὸ ἐγγίξειν τὴν Ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ, εορτάζομεν τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν ἡμέρας πέντε.

Τῆ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ Δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σεβηριανοῦ (*).

Εἰς τὸν ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

τῶν Θεοπατόρων.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε νῦν χορεύσωμεν, ἀσματικῶς ὡς φιλέοργοι, καὶ πιστῶς εορτάσωμεν, τὴν μνήμην γεραίροντες, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τῆς σεπτῆς δυάδος· αὐτοὶ γὰρ ἔτεκον ἡμῖν τὴν Θεομήτορα

(* Τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μάρτυρος ἔχει τὸ χειρόγραφον ψαλλομένην ἐν τοῖς Ἀποδείκναις.

καὶ Παρθένον ἀγνήν· διό περ καὶ μετέστησαν, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς ἄληκτον, καὶ ἀείζων ἀΐκησιν, δυσωποῦντες σωθῆναι ἡμᾶς.

Εὐφρόσυνον τέρπεται, σήμερον κτίσις ἡ σύμ-
πασα, Θεοτόκε πανύμνητε, ἐτήσιον ἄγυ-
σα, μνήμην ὁμοφρόνως, τῶν σῶν γεννητόρων,
Ἰωακείμ τοῦ θαυμαστοῦ, ὁμοῦ καὶ Ἄννης πα-
νηγυρίζουσα· χαρὰν γὰρ προεξένησαν, σὲ παρ
ἐλπίδα βλαστήσαντες, τὴν τὸ φῶς ἀπαστρά-
ψασαν, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Αγάλλεται σήμερον, Ἄννα σκιρτῶσα ἐν
πνεύματι, καὶ εὐφραίνεται χαίρουσα, τυ-
χοῦσα ἐφέσεως, ἧς περ ἐπεπόθει, πάλαι εὐτε-
κνίας· ἐπαγγελίας γὰρ καρπὸν, καὶ εὐλογίας
θεῖον ἐβλάστησε, Μαρίαν τὴν πανάμωμον, τὴν
τὸν Θεὸν ἡμῶν τέξασαν, καὶ τὸν ἥλιον λάμψα-
σαν, τοῖς ἐν σκότει καθευδουσι.

Τοῦ Ἁγίου, ὁμοία.

Νεύροις συγκοπτόμενος, διὰ Χριστὸν Παναοί-
διμε, καὶ ἰκρίῳ κρεμάμενος, καὶ σάρκας
ξεόμενος, ἀπηνῶς ξυστήρσι, θύειν τε εἰδώλοις,
ἐγκελευόμενος σοφῆ, οὐκ ἐξηρνήσω τὸν πάντων
Κύριον· ἀλλ' ἠλεξας τοῖς πόνοις σου, τὸ ἀσθε-
νὲς καὶ ἐξίτηλον, τῶν εἰδώλων καὶ γέγονας,
τῶν Ἀγγέλων συνόμιλος.

Δέσιμος ἀγόμενος, καὶ ταῖς πληγαῖς σεμνυ-
νόμενος, τοὺς ὀρώντας προέτρπετες, μιμει-
σθαι τὸν δρόμον σε, πρὸς ταῖς οὐρανίαις, Μάκαρ
ἀντιδόσεις, ἀπροσκοποῦντας, αἱ πολλήν, τὴν εὐ-
φροσύνην καὶ τὴν τερπνότητα, παρέχουσιν ὡς
ἄφθαρτοι· καὶ εἰς αἰεὶ παραμένεσαι, τοὺς Χρι-
στὸν θεραπεύοντας, κληρονόμους λαμβάνουσιν.

Λίθοις συνθλαττόμενος, ταῖς σιαγόνας Ἀοίδι-
με, καὶ πλευραῖς σπαθιζόμενος, λίθῳ παμ-
μεγίστῳ τε, τράχηλον καὶ πόδας, συνθλώμενος
μάκαρ, καὶ ἀρμονίας ἀπηνῶς, παραλυόμενος
ὄντως ἔθλασας, τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος,
ὑπομονῆς γενναιότητι, ἣν ἠττήσαι οὐκ ἴσχυσε,
τῶν βασάνων ἡ κάκωσις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Ἐφραὶμ Καρίας.

Ωμακαρία δυάς· ἡμεῖς πάντων γεννητόρων
ὑπερέχουσαν ἐβλάστησατε. ὄντως μακάριος
εἶ Ἰωακείμ, τοιαύτης παιδὸς χρηματίσας Πα-
τῆρ. Μακαρία ἡ μήτρα σου Ἄννα, ὅτι τὴν Μη-
τέρα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐβλάστησε. Μακάριοι οἱ
μαστοὶ οἷς ἐθῆλασας τὴν γαλακτοτροφῆσασαν
τὸν τρέφοντα πᾶσαν πνοήν· ὃν δυσωπεῖν ὑμᾶς
παμμακάριστοι αἰτούμεθα, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Ιωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, πανηγυρίζουσι, τὴν ἀ-
παρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν
μόνην Θεοτόκον· οἷς καὶ ἡμεῖς, συνεορτάζοντες
σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσσαί,
μακαρίζομεν Παρθένον ἀγνήν.

Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Ηθεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν
Προφητῶν τὸ κλέος, τοῦ Δαυὶδ ἡ θυγά-
τηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἄν-
νης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν
τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Ηπρῶτην ἄγονος χώρα, γῆν καρποφόρον γεν-
ναῖ· καὶ ἐξ ἀκάρπης μήτρας, καρπὸν ἅγιον
δοῦσα, γάλακτι ἐκτρέφει· θαῦμα φρικτόν! ἡ
τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν
τῇ γαστρὶ, δεξαμένη γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οἱ ἐξ ἀκάρπων λαγόνων, ράβδον ἀγίαν τὴν
Θεοτόκον βλαστήσαντες, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία
τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Θεὸς, τὸ ζεῦγος
τὸ ἅγιον, ἡ ξυνωρὶς ἡ ἀγία, Ἰωακείμ καὶ Ἄν-
να· οὗτοι μεταστάντες πρὸς οὐρανίους σκηναῖς,
σὺν τῇ αὐτῶν θυγατρὶ ὑπεραχράντῳ Παρθένῳ,
μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν. ὑπὲρ τοῦ κόσμου
πρεσβείας ποιούμενοι· οἷς καὶ ἡμεῖς, συνελ-
θόντες εὐσεβῶς, ὑμνοῦντες λέγομεν· Οἱ διὰ τῆς
θεόπαιδος καὶ πανάγνου Μαρίας, προπάτορες
Χριστοῦ χρηματίσαντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων, Ἦχος β'.

Τῶν δικαίων Θεοπατόρων σου Κύριε τὴν
μνήμην ἐορτάζοντες, δι' αὐτῶν σε δυσω-
ποῦμεν· Σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἐορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ Καθίσματα τῆς
Θεοτόκου.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τεθεῖσα παραδόξως, στερωτικῶν ἐξ ὠδί-
νων, παρθενικῶν ἐκ λαγόνων, ἐκύησας ὑ-
πὲρ φύσιν· ὠραῖος φανεῖσα γὰρ βλαστὸς, ἐξήν-
δησας τῷ κόσμῳ τὴν ζοήν· διὰ τοῦτο αἱ Δυνά-
μεις τῶν οὐρανῶν, βοῶσί σοι Θεοτόκε· Δόξα τῇ

νῦν προὐδω σου σεμνή· δόξα τῇ παρθενίᾳ σου·
δόξα τῇ κυφορίᾳ σου, μόνη πανάχραντε.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὰ οὐραῖα πάντα νῦν ἐπαγαλλονται, τῶν
ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει αὐτοῖς,
καὶ οἱ Προφῆται μυστικῶς συνευφραίνονται· ἦν
γὰρ προεῖδον τυπικῶς, ἐν ταῖς ἀρχαίαις γενεαῖς,
βάτον καὶ στάμνον καὶ ράβδον, νεφέλην πύλην
καὶ θρόνον, καὶ μέγα ἄρος, γεννᾶται σήμερον.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Γ' ἄρτος γονεῖς Παύλαγγε μέλπω προφρόνως (*).

Ἐδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ.

Τὴν λαμπάδα τὴν τὸν νοητὸν, ἥλιον ἀστρά-
ψασαν, σωματικῶς ἐξ αὐτῆς ἀνατείλαντα,
ἀρετῆς λαμπρότησι, διαπρέποντες ἐκτεκεῖν ἠ-
ξιώθησαν, Ἄννα ἡ Θεόφρων, καὶ Ἰωακείμ ὁ
παναοίδιμος.

Ολοτρόπῳ νεύσει πρὸς Θεὸν, ὄντως ὁ Θεό-
ληπτος, Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἡ ἔνθεος,
ἀκλινῶς προσέχοντες, τὴν πανάχραντον Θεο-
τόκον ἐκύησαν, τὴν ὑπερκειμένην, κτίσεως ἀ-
πάσης ἀγιότητι.

Υπερτέραν ἔχοντες ζωὴν, βίου τε λαμπρό-
τητα, πάντων ὁμοῦ γεννητόρων γεγόνατε,
γηγεκῶν ὑπέρτεροι, τὴν ἀκήρατον Παρθένον ὡς
γεννήσαντες, καὶ Θεοῦ πατέρες, ὄντως διὰ ταύ-
της χρηματίσαντες.

Σωτηρίας πάσης ἀρχηγοὶ, ὁ μακαριώτατος,
Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἡ ἔνδοξος, τὴν ἀ-
γνὴν καὶ ἄμωμον, καὶ πανάχραντον Θεοτόκον
ἐγέννησαν, τῆς Θεοσεβείας, ταύτην εἰληφότες
τὴν ἀντίδοσιν.

Κανὼν τοῦ Μάρτυρος.

Ἐδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγράν διδοεύσας.

Εκράτει τὸ δόγμα τὸ δυσσεβές, τὸ θύειν εἰ-
δώλοις, ταῖς ἀψύχαις τε καὶ κωφοῖς· ἐνίκα
Χριστὸς δὲ, τῶν Μαρτύρων, ταῖς καρτεραῖς καὶ
γενναίαις ἐνστάσεσιν.

Ελύττα Λυσίας κατὰ Χριστοῦ καὶ πάν-
τας οὓς εὖρε, σεβομένους αὐτὸν Θεόν,
παντοίως κολάζειν ἐπεχειρεῖ· ἀλλ' ἐντυχὼν σοὶ
Θεόφρον ἠσχύνητο.

(*) Ὁ παρῶν Κανὼν φέρεται ἀνεπίγραφος ἐν τε τῇ τετυπω-
μένῳ, καὶ τῷ ἀνὰ χεῖρας χειρογράφῳ Μηναίῳ· ἐκ τοῦ ὄφους
ὅμως καὶ τῆς γλαφυρότητος φαίνεται ποίημα τοῦ Θεοφάνους.

Εξέπληξας Μαίκαρ τὸν δυσσεβῆ, γενναίως
χωρήσας, εἰς τὸ στάδιον καὶ θῆων, ἀπή-
λεγγας τῆτι παρρησίᾳ, τὸ ἀσθενές καὶ σαθρὸν
καὶ ἀνίσχυρον. Θεοτοκίον.

Εχώρησας μόνη τὸν οὐρανοῖς, ἀχώρητον Κό-
ρη, ἐν γαστρὶ σου θεοπρεπῶς, οἰκήσαντα
ταύτην καὶ τὴν φύσιν, τὴν τῶν βροτῶν ἐξ αὐ-
τῆς προσλαβόμενον.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ἐδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Στειρεύσασα καὶ παιδῶν ἀπορριμένη, καὶ δά-
κρυσι τὸν Κτίστην ἐκδυσωπῆσα, τὴν μόνην
ἠξιώθης εὐλογημένην, τεκεῖν θεόληπτε Ἄννα
κραυγαζούσα· Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σε Κύριε.

Ο σύνοικον πλουτήσας τὴν θείαν χάριν,
Ἰωακείμ ὁ θεῖος καὶ θεηγόρος, τὴν πρό-
ξενον ἀνθρώποις τῆς σωτηρίας, τεκεῖν ἠξίωται,
πρὸς ἣν κραυγαζόμεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος
πλήν σου Δέσποινα.

Υμνήσωμεν τὴν πάνσεπτον ξυνωρίδα, δι' ἧς
ἡμῖν ἐξέλαμψεν ἡ Παρθένος, ἡ πάντων ποιη-
μάτων ἀγιωτέρα· Θεὸν γὰρ τέτοκε, πρὸς ὃν
κραυγαζόμεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σε Κύριε.

Στειρώσεως, τὸ ὄνειδος ἐκφυγοῦσα, γεγέννη-
κεν ἡ Ἄννα τὴν Θεοτόκον, τὸ ὄνειδος τῆς
Εὐας νῦν παραδόξως, ἐξαφανίζουσαν, πρὸς ἣν
κραυγαζόμεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος πλήν
σου Δέσποινα.

Τοῦ Μάρτυρος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Εχαῖρες τυπτόμενος, ὑπὲρ Χριστοῦ σοφῆ
μάστιξιν, ἀνηλεῶς· εἶχες γὰρ βεβαίαν,
τὴν τῶν πόνων ἀντίδοσιν.

Νεύροις συγκοπτόμενος, ὑπαλλαγῆ συχνῇ
Ἐνδοξε, τῶν δημίων, ὡς περ ἀλλοτρίῳ,
οὐκ ἠσθάνου ἐν σώματι.

Εύρες τὴν ἀντάμειψιν, παρὰ Χριστοῦ σοφῆ
σέφανον, ἀπολαβὼν, τῆς δικαιοσύνης, καὶ
χαρὰν τὴν μὴ λήγουσαν.

Θεοτοκίον.

Ολη ἡ πλησίον μου, καλὴ καὶ ἄμωμος πέ-
φυκε, σὲ προορῶν, ἔφη Θεοτόκε, Σολομῶν
ἐν τοῖς Ἄσμασιν. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προσρεχόντων σοι
» Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων·
» καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ανδρεία τὴν ψυχὴν, ὠπλισμένος Θεόφρον, ἐξ-
έδωκας σαυτὸν, εἰς ποικίλας βασάνους, τῷ
πῶθῳ φλεγόμενος, τοῦ Δεσπότη πανόλβι· ὅθεν

ἤλεγξας, τὴν τῶν τυράννων μαρίαν, καὶ τὸν στέφανον, παρὰ Θεοῦ ἐκομίσω, τῆς νίκης τὸν ἀφθαρτον.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ιωακείμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσιν ἐν Θεῷ γὰρ ἀξίως χάριν ἐφεύραντο, καὶ ἐγέννησαν καρπὸν τὸν θεοδόχον ναόν, τὴν Παρθένον καὶ ἀγνήν, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν μόνην εὐλογημένην, πρεσβεύουσαν ἀεινάως, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Θεοπατόρων. Ὡδὴ δ'. Ἐλήλυθας.

Γηθόμενος, τὴν Παρθένον ἐκ στείρας κομίζεται, δι' ἧς περ ἡ στείρωσις, ἡ κοσμικὴ διαλελυται, τόκῳ παρθενεύοντι, Ἰωακείμ ὁ θεόφρων καὶ θεόληπτος.

Ο προπάτωρ, τοῦ Χριστοῦ Ἰωακείμ νῦν πρόκειται, ἡμῖν εἰς ἐστίασιν, πνευματικὴν ὁ πανόλβιος, ὃς τὴν Θεομήτορα, καὶ πανακήρατον Κόρην ἀπεγέννησε.

Νεκρώσεως, καὶ φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους τὴν σώζουσαν, ἡ χάρις προβάλλεται, τὴν ἐσομένην Μητέρα Θεοῦ, Λόγον τὸν αἰδίων, τὴν δεξιόθεν ἀφράστως σωματούμενον.

Ε'κ τῆς ρίζης, Ἰεσσαὶ ξυνωρὶς ἀνατέταλκεν, ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε, ράβδος τὸ ἄνθος ἡ φέρουσα, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, εὐωδιάζον τῷ μύρῳ τῆς Θεότητος.

Ιθυνόν μου, Θεοτόκε τὸν βίον προσταγάσιν, ἐνθέως ρυθμίζουσα, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου ἐκ σοῦ, καὶ πρὸς φῶς ὀδήγησον, Παρθενομήτορ Μαρία θεονύμφευτε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐἰσακήκοα Κύριε.

Ταῖς θωπείαις ὁ τύραννος, σοῦ καταμαλάττειν Μάρτυς τὸ εὐτόνον, καὶ νικῆσαί σε αἰόμενος, οὐρανὸν τοξεύειν ἐνομιζέτο.

Οὐκ αἰσθάνη παράφορε, τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν στερεοῦσάν με, πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σκάμματα; τῷ τυράννῳ ἔκραζες, Παναοἶδιμε.

Εἰ μὴ δύναμις ἄνωθεν, ἦν μοι δεδομένη, τύραννε ἔκραζε, Σαθηριανὸς πῶς ἴσχυον, σὰρξ ὧν ὑπενέγκαι, ἐκτομὰς τῶν μελῶν;

Θεοτοκίον.

Παναγία Θεόνυμφε, δίδου μοι βοήθειαν ταῖς πρεσβείαις σου, λυτρωθῆναι τοῦ ἀλαστόρου, ἵνα σε δοξάζω τὴν ἐλπίδα μου.

Τῶν Θεοπατόρων. Ὡδὴ δ'. Ὁ φωτισμός.

Σώφρων δυαῖς, καθαρότητος αἴγλη λελαμπρυσμένη, τὴν τῆς παρθενίας τῷ θεῷ φέγγει,

κατακοσμοῦσαν τὴν στειρεύουσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἡμῖν ἐκτέτοκεν, Ἄννα καὶ Ἰωακείμ οἱ θεόληπτοι.

Παρθενικόν, θεοκόσμητον θρόνον τῷ τῶν ἀπάντων, περιδεδραγμένῳ παλάμῃ θείᾳ, τῆς σωφροσύνης ἡ σεπτῆ συζυγία, καὶ θεόφρων δυαῖς ἐκτέτοκεν, Ἄννα καὶ Ἰωακείμ οἱ πανεύφημοι.

Α'νατολῆς, τῆς ἐξ ὕψους φανείσης εἰς ὀδηγίαν, τῶν πεπλανημένων τὴν φωτοφόρον, πύλην ὁ θεῖος Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, θεοφρόνως πολιτευσάμενοι, τεκεῖν οἱ θεόπται σαφῶς ἠξιώθησαν.

Νόμου καινοῦ, τὴν θεόγραφον πλάκα ἐν ἡτὴν λύσιν, τῶν ἀμαρτημάτων τοῦ παλαινοῦ, ὁ θεῖος Λόγος προετύπωσε πρῶτην, ὡς ἐκ πέτρας νῦν ἐλατόμησε, νεύματι ὁ πάντων κρατῶν ἐκ στείρωσεως.

Αἴγλη τῆ σῆ, Θεομήτορ τὸν νοῦν μου καταγασθῆναι, τὸν ἐσκοτισμένον τῇ ἀμαρτίᾳ, νεῦσον Παρθένε, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, καὶ πταισμάτων ἐξαφανίζουσα· ἄλλην γὰρ ἐκτός σου φρουρὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁρθηρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ικρίῳ ἀνηρητήης Ἀοιδίμε, καὶ τὸ σῶμα, κατεξάνθης ὄνουξιν, ὑπὲρ τῆ πάντων Δεσπόζοντος.

Θεέ μου ἀνεθόσας, ἐνίσχυσον, τὸν ἀγῶνα τῆτον ἐκτελέσαι με, τοῦ μαρτυρίῃς ξεόμενος.

Ως εἶδέ σε ὁ τύραννος Ἐνδοξε, ἀνενδότως, τὰς βασάνους φέροντα, κατεβροντήθη ὁ δειλαιος.

Θεοτοκίον.

Ε'λπὶς καὶ προστασία καὶ σκέπη μου, Θεοτόκε, σῶσόν με πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ ὄφους.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ὡδὴ ε'. Ἐν ἀθύρῳ πταισμάτων.

Γονιμώτατον σπῶρον ἡ στείρα τὸ πρὶν, Ἄννα δεξαμένη ἐκ θείας ἐλλάμψεως, παῖδα τεκεῖν ἠξίωται, τὴν τῶν πάντων κτισμάτων Δεσπόζουσαν.

Νῦν ἡ στείρα γεννώσα βυλήσει Θεοῦ, πείθει παραδέχεσθαι Παρθένον τίκτουςαν, ἄνευ σαρκὸς θελήματος, τοῦ αὐτοῦ βουληθέντος Θεοῦ προφανῶς.

Ε'λλαμφθεῖς Ἡσαΐας τῷ Πνεύματι, τῆ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης τὸ κῆμα, τόμον καινὸν ἐώρακεν, ᾧ ἐγράφη ὁ Λόγος σαρκούμενος.

Μυστηρίου προτρέχει μυστήριον· πρὶν γὰρ ἡ στειρεύουσα χάρις γεγέννηκε, τῆς σωτηρίας πρόξενον, παρθενίας γεννήσει φανείσαν ἡμῖν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἰτωνά μοι παράσχου.

Φουραῖ σε καθειργνύει ὁ δεινός, καὶ λιμῶ
βιάζει σε ἀρνήσασθαι Κύριον, ὃν Παμμα-
καρ ἐκ νεότητος ἔστερξας.

Αγόμενος Σοφὴ εἰς φυλακὴν, πάντας τοὺς
ὀρώντάς σε, Χριστοῦ μὴ ἀφίστασθαι, παρ-
ρησία νοουθετῶν ἐξεπαίδευσας.

Σπαθίζεσθαι σε Μάρτυς ὁ δεινός, καὶ παρά-
φρων τύραννος, κελεύει μὴ θύοντα, τοῖς
εἰδώλοις, ἀλλὰ σὺ οὐκ ἐφρόντισας.

Θεοτοκίον.

Χιτωνά με ἐνδύσασθαι φωτός, σαῖς πρεσβείαις
ποίησον, Ἄγνη τὸν ὕμνουντά σε, ἐν ἡμέρᾳ
τὸν δυσεῖμονα κρίσεως. Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**ιτωνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀνα-
» **Β**αλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε
» **Χ**ριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Εύφραίνεται νῦν, ἡ Ἄννα τῆς στειρώσεως,
λυθεῖσα δεσμῶν, καὶ τρέφει τὴν πανά-
χραντον, συγκαλοῦσα ἅπαντας, ἀνυμνήσαι τὸν
δωρησάμενον, ἐκ νηδύος αὐτῆς τοῖς βροτοῖς,
τὴν μόνην Μητέρα καὶ ἀπείρανδρον.

Ὁ Οἶκος.

Ητῶν δεσμῶν τῆς πρὶν ἀτεκνίας δι' εὐχῆς
λυθεῖσα, προσκαλεῖται ἡμᾶς συνορτάσαι
τῷ θαύματι, καὶ δῶρα προσάξει τῇ γεννηθείσῃ,
λιτανεύοντας ἔμπροσθεν μετὰ πόθῃ, ἧς περ πο-
τὲ αἱ παρθένοι ἐν τάχει προέτρεχον, χορεύουσαι
καὶ βοῶσαι Ἰδοὺ ἦλθεν ἡ πάντων ἀνάκλησις·
ἰδοὺ Ἀδὰμ ἠλευθέρωται· ὅτι Ἄννα καρπὸν ἀ-
νεβλάησε, τὴν μόνην Μητέρα καὶ ἀπείρανδρον.

Συναξάριον.

Τῆς Θ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Συναξίς τῶν Δικαίων
Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης.

Στίχοι.

Ἰωακείμ τέρφθητι σὺν τῇ Συζύγῳ,
Τεκόντες ἄμφω ψυχικὴν τέρψιν κτίσει.

Ἡ δ' ἐνάτη τοκέων Θεομήτορος εὔρε συναξίν.

Ην ἐορτάζομεν διὰ τὴν γέννησιν τῆς υπεραγίας Δεσ-
ποίνης ἡμῶν Θεοτόκου· καὶ πρόξενοι οὗτοι τῆς παγ-
κοσμίου σωτηρίας διὰ τῆς πανάγνου Ἁγίας αὐτῶν Συνα-
τρός, τῆς Θεοτόκου, γεγονάσι· τὴν γὰρ τελείωσιν τούτων
ἡ εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ Ἰουλίου μηνός γνωρίζει.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σεβηριανός,
λίθον παρὰ τοὺς πόδας φέρων, καὶ ἐπὶ τῷ τεί-
χους εἰς τὸν αἴρα κρεμασθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Σεβηριανός κ' ἂν λίθων ἀλγῆ βάρει,
Χαίρει κρεμασθεὶς, ὡς ἀποσπῶν γῆς πό-
δας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Λικινίου τοῦ βασιλέως ἐν Σεβαστείᾳ, τὰ-
ξέως ὑπάρχων τῶν Συνατῶρων (*)· καὶ συλληφθεὶς
ὑπὸ Λυσίου Δουκὸς ὡς Χριστιανός, διὰ τὸ καὶ τοὺς Ἰεσο-
σαράκοντα Ἁγίους Μάρτυρας πρὸς τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀ-
γῶνα ὑπαλεῖψαι, ἐπὶ τοῦ τείχους κρεμάται· καὶ λίθῳ με-
γίστῳ τοὺς πόδας βαρυνθεὶς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρα-
τίθησι.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ τοῦ πρὸ τοῦ
Διοκλητιανοῦ ἀσκήσαντος.

Οὗτος ἐξ Ἑλλήνων ἦν γονεῶν· τῷ Χριστῷ δὲ προσελ-
θὼν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἐτι νήπιος ὢν, εἶδε παιδίον
ὑπὸ φύχους κινδυνεύον, καὶ ἐνέδυσεν αὐτὸ τὰ οἰκεία ἱμά-
τια. Ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· Ποῦ σου τέ-
κνον τὰ ἱμάτια; Τὸν Χριστὸν ἐνέδυσσα, εἶπεν.
Καὶ ὁ πατήρ, Τίς ὁ Χριστός; εἶπεν· ἡμεῖς γὰρ
Ἐρμῆν καὶ Ἀπόλλωνα σεβόμεθα. Τότε τὸ παιδίον,
τὸν πατέρα ἀρνησάμενον, ἔλαβεν αὐτὸ Ἄγγελος Κυρίου
καὶ ἀνήγαγεν αὐτὸ εἰς τὸ ὄρος τὸ Διαβηνοῦ, καὶ παρέ-
δωκεν αὐτῷ ἀσκητῆ, χρόνους ἐβδομήκοντα πέντε τὸν μο-
ναστικὴν ὑπερχομένῳ βίῳ· ὅπερ λαβὼν ὁ γέρον, ἐξεπαίδευ-
σεν ἐν μοναχικῇ καταστάσει τὰ ἱερά γραμματα· ἐτρέφον-
το δὲ καὶ ἄμφω ὑπὸ τοῦ Δείου Ἀγγέλου.

Τοῦ δὲ γέροντος μετὰ παραδρομὴν χρόνων πρὸς Κύριον
ἐκδημήσαντος, ὁ παῖς ἐν τῷ σπηλαίῳ εἶχετο τῆς ἀσκή-
σεως ἐπὶ χρόνοις πενήκοντα ὀκτώ. Εἶθ' οὕτως ὑπὸ τοῦ
Δείου Ἀγγέλου ὁδηγηθεὶς, ἐξῆλθε ἀπὸ τοῦ σπηλαίου, λείον-
τι ἐπικαθήμενος, σταδίους ἐξήκοντα, καὶ ἐκήρυσσε παντα-
χοῦ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· ὃν καὶ κρατήσαντες οἱ βα-
σιλεῖς Κάρος καὶ Καρίνος, ἔδωκαν αὐτῷ κονδύλους ἑκα-
τόν. Εἶθ' οὕτω διάφορους βασάνους ἐνεγκόντες αὐτῷ, ὡς
εἶδον, ὅτι δι' ὧν ἐθαυματοῦργε, πλήθος οὐκ ὀλίγον προσ-
έρχονται τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτίζονται ὑπ' αὐτοῦ, αἰδεσθέν-
τες, ἀπέλυσαν αὐτὸν ἐν ἀσκήσει διάγειν. Καὶ πάλιν ἀ-
νελθὼν εἰς ὅπερ ἦν πρῶτον σπηλαίον, καὶ ἑτέρους ἑπτα-
καίδεκα χρόνους ἐν τῇ ἀσκήσει διαβιβάσας, ὡς εἶναι τοὺς
ὅλους τῆς ἀσκήσεως αὐτῷ χρόνους ἐβδομήκοντα πέντε, με-
τίστη πρὸς Κύριον.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Ἅγιος Χαρίτων ξίφει τε-
λειοῦται.

Στίχ. Πολλὴ χάρις σοι, χριστομάρτυς Χαρίτων,
Χριστοῦ χάριν τραχήλον ἐκκεκομμένῳ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ὡδὴ ζ'. Ἀντίθρον πρόσταγμα.

Εκ ρίζης βλαστήσασα δυὰς ἁγία, Δαυὶδ
τοῦ θεόφρονος, τὴν ράβδον τὴν πανίερρον,
Παρθένον τὴν ἄχραντον, τῷ κόσμῳ τέτοκεν,
ἄνθος ἱερώτατον ἡμῖν Χριστὸν ἀσπόρως ἐξα-
νατέλλουσαν.

Λαμπάδα πολυφωτον τὴν Θεοτόκον, ἡ Ἄννα
ἡ ἔνθεος, καθάπερ χρυσαυγίζουσα, λυχνία
βαστάζουσα τὸν κόσμον ἅπαντα, Δεῖψ κατε-
λάμπρυνε φωτὶ, καὶ παρθενίας λαμπροῖς πυρ-
σεύμασι.

(*) Ἡ λέξις ἐστὶ λατινικὴ, ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς Συνατῶρων
(Senator,) ὅπερ δηλοῖ τὸν Γερουσιαστὴν, ἡ Βυλετοῦ.

Προπάτορες ἔνδοξοι τοῦ σαρκωθέντος, δι' ἄφατον ἔλεος, Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, παιδὸς ἐκ θεόφρονος ὑμῶν πανόλβιοι, νῦν μοι τῷ προσφεύγοντι ὑμῖν, πλημμελημάτων λύσιν βραβεύσατε.

Ὅς ὄντες ὑπέρτεροι τῶν γεννητόρων, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, κτισμάτων ἐκτετόκατε, Μαρτίαν τὴν ἄχραντον, τὴν τετοκυῖαν Θεόν, σάρκα περιθέμενον ἡμῖν, ὁμοίαν πάντη, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ ἐν ἀρχῇ τὴν γῆν.

Ἄιθοις ἀδρόις συντρίβει σου τὸ σῶμα, ὁ ἀσεβῆς, ὑμνοῦντος παρρησία, Χριστὸν ἐν μέσῳ τῶν παρανόμων· οὐ τῆς δόξης τυχὼν νῦν χορεύεις λαμπρῶς.

Ἀίωρηθεὶς τοῦ τείχους Ἀθλοφόρε, τοῦ δικαστοῦ, πολλῇ παραπληξία, ἐν βάρει λίθων πεπεδημένος οὐκ ἠρνήσω, Θεὸν τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ τῆς σερραῖς ἐνστάσεώς σε Μάκαρ! ὡς τῆς Σερμῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Κτίστην! δι' ἣν στέφανῳ κατακοσμεῖ σε τῷ ἀφθάρτῳ, καλῶς ὑπεραθλήσαντα.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ μου φῶς Παρθένε Θεοτόκε, σὺ εἶ χαρὰ καὶ σκέπη καὶ λιμὴν μου, εὐλογημένη, καὶ σὲ δοξάζω ὡς τεκοῦσαν, Θεὸν τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ὁδὴ ἡ. Ἦν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Πλέτῳ κομώντες ἀρετῶν, τὴν ἐν δόξῃ θεϊκῇ πεποικιλμένην, Βασιλίδα Παρθένον, Ἰωακείμ ὁ σεπτὸς, καὶ Ἄννα ἡ σώφρων τετόκασιν, ἦν πᾶσα ἡ κτίσις, ὑμνεῖ ὡς Θεοτόκον.

Ράβδος δυνάμεως ἡμῖν, δι' ὑμῶν φίλοι Θεοῦ ἐξάπεσταλη, ἡ πανάμωμος νύμφη, δι' ἧς ἐν μέσῳ ἐχθρῶν, ἀθέων κατακυριεύομεν, τὰς μηχανουργίας αὐτῶν καταπατοῦντες.

Ὁ πλον ἡμῖν παρὰ Θεοῦ, εὐδοκίας διὰ σοῦ ἱερωτάτη, ξυωρὶς ἐδωρήθη, ὧς νῦν ἡμεῖς οἱ πιστοί, ὠραίως αἰεὶ στεφανούμεθα, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, ἀγνή Παρθενομήτωρ.

Φωτοχυσίαις τοῦ ἐκ σοῦ, σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς λελαμπρυσμένη, ἡ δυὰς ἡ ἀρίστη, τῶν γεννητόρων τῶν σῶν, γεννώσι σε πάντα γενε Δέσποινα, πρόξενον ἡμῖν, ἀγαθῶν ἐπουρανίων.

Ρώμη Θεοῦ καρπογονεῖ, ἡ σειρεύουσα γαστήρ ἀνοιγομένη, καὶ προέρχεται πύλη, παρθενηκῆ παμφαῆς, ὁ Λόγος δι' ἧς ἐπεδήμησεν, τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς, σαρκωθείς ἀφράστῳ λόγῳ.

Τοῦ Μάρτυρος.

τὴν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Εγκαρτερήσας, τοῖς αἰκισμοῖς ἕως τέλους, Στρατιῶτα Κυρίου μετέστης, χαίρων πρὸς τὴν ἄνω, παμμάκαρ βασιλείαν.

Ὁ ὑ κατησχύνθης, διὰ Χριστὸν Γενναϊόφρον, ὑπομῆναι βάσανα ποικίλα· ὅθεν συνδοξάζη, αὐτῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στεφανηφόρος, σὺν ἀθληταῖς νῦν χορεύων, ἀληθῶς περὶ τὸν Βασιλέα, μέμνησο τῶν πίστει, τελούντων σου τὴν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεομήτορ, Χριστιανῶν ἡ προσάτις, ἐξελεῖ ἡμᾶς πάσης ἀνάγκης, ἵνα σε ὑμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν Βασιλέα, τῶν ἕρανῶν ὄν ὑμνεῖσι, στρατιαι τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Θεοπατόρων.

Ὁδὴ θ'. Ἀρχοῦ Γεννήτορος.

Ὁμόφρονες σύμψυχοι, τὴν ἀρετὴν ὑπάρχοντες, τῆς πανάγνης Παρθένου σεπτοὶ Γεννήτορες, τῆς ἐπιτελῶντας προθύμως, τὴν εὐκλεῆ καὶ ἔνδοξον μνήμην, ὑμῶν ἱερώτατοι, εἰ σωθῆναι δυσωπήσατε.

Νεμὴν κατεπαύσατε, τὴν τοῦ θανάτου ἔνδοξοι, τῆς ζωῆς τὴν Μητέρα, λαμπρῶς γεννήσαντες, τὴν ἐξαφανίσασαν τῆτι, τὴν προσβολὴν, καὶ τῆς ἀθανάτου, ζωῆς προξενήσασαν, τὴν ἐλπίδα διὰ πίστεως.

Ὁ ραῖος ὡς ἥλιος, Ἰωακείμ ἐνέμενος, τῆ φωσφόρῳ σελήνῃ, τῆ Ἄννη τέτοκε, τὴν τῆς παρθενίας ἀκτίνα, δι' ἧς αὐγὴ τῆς θείας ἐσίας, σαρκὶ καὶ ὑπόσασιν, ἐνωθεῖσα ἡμῖν ἔλαμψε.

Σωφρόνως βιώσαντες, καὶ εὐσεβῶς Μακάριοι, νῦν τρυφῆς τῆς ἀφράστου, κατηξιώθητε, τῆς θεοφανείας τυχόντες, τοῦ ἐξ ὑμῶν τῷ κόσμῳ φανέντος· ὃν περ δυσωπήσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἡρώως Θεοτόκον.

Χερσὶ τῶν σε ποθοῦντων, Μάκαρ σου τὸ σῶμα, περισταλὲν κατετάφη ὡς ἅγιον, καὶ ἱαμάτων ἐκθλύζει, κρουνοὺς εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ὁ θαῦμα! πῶς ἀνέστη, ὁ θανάτων οἰκέτης, καὶ προσυπήντα σου δρόμῳ τῷ σώματι, πρὸς τὴν ταφὴν ἀγομένῳ, Μάρτυς πανάριστε.

Τυχῶν τῆς αἰωνίου, μάκαρ Βασιλείας, καὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ παριστάμενος, ὑπὲρ τῶν σε ἀνυμνούντων θερμῶς ἰκέτευσ.

Θεοτοκίον.

Εξίσταντο Ἀγγέλων, αἱ ταξιαρχίαι, σαρκο-
κωμένον ὀρώσαι σε φέρουσαν, τὸν Ποιητὴν
τῶν αἰώνων, καὶ σὲ ἐδόξαζον.

Ὁ Εἰρμός.
Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογῶμεν, οἱ διὰ σὲ
 σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμά-
 τοις χορείαις σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Θεοπατόρων.

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Η τῆς Εὐας τὴν ἀράν, ἐξάρασα νῦν τίκτεται,
ἐκ γηραλέων ἀκάρπων, τῆς Ἄννης καὶ
Ἰωακείμ· ἦν σὺν Ἀγγέλοις ἅπαντες, κατὰ χρέος
ἐν ὕμνοις, πιστοὶ εὐφημήσωμεν.

Τοῦ Ἁγίου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αλείπτῃς ἐχρημάτισας, Μαρτύρων τεσσαρά-
κοντα, ἀρισευσάντων ἐν λίμνῃ, παμμακάρα
Σεβηριανέ· μεθ' ὧν αἰεὶ μνημόνευε, τῶν ἐκτελέν-
των ἐνδοξε, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ σὲ
τιμῶντων ἐκ πόθου, Μάρτυς Χριστοῦ ἀθλοφόρε.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Αδαμ ἀνακαινίσθητι, καὶ Εὐα μεγαλύνθητι·
Προφῆται σὺν Ἀποστόλοις, χορεύσατε καὶ
Δικαίοις· κοινὴ χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ, Ἀγγέλων τε
καὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν δικαίων σήμερον, Ἰωα-
κείμ τε καὶ Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰώνων, Στιχηρά,
Ἦχος β'. Ο ἴκος τοῦ Ἐφραθά.

Χάρις τῷ λυτρωτῇ, καὶ πάντων κηδεμόνι,
τῷ στεῖραν παρ' ἐλπίδα, τεκεῖν τὴν Θεο-
τόκον, ἀρρήτως εὐδοκήσαντι.

Στίχ. Ἄκουσον θυγατερ, καὶ ἴδε.

Δεῦτε τὴν ἐκ Δαυὶδ, καὶ Ἰουδα φυεῖσαν,
Θεοτόκον Μαρίαν, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία, ἀπαύ-
στως μεγαλύνωμεν.

Στίχ. Ἦ ὁ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Σήμερον εὐκλεῶς, ἐξ Ἄννης ἡ Παρθένος, ἡ φω-
τοφόρος πύλη, γεννᾶται παραδόξως· λαοὶ
φυλαὶ σκιρτήσατε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Πρὸς τὸ, Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεέμ.

Σήμερον ἡ πανάμωμος Ἀγνή προῆλθεν ἐκ τῆς
στεῖρας· σήμερον τὰ πάντα εὐφραίνονται
ἐν τῇ αὐτῆς γεννήσει. Ὁ Ἀδαμ τῶν δεσμῶν
ἀπολύεται, καὶ ἡ Εὐα τῆς ἀράς ἠλευθέρωται.
Τὰ οὐράνια πάντα ἀγαλλονται, καὶ εἰρήνη τοῖς
ἀνθρώποις βραβεύεται. Ἡμεῖς δὲ δοξολογοῦν-
τες βοῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ
γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῆ Κανόνος
τῆς Ἑορτῆς ᾠδῆ γ'. καὶ ἐκ τῆ τῶν Ἁγίων ᾠδῆ ε'.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.
Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοὶ εἶχε μὲν ἡ πρώτη σκηνή.

Ἀλληλουῖα.

Σωτηρία δὲ τῶν δικαίων παρα Κυρίου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος, οὐδεὶς λύχνον ἄψας.

Ζήτει Σαββάτω ε'.

Κοινωνικόν. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

ΤΗ Ι'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μηνοδώρας,
Μητροδώρας, καὶ Νυμφοδώρας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμ. τῆς Ἑορτῆς γ'.
Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν στεμμασίν.

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσιν, εὐφημήσωμεν νῦν
τὴν τεχθεῖσαν; τὴν ἀγιωτέραν τῆς κτίσεως,
καὶ τιμιωτέραν ὑπάρχουσαν, Χερυβὶμ, καὶ πάν-
των τῶν Ἁγίων τὸν θρόνον, τοῦ Βασιλέως τὸν
ἀσάλευτον τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψί-
στος τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου τὸ Θεοῦ ἀγία-
σμα τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θείᾳ
γεννήσει αὐτῆς, τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν προσάξωμέν
σοι Παναγία; τῇ γὰρ ἐκ τῆς σειρας κη-
σεισθ, ἅπαντα τὸν κόσμον ἠγίασας, καὶ Ἀδαμ
δεσμῶν ἀπελυτρώσω, καὶ Εὐαν, ἐκ τῶν ᾠδίνων
ἠλευθέρωσας· Ἀγγέλων, διὸ χοροὶ συνεορτάζου-
σιν· ὁ οὐρανὸς τῇ γῇ χαίρει, καὶ ἐπικροτῶσιν,
αἱ ψυχαὶ Δικαίων ᾠδαῖς, πιστῶς ἀνακραζούσαι,
εἰς δόξαν τῶν γενεθλίων σου.

Τίνα τὰ φοβερά ἄσματα, ἃ προσῆξάν σοι
τότε Παρθένε; κίκλω σου τεχθείσης ἰσά-
μεναι, κόραι χαρμοσύνως χορεύουσαι, καὶ θαμ-
βητικῶς ἀναβουῶσαι· Ἐτέχθη, τοῦ Βασιλέως τὸ
παλάτιον· ἐκλάμπει, ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσμα-
τος· πύλαι ἠνοίχθησαν στεῖραι· τοῦ Θεοῦ γὰρ
πύλη, εὐτεκνίαν τῶν ἀρετῶν, εἰσάγει βραβεύ-
σα, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.
Ταῖς βαφαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, ἑαυτὰς ὠραῖ-
σασαι, τῷ ὠραίῳ κάλλει, κόραι νεάνιδες,

αδιάφθόρως συνήφθητε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, συντηρῆντι τὴν ὑμῶν, παρθενίαν ἀμόλυντον, εἰς ἀκήρατον, ἀφθαρσίας νυμφῶνα, εἰς θαλάμους, ἐρανίης εἰς πασαῖα, ἀχειροποίητον Μάρτυρες.

Ατελεῖ ἐν τῷ σώματι, καὶ τελείῳ φρονήματι, παλαμναῖον δράκοντα, τὸν ἀρχέκακον, κατεπαλαίσατε ἐνδοξοὶ, δυνάμει τῆ Πνεύματος, καὶ ἀνίσχυρον αὐτοῦ, τὴν ἰσχὺν ἀπεδείξατε ὅθεν ἤρατε, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, Μηνοδώρα, Μητροδώρα, Νυμφοδώρα, αἱ τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι.

Καὶ τὰ μέλη στρεβλούμεναι, καὶ πυρὶ δαπανώμεναι, σιδηροῖς τε ὄνυξι, σπαραττόμεναι, καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμάμεναι, καὶ ξίφει τεμνόμεναι, οὐκ ἠρνήσασθε Χριστὸν, ἀθληφόροι πανεύφημοι ὅθεν εὗρατε, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, Μηνοδώρα, Μητροδώρα, Νυμφοδώρα, αἱ τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος δ'.

Δὶ Ἀγγέλου προρρήσεως, γόνος πάνσεπτος, ἐξ Ἰωακείμ καὶ Ἄννης τῶν δικαίων, σήμερον προῆλθες Παρθένε, οὐρανὸς καὶ θρόνος Θεῶ, καὶ δοχεῖον καθαρότητος, τὴν χαρὰν προμηνύσασα παντὶ τῷ κόσμῳ, τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενε· κατάρτας ἀναίρεσις, εὐλογίας ἢ ἀντίδοσις· διὸ ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τὴν εἰρήνην αἰτήσαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῖ.

Χορὸς τῶν Προφητῶν, ἀγάλλεσθε· ἴδε γὰρ, στεῖρα καρπὸν ἐκφύει, ἐν ᾧ αἱ Προφητεῖαι, ὑμῶν περαιωθήσονται.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Σκίρτα Ἰωακείμ, ὄρων Ἄνναν κοιλίας, καρπὸν ἐκφύουσάν σοι, ἐξ οὗ ζωὴ τῷ κόσμῳ, καὶ λύτρωσις τεχθήσεται.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Γῆρας Ἰωακείμ, καὶ στεῖρωσις τῆς Ἄννης, σκιρτάτωσαν ὡς παλαι, γηράσασαν τὴν φύσιν, τὴν βρότειον καινίζοντα.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοιον.

Υμνον ἐκ ρυπαρῶν, χειλῶν Θεοτόκε, προσδέχου καὶ τὴν λύσιν, δίδου μοι τῶν πταισμάτων, καὶ τῶν κακῶν διόρθωσιν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς,

καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Αναβόησον Δαυὶδ, τί ὤμοσέ σοι ὁ Θεός; Ἄ μοι ὤμοσε φησὶ, καὶ ἐκπεπλήρωκεν ἰδοῦ, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δούς τὴν Παρθένον· ἐξ ἧς ὁ πλαστοουργός, Χριστὸς ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη βασιλεὺς ἐπὶ τῆ θρόνου μὲν· καὶ βασιλευεῖ σήμερον, ὁ ἔχων τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον. Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Εκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ, καὶ ἐξ ὄσφυος τοῦ Δαυὶδ, ἡ θεόποις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ἡμῖν, καὶ νεουργεῖται ἢ σύμπασα, καὶ θεωργεῖται. Συγχαίρητε ὁμοῦ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· αἰνέσατε αὐτήν, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν. Ἰωακείμ εὐφραίνεται, καὶ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα· Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων, οὗ ἢ Ἀκροστιγίς.

Τριῶν ἀδελφῶν γνησίων ἄθλους σέβω. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τριάδα τὴν ἀκτιστον, ἣν εὐσεβῶς ἐκηρύξατε, ἡμῖν ἰλεώσασθε, Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, νῦν γεραίρουσιν, ὑμῶν τοὺς θεῖους ἄθλους, καὶ τὰ κατορθώματα, θεομακάριστοι.

Ρημάτων ἠλόγησαν, τῆ δυσμενοῦς αἱ νεάνιδες, τῷ θεῷ φραττόμεναι, ὄπλῳ τῆς πίστεως, καὶ ὑπέστησαν, βασάνων τρικυμίαν, καὶ θάνατον ἄδικον, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Ισχυῖ ῥωννύμεναι, παντοδυναμῳ τοῦ κτίσαντος, ἀνδρείαν ἀνέλαβον, γνώμην αἱ πάνσεμνοὶ, καὶ τὸν δράκοντα, τὸν σχολιὸν τὸν μέγαν, ποσὶ κατεπάτησαν, καὶ κατηδάφισαν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχον θαλάμον, ὡς ἀδιάφθορον σκηνώμα, ὡς πύλην ἐρανίον, ὡς θεῖαν τράπεζαν, ὡς παλάτιον, καὶ θρόνον τῆ Δεσπότη, Μαρίαν τὴν ἄχραντον, ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Νενεκρωμένῳ, λογισμῷ ὁ παράνομος τύραννος, τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστὸν, δεινῶς ἀρνεῖσθαι ἠνάγκαζε, Μάρτυς Μηνοδώρα σε κατακλιζόμενος.

Ατενιζούσης, πρὸς Θεὸν δικαστῆς οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ ῥάβδοις ἀπηνῶς, συνθλαῖ τὰ

μέλη σε στέφος σοι, πλέκων ὡς οὐκ ᾔετο, Μάρτυς ἀμάραντον.

Διὰ βασάνων, αἱ τρισόλβιοι ἅγιοι Μάρτυρες, Σησαυρόν ἐν οὐρανοῖς, καὶ αἰωνίζουσαν εὐκλειαν, εὐραντο τρανότερον, Θεῶ ἐγγίζουσαι. Θεοτοκίον.

Ε'πιφανείσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος ἀπέλασον· ἀμαρτίας τὰς σειράς, ἀγνή Παρθένη διάρρηξον· σῶσόν με κηύσασα, τὸν πανοικίριμονα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει, καὶ πλούτῳ
» καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῆ τοῦ Πατρὸς
» ἐνουποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γὰρ ἐστὶν Ἄ-
» γιος, πλήν σου φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν ὑμῶν, τὴν καρτερίαν τὴν πολλήν, ἐπουράνιοι χοροὶ, τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν· ὡς περ γὰρ ἄλλου πάσχοντος διέκεισθε, τὰ σκέλη τοῖς μοχλοῖς συντριβόμενοι, θάνατον πικρὸν ὑπομένουσαι, καὶ γυναικείῳ σώματι, τὸν δράκοντα τὸν ἀποστάτην συντρίβουσαι, παρθένοι Νύμφαι, τῆ Ζωοδότου, πίσεως αἱ ὑπέρμαχοι.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Η' Παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, ὡς νεφέλη τοῦ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ἐκ Δικαίων προέρχεται, εἰς δόξαν ἡμῶν. Οὐκ ἔτι ὁ Ἀδάμ, κατακρίνεται· ἡ Εὐὰ τῶν δεσμῶν, ἀπολέλυται· καὶ διὰ τῆτο κράζομεν βοῶντες, ἐν παρρησίᾳ τῆ μόνη Ἄγνη· Χαρὰν μηνύει, ἡ γέννησίς σου, πάση τῆ οἰκουμένη.

Ῥοδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Λαμπομένη ταῖς ἀκτίσι, τοῦ Σταυροῦ ἡ αἰοίδιμος, Μητροδώρα ξύλω, ἀπαιωρουμένη ὑπέφερε, τὴν τοῦ πυρός τιμωρίαν, πλάνης ἀνδρακας, δροσισμῷ ἀγάπης, τοῦ Χριστοῦ ἀποσθέσασα.

Φανοτάτη θεωρία, λογισμῷ ἀτενίζουσα, καὶ φανταζομένη, κάλλος τοῦ Νυμφίου ἀμήχανον, κατεαγεῖσα μοχλῶ τε ἡ αἰοίδιμος, Μηνοδώρα φέρει, καρτερῶς τὰ ἐπίπονα.

Ωραιώθητε Παρθένοι, καὶ φαιδρῶς ἐδοξάσθητε, τὸν δεδοξασμένον, Λόγον ὀλικῶς ἀγαπήσασαι, οὐ τετρωμένοι τῷ πόθῳ ὑπεμείνατε, παθημάτων τὰς ἐπαγωγὰς καρτερώτατα.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθένταμε κακία, τοῦ δολίου Πανάχραντε, ἡ ζωὴν τεκοῦσα, ζώωσον· πρὸς σὲ γὰρ

κατέφυγον, καὶ ἐμπεσόντα εἰς βάθη παραπτώσεων, ἐπαυόγαγε, ὡς συμπαθῆς Παναμώμητε.

Ῥοδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γνώμην καρτερικὴν, καὶ ἀήττητον φρόνημα, αἱ Μάρτυρες πρὸ βημάτων, ἐνδεικνύμεναι γίγκης, στεφάνους ἀνεπλέξαντο.

Νῦν φέρει σιδηρῶν, ἐξ ὀνύχων σπαραγμάτα, στέρρότατα κρεμαμένη, Νυμφοδώρα Νυμφίον, ποθοῦσα τὸν ἀθάνατον.

Η' τρίφωτος λαμπάς, τὸ τρίροφον οἶκημα, τὸ σκηνώμα τῆς Τριάδος, εὐφημείσθωσαν ὕμνοις, Παρθένοι αἱ θεόφρονες. Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην ἐκλεκτὴν, καὶ καλὴν καὶ ἀμώμητον, εὐράμενος σωματοῦται, ὁ ὑπέρθεος Λόγος, ἐκ σοῦ Θεοχαρίτωτε.

Ῥοδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ιδεῖν σου, ἐφιέμεναι κάλλος ἀμήχανον, αἱ τετρωμένοι τῷ πόθῳ, σὲ τῷ γλυκυτάτῳ ἀναρχε Λόγε, τῶν βασάνων, τὴν πικρίαν γενναίως ὑπῆνεγκαν.

Ω'ς κρίνα, ἀθλητῶν ἐν λειμῶνι ἐξήνθησαν, αἱ παναιοίδιμοι Κόραι, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν πνοαῖς βασάνων, τῶν ποικίλων, εὐωδίασαν Πνεύματος χάριτι.

Νυμφίον, τὸν ἀθάνατον μόνον ποθήσασαι, τῆ ὀρωμένη θανάτῃ, ἀοράτῳ σθένει νευρημένοι, ἀριδῆλως, οὐκ ἐφρόντισαν Κόραι νεάνιδες. Θεοτοκίον.

Α'γιος, ὁ σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σε Κύριος, ἀγιώτεραν εὐρών σε, καὶ καθαρωτέραν κτίσεως πάσης Θεομητορ, κυριώνυμε ἄχραντε Δέσποινα. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾶσοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Υ'πὲρ Τριάδος καρτερῶς ἐναθλοῦσαι, τὸν πολυμήχανον ἐχθρὸν ἐτροπώσασθε, ἀδελφικῶς τῷ πνεύματι συνδούμεναι· ὅθεν εἰσωκίσθητε, σὺν ταῖς πέντε Παρθένοις, πρὸς τὸν ἐπιθράνιον, Ἀθληφόροι νυμφῶνα, καὶ σὺν Ἀγγέλοις τῷ παμβασιλεῖ, ἐν εὐφροσύνῃ ἀπαύστως παρίστασθε. Ὁ Οἶκος.

Ιερωτάτην συγκροτεῖ, πανήγυριν ἐν πίστει, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, αὐταδελφῶν Μαρτύρων, ἐπιτελοῦσα εὐσεβῶς, μνήμην ὑμῶν τὴν φωσφόρον, καὶ λαμπρὰν καὶ παμφαῆ, πανεύφημοι ἀμότροποι· στέρρῳς γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν ἀντίπαλον νῦν καταπατήσασαι, ἀνεδήτασθε στεφά-

νους ἐκ χειρὸς τοῦ παμβασιλέως· παρ' οὐ μοι φωτισμόν αἰτήσασθε, ὄντως εὐφημησαί τὴν ὑμῶν μνήμην ἀξίως, καὶ ταῖς θαυμασταῖς καὶ θείας ἀνδραγαθίας· ὑμεῖς γὰρ τῷ παμβασιλεῖ, ἐν εὐφροσύνῃ ἀπαύστως παρίστασθε.

Συναξάριον.

Τῇ Ι'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Μηνοδώρας, Μητροδώρας, καὶ Νυμφοδώρας.

Στίχοι.

Ἦ γοῦντο Μηνοδώρα, καὶ Μητροδώρα,
Καὶ Νυμφοδώρα δῶρα σαρκὸς αἰκίας.

Θεινόμενοι δεκάτῃ δωρώνυμοι ἔκθανον αἰ τρεῖς.

Ἄνται ὑπῆρχον γνήσιαι ἀδελφαί, αἰκοῦσαι ἀπὸ δύο σήμεριων, τῶν ἐξερχομένων Σερμῶν ἐν τοῖς Πυθίοις. Διαβληθεῖσαι δὲ Φρόντωνι τῷ τῆς χώρας Ἀρχοντι, καὶ πικρῶς αἰκισθεῖσαι, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βαρυφαβά.

Στίχ. Βαρυφαβάς δι' αἷμα θεῖον Δεσπότη, Οἰκεῖον αἷμα συντριβεῖς ξύλοις χέει.

Οὗτος, ἀπό τινας ἐρημίτου λαβὼν τὸ τίμιον αἷμα, τὸ ρεῦσαν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (*), ἰάσεις ἐπέτελε δι' αὐτοῦ. Ὁθεν καὶ παρὰ τῶν ἀπίστων νύκτωρ δολοφονεῖται· ὁ δὲ Θεσσαυρός οὗτος ἔμεινε παλιν παρὰ τῷ μαθητῇ αὐτοῦ φυλαττόμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Πουλχερία ἡ Βασιλισσα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὄντως παρέστη ψαλμικῶς Πουλχερία,
Ἐκ δεξιῶν σου Βασιλισσα Χριστέ μου.

Ἄντη ἦν ἀδελφὴ Θεοδοσίου τοῦ Νέου· γυνὴ δὲ ὀνομασθεῖσα Μαρκιανοῦ τοῦ εὐσεβιστάτου Βασιλέως, ἀλλὰ καὶ μέχρι γήρως τὴν παρθενίαν φυλάξασα, καὶ πολλὰ κατορθώματα ἐν τε ναῶν οἰκοδομαῖς καὶ γηροκομείων ποιήσασα, καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Ἁγίαν Σύνοδον γενέσθαι παρασκευάσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἀπελλοῦς, Λουκά, καὶ Κλήμεντος.

Ἄλλος οὗτος ὁ Ἀπελλῆς, καὶ ἕτερος ὁ Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Θράκῃ ἐπίσκοπος γεγονώς. Τούτου δὲ μὲννηται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους· ὅς φωστήρ τῆς Σμύρνης γέγονε, καὶ τῷ Θεῷ ὁσίως δουλεύσας, πρὸς αὐτὸν ἀναλύει. Καὶ οὗτος ὁ Λουκάς, οὐχ ὁ Εὐαγγελιστής, ἀλλ' ὃν ὁ μακάριος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Τιμόθειον ἐπιστολῇ μαρτυρεῖ, πρωτόθρονος τῆς ἐν Συρίᾳ Λαοδικείας γενόμενος, καὶ καλῶς ποιμένας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Κλήμης δὲ οὗτος, ὃν ἐν τοῖς πρὸς Κολασσαεῖς ὁ Ἀπόστολος διηγείται· καὶ γὰρ οὗτος πρῶτος πάντων ἐπίστευσεν εἰς Χριστὸν ἐξ ἔθνῶν, καὶ Σαρδικῆς ἐπίσκοπος γέγονε, καὶ τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκὶ περιφέρων, πρὸς Κύριον ἐξειδήμησε.

(*) Ὅρα τὰ περὶ τοῦ αἵματος τούτου σημειούμενα ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Νικοδήμου ἐν τῷ Συναξαριστῇ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γ'ας, ἣτις ξίφει ἐτελειώθη.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἐκάρθη κοιλάδων Ἰα ξίφει,
Καί σοι προσήθη Σῶτερ ὡς εὐπνυν Ἴον.
Γαῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ὡδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Θεῖν εἰδώλοισ σαφῶς, τῷ δυσσεβῆς τυράννῃ, κελευομένου κατεπτύσατε, βοῶσαι Νεάνιδες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀελαμπρυσμένοι τὸν νοῦν, θεαρχικαῖς ἀκτίσιν, ἀχλὺν εἰδῶλων ἡμαυρώσατε, βοῶσαι Πανεύφημοι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁὐ ἐκτομαὶ τῶν μελῶν, οὐ διωγμὸς οὐ θλίψις, Χριστοῦ χωρίσαι ὅλως ἴσχυσαν, βοῶσας ταῖς Μάρτυρας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Υπερφυῶς τὸν Θεόν, ἐν τῇ γαστρί σὺ Κόρη, κυφορῆσαι κατηξίωσαι, βροτῆς ἀναπλάττοντα, τοὺς μελωδοῦντας πιστῶς· Χριστέ εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Αὐτρωτὰ τοῦ παντός.

Στομωθεῖσαι ἀγάπῃ τοῦ κτίσαντος, ἀπημβλύνατε κέντρα τοῦ ὄφρους, ἐν γυναικείῳ σώματι, ἀνδρικούς διανύουσαι τῆς ἀγῶνας, καὶ στεφάνοις ἐνθέοις στεφόμεναι.

Συμπλακεῖσαι ἐν μέσῳ τοῦ σκάμματος, ἀσώματοις ἐχθροῖς μετὰ σώματος, τοὺς ἀσώματους ἔτρεψαν, αἱ θεόφρονες Κόραι, ἀναβοῶσαι· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἐν Θεῷ τῷ Σωτῆρι νευρούμεναι, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ δυναμούμεναι, τὸ τοῦ ἐχθροῦ ἀνίσχυρον, διωλέσατε κράτος, ἀναβοῶσαι· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Βασιλείας τῆς ἀνω ἐτύχετε, σὺν Χριστῷ Ἰησοῦ βασιλεύουσαι, πεποικιλμένοι στίγμασι, τῶν βασάνων τῷ κάλλει διηθησμένοι, ἀξιάγαστοι Κόραι νεάνιδες.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοῦ ἀκηλίδωτον τέμενος, ὑπεδέξω αὐτὸν σωματούμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσσει, γνωριζόμενον Κόρη, ὧ μελωδοῦμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Αὐτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς
» ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

ᾠδὴ δ΄. Ἄθος ἀχειρότμητος.

Ιδεῖν ἐφιέμεναι κάλλος, τὸ τοῦ Νυμφίου ὀλοτρόπῳ, νεύσει πρὸς αὐτὸν Θεοφόροι, ἀθανασίαν ἐμελετήσατε, ἐν τῷ θνητῷ τοῦ σώματος ὄθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Οφθητε τυράννων ἐν μέσῳ, οἳ ἀπερ λύκων ὠμοτάτων, ἄσπιλοι ἀμνάδες τὴν τούτων, θηριωδίαν καταπαλαίουσαι, καὶ τῷ Χριστῷ εὐπρόσδεκτα, ὡς ἱερεῖα προσαγόμεναι.

Στέφος ἀνεπλέξασθε ἅμα, μὴ παλαιούμενον παρθένοι, θείας ἐπετύχετε δόξης, καὶ βασιλείαν ὄντως ἀσάλευτον, παραλαβεῖν ὡς Μάρτυρες, μετὰ Μαρτύρων ἠξιώθητε.

Ης κατηξιώθητε δόξης, καὶ ἐπετύχετε χορείας, τοὺς ἐπιτελοῦντας ἐκ πόθου, ὑμῶν τὴν μνήμην τυχεῖν πρεσβεύσατε, ὡς παρρησίαν ἔχουσαι, πρὸς τὸν Δεσπότην Σεμνοπάρθενον. Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μιν Χριστὸν ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι τὸν κόσμον μετὰ δόξης· λύσον τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν μιν, ταῖς ἱεσίσαις τῆς κησάσης σε, καὶ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων σε, ὡς ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος. Οὐ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» **Λ**ση Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας ταῖς διεσώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν. Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον.

Αἱ τρεῖς Παρθένοι Τριάδα, Θεὸν ἀφράστως ποθοῦσαι, κηρύττῃσι τῶν τυράννων, ἐνώπιον· διὰ τοῦτο, βασανισθεῖσαι τοῦ στέφους, τυγχάνουσι τοῦ ἀφθάρτου, Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, ὁ φωτισμὸς τῶν ἀνθρώπων, ἡ προσασία τοῦ κόσμου, Θεογεννητορ Μαρία, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας ἐν πίστει, ῥῦσαι πταισμάτων Παρθένε. Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα΄.

Γόνος Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης ἡ Παρθένος, ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις, τῶν δεσμῶν ἀφιεῖσα, τῆς ἀμαρτίας ἅπαντας.

Στιχ. Ἀκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Ορος ὡς ἀληθῶς, κατάσκιον εἰδείχθη, ἡ σείρωσις τῆς Ἄννης, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, πᾶσι πιστοῖς δωδῶρηται.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Ρῆξασα τὰ δεσμά, στερῶσεως τῆς Ἄννης, ἡ πάναγνος Παρθένος, προῆλθε τοῖς ἀνθρώποις, τὴν ἀφῆσιν βραβεύουσα.

Ἄβρα, καὶ νῦν, ὅμοιον.

Γωμεν οἱ πιστοὶ, δοξάζοντες τὴν Κόρην· ἐτέχθη γὰρ ἐκ στερείας, τὴν σερωθεῖσαν φύσιν, ἡμῶν ἀνακαινίζουσα.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ψάλλεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀυτονόμου, διὰ τὸ ἀποδίδουσαι ἐν τῇ ιβ΄ τὴν Ἑορτὴν τῆς Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁσίας,

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μαρτυρίᾳ.

Γυναικεῖω ἐν σώματι, καὶ ἀνδρεῖω ἐν σχήματι, ἀνδρικά διήνυσας ἀγωνίσματα, μέσον ἀνδρῶν κατοικήσασα, καὶ πάθη μειώσασα, καὶ ὄρμας τῶν ἡδονῶν, παντελῶς χαλινώσασα, ταῖς ἀσκήσεσι, τῇ συντόνῳ δεήσει Θεοδώρα, καὶ ταῖς θείαις πρὸς τὸ Θεῖον, καὶ ἀνευδότοις σου νεύσεσιν.

Υπὸ γῆν σε ὁ ἥλιος, ὑποδύς οὐχ ἐώρακε, πλημμελεῖσαν ἔγνω δέ σε ὁ ἄδυτος, καρδιογνώστης καὶ Κύριος, ὁ βλέπων τὰ κρύφια, καὶ κατηύγασε φωτὶ, μετανοίας τὰ ὄμματα, τῆς καρδίας σε· ὄθεν ἔσπευσας τῆτον θραπεῦσαι, ἐπιμόνῳ ἐγκρατεῖᾳ, καὶ ἀρετῶν τελειότητι.

Τοῦ ἐχθροῦ τὰ σοφίσματα, μηδαμῶς ἀγνοήσασα, ὅπερ οὐκ ᾤδίνησας, σέργεις νήπιον, καὶ πατρικοῖς σπλάγγνοις ἐνδοξε, ἐκτρέφουσα ἔφερες, εὐσεβεῖ τῷ λογισμῷ, τὸ ἀνθρώπινον ὄνειδος, τὴν ἀνύποισον, ἐπιτίμησιν ὄντως, Θεοδώρα· διὰ τῆτο τὴν σεπτὴν σε, ἐπιτελεῖμεν πανήγυριν. Καὶ τοῦ Ἁγίου, ὅμοια.

Αρεταῖς πυρσευόμενος, εὐσεβεῖα κοσμούμενος, Ἱεράρχης ἐνθεὸς ἐχρημάτισας· καὶ ὡς πολὺφωτος ἥλιος, τὸν κόσμον διεδραμες, κατασπείρων πανταχοῦ, τὸ τῆς πίσεως κήρυγμα, τὴν ἀπάτην δέ, ἐκρίζων τῇ δρεπαῖν τῆς σῆς γλώττης, Ἱεράρχα Θεοφόρε, μεγαλοκλήρυξ Ἀυτόνομε.

Πρὸς ἐπίπονα σκάμματα, πρὸς ἀνδρεῖα παλαιίσματα, πρὸς πληγὰς καὶ θάνατον

προσεχώρησας· ταῖς γὰρ νιφάσι χωννύμενος, τῶν λίθων Αὐτόνομε, καὶ χρησάμενος αὐτοῖς, ὡς βαθμίσι καὶ κλίμαξιν, ἀνεληλυθας, πρὸς Θεὸν στεφανίτης, καὶ συνήφης, στρατιαῖς τῶν Ἀσωμάτων, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Τὴν στολὴν σου ἐν αἵματι, μαρτυρίου ἐτέλεσας, λαμπρότεραν χάριτι Δείξ Πνεύματος, καὶ νοερῶς εἰς τὰ Ἅγια, τὰ ἄνω ἀνέδραμες, ἔνθα πρόδρομος ἡμῶν, Ἰησοῦς εἰσελήλυθε, νίκης στέφανον, πρὸ Θεῶ δεδεδυμένος, μετὰ πάντων, τῶν ἐν αἵματι τιμίῳ, τελειωθέντων Αὐτόνομε.

Εὶ καὶ Δείξ βουλήματι, περιφανεῖς στείραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, Θεοπρεπῶς ὑπερέλαμψεν· ὅτι καὶ ἐξ ἀκάρπου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τῶν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστρός· ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἦν διελθὼν, κλεισμένην διεφύλαξε· καὶ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτός, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.
Ἦχος α΄. Τῶν οὐράνιων ταγμάτων.
Ιωακείμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσι, τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον· οἷς καὶ ἡμεῖς, συνεορτάζοντες σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσσαί, μακαρίζομεν Παρθένον ἀγνήν.

Στίχ. Ἄκουσον Δύγατερ, καὶ ἴδε.
Ηθεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τὸ κλέος, τῆ Δαυὶδ ἡ Δυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδὰμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.
Ηπρῶτην ἄγονος χώρα, γῆν καρποφόρον γενναῖα, καὶ ἐξ ἀκάρπου μητράς, καρπὸν ἅγιον ἔδουσα, γάλακτι ἐκτρέφει· θαῦμα φρικτόν! ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη, γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ΄. Σεργίη Ἀγιοπολίτη.
Εν εὐσήμερῳ ἡμέρᾳ Ἑορτῆς ἡμῶν σαλπίσσωμεν, πνευματικῇ κιθάρᾳ· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ σήμερον τίκτεται, ἡ Μητὴρ τῆς ζωῆς, τὸ σκότος λύουσα· τῆ Ἀδὰμ ἡ ἀνάπλασις, καὶ τῆς Εὐσας ἡ ἀνάκλησις· τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγή, καὶ τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγῆ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, καὶ τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν· καὶ βοήσωμεν αὐτῇ σὺν τῷ Γαβριὴλ αἰ. πιστοί.

Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, διὰ σοῦ χαριζόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Αἰκτίνες ἐλαμψαν, τῆς παγκοσμίου, χαρμονῆς τοῦ τόκου σου, Παρθενομήτορ Μαριάμ, ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κατηύγασαν, τὰς διανοίας τῶν πόθῳ ὑμνούντων σε.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα ὁμοιον.
Τῆ σεπτῆ γεννήσει σου, ἡ οἰκουμένη, τῷ αὐτῷ Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῆς Ὁσίας. Ποίημα Ἰγνατίου.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Τὸ στόμα μου πληρῶσον, τῆς σῆς αἰνέσεως Κύριε, ὑμνοῦντος τὴν δόξαν σου, τὴν πολυῦμνητον, καὶ γεραίροντος, τοὺς πόρους Θεοδώρας, εὐαρεστησάσης σοι, βίου λαμπρότητι.

Ανέτειλε σήμερον, ἡ ἱερά σου πανήγυρις, ἡ ἁλὶς φαιδρότερον, τὰς ἐν τῷ κόσμῳ ψυχὰς, καταυγάζουσα, καὶ ζόφον τῶν δαιμόνων, συντόνως ἐλαύνουσα, Ἀξιοθαύμαστε.

Οὐκ ἔγνω δύόμενος, σὲ πλημμελοῦσαν ὁ ἥλιος· ὁ ἄδυτος ἔγνω δὲ, μόνος ὡς πάντα εἰδώς, καὶ κατηύγασεν αἰκτίσι μετανοίας, ψυχῆς σου τὰ ὄμματα, Θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.
Ος ἔμψυχον θαλαμον, ὡς ἀδιάφθορον σκηνωμα, ὡς πύλην οὐράνιον, ὡς θείαν τράπεζαν, ὡς παλάτιον, καὶ θρόνον τοῦ Δεσπότη, Μαρίαν τὴν ἄχραντον, ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Αὐτονόμου (*).
Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄρματα Φαραῶ.
Αἰγλή θεαρχίκη, ἐλλαμπόμενος αἰεὶ, ζόφῳ με ἐξάρπασον, ἀμαρτιῶν Ἱεράρχα, ὅπως τὴν φαιδρὰν σου σήμερον, ἀνευφημήσω πανήγυριν.

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερον Κανόνα εἰς αὐτὸν, φέροντα ἀκροστιχίδα· Τὸν ἐννομον θεόφρον ἠνυσας δρόμον. Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις, Γεωργίου (ἴσως Γεωργίου, κατὰ παράλειψιν τοῦ Ε, ἐπειδὴ εἰς πολλὰ ἐστὶ συγκεχυμένος καὶ παράμελος). Τάττεται ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀνωτέρω Προσομοίων εἰς τὴν β΄ τοῦ παρόντος, καθ' ἣν γίνεται καὶ ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Αὐτονόμου, ἵνα ψάλληται ἐν τοῖς Ἀποδείκνυσις.

Παύλου ὡς μιμητῆς, γεγονῶς Ἀρχιερεῦ, πᾶσαν περιωδευσας, τὴν οἰκουμένην κηρύττων, τὸ σωτηριῶδες κήρυγμα, καὶ καθαιρῶν τῶν εἰδῶλων βωμοῦς.

Πέτρα τῆ νοητῆ, στηριχθεὶς σου τὴν ψυχὴν, λίθοις θανατούμενος, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀληθῆ, Μάρτυς ἱερὲς Αὐτόνομε, μετὰ χαρᾶς προσεχώρησας. Θεοτοκίον.

Ε'τεκες τὸν πρὸ σοῦ, γεννηθέντα ἐκ Πατρὸς, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ λόγον ὄν ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, τῶν εὐσεβῶς ἀνυμνούντων σε.

Τῆς Ὁσίας. Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους. Ἄνδρείαν στολὴν ἐνδυσάμενη, καὶ φρόνημα ἄδραμες σπουδῆ, καὶ μοναστῶν συστήμασι, Σεμνὴ σαυτὴν κατέμιξας, πρὸς τὰς ἀρχαῖς πυκτεύουσα, τοῦ πονηροῦ κοσμοκράτορος.

Τὸ χαῦνον τοῦ θήλεος ἀνδρείως, ἠλλάξω τῆ κλήσει ἀληθῶς, καὶ τῷ καινῷ τοῦ σχήματος, τοῖς ἔργοις δῶρον τίμιον, καὶ τῷ Θεῷ ποδούμενον, σαυτὴν Ὁσία ἀνεδείξας.

Φρονήματι τεταπεινωμένω, καὶ τρόποις χρηστοῖς διακονεῖν, σοῦ τὴν ἰσχὺν ἐπέδωκας, τοῖς τοῦ Θεοῦ θεράπῃσι· πρὸς ἀπαθείας ὕψος σε, ὅθεν αὐτὸς ἀνεβίβασε.

Θεοτοκίον.

Χειμάζει με κλυδῶν ἀμαρτίας, καὶ σάλος ἀτόπων λογισμῶν· σπλαγχνίσθητι Πανάμωμε, καὶ χεῖρα βοηθείας μοι, ὡς συμπαθῆς ἐπέκτεινον, ὅπως σωθεὶς μεγαλύνω σε.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Τοὺς διωγμούς σου, λιθασμούς καὶ τὰς ἐκκεντήσεις, καὶ αἱμάτων ποταμηδὸν ἐκχύσεις, τὰ δεσμὰ τὰς φυλακὰς τὸν θάνατον, Μάρτυς ἀναμέλπω, Ἱεράρχα Αὐτόνομε.

Αὐτομολία, καθελὼν τὴν παρανομίαν, ταῖς ῥανίσι τῶν σῶν αἱμάτων Μάρτυς, ἱεραρχίας τὴν σολὴν ἐλάμπρυνας, καὶ συμβασιλεύεις, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων Χριστῷ.

Τὰ κατὰ τόπον, ἀρισεύματά σου μὴ φέρων, ὁ διώκτης ἀντίπαλος Παμμάκαρ, διαφόρους πειρασμούς σοι ἤγειρεν· ἀλλ' αὐτὸν τῷ ὀπλῷ, τῷ τοῦ Σταυροῦ ἀπενέκρωσας.

Θεοτοκίον.

Α'γιωτέραν, τῶν Ἀγγέλων καὶ πλατυτέραν, Θεοτόκε τῶν οὐρανῶν εὐρών σε, ὁ ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενος, ἀχώρητος φύσει, ἐν σοὶ χωρεῖται καὶ σώζει με. Ὁ Εἰρμός.

Ε'στερεώθη, ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, τῷ διδόντι εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ· ὅτι τόξον

δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περικεζῶσαντο δύναμιν.

Κάθισμα τῆς Ὁσίας.

Ἦχος δ'. ΤΑΧΥ προκατάλαβε.

Α'σκήσει ἐλάμπρυνας, τὴν ἱεράν σου στολὴν, καὶ δῶρον προσήνεξαι, τῷ σαρκωθέντι Θεῷ, Θεοδώρα θεόπνευστε· χάριν δὲ ἰαμάτων, πρὸς αὐτοῦ εἰληφυῖα, νόσων ἀποδιώκεις, τὴν ἀχλὺν μακαρία, πρεσβεύουσα τοῦ σωθῆναι, ἡμᾶς τῆς εὐφημοῦντάς σε.

Δόξα, τῷ Ἀγίῳ, ὁμοιον.

Διπλοῦν σοὶ τὸν στέφανον, τῆς ἀφθαρσίας Χριστός, παμμάκαρ δεδώρηται, ὡς Ἀθλητῆ καὶ σεπτῷ, Ἱεράρχῃ Αὐτόνομε· τούτῳ γὰρ προσηγάγω, ἀναιμάκτους θυσίας· τούτου τὸ θεῖον πάθος, ἀψευδῶς ἐμιμήσω· αὐτοῦ καὶ τῆς ἀγῆρω, τρυφᾶς μακαριότητος.

καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Ιβὺδα μεγαλύνθητι, καὶ κραταιούσθω Δαυὶδ· Ἀδάμ ἀνακαινίσθητι, καὶ εὐφραινέσθω Λευὶ, ἐξ ὧν μοι ἐτέχθη Χριστός. Τεῖνόν σου τὴν κινύραν, ὑμνογράφε καὶ λέγε· Τίς ἐστὶν ἡ τεχθεῖσα, ἣν καλεῖς θυγατέρα; Τροφός ἐστι τῆς ζωῆς μου, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τῆς Ὁσίας. Ὡδὴ δ'. τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

Η'σκεις πολυήμερον καρτερικῶς, Ἐνδοξε νηστείαν ὡς ἄσαρκος, τὸ ἀσθενές σε, νευρομένη τοῦ Χριστοῦ, τῷ πανσθενεῖ βουλήματι, θείᾳ τρεφομένη τε χάριτι.

Θείαν ἐπεπόθησας περιβολὴν, καὶ καταστολήν ἀδιάφθορον· ὅθεν τριχίνοις, περιστέλλεις σεαυτὴν, εὐτελεστάτοις ῥάκεσι, πόνοις τὸ σαρκίον σου θλίβουσα.

Ι'δε τὴν ταπεινώσιν καὶ τὸν κλαυθμόν· ἴδε μου τὴν θλίψιν καὶ κούφισον, τῆς ἀμαρτίας, τὸν βαρυτάτον κλοιόν· ἡ Θεοδώρα ἔκραζε, πρὸς τὸν μόνον σώζειν δυνάμενον. Θεοτοκίον.

Ηπανυπερθαύμαστος Μήτηρ Θεοῦ, λάμψον μετανοίας ἀκτῖνά μοι· λύσον τὸν ζόφον, τῶν ἀμέτρων μου κακῶν· τοὺς πονηροὺς ἀπέλασον, Κόρη λογισμούς τῆς καρδιάς μου.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐξασκήκοα ὁ Θεός.

Δεδεμένος τῆ τοῦ Χριστοῦ ἀγάπῃ Πάτερ, τοὺς δεδεμένους τῆ ἀπάτῃ λύεις ἐνδοξε, ταῖς πλοκαῖς τῶν λόγων σου, καὶ προσηλοῖς τῷ πόνῳ τῆς ὄντως ζωῆς.

Εμπειρότατος ἰατρός ὑπάρχων Μάρτυς, τοὺς φαρμαχθέντας τῷ ἰῷ τῆς ματαιότητος, τῶν εἰδῶλων πάνσοφε, καταγλυκαίνεις λόγοις τῆς πίστεως.

Τῶν Μαρτύρων ἢ καλλονῆ, Ἀρχιερέων ἢ ὠ-
ραιότης, Ἐκκλησίας τὸ ἐδραῖωμα, καὶ τῶν
Πιστῶν τὸ στήριγμα, ὁ Δαυμαστὸς τιμάσθω
Αὐτόνομος.

Θεοτοκίον.

Τῷ πελάγει τῶν οἰκτιρμῶν, σοῦ τῆς τεκού-
σης τὴν ζωὴν τῷ κόσμῳ, νεκρωθεὶς τοῖς
παραπτώμασι, καταφεύγω Ἀχραντε ταῖς σαῖς
πρεσβείαις σῶσόν με Δέσποινα.

Τῆς Ὁσίας. Ὠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εξέστησαν τάξεις σε, τῶν Ἀσωμάτων βλέ-
πουσαι, σῶματι ἐνύλω μιμημένην, τούτων
τὸν βίον, καὶ τὴν σεπτὴν ἀρετὴν, καὶ καταπα-
λαίουσαν ἐχθρὸν, πάλαι τὸν πετρνίσαντα, Θεο-
δώρα ἀπάτη σε.

Θηρίων ὀρμήματα, Θεὸς σοι καθυπέταξε, χά-
ριν ἰαμάτων δεδωκώς σοι· τοῦτο κηρύττει
ὁ τῆ χειρὶ σου σωθεὶς, βρώσεως ἀγρίου τοῦ θη-
ρῶς, ὃν περ ἐθεράπευσας, συντριβέντα Ἀσιδίμε.

Εχθρὸς ὁ πανῆργός σοι, πολυειδεῖς ἐξήγειρε,
Μῆτερ πειρασμούς· ἀλλὰ τῷ ξίφει, τοῦ-
τον Ὁσία τῆς ταπεινώσεως, ἔτρωσας συντρι-
ψασα αὐτοῦ, κάραν πολυμήχανον, Θεοδώρα
θεόπνευστε.

Εκτρέφεις τὸ νήπιον, τελειῶ τῷ φρονήματι·
φέρεις τὴν δεινὴν συκοφαντίαν, εὐχαριστοῦ-
σα τῷ Παντοκράτορι, τῷ σοὶ χορηγήσαντι ἰσχύν,
τῷ σὲ Δαυμαστῶσαντι, Θεοδώρα πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ισχίστε καὶ στήριγμα, τῆς ἀσθενοῦς καρδίας
μου, σὺ εἶ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἀρρήκτον
τεῖχος, ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ, σώζουσα παν-
ταίων με δεινῶν, τρέπουσα τὰς φάλαγγας, τοῦ
δεινοῦ πολεμήτορος.

Τοῦ Ἀγίου. Ἀνάτειλον μοι Κύριε.

Ὡς ἥλιος ἀνέτειλας, λαμπρὸς τῷ στερεώμα-
τι, τῆς Ἐκκλησίας καὶ φωτίζεις, ἀκτίσι
τῶν ἀγῶνων, Μάρτυς καὶ θαυμάτων σου, τοὺς
πιστοὺς Αὐτόνομε, λύων δαιμόνων τὴν ἀχλύν.

Ὡραῖος ὡσπερ καλάμος, εὐτεθηγμένος Πνεύ-
ματι, τῷ παναγίῳ ἀνεδείχθη, ἢ γλώσσα
σου τὸν νόμον, τοῦ Χριστοῦ Αὐτόνομε, ἐν πλαξί
χαράιττουσα, καρδιῶν τῶν εὐσεβῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, δοχεῖόν σε εὐρά-
μενον, καὶ καταγώγιον τῆς τούτου, αὐλοῦ
παρουσίας, θείων χαρισμάτων σε, ἀληθῶς ἐνέ-
πλησεν, Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ανάτειλόν μοι Δέσποινα, ἀκτίνα τοῦ ἐλέους
σου, τῷ ἐν τῷ σκότει τῶν πταισμάτων με,

αἰεὶ συνεχομένῳ, καὶ πρὸς φῶς ὀδήγησον, μετα-
νοίας ἀχραντε, ἵνα πίστει σε ὑμῶν.

Τῆς Ὁσίας. Ὠδὴ ε΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Πηγὴν δακρῶν προσφέρουσα, ἀπαύτως τρυ-
χομένη καὶ στένουσα, τὴν ἐπιτίμησιν, καὶ
μοναστῶν τὴν διαζευξίν, εὐχαριστοῦσα φέρεις,
Θεομακάριστε.

Ποτὸν θαλάσσιον ἔχουσα, ἀγρίαις τρεφομέ-
νη βοτάναις τε, μετὰ θηρίων δέ, αὐλιζο-
μένη τὴν ἔρημον, ὡς οὐρανὸν κατώκεις, Ἀξιο-
θαύμαστε.

Φλογμὸν ἡλίου ὑπήνεγκας· νυκτὸς τὸν πα-
γετὸν ἐκαρτέρησας, τοῦ θείου Πνεύματος,
συνθαλπομένη τῇ χάριτι· ὅθεν τρυφᾶς τῆς ἄνω,
μακαριότητος. Θεοτοκίον.

Τὴν θείαν στάμνον καὶ τράπεζαν, τὸν ἄρ-
τον τῆς ζωῆς τὴν βλαψήσασαν, τὴν ἀγεώρ-
γητον, χώραν, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὴν Θεοτόκον
Κόρην, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τοῦ Ἀγίου. Ζάλη με λογισμῶν.

Τῇ θείᾳ κυβερνώμενος παλάμη, ἀβλαβῶς διέ-
πλευσας, τὸ πέλαγος τῆς ἀπάτης, καὶ
προσώρμησας ὄρμῳ γαληνῷ, τῆς ἄνω βασιλείας,
Ἱερομάρτυς Αὐτόνομε.

Πλευράς σου κεντηθεὶς λόγῳ Θεόφρον, Χρι-
στοῦ ἐξεκόνισας τὸ πάθημα· καὶ τῶν λί-
θων συγχωννύμενος Μάκαρ νιφετοῖς, τὸν πρῶ-
τον τῶν Μαρτύρων, ὡς ἀληθῶς παρεζήλωσας.

Τελουόντες τὴν σεβάσιμον ἡμέραν, τῆς σῆς
τελειώσεως, δεόμεθα σοι ἐν πίστει· Παρ-
ρησίαν ἔχων πρὸς Θεὸν, ἀπαύστως ἐκδυσώπει,
ὑπὲρ ἡμῶν Παναοίδιμε. Θεοτοκίον.

Ηζάλῃ τῶν πολλῶν μου ἐγκλημάτων, εἰς
βυθὸν καθείλκυσε τῆς ἀπογνωσεως Κόρη
ἀλλ' αὐτὴ με χειρὶ πρεσβευτικῇ, ἀνάγαγε καὶ
σῶσον, ἵνα ὑμῶν σε πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ζάλη με λογισμῶν καταλαβῆσα, εἰς βυθὸν
» καθέλκειμε ἀμέτρων ἀμαρτημάτων ἀλ-
» λά σὺ Κυβερνήτα ἀγαθὲ, προφθάσας ἀνάγα-
» γε, ὡς τὸν Προφήτην καὶ σῶσόν με.

Κοντάκιον, Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Τὴν νύκτα τῶν παθῶν, ἐκφυγοῦσα Θεόφρον,
προσηλθες νοητῶς, τῷ Ἡλίῳ τῆς δόξης, ἀσκή-
σει νεκρώσασα, τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα· ὅθεν
γέγονας, ὑπογραμμὸς μοναζόντων, καὶ ἀνόρθω-
σις, τῶν πεπτωκότων ἐν βίῳ· διὸ σε γεραίρομεν.

Ὁ Οἶκος.

Υπογραμμὸς ἀναδέδεικται πεπτωκόσιν ὁ
βίος σε, καὶ βυλομένοις προσέρχεσθαι δια

μετανοίας, τῷ εἰδοῦσι τὰ πταίσματα συγχωρεῖν,
καθὼς γέγραπται· αὐτῷ γὰρ πιστεύσασα, κα-
θάπερ ἡ πόρνη, ἀντὶ μύθου προσήγαγες ὄμβρους
δακρῦν· ἐν οἷς τὸν ὄφιν ποντίσασα καθεῖλες,
καὶ τὴν νίκην ἀνεδήσω, Θεοδώρα τρισόλβιε· διό
τὸ θηρίον νεκρώσασα εὐχαῖς σου, νεκρὸν ἐξα-
νέστησας δυνάμει τοῦ Κτίστου σου, ὑπὲρ οὗ σύ
νε νέκρωσαι· διό σε γεραίρομεν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας
Μητρός ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Στίχοι.

Καὶ σχῆμα καὶ νοῦν ἀρρένοϊ Θεοδώρα,
Καὶ τὸν μέγαν νοῦν αἰσχύνει πρὸ τοῦ τέλους.

Ἐνδεκάτη πύματον Θεοδώρη ὕπνον ἰαυει.

Τῇ θείᾳ βίβλω Διαθήκης τῆς Νέας (*),
Ὡς ἐξισουῖσθαι, φησί, Παρθένοις δέκα,
Τὴν βασιλείαν οὐρανῶν Χριστοῦ στόμα,
Ἐν ἀνδρικῷ σχήματι γυναῖκες δέκα,
Ἀπύμβλυαν τὰ κέντρα τοῦ βροτοκτόνου.
Δῶρον Θεοῦ λαχοῦσα τὴν κλῆσιν μία,
Ὁρμητο δ' αὐτῆ χωρᾶς Ἀλεξανδρείου·
Ἡ δὴ νομίμω συμπλακείσα συζύγῳ,
Εὐτακτον ἦγεν ἀκατάγνωστον βίον.
Φθόνῳ δὲ πάντως δαίμονος κακοσχόλου,
Ἐγκλήματι μοιχείας ἀλοῦσα τότε,
Καὶ γνοῦσα καὶ ζητοῦσα τὴν σωτηρίαν,
Εὐαγγελικῶν ῥημάτων τοῦ Κυρίου
Ἦκουσεν οὕτως· Ὡς λέληθεν εὐδόλως
Ὅπερ κρυφίως, ὡς λαθοῦσα, σὺ φέρεις.
Καὶ λοιπὸν ὡς ἔγνωκε τὴν ἀμαρτίαν,
Ὡς μῦσες ἀκάθαρτον, ὡς βδέλυγμά τι,
Στολὴν ἀπορρίψασα τὴν ἐξ αἰσχύνης,
Ὡς Θεόδωρος, ἀγγελικὴν λαμβάνει.
Καὶ μὴν προσῆλθε τῷ χορῷ τῶν ἀζύγων,
Κλαίουσα καὶ πενθοῦσα τὴν ἀμαρτίαν.
Ἐπὶ χρόνοις δέ τισι δουλειῶν βάρει
Κάμνουσα, πυκτεύουσα τοῖς ἀγαγίμοις,
Ἦκουσε πόρνος· δεῖγμα τούτου καὶ βρέφος,
Προσριφθὲν αὐτῇ τῆς μονῆς ἔξω, φθόνῳ
Ψυχοφθόρου δράκοντος· ἄλλου γὰρ τίμος;
Ὅ καὶ λαβοῦσα, καὶ τρέφουσα γνησίως,
Ἐσπευδε λαθεῖν, ὡς γυνὴ κατὰ φύσιν.
Κρύει δὲ καὶ καύσωνι καὶ χαμευνία,
Προσκαρτεροῦσα τῷ πυλῶνι, καὶ χρόνοις
Ἐπὶ κατατακείσα συκοφαντίαις,
Εἰσῆλθεν ὀψὲ τῆς μονῆς ἐντός βίᾳ,
Οὐχ ὡς γυνή, σχήματι δ' ἀνδρικῷ πάλιν.
Αὐτίκα πυκναῖς ταῖς προσευχαῖς καὶ κόποις,
Τῆξασα σῶμα, καὶ στάσει τῇ παννύχῳ,
Καὶ νοῦν λαβοῦσα τῆς ἄνω κληρονομίας,
Κατὰ σκοπὸν πέφθακεν, ὡς περ ἠγάπα.
Φριττὸν τὸ θαῦμα! τίς ἄρα μὴ θαυμάσει;

(*) Τὸ Συναξάριον τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα τοιοῦτων γυναικῶν,
συνεγράφησαν διὰ στίχων Ἰάμβων· πολλοὶ ὁμῶς ἐξ αὐτῶν εἰ-
σὶν ἀμετροί, τὸ δωδεκασύλλαβον σῶζοντες μόνον.

Γυνὴ λαθοῦσα πλῆθος ἀνδρῶν ἀζύγων,
Εἰς ὡς περ αὐτῶν ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου,
Ἀσκητικῶς λάμψασα, φωστὴρ ὡς μέγας.
Ἐπάξια φέρουσα τῶν πάντων γέρα,
Ἀπῆλθε χαρᾶ πρὸς ποθεινὸν Νυμφίον.
Ὁ ἰ γυνὴ μονασταὶ θαῦμα τοῦτο τὸ ξένον,
Ἰδόντες ἐξέστησαν· ὦ φρικτῆς θείας!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Εὐφρόσυνου τοῦ μαγείρου.

Οὗτος, ἐξ ἀγροίκων ἀποτεχθεὶς, καὶ ἰδιώτης ὢν, μονα-
στῶν διάκονος ἐχρημάτισε, παρορώμενος πολλὰ καὶ
μυκτηριζόμενος, καὶ τῷ μαγειρείῳ προστετηκώς. Ἐν ᾧ
δὲ ἦν οὗτος φροντιστηρίῳ, Ἱερεὺς τῶν εὐαρεστούντων ἐξι-
λιπάρει τὸν Κύριον ὑποδειχθῆναι αὐτῷ αἰσθητῶς τὰ τοῖς
ἀγαπῶσιν αὐτὸν ἀποκείμενα ἀγαθὰ· καὶ μιᾶ τῶν νυκτῶν
ἐδόκει ἐν Παραδείσῳ εἶσταναι, καὶ θάμβει κατενείει τὰ ὀ-
ρώμενα. Εἶδε δὲ πρὸς τούτοις καὶ τὸν τῆς μονῆς μάγει-
ρον, τὸν Εὐφρόσυνον, μέσον εἰστώτα, καὶ ἐν ἀπολαύσει ὄν-
τα τῶν ἐν Παραδείσῳ ἐκείνων ἀγαθῶν, ᾧ καὶ προσεγγί-
σας ἠρώτα μαθεῖν· Τίς ἄρα ὁ Παράδεισος οὗτος; πῶς ἐν-
ταῦθα εὐρέθη; Καὶ ὅς· Οὗτός ἐστι τὸ καταγώγιον τῶν
τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτῶν, καὶ γὰρ, διὰ τὴν πολλὴν τούτου ἀγαθό-
τητα, ἐνθάδε συνεχωρήθη αὐλίεσθαι.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Τί δὲ ἐργάζῃ ἐν τούτῳ τῷ Παραδεί-
σῳ; Τὴν ἐξουσίαν ἔχων πάντων τῶν φαινομένων σοι, ἐ-
νηδύνομαι τῇ τούτων αἰσθήσει, φησὶν ὁ Εὐφρόσυνος. Καὶ
ὁ Ἱερεὺς· Δύνασαι μοι δοῦναί τι; Καὶ ὁ Εὐφρόσυνος· Εἰ
βούλει, λήψῃ τῇ τοῦ Θεοῦ μου ἀγαθότητι. Τότε ὁ Ἱερεὺς,
δείξας τῇ χειρὶ μῆλα, ἐπέζητει ἐξ αὐτῶν· καὶ λαβὼν ὁ
Εὐφρόσυνος, δέδωκε τῷ Ἱερεὶ πρὸς τὸ παλλίον, εἰρηκῶς·
Ὅσπερ ἐζήτησας, λαβὼν κατατρυφήσον. Καὶ παρευθὺς,
ὡς τὸ ξύλον ἔκρουσε τῆς Ἑωθινῆς ὑμνωδίας, διῦπνισθεὶς
ὁ Ἱερεὺς, ὡς ὄναρ τὸ φανέν ὑπετόπαξε· πρὸ τὸ παλλίον
δὲ ὑπαπλώσας, καὶ τὰ μῆλα κατασχών, τῇ ἠδύτητι τῆς
ὀσφρήσεως καταπλαγείς, ἀκίνητος ἔμεινεν.

Εὐρῶν δὲ τὸν Εὐφρόσυνον ἐν τῇ συνάξει, ὄρκους αὐτὸν
προκατελάμβανεν εἰπεῖν, τὴν νύκτα ταύτην ὅπου ἄρα καὶ
ἦν. Ὁ δὲ, Συγχώρησον, ἔφη, Πάτερ· ἐκίσει ἡμῖν, ὅπου
καὶ νῦν με εὔρες. Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Διὰ τοῦτό σε ὄρκους προ-
κατέλαβον, εἰς δῆλωσιν τῶν τοῦ Θεοῦ μεγαλείων, καὶ σὺ
βούλει εἰπεῖν τὸ ἀληθές; Τότε ὁ ταπεινόφρων Εὐφρόσυνος,
Ἐν αὐτῷ με τοῦ Θεοῦ τῷ Παραδείσῳ, φησὶ, κατέλαβες,
ἐν ᾧ ἰδεῖν ἐπέζητεις τὰ τοῖς ἐκλεκτοῖς ἀποκείμενα·
καὶ τὴν σὴν ἀγιότητα πληροφορήσαι θέλων ὁ Κύριος, δὲ
ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς ἐνήργησε τὸ παράδοξον. Καὶ ὁ Ἱερεὺς·
Καὶ τί μοι, Πάτερ, ἐν τῷ Παραδείσῳ αἰτήσαντι δέδωκας;
Καὶ ὁ Εὐφρόσυνος· Τὰ εὐαυθῆ μῆλα, ἃ προσφάτως ἐν
τῇ κλίνῃ σου τίθεικας· ὁμῶς Πάτερ συγχώρησον, ὅτι σκώ-
ληξ ἐγώ, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Τότε ὁ Ἱερεὺς, τὴν ὀπτασίαν τοῖς ἀδελφοῖς διηγησά-
μενος, πάντας εἰς ἀγωνίαν ἐνέβαλεν, σὺ τοσοῦτον τῷ διη-
γήματι, ὅσῳ τῇ τῶν τερπνῶν ἐκείνων μῆλων θείᾳ καὶ εὐω-
δίᾳ, ὡς καὶ μᾶλλον ἐπεκτείνεσθαι πρὸς τὸ βέλτιον.

Ὁ δὲ μέγας Εὐφρόσυνος, ὡς ἐκ ψιλοῦ τὰ λαληθέντα,
ἀνέμαθε, λάθρα ὑπεξελθὼν, ἐμάκρυνε φυγαδεύων, ἀγνωστος
τὸ παράπαν μέχρι τοῖς δεῦρο γενόμενος. Ἐκ δὲ τῆς τῶν
μῆλων μεταλήψεως πολλοὶ τῶν νοσοῦντων ἐβρώθησαν εἰς
δόξαν Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων,
Διοδώρου, Διομήδους, καὶ Διδύμου.

Στίχ. Διόδωρος μαστίξι σὺν τοῖς συναθλοῖς.

Τὴν σάρκα δόντες, μασιγῆσι τὴν πλάην.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐκ Λαοδικείας τῆς Συρίας· καὶ παρὰ τοῦ κατὰ τὸν τόπον Ἀρχοντος συλληφθέντες, καὶ παρρησιασάμενοι, καὶ ἀφειδῶς μαστιχθέντες, τοῦ βίον τὸ πέρας εἰδέξαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γ'ας, πρεσβυτίδος τὴν ἡλικίαν.

Στίχ. Ὁ σμὴν μύρων ἔπνευσεν ἡ Μάρτυς Ἰα,
Ἐρυθροβαφῶν αἱμάτων ἀτμοπνόων.

Αὕτη συνελήφθη αἰχμάλωτος μετὰ ἑννία χιλιάδων Χριστιανῶν· παρὰ δὲ τοῦ Ἀρχιμάγου τοῦ Βασιλέως Περσῶν διαφόροις βασάνοις ἐξετασθεῖσα, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Λέγεται δὲ, μετὰ τὴν αὐτῆς ἐκτομὴν, τὴν γῆν, δεξιὰ μὲν τὸ αἷμα τῆς Μάρτυρος, εἰς ὄγκον ἀρθῆναι τινα, καὶ τοὺς παρόντας δημίους παρεθῆναι, καὶ τὸν ἥλιον ἀμαυρῶσαι τὸ φῶς, καὶ εὐδίας τὸν κόσμον πληρωθῆναι.

Γαῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβεῖαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ὀσίας. Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Αφορήτοις σε, πληγαῖς ὁ πολυμήχανος, ἐχθρὸς συνέκοψε, φαντασιούμενος· ἀλλ' αὐτοῦ κατέβαλες μάταιον φρύαγμα, ἀναμέλπουσα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἶ.

Ξπροτάτους, λάκκοις ἔπλησας ἐντεύξει σου, ὑδάτων Ἐνδοξε, θαυματουργοῦσα σαφῶς, Θεὸν μεγαλύνουσα, τὸν σὲ δοξάσαντα, ὃ κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἶ.

Υπέκκαύματα, παθῶν ἐναπεμάρανας, δακρύων ἐπιρρόαις, καὶ φρυγανῶδεις ἐχθρῶ, κακίας κατέφλεξας, τῆς ἐγκρατείας πυρὶ, ἀναμέλπουσα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεός εὐλογητός εἶ. Θεοτοκίον.

Η Βασίλισσα, Παρθένος ἡ κηῖσασα, τὸν Βασίλεα Χριστὸν, οἴκτειρον σῶσον με νῦν· κλονούμενον πάθεισι, πίστει στερέωσον, καὶ ὀδήγησον, πρὸς σωτηρίας τρίβον με, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Μωσεῖ.

Εν τῇ χωνεῖα ἐμβληθεῖς τῶν βασάνων, χρυσεῖς καθαρῶτερος ἀνεδείχθης, ταῖς λαμπηδόσιν Ἁγίε, τῶν θαυμάτων φωτίζων ἡμᾶς.

Λιθολευστῆντες σὲ τὸν δίκαιον ὄντως, οἱ λίθους προσκυνῆντες, πρὸς ὃν ἐπόθεις, Χριστὸν τὴν πέτραν Ἐνδοξε, τῆς ζωῆς διεβίβαζον.

Οἱ διωγμοὶ σου τῶν δαιμόνων διώξεις, Θεόφρον ἀνεδείχθησαν· τῶν αἱμάτων, οἱ ποταμοὶ δὲ ἔσβεσαν ἀθειῆς τὴν κάμινον.

Θεοτοκίον.

Ο ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς Παρθένου οἴκησας, καὶ ταύτην οὐρανῶν πλατυτέραν δείξας, εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Ὀσίας. Ὠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νοὶ καθαρῶ λελαμπρυσμένοι, ὁ σὸς ἀρχηγὸς ἀρθεῖς μετάρσιος, εἶδεν ἅ ἠτοιμάσεν, ἀγαθὰ σοι Κύριος, φωτοειδῆ Παράδεισον, καὶ ἀνεκλάλητον, νυμφῶνα Θεοδώρα, ἐν ᾧ σε, ὁ ἀγωνοθέτης κατώκισε νυμφίος.

Αγγέλων Μαρτύρων καὶ Ὀσίων, χοροὶ τῆς ψυχῆς σου προεξάρχοντες, ταύτην πρὸς οὐράνια, ἔφερον σκηνώματα, πρὸς τὴν ἐκεῖ κατάπαυσιν, εὐφραينوμένων ἐν ἧ, ὑπάρχει κατοικία βωόντων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πληθὺς μοναστῶν συναθροισθεῖσα, τὸ θεῖον κηδεύει πίστει σῶμά σου· εἶδον δὲ παράδοξα, ἔμαθον ἐξαίσιμα, ὅπως γυνὴ τῷ σώματι, ἀνδρῶν ἐν μέσῳ οἴκειν, ἠυδόκησας χειρὶ σκεπομένη, τῆ Παντοδυναμῆς θεόφρον Θεοδώρα.

Θεοτοκίον.

Οπίσω σου ἔδραμον γυναῖκες, τῶν μύρων τῶν ἠδυνῶν ἐπαισθόμεναι, πάναγνε Θεόνυμφε, Κόρη ἀπειρόγαμε, τοῦ ἐκ γαστρός σου λάμψαντος, μονογενοῦς σου Υἱοῦ, καὶ σοὶ συμβασιλεύουσιν ὄντως, ἀνυμνολογοῦσαι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆ Ἁγίᾳ. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Γῆ τὸ αἷμα σὺ τὸ σεπτὸν, εἰδέξατο χυθὲν διὰ Χριστὸν, οἱ οὐρανοὶ δὲ τὴν ψυχὴν, μετὰ δόξης ἀνερχομένην, Ἀγγέλων χορεῖαι, καὶ Δικαίων ἀπάντων τὰ πνεύματα, ἐν ἀγαλλιάσει ὑπήντησάν σοι Μάρτυς.

Τῶν ἰδρώτων σου οἱ κρουνοὶ, κατέσβεσαν τὸ πῦρ τῶν ἀσεβῶν· οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοὶ, ἀπεξήραναν τὰς θαλάσσας, Αὐτόνομε μάρτυς, τῶν παθῶν ἡμῶν μάκαρ τῶν πίσει σε, ἀνυμνολογοῦντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Διερχόμενος πανταχοῦ, ἐκήρυξας τὸ ὄνομα τῆ Χριστοῦ, πλάνης κατέρραξας βωμούς, τοὺς ἐν σκότει τῆς ἀγνωσίας ἐφώτισας Πάτερ, καὶ ναοὺς ἀπειργάσω τοῦ Κτίστου σου· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Γῆ ἁγία ἐν ἧ Χριστὸς, ἐσκήνωσεν ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, πύλη φωτὸς τοῦ νοητοῦ, ἀλατόμητον ὄντως ὄρος, Παράδεισος δόξης, καὶ λυχνία χρυσῆ προηγόρευσαι, ἄχραντε Παρθένε, αἰεὶ εὐλογημένη.

Ὁ Εἰρμός.

• **Γ**ῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θαλασσα καὶ πᾶσαι αἱ πηγαί, οἱ ἕρανοὶ τῶν ἕρανῶν, φῶς καὶ σκότος, ψυχὸς καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἱερεῖς εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Τῆς Ὁσίας. Ὠδὴ Δ'. Ἄσπας γηγενῆς.

Ε"δυσ ὡς ἀστήρ, ἐν κόσμῳ Πανεύφημε, καὶ ἐξανέτειλας, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιον, ζῶν λιπούσα ὡσπερ ἀκτῖνας ἡμῖν, ταῖς ἀρεταῖς τοῦ βίου σου, καὶ κατορθώματα, ταῖς καρδίας, πάντων καταυγάζουσα, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Πύλαι ἑβραίων, παιδρῶς διανοίγησαν, ἀπολαβῆσαι σε· καὶ τῶν πρωτοτόκων νῦν, ἡ Ἐκκλησία ἔχει χορευθῆσαι, σὺν ἐκλεκτοῖς αἰοῖδιμε, τὴν ἱεράν σου ψυχὴν, ἐνθα ἤχος, ἔστιν ἐορτάζοντος, Θεοδώρα, καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Εὔρες ἀμοιβῆς, τῶν πόνων ὡς ἠλπισας, ταῖς ἑβραϊκῆς τιμαῖς· ἔστης τῆς ἐφέσεως, αὐτὴν εὐρούσα τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν· κατατρυφᾶς τρανότερον, καὶ καθαρώτερον, τοῦ νυμφίου· βλέπεις ἄπερ βλέπουσι, Θεοδώρα, Ἀγγέλων τὰ τάγματα.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με ἀγνή, Σωτῆρα κυήσασα, καὶ πανοικτίρμονα· οἴκτειρον τὸν δούλόν σου· πρὸς μετανοίας ὁδοῦς κατεύθυνον· τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποιήσον· τῆς αὐτοῦ με, λύτρωσαι ἐνέδρας τε, Θεοτόκε, πιστῶν ἢ βοήθεια.

Τοῦ Ἁγίου. Ὅτι ἐποίησέ μοι.

Τρανότερον χωρήσας πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων τῆς σαρκὸς, τελώτερον ὄρας τὸν σοὶ ποθούμενον Χριστὸν, μάκαρ Αὐτόνομε.

Τελέσας σου τὸν δρόμον, καὶ τὴν πίστιν τετηρηκῶς, ἐδέξω τοὺς στεφάνους τῆς ζωῆς, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν λυτρωτὴν, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ.

Ανέτειλέ σοι φέγγος, ἀνεσπέρου διαγωγῆς, τὰ ἔργα δεδρακότι του φωτός, ἐπὶ γῆς Ἀρχιερεῦ, καὶ συνευφραίνῃ τῷ Χριστῷ, εἰς τὴς αἰῶνας αἰεὶ.

Θεοτοκίον.

Ελπίς καὶ προστασία, τῶν πιστῶν ὑπάρχουσα, διάσωζε ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, καὶ παντοίων πειρασμῶν, τοὺς Θεοτόκον σε αἰεὶ, ὁμολογοῦντας Ἀγνή.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος, αὐτοῦ εἰς γενεάν, καὶ γενεάν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ὁσίας.

Ἰναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸ σχῆμα διαμείψασα, κρυπτοφανῶς ἐσκηνώσασα, μέσον ἀνδρῶν μοναζόντων, νύμφη Χριστοῦ Θεοδώρα, τρωθῆῖσα θείῳ ἔρωτι· ὡ

θαῦμα! πῶς τὴν ἄδι κον, συκοφαντίαν ἠνεγκας τὸν πτερνιστὴν τροπομένη, τῆς Εὐσας Μήτηρ Ὁσία.

Τοῦ Ἁγίου. Τῶν μαθητῶν ὁρώντων σε.

Επλῶν τε τῶν στεφάνων ἔτυχες μάκαρ, τῶν εἰδῶλων πλάην πᾶσαν πατήσας, ἱερουργε Αὐτόνομε, καὶ τὰ βραβεῖα τρισμάκαρ, τῆς νίκης ὅθεν ἐδέξω.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Εκ τῆς ἀκάρπου σήμερον, Ἄννης ἄνθος προῆλθεν, ἡ Θεοτόκος ἅπαντα, εὐωδίας ἐνθέου, πληροῦσα πέρατα κόσμου, καὶ χαρᾶς αἰδίου, ἐμπιπλῶσα τὴν κτίσιν, ἣν ὑμνοῦντες ἀξίως, εὐφημήσωμεν ὡς οὖσαν, τῶν γηγενῶν ὑπερτέραν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Τύπος θεοπρεπῆς, τοῦ θείου τοκετοῦ σου, θεόφρον Ἄννα ὠφθη, τοῦ Ἀαρὼν ἡ ῥάβδος, ἀνίκμωσ, ἐκβλαστήσασα.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Οτε τὴν ὑλικὴν, οὐσίαν τῶν ἀνθρώπων, νυδόκησας φορέσαι, προήγαγες ἐκ στεῖρας, τὴν σὴν Μητέρα Κύριε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Νέον ὡς οὐρανόν, τὴν μήτραν τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου Δόγε, κατώκησας θεώσας, βροτῶν τὸ γένος Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοιον.

Δεῦτε οἱ ἐξ Ἀδάμ, τὴν ἐκ Δαυῖδ φυεῖσαν, καὶ τὸν Χριστὸν τεκοῦσαν, ὑμνήσωμεν Παρθένον, Μαρίαν τὴν πανάχραντον.

Τῆ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Εἰδησις.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου ἢ Ἑορτῆς, καὶ φάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς ἐν τε τῷ Ἐσπερινῷ, καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλήν τῶν Ἀναγνωσμάτων καὶ τῆς Λιτῆς. Ἡ δὲ τοῦ Ἁγίου Αὐτονόμου Ἀκολουθία προῖψαλται χθές.

Ἐάν δὲ τύχη ἐν Κυριακῇ ἢ παροῦσα ἡμέρα, συμπάλλονται τὰ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Ἀναστασίμων, ἅτινα καὶ προηγούνται.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΒ'. Τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ προσκύνησις τῶν τιμίων ξύλων, καὶ ἀθλησις τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Αὐτονόμου.

Στίχοι.

Θύμα τραπέζη προύτεθη τῇ σῆ Λόγε,
Θύτης σὸς Αυτόνομος, ἐκθανῶν λίθοις.

Αυτόνομος δὲ λίθοις δουκαιδεκάτη κατε-
λεύσθη.

Ὁς ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως· καταλιπὼν δὲ
τὴν Ἱταλίαν, τὴν Βιθυνῶν κατέλαβε· καὶ διὰ τὸ
πολλοὺς διδάσκειν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἀναιρεῖται ὑπὸ
τῶν εἰδωλολατρῶν, ξύλοις καὶ λίθοις βληθείς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρ-
τυρος Κουρνούτου, Ἐπισκόπου Ἰκονίου.

Στίχ. Κλέους καταγνούς τοῦ παρόντος Κουρ-
νούτος,

Ἐίφει τὸ μέλλον ἐμπορεῦεται κλέος.

Ὁύτος, τῆς αὐτῆς πόλεως ὑπάρχων γέννημα καὶ θρήμ-
μα, κατὰ τὸ χωρίον Σούρσαλον τηνικαῦτα διατρέδων,
κατεσχέθη ὑπὸ τῶν διωκτῶν· καὶ ἀχθεῖς Περινίῳ τῷ ἵγε-
μόνι, μετὰ τὸ τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ διελέγξαι, τὴν κεφα-
λὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυ-
ρος Θεοδώρου, Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Τμηθείς κεφαλὴν Θεόδωρος ἐκ ξίφους,

Θεοῦ μετέσχε δωρεῶν φερωνίμως.

Ὁν συλλαβόντες οἱ Ἀλεξανδρεῖς, ὡς παρρησία τὸν Χρι-
στὸν κηρύττοντα, καὶ θυμῷ ἐκκαυθέντες, ἰστεφάνου
ἀκάνθαις, ἐπαῖον κατὰ κόρηης, τὴν πόλιν περιήγου δέ-
σμιον, ἐρρίπτον αὐτὸν τῷ βυθῷ· ἀνασωθείς δὲ Σεῖα προ-
νοία, κελεύσει τοῦ Ἀρχοντός τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Γουλιανοῦ τοῦ ἐν Γαλατιά.

Στίχ. Ἀσκητικοῖς ἰδρώσι συμμίξας ἄθλους,

Ἰουλιανὸς διττὰ τὰ στέφη λάβη.

Ὁύτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Διοκλητιανοῦ, ἐν πόλει τῶν
Γαλατῶν γεννηθείς καὶ τραφεῖς, Ἀντωνίου δὲ ταύ-
της τῆς πόλεως ἡγεμονεύειν λαχόντος, ἐπεὶ προσηγγέλθη
τῷ Ἀρχonti τὰ περὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὅτι σὺν ἑτέροις τεσ-
σαράκοντα, τῷ δέινι σπηλαίῳ τοῦ ὄρους προσμένων, θρη-
σκυεῖ τὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐκρατῆθη· καὶ βιαζόμενος
ὑποδείξει τοὺς λοιπούς, οὐκ ἐπέισθη. Ὡς δὲ ἐμελλεν ἤδη
παραστῆναι τῷ Ἀρχonti, ἀνέκραξε μεγάλη τῇ φωνῇ πρὸς
τοὺς συνασκητὰς αὐτοῦ· Ὡς ἰδοὺ ἐγὼ κρατηθεῖς ἀπέρχο-
μαι μαρτυρήσων, μὴ προδοὺς ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ σπεύσατε
καταλαθεῖν με.

Ἦδη δὲ τούτου παραστάντος, Ἀντωνίνος φησὶ πρὸς
αὐτὸν· Πρόσελθε τῷ Θεῷ καὶ θύσον. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ
μακάριος ἔφη· Ἄριστος ἡμῖν γέγονας σύμβουλος· οὐδὲ
γὰρ ἄλλο κρείττον ἡμῖν ἢ συμφέρον, ἀλλ' ἢ τὸ θανεῖν
ὑπὲρ εὐσεβοῦς, δι' ἧς ἀνατίθραμμαι, πίστεως. Ἐπερωτᾶν
οὖν μὴ προσθείς ὁ δικάζων, κλίνην σιδηρᾶν λαύρῳ πυρὶ
ὑπανθρακωθῆναι προστάττει, καὶ ὑπτιον ἐν αὐτῇ τὸν Ἀ-
θλητὴν ἀπλωθῆναι. Πυρακτωθείσης οὖν τῆς κλίνης, ἄ-
γουσι τὸν Μάρτυρα· καὶ ὁς, ὅλον ἑαυτὸν σημεῖωσάμενος
τῷ τιμίῳ Σταυρῷ, τῆς πεπυρακτωμένης κλίνης ἐπέβη·
Ἀγγελος δὲ Κυρίου τὴν φλόγα ὄρσισας, ἀβλαστῆ τὸν Μάρ-
τυρα διεφύλαξε. Τοῦτο τὸν Ἀντωνῖνον ὑπερβαλλόντως ἐξ-
ἔπληξεν.

Ἦρξατο οὖν ἐρωτᾶν τὸν Ἅγιον· Τίς εἶ σὺ, ὅτι καὶ
τοῦ πυρός κατεκυρίευσας εὐκόλως; Πρὸς ὃν ὁ Μάρτυς·
Δειτουργὸς Θεοῦ, καὶ Ἰουλιανὸς ὀνομάζομαι. Καὶ ὁ Ἀν-

τωνῖνος· Γενήτορές σοι τίνες; Καὶ ὁ Ἅγιος· Γηραιά
φησὶ μήτηρ, τοῦ πατρός πρὸς Κύριον ἐκδημησάντος. Καὶ
κελεύει τὴν τούτου μητέρα τάχει παραστῆναι· πρὸς ἣν
καὶ παραστᾶσαν λοξῷ τῷ ὀμματι ἀπιδῶν, Πείσον, ὧ
γύναι, τὸν σὸν κάκιστον τοκετὸν, ὁ Ἀντωνῖνος ἐπαπειλού-
μενος ἔλεγε, λιθανῶν τῷ Θεῷ ἐπιθεῖναι· εἶδ' οὖν, ἀκό-
λαστοί σε παραλαβόντες, τὸ σὸν ἀσίμως καθυθρίσουσι σώ-
μα. Ἡ δὲ γενναία μήτηρ· Καὶ ποῖα μοι καταδίκη, φη-
σὶν, ἀκουσίως μου περιϋβριζομένου τοῦ σώματος; τοῦτο
γὰρ ἐμοὶ καὶ γέρας καὶ στέφανος. Τούτοις ναρκήσας ὁ
τύραννος, τὴν μὲν μητέρα τοῦ Μάρτυρος ἀπολυθῆναι κε-
λεύει· ἔϊφει δὲ τὸν μακάριον τελειωθῆναι Ἰουλιανόν.

Τὸ ὄρος οὖν μετὰ τῶν δημίων καταλαβὼν ὁ Ἅγιος,
καὶ μικρὰν εὐχῆς ὦραν αἰτησάμενος, Εὐχαριστῷ σοι Κύ-
ριε, εἶπεν, ὅτι διετήρησάς με ἀκαταίσχυντον μέχρι τῆς
τοῦ αἵματός μου ἐκχύσεως. Παράσχου δὲ καὶ τοῖς χούν
ἐκ τῆς σοροῦ μου λαμβάνουσι ἀφῆσιν ἁμαρτημάτων, καὶ
παθῶν ἀποτροπῆν· μὴ ἐπέλθοι ἐπ' αὐτοῖς ληϊζομένων πε-
τεινῶν ἐπιφοίτησις, ἢ ἀκρίς, ἢ ἄλλη ἐπιφθορος λύμη,
καὶ δέξαι ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμά μου. Καὶ φωνὴ οὐρανόθεν
ἐγένετο· Τὰς πύλας ὁ ἀγνωσθέτης ἀνέωξε, καὶ ὡς νομί-
μως ἀγωνισάμενος εἰσελθε. Καὶ τῆς φωνῆς οἱ κεκρυμμέ-
νοι ἀκούσαντες τεσσαράκοντα, καταλαβόντες τὴν ὑπώρειαν,
ὡς εὖρον ἤδη τελειωθέντα τὸν Μάρτυρα, καὶ αὐτοὶ παρευ-
δύς εἰς ἐπήκοον τῶν δημίων τὸν Χριστὸν ὠμολόγησαν·
οὓς καὶ δεσμεύσαντες, τῷ Ἀρχonti προσήνεγκαν, εἰς ἐτί-
ραν φυλαχθησομένους ἐρώτησιν.

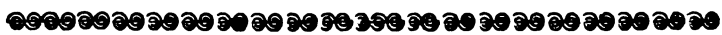
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Μακεδονίου, Τατιανοῦ, καὶ Θεοδουλοῦ· καὶ
μνήμη τοῦ Ὁσίου Δανιὴλ τοῦ ἐν τῷ Θασίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ὁκεανὸς πυ-
ρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Ὁκεανὸν ἥλιον λαμπρὸν νόει,

Εἰς Ὁκεανὸν τὴν πυρὰν λελουμένον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς· Ἀμήν.

Τῆ ἡ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἐγκαινίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ
ἡμῶν Ἀναστάσεως· καὶ Προεόρτια τῆς Ὑ-
ψώσεως τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ·
καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κορνηλίου τοῦ Ἐ-
κατοντάρχου.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Ἐὰν ἡ παρούσα ἡμέρα τύχη ἐν Κυριακῇ, καταλιμπά-
νεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Κορνηλίου, καὶ ψάλλονται
τὰ λοιπὰ οὕτω — Τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρας. Μετὰ τῶν
συνήθη Στιχολογίαν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, ἰστώμεν
Στίχους ἰ. καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα δ'. τῶν Ἐγκαι-
νίων γ'. καὶ τοῦ Σταυροῦ γ'. τὰ εἰς τὸν Μικρὸν Ἑσπερινὸν
τῆς ἰδ'. Ὑψουμένου σου Δέσποτα (ζήτει ταῦτα
ἐκεῖ). Δόξα, Ἠχος πλ. β'. Τὴν μνημῆν τῶν Ἐγ-
καινίων. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὸ α'. τοῦ Ἠχου. Εἰσο-
δος. Φῶς ἰλαρόν. Πρακείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ

Ἀναγνώσματα τῶν Ἐγκαινίων — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα, Ἦχος β'. Τὸν ἔγκαι-
νισμόν τελοῦντες. Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Θεῖος Ση-
σαυρός. Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Ἐγκαινίων,
καὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ ἐξ ἔθους Ἀκολουθία. Κανόνες, ὁ
Ἀναστάσιμος, τῶν Ἐγκαινίων, καὶ ὁ Προοίρτιος τοῦ
Σταυροῦ. Ἀπὸ γ'. Ὁδῆς, Κάθισμα τῶν Ἐγκαινίων.
Τοῦ μαρτυρίου τὴν Σκηνήν. Δόξα, τοῦ Σταυροῦ.
Ὁ Σταυρός σου Κύριε. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐν
πίστει τὰ Ἐγκαίνια. Ἀφ' ἑκτης, Κοντάκιον καὶ
Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα, κτλ. Ἐξαποστιλάριον Ἀναστά-
σιμον, καὶ τῶν Ἐγκαινίων. Ἐν Γολγοθᾷ ὁ Κύριος·
καὶ, Μέσον τῆς γῆς ὁ Κύριος· ἀπὲρ εἰσὶν ἅμα καὶ
τοῦ Σταυροῦ. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῶν
Ἐγκαινίων δ'. ἐν αἷς λέγομεν καὶ Στίχους τοὺς ἐξῆς.

Στίχ. α'. Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου, καὶ τόπον
σκηνώματος δόξης σου.

Στίχ. β'. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μα-
κρότητα ἡμερῶν.

Δόξα, τὸ Ἐωθινόν. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη,
Δοξολογία Μεγάλη. Ἀπολυτίκιον, Σήμερον σωτηρία,
καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως.
Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Κυριακῇ πρὸ τῆς ὑψώ-
σιως, κτλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα τῶν Ἐγκαι-
νίων γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου προσόμοια γ'.

Τῶν Ἐγκαινίων, Ἦχος πλ. β'.

Εγκαινία τιμᾶσθαι, παλαιὸς νόμος, καὶ κα-
λῶς ἔχων· μᾶλλον δὲ τὰ νέα τιμᾶσθαι δι'
Ἐγκαινίων ἐγκαινίζονται γὰρ νῆσοι πρὸς Θεόν,
ὡς φησὶν Ἡσαΐας· ὡς τινὰς ὑποληπτέον τὰς ἐξ
ἐθνῶν Ἐκκλησίας, ἄρτι καθισταμένας, καὶ
πῆξιν λαμβανούσας βάσιμον τῷ Θεῷ· διὸ καὶ
ἡμεῖς, τὰ παρόντα Ἐγκαίνια, πνευματικῶς πα-
νηγυρίσωμεν. Ὁ αὐτός.

Εγκαινίζεσθε ἀδελφοί· καὶ τὸν παλαιὸν ἄν-
θρωπον ἀποθέμενοι, ἐν καινότητι ζωῆς
πολιτεύεσθε, πᾶσι χαλινὸν ἐπιθέντες, ἐξ ὧν ὁ
θάνατος· πάντα τὰ μέλη παιδαγωγήσωμεν,
πᾶσαν πονηρίαν τοῦ ξύλου βρωῶσιν μισήσαντες,
καὶ διὰ τῆτο μόνον μεμνημένοι τῶν παλαιῶν, ἵνα
φύγωμεν. Οὕτως ἐγκαινίζεται ἄνθρωπος· οὕτω
τιμᾶται ἡ τῶν Ἐγκαινίων ἡμέρα.

Ὁ αὐτός, Ἀνατολίου.

Εθε πύργον ἰσχύος, τὴν Ἐκκλησίαν σε Χρι-
στῆ, προαιώνιε Λόγε· ἐθεμελίωσας γὰρ αὐ-
τήν, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως· διὸ ἀσάλευτος
διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἔχουσα σὲ τὸν δι' αὐτὴν
ἐπ' ἐσχάτων, ἀτρέπτως γενόμενον ἄνθρωπον·
εὐχαριστοῦντες σὺν, ἀνυμνοῦμέν σε λέγοντες·

Σὺ εἶ ὁ πρὸ τῶν αἰῶνων, καὶ ἐπ' αἰῶνα, καὶ ἔτι
Βασιλεὺς ἡμῶν· δόξα σοι.

Τοῦ Ἁγίου, Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χριστὸς ἐπινεύσας σε, ταῖς εὐποΐαις Κορνῆ-
λιε, καὶ ταῖς θείαις ἐντεύξεσιν, Ἄγγελόν
σοι Ἅγιον, ἀποστέλλει ὅλον, σὲ φωταγωγῶντα·
καὶ Ἀποστόλων ἱερῶν, τὸν Κορυφαῖον ἀνακαι-
νίζοντα, δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος, σὲ πανοικί
ἀξιάγαστε, καὶ μουῦντα τὰ κρείττονα, τῇ τοῦ
Πνεύματος χάριτι.

Χρίσμα περικείμενος, ἱερωσύνης διέδραμες,
τὸ σωτήριον κήρυγμα, κηρύξαι τοῖς ἔθνε-
σιν, ἐκρίζων τῆς πλάνης, ἀκάθαρτας θεόφρον, καὶ
ἐμφυτεύων ἀπλανῆ, διδασκαλίαν ψυχαῖς ἐν
πνεύματι· διὸ σε μακαρίζομεν, ὡς Ἱεράρχην
θεόληπτον, καὶ ἀήττητον Μάρτυρα, γεγηθότες
Κορνήλιε.

Τρόποις σου χρηστότητος, ἀκολουθοῦντες οἱ
ἄφρονες, ἀπεδείχθησαν ἔμφρονες· θανῶν
δὲ καὶ φύσεως, νόμῳ κατοικήσας, μακάριον
τάφον, τοῦτον πηγὴν ἀποτελεῖς, πολλῶν θαν-
μάτων, σοφῆ Κορνήλιε, ἰώμενος τῆς κάμνοντας,
καὶ φυγαδεύων τὰ πνεύματα, πονηρίας, ἐν Πνεύ-
ματι, τῷ Ἁγίῳ θεόπνευστε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τὴν μνήμην τῶν Ἐγκαινίων, ἐπιτελεῦντες Κυ-
ριε, σὲ τὸν τοῦ ἁγιασμοῦ δοτῆρα δοξάζο-
μεν, δεόμενοι ἁγιασθῆναι ἡμῶν, τὰ αἰσθητάρια
τῶν ψυχῶν, τῇ πρεσβείᾳ τῶν ἐνδόξων ἀθλοφό-
ρων, ἀγαθῆ Παντοδύναμε.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Σήμερον ξύλον ἐφανερῶθη· σήμερον γένος Ἐ-
βραίων ἀπώλετο· σήμερον διὰ πιζῶν Βα-
σιλέων, ἡ πίστις φανεροῦται· καὶ ὁ Ἀδαὶμ διὰ
τῆ ξύλης ἐξέπεσε, καὶ πάλιν διὰ ξύλης δαίμονες
ἔφριξαν. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἴσοδος, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ
Ἀναγνώσματα.

Βασιλειῶν τρίτης τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εστη Σολομών κατά πρόσωπον τοῦ θυσια-
στηρίου Κυρίου, ἐνώπιον πάσης ἐκκλη-
σίας Ἰσραὴλ, καὶ διεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ
εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσ-
ραὴλ, οὐκ ἔστι Θεὸς ὡς σὺ ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω,
καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. Εἰ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐ-
ρανοῦ οὐκ ἀρκέσουσί σοι, πῶς ὁ οἶκος οὗτος,
ὄν ὠκοδόμησα ἐν τῷ ὀνόματί σου; Πλὴν καὶ ἐ-
πιβλέψεις ἐπὶ τὴν δέησίν μου, Κύριε ὁ Θεός
Ἰσραὴλ, ἀκούειν τῆς δεήσεως καὶ τῆς προσευ-
χῆς, ἧς ὁ δοῦλός σου προσεύχεται ἐνώπιόν σου,

πρὸς σέ σήμερον· τοῦ εἶναι τοὺς ὀφθαλμοὺς σε ἀνεωγμένους εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ὃν εἶπας, ἔσται τὸ ὄνομά σου ἐκεῖ. Τοῦ εἰσακούειν τῆς προσευχῆς, ἧς προσεύχεται ὁ δούλος σε εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός. Καὶ εἰσακώσῃ τῆς δεήσεως τοῦ δούλου σου, καὶ τοῦ λαοῦ σου Ἰσραὴλ, ἃ ἂν προσεύχωνται εἰς τὸν τόπον τοῦτον, καὶ σὺ εἰσακούσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικήσεώς σου ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ποιήσεις, καὶ ἴλεως ἔσῃ αὐτοῖς.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. γ'. 19. **Ο** Θεὸς τῆ σοφία ἐθεμελίωσε τὴν γῆν ἠτοίμασε δὲ οὐρανοὺς ἐν φρονήσει. Ἐν αἰσθήσει αὐτοῦ, ἄβυσσοι ἐρράγησαν, νέφη δὲ ἐρρύει δρόσον. Υἱέ, μὴ παραρρύῃς, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἐννοίαν, ἵνα ζῆ σὴ ψυχὴ, καὶ χάρις ἢ περὶ σῶ τραχήλῳ· ἔσται δὲ ἴασις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σε ἵνα πορεύῃ πεποιθῶς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδοὺς σου, ὃ δὲ ποῦς σου οὐ μὴ προσκόπη. Ἐὰν γὰρ κἀθη, ἀφοβος ἔσῃ· εἰάν δὲ καθευδῆς, ἠδέως ὑπνώσεις· καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, οὐδὲ ὀρμαῖς ἀσεβῶν ἐπερχομένας· ὃ γὰρ Κύριος ἔσαι ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀγρευθῆς. Μὴ ἀπόσχου εὖ ποιεῖν ἐνδεῆ, ἠνίκα ἂν ἔχη ἢ χεῖρ σε βοηθεῖν. Μὴ εἶπῃς· Ἐπανελθῶν ἐπάγηκε, καὶ αὐριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντως εὖ ποιεῖν· οὐ γὰρ οἶδας τί τέξεται ἢ ἐπιούσα. Μὴ τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακὰ, παροικοῦντα, καὶ πεποιθότα ἐπὶ σοί· Μὴ φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μῆτι εἰς σε ἐργάσῃται κακόν· Μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν ὄνειδη, μηδὲ ζήλου ταῖς ὁδοὺς αὐτῶν· ἀκάθαρτος γὰρ ἔναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδρεῖ. Κατάρρα Κυρίου ἐν οἴκοις ἀσεβῶν, ἐπαυλεῖς δὲ δικαίων εὐλογοῦνται· Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. δ'. 1. **Η** σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἑπτὰ. Ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς αἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλῆ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα λέγῃσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε

σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμῆσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἐλέγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἐλέγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἐλέγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλή ἀγίων συνεσις· τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τῆτω γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζῆσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἢ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφάνισται, ἢ φθορὰ καὶ κατήργηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἢ δυνάμεις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια. Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Χαίροις ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, δι' οὗ ἐλύθη τῆς ἀρᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαρᾶς σημεῖον, ὁ καταράσων ἐχθροὺς, ἐν τῇ σῇ ὑψώσει πανσεβάσμιε ἡμῶν ἢ βοήθεια, βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια· ὁ τυπούμενος, καὶ δεινῶν ἐκλυτρούμενος· ῥάβδος ἢ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαίνομεθα· ὅπλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὃ περιέπουσιν Ἀγγελοι· Χριστῷ θεία δόξα, τῷ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὁδηγός, τῶν ἀσθενούντων ἰατρός ἢ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ὁ ἀνυψώσας ἡμᾶς εἰς φθορὰν πεσόντας, Σταυρὲ τίμιε· δι' οὗ διαλέλυται, ἢ φθορὰ καὶ ἐξήνησεν, ἢ ἀφθαρσία, καὶ βροτοὶ ἐθεώθημεν, καὶ διάβολος, παντελῶς καταβέβληται. Σήμερον ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορῶντές σε, Ἀρχιερέων ὑψοῦμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σε, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν, ἀρυόμενοι πλυσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Τὸν ἐγκαινισμόν τελῶντες, τῷ πανιέρῳ ναοῦ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἀγιασάντα τῆτον, καὶ τελειώσαντα τῇ αὐτοτελεῖ σε χάριτι· καὶ τερπόμενον ταῖς ἐν αὐ-

τῷ ἱερουργουμέναις, ὑπὸ πιστῶν μυστικαῖς καὶ ἱεραῖς τελεταῖς· καὶ προσδεχόμενον ἐκ χειρὸς τῶν δούλων σου, τὰς ἀναιμάκτους καὶ ἀχράντης θυσίας· ἀντιδόντα τε τοῖς ὀρθῶς προσφέρουσι, τὴν τῶν ἀμαρτημάτων κάθαρσιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Θεῖος θησαυρὸς ἐν γῆ κρυπτόμενος, τοῦ Ζωοδότου ὁ Σταυρὸς, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν, ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερὸν· ὃν γεγηθῶς πίσει καὶ πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὑψωσιν, σπυδῆ μεγίστη, ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηεν, εἰς κόσμου λύτρον, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἐγκαινίων, Ἦχος δ'.

Ως τοῦ ἄνω στερεώματος τὴν εὐπρέπειαν, καὶ τὴν κάτω συναπέδειξας ὠραιότητα, τῷ Ἁγίῳ σκηνώματος τῆς δόξης σου Κύριε. Κραταίωσον αὐτὸ εἰς αἰῶνα αἰῶνες, καὶ πρόσδεξαι ἡμῶν, τὰς ἐν αὐτῷ ἀπαύστως προσαγομένης σοι δεήσεις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἢ πάντων ζωῆ καὶ ἀνάστασις.

Δόξα, καὶ νῦν, τοῦ Σταυροῦ, Ἦχος β'.

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὃν ἐδώρησῳ ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβείαν. Σῶζε τοὺς Βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, εἰρηνεύοντας διὰ τῆς Θεοτόκου μόνη φιλόανθρωπε.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὰ πάντα ἐφώτισε τῇ παρουσίᾳ Χριστός· τὸν κόσμον ἀνεκαίνισε Πνεύματι θείῳ αὐτοῦ· ψυχαὶ ἐγκαινίζονται· οἶκος γὰρ ἀνετέθη, νῦν εἰς δόξαν Κυρίου, ἔνθα καὶ ἐγκαινίζει, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς σωτηρίαν βροτῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὁμοιον.

Εὐόρτιος σήμερον τῶν Ἐγκαινίων πιστοὶ, ἡμέρα κατέλαβε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Χριστοῦ, ἡμᾶς, καὶ προτρέπεται, πάντας ἐγκαινισθῆναι, καὶ παιδρῶ τῷ προσώπῳ, ἄσματα τῷ Δεσπότη, ἐκ μυχοῦ τῆς καρδίας, ἄσαι πιστῶς ὡς λυτρωτῆ, καὶ ἡμᾶς ἐγκαινίζοντι.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Ὁ Ν'. καὶ ἡ Κανόνες.

Κανὼν ὁ Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς, κατὰ Ἀλφάβητον, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων. Γερμανοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

Τριστάτας κραταιούς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τὸ τριμερὲς, καταπόντισον δέομαι· ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώσει τοῦ σώματος, ἐπι- νίκιον ἄσω μελωδήμα.

Αγγίλλου οὐρανὲ, καὶ ἡ γῆ εὐφραινέσθω, ὁ πανάγιος Σταυρὸς, προέρχεται ἡμᾶς, ἀγιάζων ἐν χάριτι, τοῦτον κατασπαζομένους, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος, καὶ τῆς πάντων θείωσης αἴτιον.

Βαδίζειν εὐσεβῶς, τὴν οὐράνιον τρίβον, ἐνδυναμώσον ἡμᾶς, πανάγιε Σταυρέ, τοὺς πιστῶς προσκυνουντάς σε, ὅπως τὰ τῶν ἐναντίων, ἀποκλίναντες βάραθρα, κοινωνοὶ θείας δόξης γενώμεθα.

Γνωστοὶ τῷ Ποιητῇ, διὰ σοῦ γεγονότες, πανσεβάσμιε Σταυρέ, καρδία καὶ ψυχῇ, προσπτυσσόμεθα πάντοτε, σὲ προκειμένον ὀρώντες, καὶ τὸν νοῦν φωτιζόμεθα, τὸν παναίτιον Λόγον δοξαζόντες. Θεοτοκίον.

Η πόλις τοῦ Θεοῦ, τὸ τοῦ παμβασιλέως, θεοδόχον εὐαγές, κειμήλιον σεπτὸν, θεοτόκε πανάμωμε, φρούρησον τὴν κληροχίαν, τὴν αἰεὶ εὐφημοῦσάν σε, καὶ γεραίρουσαν πίσει τὸν τόκον σου.

Κανὼν τῶν Ἐγκαινίων, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Οξύλω, καθοδηγῶν τὸ πρότερον, τὸν ἐκλεκτὸν Ἰσραὴλ, διὰ λουτροῦ βαπτίσματος Χριστῆ, ἐν Σιών κατεφύτευσας, τὴν Ἐκκλησίαν κρᾶζουσαν· Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Σήμερον, τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, ἡ ἐπιφοίτησις, τὸν ἐπὶ γῆς παγέντα σοι ναόν, ἕρανὸν κατεσκευάσαντα, ἐν ᾧ συμφώνως ψάλλομεν· Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Οὐ νόμῳ, ἡ Ἐκκλησία Κύριε, ἐγκαλλωπίζεται, οὐ δουλικῶν ἐκτάσεσι χειρῶν, τοῦ Σταυροῦ δὲ τῇ χάριτι, ἐγκαυχωμένη ψάλλει σοι· Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ασπόρως τῷ τῷ Πατρὸς βυλήματι, ἐκ θείῳ Πνεύματος, τὸν τῷ Θεῷ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σου ἀπάτορα.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Τῶν θαυμάτων σου τὸ κλέος μέλπω μάκαρ.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Ταύτην σου τὴν φωσφόρον, καὶ θείαν κήμησιν, καὶ ὑπέρλαμπρον μνήμην, καὶ ἱεράν

πανηγυριν, τούς πανηγυρίζοντας, ταῖς εὐχαῖς σου φώτισον, Ἱεράρχα Θεομακάριστε.

Ωφθης καὶ πρὸ τελείας, σοφὴ μνήσεως, ταῖς ἐλεημοσύναις, καὶ ταῖς εὐχαῖς Κορνήλιε, σχολάζων πανοβιε, καὶ τὸν πάντων Κύριον, διανοίας ζητῶν εὐθύτητι.

Νόμους τούς σωτηρίου, σαφῶς ἐξέμαθες, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, τοῦ τῶν Ἀποστόλων σε, Κορυφαίου νεύσεσι, τοῦ Δεσπότη Μάκαρ μνήσαντος.

Θεοτοκίον.

Θέλγεις πιστῶν καρδίας, αἰεὶ δοξάζειν σε, ἀκορεστῶ ἐφέσει, Θεογεννητὸρ Δέσποινα· δόξα χρηματίζεις γάρ, τῶν βροτῶν κηύσασα, τὸν τῆς δόξης Κύριον ἄχραντε.

Προεόρτιος. Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ
» καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς,
» ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γάρ ἐστιν
» ἅγιος, πλὴν σου Φιλάνθρωπε.

Δόξαν Χριστοῦ σε, χρηματίσαντα πίστει δοξάζομεν, δοξαζόμενοι ταῖς σαῖς, δεδοξασμένε Κυρίῳ Σταυρέ, σεπταῖς περιπτύξεσι, καὶ φωτιζόμενοι.

Εν εὐφροσύνῃ, προσελθόντες Πιστοὶ ἀρυσώμεθα, ὡς ἐκ κρήνης καθαρᾶς Σταυρῷ αἰείζωα νάματα, καὶ διασωζόμενοι, Θεὸν ὑμνήσωμεν.

Ζωὴ ὑπάρχων, Ἰησοῦς κρεμασθεὶς τεθανάτωται, ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ· ὃν νῦν πιστῶς προσπτυσσόμενοι, πάθη ἀποφεύγομεν, θανάτου πρόξενα.

Θεοτοκίον.

Επιφανείσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος ἀπέλασον· ἀμαρτίας τὰς σειράς, ἀγνή Παρθένε διάρρηξον· σῶσόν με κηύσασα, τὸν Πανοικτίρμονα.

Τῶν Ἐγκαινίων. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ηγίασας ἐπὶ γῆς, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ Πνεύματι, χρίσας αὐτὴν σήμερον, σῆς ἀγαλλιᾶσεως ἔλαιον.

Θεμέλιόν σε Χριστέ, ἡ Ἐκκλησία ἀρράγως ἔχουσα, τῷ σῷ Σταυρῷ στέφεται, ὡς βασιλικῷ διαδήματι.

Ανέδειξας Ἀγαθὴ, τὴν χειροποίητον σκηνὴν σήμερον, τῆς ὑπὲρ νοῦν δόξης σου, οἰκονομικῶς οἰκητήριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοὶ τὸ χαῖρε προσάγειν.

Τοῦ Ἀγίου. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Αγίου τὸν φωτισμὸν, μετέλαβες Πνεύματος, καὶ τὴν θείαν χάριν ἐκ θείου στόματος, ὅλην εἰσεδέξω πανοικί, τοῦ θείου Κορυφαίου, ἐπιστασίαις καταγγέλλοντος, τὰ σωτηριῶδη διδάγματα.

Γψώθης ταῖς ἀρεταῖς, ὡς κέδρος ὑψίκομος, καὶ καρπούς εὐώδεις ἡμῖν προσήνεγκας, τὴν τῶν διδαγμάτων παροχὴν, τὴν χάριν τῶν θαιμάτων, καὶ ἰαμάτων τὴν ἐνέργειαν, μάκαρ Ἱεράρχα Κορνήλιε.

Μεγίστης ἀξιώθεις, εὐκλείας Κορνήλιε, σὺν τῷ Κορυφαίῳ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἔδραμες κηρύττων πανταχῶ, τὸ κήρυγμα τὸ θεῖον· δι' οὗ ἡμεῖς φωταγωγέμενοι, σκότους ἀγνωσίας ἐρρίσθημεν.

Θεοτοκίον.

Αγνείας φωτοειδές, γεγένησαι σκηνώμα, καὶ τὸν φωτοδότην φέρεις σαρκούμενον, ἀνδρωπον ἐφθέντα καθ' ἡμᾶς, διὰ φιλανθρωπίαν, καὶ τὴν φθερὰν ἐξαφανίσαντα, Ἄφθορε βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Τοῦ μαρτυρίου τὴν σκηνὴν Θεὸς παρέδειξε, καὶ ὁ θειόπιστος Μωσῆς ἐν γῇ ἐπήξατο, καὶ ναὸν ἐγκαινίζει Σολομὼν ἐν θυσίαις· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὴν νέαν Ἱερουσαλήμ, τῇ πίστει καταφυγόντες δαυϊτικῶς, δῶμεν θείαν ἀνύμνησιν, τῷ Σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς, αἰτούμενοι συγχώρησιν, πάντων ὧν περ ἡμάρτομεν.

Κάθισμα τοῦ Σταυροῦ,

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ο Σταυρὸς σου Κύριε, ὡς φῶς ἐκλάμπων, τὰς τοῦ σκότους φαλαγγας, ἀποδιώκει· καὶ πιστοὺς, καταφαιδρύνει τοὺς ψάλλοντας· Σταυρὸς ὑπάρχει τοῦ κόσμου τὸ καύχημα.

Δόξα, τοῦ Ἀγίου, ὁμοιον.

Αρχὴν ἀγίαν σε, ἡ Ἐκκλησία, ἐξ ἐθνῶν ἐδέξατο, καταφωτίζοντα αὐτὴν, ταῖς ἐναρτέοις σε πράξεσιν, Ἱερομύσα θεόφρον Κορνήλιε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εν πίστει τὰ Ἐγκαινία, ἐπιτελοῦμεν φαιδρῶς, τοῦ οἴκου σου ἄχραντε, εὐλογημένη ἀγνή, Παρθένε πανύμνητε· χαίροντες τῇ ἐλπίδι, τῇ εἰς σέ Θεοτόκε, αἰτούμεν σε τοῦ πρεσβεύειν, τῷ Σωτῆρι ἀπαύστως, αὐτῷ τῷ σαρκωθέντι ἐκ σοῦ, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προεόρτιος. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**ὶ ἀγάπησιν Οἰκτίρμον τῆς σῆς εἰκόνος,
» ἐπὶ Σταυροῦ σου ἔστης, καὶ ἐτάκησαν

» ἔθνη· σὺ γὰρ εἶ φιλόνηρωπε, ἰσχύς μου καὶ ὑμνησις.

Ηλιόμορφος ὀρώμενος προσκυνεῖται, ὑπὸ πιστῶν ἀνθρώπων, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ὃν κατασπαζόμενοι, ψυχὰς φωτιζόμεθα.

Θεὸς Κύριος σαρκούμενος ἐπεφάνη, καὶ ὑψωθείς ἐν ξύλῳ, τοὺς αὐτὸν προσκυνούντας φωτίζει ἐκάστοτε, δεινῶν ἐξαιρούμενος.

Γλασμὸν ἡμῖν καὶ ἄφεισιν τῶν πταισμάτων, **Λ**όγε Θεοῦ παράσχε, τοῖς πιστῶς προσκυνέσι, σήμερον προκείμενον, Σταυρὸν σε τὸν τίμιον. Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τῆς Πατρῴης ὁ Λόγος κόλπους, σὲ ἐν τοῖς κόλποις Κόρη, ἀνεκλίθη ὡς βρέφος, θείων ἀναπλάσαι με, φθορᾷ ὑποκείμενον. **Τ**ῶν Ἐγκαινίων. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οὐκ ἐν θύμασιν ἀλόγων ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ τῷ σῶ τιμίῳ, ἐκ πλευρᾶς ζωφόρου, αἵματι ῥαντίζεται, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὰ σκηνώματα Κυρίου ἠγαπημένα, τοῖς κατιδεῖν ποθοῦσιν ἀνακεκαλυμμένως, τὴν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, συμφώνως κραυγάζουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εἰκονίζουσα τὴν χρίσιν ἡ Ἐκκλησία, τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ σου τὸ πολύτιμον μύρον, σήμερον ἀλείφεται, τὴν θείαν τοῦ Πνεύματος, χάριν ἀοράτως λαμβάνουσα. Θεοτοκίον.

Απειρογάμως ἐκήσας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν ὅθεν ἀσιγήτεις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδισταίκτω κραυγάζομεν.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦν θείαν ἐννοήσας σου.

Τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν δεξάμενος, ἥλιος ὡσπερ φωταυγῆς, τὴν γῆν ἐπῆλθες Κορνήλιε, ἀποδιώκων τὸ σκότος, τῆς εἰδωλομανίας πανεύφημε.

Ως μέγας ποταμὸς ἐκπεπόρευσαι, ἅπαν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἀρδεύων θείοις διδάγμασι, καὶ τὰ ζιζάνια πνίγων, τὰ τῆς πολυθείας Κορνήλιε.

Νεκρὸς παντὶ τῷ κόσμῳ γενόμενος, τοῦ νεκρωθέντος δι' ἡμᾶς, τὴν θείαν ἔγερσιν ἄπασι, τοῖς ἐκ παθῶν νεκρωθεῖσι, διήγγειλας παμμάκαρ Κορνήλιε. Θεοτοκίον.

Σοφίας καθαρὸν ἐνδιαίτημα, τῆς τοῦ Πατρὸς ὑπερφυῶς, ἀγνή Παρθένε γεγένησαι· δι' ἧς ἡμεῖς τῆς κακίας, νυνὶ τοῦ σοφιστοῦ ἐλυτρώθημεν.

Προεόρτιος· Ὡδὴ εἰς Ὁ Εἰρμός.

Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν, καὶ τῆς ἀχλύος ἡμᾶς τῶν πταισμάτων, λῦσον ἀγαθὲ, τὴν σὴν εἰρήνην οὐρανόθεν δωρούμενος.

Κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, ἡμᾶς φθοροποιῶν, τῆς σὲ τιμώντας, καὶ ἀσπαζομένους τίμιε Σταυρέ, ἀγίου πάθους, ἀγιώτατον σύμβολον.

Λελαμπρυσμένοι σήμερον, καρδίας καὶ ψυχὰς, καλῶν ἰδέαις, προσέλθωμεν πιστοί· καὶ τὸ σεπτὸν καὶ θείον ξύλον, τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσωμεν.

Μερόσας γλυκαίνει πρότερον, τὰ ὕδατα Μωσῆς, σημαίνων ξύλῳ, σὲ τίμιε Σταυρέ, δι' οὗ γλυκασμὸν σωτηριώδη, τοῖς βροτοῖς ἐναπέσταξας. Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, Χριστὸν τὸν ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμάτων, πατάχραντε Κόρη, σάρκα ὑλικὴν ἠμφισμένον, καὶ βροτοὺς ἀναπλάσαντα.

Τῶν Ἐγκαινίων. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ παλαι ἐν Σινᾷ, σκηνὴν ἀχειροποίητον, ὑπέδειξας τῷ θεόπτη, Μωϋσῆ διαγράφων Χριστὴ τὴν Ἐκκλησίαν σου.

Σὺ Κύριε σκηνὴν, ἐπὶ γῆς κατεσκεύασας· σὺ τάξεις ἐρανοῖς, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, συναίπτεις τῇ δυνάμει σου.

Σὲ Κύριε πηγὴν, τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα· σὺ Ἄγιε τὴν εἰρήνην, ἐλθὼν εὐηγγελίσω, Χριστὴ τῇ Ἐκκλησίᾳ σου. Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν Σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τοῦ Ἁγίου· Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Οἴλος ἀνακείμενος, τῷ Παντοκράτορι, κωφοῖς ξοάνοις Ἱερομύστα, σέβας οὐ προσένειμας, ὑπὸ μαιφόνων, ἀνθρώπων συνωθήμενος.

Υψιστον ἀόρατον, Θεὸν Κορνήλιε, ἐν ἐκτενείᾳ ἐπεκαλέσω, καὶ ναὸν ἠδάφισας, βδελυκτῶν ξοάνων, μέγਾਲως θαυμαζόμενος.

Τὸ τῷ Παντοκράτορος, φυλάττων πρόσταγμα, ἐφυλακίσθης, δεσμὰ ὑπέστης· καὶ δεσμῶν ἀπέλυσας, τῆς κακοπιστίας, τοὺς ἀφρονας Θεόσοφε. Θεοτοκίον.

Ομβρησὸν μοι Πάναγνε, πταισμάτων ἄφεισιν, ἐπίσκεψαί με τὸν ἀσθενοῦντα, καὶ κλυδωνιζόμενον, συμφοραῖς τοῦ βίου, καὶ πάθει τοῦ σώματος.

Προεόρτιος. Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Η** ἄλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ
» κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἁμαρ-
» τημάτων ἄλλ' ὡς Θεὸς ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε,
» τὴν ζωὴν μου ὡς φιλόθρωπος.

Νυγείς ἐπὶ σοὶ πλευράν ὁ Κτίστης, Σταυρὲ
ἐθελουσίως, ἀναρτώμενος, αἷμα καὶ ὕδωρ
ἀποκνεοί· δι' ὧν ἀνεπλάσθημεν, οἱ πιστῶς σε
ἀσπαζόμενοι.

Εὐλον ζωοδώρητον Κυρίου, πηγὴ ἀθανασίας,
ἀπολύτρωσις παντός τῆ κόσμου, σῶζε ἡμᾶς,
τὴς ἀσπαζομένης σε, ὡς φρερόν ἡμῶν σωτήριον.

Οπλον ἡμῖν ἄρρηκτον ἐδόθης, δι' οὗ νικῶμεν
πάσας, τὰς ἐνέδρας τῶν ἀντικειμένων, θεῖε
Σταυρὲ, οἱ ψυχῆς εὐθύτητι, ἱερῶς σε ἀσπαζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Αγίος ναὸς τοῦ ἐν Ἁγίοις, ἐπαναπεπαυμένη,
ἐχηρημάτισας Θεογεννητορ' ὅθεν ἡμᾶς, τὴς
πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, ἀγιάζεις Μητροπαρθένε.

Τῶν Ἐγκαινίων. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τοῦ κάλλους, ὁ Βασιλεὺς Χριστὸς ἐπεθύμη-
σε, νῦν τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐθνῶν
μητέρα ἀπέδειξεν, ἐκ δουλείας, υἱοθετουμένων
διὰ τοῦ Πνεύματος.

Φρίττουσι, τῶν δυσμενῶν δαιμόνων αἱ φά-
λαγγες, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοῦ
Σταυροῦ τῷ τύπῳ σημειουμένην, καὶ σκιαζει,
ἀγιαστικὴ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις.

Οὐ ψάμμον, ἀλλὰ Χριστὸν θεμέλιον ἔχου-
σα, ἢ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, στεφανοῦται
κάλλει τῷ ἀπροσίτῳ, καὶ διαδήματι, τῆς βα-
σιλείας ἐγκαλλωπίζεται. Θεοτοκίον.

Ωσαύμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινό-
τερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ
σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβῆ-
σα, οὐκ ἐστενοχώρησε.

Τοῦ Ἁγίου. Μαινομένην κλύδωνι.

Καθαρῶς ποιούμενος, τὰς εὐχὰς σου, Ἄγγε-
λον Θεοῦ, φανερῶς τεθέασαι μουῦντά σε,
τὰ κρείττονα, καὶ σωτηρίας ἐχόμενα.

Λαμπρυνθεὶς τῷ πνεύματι, φωτοβόλος, γέ-
γονας ἀστήρ, φωτοβόλοις λάμπησι τὰ πέ-
ρατα, φωταγωγῶν ἱερομύστα Κορνήλιε.

Επιγνοὺς τὸν Κύριον, ὁ τῆ πλάνη, πρώην
σκοτισθεὶς, ἀνανεῦει Μάικαρ τῆ ἐντευξεί
σου, καὶ πανοικί, θεῖαν εἰσδέχεται καθαρσιν.

Θεοτοκίον.

Οτῆς δόξης Κύριος, ἐξ αἱμάτων σου παρ-
θενικῶν, ἐσαρκώθη μόνος ὡς ἐπίσταται,
Πανύμνητε, σῶζων ἡμᾶς ἀγαθότητι.

Κοντάκιον τῶν Ἐγκαινίων,
Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Οὐρανὸς πολύφωτος ἢ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη
ἅπαντας, φωταγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς ἐν
ᾧ ἐστῶτες κραυγάζομεν· Τοῦτον τὸν οἶκον στε-
ρέωσον Κύριε.

Ὁ Οἶκος.

Ε'πιδημήσαντος ἡμῖν, τοῦ Λόγου κατὰ σάρ-
κα ὁ τῆς βροντῆς μὲν γόνος φησὶ καλυ-
πογράφων Ἐθεασάμεθα φαίδρῶς τὴν δόξαν, ἣν
εἶχεν ὁ Υἱὸς παρὰ Πατρός, ἐν ἀληθείας χάρι-
τι. Ὅσοι δὲ πίστει τοῦτον ἐλάβομεν, ἔδωκε
τοῖς πᾶσιν ἐξουσίαν, τοῦ γενέσθαι τέκνα Θεῶ·
οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς
ἀναγεννηθέντες, ἀλλ' ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐπαυ-
ξηθέντες, οἶκον προσευχῆς ἐπήξαμεν, καὶ βωῶ-
μεν· Τοῦτον τὸν οἶκον στερέωσον Κύριε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἐγκαι-
νίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν
Ἀναστάσεως.

Στίχοι.

Νόμον παλαιὸν Ἰσραὴλ πληρῶν νέος,
Ἐγκαινίαις σοι τὸν τάφον τιμᾶ Λόγε.

Τύχθη ἀναστάσεως τρισκαιδεκάτῃ καινισμός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Κορνηλίου
τοῦ Ἐκατοντάρχου.

Στίχ. Ζωῆς ἀπίστου Κορνήλιον ἐξάγεις,

Πικρῶν ἀπαρχὴν τῶν ἀπ' ἐθνῶν Χριστέ με.

Οὗτος ἐν τοῖς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων χρόνοις ὑπῆρχεν·
ὅς, βίον μετερχόμενος ἀνεπίληπτον, εἶδεν Ἄγγελον
προτρεπόμενον αὐτῷ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον μετακαλέσα-
σθαι, καὶ παρ' αὐτοῦ ἀκοῦσαι ἃ δεῖ. Καὶ δὴ παραγενό-
μενος ὁ Πέτρος πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου
τοῖς τε συνεληλυθόσι καὶ αὐτῷ προσειπὼν, κατηχήσας τε,
καὶ βαπτίσας, τὴν προστασίαν τῆς Σκίεως πόλεως ἐχει-
ρίζει· ἦν εὐρῶν κατείδωλον, χάριτι Χριστοῦ πάντα ἐδά-
πτισε, καὶ αὐτὸν τὸν Ἄρχοντα Δημήτριον, πανοικί τῷ
Χριστῷ πεπιστυκότα. Ὅθεν ἀποστολικῶς τὸν βίου δια-
νύσας, πρὸς Κύριον ἀπέρχεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Κρονίδου, Λεοντίου, Σεραπίωνος, Στράτωνος,
Σελεύκου, Μακροβίου, Γορδιανοῦ, Ζωτικῶ, Ἡ-
λεῖ, Λουκιανοῦ, καὶ Οὐαλεριανοῦ.

Ε'ν τῇ Ἀλεξανδρέων Μητροπόλει, τοῦ μακαρίου Κρονί-
δου Διακόνου ἀναλάμψαντος, ἐπίστευσαν δι' αὐτὸν
Λεόντιος, καὶ Σεραπίων· ἐν δὲ Γαλατία τῇ βαρβάρῳ καὶ
ἀπίστῳ, Σέλευκος, Οὐαλεριανός, Μακρόβιος καὶ Γορ-
διανός· Στράτων δὲ ἐν Νικομηδείᾳ τῆς Βιθυνίας. Καὶ
ὁ μὲν Κρονίδης, Λεόντιος, καὶ Σεραπίων, ἐν Αἰγύπτῳ,
μετὰ πλείστας βασάνους, δεθέντες χεῖρας καὶ πόδας, ἐν
τῇ θαλάσῃ ἀπερρίφθησαν· καὶ τὰ τούτων λείψανα τῇ ξη-
ρᾷ διασωθέντα, δι' ὀπτασίας Ἄγγελοι πικροῖς ἀνδράσι τῇ

γῆ καλύψαι προσέταξαν . Οἱ δὲ ἐν Γαλατία Σίλευκος, Μακρόβιος, καὶ Γορδιανός, διὰ τοῦ ἐκείσε Ἄρχοντος, πυρὶ καὶ ξίφει, διαφοροῖς τε σπρίβλαις τιμωρηθέντες, τέλος θηρίοις βορὰ ἐξετέθησαν, καὶ τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέβητο . Ὁ δὲ τῆς Βιθυνίας Ἄρχων, δύο φυτῶν κλάδους ἐπὶ τὸ αὐτὸ κυρτώσας, μετὰ τὸ πολλὰ τιμωρήσασθαι τὸν Ἄγιον Στράτωνα, ἐκατέρας αὐτοῦ τὰς χεῖρας ἐν αὐτοῖς προσέδησε· καὶ ἀθρόον κελύσαντος ἀπολυθῆναι τοὺς κλάδους εἰς τὸν ἴδιον τόπον, διεμερίσαντο τὸν Ἄγιον, καὶ οὕτω τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκεν . Ὁ δὲ Ζωτικός, Ἡλεί, καὶ ὁ Λουκιανός, κατὰ τὴν Γομείων πόλιν, προστάξει Μαξίμου τοῦ ἡγεμόνος, μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους, ξίφει ἐτελειώθησαν . Ὁ δὲ Οὐαλεριανός, ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν Ἀγίων θρηνηῶν, ἐτελειώθη . ἠθλήσαν δὲ οὗτοι πάντες ἐπὶ Λικινίου τοῦ τυράννου, ἐν ἔτει 315 .

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρσβεσίαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς . Ἀμήν .

Προεόρτιος . Ὡδὴ ζ' . Ὁ Εἰρμός .

» **Ν**έοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσαγμα τυραν-
» **Ν**ικόν, εἰς φλήναφον θέμενοι, μέσον τοῦ
» πυρὸς ἀνεβόων· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
» Πατέρων ἡμῶν .

Πάλαι ἐν ταῖς εὐλογίαις, τῶν παιδῶν ὁ Ἰα-
κώβ, σὲ προδιεχάραττε τίμιε Σταυρέ· ἀλλ'
ἡμεῖς σε νῦν προσκυνοῦντες πάντοτε, φωτισμὸν
ἀρυσόμεθα .

Ράβδω σε προεικονίζει, θεῖος πάλαι Μωϋ-
σῆς, Σταυρέ, τέμνων θάλασσαν· ἡμεῖς δὲ
σε νῦν προσκυνοῦντες, παθῶν ἀθρόχως πέλα-
γος, χαλεπὸν περαιούμεθα .

Στόματί σε καὶ καρδίᾳ, πανσεβάσμιε Σταυ-
ρέ, νῦν περιπτυσσόμενοι, τὸν ἀγιασμόν τὴν
ὑγείαν, τὴν σωτηρίαν πάντοτε, ἀπαντλοῦμεν
ψυχῆς τε καὶ σώματος . Θεοτοκίον .

Παρθένε εὐλογημένη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν,
καθικετευόντων σε· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν
πάντες, καὶ σοὶ βοῶμεν· Δέσποτα, μὴ παρί-
δης τὴν ποιμνὴν σου .

Τῶν Ἐγκαινίων . Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι .

Δροσοβόλος μὲν, ἡ καμινιαία φλόξ ἐδείχθη
ποτέ· νῦν δὲ ἐξ ἐλαίου χρίσμα πνευματι-
κόν, ἀγιαζει τοὺς κραυγαζόντας· Εὐλογημένος
εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε .

Ὁς ἐν καμίνῳ, τῇ θεοδόχῳ ταύτῃ νεᾷ σκη-
νῇ, πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ τοῦ πνευματικῆ,
δροσιζόμενοι βοήσωμεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ
ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε .

Οἱ τετρωμένοι, τῷ γλυκυτάτῳ θείῳ ἔρωτι,
δεῦτε ἐν παστάδι ταύτῃ τῇ μουσικῇ, συν-
αφθῶμεν τῷ νυμφίῳ Χριστῷ, Εὐλογημένος εἶ
ἐκβοῶντες, τῆς δόξης ὁ Κύριος . Θεοτοκίον .

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκηνώ-
μα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδεται ἡ χαρὰ,

θεοτόκε τοῖς κραυγαζουσιν· Εὐλογημένη σύ ἐν
γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε .

Τοῦ Ἁγίου . Ὁ ὑπερυψούμενος .

Σὺ ἐθνῶν γεγένησαι, ἀπαρχὴ Κορνήλιε· πρῶ-
τος γὰρ τὸ Βάπτισμα, εἰδέξω τὸ ἅγιον, καὶ
Πνεύματος τὴν χάριν, ὡς τὸ πρὶν οἱ θεηγόροι .

Μέγιστα τεράστια, τελῶν θεία χάριτι, πρὸς
πίστιν ἐζώγησας, τοὺς πάλαι κακόφρο-
νας, διδάξας ἀναμελπεῖν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ .

Εν τῇ γῆ κρυπτόμενος, καὶ βιάτῳ σκεπόμε-
νος, θείαις εἰσηγήσεσι, σοφὴ πεφανέρω-
σαι, θαυμάτων βρύων χάριν, καὶ νοσήματα
διώκων .

Λύρα μελωδήσασα, δόγματα σωτήρια, καὶ
πάντων Κορνήλιε, ψυχὰς ἐνηδύνησα, εἰδεί-
χθης ἀναμελπῶν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ .

Τριαδικόν .

Πάντες τρισυπόστατον, μονάδα δοξάσωμεν,
Πατέρα προἀναρχον, Υἱὸν ὁμοούσιον, καὶ
Πνεῦμα μελωδοῦντες· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ .

Θεοτοκίον .

Ὁφθης τὸ ἀνθρώπινον, φύραμα θεώσασα, τῇ
θείᾳ γεννήσει σου, Παρθένε· πανάμωμε·
διό σε κατὰ χρεῖος, οἱ πιστοὶ δοξολογοῦμεν .

Προεόρτιος . Ὡδὴ η' . Ὁ Εἰρμός .

» **Λ**υτρωτὰ τοῦ πάντος Παντοδύναμη, τοὺς
» ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκα-
» ταβὰς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μελπεῖν· Πάιν-
» τα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον .

Τὸ σωτήριον ὄπλον καὶ ἀρρήκτον, τῶν πι-
στῶν τὴν ἐτοιμὴν βοήθειαν, τὴν κραταιὰν
ἀντίληψιν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, νῦν προσ-
κυνοῦμεν, κατενώπιον πάντων προκειμένον .

Υψηλῶς ἐπὶ ξύλῳ ἀνήρτησεν, ἐγκαρσίως τὸν
ὄφιν ὡς γέγραπται, ὁ Μωϋσῆς προγράφων
σε, πανσεβάσιμον ξύλον δι' οὗ τῆς βλάβης, νοη-
τῶν ἐκλυτρούμεθα ὄφρων .

Φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν πέφυκας, φωτο-
δότα Σταυρέ πανσεβάσιμιε· σὲ γὰρ περι-
πτυσσόμενοι, τὰς ἀρχὰς τε τοῦ σκότους καὶ
ἐξουσίας, ἐκτρεπόμεθα θείᾳ δυνάμει σου .

Θεοτοκίον .

Τὴν Ἁγνὴν καὶ Παρθένον τιμήσωμεν, τὴν τὸν
ἀναρχον Λόγον καὶ ἀκτιστον, ὑπερφυῶς
κυσήσασαν, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν, ἀναβοῶντες·
Εὐλογοῦμεν Παρθένε τὸν τόκον σου .

Τῶν Ἐγκαινίων . Χεῖρας ἐκπετάσας Δαυτὴλ .

Σήμερον χιτῶνα νοητὸν, τὸν ἄνωθεν ὑφαντὸν
ἐκ θείας χάριτος, ἡ Ἐκκλησία σου Κύριε,
ὡσπερ νύμφη ἐστολίσασα, καὶ τοὺς οἰκείους

συγκαλεῖ πρὸς εὐφροσύνην λαούς, εἰς τὸ μέλ-
πειν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σήμερον ὁ δεύτερος Ἀδάμ, Χριστὸς ἀνέδειξε,
Παραδεισον νοσητὸν, τὴν νέαν ταύτην σκη-
νὴν, φέρουσαν κατὰ ξύλου τοῦ τῆς γνώσεως, τὸ
ζωηφόρον τοῦ Σταυροῦ, ὄπλον τοῖς ψάλλουσιν·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τριαδικόν.

Πατὴρ ἐξ ἀνάρχου σε Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα Ἁ-
γιον μίαν Θεότητα, τελείαν ἀναρχον ἄτμη-
τον, ὁμοούσιον ἀσύγχυτον, ἐν ὑποστάσει τρισὶ
σέβοντες ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα
Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραν-
τε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεῶ· σὺ τῆς Θεότητος
γένονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα
τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες,
σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τοῦ Ἁγίου. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Μόνον ἐκ ψυχῆς, τὸν ἐπὶ γῆς ὄφθεντα, Θεὸν
ἐξεζήτησας, νοὸς εὐθύτητι· ὅθεν ἐγένου,
ἀπαρχὴ Θεοφόρε, τῶν ἐθνῶν τιμία, καὶ Πνεύ-
ματος δοχεῖον.

Ανθρακι τῶν σῶν, Μάικαρ ἐμπύρων λόγων,
τὴν ὕλην κατέφλεξας, τῆς ματαιότητος·
ὅθεν πρὸς φέγγος, ἀνέσπερον μετέβης, πάντας
καταυγαζῶν, τοὺς πόθῳ σε ὑμνοῦντας.

Κλῆρος καὶ μερίς, καὶ βοηθὸς καὶ ρύστης,
ἰσχύς τε καὶ ὑμνησις, καὶ φῶς σοι γέγονε,
Λόγος ὁ πάντα, καλῶν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, καὶ
χειραγωγία, Κορνήλιε Θεόφρον.

Τριαδικόν.

Αγίε Πατήρ, Ἁγίε Λόγε Πνεῦμα, παναγία
ἀκτιστε, Τριάς ἀμέριστε, σῶζε τῆς πόθῳ,
ὑμνοῦντάς σου τὸ κράτος, καὶ τὴν βασιλείαν,
καὶ τὴν μεγαλωσύνην.

Θεοτοκίον.

Ρᾶνον ἐφ' ἡμᾶς, τὰ σὰ ἐλέη Κόρη, συνήθως
καὶ αἴτησαι, ἀγνὴ συγχώρησιν, πάντων
πταισμάτων, ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, ἐξ ἀπροσε-
ξίας, ἡμῖν ἐπισυμβαίντων.

Προεόρτιος. Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Οτόκος σου ἀφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ
λαγόνων σου προῆλθε, σαρκοφόρος ὡς
ὄφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστρά-
φη· σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Χριστὸς ἐπὶ σοὶ ἀνηρημένος, τὸν κόσμον
ἀνύψωσε πεσόντα, εἰς βυθὸν ἀπωλείας
ἀληθῶς, Σταυρὲ Κυρίου· ὅθεν σὲ πόθῳ, νῦν
προσκυνοῦμεν, καὶ τιμῶμεν καὶ δοξάζομεν.

Ψυχὰς ἀγασθῶμεν καὶ καρδίας, καλῶν ἐπι-
μόνοις ἐργασίαις, καὶ προκείμενον μέσον,

τὸ σωτήριο ὄρωντες τοῦ Σταυροῦ ξύλον, πίσει
καὶ πόθῳ, Θεοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Ος ἥλιος μέγας ταῖς ἀκτίσι, ταῖς σαῖς κα-
ταυγαζεις τοὺς ἐν σκότει, καὶ τοὺς δαίμο-
νας φλέγεις, ὠραιότατε Σταυρὲ· ὅθεν φωτίσον
πάντας, τοὺς ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε·

Θεοτοκίον.

Φωτί με καταύγασον τῷ Δεῖῳ, φωτὸς οἰκη-
τήριο Παρθένε, τῶν παθῶν μὴ τὸ σκότος,
καὶ τῶν ἡδονῶν τὴν βαθυτάτην ὄντως νύκτα,
Θεοκυῆτορ, παναγία ἀπελαύνουσα.

Τῶν Ἐγκαινίων. Λίθος ἀχειρότμητος.

Δεῦτε καθαρᾶ τῇ καρδίᾳ, καὶ νηφαλέοις ὀμ-
μασι νοὸς, τῆς τοῦ Βασιλέως θυγατρὸς,
τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὠραιότητα, ὑπὲρ χρυσίον
λάμπουσας, κατανοοῦντες μεγαλύνωμεν.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου ἡ νύμφη, τοῦ Βασιλέως
τοῦ μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγῶς,
τοῦ σοῦ νυμφίου τὴν ὠραιότητα, σὺν τῷ λαῷ
σου κράζουσα· Σὲ ζωοδότα μεγαλύνομεν.

Τὴν ἐξ ὕψους ἄμυναν Σῶτερ, τῇ Ἐκκλησίᾳ
σε παράσχ' ἄλλον γὰρ οὐκ οἶδεν, εἰ μὴ
σὲ, τὸν ὑπὲρ ταύτης τὴν σὴν φιλόνηρωπε, πάλαι
ψυχὴν προθέμενον, ἐν ἐπιγνώσει μεγαλύνουσα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε κεχαριτωμένη ἡ Νύμφη, τῆ Βασιλέως
τῆ μεγάλου· ὅτι διὰ σὲ τῆς κατάρας, τῆς
Εὐσας πάντες Ἁγνὴ ἐρρύσθημεν, καὶ τὴν ζωὴν
εὐράμεθα, ἐν τῇ κηύσει σου ἀνύμφευτε.

Τοῦ Ἁγίου. Ἡ σαῖα χόρευε.

Γεράν πανήγυριν, Ἐκκλησία πᾶσα συγκροτεῖ,
τῇ μνήμῃ σου τῇ σεπτῇ, Κήρυξ τῆ Χριστοῦ·
σὺ γὰρ ἰσοστάσιος, τῶν Ἁγίων ὄφθης μαθητῶν,
Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς ἐκεῖνοι κληρωσάμενος.

Οραϊώθης δόγμασιν, εὐσεβείας ὡς ἱεουργός·
ἐξωμοιωθῆς Θεοῦ, Δείοις λειτουργοῖς· πη-
γαζεις δὲ πάντοτε, ἰαμάτων Μάικαρ ποταμούς,
παύων νοσήματα, τῶν ἀνθρώπων ἱερώτατε.

Στολισθεὶς ἰμάτιον, σωτηρίῳ ὅπερ ὁ Χριστὸς,
ἐξύφανε σαρκωθείς, νῦν περιχαρῶς, τὰ ἄνω
βασιλεία, περιπολεῖς βλέπων καθαρῶς, κάλλος
ἀμήχανον, τοῦ νυμφίου Ἀξιάγαστε.

Ητιμία Σήκη σου, ὡσπερ κρήνη βρύει τοῖς
πιστοῖς, ἰάματα δαψιλῶς, καὶ ἀποσοθεῖ,
Κορνήλιε πνεύματα, τὰ πονηρά, καὶ φωταγω-
γεῖ, πάντων τὰ ὄμματα, τῶν ἐν πίστει εὐφη-
μούτων σε.

Θεοτοκίον.

Φωτισμόν μοι αἴτησαι, ἡ τεκοῦσα φῶς τὸ ἐκ
φωτός ἐκλάμψαν τὸν σκοτασμόν, πόρρω
ἀπ' ἐμοῦ, ἐναποδιώκουσα, καὶ πειρασμῶν καὶ

τῶν ἡδονῶν, ἀχραντε Δείποινα, προστασία ἀκαταίσχυντε.

Ἐξαποστειλάριον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Εν Γολγοθᾶ ὁ Κύριος, ὑψωθείς ἐκθεσίως, ἐπὶ Σταυροῦ εἰργάσατο, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, καινίσας πᾶσαν τὴν κτίσιν· τάφῳ δὲ ζωοδόχῳ, ἐτέθη καὶ τριήμερος, ὡς Θεὸς ἐξανέστη, οὐ τῆς λαμπρᾶς, καὶ σεπτῆς ἐγέρσεως ἐκτελοῦμεν, σὺν ἀσωμάτοις Τάξεσι, τὰ ἐγκαινία πάντες.

Ἐτερον, ὁμοιον.

Μέσον τῆς γῆς ὁ Κύριος, καὶ Θεὸς σωτηρίαν, διὰ Σταυροῦ εἰργάσατο, σαρκωθείς ἐκουσίως, εἰς ἀνακαινίσιν κόσμῳ· τάφῳ κατατεθείς δὲ, τριήμερος ἐγήγερται, καὶ ζωῆς ἀρράβωνά, τὴν ἑαυτοῦ, προδεικνύει ἐγερσιν, ἧς ἐν πίστει, τελοῦμεν τὰ Ἐγκαινία, τοῦ Θεοῦ σὺν Ἀγγέλοις.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μετ' εὐφροσύνης κράζομεν, σοὶ τὸ Χαῖρε Παρθένε· χαῖρε ἀρᾶς ἢ λύτρωσις, τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐᾶς· χαῖρε δὲ ἧς ἀνυψώθη, τῶν βροτῶν ἢ οὐσία, πρὸς δόξαν ὑπερκόσμιον, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου· χαῖρε δὲ ἧς, ὑπ' Ἀγγέλων πάντοτε προσκυνεῖται, ἐν οὐρανοῖς πανύμνητε, Θεοτόκε Μαρία.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'.

Ἐδωκας σημειώσιν.

Σήμερον ὁ ἔνθεος, καὶ ἱερός καὶ σεβάσμιος, τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως, φαιδρῶς ἐγκαινίζεται, φωτοφόρος οἶκος· καὶ νέμει ἐν κόσμῳ, τάφος ὁ θεῖος τὴν ζωὴν, καὶ ἐμπαρέχει πηγὴν ἀθάνατον· βλυσταίνει ρεῖθρα χάριτος· θαυματῶν βρῦει τὰ νάματα· καὶ δωρεῖται ἰάματα, τοῖς αὐτὸν πίστει μέλπουσιν.

Ηστραψεν ἡ ἄνωθεν, φωτοφανῆς αἴγλη λάμπουσα, καὶ τὰ πάντα φωτίζουσα· πισῶς οὖν τιμήσωμεν, τὴν Χριστοῦ τοῦ Κτίστου, ἀνάστασιν πάντες, καὶ ἐγκαινίων ἱερῶν, τὴν ζωοφόρον θεῖαν πανήγυριν, ἐν ὕμνοις ἐορτάσωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν, ὅπως ἴλεων εὐρωμεν, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Μέσον γῆς ὑψέμενον, προκατιδεῖν ἐφιέμενοι, τοῦ Σταυροῦ σκηπτρον ἅγιον, ψυχᾶς προκαθάρωμεν, ἀστραφθῶμεν φρένας, φωτὶ λαμπρυνθῶμεν, καὶ ἐν δυνάμει θεϊκῇ, καταυγασθέντες Χριστὸν ὑμνήσωμεν, τῷ ξύλῳ τῷ σεπτῷ αὐτοῦ, ἀγιασμόν παρεχόμενον, τοῖς ἐν πίστει γεραίρουσι, καὶ θερμῶς αὐτὸν μέλπουσιν.

Ἔτερα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,

Ἦχος α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εγκαινίζου ἐγκαινίζου ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἦκει γάρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκε. Τοῦτον τὸν οἶκον ὁ Πατήρ ὑποδόμησε· τοῦτον τὸν οἶκον ὁ Υἱὸς ἐστερέωσε· τοῦτον τὸν οἶκον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἀνεκαίνισε, τὸ φωτίζον, καὶ στηρίζον, καὶ ἀγιαζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Πάλαι μὲν ἐγκαινίζων τὸν ναὸν ὁ Σολομών, ἀλόγων ζώων θυσίας, καὶ ὀλοκαυτώματα προσέφερε Κύριε· ὅτι δὲ νυδόκησας Σωτήρ τοὺς τύπες μὲν ἀργῆσαι, γνωσθῆναι δὲ τὴν ἀλήθειαν, ἀναιμάκτους θυσίας, τὰ πέρατα τοῦ κόσμου προσφέρει τῇ δόξῃ σου· πάντων γὰρ δεσπόζων, τὰ πάντα ἀγιαζεις τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εγκαινίζεται σήμερον ἡ ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησία, τῷ τιμίῳ καὶ ζωηρῷ αἵματι, τῆς ἀχραντοῦ καὶ ἀκηράτου πλευρᾶς, τοῦ σαρκωθέντος ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· διὸ ἀθροισθεῖσαι τῶν πιστῶν αἰ χορεῖται, δοξάζωμεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν μίαν Θεότητα, τὴν κρατοῦσαν τὰ σύμπαντα.

Δόξα, Ἦχος γ'.

Πρὸς σεαυτὸν ἐπανάγε ἀνθρώπε· γενοῦ καινός ἀντὶ παλαιοῦ, καὶ ψυχῆς ἐόρταζε τὰ ἐγκαινία· ἕως καιρὸς, ὁ βίος ἐγκαινιζέσθω σοι, πάσης πολιτείας ὁδός· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά. Τοῦτο τῇ Ἐορτῇ καρποφόρησον, τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν ἀλλοιούμενος· οὕτως ἐγκαινίζεται ἀνθρώπος, οὕτω τιμᾶται ἢ τῶν Ἐγκαινίων ἡμέρα.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃ τὴν ἐκούσιόν σου σταύρωσιν, εἰς κοινὴν ἐξανίστασιν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καταδεξάμενος, καὶ τῷ καλαίῳ τοῦ Σταυροῦ, βαφαῖς ἐρυθραῖς τοὺς σεαυτοῦ δακτύλους αἱματώσας, τοῖς ἀφεισίμοις ἡμῖν, βασιλικῶς ὑπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μὴ παρίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ σου διάστασιν· ἀλλ' οἰκτείρησον μόνε Μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει λαόν σου· καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικᾶ, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ῥαδὴ γ' καὶ 5'.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τῷ οἴκῳ σου πρέπει.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Ὁ Ἀπόστολος, πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι κλήσεως ἐπουρανίου.

Ἀλληλουϊα. Ἦχος α'. Οἱ Σεμέλιοι αὐτοῦ.

Στίχ. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη
αισαρείας. Ζήτει Ἰουνίῳ κ.θ'.

Κοινωνικόν.

Κύριε ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου, καὶ τό-
πον σκηνώματος δόξης σου.

Τῆ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Ἡ παγκόσμιος Ὑψωσις τοῦ τιμίου καὶ
ζωοποιῦ Σταυροῦ.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Ἐὰν τύχη ἡ παρούσα Ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ, οὐδὲν τῶν
Ἀναστασίμων ψάλλεται, οὔτε Εὐαγγέλιον λέγεται Ἑωθι-
νόν, ἀλλὰ πάντα τοῦ Σταυροῦ.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους θ'
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὑψουμένου σου Δέσποτα, ἐν Σταυρῷ συνα-
νύψωσας, τῷ Ἀδάμ τὴν ἐκπτωτον, φύσιν
ἅπασαν· διὸ ὑψοῦντες τὸν ἄχραντον, Σταυρόν
σου φιλάνθρωπε, τὴν ἐξ ὑψους σου ἰσχὺν, ἐξαι-
τοῦμεν κραυγάζοντες· Σῶσον Ὑψιστε, ὡς Θεὸς
ἐλεημῶν τῆς τιμῶντας, τὴν σεπτὴν τε καὶ φωσ-
φόρον, τοῦ σοῦ Σταυροῦ θείαν ὑψωσιν.

Δίς.

Ψαλμικῶς νυγὶ βλέπομεν, ὑποπόδιον Δέσ-
ποτα, ἐνθα πόδες ἔστησαν, σὲ οἱ ἄχραν-
τοι, σήμερον πόθῳ ὑψούμενον, Σταυρόν σε τὸν
τίμιον· καὶ ὑψοῦντες εὐσεβῶς, δυσωποῦμέν σε
κραζόντες· Πάντας Ὑψιστε, τῷ Σταυρῷ σου
τῷ θείῳ ἀγιάσας, σῆς ἀπάτου εὐσπλαγχνίας,
μετόχους δεῖξον καὶ χάριτος.

Ὡς ἀήττητον τρόπαιον, θυρεὸν ἀπροσμάχη-
τον, καὶ ὡς σκῆπτρον ἔνθεον, προσκυνου-
μέν σου, Σταυρόν Χριστέ τὸν πανάγιον, δι' οὗ
κόσμος σέσωσται, καὶ χορεύει ὁ Ἀδάμ· γηγε-
νῶν τὰ συστήματα, τοῦτον ἄσμασιν, εὐφημῶν-

τες τιμῶμεν, καὶ τὴν τούτου, θείαν Ὑψωσιν
τελοῦντες, τὸν ἱλασμόν ἐξαιτούμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Σὺ με σκέπη κραταιά, ὑπάρχεις ὁ τριμερῆς
Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγιάσον με τῇ ду-
νάμει σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ
δοξάζω σε.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ,

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον τοῦ Χριστοῦ, ὁ Σταυρὸς ἀνυψου-
ται, τὸ ζωηφόρον ξύλον, ἐν ᾧ σαρκὶ ἐ-
πάγη, πάντας ἀνακαλούμενος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ξύλον τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὀρώντες,
μεγαλωσύνην δῶμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι,
σαρκὶ δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Χαίροις τὸ τῶν Πιστῶν, φυλακτήριον θείον,
ἀπροσμάχητον τεῖχος, Σταυρὸς ὁ τῷ Κυ-
ρίου, δι' οὗ ἀπὸ γῆς ἠρθημεν.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ
σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς
ἡ ἀπολύτρωσις.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμόν, εἰ μὲν ἐστὶ Κυ-
ριακῇ, στιχολογοῦμεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ
Κάθισμα ὅλον· εἰδὲ μὴ, μετὰ τὸν Προοιμιακόν,
εὐθύς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα. Ἰστώμεν δὲ Στίχους
ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια, δευτε-
ροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σταυρὸς ἀνυψούμενος, τοῦ ἐν αὐτῷ ὑψωθέν-
τος, τὸ πάθος τὸ ἄχραντον, ἀνυμνεῖν προ-
τρέπεται κτίσιν ἅπασαν· ἐν αὐτῷ κτείνας γάρ,
τὸν ἡμᾶς κτείναντα, νεκρωθέντας ἀνεζώωσε,
καὶ κατεκάλλυε, καὶ εἰς οὐρανοὺς πολιτεύε-
σθαι, ἤξιώσεν ὡς εὐσπλαγχνος, δι' ὑπερβολὴν
ἀγαθότητος· ὅθεν γεγηθότες, ὑψώσωμεν τὸ ὄνο-
μα αὐτοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ μεγαλύνωμεν, ἄκραν
συγκαταβάσιν.

Μωσῆς προετύπου σε, χεῖρας ἐκτείνας εἰς
ὑψος, καὶ κατατροπούμενος, Ἀμαλὴκ τὸν
τύραννον, Σταυρέ τίμιε, τῶν Πιστῶν καύχημα,
Ἀθλητῶν στήριγμα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα,

Δικαίων πρόμαχε, πάντων τῶν Ὀσίων διάσωμα· διό σε ἀνυψούμενον, βλέπουσα ἢ κτίσις εὐφραίνεται, καὶ πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστὸν τὸν διὰ σοῦ, τὰ διστῶτα συνάψαντα, ἀκρα ἀγαθότητι.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ὃν περιέπουσι τάξεις, Ἀγγέλων γηθόμενοι, σήμερον ὑψούμενος, θεῖω νεύματι, ἀνυψοῖς ἅπαντας, τοὺς κλοπῆ βρώσεως, ἀπωσθέντας καὶ εἰς θάνατον, καταλισθήσαντας· ὅθεν σε καρδιά καὶ χεῖλεσι, πῶς περιπτυσσόμενοι, τὸν ἀγιασμὸν ἀρνούμεθα, Ὑψῆτε βοῶντες, Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον Θεόν, καὶ τὸ αὐτοῦ προσκυνήσατε, θεῖον ὑποπόδιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ ἔθνη, τὸ εὐλογημένον ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ γέγονεν ἡ αἰώνιος δικαιοσύνη· τὸν γὰρ Προπάτορα Ἀδάμ ὁ ἀπατήσας ἐν ξύλῳ, τῷ Σταυρῷ δελεάζεται· καὶ πίπτει κατενεχθεὶς πτώμα ἐξαισίον, ὁ τυραννίδι κρατήσας τοῦ βασιλείου πλάσματος. Αἷματι Θεοῦ, ὁ ἰὸς τοῦ ὄφους ἀποπλύνεται· καὶ κατὰρα λέλυται, καταδίκης δικαίας, ἀδίκῳ δίκη τοῦ δικαίου κατακριθέντος· ξύλῳ γὰρ ἔδει τὸ ξύλον ἰάσασθαι, καὶ πάθει τοῦ ἀπαθοῦς, τὰ ἐν ξύλῳ λύσαι πάθη τοῦ κατακριτοῦ. Ἀλλὰ δόξα Χριστέ Βασιλεῦ, τῇ περὶ ἡμᾶς σου φρικτῇ οἰκονομίᾳ, δι' ἧς ἔσωσας πάντας, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εἰσοδος. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 12.

Κἔφηρ Μωϋσῆς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ θάλασσης Ἐρυθρᾶς, καὶ ἤγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἔρημον Σούρ· καὶ ἐπορεύοντο τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ οὐχ εὕρισκον ὕδωρ ὥστε πιεῖν. Ἦλθον δὲ εἰς Μερράν, καὶ οὐκ ἠδύνατο πιεῖν ὕδωρ ἐκ Μερράς, πικρὸν γὰρ ἦν· διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνης, Πικρία. Καὶ διεγόγγυζεν ὁ λαὸς κατὰ Μωϋσῆ λέγοντες· Τί πῶμεθα; Ἐβόησε δὲ Μωϋσῆς πρὸς Κύριον, καὶ ἔδειξεν αὐτῷ Κύριος ξύλον, καὶ ἐπέβαλεν αὐτὸ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἐγλυκάνθη τὸ ὕδωρ· ἐκεῖ ἔθετο αὐτῷ δικαιώματα καὶ κρίσεις, καὶ ἐκεῖ αὐτὸν ἐπείραζε καὶ εἶπεν· Ἐὰν ἀκοῇ ἀκούσῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιήσῃς, καὶ ἐνωτίσῃ ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ, καὶ φυλαξῆς πάντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, πᾶσαν νόσον, ἣν ἐπήγαγον τοῖς Αἴγυπτιοῖς, οὐκ ἐπάξω ἐπὶ σέ· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ ἰώμενός σε. Καὶ ἦλθον εἰς Αἰλεῖμ, καὶ ἦσαν

ἐκεῖ δώδεκα πηγαὶ ὕδατων, καὶ ἐβδομήκοντα στελέχη φοινίκων· παρενέβαλον δὲ ἐκεῖ παρατὰ ὕδατα. Ἀπῆραν δὲ ἐξ Αἰλεῖμ, καὶ ἦλθε πασσα ἡ συναγωγή υἱῶν Ἰσραὴλ εἰς τὴν ἔρημον Σίν, ὃ ἐστὶν ἀναμέσον Αἰλεῖμ, καὶ ἀναμέσον Σινά.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Γιέ, μὴ ὀλιγῶρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύε ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. Ὁν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει· μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱόν, ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς, ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· ἢ ἀντιτάσσεται αὐτῇ ἕδεν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστί. Μῆκος γὰρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς· ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα. Ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαί, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς μετ' εἰρήνης. Ξύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτήν, ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου Ἱερουσαλήμ διὰ παντός, ἡμέρας καὶ νυκτός οὐ κλεισθήσονται, τοῦ εἰσαγαγεῖν πρὸς σέ δύναμιν ἐθνῶν, καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομέvous. Τὰ γὰρ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς, οἱ τινὲς σοὶ οὐ δουλεύσουσιν, ἀπολούνται, καὶ τὰ ἔθνη ἐρημία ἐρημωθήσονται. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιθαίνου πρὸς σέ ἥξει, ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ ἅμα, δοξάσαι τὸν τόπον τὸν ἅγιόν μου, καὶ τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου δοξάσω. Καὶ πορεύονται πρὸς σέ δεδοικότες οἱ υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε καὶ παροξυνάντων σε, καὶ προσκυνήσουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου πάντες οἱ παρωξυναντές σε, καὶ κληθήσῃ Πόλις Κυρίου Σιών τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ, διὰ τὸ γεγενῆσθαι σε καταλελειμμένην, καὶ μεμισημένην, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν σοι· καὶ θῆσω σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον, εὐφροσύνην γενεαῖς γενεῶν. Καὶ θηλάσεις γάλα ἐθνῶν, καὶ πλοῦτον βασιλέων φαίγεσαι· καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σώζων σε, καὶ ἐξαιρούμενός σε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελ. Ἦχος α'.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Σήμερον ὡς ἀληθῶς, ἡ ἀγιοφθογγοῦ ρῆσις τοῦ Δαυὶδ πέρας εἴληφεν· ἰδοὺ γὰρ ἐμφανῶς,

Κεφ. 12.

Κεφ. 12.

Κεφ. 12.

τὸ τῶν ἀχράντων ποδῶν σου προσκυνούμεν ὑποπόδιον· καὶ ἐν τῇ τῶν πτερυγῶν σου ἐλπίζοντες σκιαῶ, πανοικτίρμον βοῶμέν σοι· Σημειώδητω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, καὶ ἀνύψωσον τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρας, τῇ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου ἀνυψώσει, Χριστέ πολυέλεε.

Ὁ αὐτός.

Τὸ φυτευθὲν ἐν Κρανίου τόπῳ ξύλον τῆς ὄντως ζωῆς, ἐν ᾧ εἰργάσατο σωτηρίαν ὁ τῶν αἰῶνων Βασιλεὺς, ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ὑψούμενον σήμερον, ἀγιάζει τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, καὶ ἐγκαινίζεται τῆς Ἀναστάσεως ὁ οἶκος· ἀγαλλονται Ἄγγελοι ἐν οὐρανῶ, καὶ εὐφραίνονται ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς, δαυϊτικῶς βοῶντες καὶ λέγοντες· Ὑψῆτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιος ἐστίν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Προτυπῶν τὸν Σταυρόν σου Χριστέ, ὁ πατριάρχης Ἰακώβ, τοῖς ἐγγόνοις τὴν εὐλογίαν χαρίζομενος, ἐπὶ ταῖς κάραις ἐναλλάξ τὰς χεῖρας ἐπέθηκε· τοῦτον δὲ Σωτὴρ ἡμεῖς σήμερον ἀνυψοῦντες κραυγάζομεν· Δώρησαι τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ τὸ νίκος, ὡς Κωνσταντίνῳ τὸ τρόπαιον.

Ἦχος β'. Θεοφάνους.

Θεῖος Θεσαυρὸς ἐν γῇ κρυπτόμενος, τοῦ Ζωοδότου ὁ Σταυρὸς, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερὸν· ὃν γεγηθῶς πίσει καὶ πόθῳ, θεοθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὑψωσιν, σπυδῆ μεγίστη ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηεν, εἰς κόσμου λύτρον, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Κυπριανοῦ.

Η' τῶν χειρῶν ἐναλλαγὴ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἐπ' εὐλογίᾳ τῶν τέκνων, τὸ κραταῖον τοῦ Σταυροῦ σου προεδήλωσε σύμβολον· ὃν περ ἡμεῖς κατέχοντες ἀρράγαγες φυλακτῆριον, τὴν τῶν δαιμόνων πανσθενῶς ἐκδιώκομεν φάλαγγα· καὶ τοῦ Βελίαρ ἐν αὐτῷ τὴν ὄφρυν καταβαλόντες, τοῦ ἐχθίστου Ἀμαλήκ τροπούμεθα τὴν πανώλεθρον δύναμιν. Αὐτὸν καὶ νῦν ἀνυψούμενον, εὐσεβοφρόνως οἱ πιστοὶ, εἰς ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, τῇ σῇ ἀγαθότητι, ἐν πολλῷ πλείονι φωνῇ βοῶντες προσφέρομεν· Κύριε ἐλέησον, ὁ ἐκ Παρθένου σαρκωθεῖς· οἴκτειρον τὸ τῶν χειρῶν σου ἀγαθὲ, σοφὸν δημιούργημα.

Ὁ αὐτός. Λέοντος Δεσπότη.

Σύμου σκέπη κραταιὰ ὑπάρχεις, ὁ τριμερὴς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγιάσόν με τῇ δυνά-

μει σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Ἦχος δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἀσματικὴν πανήγυριν, καὶ φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ τῇ γλώττῃ τρανῶς βοήσωμεν· Ὁ δὲ ἡμᾶς Χριστέ, κρίσιν καταδεξάμενος, καὶ ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας, καὶ τὸ κόκκινον περιβαλόμενος, καὶ ἐν Σταυρῷ ἀνελθὼν ὃν ἰδὼν ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, τὸ φέγγος ἀπέκρυψαν, καὶ τῷ φόβῳ γῆ ἐσειέτο, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη διχῶς· αὐτὸς καὶ νῦν δώρησαι τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, ἡμῖν φρουρόν καὶ φύλακα, καὶ ἐλατῆρα τῶν δαιμόνων, ἵνα πάντες προσπτυσσόμενοι, βοῶμεν αὐτῷ· Σῶσον ἡμᾶς Σταυρὲ τῇ δυνάμει σου· ἀγιάσον ἡμᾶς τῇ λαμπρότητί σου, τίμιε Σταυρὲ, καὶ κραταιώσον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου· ὅτι φῶς ἡμῖν δεδώρησαι, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Φωτολαμπῆς ἀστέρων τύπος, προεδείκνυε Σταυρὲ, τρόπαιον νίκης εὐσεβεῖ ἀνακτι τῷ πάντῳ· οὗ ἡ μήτηρ Ἑλένη ἀνευραμένη, κοσμοφανῆ πεποίηκε· καὶ σὲ σήμερον ἀνυψοῦντες τῶν πιστῶν αἱ χορεῖαι, κραυγάζομεν· Φώτισον ἡμᾶς τῇ ἐλλάμψει σου, Σταυρὲ ζωηφόρε· ἀγιάσον ἡμᾶς τῇ ἰσχυρί σου, πανσέβαστε Σταυρὲ· καὶ κράτυνον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου, ὑψούμενος πρὸς παράταξιν ἐχθρῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ Χριστέ τὴν ἐνέργειαν, προδιατυπώσας Μωϋσῆς, ἐτροπώσατο τὸν ἐναντίον Ἀμαλήκ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ· ὅτε γὰρ ἐφήπλου τὰς χεῖρας, Σταυροῦ τὸν τύπον ποιῶν, ἐνίσχυεν ὁ λαός· νυνὶ τῶν πραγμάτων ἡ ἔκθασις εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται· σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ δαίμονες φυγαδεύονται· σήμερον ἡ κτίσις πᾶσα ἐκ τῆς φθορᾶς ἠλευθέρωται· πάντα γὰρ διὰ Σταυροῦ ἐπέλαμψεν ἡμῖν τὰ χαρίσματα· διὸ γηθόμενοι πάντες, προσπίπτομέν σοι, λέγοντες· Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' ἧς ἐξηφάνισαι, ἡ φθορὰ καὶ κατήρηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς ἑρραῖα· Ὁπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώ-

πισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρήμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Χαίροις ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, δι' οὗ ἐλύθη τῆς ἀρᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαρᾶς σημεῖον, ὁ καταράσων ἐχθρὸς, ἐν τῇ σῇ ὑψώσει πανσεβάσμιε· ἡμῶν ἡ βοήθεια, Βασιλείων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια· ὁ τυπούμενος, καὶ δεινῶν ἐκλυτρούμενος· ῥάβδος, ἡ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαίνομεθα· ὄπλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὃ περιέπουσιν Ἄγγελοι· Χριστοῦ θεία δόξα, τῷ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὁδηγός, τῶν ἀσθενήτων ἰατρός, ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ὁ ἀνυψώσας ἡμᾶς, εἰς φθορὰν πεσόντας, Σταυρὲ τίμιε· δι' οὗ διαλέλυται, ἡ φθορὰ καὶ ἐξήνησεν, ἡ ἀφθαρσία, καὶ βροτοὶ ἐθεωθήμεν, καὶ διάβολος, παντελῶς καταβέβληται. Σήμερον ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορῶντές σε, Ἀρχιερέων ὑψοῦμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν, ἀρνούμενοι πλυσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Οὗ περ παλαί Μωϋσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ, τὸν Ἀμαλήκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδός, ὑποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνῶντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σὲ τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνῶντες βοῶμέν σοι· Κύριε, σὺν τῷ Ληστῇ τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς εὐσεβέσι, κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάττων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἐκ τρίτου, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνῶμεν Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παραδείσον ἠνέφξας Σωτῆρ, τῷ πιστεὶ προσελθόντι σοι Ληστῇ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε.

Δέξαι ὡς περ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς. Δίς.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. β'.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπήμωσε τρόμῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Υἱὲ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Προδιετύπου μυστικῶς παλαί τῷ χρόνῳ, ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ Σταυροῦ τὸν τύπον, ὡς τὰς χεῖρας ἐξέτεινε σταυροφανῶς Σωτῆρ μὲ καὶ ἔστη ὁ ἥλιος ἕως ἐχθρῶν, ἀνεῖλεν, ἀνθισαμένους σοὶ τῷ Θεῷ· νῦν δὲ οὗτος ἐσκοτίσται, ἐπὶ Σταυροῦ σε ὀρών, θανάτου κράτος λύοντα, καὶ τὸν Ἄδην σκυλεύοντα.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ· τὸ Α'. Ἀντίφωνον τῷ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Πᾶσα πνοή. Τὸ Εὐαγγέλιον. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ τύχη ἡ Εἰορτὴ τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ Ν'. Εἶτα, Δόξα, Ἦχος β'.

Σύ μου σκέπη κραταία ὑπάρχεις, ὁ τριμερῆς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγίασόν με τῇ δυνάμει σου, ἵνα πιστεῖ καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, πεπλανημένων ὁδηγέ, χεῖμαζομένων λιμῆν, ἐν πολέμοις νίκος, οἰκθμένης ἀσφάλεια, νοσούντων ἰατρός, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Κανὼν, ὃς τὴν δε τὴν ἀκροστιχίδα φέρει.

Σταυρῷ πεποιθὼς, ὕμνον ἐξερεύγομαι.

Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμᾶ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Σταυρόν χαραξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ, τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ
- » πεζεύσαντι· τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ
- » τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἠνώσεν, ἐπ' εὐρους
- » διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ
- » ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδοξασται.

Τὸν τύπον παλαι Μωσῆς, τοῦ ἀχράντη πά-
δους, ἐν ἑαυτῷ προέφηνε, τῶν ἱερῶν με-
σόμενος. Σταυρῷ δὲ σχηματισθεὶς, τεταμέναις
τρόπαιον, παλάμαις ἤγειρε, τὸ κράτος διολέσας,
Ἀμαλὴν τοῦ πανώλους· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ
Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ανέθηκε Μωϋσῆς, ἐπὶ στήλης ἄκος, φθορο-
ποιῷ λυτήριον, καὶ ἰοβόλου δῆγματος· καὶ
ξύλῳ τύπῳ Σταυροῦ, τὸν πρὸς γῆν συρόμενον,
ὄφιν προσέδησεν, ἐγκάρσιον ἐν τούτῳ, θριαμ-
βεύσας τὸ πῆμα· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ
ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Υπέδειξεν οὐρανός, τῷ Σταυρῷ τὸ τρόπαιον,
τῷ εὐσεβείας κράτορι, καὶ Βασιλεῖ θεό-
φρονι, ἐχθρῶν ἐν ᾧ δυσμενῶν, κατεβλήθη φρύαγ-
μα· ἀπάτη ἀνετράπη δέ· καὶ πίστις ἐφηπλώ-
θη, γῆς τοῖς πέρασι θεία· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν,
τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Καταβασία. Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Ρ**άβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παρα-
» λαμβάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει
» τὸν ἱερέα· τῆ στεριουσύῃ δὲ πρῶην, Ἐκκλη-
» σία νῦν ἐξήθησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος
» καὶ στερέωμα.

Ος ἐπαφῆκε ραπιζομένη ὕδωρ ἀκρότομος,
ἀπειθοῦντι λαῷ καὶ σκληροκαρδίῳ, τῆς
θεοκλήτου ἐδήλω, Ἐκκλησίας τὸ μυστήριον· ἢ
ὁ Σταυρός, τὸ κράτος καὶ στερέωμα.

Πλευρᾶς ἀχράντου λόγῃ τρωθείσης, ὕδωρ
σὺν αἵματι ἐξεβλήθη, ἐγκαινίζον διαθήκην,
καὶ ῥυπτικὸν ἀμαρτίας· τῶν πιστῶν γὰρ Σταυρός
καύχημα, καὶ Βασιλέων κράτος καὶ στερέωμα.

Καταβασία. Ῥάβδος εἰς τύπον.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Εν Παραδείσῳ με τὸ πρὶν, ξύλον ἐγύμνω-
σεν, οὐπὲρ τῆ γεύσει, ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρει
νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς
τὸ ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς
γῆς, καὶ κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς·
ὄν ὀρῶντες ὑψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί,
συμφώνως ἀνακραζόμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶ-
κός σου.

Δίς.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ
» μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ
» ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Πικρογόνους μετέβαλε, ξύλῳ Μωϋσῆς πηγᾶς
ἐν ἐρήμῳ παλαι, τῷ Σταυρῷ πρὸς τὴν εὐ-
σέβειαν, τῶν ἐθνῶν προφαίνων τὴν μετάθεσιν.

Ο βυθῷ κολπωσάμενος, τέμνουσαν ἀνέδω-
κεν Ἰορδάνης ξύλῳ, τῷ Σταυρῷ καὶ τῷ
Βαπτίσματι, τὴν τομὴν τῆς πλάνης τεκμαι-
ρόμενος.

Γερῶς προστοιβαίζεται, ὁ τετραμερῆς λαὸς
προηγούμενος, τῆς ἐν τύπῳ μαρτυρίου σκη-
νῆς, σταυροτύποις τάξεσι κλειζόμενος.

Θαυμαστῶς ἐφαπλούμενος, ταῖς ἠλιακῆς βο-
λαῖς ἐξηκόντισεν, ὁ Σταυρός· καὶ διηγή-
σαντο, οὐρανοὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Καταβασία. Εἰσακήκοα Κύριε.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χρι-
» στὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέ-
» πτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεα-
» σθεὶς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέ-
» χοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Σὲ τὸ αἰοίδιμον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστὸς, ἢ
τὴν Ἐδέμ φυλάττουσα, στρεφομένη ῥομ-
φαία, Σταυρὲ ἠδέεσθη· τὸ φρικτὸν δὲ Χερμβίμ,
εἶξε τῷ σοὶ παγέντι Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τὴν
εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Υποχθονίων δυνάμεις, ἀντίπαλοι τοῦ Σταυ-
ροῦ, φρίττουσι χαραττόμενον, τὸ σημεῖον
ἐν ἀέρι ᾧ πολοῦσιν· οὐρανίων γηγενῶν, γένος δὲ
γόνου κάμπτει Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρή-
νην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις, φανεῖς ὁ θεῖος
Σταυρός, ἐσκοτισμένοις ἔθνεσι, τοῖς ἐν
πλάνῃ ἀπάτης τὸ θεῖον φέγγος, ἀπαστραύφας
οἰκειοῖ, τῷ ἐν αὐτῷ παγέντι Χριστῷ τῷ παρέ-
χοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καταβασία. ᾠ τρισμακάριστον ξύλον.

ᾠδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**οτίου θηρὸς ἐν σπλάγγνοις, παλάμας
» Ἰωνᾶς σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ
» σωτήριο πάθος προδιετύπου σαφῶς· ὄθεν
» τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον ἀνάστασιν
» ὑπεζωγράφησε, τῷ σαρκὶ προσπαγέντος Χρι-
» στοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει, τὸν
» κόσμον φωτίσαντος.

Ο γῆρα καμφθεὶς, καὶ νόσῳ τρυχωθεὶς, ἀ-
νωρθοῦτο Ἰακῶβ χεῖρας ἀμείψας, τὴν
ἐνέργειαν φαίνων τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ· τὴν
παλαιότητα καὶ γὰρ, τοῦ νομικοῦ σκιώδους,
γράμματος ἐκαινογράφησεν, ὁ ἐν τούτῳ σαρκὶ
προσπαγεὶς Θεός, καὶ τὴν ψυχόλεθρον νόσον,
τῆς πλάνης ἀπήλασε.

Νεαζούσαις θεῖς παλάμας, ὁ θεῖος Ἰσραὴλ,
σταυροειδῶς κάραις ἐδήλου, ὡς πρεσβύτε-

ρον κλέος ὁ νομολάτρης λαός· ὑποπτευθεὶς ὅθεν οὕτως ἐξηπατήσθαι, οὐκ ἠλλοίωσε τὸν ζωφόρον τύπον· ὑπερέξει λαός γὰρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, νεοπαγῆς ἀνεθόα, Σταυρῷ τειχιζόμενος. Καταβασία. Νοτίου θηρός.

Κοντάκιον Αὐτόμελον, Ἦχος δ'.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός. Εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων· τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον. Ὁ Οἶκος.

Ο μετὰ τρίτον οὐρανὸν ἀρθείς ἐν Παραδεισῷ, καὶ ῥήματα ἀκούσας τὰ ἄρρήτα καὶ θεῖα, ἃ οὐκ ἐξὸν γλώσσαις λαλεῖν, τί τοῖς Γαλάταις γράφει, ὡς ἐρασταὶ τῶν Γραφῶν, ἀνεγνωστε καὶ ἐγνωστε· Ἐμοί, φησί, καυχᾶσθαι μὴ γένοιτο, πλὴν εἰ μὴ ἐν μόνῳ τῷ Σταυρῷ τῷ τῷ Κυρίου, ἐν ᾧ παθῶν, ἔκτεινε τὰ πάθη. Αὐτὸν οὖν καὶ ἡμεῖς βεβαίως κρατῶμεν τοῦ Κυρίου τὸν Σταυρὸν καύχημα πάντες· ἔστι γὰρ σωτήριον ἡμῖν τοῦτο τὸ ξύλον, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ παγκόσμιος Ὑψώσις τοῦ τιμίου καὶ ζωποιοῦ Σταυροῦ.

Στίχοι.

Τὰς ἐν λάρυγγι Σῶτερ ὑψώσεις φέρει.

Ὑψούμενον βλέπουσα τὸν Σταυρὸν κτίσις.

Ὑψώθη δεκάτη, Σταυρῷ ξύλον, ἠδὲ τετάρτη.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, καὶ πρῶτος ἐν Χριστιανοῖς Βασιλεὺς, εἶχε ποτὲ πόλεμον, ὡς μὲν τινες λέγουσι τῶν τῆς ἱστορίας συγγραφεμένων, ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ Μαγνητίου, πρὸ τοῦ κρατῆσαι τῆς βασιλείας· ὡς δὲ ἕτεροι, εἰς τὸν Δούναβιν ποταμὸν κατὰ τῶν Σκυθῶν· ὁρῶν δὲ τὴν τῶν ἐναντίων πληθὺν ὑπὲρ τὸν αἰκίον αἶσαν στρατῶν, ἀπορία καὶ φόβῳ ἀνείχεται. Οὕτως οὖν ἔχοντι, τύπος αὐτῷ σταυρικῆς μεασούσης ἡμέρας ἐφάνη κατ' οὐρανὸν δι' ἀστέρων, καὶ γραφὴ περὶ τὸν σταυρὸν Ῥωμαϊκοῖς στοιχείοις, καὶ αὐτοῖς δι' ἀστέρων τυπομένοις, καὶ φράζουσιν· Ἐν τούτῳ νῆμα.

Ἐκ χρυσοῦ τοίνυκ σχεδιάσας αὐτίκα Σταυρὸν κατὰ τὸν φανέντα τύπον αὐτῷ, καὶ ταῦτον κελεύσας τῆς στρατιᾶς αὐτῷ προπορεύεσθαι, τοῖς ἐναντίοις συρρήγνυται, καὶ ὑπερτερεῖ, ὡς τοὺς πλείους ἐκείνων ἀναιρεθῆναι, τοὺς δὲ λοιποὺς φυγῆν ἀπίδειν. Ἐντεῦθεν τὴν αὐτῷ ἐν αὐτῷ Σταυρωθέντος δυνάμιν ἐνοήσας, καὶ τοῦτου μόνον ἀληθῆ πιστεύσας Θεὸν, καὶ τῷ εἰς τοῦτου Βαπτίσματι τειχισθεὶς μετὰ τῆς οἰκίας Μητρός, εἰς Ἱερασόλυμα ταύτην ἐκπέμπει, ὡρεῖν τὰν Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Ἦ τις καὶ εὗρεν αὐτὸν κεκρυμμένον, καὶ τοὺς ἐτέρους δύο σταυροὺς, εἰς εὐς αἱ Λησταὶ ἐσταυρώθησαν· ἀλλὰ δὴ καὶ τοὺς ἡλούς.

Διαπορούσης δὲ τῆς Βασιλείσσης, τίς ἂν εἴη ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, διὰ τῆς εἰς θανούσαν γυναῖκα χήραν θανατοουργίας δεικνύται· ἢ καὶ ἀνίστη τῇ τουτου προσφάσει· τῶν δὲ λοιπῶν δύο σταυρῶν τῶν Ληστῶν μηδὲν εἰς τοῦτο ἐνδειξαμένων εἰς θανατοποιίας ὑπόδειγμα. Ὁν δὴτα τίμιον Σταυρὸν προσεκύνησεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ἠσπάσατο μετὰ τῆς Συγκλήτου ἀπάσης.

Ζητῶν δὲ καὶ ὁ κοινὸς λαὸς προσκυνῆσαι, οὐκ ἠδύνατο, καὶ ἠτήσαντο κἄν ἰδεῖν αὐτόν. Τότε ἀνῆλθεν ὁ Μακάριος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, καὶ ὑψωσεν ἐπὶ τοῦ ἁμβωνος τὸν τίμιον Σταυρὸν· καὶ ἰδόντες, ἤρξατο ὁ λαὸς κράζειν τὸ, Κύριε ἐλέησον. Καὶ ἔκτοτε ἐπεκράτησεν ἡ τιμία Ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ κοίμησις τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου· ἐν ταύτῃ γὰρ ἀνεπαύσατο, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἑορτὴν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, μετετέθη ἡ τουτου Ἑορτὴ εἰς τὸν Νοέμβριον μῆνα.

Καὶ μνήμη τῆς εὐσεβεστάτης Βασιλείσσης Πλακίλλης, συζύγου γενομένης τοῦ μεγάλου Βασιλέως Θεοδοσίου.

Στίχ. Φθαρτὸν λιποῦσα στέμμα γῆς ἡ Πλακίλλα,

Ἐν οὐρανοῖς ἀφθαρτον εὔρηκε στέφος.

Αὕτη πάντα τὸν τῆς ζωῆς χρόνον ἐν εὐσεβείᾳ καὶ τῇ τῶν νοσοῦντων ἐπιμελείᾳ διανύσασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν, τῶν συνελθόντων ἐν τῇ Ἀγίᾳ καὶ Οἰκουμενικῇ Ἐκτῇ Συνόδῳ, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, υἱοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ δευτέρου τοῦ καλουμένου Ῥινοσμήτου, Σεργίου τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ἰθύνοντος, καὶ Ἀγαθῶνος τὴν Ῥωμαίων. Ἠθροίσθη δὲ ἐν τῷ Τρούλλῳ τοῦ Παλατίου, τῷ λεγομένῳ Ὠάτῳ, ἀναθέματι καθυποβαλοῦσα Σέργιον, καὶ Πύρρον, καὶ Πέτρον, καὶ Παῦλον, Ἐπισκόπους γενομένους Κωνσταντινουπόλεως· Μακρόβιόν τε τὸν Ἀντιοχείας, καὶ Κῦρον τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ Ὀνώριον τὸν Ῥώμης, Στέφανόν τε καὶ Πολυχρόνιον καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς. Ἦ τις ἀγία Σύνοδος ἐπὶ μὲν τοῦ δηλωθέντος Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου συνηθροίσθη· ἢ δὲ τῶν Κανόνων ἔκδοσις ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ γέγονε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Πάπα.

Στίχ. Ἦδεῖτα Πάπας πρὸς τὰ σίγματα γένειν, Βιοθὸν ἐγγὺς τὸν Θεὸν κεντημένος.

Οὕτως ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, καὶ Μάγνου. Πηγμόνος, πόλεως Λαράνδου τῆς Λυκαόνων Ἐπαρχίας· ὁ δὲ τρόπος τῆς αὐτοῦ μαρτυρίας, παικίλος· πληγαί, καὶ συντριβαὶ αἰαγόνων, ἀναρτήσεις, σιδηρῶν ὀμύ-

χων ξεσμοί, κρηπίδων σιδηρῶν καθηλώσεις· και τρέχειν ἐν τούτοις ἐμπροσθεν ἵππων ἀναγκασθεῖς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεοκλῆς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Πρὸς κλῆσιν ἦκει και Θεοκλῆς τὴν ἄνω, Ἐχων ὄχημα τὴν τομὴν τὴν ἐκ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Βαλεριανός, τὸ νήπιον, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Βαλεριανῷ τῷ μικρῷ Θεὸς μέγας, Ἐν οὐρανῷ δέδωκε πάμμεγα στέφος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**κνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς,
- » λαὸς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς και δυσ-
- » φημίας Θεοστυγοῦς ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ
- » εδειμαίτωσε, θυμὸς θηριώδης, ἐ πῦρ βρόμεον
- » ἀλλ' ἀντηγοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ
- » συνόντες ἐψαλλον· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πα-
- » τέρων και ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ξύλου γευσάμενος ὁ πρῶτος ἐν βροτοῖς, φθορᾷ παρώκησε· ῥίψιν γὰρ ζωῆς ἀτιμοτάτην κατακρηθεῖς, ὄλω τῷ γένει σωματοφθόρος τις, ὡς λύμη τῆς νόσου μετέδωκεν· ἀλλ' εὐρηκότες γηγενεῖς ἀνάκλησιν, Σταυροῦ τὸ ξύλον κράζομεν· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων και ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εἴλυσε πρόσταγμα Θεοῦ παρακοή, και ξύλον ἠνεγκε θάνατον βροτοῖς, τὸ μὴ εὐκαιρῶς μεταληφθέν· ἐν ἀσφαλείᾳ τῆς ἐριτίμου δέ, ἐντεῦθεν ζωῆς τὸ ξύλον εἶργετο, ὃ νυκτιλόχου δυσθανοῦς ἠνέωξεν, εὐγνωμοσύνη κράζοντος· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων και ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ράβδου προσπτύσσεται τὸ ἄκρον Ἰωσήφ, ὁ γεννησόμενα, βλέπων Ἰσραὴλ, τῆς βασιλείας τὸ κραταῖον, ὅπως συνέξει ὁ ὑπερένδοξος Σταυρὸς προδηλῶν· οὗτος γὰρ τοῖς βασιλευσιν, τροπαιοῦχον καύχημα, και φῶς τοῖς πιστευοῦσιν· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων και ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ἐκνοον πρόσταγμα.

ᾠδὴ η. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**ὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσαριθμοί,
- » δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν
- » συγκαταβάντα Λόγον, και τὸ πῦρ εἰς δρό-
- » σον μεταποιήσαντα· και ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶ-
- » σι ζῶν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς
- » αἰῶνας.

Υψομένη ξύλου, ῥαντισθέντος ἐν αἵματι, τῷ σαρκωθέντος Λόγου Θεοῦ, ὑμνεῖτε αἱ τῶν οὐρανῶν Δυνάμεις, βροτῶν τὴν ἀνάκλησιν ἐορτάζουσαι· Λαοὶ προσκυνεῖτε Χριστοῦ τὸν Σταυρὸν, δι' οὗ τῷ κόσμῳ ἀνάσασις εἰς τὸς αἰῶνας.

Γηγενεῖς παλάμαις, οἰκονόμοι τῆς χάριτος, Σταυρὸν οὗ ἔστη Χριστὸς ὁ Θεός, ὑψοῦτε ἱεροπρεπῶς και λόγην, Θεοῦ Λόγου σῶμα ἀντιτορήσασαν· Ἰδέτωσαν ἔθνη πάντα τὸ σωτήριον, τοῦ Θεοῦ δοξαζόντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐ τῇ θείᾳ ψήφῳ, προκρηθέντες ἀγαλλεσθε, Χριστιανῶν πιστοὶ Βασιλεῖς· καυχᾶσθε τῷ τροπαιοφόρῳ ὄπλῳ, λαχόντες θεόθεν, Σταυρὸν τὸν τίμιον· ἐν τούτῳ γὰρ φύλα πολέμων, θράσος ἐπιζητοῦντα, σκεδάννυνται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Εὐλογεῖτε Παῖδες.

ᾠδὴ θ.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Μ**υσικὸς εἶ Θεοτόκε, Παράδεισος, ἀγεωρ-
- » γήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ
- » τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργη-
- » ται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑψομένου, προσκυ-
- » νοῦντες αὐτόν, σὲ μεγαλύνομεν.

Αγαλλέσθω τὰ δρυμοῦ, ξύλα σύμπαντα, ἀγιασθείσης τῆς φύσεως αὐτῶν, ὑφ' οὗ περὶ ἐξ ἀρχῆς, ἐφυτεύθη Χριστοῦ, ταυθέντος ἐν ξύλῳ· δι' οὗ νῦν ὑψομένου, προσκυνοῦμεν αὐτόν και μεγαλύνομεν.

Ιερὸν ἠγέρθη κέρας θεόφροσι, τῆς κεφαλῆς τῶν ἀπάντων ὁ Σταυρός, ἐν ᾧ αἵμαρτων νοουμένων, συνθλῶνται τὰ κέρατα πάντα· δι' οὗ νῦν ὑψομένου, προσκυνοῦμεν αὐτόν και μεγαλύνομεν.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Ο**' δια βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσ-
- » γεγόμενος θάνατος, δια Σταυροῦ κα-
- » τήρηται σήμερον· τῆς γὰρ προμήτορος ἡ
- » παγγενῆς κατάρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ
- » τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος· ἦν πᾶσαι αἱ Δυνά-
- » μεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Μὴ τὴν πικρίαν τὴν τοῦ ξύλου, εἴσασ ἀναιρέσιμον Κύριε, δια Σταυροῦ τελείως ἐξήλειψας· ὅθεν και ξύλον ἔλυσε ποτέ, πικρίαν ὑδάτων Μερόῦς, προτυποῦν τοῦ Σταυροῦ τὴν ἐνέργειαν· ἦν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Αδιαλείπτως βαπτομένους, τῷ ζόφῳ τῆς ἀπάτορος Κυρίου, δια Σταυροῦ ἀνύψιας

σήμερον· ὡς γὰρ τῆ πλάνῃ ἄγαν ἀκρατῶς, ἢ φύσις προκατηνέχθη, παγκλήρως ἡμᾶς πάλιν ἀνῶρθωσε, τὸ φῶς τὸ τοῦ Σταυροῦ σου· ὃν οἱ πιστοὶ μεγαλύνουмен.

Γνα τὸν τύπον ἀποδείξης, τῷ κόσμῳ προσκυνούμενον Κύριε, τὸν τοῦ Σταυροῦ ἐν πᾶσιν ὡς ἔνδοξον, ἐν οὐρανῷ ἐμόρφωσας, φωτὶ ἀπλέτῳ ἠγλαϊσμένον, Βασιλεῖ πανοπλίαν ἀήττητον· ἦν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Καταβασία. Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε.

Καὶ Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου.

Ἐξαποστειλάριον,

Ἦχος β΄. Τῶν μαθητῶν ὁρώντων σε.

Λέγεται δις.

Σταυρὸς, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης· Σταυρὸς, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας· Σταυρὸς, Βασιλέων τὸ κραταίωμα· Σταυρὸς, πιστῶν τὸ στήριγμα· Σταυρὸς, Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα.

Ἔτερον, ὃ λέγεται ἅπαξ. Γυναῖκες ἀκητίσθητε.

Σταυρὸς ὑψοῦται σήμερον, καὶ κόσμος ἀγιαζέται· ὁ γὰρ Πατρὶ συνεδρεύων, καὶ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, ἐν τούτῳ χεῖρας ἀπλώσας, τὸν κόσμον ὅλον εἰλκυσας, πρὸς σὴν Χριστὴ ἐπίγνωσιν· τοὺς οὖν εἰς σὲ πεπαιθότας, θείας ἀξίωσον δόξης.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, ἰστώμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος πλ. δ΄.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τὸ ζωηφόρον φυτὸν, ὁ Σταυρὸς ὁ πανάγιος, εἰς ὕψος αἰρόμενος, ἐμφανίζεται σήμερον· δοξολογοῦσι πάντα τὰ πέρατα· ἐκδειματοῦντα δαίμονες ἅπαντες· ὡς οἶον δῶρημα, τοῖς βροτοῖς κεχαρίσται! δι' οὗ Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος. Δίς.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς βότρυς πλήρη ζωῆς, ὁ βαστάσας τὸν ὕψιστον, ἀπὸ γῆς ὑψούμενος, Σταυρὸς ὁρᾶται σήμερον· δι' οὗ πρὸς Θεὸν πάντες εἰλκυσθημεν, καὶ κατεπόθη εἰς τέλος θάνατος. Ὡ ξύλον ἄχραντον! ὑφ' οὗ ἀπολαύομεν τῆς ἐν Ἐδέμ, ἀθανάτου βρώσεως, Χριστὸν δοξάζοντες.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! εὖρος καὶ μῆκος Σταυροῦ, οὐρανοῦ ἰσοστάσιον, ὅτι θεία χάριτι, ἀγιαζεῖ τὰ σύμπαντα· ἐν τούτῳ ἔθνη βάρβαρα ἠττηνται· ἐν τούτῳ σκῆπτρα ἀνάκτων ἠδρασταί. Ὡ θείας κλίμακος! δι' ἧς

ἀνατρέχομεν εἰς οὐρανοὺς, ὑψοῦντες ἐν ἄσμασι, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτὸν ἐκ πόθου, καὶ λαμβάνουσιν ἰάματα ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ πάσης μαλακίας. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα τῆ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ· φόβῳ διὰ τὴν ἀμαρτίαν, ὡς ἀνάξιοι ὄντες· χαρᾷ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος αὐτῆς, ἀρχόμεθα ψάλλειν τὸ Ἄσματικόν. Ὁ δὲ Ἱερεὺς, λαβὼν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ δίσκῳ, μετὰ καὶ κλάδων βασιλικῶν, ἐξέρχεται τοῦ Ἱεροῦ· καὶ προπορευομένων τῶν Ἐξαπτερύγων καὶ λαμπάδων καὶ θυμιατῶν, φέρει αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ· ὅπου, πληρουμένου τοῦ Ἀσματικοῦ, ἐκφωνεῖ· **Σοφία, Ὁρθοί.** καὶ τίθησι τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ προευτρεπισθέντος Τετραποδίου, καὶ θυμιατῶν σταυροειδῶς, ψάλλων τὸ, **Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου,** ἅπαξ, ὡσαύτως καὶ οἱ δύο Χοροὶ ἀνά μίαν. Εἶθ' οὕτω, βαλὼν μετανοίας τρεῖς, ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ τύχη, καὶ λαβὼν ἀνά χεῖρας τὸν τίμιον Σταυρὸν μετὰ βασιλικῶν κλάδων, ἵσταται ἔμπροσθεν τοῦ Τετραποδίου· καὶ βλέπων πρὸς Ἀνατολὰς λέγει εἰς ἐπήκοον πάντων.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου· δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς πρώτης Ἐκατοντάδος τῆ, **Κύριε ἐλέησον,** σφραγίζοντος τῆ Ἱερέως ἐν ταῖς ἐνάρξεσι μετὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ τρεῖς.

Εἶτα κλίνει τὴν κεφαλὴν, ὅσον σπιθαμὴν ἀπέχει τῆς γῆς, καὶ κατὰ μικρὸν ἀνίσταται, ἄχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς Ἐκατοντάδος.

Εἶτα στραφεῖς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ βλέπων πρὸς Βορρᾶν, λέγει.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθόδοξων Χριστιανῶν.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς δευτέρας Ἐκατοντάδος· καὶ ποιεῖ ὁ Ἱερεὺς τὴν δευτέραν ὕψωσιν, ὡς προγέγραπται. Εἶθ' οὕτω, στραφεῖς πρὸς Ἀνατολὰς τοῦ Τετραποδίου, καὶ βλέπων ἐπὶ Δυσμαῖς, λέγει.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν

(δεινος), και πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν Ἀδελφότητος.

Και ἀρχόμεθα τῆς τρίτης Ἑκατοντάδος. Πληρωθείσης δὲ και ταύτης, στρέφεται ὁ Ἱερεὺς ἐπὶ τὸ Βόρειον μέρος, και βλέπων πρὸς Νότον, λέγει·

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ πάσης ψυχῆς Χριστιανῶν ὀρθοδόξων, ὑγείας, και σωτηρίας, και ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν.

Και γίνεται ἡ τετάρτη ὑψωσις. Και αὖθις στρέφεται ἔμπροσθεν τοῦ Τετραποδίου· και βλέπων κατὰ Ἀνατολὰς, λέγει·

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ πάντων τῶν διακονούντων και διακονησάντων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Μονῇ (ἡ Ἐκκλησία) ταύτῃ, ὑγείας, σωτηρίας, και ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν.

Και ἀρχόμεθα τῆς πέμπτης Ἑκατοντάδος. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς ὑψοῖ τὸν Σταυρὸν, ψάλλων τὸ, Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ, και εὐλογῶν δι' αὐτοῦ σταυροειδῶς τὸν λαόν. Εἶτα, θέμενος τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ Τετραποδίου, ψάλλει, Τὸν Σταυρὸν σε προσκυνῶμεν Δέσποτα, ἅπαξ, και οἱ Χόροι ὁμοίως ἀνά μιαν· και προσκυνεῖ εὐθὺς τὸν τίμιον Σταυρὸν, και ἐφεξῆς πάντες. Ὅπῃ δὲ παρευρίσκειται Ἀρχιερεὺς, αὐτὸς ὑψοῖ τὸν Σταυρὸν. Ἐν ὅσῳ δὲ γίνεται ἡ προσκύνησις, ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε Πιστοὶ, τὸ ζωοποιὸν ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, ἐκθεσίως χειράς ἐκτείνας, ὑψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὐς πρὶν ὁ ἐχθρὸς, δι' ἡδονῆς συλήσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε. Δεῦτε Πιστοὶ ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ ἠξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντριβεῖν τὰς κέρας. Δεῦτε πάσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τὸν Σταυρὸν τῷ Κυρίου ὑμνοῖς τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρὲ τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ τελεία λύτρωσις. Ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ δυνάμει, Ἰσραηλίτην λαὸν κραταιῶς ὑποτάττοντες. Σὲ νῦν μετὰ φόβου Χριστιανοὶ ἀσπαζόμενοι, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέοντα Θεὸν δοξάζομεν λέγοντες· Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ σταυρωθείς, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς και φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε λαοὶ, τὸ παραδόξον θαῦμα καθορῶντες, τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν προσκυνήσωμεν· ὅτι ξύλον ἐν Παραδείσῳ θάνατον ἐβλάστησε· τὸ δὲ, τὴν ζωὴν ἐξήνθησεν, ἀναμάρτη-

τον ἔχον προσηλωμένον τὸν Κύριον, ἐξ οὗ πάντα τὰ ἔθνη, ἀφθαρσίαν τρυγῶντες κραυγάζομεν· Ὁ διὰ Σταυροῦ θάνατον καταργήσας, και ἡμᾶς ἐλευθερώσας, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ἦ φωνὴ τῶν Προφητῶν σου, Ἡσαΐου και Δαυὶδ, ἐπληρώθη ὁ Θεὸς, ἡ λέγουσα· Ἡξουσι πάντα τὰ ἔθνη Κύριε, και προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου· ἰδοὺ γὰρ ὁ λαὸς, ὃς τῆς σῆς ἀγαθῆ χάριτος πεπλήρωται, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Ἱερουσαλήμ. Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας ὑπὲρ ἡμῶν, και τῇ ἀναστάσει σου ζωοποιῶν, φύλαξον και σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων ἀνιστάμενον, τοῦ ἐν αὐτῷ παγέντος Χριστοῦ, πιστοῦται τὴν ἀνάστασιν· και ἀνυψούμενον χερσὶν ἱεραῖς, τὴν αὐτοῦ πρὸς οὐρανούς καταγγέλλει ἀνύψωσιν, δι' ἧς τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως, εἰς οὐρανούς πολιτεύεται· διὸ εὐχαρίστως βοήσωμεν Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ, και δι' αὐτοῦ συνυψώσας ἡμᾶς, τῆς οὐρανόθεν χάριτος ἀξίωσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ αὐτός.

Ο τετραπέρατος κόσμος σήμερον ἀγιάζεται, τοῦ τετραμεροῦς ὑψουμένου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, και τὸ κέρας τῶν πιστῶν, συνυψοῦται Βασιλέων ἡμῶν, ἐν αὐτῷ τῶν δυσμενῶν συντριβόντων τὰ κέρατα. Μέγας εἶ Κύριε, και θαυμαστὸς ἐν τοῖς ἔργοις σου! δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Τῶν Προφητῶν αἱ φωναὶ, τὸ ξύλον τὸ ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἡλευθερώθη κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ· ἡ κτίσις σήμερον, ὑψουμένου τούτου, συνυψοῖ τὴν φωνήν, τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλοῦσιον ἔλεος. Ἀλλ' ὁ μόνος ἐν ἐλέει ἀμέτρητος Δέσποτα, ἰλασμός γενοῦ ἡμῖν, και σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, και νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἦ φωνὴ τῆ Προφήτου σου Μωϋσέως ὁ Θεὸς, πεπλήρωται ἡ λέγουσα· Ὁψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψῆται, και κόσμος ἐκ πλάνης ἡλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις ἐγκαινιζέται, και τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις Δαυϊτικοῖς ὑμνον σοι προσφέροντα, και λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεὸς, Σταυρὸν και τὴν Ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθὲ και φιλόανθρωπε. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Και Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄. Ἦχος α΄.

Στίχ. α΄. Ὁ Θεός μου πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπές με;

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. β΄. Μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. γ΄. Ὁ Θεός μου κενράζομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσακούσῃ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. δ΄. Σὺ δὲ ἐν Ἀγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραὴλ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β΄. Ἦχος β΄.

Στίχ. α΄. Ἴνα τί ὁ Θεός ἀπώσω εἰς τέλος;

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ σαρκὶ σαυρωθεῖς, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλουῖα.

Στίχ. β΄. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ.

Στίχ. γ΄. Ὅρος Σιών τοῦτο, ὃ κατεσκήνωσας ἐν αὐτῷ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ.

Στίχ. δ΄. Ὁ δὲ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων. Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ΄. Ἦχος α΄.

Στίχ. α΄. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. β΄. Κύριος ἐν Σιών μέγας καὶ ὑψηλός ἐστι. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. γ΄. Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ ὀνόματί σου τῷ μεγάλῳ.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Εἰσοδικόν.

Υψῆτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιός ἐστι.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ σαρκὶ στραυρωθεῖς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουῖα.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου, Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος βαρῦς.

Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Ὁ Ἀπόστολος, Πρὸς Κορινθίους α΄.

Ἀδελφοί, ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος α΄.

Μνήσθητι τῆς Συναγωγῆς σου.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἐποίησαν.

Κοινωνικόν.

Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου Κύριε.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἰστέον, ὅτι, ἢ ἂν ἡμέρα τύχη ἢ σεβασμιος αὕτη Ἑορτῇ, εἴτε Σαββάτῳ, εἴτε Κυριακῇ, τυρόν, ἢ ὠόν, ἢ ἰχθύν οὐκ ἐσθίωμεν, εἰ μὴ μόνον ἔλαιον καὶ οἶνον, εὐχαριστοῦντες Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Τῆ ΙΕ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς τρία, καὶ τοῦ Ἀγίου τρία.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἢ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφάνισται, ἢ φθορὰ καὶ κατήρηται, καὶ κατεπόθη, τῆ θανάτου ἢ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια. Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, δι' οὗ ἐλύθη τῆς ἀρᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαρᾶς σημεῖον, ὁ καταράσσων ἐχθρούς, ἐν τῇ σῇ ὑψώσει πανσεβασμιε· ἡμῶν ἢ βοήθεια, Βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια· ὁ τυπούμενος, καὶ δεινῶν ἐκλυτθόμενος· ῥάβδος ἢ τῆς δυναμείως, ὑφ' ἧς ποιμαίνομεθα· ὅπλον

εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὃ περιέπουσιν Ἄγγελοι· Χριστοῦ θεία δόξα, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὀδηγός, τῶν ἀσθενήτων ἰατρός, ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ὁ ἀνυψώσας ἡμᾶς, εἰς φθορὰν πεσόντας, Σταυρὲ τίμιε· δι' οὗ διαλέλυται, ἡ φθορὰ καὶ ἐξήθησεν, ἡ ἀφθαρσία, καὶ βροτοὶ ἐθεώθημεν, καὶ διάβολος, παντελῶς καταβληταί. Σήμερον ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορῶντές σε, Ἀρχιερέων ὑψοῦμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν, ἀρνούμενοι πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος α΄. Τῶν οὐραίνων.

Τὸν ἀλιτήριον Μάρτυς κατεπολέμησας, τῇ παναγκίμῳ πίστει, τοῦ Σωτῆρος θεόφρον, βασιάνους ὑπομείνας· ὅθεν σοφὲ, τοὺς βαρβάρους ἐπέστρεψας, πρὸς τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην καὶ ποιητὴν, καὶ δοξαζοῦσιν αὐτὸν εὐσεβῶς.

Τὰ ἀκροθίνια Μάρτυς ἐκ τῶν βαρβάρων Χριστῷ, δόξαν προσάξας ὠφθης, ἀθλητὰ θεογόρε, θανῶν ὑπὲρ Τριαδος· ὅθεν σαφῶς, καὶ τὸ στέφος ἀπέληφας, καὶ ὡς φωστήρ διαλάμπεις θεοπρεπῶς, ἐν τῷ κόσμῳ ἀξιάγαστε.

Τὴν εὐσεβῆ πανοπλίαν ἀμφιασάμενος, πρὸς πόλεμον ἐδείχθης, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως, Νικῆτα ἀθλοφόρε, ὡς περ ποτέ, Γεδεῶν ὁ παγκράτιστος, τῶν ἀλλοφύλων τὰ στίφη καταβαλῶν, ῥωμαλέῳ παρρήσιᾳ σου.

Δόξα,

Ἦχος πλ. β΄. Θεοφάνους.

Φωστήρα τῶν Μαρτύρων σε ἐγνωμεν, Νικῆτα τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὰ· σὺ γὰρ τοῦ ἐπιγῆς ἀξιώματος, τὴν δόξαν καταλείψας, καὶ πατρικὴν ἀθεΐαν βδελυξάμενος, τοὺς θεοὺς αὐτῶν συνέτριψας, καὶ νικητικῶς τοὺς βαρβάρους κατήσχυνας, ὑπὲρ Χριστοῦ τὸ μαρτύριον τῆς ὁμολογίας ἐκπληρώσας· καὶ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ γέγονας, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπῶν τὸν εὐεργέτην τοῦ παντός, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Τῶν Προφητῶν αἱ φωναί, τὸ ἔϋλον τὸ ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἡλευθερώθη κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ· ἡ δὲ κτίσις σήμερον, ὑψομένου τούτου συνυψοῖ τὴν φωνὴν, τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτημένη πλουσίον ἔλεος. Ἄλλ' ὁ μόνος ἐν ἐλέει ἀμέτρητος, Δέσποτα, ἰλασμός γενοῦ ἡμῖν, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔσοδος. Προκείμενον, Ἦχος βαρῦς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξοδῷ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β΄. Ὀλην ἀποθέμενοι.

Σταυρὸς ἀνυψούμενος, τοῦ ἐν αὐτῷ ὑψωθέντος, τὸ πάθος τὸ ἄχραντον, ἀνυμνεῖν προτρέπεται κτίσιν ἅπασαν· ἐν αὐτῷ κτείνας γὰρ, τὸν ἡμᾶς κτείναντα, νεκρωθέντας ἀνεζώωσε, καὶ κατεκάλλυνε, καὶ εἰς οὐρανοὺς πολιτεῦσθαι, ἤξιώσεν ὡς εὐσπλαγχνος, δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος· ὅθεν γεγηθότες, ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ μεγαλύνωμεν, ἄκραν συγκατάβασιν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Μωσῆς προετύπου σε, χεῖρας ἐκτείνας εἰς ὕψος, καὶ κατατροπούμενος, Ἀμαλήκ τὸν τύραννον, Σταυρὲ τίμιε, τῶν πιστῶν καύχημα, Ἀθλητῶν στήριγμα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων τῶν Ὁσίων διάσωμα· διό σε ἀνυψούμενον, βλέπουσα ἡ κτίσις εὐφραίνεται, καὶ πανηγυρίζει, δοξαζοῦσα Χριστὸν τὸν διὰ σοῦ τὰ διεσῶτα συνάψαντα, ἄκρα ἀγαθότητι.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ὃν περιέπουσι τάξεις, Ἄγγέλων γηθόμενοι, σήμερον ὑψούμενος θείῳ νεύματι, ἀνυψοῖς ἅπαντας, τοὺς κλοπῆ βρῦσεως, ἀπωσθέντας, καὶ εἰς θάνατον, καταλισθήσαντας· ὅθεν σε καρδίᾳ καὶ χεῖλεσι, πιστῶς περιπτυσσόμενοι, τὸν ἀγιασμὸν ἀρνούμεθα, Ὑψοῦτε βοῶντες, Χριστὸν τὸν υπεράγαθον Θεόν, καὶ τὸ αὐτοῦ προσκυνήσατε, θείον ὑποπόδιον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς νίκης ἐπώνυμος ἀνεδείχθης, Μάρτυς Νικῆτα πανσεβάσμιε, ἐν σταδίῳ κηρύξας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων αὐτὸν ὁμολογήσας· διό μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ τῶν φιλοχρίστων ἀνάκτων, καὶ πάντων τῶν τὴν μνήμην σου τελούντων πιστῶς, τὸν μόνον φιλάνθρωπον, λυτρωθῆναι πάσης ὀργῆς.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Η φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωϋσέως ὁ Θεός, πεπλήρωται ἡ λέγουσα· Ὁψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάτης ἡλειθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνά-

στασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλεται, ἐν κυβάλοις Δαυϊτικοῖς ὕμνον σοι προσφέροντα, καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, σταυρὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν· δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπε. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου,

Ἦχος δ΄. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παραδείσων ἠνέφξας Σωτῆρ, τῷ πίστει προσελθόντισι Δησῆ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε. Δέξαι ὡς περ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγαίζοντας· Ἡμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Απλώσας ἐν Σταυρῷ, τὰς παλάμας Οἰκτίρμον, τὰ ἔθνη τὰ μακρὰν, ἀπὸ σοῦ γεγονότα, συνήγαγες δοξάζειν σε, τὴν πολλὴν ἀγαθότητα· ἀλλ' ἐπίβλεψον, ἐπὶ τὴν σὴν κληροχίαν, καὶ κατάβαλε, τοὺς καθ' ἡμῶν πολεμίους, Σταυρῷ τῷ τιμίῳ σου.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Νίκης σε μέλπω τὸν φερώνυμον πρόμον.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θ αλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Νεκρώσας τὸ τῆς σαρκός μου φρόνημα, τὸν νοῦν καταύγασον, φωτιστικῇ λαμπρότητι τὴν σὴν, ἀνυμῆσαι πανήγυριν, ὡς νικητῆς πανάριστος, καθικετεῦων ὦ Νικῆτα Χριστόν.

Ιὸν τὸν ἐκ τῶν παθῶν γενόμενον, ἀποτιθέμενος, τοὺς αἰκισμοὺς ὑπέμεινας στερρόως, καὶ χιτῶνα τὸν ἐντιμον, μαρτυρικῶς ἐνδέδυσαι, ἐκ σῶν αἱμάτων ὑφαινόμενον.

Καινὴν τε καὶ θαιμασίαν ἔδειξας, ὁδὸν ἀθλήσεως, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ ξύλῳ προσπαγείς· ἀπαρχὴ γὰρ γεγένησαι, τῆς τῶν Μαρτύρων Δέσποτα, ἐμολογίας καὶ στερρότητος.

Θεοτοκίον.

Η πύλη τῆς πρὸς ἡμᾶς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, ἀνατολὴν καὶ ἥλιον καὶ φῶς, μυστικῶς σε καλούμενον, ὑπερφυῶς ἐξήστραψε, διπλοῦν τῇ φύσει τὸν φιλάνθρωπον.

ᾠδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Στερρότητι τῆς ψυχῆς, τὰς τῶν τυράννων ἀπειλάς ἔφερες, Μάρτυς Χριστοῦ ἔνδοξε, θεία δυναστεία ῥωννίμενος.

Σαρκός σου τὸν σκορπισμὸν, καὶ τῶν μελῶν τὴν ἐκκοπὴν ἠνεγκας, Μάρτυς Χριστοῦ πανεύφημε· τὴν δὲ σὴν ψυχὴν συνεκρότησας.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ὁ τῶν Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ σύλλογος, μνήμην τὴν σὴν σήμερον, ἐπιτελουμένην θεώμενος.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν, τῆς παρθενίας καὶ σεπτὸν σκῆνωμα, τὰ χαλεπὰ τραύματα, τῆς ἐμῆς καρδίας θεράπευσον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• **Χ**ριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγή, καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῶν πόνων μακάριε, κατατρυφῶν τῆς σαρκός, τὴν θείαν καὶ ἄπονον, ἐν Παραδείσῳ τρυφήν, ἀξίως ἀπείληφας, στέφος ἀθανασίας, ἐκ Θεοῦ δεδεγμένος· ὅθεν καὶ τῶν θανάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς πόθῳ καταφεύγῃσι, Μάρτυς τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἡ πίστις· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

ᾠδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ενδοξόμοτος Κυρίου τῇ θεωρίᾳ, καὶ ταῖς αὐτοῦ λαμπρότησιν, ἐντρυφῶν ὁ Μάρτυς, πάσχων οὐκ ἠσθάνετο, καὶ χαίρων ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Λελυτρωμένος τῷ αἵματι τοῦ Δεσπότου, ὁ ἀθλητῆς Νικήτας, τὸ ἴδιον αἷμα, χαίρων προσκομίζει Χριστῷ· δι' ὃν ἀναιρούμενος, Δόξα σοι Θεέ μου, ἐκραύγαζεν.

Πεπυρσευμένος τῷ ἔρωτι τοῦ Σωτῆρος, εἰδωλικὴν ὁ Μάρτυς, κατεπάτησε φλόγα, πᾶσάν τε δαιμόνων ἰσχύν, καὶ κράζει τῷ κτίσαντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ωραϊσμένος ποικίλη φωτοχυσία, ὁ οὐρανὸς ὁ ἔμψυχος, σοῦ τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων Χριστέ, Παρθένος ἢ ἄχραντος, νῦν ὡς Θεοτόκος δοξάζεται.

Ὡδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Τίς δύναται λαλεῖν, σὺ Νικητὰ τὰ ἔπαθλα, πανεύφημε τοὺς στεφάνους, οὓς δωρεῖται Χριστὸς σοι, ὑπὲρ αὐτοῦ ἀθλήσαντι;

Οὐ Μάρτυρες ἐν γῆ, τοὺς ἀγῶνας ἀνύσαντες, οὐράνιον ἐν ὑψίστοις, παρὰ σοῦ ζωοδότα, τὴν ἀντίδοσιν ἔλαβον.

Νῦν λάμπεις ὡς φωστὴρ, ὦ Νικητὰ πανεύφημε, φῶς δευτέρον χρηματίσας, τῷ φωτὶ τῷ μεγάλῳ, ἐνδόξως παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, ὑπὸ χρόνον γενόμενον, ἐγέννησας Θεομητορ, τοῖς ἐν σκότει τοῦ βίου, καὶ κόσμον κατεφώτισας.

Ὡδὴ ς'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Ε'θέλγθης, ταῖς καλλογαῖς τοῦ Κτίσαντος Ἐνδοξε, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἐμφάσεις, δεδεγμένος μάκαρ ἀνεπτερώθης, καὶ θανάτου, καταφρονῶν αὐτῷ προσεχώρησας.

Ρεόντων, λογιστικῷ χρησάμενος σώφρονι, τὰ μὴ κενούμενα Μάρτυς, προτιμήσας, σώμα σου ταῖς βασάνοις, ὦ Νικητὰ, μετ' εὐφροσύνης χαίρων παρέδωκας.

Θεοτοκίον.

Ως μῆλον, ἐν τῷ δρυμῷ σὲ μόνην εὐράμενος, καὶ καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὦ Θεομητορ, ὁ νυμφίος, ὁ νοητὸς ἐν σοὶ κατεσκήνωσε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἷματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῆς πλάνης τεμῶν, τὸ κράτος τῆ ἐνστάσει σου, καὶ νίκης λαβῶν, τὸ στέφος τῆ ἀθλήσει σθ, τοῖς Ἀγγέλοις ἐνδοξε, συναγάλλη Νικητὰ φερώνυμε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Γνώσιν ἐνθεῖς τῆ ψυχῇ μου, καθαρόν μου τὴν φρένα, καὶ τῶν σῶν ἐντολῶν ἐργάτην Σωτὴρ ἀνάδειξον, ἵνα ἰσχύσω καταπαλαῖσαι τὰς ποικίλας τῶν παθῶν μου ἐπαναστάσεις, νικητικὸν ἀφθαρσίας βραβεῖόν τε δέξασθαι, πρεσβεύαις τοῦ σοῦ γενναίου ἀθλοφόρου Νικητὰ, φιλάνθρωπε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἡμᾶς ἐν τῇ μνήμῃ αὐ-

τοῦ συνεκαλέσατο, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἁθλησις τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Νικητὰ.

Στίχοι.

Φλέγη Νικητὰ, καὶ γίνη νικηφόρος,
Ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, πυρφόρος νικηφόρος.

Πέμπτη καὶ δεκάτη καμίνῳ βλήθῃ Νικητὰς.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν βαρβάρων, τῶν καλουμένων Γόθων, πέραν τοῦ Ἰστροῦ· οὐ μὴν ἐκοινωνε τοῖς βαρβάροις, ἀλλὰ τῶν εὐσεβούντων ἦν, ὡς καὶ γένει καὶ περιουσίᾳ προέχων. Οὗτος συλληφθεὶς ὑπὸ Ἀθηναρχίου Ἀρχοντος τοῦ ἔθνους διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ αἰκισθεὶς σφόδρα, διὰ πυρὸς τελειοῦται.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιλοθέου Πρεσβυτέρου, τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ζήσας ὁ Φιλόθεος ὡς Θεῷ φίλος,
Ζωὴν ἄληκτον εὔρε σὺν Θεοῦ φίλοις.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ χωρίου, Μύρμηκος καλουμένου, Σέματος Ὀφικίου, τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος κατάλληλον τὴν κλησιν ἔχων· Θεοφίλης γὰρ ἐλέγετο. Γάμψ δὲ προσομιλήσας, καὶ παίδων πατὴρ γεγονώς, τῆς Ἱερωσύνης καταξιούται· καὶ ἔκτοτε νηστεύων, καὶ ταῖς προσευχαῖς προσκαρτερῶν, θαυμάτων μεγίστων αὐτουργὸς γέγονεν, ἀπόροις πεινῶσιν ἄρτον παρέσχε, καὶ ποτάμιον ὕδωρ εἰς οἶνον μετέβαλε, καὶ λίθον μεγίστου λόγῳ μετέθηκε, καὶ μετὰ ἐνιαυτὸν τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ, μετατιθεμένου ἐν ἑτέρῳ τόπῳ, τὰς χεῖρας ὡσεὶ ζῶν ἐκτείνας, καὶ τῶν ὤμων δραξαίμενος τῶν δύο ἱερέων, τῶν βουλομένων αὐτὸν μεταθῆναι, ἀνέστη, καὶ τρεῖς βᾶσεις βηματίσας, κατετίθη ἐν ᾧ τόπῳ κεῖται· ὃς καὶ βλύζει πηγὴν αἵνναον μύρου, θαυμαστὴν τινα καὶ ἐξαισίον καὶ ξένην τῆς πολιτείας αὐτοῦ παρέχων ἀπόδειξιν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου τοῦ ἀπὸ μίμων.

Στίχ. Βάπτισμα παίξαι προτραπείς, παίζεις πλάνην.

Ῥύπτῃ δὲ Πορφύριε, καὶ τέμνη ξίφει.

Ος, ὑπὸ Ἰουλιανοῦ κελευσθεὶς, τῶν γενεθλίων αὐτοῦ τελομένων, διασῦραι καὶ καταπαῖξαι τὰ Χριστιανῶν, ἐν τῷ μέλλειν αὐτὸν εἰς ὕδωρ καταδύναι καὶ βαπτίζεσθαι, ἐξεβόησε· Βαπτίζεται Πορφύριος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ἀναδύς, καὶ ἀναδυσάμενος ἱμάτια λευκά, καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ὀμολογήσας, καὶ παρρησιασάμενος, ξίφει τὴν κεφαλὴν τέμνεται.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ εὔρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου Ἐπισκόπου Μελιτινῆς.

Στίχ. Τιμῶντες ἡμεῖς εὔρεσιν σοῦ λειψάνου,
Εὔροιμεν Ἀκάκιε τῶν κακῶν λύσιν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαξιμὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Χριστὸν θεωρῶν σοὶ προτείνοντα στέφος,
 Τὴν σὴν προτείνεις Μάξιμε ξίφει κάραν.
 Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, αἱ Ἅγιοι δύο κόραι ξίφει
 τελειοῦνται.

Στίχ. Γνώμην ἔχουσαι καὶ προθυμίαν μίαν,
 Κόραι δύο κλίνουσιν αὐχένας ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ εὕρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ
 Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου.

Στίχ. Εὐρημα κοινὸν ὁ Στέφανος τῇ κτίσει,
 Θεοῦ μεγίστου πρωταγωνιστῆς μέγας.

Ταῖς τῶν σῶν Μαρτύρων εὐχαῖς, Χριστέ ὁ
 Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νῦν ἀπροσίτῳ, τῇ λαμπηδόνι καταυγαζόμε-
 νος, Μάρτυς τοὺς ὑμνοῦντας νῦν τὴν σὴν
 ἑορτὴν, τῷ φωτί σου κταλάμπρυνον, Εὐλογη-
 μένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Υπερηγάσθη, σοῦ τὴν ἀνδρείαν τὰ στρατεύ-
 ματα, μάκαρ, τῶν Ἀγγέλων βλέποντα
 καρτερῶς, ἐναθλοῦντά σε, καὶ λέγοντα· Εὐλο-
 γημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τῆς ἀνω, χοροστασίας ὁ ἀσώματος,
 Χαῖρε Θεοτόκε πάναγνε Γαβριήλ, ἀγαλ-
 λόμενος κραυγάζει σοὶ· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυ-
 ναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

ᾠδὴ η'. Χειρας ἐκπετάσας.

Ολόκληρον θῦμα καὶ δεκτὸν, σαυτὸν προσ-
 ἤγαγες, Μάρτυς ἀήττητε, καὶ ὀλοκάρπω-
 μα γέγονας, εὐωδίας τῷ Δεσπότη σου, τῷ σταυ-
 ρωθέντι δι' ἡμᾶς, μετ' εὐφροσύνης βρωῶν· Εὐλο-
 γεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νομίμως ὡς θεῖος ἀριστεύς, ἐχθροῦ ταῖς φά-
 λαγγας καταστρεψάμενος, ἀξίως εἴληψας
 στέφανον, τὸν τῆς νίκης τὸν ἀμάραντον, ἐκ
 ζωηφόρου δεξιᾶς, ἣ νῦν παρέστηκας ἀναμέλ-
 πων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ποθήσας ἀσχέτως τὸν Χριστὸν, τῷ τούτου
 αἵματι, τὸ σὸν κατέμιξας, καὶ συντεμνό-
 μενος μάλιστα, καὶ ποικίλως ἀναιρούμενος· ὧ
 περ καὶ νῦν ὡς μιμητῆς, συμβασιλεύεις βρωῶν·
 Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ρύπον τὸν τῆς φύσεως ἡμῶν, Χριστὸν κυήτα-
 σα, τὸν μόνον ἄχραντον, σαφῶς ἀπέπλυνας
 ἄχραντε, Θεοτόκε παναμώμητε· καὶ Χερουβὶμ
 καὶ Σεραφὶμ, γέγονας ὑπερθεν, τῶν βρωόντων·
 Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**ειρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χά-
 » σματα, ἐν λαϊκῷ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δυ-

» ναμιν ἔσβησαν, ἀρσὴν περιζωσάμενοι οἱ εὐ-
 » σεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐ-
 » λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον·
 ᾠδὴ θ'. Ἁ ἴθος ἀχειρότμητος.

Ολον ἐμαυτὸν σοὶ προσφέρω, Θεομακάριστε
 Νικῆτα, ἵνα σε πλουτήσω προσάτην, πρὸς
 τὸν Δεσπότην σῶζειν δυναμένον, ἐκ πάσης πε-
 ριστάσεως, καὶ σωτηρίας θείας πρόξενον.

Μάρτυς ἀληθῶς χρηματίσας, τῆς ἀληθείας
 Ἀθλοφόρε, τῇ ἐνυποστάτῳ καὶ σεπτῇ,
 νῦν ἀληθεία χαίρων παρίστασαι, τὰ τῶν ἀγῶ-
 νων ἔπαθλα, σὺν παρρησίᾳ κομισάμενος.

Ορμῷ γαληνῷ προσωμίσηθης, ἀναπαυσάμε-
 νος τῶν πόνων· καὶ σεφανφόρος χορεύεις,
 ἐν Παραδείσῳ μετὰ Μαρτύρων Χριστοῦ· διό σε
 νῦν Πανόλβιε, πάντες ἀξίως σὲ δοξάζομεν.

Νέμοις μοι τὴν ἀφθονον χάριν, τὴν τῶν ἐπαι-
 νων σοὶ τοῖς λόγοις, πλέξαντι προθύμως
 στεφάνους, ρυόμενός με τῆς ἀμαρτίας μου, καὶ
 τῶν δεινῶν μου πράξεων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις
 Παμμακάριστε. Θεοτοκίον.

Νόμων τῶν τῆς φύσεως δίχα, τὸν Νομοδότην
 ἀποτίκτεϊς, σάρκα γεγονότα ἀτρέπτως, δι'
 εὐσπλαγχνίαν ἀνεξιχνίαστον, εὐλογημένη Ἀ-
 χραντε, δυσὶ οὐσίαις γνωριζόμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
 » σθ Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χρι-
 » στός συναψας ταῖς διεστώσας φύσεις· διὰ ἐ-
 » παγαλλόμενοι σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Μάρτυρος.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθόμεν.

Ος ἐτροπώσω πάνσοφε, τοῦ Σταυροῦ τῇ
 δυνάμει, βαρβαρικὴν θρασύτητα, καὶ
 τυράννων μανίαν, στήσον γενναῖε Νικῆτα, καὶ
 ἡμῶν ταῖς εὐχαῖς σου, τὰ τῆς σαρκὸς κινήμα-
 τα, καὶ παθῶν ταῖς ἐφόδους, ἀμαρτιῶν, λύσιν
 παρεχόμενος, ἀθλοφόρε, ὡς παρρησίαν ἄπλε-
 τον, πρὸς Θεὸν κεκτημένος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Σταυρός, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης·
 Σταυρός, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας·
 Σταυρός, Βασιλέων τὸ κραταίωμα· Σταυρός,
 Πιστῶν τὸ στήριγμα· Σταυρός, Ἀγγέλων ἡ δόξα,
 καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Σήμερον τοῦ Χριστοῦ, ὁ Σταυρὸς ἀνυψοῦται,
 τὸ ζωηφόρον ξύλον, ἐν ᾧ σαρκὶ ἐπάγη
 πάντας ἀνακαλούμενος.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν .

Χαίροις τὸ τῶν πιστῶν, φυλακτήριον Θεῖον, ἀπροσμάχητον τείχος, Σταυρὸς ὁ τοῦ Κυρίου, δι' οὗ ἀπὸ γῆς ἤρθημεν .

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν .

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις . Δόξα, Ἦχος πλ. β' .

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, τῇ τοῦ ἀθλοφόρου ἀγαλλεται ἀθλήσει· καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραϊζομένη, Χριστομάρτυς βοᾷ σοι· Θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστατάτα θερμότατε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου . Καὶ νῦν, ὁ αὐτός .

Σήμερον τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων ἀνιστάμενον, τοῦ ἐν αὐτῷ παγέντος Χριστοῦ πιστοῦται τὴν ἀνάστασιν· καὶ ἀνυψούμενον χερσὶν ἱεραῖς, τὴν αὐτοῦ πρὸς οὐρανούς, καταγγέλλει ἀνύψωσιν· δι' ἧς τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως, εἰς οὐρανούς πολιτεύεται· διὸ εὐχαρίστως βοήσωμεν· Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ, καὶ δι' αὐτοῦ συνανυψώσας ἡμᾶς, τῆς οὐρανόθεν χαρᾶς ἀξιώσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε .

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ Μακαρισμοὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀγίου .

Προκείμενον, Ἦχος βαρὺς .

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ .

Στίχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεός .

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Τιμόθεον .

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ .

Ζῆτει Ὀικτωρίῳ κς' .

Ἀλληλουῖα . Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει .

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον .

Ἐῖπεν ὁ Κύριος, Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων .

Κοινωνικόν . Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον .

ΤΗ ΙΣ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας .

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' . καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ' .

Ἦχος β' . Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν .

Ωφθη, ἡ τοῦ ξύλου πονηρὰ, γεῦσις ἐν Ἐδέμ τοῖς γενάρχαις, συμβᾶσα πάλαι δεινῶς,

θάνατον εἰσάξασα, παντὶ τῷ γένει βροτῶν· ἀλλὰ νῦν πρὸς αἰκήρατον, ζῶν καὶ ἀμείνω, λῆξιν ἀνεκλήθημεν, διὰ τοῦ Θεοῦ Σταυροῦ· ὃν περ ἀνυψοῦντες ὑμνοῦμεν, τὸν ἀνυψωθέντα ἐν τούτῳ, Κύριον, καὶ κόσμον συνυψώσαντα .

Ηῤας, τὸ πλανώμενον Σωτήρ, πρόβατον ἐπ' ὤμων καὶ τοῦτο, τῷ σῶ προσηῖξας Πατρί, διὰ τοῦ τιμίου σου, καὶ ζωηφόρου Σταυροῦ, καὶ Ἀγγέλοις ἠρίθμησας, ἐν Πνεύματι Θεῷ· ξύλον γὰρ ἀντέθηκας, ἀντὶ τοῦ ξύλου Χριστέ· ὃν νῦν ἀνυψοῦντες ἐν πίστει, σὲ τὸν ἐν αὐτῷ ὑψωθέντα, καὶ ἡμᾶς ὑψώσαντα δοξάζομεν .

Στώμεν, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, πράξῃσι κομῶντες ἐνθέοις· καὶ τὸν Κρανίου πιστοὶ, χῶρον ἐποπτεύσωμεν, καθαρωτάτῳ νοῖ· καὶ ὑψούμενον βλέψωμεν, βροτοὶ σὺν Ἀγγέλοις, ξύλον τὸ πανάγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Θεός, χεῖρας ἐκουσίως ἀπλώσας, εἴλκυσεν ἐζώγησε πάντας, καὶ πρὸς οὐρανούς ἡμᾶς ἀνύψωσεν .

Καὶ τῆς Ἁγίας γ' . Ἦχος δ' . Ὡς γενναῖον .

Παρθενίας ἐν κάλλεσι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἰμασι, τὴν ψυχὴν λαμπρύνασα, Μάρτυς ἐνδοξε, κατηγγυήθης τῷ κτίσαντι, τηροῦντί σε ἄφθορον, εἰς αἰῶνας ἀληθῶς, περὶ τοῦτον χορεύουσαν, σὺν στρατεύμασιν, Ἀρχαγγέλων, Ἀγγέλων, Ἀποστόλων, Προφητῶν τε καὶ Μαρτύρων, χοροστασίαις πανεύφημε .

Καὶ τροχαῖς ὁμιλήσασα, καὶ θηρσί προσπαλαίσασα, καὶ πυρὶ καὶ ὕδατι στομωθεῖσά σου, τὸν λογισμόν Θεῷ Πνεύματι, τοῦ σκότους τὸν ἄρχοντα, ταῖς τοῦ αἵματος ῥοαῖς, ἀνδρικῶς ἐναπέπνιξας, καὶ ἀνέδραμες, νοητοὺς πρὸς θαλάμους ὡσπερ προῖκα, τῷ νυμφίῳ σου Παρθένε, προσαγαγοῦσα τὴν ἄθλησιν .

Καὶ θανοῦσα αἰείζων, τῶν αἱμάτων τὴν πρόσχυσιν, εἰς Κυρίου αἵνεσιν Μάρτυς ἐβλύσας, τοὺς μὲν πιστοὺς καταρδεύσασα, καὶ γνώσει φωτίζουσα, τοὺς ἀπίστους δὲ ἐχθροὺς, ἐν αὐτοῖς ἀποπνίγουσα· ὅθεν τόμος σοι, ἐμπιστεύεται Θεῖος, ὃν φυλάττεις, καὶ κρατύνεις εἰς αἰῶνας, τῆς Ἐκκλησίας τὰ δόγματα .

Δόξα, Ἦχος πλ. β' . Ἀνατολίου .

Ηδηθησμένη ταῖς ἀρεταῖς, καὶ πεφωτισμένη τὸν λογισμόν, ἡ μύρα προχέουσα ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, ἡ ἐκ τῆς Ἐφᾶς ἀνατείλασα ὡς ἀστὴρ φαεινός, καὶ ἀθρόισμὸν ποιήσασα, διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως, τῶν Θεῶν Πατέρων, μὴ διαλίπης ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα πρὸς Κύριον, Εὐφημία πανένδοξε, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν .

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ο τετραπέρατος κόσμος, σήμερον ἀγιάζεται, τοῦ τετραμεροῦς ὑψουμένου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ τὸ κέρως τῶν πιζῶν συνυφοῦται Βασιλέων ἡμῶν, συντριβόντων ἐν αὐτῷ τῶν δυσμενῶν τὰ κέρατα. Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστός ἐν τοῖς ἔργοις σου· δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρά,

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Ραπίσματα ὑπήνεγκας, καὶ σταύρωσιν Μακρόθυμε, καὶ ὀνειδή, θέλων πάντας ἐκ χειρὸς, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καὶ πανοικτίρμων καὶ φιλόθρωπος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τιμῷ σου τὸν Σταυρὸν ἀγαθὲ, τῆς ἡλῆς καὶ τὴν λόγην Σωτῆρ, δι' ὧν πάντας, ἐλυτρώσω τῆς φθορᾶς, ὡς μόνος ζωοδότης, καὶ πάντων εὐεργέτης, μόνε φιλόθρωπε Σωτῆρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁδὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτῆρ μου ὑπεράγαθε, ἐρῶπίσθης, καὶ ὑβρίσθης λυτρωτά, καὶ ὄξος ἐποτίσθης, καὶ λόγην ἐκεντήθης, καὶ πάντα φέρεις ἀναμάρτητε.

Δόξα,

Ἦχος πλ. δ'. Βυζαντίου.

Πᾶσα γλῶσσα κινείσθω πρὸς εὐφημίαν, τῆς πανενδόξου Εὐφημίας· ἅπαν γένος, καὶ ἡλικία πᾶσα, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, τὴν Χριστοῦ Παρθενομάρτυρα, ἐγκωμίοις στεφανώσωμεν· νομίμως γὰρ ἀνδρισταμένη, καὶ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεος ἀπορρίψασα, δι' ἀθλητικῶν πόνων, τὸν τύραννον ἐχθρὸν καταβέβληκεν· οὐρανίῳ δὲ καὶ θείῳ σθένει κοσμηθεῖσα, αἰτεῖται τὸν νυμφίον καὶ Θεὸν, δωρήτασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ον περ παλαί Μωϋσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ, τὸν Ἀμαλὴκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδὸς, ὑποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρὸν σου, Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνῶντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σὲ τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνοῦντες δεόμεθα· Κύριε, σὺν τῷ Ἀηστῇ τῆς βασιλείας σου ἀξιώσον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας, Ἦχος δ'.

Η ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ· Σὲ νυμφίε μου ποθῶ, καὶ σὲ ζητοῦσα αἰθλῶ, καὶ συσταυροῦμαι, καὶ συνθάπτομαι τῷ βασιτισμῷ σου· καὶ πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί· καὶ θνήσκω ὑπὲρ σου, ἵνα καὶ ζήσω ἐν σοί· ἀλλ' ὡς θυσίαν ἄμωμον, προσδέ-

χου τὴν μετὰ πόθου τυθεῖσάν σοι. Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Σῶσον Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἀγίας, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, τὴν λαμπάδα σου φαιδρῶς εὐτρεπίσασα, ταῖς ἀρεταῖς διέλαμψας Πανεύφημε· ὅθεν εἰσεληλυθας, σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους, τὸ στέφος τῆς ἀθλήσεως, παρ' αὐτοῦ δεξαμένη· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός. Εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τῆς πιστοῦς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκης χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολέμιων τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἀγίας,

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο ἰδρωτές σου ἀγνή καὶ ὁ στέφανος, οἱ διαβόλου ἡσχυναν τὰ τρόπαια· Χριστὸν γὰρ τὸν νυμφίον σου, ἐκ καρδίας ποθοῦσα, οὐ μάλιστα οὐ θάνατον, δι' αὐτὸν ἐπτοήθης· ἀλλ' ἀνετέθης ὅλη τῷ Θεῷ, τῆς εὐσεβείας φοροῦσα τὸν στέφανον.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εν Παραδείσῳ με δεινῶς πεπτωκότα, τοῦ βροτοκτόνου τῇ πικρᾷ Συμβουλίᾳ, ἐν τῷ Κρανίῳ παλαί ἐξανέστησας Χριστέ, ξύλω ἰασάμενος, τὴν τῆ ξύλης κατάραν, κτείνας τὸν ἀπάτημε, θανατώσαντα ὄφιν, καὶ ἐδώρησω θείαν μοι ζωὴν. Δόξα τῇ θείᾳ Σταυρώσει σου Κύριε. Εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας ψάλλεται τὸ παρὸν Πεντηκοστάριον, Ἦχος δ'.

Πρὸς τὸ, Ἀνασταῖς ὁ Ἰησοῦς.

Εὐφημῶν σε τὴν σεμνήν, κόρην πανεύφημε Εὐφημία, δίδου μοι ἰσχύν, ἱκετεύουσα Χριστὸν τοῦ ἐλεῆσαί με.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἐγκωμιάζω τὴν πανεύφημον κόρην.

Ἄγευ τῶν Θεοτοκίων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ελκει πρὸς ὑμνωδίαν, τῶν ὑπερκοσμίων τὰ συστήματα, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, ἢ πανεύφημος Κόρη τοῖς θαύμασιν.

Γένος ὑπεριδοῦσα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ πλούτου περιφάνειαν, ἢ σεπτὴ Εὐφημία, ἀντὶ πάντων Χριστὸν ἐπεκτήσατο.

Κάλλος ἐπιθυμήσας, τῆς ὠραιότητός σου Πανεύφημε, ὁ Δεσπότης καρδίας, οὐρανίων θαλάμων ἠξίωσεν. Θεοτοκίον.

Αἴχραντε Θεοτόκε, ἢ σεσαρκωμένον τὸν αἰθιόνη, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα, ὑμνοῦμέν σε.

ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ωφθης ἐπὶ βήματος, ἀρρένωπὸν ψυχὴν φέρουσα, καὶ τὸν ἐχθρὸν, ἀνδρικοῖς ἐν ἄθλοις, ἐτροπώσω Πανεύφημε.

Μῶμος ἐν τῷ κάλλει σου, οὐδὲ ῥυτίς ψυχῆς πέφυκε· καὶ σὲ Χριστὸς, νύμφην ἀκηράτους, ἐν νυμφῶσι προσήκατο.

Ιᾶσαι πανεύφημε, τοὺς τῆς ἐμῆς ψυχῆς μώλωπας, Μάρτυς Χριστοῦ, θραῦσον σαῖς πρεσβείαις, τοῦ ἐχθροῦ τὰ σοφίσματα.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ σκέπην ἡμῶν, Χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Θεόνυμφε. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
» Σοὶ Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν αἱμάτων σου ρείθροις, Μάρτυς Χριστοῦ, ποντισμὸν ἀσεβείας διηνεκῶς, ἐργάζῃ πανεύφημε· ἐπομβρίαις δὲ χάριτος, λογικὰς ἀρουράς, ἀρδεύουσα πάνσεμνε, ἐν αὐταῖς αὐξάνεις, τὸν στάχυν τῆς πίσεως· ὅθεν παραδόξως, μετὰ θάνατον ὠφθης, νεφέλη πηγαίζουσα, τῆς ζωῆς τὸ μαρτύριον, Ἀθλοφόρε πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τῆς γῆς, κερυμμένον ἀνειλετο ἐν σπουδῇ, χαρᾶς τε ἐμπίπλησεν, οἰκθμένης τὰ πέρατα, καὶ τεμένη Δεσπίζει, ὑψοῦσθαι ἐν Πνεύματι, καὶ τὸ σκηπτρον κομίζει, ἐπὶ τὰ βασιλεία, ἢ σεπτὴ Ἑλένη, τῷ υἱῷ ἐκβῶσα· Ὑφάπλωσον Δέσποτα, τὰς σὰς χεῖρας καὶ πρόσδεξαι, τὸν δεικνύμενον

ἄπασιν, κράτος σου καὶ νίκας σοφῆ, καὶ τὰ ἔθνη διδάξον ἐν χάριτι, προσκυνεῖν τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ πάθη Χριστοῦ.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Αἰκλιδῶτον ἔσοπτρον, θείων ἐννοιῶν σαυτὴν καταστήσασα, ὡς φωστὴρ ἀριπρεπέστατος, ἀθλητῶν ἐν μέσῳ, Μάρτυς ἑλαμψας.

Ζοφερῶ οὐ προσήνεγκας, δαίμονι θυσίαν, Μάρτυς ἀήττητε· ζωηφόρον γὰρ ἠγάπησας, ὑπὲρ εὐσεβείας σπεῖσαι θάνατον.

Ως ἀνάληπτον φέρουσα, σὺν τοῖς ἀθλοφόροις σῶμα ἢ Ἄμεμπτος, ταῖς αἰκίαις ἀνεπαίσθητος, διετελεῖ θείας στοργῆς ἔρωτι.

Τληποθῆνσαι τὸ πρόσωπον, Μάρτυς ταῖς βολαῖς λαμπρῶς ἐφαιδρύνετο· ἀσραπῆ δὲ θείῳ Πνεύματος, τῶν ἐχθρῶν ἡμαῦρου τὴν διάνοιαν.

Θεοτοκίον.

Ιλάσμων ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ Θεὸς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ ρηρίζοντες βωμῆν σοι.

Ημέρας καὶ εἰρήνης ἀντίθετον, ἐπιγνῶσα, γέργειν ἐκ ἠξίωσας, τὸν φιλοπόλεμον δαίμονα.

Νομίσας σου ἐκλύειν τὸν ἔνθεον, Μάρτυς τόνον, γέλως ἀπεδείκνυτο, ταῖς μηχαναῖς ὁ παμπόνηρος.

Παράσχου φωτισμέν μοι Πανεύφημε, καὶ εἰρήνην, λύουσα πρεσβείαις σου, τὴν πολυτάραχον ἄγνοιαν.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε, σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκίησας.

ᾠδὴ ς΄. Χειρῶνά μοι παράσχου.

Ανδρείον ἐν θηλείᾳ τῇ σαρκί, τῆς ψυχῆς τὸ φρόνημα, φέρουσα Ἐνδοξε, τῶν ἐν ὕδασι θηρῶν κατεφρόνησας.

Νενίκησας τυράννων τὴν ἐφρὺν, ἀσινῆς ἐν ὕδασι, Μάρτυς ἀήττητε, σὺν θηρσὶν ὡς Ἰωνᾶς διαμείνασα.

Ερρύσατο θηρῶν διαφθορᾶς, ἐπακούσας Κύριος, σοῦ τῆς δεήσεως, ὡς ἐκ λαΐκου Δαυιὴλ, σὲ Πανεύφημε. Θεοτοκίον.

Ημόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κηύσασα, ρῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Χειρῶνά μοι παράσχου φωτεινὸν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε
» Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εν τῇ ἀθλήσει σου καλῶς ἠγωνίσω, καὶ μετὰ θάνατον ἡμᾶς ἀγιάζεις, ταῖς τῶν θανάτων βλύσει Πανεύφημε· ὅθεν σου τὴν κοίμησιν, τὴν ἀγίαν τιμῶμεν, πίστει παριστάμενοι, τῷ σεπτῷ σου λειψάνῳ, ἵνα ῥυσθῶμεν νόσων ψυχικῶν, καὶ τῶν θουμάτων τὴν χάριν ἀντλήσωμεν.
Ὁ Οἶκος.

Τῆς Πανευφήμης ὁ ναός, Παράδεισος ἐδείχθη, ἐν μέσῳ κεκτημένος, φυτὸν ἀθανασίας, τὸ σῶμα ταύτης τὸ σεπτόν. Τούτου οἱ τρυγῶντες καρπούς τοὺς εὐθαλεῖς, συντόμως ἀγιάζονται ὀρῶντες δὲ θουμάζουσιν, ὅτι πῶς τὸ νεκρὸν σῶμα, ὡσπερ ζῶν, ἀναβλυσταίνει τὰ αἵματα, μυρίζοντα πάντας. Διὸ μετὰ σπουδῆς δεῦτε πάντες σὺν ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ· καὶ καθαρθέντες μολυσμοῦ παντός, περιπτυσθώμεθα τοῦτο, καὶ τῶν θουμάτων τὴν χάριν ἀντλήσωμεν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας.

Στίχοι.

Ἐπερ Θεοῦ κτανθεῖσαν ἄρκτου ταῖς μυλαῖς,
Εὐφημίαις σε χρὴ στέφειν Εὐφημία.

Τῇ ἐκκαιδεκάτῃ Εὐφημίαν ἔκτανεν ἄρκος.

Αὕτη ὑπῆρχε κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κατασχεθεῖσα, καὶ πυρὶ καὶ τροχοῖς προσπαλαίσασα, ἔτι δὲ καὶ μηχαναῖς ἐτέρων κολάσεων, βάρᾳ τε λέουσι προτεθεῖσα, καὶ ἐκ πάντων Χριστοῦ, χάριτι διαμείνασα ἀλώβητος, ἐν αὐτῷ τῷ θεάτρῳ τὴν ψυχὴν παρέδωκε τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μελιτινῆς.

Στίχ. Μελιτινή, τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,

Αἷμα προσῆγεν ὡς γλυκὺ Χριστῷ μέλι.

Αὕτη τὴν ἐκ Μαρκιανουπόλεως τῆς Θράκης, ἐπὶ βασιλείῳ Ἀντωνίνου, καὶ ἡγεμόνος Ἀντιόχου, καὶ πολλὰ ὑποστάσα δεινά, καὶ ἐνεργήσασα πλεῖστα σημεῖα, (τὰ γὰρ εἶδωλα διὰ προσευχῆς κατίνεγκεν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸν Ἀπέλλωνα, καὶ Ἡρακλῆα ὑφ' ἐν συνέτριψε) καὶ πολλοὺς τῷ Χριστῷ προσαγαγεῖσα, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἢ ἀποτμηθῆ, τῇ συζύγῳ τοῦ ἡγεμόνος παραδοθεῖσα, ἐπὶ τῷ κατηχηθῆναι παρ' αὐτῆς, ταύτην Χριστιανὴν πεποιήκε. Μετὰ δὲ τὸ ἐκτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν, τοῦ τιμίου σώματος αὐτῆς, ἀτάφου κειμένου, Ἀκακίος τις Μακεδῶν, διερχόμενος πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἤτήσατο τὸ λείψανον· ὁ δὲ ἡγεμὼν, μηδὲν ὑποπτεύσας εἰς αὐτὸν, κατίνευσε. Λαβὼν σὺν εὐτῷ, καὶ βαλὼν ἐν γλωσσοκόμῳ, ἔσπευδε πρὸς τὴν πατρίδα· ἀρρώστια δὲ περιπεσὼν κατὰ θάλατταν, ἐξῆλθε τοῦ βίου. Τοῦ δὲ πλοίου ἀκρωτηριῶ τινὶ τῆς Ἀθήνῃσι προσωκείλαντος, ἐν τούτῳ τὸ ἅγιον σῶμα τῆς Μάρτυρος κατετέθη, καὶ πλησίον ταύτης ὁ φιλομάρτυς Ἀκακίος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐπερ ἔννοϊαν ἔφυ, τὰ τῶν θείων Μαρτύρων ἀνδραγαθήματα· ὁ Κτίστης γὰρ τῶν ὄλων, τὴν κτίσιν ὑποτάττει, τοῖς ἐν ἀθλοῖς κραυγαῖσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Φληναφούντα ἐμφράττει, ἡ αἰοιδίμος Κόρη τυράννων στόματα, τερθρείαις παρανόμοις, ἐν πνεύματι Ἁγίῳ, θεικῶς ἀντιμέλπουσα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ τριάς τῶν Ὁσίων, τοὺς ἐκκαύσαντας πάλαι φλέγει τὴν κείμιον· νυνὶ δὲ ἡ Θεόφρων, Τριάδα ἀνυμνοῦσα, ὑπηρετάς ἐζώγησε, τὸν τῶν Πατέρων Θεὸν, ὑμνοῦντας εἰς αἰῶνας.

Μυστικῶς ὁ νυμφίος, πρὸς τὴν πάναγνον νύμφην, ἐν τῇ καμίνῳ μολῶν, τοῦ Πνεύματος τῆ δρόσω, Πατρός τῆ εὐδοκία, διεσώσατο ψάλλουσαν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
Θεοτοκίον.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατῴκησας τῷ κόσμῳ, ἦν προστατὴν ἀνέδειξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Ο λβιωτάτῃ ἐν γυναιξὶ τοῦ Ἐψίστου, ἀντιφέρνης ἔχουσα τὴν χάριν, ἔψαλλες ὑμνοῦσα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νενευρωμένη τὸν λογισμὸν τοῦ νυμφίου, τῷ αὐτῷ ἔρωτι τὸ σῶμα, δέδωκας θανάτῳ, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατὰ τῆς πλάνης ὡσπερ θηρὸς ὀπλισθεῖσα, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἡ Μάρτυς, ἤρατο βραβεῖα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ὑψοφθόρον μόρον εἴλου, εὐθαρσῶς δὲ, τοῦ θηρὸς τῷ δήγματι ἀγήρω, Ἄμεμπτε ἠλλάξω, ζῶν ἐν τοῖς αἰῶνας.
Θεοτοκίον.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένου, μὴ παρίδης Παρθένε ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντάς σε Κόρη εἰς αἰῶνας.
Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι,
» **Τ**στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ
» ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Σὲ τὴν ἀπειρογάμον.

Ρύσις ζῶντος αἵματος, τεκμήριον τῆς ἀκηράτου, σοὶ δεδωρημένης ἄνωθεν, ζωῆς Μάρτυς πανεύφημε· τῶν γὰρ ἰαμάτων, θησαυρὸς ἀδιάλειπτος, τοῖς ἐν πίστει ἀρυσμένοις ἀναδέδειξαι.

Ἡ ψατό σου θάνατος, Θεόφρον φύσεως τῷ νόμῳ· τὴν δὲ ζωηφόρον νέκρωσιν, ἀπα-

Θῶς ἀμφιέννυσαι, ἢ ὡς ψυχικόν σου σῶμα θεί-
σα τὸ πάναγον, ζῆς ἀφθάρτως, καὶ μαρτυρεῖ
σου τὰ αἰμόρρυτα.

Νόμοις τῆς ἀθλήσεως, σεφθεῖσα Μάρτυς χρι-
στοκήρυξ, τόμον εὐσεβῶς πεπίστευσαι,
Εὐφημία δογματῶν σεπτῶν· ὃν ἐκ χειρῶν Συ-
νοδικῶν, στήλη κατέχουσα, ὡσπερ ζῶσα, ὀρθο-
δοξίας ἐπιδείκνυσαι.

Θεοτοκίον.

Νύμφη ἀπειρόγαμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐω-
δίας, σὲ ὡς ἀληθῆ καὶ ἄμωμον, καὶ αὐτὴ
νεφέλην φωτός, τὴν εἰσδεξαμένην τὸν οὐράνιον
ὄμβρον ἐν τῇ γηδί, Παρθενομήτορ μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Σ**ὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑ-
- » ψίστου, σὲ τὴν ὑπὲρ νῆν κηύσασαν, δια-
- » λόγου τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλότεραν τῶν
- » ἀχράντων Δυναμῶν, ἀσιγήτοις δοξολογίαις
- » μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν.

Τῆς πανευφήμου Μάρτυρος Εὐφημίας, τὴν μνή-
μην συνελθόντες ἀνευφημοῦμεν· αὕτη γὰρ
τὸν ὄρον ὀρθοδοξίας, ἐκ τῶν Πατέρων εἴληφε, καὶ
τοῦτον διατηροῦσα, τοὺς ὀρθοδόξους λαμπρύνει.

Τοῦ Σταυροῦ, ὅμοιον.

Σταυρός, τοῦ κόσμου πέφυκε σωτηρία. Σταυ-
ρός, Ἀγίων πάντων ἡ βακτηρία. Σταυρός,
Βασιλέων τὸ στερέωμα. Σταυρός, πιστῶν ὀχύ-
ρωμα. Σταυρός, ἀνθρώπων ἡ ῥῶσις. Σταυρός,
δαιμόνων ἡ πτώσις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Ἀγίας,

Ἦχος γ΄.

Αθλητικὴν πανήγυριν πιστοῖ, θεοφρόνως τε-
λουμένην θεώμενοι, τῷ θαυμαστῷ ἐν βου-
λαῖς Θεῷ ἡμῶν, εὐχαριστήριον ὕμνον μελωδή-
σωμεν· τὸ γὰρ ἀόρατον κράτος, τῆς ἐναντίας
δυναμῆς, ἐν γυναικείᾳ φύσει κατηγωνίσαστο,
τὴν θείαν ἑαυτοῦ δύναμιν, ἐν ἀσθενείᾳ τελειώ-
σας τῆς Καλλιμάρτυρος. Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις,
σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Δίς.

Ὁ αὐτός.

Αληθείας κρατῆρα, ἐξ οἰκείων αἱμάτων ἀ-
θλητικῶν, ἡ πανεύφημος Μάρτυς Χριστοῦ
κερσαμένη, καὶ τοῦτον ἀεννάως τῇ Ἐκκλησίᾳ
προτιθεμένη, ἐν αὐτῇ τοὺς τῆς εὐσεβείας τροφι-
μοὺς, σοφίας φωνῆ, προτρέπεται λέγῃσα· Ἀρύ-
σασθε πόμα, τῆς ἀναστάσεως μαρτύριον, παθῶν
καθαρτήριον, εὐσεβῶν δὲ ψυχῶν φυλακτήριον,
τῷ Σωτῆρι κράζοντες· Ὁ ποτίσας ἡμᾶς χει-

μάρρουν τῆς τρυφῆς τοῦ πνεύματος, σῶσον ταῖς
ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Οὐ τῷ αἵματι Χριστοῦ ταῖς ψυχὰς σφραγι-
σθέντες, εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως, αἶμα
ἄγιον, ἐκ μαρτυρικῆς πηγῆς ἀναβλύζον ἡμῖν,
μετ' εὐφροσύνης πνευματικῆς προφητικῶς ἀντλή-
σωμεν, τῶν ζωηρόντων παθημάτων τοῦ Σωτῆ-
ρος, καὶ τῆς αἰδίου δόξης μορφωτικόν· διὸ αὐτῷ
βοήσωμεν· Ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν τοῖς Ἀγίοις σθ
Κύριε, ταῖς τῆς πανευφήμου σθ Ἀθληφόρου πρεσ-
βείαις, σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ παρθε-
νος καὶ ἀθληφόρος καὶ Μάρτυς, περιβε-
βλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποι-
κιμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς
ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγαλλιά-
σει, τὴν λαμπάδα κατέχουσα. Εἰς ὀσμήν μύρθ
σου ἔδραμον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς
σῆς ἀγάπης ἐγώ· μὴ χωρίσης με νυμφίε ἐπου-
ράνιε. Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις κατάπεμψον ἡμῖν,
παντοδύναμε Σωτῆρ τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Σήμερον τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ἐκ τῶν τῆς γῆς
αἰδύτων ἀνιστάμενον, τοῦ ἐν αὐτῷ παγέν-
τος Χριστοῦ, πιστοῦται τὴν ἀνάστασιν· καὶ
ἀνυψούμενον χερσὶν ἱεραῖς, τὴν αὐτοῦ πρὸς οὐ-
ρανούς καταγγέλει ἀνύψωσιν· δι' ἧς τὸ ἡμέ-
τερον φύραμα, ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως,
εἰς οὐρανούς πολιτεύεται· διὸ εὐχαρίστως βοή-
σωμεν· Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ, καὶ δι' αὐ-
τοῦ συνανυψώσας ἡμᾶς, τῆς οὐρανόου χαρᾶς
ἀξίωσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἀποστίχου Στιχηρὰ.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Οὐ ἔβησαν, οἱ πόδες Χριστοῦ, τὸν τόπον προσ-
κυνήσωμεν, ἀνυψοῦντες, τὸν τρισόλιον
Σταυρόν, ἐν ᾧ κατεκένωθη, τὸ αἶμα τοῦ Δεσπό-
του, τὸ βλύσαν κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Νεκρώσαντες τὰ πάθη σαρκὸς, καὶ πνεύμα-
τος θεόφρονες, ἐπειχθῶμεν, ὑψωθῆναι ἀπὸ
γῆς, οὐράνιον πρὸς λῆξιν, Σταυρῷ τῇ ἀνυψώσει,
συσταυρωθέντες τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ζωηρόντος ἐκ θείας πλευρᾶς, πηγῆ σαφῶς
ἐξέβλυσε, τοῦ Σωτῆρος, καταρδεύουσα ψυ-
χὰς, τῶν πίστει προσκυνούντων, τὸ θεῖον πάθος
τούτου, καὶ τὰν Σταυρόν καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Δόξα, Ἦχος α'. Βυζαντίου.

Σήμερον χοροὶ Πατέρων Πανεύφημε, συναθροισθέντες διὰ Χριστὸν, τὸν τόμον σοι προσάγουσι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· ὃν περιλαβοῦσα ἐν ταῖς τιμίαις σου χερσὶ, φυλάττεις μέχρι τέλους· ὅθεν καὶ βροτῶν χοραστασίαι συνελθόντες, τὴν σὴν ἀθλήσιν γεραίρομεν, βοῶντες εὐσεβῶς· Χαίροις πανεύφημε, ἢ τὴν ὀρθόδοξον καὶ πατροπαραδότου πίστιν, ἀτρωτον φυλάξασα· χαίροις, ἢ πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυτίμου.

Σήμερον ὡς ἀληθῶς, ἢ ἀγιόφθογγος ῥῆσις τῆ Δαυὶδ πέρας εἴληφεν· ἰδοὺ γὰρ ἐμφανῶς, τὸ τῶν ἀχράντων ποδῶν σου προσκυνοῦμεν ὑποπόδιον· καὶ ἐν τῇ τῶν πτερυγῶν σου ἐλπίζοντες σκιαῶ, πανοικτίρμον βοῶμέν σοι· Σημειώδη τῷ ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, καὶ ἀνύψωσον τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρας, τῇ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου ἀνυψώσει, Χριστέ πολυέλεε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικῶ, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἀγίας.

Πρόκειμενον.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Γαλάτας.

Ἀδελφοὶ σὴνεργοῦντες.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠρώτησέ τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν.

Ζῆτει τῇ β'. τῆς δ'. Ἑβδομάδος τοῦ Λουκᾶ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

oo

Τῆ ΙΖ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Σοφίας, καὶ τῶν τριῶν συγατέρων αὐτῆς, Πίστεως, Ἀγάπης, καὶ Ἐλπίδος.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἦ δώκας σημειώσιν.

Σήμερον ἐξέλαμψε, φωτεινῆς ὡσπερ ἥλιος, ὁ Σταυρός σου ὁ τίμιος, Χριστέ στηριζόμενος, ἐν Κρανίου τόπῳ, τῷ δεδοξασμένῳ· καὶ ἀνυψούμενος Σωτῆρ, ἐπὶ τὸ ὄρος σου τὸ πανάγιον, δηλοῖ ἐμφαντικώτατα, ὡς δι' αὐτοῦ παν-

τοδύναμε, τὴν ἡμῶν φύσιν ἔψωσας, οὐρανοῖς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀνήγγειλαν σήμερον, οἱ οὐρανοὶ ἀκατάληπτε, τοῖς ἀνθρώποις τὴν δόξαν σου· φαιδρῶς ἐξαστράψας γὰρ, τοῦ Σταυροῦ ὁ τύπος, φέγγει ἀπροσίτῳ, τὴν μανιώδη καὶ σκληραίν, τῶν θεοκτόνων γνώμην διήλεγξε· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρὸς ὁ πανάγιος, τὸ ἀκατάλυτον τρόπαιον ἀπὸ γῆς φανερούμενον, σήμερον προέρχεται, ὡσπερ κεκρυμμένος, θεσσαυρὸς πλετιζῶν, τὴν οἰκουμένην ταῖς αὐγαῖς, τῆς παγκοσμίου αὐτῆ χρηστότητος· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ τῶν Ἀγίων, ὅμοια.

Παρθένοι νεάνιδες, φύσεως νόμῳ συνδούμεναι, καὶ σαφῶς κρατυνόμεναι, ἀγάπη τοῦ κτίσαντος, τὸν δεσμόν τῆς πλάνης, διέλυσαν πίσει, καὶ τὸν ἀνίσχυρον ἐχθρὸν, ἀνδρειωθεῖσαι, ποσὶ συνέτριψαν, καὶ νίκης διαδήματι, φωτεινῶς ἐκοσμήθησαν, καὶ νυμφῶνα κατώκησαν, νοητὸν ἀγαλλόμεναι.

Πίστις ἢ πανεύφημος, καὶ ἢ Ἀγάπη ἢ ἔνδοξος, καὶ Ἐλπίς ἢ θεόσοφος, ἀρετῶν ἐπώνυμοι, τῶν φαεινοτάτων, ἀναδεδειγμένοι, ἀθλητικῶς τὸν πονηρὸν, καταβαλῆσαι, τὸν τὴν Προμήτορα, δολίως ἀπατήσαντα, τοῦ Παραδείσου τὴν οἴκησιν, θεωθεῖσαι ἀπέλαβον, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύουσαι.

Πυρὸς κατεφρόνησαν, καὶ πολυτρόπων κολάσεων, καὶ θανάτου αἰ πάνσεμνοί· νυμφίσι τὸ κάλλος γὰρ, τοῦ ὠραιοτάτου, πίσει ἐκζητοῦσαι, διὰ ποικίλων αἰκισμῶν, ὠραιωθεῖσαι, τούτῳ συνήφθησαν, Σοφίας τὰ βλαστήματα, Πίστις Ἐλπίς καὶ Ἀγάπη τε· δι' αὐτῶν ἡμᾶς Κύριε, τῶν δεινῶν ἐλευθέρωσον.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Τῶν Προφητῶν αἰ φωναί, τὸ Ξύλον τὸ ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἡλευθερώθη κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ· ἢ δὲ κτίσις σήμερον, ὑψουμένου τούτου, συνυψοῖ τὴν φωνήν, τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλούσιον ἔλεος. Ἀλλ' ὁ μόνος ἐν ἔλεει ἀμέτρητος Δέσποτα, ἰλασμός γενοῦ ἡμῖν, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῶ.

Ξύλον τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὀρῶντες, **Ξ**μεγαλωσύνην δῶμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, **Ξ**σαρκὶ δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Λύθουσιν τῶν δυσχερῶν, καὶ κτήσιν τῶν ἀρίστων, ὕψούμενος βραβεύει, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, Σταυρὸς Χριστοῦ ὁ ἅγιος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Οτε τὸν Ἀμαλήκ, Μωσῆς κατετροπέτο, Χριστοῦ προγράφων πάθος, Σταυρὸν προδιετύπου, δαιμόνων ἀμυντήριον.

Δόξα, καὶ νῦν, ὅμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις.

Ἀπολυτίκιον. Σῶσον Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Εν σοὶ τρισμακάριστε, καὶ ζωοδότα Σταυρέ, λαοὶ εὐωχούμενοι, πανηγυρίζουσι νῦν, αὐλῶν σὺν τάγμασι· τάξεις Ἀρχιερέων, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦσι· πλήθη τῶν Μοναζόντων, εὐλαβῶς προσκυνοῦσι. Χριστὸν δὲ τὸν σταυρωθέντα πάντες δοξάζομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ο Σταυρὸς σου Κύριε, ὡς φῶς ἐκλάμπων, καὶ πιστοὺς, καταφαιδρύνει τοὺς ψάλλοντας· Σταυρὸς ὑπάρχει τοῦ κόσμου τὸ καύχημα.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων· οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῆς Σοφίης ἀρίδηλα καὶ ἀγλαὰ τέκνα λιγαίνω.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Τῆς ὑπερκοσμίου σε Χριστέ, καὶ τῆς ἀφράστου σοφίας τὴν ἔλλαμψιν, δώρησαι μοι Δέσποτα, τὰς εὐπρεπεῖς καὶ εὐκλεεῖς σε Μάρτυρας, ὅπως ἀνυμνήσω, τὰ τῆς Σοφίας βλαστήματα.

Η προσηγορία σου σαφῶς, τῇ πολιτείᾳ θεόφρον κεκόσμηται· πᾶσαν γὰρ διήνυσας, σὲ τὴν ζῶν, τῷ τῆς σοφίας ἔρωτι, ἔνδοξε Σοφία, σοφίας λάμψασα χάρισι.

Σοῦ ὁ παμμακάριστος καρπὸς, τῆς ὑπερθέου σοφίας τρισσότητι, ἐγκαλλωπιζόμενος, ἀθλητικῶς ὑπὲρ ἐκείνης ἔλαμψε, πάνσοφε Σοφία, σοφίας θείας ἐπώνυμε.

Σῶμα καὶ ψυχὴν δι' ἀρετῆς, ἐκκαθαρθεῖσαι παρθένοι νεανίδες, τρεῖς σοὶ προσηνέχθησαν, μαρτυρικῶς τῷ νοητῷ νυμφίῳ, Χριστῆ, Πίστις σὺν Ἐλπίδι, καὶ ἡ Ἀγάπη ἡ ἔνδοξος.

Θεοτοκίον.

Ολὴν τὴν μορφήν μου προσλαβὼν, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ πρὶν ἐννοούμενος, ὄλὴν ἀνεκαίνισεν, ἐν σῆ γαστρὶ θεοπρεπῶς σκηνώσας Ἀγνή· ὅθεν Θεοτόκον, πιστοὶ σε πάντες δοξάζομεν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Φωνῆς σου ἀκήσασαι Χριστέ, καλῆντος πρὸς ἀθάνατον, καὶ ἀπαθῆ ζῶν ἠκολούθησαν, στεφανηφόροι παρθένοι Μάρτυρες, τῆ βοᾶν σοὶ Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀχράντου σε δόξης Φιλάνθρωπε.

Ισχὺν ἐδωρήσατο Χριστὸς, ἐστῶσαις πρὸ τῆ βήματος, μαρτυρικοῦ ὑμῖν ὡς ὑπέσχετο, καὶ θεοπνεύστου σοφίας ἐπλησε, καὶ λαμπραῖς ἀνεδείξε, νικηφόρος Μάρτυρας, παρθενίας λαμπέσας τῇ χάριτι.

Ημβλύνατε νῦν τὸν δυσμενῆ, Παρθένοι τὸν μεγαλαυχον, καὶ τὴν αὐτοῦ ὄφρυν κατεβαλστε, μεγαλοφρόνως ἀγωνισαῖμεναι, καὶ τὸν πρὶν καυχώμενον, ἐξαλείφειν θάλασσαν, ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων ἐπνίξατε.

Σοφίας τῆς ἄνωθεν Χριστοῦ, πλησίως ἐμφορούμεναι, τῆς ἐκλεκτῆς Σοφίας καὶ ἐμφρονος, αἱ θυγατέρες αἱ τρεῖς κατήσχυναν, τυραννούντων φρύαγμα, καὶ μανίαν ἄσχετον, ῥητορεύουσαι θεῖα διδάγματα.

Θεοτοκίον.

Αγίων τὸν Ἅγιον Χριστὸν, ἀγίως ἀπεκύησας, ἀγιωσύνης ἅγιον σκῆνωμα, τὸν ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενον, ᾧ βοῶμεν Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

- Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας
- τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν
- μορφωσάμενος, περιζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοὶ Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος,
- τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῶν Ἁγίων,

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰς ψυχὰς δεσμευθεῖσαι πόθῳ Χριστοῦ, τῶν φθαρτῶν καὶ προσκαιρῶν τὴν καλλονὴν, ἐν λήθῃ παρεδράμετε, ὡς τῆ Λόγου μαθήτριαι, ἀσκητικῶς τὸ πρῶτον, τὰ πάθη νεκρώσασαι, καὶ ἀλγεῖναῖς βασάνοις, στερρῶς ἐναθλήσασαι· ὅθεν ὁ Δεσπότης, τῆς διπλῆς μαρτυρίας, στεφανῆς ἐδωρήσατο, καὶ νυμφῶνος ἠξίωσε. Παμμακάριστοι Μάρτυρες, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ

Θεῶ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Εν Παραδείσῳ μετὰ τὸ πρὶν ξύλον ἐγύμνωσεν, οὐπὲρ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρει νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κόσμος ὅλος, ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὃν ὀρῶντες ὑψούμενον, Θεῶ ἐν πίστει λαοὶ, συμφῶνως ἀνακραζόμενοι· Πλήρης δόξης ὁ οἶκός σου.

Ῥδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Πρωθεῖσαι τῇ χάριτι, τῇ Σεῖα καλλίνικοι, Πίστις Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, τὰς τῶν τυράννων ἀπειλαῖς, ἀνδρείως κατήσχυαν, διὰ πυρὸς ὀλοκαυτούμεναι πάνσοφοι, καὶ τῷ νυμφίῳ Χριστῷ προσαγόμεναι.

Ἰσχυσαν τοῦ Σταυροῦ, τῇ πανοπλίᾳ φραξάμεναι, Πίστις Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, τὰς τῶν κολάσεων πληγαῖς, εὐτόνως αἱ Ἄγιοι, ὑπενεγκεῖν μέχρις αἱμάτων στερρότατα, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀντικαθιστάμεναι.

Δυναμίει καὶ πόθῳ τῆς Τριάδος ἐρρώσθησαν, Πίστις Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, αἱ τῆς Τριάδος τῆς σεπτῆς, παρθένοι ἰσάριθμοι, καὶ ἀλγεινῶν τὴν δριμυτάτην ἐπίτασιν, ὑπενεγκεῖν αἱ πάνσεμνοι ἰσχυσαν.

Ἡσχυναν καὶ Κόραι, τρυφεραι τοῦ ἀλάστορος, διὰ τοῦ ὄπλου τοῦ Σταυροῦ, τὴν ὑπερήφανον ὄφρυν, καὶ πρὸς γῆν κατέβαλον, περιφανῶς τὸν πρὶν ἀμέτρως καυχώμενον, τὴν οἰκθρὴν μὲν πᾶσαν καταλήψεσθαι.

Λαμπάδες τρισάριθμοι, σοφίας ἀστράπτουσαι, Πίστις Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, τοῖς τῆς Τριάδος φωτισμοῖς, σαφῶς λαμπρυνόμεναι, διαφανῶς τὰς Ἐκκλησίας φωτίζουνσι, πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν. Θεοτοκίον.

Αγίων Ἄγιοι, Θεοτόκε πανύμνητε, ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν, καὶ σωτηρία τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν, ὁ λυτρωτὴς καὶ ζωοδότης καὶ Κύριος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ῥδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Καρτερία τῶν φρενῶν, τὰς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ σοφίας τῆς ἐνθέου λαλοῦσαι μυστήρια, τὸν κρατοῦντα ἡσχυναν, αἱ τρεῖς Παρθένοι Θεοφόροι, πίστει καὶ φύσει συνδούμεναι.

Αγάλλεται ἡ Προμήτωρ, ὀρῶσα νικώμενον, τὸν δόλιον τὸν αὐτὴν ἐξ Ἐδέμ ἐξορίσαντα, γυναῖξί Θεόφροσιν, Ἐπίδι Πίστει καὶ Ἀγάπῃ, τοῖς τῆς Σοφίας γεννήμασι.

Γοβόλους τῆ τυράννου, θωπείας ἐξέφυγον, καὶ βασάνων τὰς πληγαῖς ἐκουσίως ὑπέμειναν, αἱ σεμναὶ Νεάνιδες, τῇ σῇ ἀγάπῃ τετρωμέναι, Χριστὲ καὶ Σεῖω σου ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Αγάλλονται ἑβραίων, αἱ Δυναμίεις ὀρῶσαι σε, εὐφραίνονται σὺν αὐτοῖς τῶν βροτῶν τὰ συζήματα· τῷ γὰρ τόκῳ ἦνωνται τῷ σῷ, Παρθένε Θεοτόκε, ἣν ἐπαξίως δοξάζομεν.

Ῥδὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Γηθόμεναι ταῖς σαῖς ἀχράντοις Δέσποτα, παλάμαις ἐναπέθεντο, τὰς ἐλπίδας, αἱ Νεάνιδες αἱ τρεῖς, καὶ τῆς Τριάδος τρισμακάριαι, τῷ ἀριθμῷ τετιμημέναι καὶ σεμνυνόμεναι.

Λαμπόμεναι τῆς παρθενίας κάλλεσι, Μαρτύρων διαδήμασιν, ἐκοσμήθησαν, καὶ στέφανον διπλοῦν, ἄνωθεν ἀξίως ἐκομίσαντο, παρὰ Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου καὶ πανοικτίρμονος.

Ανήχθησαν ἐν τῷ ναῷ σε Δέσποτα τῆ πάντων βασιλεύοντος, παρθενεύοντα κειμήλια σεπτὰ, σοῦ τῆς βασιλείας κοινωνήσοντα· σὺ γὰρ αὐτῶν, καὶ φῶς ὑπάρχεις καὶ ἀγαλλίαμα.

Θεοτοκίον.

Αγάλλονται ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, τῆ γένους οἱ προπάτορες, τὴν Ἐδέμ ἀπολαβόντες διὰ σοῦ, ἣν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν· σὺ γὰρ ἀγνή, καὶ πρὸ τῆ τοκῆ καὶ μετὰ γέννησιν.

Ὁ Εἶρμός.

• **Ε**κύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ρυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον, Ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικὸς.

Σοφίας τῆς σεμνῆς, ἱερώτατοι κλάδοι, ἡ Πίστις καὶ Ἐλπίς, καὶ Ἀγάπη δειχθεῖσαι, σοφίαν ἀπεμώραναν, τῶν Ἑλλήνων ἐν χάριτι· καὶ ἀθλήσασαι, καὶ νικηφόροι φανεῖσαι, στέφος ἀφθαρτον, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότη, Χριστοῦ ἀνεδήσαντο.

Ὁ Οἶκος.

Οτε εἰς πάντα τὰ πέρατα, τὸ ἀθέμιτον ἐξεληλύθε πρόσταγμα, θύειν εἰδώλοις καὶ σπένδεσθαι, καὶ βωμοὺς δαιμόνων, καὶ ναοὺς εὐτρεπίζεσθαι, πρὸς ἀνθρώπων ἀπώλειαν· τότε αἱ πανεύφημοι καὶ καλλιπάρθενοι, ὡς ἀστέρες ἐξέλαμψαν, ζόφον ἀθείας καὶ ἀγνωσίας ἐλαύνουσαι· καὶ φέγγος εὐσεβείας ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν ὑπανάπτουσαι, τρανῶς ἀνεβόων· Θεὸς μέγιστος ἐστὶν ὁ σταυρωθεὶς βουλήματι, καὶ ἀνασταῖς τριήμερος, ἐν ᾧ καὶ καυχώμεθα

ἔθεν καὶ ἐπαξίως, ἕξφος ἀφθαρτον παρὰ Χριστοῦ ἀνεδήσαντο.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ καλλινίκων Παρθένων Πίστειως, Ἐλπίδος, καὶ Ἀγάπης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σοφίας.

Στίχοι.

Τῆ πρὸς σέ πίστει Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη,
Αἱ τρεῖς, Τριάς, κλίνουσιν αὐχένας ξίφει.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ἀγάπην τάμον, Ἐλπίδα,
Πίστιν.

Αὐταὶ ὑπῆρχον ἐξ Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Ἀχθεῖσα οὖν ἡ Πίστις, ἐτῶν ὑπάρχουσα δώδεκα, καὶ ὁμολογήσασα τὸν Χριστόν, ραβδίζεται, καὶ τοὺς μασοὺς σιδήρῳ ἐκκόπτεται, ἐξ ὧν ἀντὶ αἵματος γάλα ἔρρῖνυσι· μετὰ ταῦτα εἰς ἐσχάραν πυρὸς ἐπιρρίπτεται· καὶ ἀφλεκτος μείνασα, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Ἐπειτα ἡ Ἐλπίς, ἐτῶν ὑπάρχουσα δέκα, βουνεύροις τύπτεται, καὶ εἰς πῦρ ἀπορρίπτεται· ἀναρτηθεῖσα ξίεται, εἰς λέβητα ἐμβάλλεται, καὶ παραδόξως ῥυθεῖσα καὶ αὐτῇ, τὸν διὰ ξίφους δέχεται θάνατον. Ἐἴτα ἡ Ἀγάπη, χρόνων οὐσα ἐννέα, καὶ αὕτη ὁμοίως ἀνεσκολοπίσθη, καὶ μείνασα ἀδλαβῆς, ἀπετμήθη τὴν κάραν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Σοφία, μετὰ τρίτην τοῦτον ἡμέραν, τῷ τάφῳ αὐτῶν παραμένουσα, τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ παρατίθει.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγαθοκλείας.

Στίχ. Ἀγαθοκλεία πῦρ ἐπ' αὐχένος φέρει,

Δεινῆς πλάνης φλέγουσα δεινὸν αὐχένα.

Ἡ τις ἐγένετο Νικολάου Συγάτηρ ἀπὸ Χριστιανῶν, καὶ Παυλίνης τῆς αὐτοῦ γυναικός, ἀπίστου οὐσης· ἦτις πολλὰς τῇ Ἀγαθοκλείᾳ προσήνεγκε θλίψεις, ἐπὶ χρόνοις ὀκτώ, ἀκροτόμοις λίθοις αὐτὴν κατὰ τοῦ αὐχένος τύπτουσα, καὶ γυμοῖς τοῖς ποσὶν εἰς τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους ἐλαύνουσα, καὶ σιδήρῳ σφύρα τὰς πλευράς αὐτῆς συνθλάσασα, καὶ τὴν γλῶτταν ἐκκαίουσα. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔπειθε, πῦρ αὐτῇ κατὰ τοῦ τραχήλου ἐπενεγκοῦσα, τῆς παρουσίας ζωῆς ἀπορράγειναι κατηνάγκασε.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου, καὶ Ἀσκληπιοδότου.

Στίχ. Μιᾶ γυναικί, καὶ νεανίσκοις δύο,

Πρὸς τὴν τομὴν ἣν καρδιῶν ζέσις μία.

Οὗτοι τυφθέντες, καὶ ἀκρωτηριασθέντες, καὶ ἐν ἀφεγγεῖ φυλακῇ καθειρθέντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, πῖλος τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Λουκίας, καὶ Γεμινιανοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καὶ Μάρτυρος.

Στίχ. Εἰρηνικῶς σὴ Χριστέ δούλη Λουκία

Εἰρηνικὸν μετῆλθεν ὄντως εἰς τόπον.

Θάρσους ὁ Μάρτυς Γεμινιανὸς γέμων,

Τομὴν ὑπέστη καρτερῶς τὴν ἐκ ξίφους.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης.

Στίχ. Τὴν Θεοδότῃν πρὸς ξίφος τεθηγμένον

Ἰβειὲ πρόθυμον ἢ Θεόδωτος χάρις.

Βασιλεύοντος ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπετάλη Σιμπλίκιος ἐν τῇ τῶν Καππαδοκῶν χώρα, καὶ ἐμνηύθη αὐτῷ ἡ Θεοδότῃ, ἐκ τῆς Ποντικῆς οὐσα χώρας, σφόδρα πλουσία· ἦτις καὶ παρασᾶσα, ὡς οὐκ ἐπέειπετο ἀποσῆναι τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἀπαιωρηθεῖσα ἐπὶ πολλαῖς ὥραις, τὰ σπλαγχνα ἐξέτετο, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, καὶ ὡς ἄλλου πάσχοντος ἐδόκει τοὺς ξεσομοὺς ὑποφέρειν. Ἐἴτα καταχθεῖσα, φρουρεῖται· καὶ μετ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς φυλακῆς αὐτομάτως ἀνοίγεισης, ὡς εἶδον οἱ φύλακες ἐξέστησαν, καὶ δραμόντες ἀπήγγειλαν τῷ Σιμπλίκιῳ. Οὐκ ἐπίστεισε δὲ αὐτοῖς, ἀλλὰ τῇ ἐξῆς ἀχθείσης τῆς Ἀγίας, ὡς εἶδε ταύτην ὁ Σιμπλίκιος ὄλην ὑγιῆ, καὶ μηδέν τι ἴχνος τῶν μολώπων ἐν τῷ σώματι φερουσαν, λέγει πρὸς αὐτήν· Τίς εἶ; Ἡ δὲ Ἀγία, Ἡμαῦρωταί σου ἡ διάνοια, φησὶν· εἰ γὰρ νήφων ἦς, ἦδεις ἂν, ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ Θεοδότῃ.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Σιμπλίκιος, κλίβανον ἐκκαυθῆναι προσάσσει. Τοῦτου δὲ ἐκκαυθέντος, καὶ τῆς Ἀγίας ἐν τῷ ἀκουτισθείσης, ἐκχυθεῖσα ἡ φλόξ, ὡσεὶ τὸν ἀριθμὸν ἐβδομήκοντα ἄνδρας ἐνέπρησεν· οἱ δὲ καταλειφθέντες, τὸν κλίβανον ἀναφράξαντες, ὑπεχώρησαν. Καὶ τῇ ἐξῆς ὁ Ἄρχων, δύο ἱερεῖς ἀποσεύλας μετ' ἐτέρων τινῶν, τὸν χῶν τῆ σώματος αὐτῆς λιμηθῆναι προσέταξεν. Ἀνοιγέτος δὲ τῆ κλίβανου, τὸ μὲν πῦρ ἐξελθὼν, κατέκαυσε τοὺς δύο ἱερεῖς· οἱ δὲ λοιποὶ, ὡς εἶδον τὴν Ἀγίαν μέσον δύο νεανίσκων λευγεμινούντων καθημένην, καὶ ψάλλουσαν, ἐκπλαγέντες, ὡσεὶ νεκροὶ γεγόνασιν. Ἐξῆλθε δὲ ἡ Ἀγία ἀπὸ τοῦ κλίβανου ἀδλαβῆς, χαίρουσά τε καὶ ψάλλουσα· ἦν καὶ λαβόντες, ἀπήγαγον ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἐπεὶ δὲ ἐμελλεν ὁ Σιμπλίκιος εἰς τὸ Βυζάντιον ὁδεύειν, προσέταξε καὶ τὴν Ἀγίαν συνακολουθεῖν αὐτῷ δέσμιον. Τοῦτου δὲ γενομένου, καὶ τοῦ Σιμπλίκιου ὑποσρέψαντος, καὶ ἐν Ἀγκύρᾳ προκαθεσθέντος, ἐδέησε παρασῆναι τὴν Ἀγίαν· πρὸς ἣν φησὶν ὁ Σιμπλίκιος· Ἐάν μὴ πεισθῆς μοι, καὶ θύσης τοῖς θεοῖς, δείξας τῇ χειρὶ, ἐν ταύτῃ τῇ πεपुरακτωμένῃ σε ἐσχάρα ἀπολέσω. Ἡ δὲ πρὸς αὐτόν· Εἰ καὶ ὁ Λιβελλήσιος εἰσέλθῃ μετ' ἐμοῦ, καὶ τοῦ πυρὸς κυριεύσῃ, θύσω κἀγὼ τοῖς θεοῖς σου. Καὶ ὁ Σιμπλίκιος πρὸς τὸν Δωρόθεον· (τῆτο γὰρ ἦν ὄνομα τῶ Λιβελλήσιος) Δωρόθεε, κύρ Λιβελλήσιε (*), τὴν τῶν θεῶν ἔχων βουθεῖαν, εἰσελθε. Εἰσελθὼν οὖν σὺν τῇ Ἀγίᾳ, εὐθὺς παρανόημα γέγονε τοῦ πυρὸς· ἡ δὲ ἐξῆλθεν ἀδλαβῆς.

Ἐξαπορήσας οὖν ὁ Ἄρχων, δεσμευθῆναι· καὶ αὐτὴς τὴν Ἀγίαν κελεύει, καὶ πρὸς Βιθυνίαν ἀπάγεσθαι· καὶ ἐπεὶ τὴν Νίκαιαν κατέλαθον, ἐκέλευσεν ὁ Ἄρχων εἰσελθεῖν τὴν Ἀγίαν ἐν τῷ εἰδωλείῳ, καὶ προσεύξασθαι. Τῆς δὲ περιχαρῶς τοῦτο καταδεξαμένης, τὰ εἰδῶλα πάντα εἰς γῆν πεσόντα, κατετρίβησαν, καὶ ἐξεπλάγησαν οἱ παρευρεθέντες, ἰδόντες τὴν τῶν θεῶν συντριβήν. Μανεῖς οὖν ὁ Ἄρχων, ἐκέλευσε ταθῆναι ἐκ τεσσάρων τὴν Ἀγίαν, καὶ ταθῆσαν πρισθῆναι· καὶ τοῦτου γενομένου, ὁ μὲν πριστῆρ ἠμβλύνετο, μὴ ἔχων τὸ ἐνεργεῖν, οἱ δὲ δήμιοι ἠτόνουν, καὶ ἡ Ἀγία ἄνετος ἦν, εὐχαριστοῦσα τῷ Σωτῆρι Θεῷ. Ὁ γοῦν Σιμπλίκιος ἐτι σκοτισθείς, τὴν διὰ ξίφους τελευταίαν πληγὴν τῇ Μάρτυρι ἀπέφηνετο, καὶ οὕτως ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑκατὸν Μαρτύρων.

(*) Ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Λιβελλένσις (Libellensis), ὅπερ δηλοῖ τὸν καταγράφοντα τὰς εἰς τὸν Ἡγεμόνα παρουσιαζόμενας ἀναφορὰς, ἢ αἰτήσεις.

Στίχ. Δεκάς δεκαπλῆ Μαρτύρων Αἰγυπτίων
Μιᾶ κεφαλᾷς τέμνεται προθυμίᾳ.

Εἰς τοὺς Ἁγίους Πηλέα καὶ Νεῖλον,
τοὺς Ἐπισκόπους.

Στίχ. Ἐπεὶ ὁ Πηλεὺς ποῦ μέγας πρὸς Πηλέα,
Νεῖλῳ συνεισβαίνοντα καὶ πυρὸς μέσον;

Εἰς τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ Ν. Μάρτυρας.

Στίχ. Θεοφρονοῦντες ἄνδρες ἐξ εὐβουλίας,
Πυρὸς καταφρονοῦσιν ἐξ εὐτολμίας.

Εἰς τὸν Ἁγίον Πατερμύθιον καὶ Ἥλιαν.

Στίχ. Πατερμούθιος ἐμπεσὼν τῇ καμίνῳ,
Πρὸς ζῆλον ἴσον ὀτρύνει τὸν Ἥλιαν.

Τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ παρὰ τῶν ἀσεβέντων συγκροτηθέντος, κατεσχέθησαν ἀπὸ μὲν τῆς Αἰγύπτου Ἐπίσκοποι, Πηλεὺς καὶ Νεῖλος, καὶ δύο ἐνδοξότατοι, Πατερμούθιος καὶ Ἥλιος, καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς ἄνδρες ἑκατὸν· ἐκ δὲ Παλαιστίνης πενήκοντα. Καὶ ὁ μὲν Πηλεὺς καὶ ὁ Νεῖλος, ὡσαύτως καὶ ὁ Πατερμούθιος καὶ ὁ Ἥλιος, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Παλαιστίνης πενήκοντα, πάντες οὗτοι διὰ πυρὸς ἐτελειώθησαν. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ὄντες ἑκατὸν, μὴ πεισθέντες τὴν εἰς Χριστὸν ἀρνήσασθαι πίστιν, πρότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορυχθίντες, εἶτα καὶ τῶν ἀριστερῶν ποδῶν τὰς ἀγκύλας ἀποτμηθέντες, τῇ τῶν μεταλλῶν κακοπαθείᾳ παρεδόθησαν, καὶ οὕτω τὸ μακάριον τέλος δέξαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Χαραλάμπης, Παντολέοντος, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν. Τελεῖται δὲ ἡ τούτων σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτῶν, τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Στίχ. Χαίρων ὑπῆρχε πρὸς σφαγὴν Χαραλάμπης·
καὶ Παντολέων πρὸς μάχαιραν ἦν λέων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων Ἡρακλείδου καὶ Μύρωνος, Ἐπισκόπων Ταμάσῃ τῆς Κύπρου.

Στίχ. Πυρᾶ τεθέντες Ἡρακλείδης καὶ Μύρων,
Χριστῷ προσηνέχθησαν ὡς ὀσμὴ μύρου.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ νοσητὴν Θεοτόκε κάμινον.

Τρισσοφεγγεῖ ἐνιαίᾳ χάριτι, καταλαμπόμεναι σαφῶς, αἱ Παρθένοι δαιμονικὴν, ἔλυσαν σκοτόμαιναν, φῶς τὸ τρισυπόστατον, θεολογοῦσαι καὶ μέλπουσαι· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Εἰν οὐρανοῖς τὰς παστάδας ἔχουσαι, λαμπροὶ θεοφῶροι τῷ Χριστῷ, σὺν Ἀγγέλοις χαρμονικῶς, νῦν περιχορευέετε, δόξαν τὴν αἰδίου, συνθεωροῦσαι καὶ μέλπουσαι· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Καρτερικὴν ὡς οἱ Παῖδες ἐνστάσιν, ἐπίδειξάμεναι τὸ πῦρ, κατεπάτησαν ἀνδρικῶς τούτων γὰρ ἰσάριθμοι, γνώμην ἰσοστάσιον, αἱ

Θεοφῶροι ἐκτήσαντο, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, αἰεὶ Θεὸν δοξάζουσαι.

Θεοτοκίον.

Νέμοις ἀγνὴ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πισῶς, λυτρωμένη τῶν πειρασμῶν, πάσης περιστάσεως· σὲ γὰρ νῦν κεντήμεθα, καταφυγὴν Θεοῦμφευτε, ὡς αἰνετὸν τῶν Πατέρων Θεὸν χερσὶ βαστάσασαν.

ᾠδὴ η'. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Αἱ παρθένοι αἱ θεοφεγγεῖς, Πίσις Ἐλπίς Ἀγάπη, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρῶτερον χρυσοῦ, ἀπέστειλον λέγουσι· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαμπομένας καὶ φωτειδεῖς, διὰ τοῦ μαρτυρίου, προδήλως γεγενημένας, ταῖς Παρθένους οἱ πιστοὶ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμάτων ρεῖθρον δαφιλῶς, ἀφθόνως καὶ πλουσίως, αἱ θῆκαι τῶν Ἀθληφόρων, ἀναβρῦουσιν αἰεὶ, τοῖς πίσει κραυγάζουσιν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῇ ἀγία πέφνηας ἀγνὴ, τὸν ζωηφόρον εἶχον, τεκοῦσα τῆς αἰδίου, ζωῆς πρόξενον Χριστὸν, ὡ πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Εἰν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρῶτερον χρυσοῦ, ἀπέστειλον λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ἄγλης τριφεγγοῦς πληρούμεναι, καὶ λαμπροῦς δόξης νῦν ἐμφορούμεναι, αἱ ὁμώνυμοι, τῶν ἀρετῶν καὶ φερώνυμοι, τῆς Ἀγάπης Ἐλπίδος καὶ Πίστεως, ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ, ἡμᾶς καὶ πίστει βεβαιώσατε.

Ἰνα ἡ ἐξ ὕψους δύναμις, νῦν κατευνάσῃ τὸν κατέχοντα κλύδωνα, τῆς αἵρέσεως, ὃ Ἀδελφοὶ ἀήττητοι, καὶ βραβεύσῃ πιστοῖς τὴν ὁμόνοιαν, αἰτεῖσθε δυσωποῦμεν, ἀκαταπαύτως καλλιπάρθενοι.

Νύκτα τὴν τοῦ βίου Πάνσοφει, διαδραμοῦσαι τὴν ἡμέραν ἐφθάσατε, τὴν ἀνέσπερον, μαρτυρικῶς ἀγαλλόμεναι, καὶ παρθένων καυχώμε-

ναι χάριτι, και θείας βασιλείας, τῆς ἀκηράτου ἀξιούμεναι.

Θεοτοκίον.

Ω πῶς ἡ Παρθένος τέτοκε, τὸν αἰεὶ ὄντα Λόγον και ἐνυπόστατον, τὸ ἀπαύγασμα τῆς πατρικῆς ὑποστάσεως, τὸν ἡμῶν εὐεργέτην και Κύριον, ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα· ὃν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· και νῦν • καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κα-
• τασθέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον· ἵνα σε Θεο-
• τόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τῷ τῆς Τριάδος Κόραι, πυρούμεναι αἱ τρεῖς ζῆλω, τῶν ἀρετῶν τῇ τριάδι, Ἐλπίδι, Πίστει, Ἀγάπῃ, προσκειμένοι ὁμωνύμως, ἠλόγησαν τῶν βασάνων.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸν Ποιητὴν τὸν αἰῶνων, και τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκουῖσα Παρθένε, τοῦτον ἰκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος τοῦ σου οἰκέτας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Λόγῃ σου σὺν τῷ Σταυρῷ, τοὺς ἡλούς και τὰ ἄλλα, ἐν οἷς τὸ ζωηφόρον, Χριστοῦ ἐπάγη σῶμα, ὑψοῦντες προσκυνήσωμεν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Υῶλην φθοροποιὸν, ἐξαίρει ἀμαρτίας, τὸ τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, ὑψοῦμενον Σωτῆρ μου, λαμπρύνει δὲ τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Υδατι θειοργῶ, και αἵματί σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία, στολιζέται ὡς νύμφη, Σταυροῦ τὴν δόξαν μέλπουσα.

Δόξα, και νῦν, Ὁμοιον.

Χαίροις τὸ τῶν πιστῶν, φυλακτῆριον θείον, ἀπροσμάχητον τεῖχος, Σταυρὸς ὁ τῷ Κυρίου, δι' οὗ ἀπὸ γῆς ἤρθημεν.

•••••

Τῆ ΙΗ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐμενίου, Ἐπισκόπου Γορτύνης, τῆ θραυματηργῆ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. και ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸ ἀνυψούμενον ξύλον τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἐν ᾧ Χριστὸς τὰς χεῖρας, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάν-

των, προσήλωσε βηλήσει, πάντας πιστῶν, προσκαλεῖται ἐν ἄσμασιν, ἑορταζόντων μετ' ἡχοῦ τοῦ προσκυνεῖν, ὑποπόδιον τὸ θεῖον αὐτοῦ.

Τῶν ἐγκαινίων τὴν μνήμην τῆς ἀναστάσεως, δι' ἧς τοῖς ἐν τῷ σκότει, φῶς ἐπέλαμψε μέγα, ζωῆς και ἀφθαρσίας, δεῦτε πιστοὶ, ἐκτελοῦντες ὑψώσωμεν, τὸ ζωοπάροχον ξύλον τὸ τοῦ Σταυροῦ, προσκυνοῦντες τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Μωσῆς ὁ μέγας τὸ παλαι ἐπὶ τῆ ὄρει Σινᾶ, σταυροειδῶς τὰς χεῖρας, ἐκπετάσας εἰς ὕψος, ἐτύπη τὸν Σταυρόν σου, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν ὑψοῦμενον σήμερον, και ἀγιάζοντα πάντα τῆς ἐπὶ γῆς, ἐν αὐτῷ σε προσκυνοῦντας πιστῶς.

Και τοῦ Ἀγίου γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν ψυχὴν και τὸ σῶμά σου, τῶν παθῶν καθράμενος, τοῦ Ἀγίου Πνεύματος οἶκος γέγονας, και ἱερέων ἐν χρίσμασι, σαυτὸν κατεκόσμησας, παραστάτης δεξιῶς, χρηματίσας Εὐμένιε, και συνόμιλος, τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, και τῆς δόξης, τοῦ Κυρίου κληρονόμος, και πρεσβευτῆς τῶν ὑμνούντων σε.

Ο περιδοξος βίος σου, ἀρεταῖς παιδρυνόμενος, τῶν θαυματῶν ἔλαμψε ταῖς παιδρότησι, και εὐκλεῖ σε τοῖς πέρασιν, παμμακάρε εἰργάσατο, και φωστῆρα ἀπλανῆ, και Ἀγίων ὁμόσκηνον, και τῆς πόλεως, τῆς ἀγίας πόλιν Ἱεράρχα, τῶν Ἀγγέλων συμπολίτα, θαυματουργὲ ἀξιάγαστε.

Τῶν Κρητῶν ἐγκαλλώπισμα, τῆς Γορτύνης τὸν πρόεδρον, Ἐκκλησίας ἀσειστον τὸν θεμέλιον, τὸν ἱεράρχην Εὐμένιον, ἐν θαύμασι μέγιστον, και δυνάμεσι πολλαῖς, γεγονότα περιδοξον, και φωτίσαντα, τὰς ἐν ζόφῳ καρδίας, ὡς φωστῆρα, τῶν πιστῶν μεγαλοφώνως, οἱ συνελθόντες τιμήσωμεν.

Δόξα, και νῦν, Ἦχος δ'.

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου Χριστέ τὴν ἐνέργειαν, προδιατυπώσας Μωϋσῆς, ἐτροπούτο τὸν ἐναντίον Ἀμαλήκ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ· ὅτε γὰρ ἐφῆπλε τὰς χεῖρας, Σταυροῦ τὸν τύπον ποιῶν, ἐνίσχυεν ὁ λαός· νυνὶ δὲ τῶν πραγμάτων ἡ ἔκβασις, εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, και δαίμονες φυγαδεύονται. Σήμερον ἡ κτίσις πᾶσα ἐκ τῆς φθορᾶς ἠλευθέρωται· πάντα γὰρ διὰ Σταυροῦ, ἐπέλαμψεν ἡμῖν τὰ χαρίσματα· διὸ γηθόμενοι πάντες προσπίπτομέν σοι λέγοντες· Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρά, Ἦχος πλ. β΄.

Τριήμερος ἀνέστης.

Ρᾶπίσματα ὑπήνεγκας, καὶ σταύρωσιν Μακρόθυμε, καὶ ὀνειδή, θέλων πάντας ἐκ χειρὸς, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καὶ πανοικτίρμων καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τιμῶσθε τὸν Σταυρὸν ἀγαθὸν, τοὺς ἡλῆες καὶ τὴν λόγχην Σωτῆρ, δι' ὧν πάντας, ἐλυτρώσω τῆς φθορᾶς, ὡς μόνος ζωοδότης, καὶ πάντων εὐεργέτης, μόνε φιλάνθρωπε Σωτῆρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σταυρῶ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτῆρ μου ὑπεράγαθε, ἐρραπίσθης, καὶ ὑβρίσθης λυτρωτά, καὶ ὄξος ἐποτίσθης, καὶ λόγχῃ ἐκεντήθης, καὶ πάντα φέρεις ἀναμάρτητε.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ξύλον ἐφανερώθη. Σήμερον γένος Ἑβραίων ἀπώλετο. Σήμερον διὰ πεισῶν Βασιλέων ἡ πίσις φανερεῖται· καὶ ὁ Ἀδάμ διὰ τῆ ξύλου ἐξέπεσε, καὶ πάλιν διὰ ξύλου δαίμονες ἐφριξαν. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Ο ἄνω ὡς Θεὸς, οὐρανὸν θρόνον ἔχων, καὶ γῆν, Χριστέ Σωτῆρ, ὑποπόδιον φέρων, Σταυρὸν ἡμῖν ὑπέδειξας, σῶν ποδῶν ὑποπόδιον. Τοῦτον ἀπαντες, δαυϊτικῶς προσκυνοῦμεν. Τοῦτον φύλακα, καὶ βοηθὸν ἐξαιτοῦμεν, καὶ πίσει δοξάζομεν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εν Παραδείσῳ με δεινῶς πεπτωκότα, τοῦ βροτοκτόνου τῆ πικρᾶ συμβουλία, ἐν τῷ Κρανίῳ πάλιν ἐξανέστησας Χριστέ, ξύλω ἰασάμενος, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, κτείνας τὸν ἀπάτη με, θανατώσαντα ὄφιν, καὶ ἐδωρήσω θείαν μοι ζωὴν. Δόξα τῇ θείᾳ Σταυρώσει σου Κύριε.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Εὐχαῖς δίδου μοι Χριστὸν εὐμενῇ Μάκαρ.

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν.

Εχὼν Χριστὸν, Πάτερ θεόφρον Εὐμένιε, τῶν σῶν καθυπακούοντα, θείων ἐντευξέων,

εὐμενῇ τοῦτον μάκαρ, ἀπέργασαι τοῖς πόθῳ, ἀνευφημοῦσί σε.

Υψοποιὸν, ἀπὸ νεότητος Ὅσιε, ἠγαπηκῶς ταπεινώσιν, τὸν ὑπερήφανον, ἐταπεινώσας ὄφιν, καὶ χάριν ἰαμάτων, σαφῶς ἐπλούτησας.

Χωρητικὸν, Πνεύματος ὄργανον γέγονας, τὰ τῆς σαρκὸς φρονήματα, πολλαῖς ἀσκήσεσι, τῇ ψυχῇ ὑποτάξας, τῷ κρείττονι τὸ χειρὸν, σὺ δουλωσάμενος.

Θεοδοκίον.

Αἰ περὶ σοῦ, νῦν προφητεῖαι πεπλήρωνται, Θεοκουήτορ Δέσποινα· ὃν γὰρ προήγγειλαν, ὑψηγόρως, ἐν μήτρᾳ, ἐχώρησας ἐν δύο τελείαις φύσεσι.

ᾠδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Διέτρεχες σπουδῇ καθὼς ἡ μέλιττα, λειμῶνας τοὺς λογικοὺς Ἱεράρχα, τὸ γλυκὺ μέλι θηρώμενος, καὶ καρδίας τοῖς σίμβλοις ἐντιθέμενος.

Ο βίος καθαρὸς, ὁ λόγος ἄλατι, τῷ θείῳ Εὐμένιε ἠρτυμένος, διεδείκνυ σὲ τὴν ἐνδοξεν, κεκρυμμένην καὶ χάριν καὶ λαμπρότητα.

Υψώθης ἀρεταῖς καλλωπιζόμενος, καὶ θρόνων ἐπέβης ὑψηλοτάτων, μύρω θείῳ χρισθεὶς Πνεύματος, καὶ Χριστοῦ εὐωδία γνωριζόμενος.

Θεοδοκίον.

Μαρία τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, παθῶν μου ἀπέλασον τὸ δυσῶδες, καὶ στερέωσον κλονούμενον, προσβολαῖς τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**τερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν· καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου, Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ορθοδόξοις ἐμπρέπων Πάτερ διδάγμασι, τὰς ζοφώδεις αἱρέσεις πάσας ἐμείωσας, καὶ θαυμαίων αὐτηργὸς δειχθεὶς Εὐμένιε, περιβόητος παντὶ, προμηθεῖα θείκῃ, ἐγένου· ὅθεν σε πίσει, τιμῶμεν ὡς ἱεράρχην, καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁμότιμον.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Τὸ πανάγιον ξύλον τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ἀναλαίβωμεν πίστει ἐπὶ τῶν ὤμων ἡμῶν, καὶ τῆ βίβη τὰ τερπνὰ ἀπορρίψωμεν, ὃ οἱ πάλαι Βασιλεῖς, ἀναλαμβάνοντες πεισῶς, ἐνήκησαν πολεμίους, καὶ φύλα τὰ τῶν βαρβάρων, τῇ δυναμει τοῦτου ἀνέτρεψαν.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἶκος γέγονας Πνεύματος, Δείοις ναοῖς σχολάζων Ἱεράρχα, καὶ σεπταῖς μελέταις ὠραϊζόμενος.

Ἱεράρχης Θεόληπτος, Πάτερ σοφὲ καὶ πρόεδρος Γορτύνης, γεγονῶς Σαυμάτων, αἴγλην ἀπήστραψας.

Χάσμα μέγα τοῦ δράκοντος, τῶν προσευχῶν ἐνέπρησας λαμπάσι, κατὰ σοῦ ὀρήσαντος Ἱερώτατε.

Ρώμαλέω φρονήματι, τὸν δυσμενῆ κατέβαλες ἀνδρείως, καὶ ὀρμαῖς λεόντων σὺ ἐχαλίνωσας. Θεοτοκίον.

Ἱεραὶ προκατήγγειλαν, παλαί φωναὶ τοῦ τόκου σου τὸ βάθος, ὧν νῦν ταῖς ἐκβάσεις εἶδομεν Ἀχραντε.

ᾠδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Σύνεσιν ἔσχηκας, ὡς εἰρηνεύσας ἐκ παθῶν Ὅσιε, νοῦν καὶ ψυχὴν ὅθεν διαλύεις ταῖς ἐρίδας πιστῶς, τῶν βασιλευόντων, καλῶς πεισομένων σοι.

Ταῖς ἀκοαῖς ὑποθεῖς, σοὶ Βασιλέων ὁ πιστὸς ἔλυσεν, ἔχθραν μακρὰν, ὄλεθρον γεννώσαν, καὶ τὴν ἀδελφικὴν, ὁμόνοιαν στέργει, Δεόφρον Εὐμένιε.

Οἶα πυρσὸς ἐπιστάς, Ῥώμην φωτίζεις ἐκτελῶν δαύματα, καὶ τοὺς παθῶν, βυθῶ νηχομένους, πρὸς ὄρμον γαληνόν, ἰάσεων Μάκαρ, σοφῶς ἐκκαλούμενος. Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος ἡμῖν, τὸν προαιώνιον Υἱὸν τέτοκας, Δελητικάῖς, δυσὶν ἐνεργείαις, ὑπάρχοντα διπλοῦν, ὡς ἄνθρωπον ἅμα, Θεόν τε Πανάμωμε.

ᾠδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ε'νεργῆ Δησαυρὸν ἀδαπάνητον, ἔχων ἐν καρδίᾳ σε Χριστὸν Εὐμένιε, ὡσπερ πηλὸν λέλογισαι, τὸν χρυσὸν Βασιλεὺς, ὃν παρέσχε σοι.

Υ'ψηλὴν εἰς καθέδραν ἐκάθισας, Πάτερ τῆς εἰρήνης φθεγξάμενος πρόσρημα, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἄνωθεν ἔπερ νῦν τῇ προσκλήσει σεμνύνεται.

Μὴ βραχεῖς ἀμαρτίαις διέπλευσας, βίου τὸ κλυδώνιον τὸ πολυώδυνον, καὶ τοὺς λιμένας ἔφθασας, ἔνθα δῆμος Ὀσίων εὐφραίνεται.

Θεοτοκίον.

Ε'πί σέ καταβάς ὁ οὐράνιος, ὄμβρος χερσω-Δεῖσαν τὴν γῆν Ἀειπάρθενε, Θεογνωσίας νάμασι, καταρδεύσας πολύφορον ἔδειξε.

Ὁ Εἰρμός.

Ε'ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλόμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγχίας σου ἐ-

πικαλοῦμαι ἄβυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φωτὶ Δεῖκῶ, ἔλλαμφθεις παμμακάρισε, φωτίζεις ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σου, τὴν σεπτὴν καὶ ἔνδοξον, καὶ ἀγίαν Πάτερ μετὰστασιν, Ἱεράρχα Εὐμένιε· πρεσβεύεις γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Ὁ Οἶκος.

Οἴκτειρον Κύριε τὸν σὸν δούλον, καὶ συγχώρησον πάντα τὰ ὀφειλήματα νῦν, καὶ δώρησαι μοι τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγγχίας σου, ἵνα ὕμνοις σε δοξάζω ἀπαύστως, καὶ τὸν πιζὸν σε Δεράποντα στέψω ὠδαῖς, τὸν πρόεδρον Γορτύνης σήμερον, Εὐμένιον τὸν φωστήρα, γῆς πάσης τὸ μέγα κειμήλιον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ ζήριγμα, καὶ τῆς Κρήτης τὸ Δεῖον ἀγλαΐσμα· πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡρῶν Εὐμενίου, Ἐπισκόπου Γορτύνης.

Στίχοι.

Τὸ λεῖον Εὐμένιος ὄμμα Γορτύνης,
Πανευμενὲς κατεῖδεν ὄμμα Κυρίου.

Ὁγδοατῆ δεκάτῃ θάναεν Εὐμένιος μεγαλήτωρ.

Οὗτος ὁ Εὐμένιος, ἐκ νεότητος πολλαῖς σκληραγωγίαις ἀσκήσεως ἑαυτὸν καθυποβαλὼν, τὴν ἄκραν ταπεινώσιν ἐκτήσατο· διὸ καὶ τοὺς οἰακας τῆς κατὰ Γορτύνην Ἐκκλησίας πιστεύεται. Οὗτος, δεινότερον δράκοντα καθ' αὐτοῦ ὀρμήσαντα, λαμπάσι κατέφλεξεν. Ἐκεῖθεν δὲ τὴν Ῥώμην καταλαβὼν, οἷά τις πυρσὸς ταῖς Δεῖαις διδαχαῖς καταφώτισε, σημείοις καὶ τέρασι πολλοὺς καταπλήξας. Κακῆθεν τὴν Θηβαΐδα καταλαβὼν, καὶ μὴ βουλόμενος, παραντίκα τοῦ αὐχμοῦ τὴν κατήφειαν καταστέλλει, ἔνθα ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐκόθημῃ. Οἱ δὲ παῖδες τῶν Θηβαίων τῇ πατρίδι καὶ ποιμνῇ τὸ τούτου σκῆνος παραπέμπουσι, Ῥάξος ὄνομα τῷ τόπῳ, ἥτις καὶ Κυρίλλου τὸ σέπτον κατέχει σῶμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Σοφίας καὶ Εἰρήνης.

Στίχ. Εἰρήνη καὶ Σοφία τμηθεῖσαι κάρας,

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν εἶδον εἰρήνην Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀριάδνης.

Στίχ. Σώζει ραγεῖσα τὴν Ἀριάδνην πέτρα·

Χριστὸς γὰρ αὐτὴν ἔσκεπε ζωῆς πέτρα.

Αὕτη ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου τῶν βασιλείων ἤθλησε, δούλη τινὸς χρηματίσασα Τερτούλλου, πρώτου τῆς Προμισίων πόλεως, Φρυγίας Σαλουταρίας· καὶ διὰ τὸ μὴ Δελῆσαι αὐτὴν συνεορτάσαι ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ παιδὸς τοῦ κυρίου αὐτῆς ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ἐξέστη, σφοδρῶς, καὶ ἀφείθη. Ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, πέτρα τινὶ πλησιάσασα, πῦξάτο ρυσθῆναι· καὶ Δεῖα νεύσει ραγεῖσης αὐτῆς, μίσρον αὐτῆς εὐρήθη, τῶν πε-

τρῶν αὐθις εἰς ἐν συνελθουσῶν· οἱ δὲ διώκοντες αὐτὴν ἄνδρες, ἐξ ἐπιφανείας Ἀγγέλων ἐπίππων δόρατα κατεχόντων, διεφθάρησαν, καὶ ἀπώλοντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καστορος.

Στίχ. Οὐ θῆρ ὁ Κάστωρ, ἀλλ' ἀνὴρ τις γενναῖδας,
Ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀνδριάς πρὸς αἰκίας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσηῆς.

Νεκρῶν λογισμῶν, προθυμία τῆς ψυχῆς κατακαυχώμενος, ἐν βαθυτάτῳ γῆρα Ὅσιε, ἀποδημίαις ἐκέχρησο, ἐπ' εὐεργεσία τῶν πίσει, δεχομένων Εὐμένιε, σὲ τὸν σπορέα τῶν σεπτῶν, καὶ ἱερῶν διδαχῶν.

Ἡ Ῥώμη τῶν σῶν, ἀπολαύσασα καλῶν, δῶρον ποθοῦμενον, τῇ Θηβαίδι μὴ βουλόμενον, Πάτερ ἐκπέμπει Εὐμένιε· ἐνθα γεγωνῶς ἀναστέλλεις, τοῦ αὐχμοῦ τὴν κατήφειαν, τῇ ἐπομβρία τῶν σεπτῶν εὐχῶν σου Ὅσιε.

Μαζοῖς ἐκτραφεῖς, ἐγκρατείας τὸ σεπτὸν γάλα ἐθήλασας, καὶ ἡλικίας μέτρον ἐφθασας, ἀνενεχθεῖς εἰς ἀκρώρειαν, Πάτερ ἀρετῶν καὶ ἡλίου, ἀπαστράψας φαιδρότερον, Θεοσημείαις τοῖς νυκτὶ κατασχεθεῖσι παθῶν.

Θεοτοκίον.

Α'ὑλου φωτὸς, οἰκητήριον ἢ σὴ μήτρα γεγένηται, τοῦ φρυκτωρίας θείας γνώσεως, τὴν ἀθείαν μειώσαντος, ἀχραντε Θεόνυμφε Κόρη, ὃν ὑμνοῦντες κραυγαζόμεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Καταπαλαίσας τὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸν δρόμον τὸν καλὸν διατελέσας, βαθυτάτῳ ἐν γῆρα, πρὸς τοὺς πατέρας τοὺς σοὺς, μετέβης σῆτος ὡσπερ ὠριμος, ξένης ἐπὶ χώρας, λαβῶν τοῦ βίου πέρας.

Α'μνημονήσαντες τῶν σῶν, οὐδαμῶς Πάτερ καλῶν παῖδες Θηβαίων, τῇ πατρίδι καὶ ποιμνῇ τὴν ἱεράν σου σορὸν, αἰσίως κρίναντες ἐκπέμπουσιν ἥς τῇ ἐπανόδῳ, θαυματῶν ἔρρει χάρις.

Ρᾶξος Κυρίλλου τὸ σεπτὸν, καὶ πολυάθλον τὸ πρὶν κατέχων σῶμα, καὶ τὸ σὸν νῦν συγκρῦπτει, παραπλησίως Σοφέ, συνάψας τοὺς βίῳ ὁμόφρονας, οὓς ἡ ἄνω φέρει, πατρὶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Γερωτάτη Προφητῶν, σὲ προγράφει ἀληθῶς Ἰσημνὴ χορεία, ἀλατόμητον ὄρος, ράβδον

καὶ πύλην, δι' ἧς, διήλθεν ὡς οἶδεν ὁ Ὑψιστος, πάλιν κεκλεισμένην, ἑάσας σε Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων
» τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν
» φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖ-
» τε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ὁς τοῦ Χριστοῦ ἱεράρχης, ἐκ δυνάμεως Πάτερ, εἰς δύναμιν μετέβης θαυμαστῶς, ἐνθα χοροὶ ἱερώτατοι, λειτουργοῦσιν ἐν φόβῳ, Τριάδι τῇ σεπτῇ μετὰ πασῶν, οὐρανίων παμμάκαρ, Εὐμένιε Δυνάμεων.

Στῆσον τὴν νῦν καταιγίδα, τῆς πατρίδος τὸ Θεῖον, ταῖς σαῖς ἐξευμενίζων προσευχαῖς, βαρβαρικήν μάκαρ ἔφοδον, τὴν ἡμᾶς τυραννοῦσαν, καὶ πείρα συνωθοῦσαν τῶν κακῶν, εἰς βυθὸν ἀπωλείας, αἰοῖδιμε Εὐμένιε.

Ἡ σὴ πανίερος μνήμη, συγκαλεῖται ποιμένας, ὁσίους καὶ λαὸν τὸν εὐσεβῆ, ἀγιασμόν πᾶσι φέρουσα· ἦν τελοῦντας πλουσίως, καταύγασον ἡμᾶς μαρμαρυγαῖς τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, πανεύφημε Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Φέρεις τὸν φέροντα πάντα, θεικῆ δυναστεία, καὶ τρέφεις ἐκ μαζῶν πᾶσαν πνοήν, τὸν διατρέφοντα Πάναγνε· ὑπὲρ νοῦν σου τὸ θαῦμα, Ἀγγέλους καταπλήττον καὶ βροτούς, τοὺς αἰεὶ σε ὑμνοῦντας, καὶ πόθῳ μακαρίζοντας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σο-
» φία, ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδαίμ,
» βρώσει φθορᾶ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας
» Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ
» πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ἁγίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Εὐμένιε θεόληπτε, τῶν Ἀρχαγγέλων σύσκηνε, ὡς παρρήσιαν πλουτήσας, πρὸς τὸν Χριστὸν ἱεράρχα, οὐ καὶ τῷ θρόνῳ Ἁγίε, ἐνδόξως νῦν παρίσασαι, τῶν ἐκτελούντων μέμνησο, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς Σταυρὸς ὁ φυλαξ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ξύλον τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὀρώντες, μεγαλωσύνην δῶμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκὶ δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Υδατι Θεουργῶ, καὶ αἱματί σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία, στολιζέται ὡς νύμφη, Σταυροῦ τὴν δόξαν μέλπουσα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Λάγην σὺν τῷ Σταυρῶ, τοὺς ἡλούς καὶ τὰ ἄλλα, ἐν οἷς τὸ ζωφόρον, Χριστοῦ ἐπάγη σῶμα, ἐν ὕμνοις προσκυνήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Σαββατίου, καὶ Δορυμέδοντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τὸ ζωφόρον φυτὸν, ὁ Σταυρὸς ὁ πανάγιος, εἰς ὕψος αἰρόμενος, ἐμφανίζεται σήμερον· δοξολογοῦσι, πάντα τὰ πέρατα· ἐκδειματοῦνται, δαίμονες ἅπαντες· Ὡ οἷον δῶρημα, τοῖς βροτοῖς κεχάρισται! δι' οὗ Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς βότρυν πλήρη ζωῆς, ὁ βαστάσας τὸν Ὑψιστον, ἀπὸ γῆς ὑψούμενος, Σταυρὸς ὁράται σήμερον, δι' οὗ πρὸς Θεόν, πάντες εἰλκυσθημεν, καὶ κατεπόθη, εἰς τέλος θάνατος. Ὡ ξύλον ἄχραντον! ὑφ' οὗ ἀπολαύομεν τῆς ἐν Ἐδέμ, ἀθανάτου βρώσεως, Χριστὸν δοξάζοντες.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! εὖρος καὶ μήκος Σταυροῦ, οὐρανῷ ἰσοστάσιον, ὅτι θεία χάριτι, ἀγιαίνει τὰ σύμπαντα· ἐν τούτῳ ἔθνη, βάρβαρα ἠττηνται· ἐν τούτῳ σκῆπτρα, ἀνάκτων ἠδρασταί. Ὡ θείας κλίμακος! δι' ἧς ἀνατρέχομεν εἰς οὐρανοὺς, ὑψοῦντες ἐν ἄσμασι, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Καὶ τῶν Ἀγίων, γ΄. Ἦχος ὁ αὐτός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Τρυφήν τὴν ἀδαπάνητον, ποθῶν κληρώσασθαι, Τρόφιμε Μάρτυς, πόνοις τοῦ σώμα-

τος, σὺ ἐνετρύφας· καὶ δὴ μετέστης ἐκ φθορᾶς, πρὸς τὴν ἀφθαρσίαν ἀγαλλόμενος, καὶ τῷ μαρτυρίῳ ἐγκοσμούμενος· διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πᾶσι μάκαρ τὸ μέγα ἔλεος.

Σαββάτιος ἡ ἐνδοξος, πολλαῖς κολάσεσιν ἐγκαρτερήσας, νῦν ἐσαββάτισεν εἰς τὰς ἐπαυλεις, τῶν οὐρανῶν περιχαρῶς, γέρα τῶν ἀγώνων κομιζόμενος, δήμοις τῶν Ἀγγέλων ἀριθμούμενος· αὐτοῦ Χριστέ πρεσβείαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Αθέων βουλευτήριον, ἀποκρουσάμενος βουλαῖς ἐνθέοις, τὸν νοῦν ὠχύρωσεν ὁ Δορυμέδων, καὶ προσεχώρησε στερρώως, πρὸς τὰ τῶν βασάνων πειρατήρια· νίκης τε βραβεῖα κομισάμενος, Χριστῷ συμβασιλεύει, πάντοτε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δεόμενος.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ΄.

Η φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωϋσέως, ὁ Θεὸς πεπλήρωται, ἡ λέγῃσα· Ὁψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψῆται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις Δαυϊτικοῖς, ὕμνον σοι προσφέροντα καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν, δι' ᾧν ἡμᾶς ἔσωσας ἀγαθὴ καὶ φιλόανθρωπε. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀποστίχου Στιχηρὰ,

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Ο ὕ ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, τὸν τύπον προσκυνήσωμεν, ἀνυψοῦντες, τὸν τρισόλβιον Σταυρὸν, ἐν ᾧ κατεκηνώθη, τὸ αἷμα τοῦ Δεσπότη, τὸ βλύσαν κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Νιεκρώσαντες τὰ πάθη σαρκὸς, καὶ πνεύματος θεόφρονες, ἐπειχθῶμεν, ὑψωθῆναι ἀπὸ γῆς, ἐράνιον πρὸς λῆξιν, Σταυρῷ τῷ ἀνυψώσει, συσταυρωθέντες τῷ Δεσπότη Χριστῷ.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ζωήρρυτος ἐκ θείας πλευρᾶς, πηγὴ σαφῶς ἐξέβλυσε, τοῦ Σωτῆρος, καταρδεύσασα ψυχὰς τῶν πίσει προσκυνήτων, τὸ θεῖον παῖθος τούτου, καὶ τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β΄.

Ο τετραπέρατος κόσμος σήμερον ἀγιαζεται, τοῦ τετραμεροῦς ὑψουμένου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ κέρασ τῶν πιστῶν συνυψοῦται Βασιλέων ἡμῶν, συντριβόντων ἐν αὐτῷ τῶν δυσμενῶν τὰ κέρατα. Μέ-

γας εἰ Κύριε, καὶ θαυμαστός ἐν τοῖς ἔργοις σου! δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Σ ὦσον Κύριε τὸν λαόν σου.
Καὶ Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,
Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνούμεν
Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ
ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδεισον ἡνέωξας Σω-
τήρ, τῷ πίσει προσελθόντι σοι Δησῆ, καὶ τρυ-
φῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύ-
ριε. Δέξαι ὡς σε ἐκείνους καὶ ἡμᾶς, κραυγάζον-
τας Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σε,
μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Απλώσας ἐν Σταυρῷ, τὰς παλάμας Οἰκτίρ-
μον, τὰ ἔθνη τὰ μακρὰν, ἀπὸ σοῦ γεγο-
νότα, συνήγαγες δοξάζειν σου, τὴν πολλὴν ἀγα-
θότητα· ἀλλ' ἐπίβλεψον, ἐπὶ τὴν σὴν κληρου-
χίαν, καὶ κατάβαλε, τοὺς καθ' ἡμῶν πολεμίους,
Σταυρῷ τῷ τιμίῳ σου.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ
Ἀκροστιχίς.

Τρίφων ὕμνῳ Μαρτύρων διαυγίαν. Ἰωσήφ.
Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ταῖς ὑπερφώτοις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύμα-
τος, καταλαμπόμενοι, τὰ σκοτεινὰ νέφη,
τῆς ψυχῆς μου λύσατε, τὸν νοῦν μου καταυγά-
σατε, καὶ τὰ χεῖλη πρὸς ὕμνον, ὑμᾶς γεραίρειν
ἀνοίξατε, Μάρτυρες Χριστοῦ μεγαλώνυμοι.

Ρωμαλεότητι φρενῶν ἀντέστητε, τῷ ματαιό-
φρονι, νέμειν θεοῖς σέβας, Μάρτυρες ἀλ-
λόκοτον, ὑμᾶς καταναγκάζοντι, καὶ θυσία τε-
λεία, διὰ παικίλων κολάσεων, τῷ Παμβασιλεῖ
προσπνέχθητε.

Ισχύς ὑμῖν παρὰ Θεοῦ δεδώρηται, τοῦ παν-
τοκράτορος, καταβαλεῖν πᾶσαν, τὴν ἰσχύν
τοῦ δράκοντος, σεπτοὶ Μεγαλομάρτυρες, τῆς
Τριάδος ὀπλίται, Σαββάτιε ἀξιάγαστε, δεῖε
Δορυμέδον καὶ Τρόφιμε. Θεοτοκίον.

Φωτιστικαῖς σου πηγαζούσαις χάρισι, Θεο-
χαρίτωτε, πύλη φωτὸς μόνη, οἱ γενναῖοι
Μάρτυρες, παιδρῶς καταυγαζόμενον, τὸ βαθύ-
τατον σκότος, τῶν ἀνυποίστων κολάσεων, σὲ
ὑμνολογοῦντες παρέδραμον.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Οραιοτάτῳ λογισμῷ, καὶ σταθρᾷ διανοίᾳ,
πρὸς βασάνων ἐχωρήσατε πείραν, αἰκί-
ζόμενοι σφοδρῶς, καὶ μάλιστα ξεόμενοι, καὶ
ἀηττήτῳ γνώμῃ, ἀπαρασαλευτοὶ μένοντες.

Ταῖς τῶν αἱμάτων προχοαῖς, ἱερωτάτην πορ-
φύραν, ἐπιχρώσαντες γενναῖοι ὀπλίται, ἀ-
θανάτῳ Βασιλεῖ, Κυρίῳ νῦν παρίστασθε, ὑπὲρ
ἡμῶν πρεσβείαν, ἀκαταπαύστως ποιούμενοι.

Οὐκ ἐξηρηθήσαθε Χριστόν, προσομιλοῦντες
βασάνοις, καὶ ξεόμενοι τὸ σῶμα ποικίλως,
καὶ τεινόμενοι δεινῶς, καὶ τοῖς θηροῖς διδόμενοι,
πανευκλεεῖς ὀπλίται, Ἅγιοι Μεγαλομάρτυρες.
Θεοτοκίον.

Νομοθεσίαις τοῦ ἐκ σοῦ, σεσαρκωμένε Δεσ-
πότου, πειθαρχοῦντες παναμώμητε Κόρη,
οἱ γενναῖοι Ἀθληταί, ἀνόμους ἐτροπώσαντο, σὲ
συνεργόν ὡς σχόντες, τὴν σώζουσαν ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἐδραίσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντο-
» λῶν σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, ἄ-
» γιος μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων,

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Βασάνων ἀνδρικῶς, ὑπομείναντες πόνους, τὴν
ἄπονον ζωὴν, ἐκομίσασθε ἅμα, Δορυμέδον
καὶ Τρόφιμε, καὶ Σαββάτιε πάνσοφε ὅθεν σῆ-
μερον, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἑορταίζουσα,
τὴν ἱεραὴν ὑμῶν μνήμην, ἐνθέως ἀγαλλεταί.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Ο ἄνω ὡς Θεός, οὐρανὸν θρόνον ἔχων, καὶ
γῆν, Χριστέ Σωτήρ, ὑποπόδιον φέρων,
Σταυρόν ἡμῖν ὑπέδειξας, σῶν ποδῶν ὑποπό-
διον. Τοῦτον ἅπαντες, δαυτικῶς προσκυνου-
μεν. Τοῦτον φύλακα, καὶ βοηθὸν ἐξαιτούμεν,
καὶ πίστει δοξάζομεν.

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Υπομονῇ τῶν αἰκισμῶν λαμπρυνόμενοι, ἐπὶ
ξύλου, Μάρτυρες ἠρτήθητε, καὶ σιδηροῖς
ὄνυξι πλευραῖς, ἐνδοξαί ξεσθέντες, τῇ ἀπεκδύ-
σει τοῦ σώματος, τὴν θείαν ἀφθαρσίαν, ἐνεδύ-
σασθε θρόνῳ τῆς Τριάδος ἀεὶ παριστάμενοι.

Μαστιγωθείς, διὰ Χριστόν Μάρτυς Τρόφιμε,
ἐνετρύφας, πόνοις ὑπερβάλλουσιν, ἀπο-
σκοπῶν ταῖς ἐν οὐρανοῖς, θείας ἀντιδόσεις, καὶ
τὴν τρυφήν τὴν ἀδύπαντον ἧς νῦν κατηξιώθης,
τὸν ἀγῶνα τελέσας, καὶ τρυφή τῷ Δεσπότη γε-
νόμενος.

Νεανικῶς, ἐγκαρτερήσας Σαββάτις, ταῖς βασάνοις, χαίρων ἐναπέδωκας, Θεοῦ εἰς χεῖρας τὴν σὴν ψυχὴν, καὶ πρὸς οὐρανίους, μοναῖς καλῶς ἐσαββάτισας, νικήσας τὸν ἐκείθεν, ἐκρίφεντα ἀθλίως, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης δεξάμενος. Θεοτοκίον.

Ω'ς καθαρὸν, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, σὲ Μαρτύρων, σύστημα τρισάριθμον, ἐπικαλούμενοι βοηθὸν, ἄχραντε Παρθένε, ναοὺς δαιμόνων ἠδάφισαν, καὶ πρὸς ναὸν ἄνω, μετετέθησαν δόξης, ἐν αἰνέσει αἰεὶ σε γεραίροντες.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Μακρυνθέντες φιλίας, σώματος Πανεύφημοι προσωκειώθητε, διὰ πλείστων πόνων, καὶ μεγίστων Θεῷ πανοικίρμονι, τῷ ὑμᾶς δι' οἶκτον, πεφιληκότη καὶ τὰ πάθη, τοῖς αὐτοῦ ἀποκτείναντι πάθεσιν.

Αί πορεῖαί σου Μάρτυς, Τρόφιμε γεγόνασι κατευθυνόμεναι, πρὸς ὁδοὺς πανσόφους, μαρτυρίου, ἐν αἷς καλλυνόμενος, σιδηραῖς κρηπίσι, καθηλωμένος τοῦ Βελίαρ, κεφαλὴν καὶ τὰ κέντρα συνέτριψας.

Ρ'ητορεύων τὰ θεῖα, Τρόφιμε πολυάθλε, τυράννους ἠσχυνας· καὶ τοῖς αἵμασί σου, βηματίζων τὴν γῆν καθηγίασας· ἐμπεριπατεῖς δέ, χαρμονικῶς τῷ Παραδείσῳ, σωτηρίαν ἡμῖν ἐξαιτούμενος. Θεοτοκίον.

Τὴν Ἁγίαν Παρθένον, τὴν Θεοχαρίτωτον καὶ παναμώμητον, οἱ σερροὶ ὀπλῖται, εἰς βοήθειαν ἐπικαλούμενοι, τῶν βασάνων ὄγκον, καὶ τῶν δεινῶν τὴν τρικυμίαν, ἀκλονήτῳ διήλθον φρονήματι.

ᾠδὴ ε'. Ἐλάσθητί μοι Σωτήρ.

Υ'πέπλευσαν γαληνῶς, τῇ κυβερνήσει τοῦ Πνεύματος, οἱ εὐκλεεῖς Ἀθληταί, βασάνων τὸ πέλαγος, καὶ πρὸς τὸν ἀκύμαντον, σωτηρίας ὄρμον, ἱερῶς ἐγκαθωρμίσθησαν.

Ρ'αινόμενα καθορῶν, εἰς γῆν τὰ μέλη σου Τρόφιμε, καὶ ὄξος κατὰ τῶν σῶν, μυκτῆρων δεχόμενος, εὐώδους ὀσφρήσεως, ἀντελάβε πλέον, τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγαπήσεως.

Ω'ς βουλευτὴς τῶν Χριστοῦ, δικαιοματῶν γενόμενος, βουλαῖς ἀθέων ἐχθρῶν, τελείως ἐξέκλινας, καὶ σαυτὸν παρέδωκας, Δορυμέδον Μάρτυς, ταῖς βασάνοις μαστιζόμενος. Θεοτοκίον.

Νευρούμενοι ταῖς ἐκ σοῦ, ἐκπεμπομέναις δυνάμεσιν, οἱ Ἀθλοφόροι Χριστέ, νομίμως ἐνήθησαν, τὴν ἀγνὴν Μητέρα σου, ἀνυμνολογοῦντες, ἀπορρήτως σε κηύσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ω'ς ἀθλητῶν ἐδραΐωμα, καὶ εὐσεβείας ἔρεισμα, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ γεραίρει σου, τὴν φωτοφόρον ἄθλησιν· παναοιδίμε μάκαρ, ἀθλητὰ γενναιοφρον, ἐνδοξε Τρόφιμε, σὺν τοῖς συναθλῆκταις σου, ἱλασμὸν τοῖς ὑμνοῦσί σε αἴτησαι, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ ἔπαθλα, οὐρανῶν αἱ Δυναμίεις ἐθαύμασαν· ὅτι σῶμα θνητὸν περικείμενοι, ἀσωμάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσαντο, Σταυροῦ τῇ ἰσχυῖ κρατυνόμενοι· ὅθεν μακαρίζονται εἰς αἰῶνας, ἱλασμὸν τῶν πταισμάτων αἰτούμενοι ὑπὲρ πάντων ἡμῶν· καὶ γὰρ τιμῶνται αὐτοὶ, ὡς ἀήττητοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Σαββατίου, καὶ Δορυμέδοντος.

Στίχοι.

Πνέοντες ἐν Τρόφιμε καὶ Δορυμέδον,
Ἐν ἐκ ξίφους δεχέσθε καὶ βίου τέλος.

Εἰσεθεῖς σιδηροῖς Σαββάτιος ὀξέσιν,
Εἰς σαββατισμὸν θεῖον ὡς Μάρτυς φθάνει.

Ἐννεακαιδεκάτῃ Τρόφιμον τάφον, ἠδὲ συναθλοῦς.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Πρόβου· ὧν ὁ μὲν Σαββάτιος ἐν Ἀντιοχείᾳ παραστάς τῷ Βικαρίῳ, καὶ σφοδρῶς τυφθεῖς, καὶ καθειρχθεῖς, ἐν ταῖς βασάνοις παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ δὲ Τρόφιμος, κρηπίσι σιδηραῖς ὑποδεθείς, καὶ ὑπερόριος ἐν τῇ Συναδῶν γενόμενος, πολλὰς τε μετὰ Δορυμέδοντος ὑποστάς τιμωρίας, ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλὰς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Διόλου ταῖς νεύσεσι, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον καλλωπιζόμενος, ὀβελίσκοις τε μάκαρ, πυρακτωθεῖσι καταφλεγόμενος, καὶ τὰς πλευράς σου ἀδίκως ξέομενος, ὦ Δορυμέδον, στερόως ἐνεκαρτέρησας.

Ιδεῖν ἐφιεμένος, Θεοῦ τὴν δόξαν τὴν ἀνεκλάλητον, ὀφθαλμοὺς ἐπληρώθης, πυρακτωθεῖσι σιδηροῖς Τρόφιμε, καὶ εὐχαρίστως Κυρίῳ ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αγάπη φλεγόμενος, σεπτῆς Τριάδος οἱ τρεῖς ἠνύσατε, τοὺς μεγίστους ἀγῶνας, καὶ μωριάσι νῦν συναγάλλεσθε, ἐπουρανίαις· μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησθε, λύσιν πταισμάτων αἰεὶ ἡμῖν αἰτούμενοι.

Θεοτοκίον.

Υπάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τῆς κτίσεως, ὑπεδέξω τὸν Λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως ἀποτικτόμενον· ὃν οἱ γενναῖοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τῇ τῶν βασιάνων πυρᾷ ἐνεκαρτέρησαν.

Ὡδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Γεγυμνωμένοις σώμασιν, αἰκισμοῖς προσπαλαίοντες τὸν τῆς ἀφθαρσίας, σολισμὸν ἐδέξασθε, αἰσχύνην ἐνδύσαντες, τὸν δυσμενῆ αἰώνιον· καὶ στεφανηφόροι, μεταβάντες πρὸς λῆξιν, τὴν θείαν ἐκβοᾶτε· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γνηλατοῦντες Μάρτυρες, τοῦ Χριστοῦ τὰ παθήματα, ξύλοις προσδεθέντες, πειρασμοὺς ἠνέγκατε, γενναίῳ φρονήματι· καὶ ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος, πνίξαντες δαιμόνων, πονηρότατα στίφη, ἐνθέως μελωδεῖτε· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ανευφημείσθω Τρόφιμος, δοξαζέσθω Σαββάτιος, καὶ μεγαλυνέσθω, Δορυμέδων σήμερον· οἱ σύλοι οἱ ἄσειστοι, τὰ τῶν πιζῶν προπύργια, οἱ φωταειδεῖς, τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, οἱ ταύτην ταῖς ἀκτίσι, τῶν μεγίστων ἀγῶνων, σεπτῶς φωταγωγῶντες εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος τέτοκας, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἄχραντε Παρθένε, συμφυῶς νοήμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, καθομολογοῦντες, ἱερῶς ἐναθλοῦσι μεθ' ὧν σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν δημιουργὸν καὶ Ἀυτρωτὴν, ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ισχῆ τῷ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ, τῶν θηρῶν ταῖς ὀρμαῖς ἐπεδήσατε, καὶ ἀθλαβεῖς, Μάρτυρες ἐμείνατε ἐξ αὐτῶν, μεγάλως θαυμαζόμενοι, ταῖς ἀμετατρέπτοις μεταβολαῖς· διὸ ταῖς

τῶν Μαρτύρων, ἀγέλαις συναφθέντες, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύσατε.

Ως θύματα τραπέζη τῇ λογικῇ, προσηνήχθητε ξίφει τεμνόμενοι, πανευκλεῶς· καὶ τῶν πρωτοτόκων νῦν ἐν σκηναῖς, περιχαρῶς αὐλίζεσθε, βλέποντες τὴν δόξαν τὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῖς ἐπικαρπίας, δεχόμενοι τῶν πόνων, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς ἀθλήσεως.

Συμφώνως συνελθόντες δεῦτε πιστοὶ, Δορυμέδοντα νῦν καὶ Σαββάτιον, καὶ τὸν κλεινόν, Τρόφιμον δοξάσωμεν τοὺς στερρόους, τῆς ἀληθείας Μάρτυρας, βότρυας ἀμπέλου τῆς νοητῆς, ἐξ ὧν ἡμῖν ὁ οἶνος, τῆς ὄντως εὐφροσύνης, ἐναποσταίνει θεία χάριτι.

Ημνήμη ἡ πανέορτος τῶν σοφῶν Ἀθλητῶν ἀνατεῖλασα σήμερον, ὡς ἀληθῶς ὑπὲρ ταῖς αὐγάς ταῖς ἡλιακῆς, καταφωτίζει ἅπαντας, σκότος ἀπελαύνουσα τῶν παθῶν, καὶ νέφη ῥαθυμίας· ὧν Λόγε ταῖς πρεσβείαις, παράσχου πᾶσι τὰ ἐλέη σου.

Θεοτοκίον.

Φυλάξασε Παρθένον ὁ ἐκ τῶν σῶν, ἀνατεῖλας λαγόνων ἀνέσπερος, ὡς ἀληθῶς, Ἡλῖος Παρθένε τοὺς ἀθληταῖς, περιφανῶς ἐλάμπρυνε, διηγωνισμένους καρτερικῶς· μεθ' ὧν αὐτὸν δυσώπει, ἡμᾶς καταικτηρηῆσαι, τοὺς εὐσεβῶς σε μακαρίζοντας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
» κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεὸς, ὡφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ
» σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διὸ
» σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, τα-
» ξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλᾶριον τῶν Ἀγίων.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ο οὐρανὸν τοῖς ἄστροις, κατακοσμήσας ὡς Θεὸς, καὶ διὰ τῶν σῶν Ἀγίων, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγῶν, Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε· σῶζε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Σταυρὸς ὁ φύλαξ.

Ἀπόστιχα Στιχηρά,

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Υπὸ φθοροποιὸν, ἐξαίρει ἀμαρτίας, τὸ τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, ὑψοῦμενον Σωτήρ μου, λαμπρύνει δὲ τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Λύσιν τῶν δυσχερῶν, καὶ κτήσιν τῶν ἀρίστων, ὑψοῦμενος βραβεύει, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, Σταυρὸς Χριστοῦ ὁ ἄγκος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Οτε τὸν Ἀμαλὴκ, Μωσῆς κατετροποῦτο, Χριστοῦ προλέγων παῖθι, Σταυρὸν προδιετύπου, τὸν Δεῖον καὶ πανάχραντον.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον Ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις.

Τῆ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Εσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οφιν, ἀνεστήλωσε χαλκοῦν, πάλαι Μωϋσῆς ὁ θεόπτης, πρὸς τὴν ἀναίρεσιν, τῶν δακνόντων ὄφρων αὐτὸς δὲ ὄλον σαυτὸν, ἐπὶ ξύλῳ ἀνύψωσας, Σωτήρ μου ζωώσας, πάντας ἐν τῷ Δείῳ σου, καὶ ζωηφόρῳ Σταυρῷ ὅς νῦν ἀνυψούμενος φλέγει, φάλαγγας δαιμόνων, καὶ τρέπει, τῶν βαρβάρων φύλα καὶ φρυάγματα.

Σύμου, τὸ φθαρτὸν τε καὶ θνητὸν, Σῶτερ ἐκ Παρθένου φορέσας, καὶ Θεομήτορος, ἀφθαρτον ἀπέδειξας, καὶ πρὸς ζωὴν καὶ τρυφήν, ἀτελεύτητον εἰλκυσας πρὸς ἣν ἐπανάγεις, πάντας τοὺς ἰμνοῦντάς σε, Λόγε Χριστέ ὁ Θεός, ὄπλον κραταῖον ἐν πολέμοις, Δέσποτα τὸν Δεῖον Σταυρὸν σου, τῷ πιστῷ σου Ἄνακτι δωρούμενος.

Λάμψον, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν ἔργον γὰρ ἐσμέν τῶν χειρῶν σε πάντες Χριστέ ὁ Θεός, ὄπλῳ δὲ στεφάνωσον, τοὺς εὐσεβεῖς Βασιλεῖς, νίκας τούτοις δωρούμενος, κατὰ πολεμίων, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, ἰσχύν καὶ ἄσυλον, ὄλθον, τὸν Σταυρὸν σου πλουτοῦσιν, Ὑψιστε ὁ ἀφθορον μήτραν, Σῶτερ ὑποδὺς τῆς Θεομήτορος.

Καὶ τῶν Ἁγίων, γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ανωθεν ἡ κλησίς σου, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων Εὐστάθιε ἄλλ' αὐτὸς σοι ὀπτάνεται, Χριστὸς ὁ φιλόθρωπος, καὶ ἀγρεύει μάκαρ, πίστεως δικτύοις καὶ τῷ Βαπτίσματι αὐτοῦ, ἀποκαθάρας τὰς ἀμαρτίας σου, πρὸς βίου πειρατήριον, ὑπομονὴν σοι προτείνεται, ὁ Δεσπότης καὶ δείκνυσι, νικητὴν διαβόητον.

Χαίρων ἐν νεότητι, τῆς ἀρετῆς τὸ γυμνάσιον, ὑπεδέξω Εὐστάθιε, τῶν παιδῶν στερούμενος, καὶ τῆς σῆς συζύγου, τὴν αἰχμαλωσίαν, ὑπενεγκῶν καρτερικῶς, καὶ ὑπομείνας θητεῖαν ἄτιμον ἄλλα σε παναοίδιμε, ἢ ἐν πολέμοις ἀνδρία σου, ποθητὸν κατεστήσατο, καὶ λαμπρῶς ἐπανήγαγε.

Θεῖον ὡς θυμίαμα, διὰ πυρὸς εὐωδέστατον, καὶ τερπνὸν ὀλοκάρπωμα, θυσία εὐπρόσδεκτος, προσφορά τε ζῶσα, καὶ τελειοτάτη, σὺ προσηνέχθης τῷ Θεῷ, πανοικεσία καρποφορούμενος διό σε ἡ οὐράνιος, νῦν κατοικία Εὐστάθιε, σὺν τοῖς σοῖς εἰσεδέξατο, καὶ Ἁγίων στρατεύματα.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἐφραίμ Καρίας.

Οδευτερος Ἰωβ Εὐστάθιος, τὸν βίον τοὺς ἀθλοῦς καὶ τοὺς σεφάνους, εἰς προτροπὴν ἀρετῶν ἑαυτὸν ἡμῖν προέθηκε, καὶ στηλὴν καρτερίας, ὑπερβάς ἀληθῶς τὸν Ἰωβ, τῇ ἀρετῇ, τῇ συζύγῳ, καὶ τοῖς τέκνοις ὁ πιστὸς ἐν βίῳ, καὶ ἀκραδαντος ἐν πειρασμοῖς, καὶ ἐν ἀθλήσει νικηφόρος ὃν προσάξωμεν εἰς πρεσβείαν Χριστῷ, τοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν φωτισμόν, καὶ ἰλασμόν τῶν πλημμελημάτων.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεῖος θησαυρὸς ἐν γῆ κρυπτόμενος, τῷ Ζωοδότῳ ὁ Σταυρὸς, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο Βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερόν ὃν γεγηθῶς πίστει καὶ πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὑψωσιν, σπυδαῖ μείγρη ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηεν, εἰς κόσμῳ λύτρον, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος.

Ραπίσματα ὑπήνεγκας, καὶ σταῦρωσιν Μακρόθυμε, καὶ ὄνειδη, Δέλων πάντας ἐκ χειρὸς, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καὶ πανοικτίρμων καὶ φιλόθρωπος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τιμῷ σου τὸν Σταυρὸν ἀγαθὲ, τῆς ἡλῆς καὶ τὴν λόγχην Σωτήρ, δι' ὧν πάντας, ἐλυτρώσω τῆς φθορᾶς, ὡς μόνος ζωοδότης, καὶ πάντων εὐεργέτης, μόνε φιλόθρωπε Σωτήρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτήρ μου ὑπεράγαθε, ἐρράπισθης, καὶ ὑβρίσθης Λυτρωτὰ, καὶ ὄξος ἐποτίσθης, καὶ λόγχῃ ἐκεντήθης, καὶ πάντα φέρεις ἀναμάρτητε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἐφραίμ Καρίας.

Αδαμάντινε τὴν ψυχὴν, πῶς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσωμεν; τὴν γὰρ φύσιν ὑπερέβης.

χρημάτων καὶ παίδων, καὶ τῆς συμβίου στερούμενος, τὴν μακαρίαν ἐκείνην, καὶ αἰοιδιμον φωνὴν τοῦ Ἰωβ ἐξεβόησας· Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο. Ἄλλ' ὃν ἠγάπησας Θεόν, καὶ ὃν θερμῶς ἐπεπόθησας, πάλιν σοὶ τοὺς φιλάτους ἔδωρήσατο, συναθλητὰς γενέσθαι σοὶ προμηθευσάμενος· μεθ' ὧν διὰ ποικίλων βασάνων, τὸ μακάριον τέλος διήνυσας. Αὐτὸς καὶ συμπρεσβευτὰς σου λαβόμενος, καρτερόψυχε Εὐστάθιε, δυσώπησον λυτρωθῆναι ἡμᾶς, τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτὸν ἐκ πόθου, καὶ λαμβάνουσιν ἰάματα, ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ πάσης μαλακίας. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ· φόβῳ διὰ τὴν ἀμαρτίαν, ὡς ἀνάξιοι ὄντες· χαρᾷ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων, Ἦχος δ'.

Οὐ Μάρτυρες σε Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχὺν σε, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Εν μέσῳ τῆς Ἐδέμ, ξύλον ἠνεγκε θάνατον· ἐν μέσῳ δὲ τῆς γῆς, ξύλον ζωῆς ἐβλάστησε· γευσάμενοι γὰρ τοῦ πρώτου, ἀφθαρτοὶ ὄντες, φθαρτοὶ γεγόναμεν· τυχόντες δὲ τοῦ δευτέρου τῆς ἀφθαρσίας κατετρυφήσαμεν· διὰ Σταυροῦ γὰρ σώζει ὁ Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Προδιετύπου μυστικῶς παλαι τῷ χρόνῳ ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ Σταυροῦ τὸν τύπον, ὡς τὰς χεῖρας ἐξέτεινε σταυροφανῶς Σωτήρ μου· καὶ ἔστη ὁ ἥλιος ἕως ἑχθρῶν, ἀνείλεν ἀνθισταμένους σοὶ τῷ Θεῷ· νῦν δὲ οὗτος ἐσκότισται, ἐπὶ Σταυροῦ σε ὀρών, θανάτου κράτος λύοντα, καὶ τὸν ἄδην σκυλεύοντα. Δίς.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς.

Τῆς εὐσταθείας τῷ φερωνύμῳ κράτος.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τῷ λόγῳ τὸ τῶν παθῶν μου σκίρτημα, ταῖς ἱκεσίαις σου, καθυποτάξας Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, εὐφημεῖν παρασκέυασον, τὴν ἰεραὴν πανήγυριν, τῶν σῶν ἀγῶνων παμμακαρίστε.

Η κλήσις οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων γέγονεν, ἡ σὴ Πανάριστε, ἀλλ' οὐρανόθεν Παῦλον ὡς τὸ πρὶν, ὁ Χριστὸς σε ἐκάλεσεν ἐπιφανεῖς ὡς ἔλαφος, τῶν ἰοβόλων ἐκλυτρούμενος.

Σοφίας τῆς ἀνωτάτῳ ἔμπλεως, Μάρτυς γενόμενος, τοῦ φθειρομένου πλούτου καὶ τρυφῆς, ἔρανῶν τὴν ἀπόλαυσιν, πανευσεβῶς προέκρινας, πανοικεσία στεφανούμενος.

Θεοτοκίον.

Εύρων σε καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης τῆς κτίσεως, ὁ τῶν ἀπάντων Κτίστης καὶ Θεός, σαρκωθῆναι ηὐδόκησεν, ἐκ σοῦ σαρκὶ τὸν ἀνθρώπον, ἀναμορφῶσαι προμηθούμενος.

ᾠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Υπέφερες πειρασμῶν, τὰς τρικυμίας καρτερῶς ἔνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ Εὐστάθιε, τέκνων γυναικὸς τε στερούμενος.

Σωθέντες παρὰ Θεοῦ, τῆς τῶν θηρῶν διαρπαγῆς παῖδες σου, Μάρτυς Χριστοῦ Εὐστάθιε, θήρας νοητοῦς ἐτροπώσαντο.

Τὸν βίον διαπερῶν, ὡς ποταμὸν τοῖς πειρασμοῖς ἔνδοξε, σοῦ τῆς ψυχῆς διέσωσας, τὸ θεοειδὲς ἀταπεινώτων. Θεοτοκίον.

Αγνείας τὸ καθαρὸν, καὶ παρθενίας τὸ σεπτὸν σκήνωμα, δεῦτε πιστοὶ ὑμνήσωμεν, ἐν χαρμονικοῖς μελωδήμασιν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
» **Χ**ριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ευσεβείας τοῖς τρόποις ἀνδραγαθῶν, καρτερίας τοῖς πόνοις ὑπεραθλῶν, νέος ἀνηγόρευσαι, Ἰωβ Μάρτυς πανένδοξε· τῶν γὰρ τερπνῶν τοῦ βίου, παθῶν τὴν ἀφαίρεσιν, σὺν γυναικί, καὶ τέκνοις, Θεῷ ηὐχαρίστησας· ὅθεν ἐπὶ τέλει, τῶν ἀγῶνων ὡς νίκης, βραβεῖον παρέσχε σοὶ, τὴν τοῦ αἵματος πρόσχυσιν. Ἀθλοφόρε Εὐστάθιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ὑπὸ τὴν γῆν, κερυμμένον ἀνείλετο ἡ σεμνή, Ἑλένη, καὶ πύμπλησι, χαρᾶς κόσμου τὸ πλήρωμα· καὶ τεμένη θρασπίζει, ὑψοῦσθαι ἐν πνεύματι· καὶ τὸ σκηπτρον κομίζει, ἐπὶ τὰ βασιλεία· ὅπερ καὶ δεικνῦσα, τῷ υἱῷ ἀνεβόα· Ὑφάπλωσον Δέσποτα, τὰς σὰς χεῖρας καὶ πρόσδεξαι, τὸν δεικνύμενον ἅπασι, κράτος σου καὶ νίκας σοφῆ, καὶ τὰ ἔθνη δίδαξον ἐν χάριτι, τοῦ προσκυνεῖν μετὰ πόθου, Σταυρὸν καὶ τὰ πόθη Χριστοῦ.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Θεῖα παλάμη σωθεῖσα τῆς τυραννίδος, τῆς τοῦ ἐχθροῦ διέμεινε, τὰ τῆς σωφροσύνης, σώζουσα ἢ σύμβιος, ἢ σὴ ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ε'πειράσθης καὶ ποικίλως ἔδοκιμάσθης, Μάρτυς Χριστοῦ Εὐστάθιε, καὶ τοῦ μαρτυρίου, ἔδραμες τὸ σάδιον, βοῶν τῷ Δεσπότη σθ' Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ι'θυνόμενος προστάγματι τοῦ Δεσπότη, μαρτυρικοῖς ἐν αἵμασι, καθωραϊσμένος, ὠφθης παναοίδιμε, Εὐστάθιε ἐνδοξε, σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις σου. Θεοτοκίον.

Α'πειρογάμως ἐκήσασα ᾧ Παρθένη, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίσει ἀδιστακτῶ κραυγάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ οἶα περ Ἰωβ, ἀνεφάνης Εὐστάθιε· σὺ ἀμειμπτος εὐσεβῆς τε, μακροθύμως τὸν βίον, εὐρέθης περαιούμενος.

Τίς μάκαρ ἀνυμνεῖν, τοὺς σοὺς πόνους δυνήσεται, Εὐστάθιε οὐς ὑπέστης, τὴν ὁμόζυγον Μάρτυς, καὶ παῖδας ἀφαιρούμενος;

Θεοτοκίον.

Ω μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὴν κάκωσιν, θεράπευσον ἢ τεκοῦσα, τὸν πανάγαθον Λόγον, τὸν πάντας ἀγαθύνοντα.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Φανέντα, σὺ τὸν Χριστὸν ἐπόθησας ἐνδοξε, καὶ συνεκράθης τῷ πόθῳ, ὡς φανῆναι Μάρτυς ὠραϊσμένος, πορφυρίδι, τῶν σῶν αἱμάτων καλλωπζόμενος.

Ε'δραμες, ἀκολουθῶν Χριστοῦ θείοις ἴχνεσι, καὶ κοινωνὸς ἀνεδειχθῆς, τῶν παθῶν τῶν τούτου καὶ βασιλείας, ὀλοκλήρως, παναικεσίᾳ Μάρτυς στεφόμενος. Θεοτοκίον.

Ρήμασι, τῆ Γαβριὴλ Παρθένη πανάμωμε, νῦν κεχηρημένοι βοῶμεν· Χαῖρε μόνη Μήτηρ

εὐλογημένη· χαῖρε πύλη, δικαιοσύνης Ἡλιον ἔχουσα. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε ἢ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρη
» κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἶκτον, ἐκ τῆς πλευ-
» ρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ πάθη Χριστοῦ, σαφῶς μιμησάμενος, καὶ τούτου πιών, πιστῶς τὸ ποτήριον, κοινωνὸς Εὐστάθιε, καὶ τῆς δόξης σύγκληρος γέγονας, παρ' αὐτοῦ τοῦ πάντων Θεοῦ, λαμβάνων ἐξ ὑψους θείαν ἄφεσιν. Ὁ Οἶκος.

Υμνον μοι δώρησαι ὁ Θεός μου, ἀνυμνησαι καὶ λέγειν νυνὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἀθλοφόρου σου Κύριε, ὅπως εὐρύθμως ἐγκωμιάσω τὸν γενναῖον ἐν τοῖς ἄθλοις Εὐστάθιον, τὸν νικητὴν ἐν πολέμοις ἐχθρῶν γεγονότα ἀεὶ, τὸν μέγαν ἐν εὐσεβείᾳ, καὶ χορῶ τῶν Μαρτύρων ἐκλάμπαντα· σὺν τούτοις γὰρ ψάλλει ἀπαύστως σοι, μετ' Ἀγγέλων ὁ πάνσοφος, λαμβάνων ἐξ ὑψους θείαν ἄφεσιν.

Συναξάριον.

Τῇ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου, καὶ Θεοπίστης συμβίβης αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο υἱῶν αὐτῶν, Ἀγαπίου καὶ Θεοπίστου.

Στίχοι.

Εὐστάθιον βοῦς παγγενῆ χαλκοῦς φλέγει,
Καὶ παγγενῆ σὺ τοῦ Θεοῦ σώζεις Λόγε.

Εἰκάδι Εὐστάθιος γενεῆ ἅμα ἐν βοῖ καύθη.

Οστος ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Εὐστάθιος ἦν στρατηλάτης ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει, ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκαλεῖτο δὲ αὐτὸς μὲν Πλακίδας, ἢ δὲ γυνὴ αὐτοῦ Τατιανή· ἦν δὲ πλούσιος σφόδρα, καὶ χαίρων ἐν ἐλέημοσύναις πενήτων, Ἑλλήνων ὦν. Κυνηγοῦντι δὲ αὐτῷ, ἐφάνη ἔλαφος, καὶ ἤρξατο καταδιώκειν αὐτήν. Ἦδη δὲ μέλλων καταφθάσαι τὸ ζῶον, βλέπει ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτῆς τὸν τίμιον σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἦλθε φωνὴ ἐκ τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου, λέγουσα· Ὁ Πλακίδα, τί με διώκεις; ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός. Εἶτα ἐβαπτίσθη, καὶ οὕτως ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ βροτοκτόνου δαίμονος, ὡς καὶ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ ἀπολέσαι, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ αἰχμάλωτον ἰδεῖν, καὶ τὰ παιδία αὐτοῦ ὑπὸ θηρίων ἀρπαγέντα, καὶ αὐτὸν γενέσθαι ἐν πενίᾳ. Εἶθ' οὕτως εὐρεῖν πάλιν καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία, ζητηθῆναι τε παρὰ τοῦ βασιλέως, καὶ ὀπολαβεῖν τὸ πρότερον ἀξίωμα· μεθ' ὧν ὑστερον ἀναγκασθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐμβάλλεται εἰς χαλκοῦν βουὴν πεπυρωμένον, καὶ τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῶν, Ὑπατίου Ἐπισκόπου, καὶ Ἀνδρέου Πρεσβυτέρου.

Στίχ. Ὑπὲρ πανάγων Ὑπάτιον εἰκόνων

Σὺν Ἀνδρέα σφάττουσιν ἄνδρες αἱμάτων.

Οὔτοι, τῆς Λυδῶν χώρας ἄντες, καὶ ἐν τινι φροντιστηρίῳ, παῖδες ὄντες, φοιτήσαντες, ὁ μὲν Ὑπάτιος τὸν μονήρη βίον ἠσπάσατο, Ἀνδρέας δὲ ἱεροκήρυξ τῆς Ἐκκλησίας κατέστη· οὐ νηστείαις δὲ μόνον καὶ ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς τῶν ἄλλων ἐκράτου, ἀλλὰ καὶ πάσῃ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀγάπῃ. Μαθῶν δὲ περὶ αὐτῶν ὁ πρέσβυς Ἐφέσου, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀγαγὼν, Ὑπάτιον μὲν, Ἐπίσκοπον χειροτονεῖ· Ἀνδρέαν δὲ, Πρεσβύτερον. Ἐπεὶ δὲ ὁ μισάγιος Λέων ὁ βασιλεὺς ἀνέμαθε τὰ περὶ αὐτῶν, εἰς ἑαυτὸν μετεκαλίσσατο, καὶ εἰρκτῆ ἐναπέθετο, καὶ σπαράττεσθαι καὶ σῦρεσθαι προὔτρεψε· κατὰ μετὰ ταῦτα προσέταξε καὶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀποσυρῆναι, καὶ τὰς ἀγίας εἰκόνας, παμπόλλας οὖσας, κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀνασθῆναι ἰδέξαντο· καὶ πίσσῃ χρισθέντες τὰς γενειάδας, διὰ μίσης τῆς πόλεως σῦρονται· καὶ ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ Ξηρολόφου κατασφάττονται, ριφέντες βερά τοῖς κυσί.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων, Μαρτίνου Πάπα Ῥώμης, Μαξίμου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Οὔτοι, σύνοδον ποιήσαντες ἐν Ῥώμῃ, συνελθόντων καὶ ἑτέρων αὐτοῖς ἱερέων καὶ ὀρθοδόξων ἄνδρῶν, ἀνεθέματίσαν τὴν αἵρεσιν Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ἐγγόνου τοῦ Ἡρακλείου. Τούτο μαθὼν ἐκείνος, Μαξίμου, μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀναστασίου, ἐν πρώτοις ἐναπόκλειστον ἐποίησεν· εἶτα ἐξώρισεν ἐν τῇ Θράκῃ. Πάλιν δὲ παραστήσας, ἀνέκρινεν αὐτούς· τῶν δὲ ἐλεγξάντων πρὸ προσώπου αὐτοῦ τὴν δυσσεβῆ αὐτοῦ αἵρεσιν, τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ τὰς γλώττας ἀπέτεμε, παραπέμφας αὐτούς ἐν Λαζικῇ ἐξορίστους. Ἀποστείλας δὲ ἐν Ῥώμῃ, ἀνήγαγε τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Μαρτίνου ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ καθείρξας, πολλὰς τε κακώσεις ἐπαγαγὼν αὐτῷ τριετίαν ὄλην, εἰς Χερσῶνα ἐξώρισε. Καὶ ὁ μὲν Ἀναστάσιος, ἐν ἐξορίᾳ πληρώσας χρόνους εἴκοσι, ἐτελειώθη ἐν Κυρίῳ ὡσαύτως καὶ ὁ Θεόδωρος. Εὐπρέπιος δὲ διήρκεσεν ἐν ἐξορίᾳ χρόνον ἕνα καὶ μόνον· ὁμοίως καὶ Μαξίμος. Ὁ δὲ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Μαρτίνος, πολλὰ θεινὰ ὑπομείνας ἐν Χερσῶνι, πρὸς Κύριον μετέστη· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐτέθη ἐξω τοῦ κάστρου Χερσῶνος, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀρτεμιδώρου καὶ Θαλοῦ.

Στίχ. Ἀρτεμιδώρον καὶ Θαλὸν κτείνει ξίφος,

Μὴ προσκνυοῦντας Ἄρτεμιν ξενοκτόνον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου, Ἐπισκόπου Κύπρου.

Στίχ. Ζωῆς ρεούσης οὐ μέλει Μελετίῳ.

Ὅθεν τελευτᾷ, πῶς ἂν εἴποις; ἠγάπα.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν Ὁμολογηταῖς μεγίστου Ἰωάννου τοῦ Αἴγυπτίου.

Οὔτινος τὴν παρρησίαν μὴ ἐνεγκὼν ὁ παράνομος Μαξιμιανός, ἐκέλευσεν ἀναιρεθῆναι αὐτὸν μετὰ καὶ ἄλλων τεσσαράκοντα.

Ἰαῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ος ἐν καμίνῳ, τῷ πυρωθέντι χαλκουργήματι, ἔνδον καθειργμένοι Μάρτυρες τοῦ Χρι-

στοῦ, εὐχαρίστως ἐκραυγάζετε· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Νόμῳ φιλίας ὡς ἠνωμένοι καὶ τῆς φύσεως, μίαν καρτερίαν Μάρτυρες εὐκλεεῖς, ἐναθλοῦντες ἐπεδείξασθε, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς ἐκβοῶντες καὶ Κύριος. Θεοτοκίον.

Υψηλοτέρα, τῶν οὐρανίων θείων Δυναμῶν, μόνῃ ἐξ αἰῶνων πέφνηας ἀληθῶς· τὸν γὰρ Κτίστην τούτων τέτοκας, ἀνερμηνεύτως σὺ, Θεογεννητορ πάναγνε Δέσποινα.

ᾠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Μαρτύρων χορείαν ἀψευδῶν, συγκροτημένην λαμπρῶς, δεσμοῖς τῆς φύσεως, καὶ λόγῳ πίστεως, ἅπαντες, εὐσεβῶς νῦν εὐφημήσωμεν, ὡς εὐσεβείας ἐρασταίς, καὶ πίστει μέλψωμεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οραίως ἠνώθητε σεπτοί, διαιρεθέντες πρὶν, προνοία μείζονι, οἰκείοις αἱμασι βάψαντες, τὴν πορφύραν τῆς νυμφεύσεως, καὶ πρὸς οὐράνιον θερμῶς, παστάδα σπεύδοντες, καὶ βοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Καρπὸν τῆς καλίας εὐσεβῶς, Θεῷ προσήγαγες, μάκαρ Εὐστάθιε, καὶ τὴν ὁμοζυγον χαίρουσαν· κοινωνοὺς γὰρ τῆς ἀθλήσεως, τοὺς ἐκ τῆς φύσεως Χριστῷ, ψάλλοντας εἴληφας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, Παρθένος πέφνηας, ἄνθος βλαστήσασα, τὸν παντοδύναμον Κύριον, τὸν ἡμᾶς εὐωδιάσαντα, καὶ τὴν ὁσμὴν τὴν ἑαυτοῦ, πᾶσι παρέχοντα, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναντα ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ολω τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος, μετ' εὐφροσύνης προσχωρήσας, ταῖς ἀγγελικαῖς στρατηγίαις, νῦν συναγάλλη Μάρτυς Εὐστάθιε· μετ' ὧν ἀπαύστως πρέσβευε, πάντας σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς σου ἀγῶνας, καὶ τὰς ποικίλας περιστάσεις, ἢ ἐν οὐρανοῖς εὐφροσύνη, μετὰ Δικαίων νῦν διεδέξατο· ἧς ἀπολαύειν Ἐνδοξε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταξίωσον.

Ολον ἑμαυτὸν σοι προσφέρω, Μάρτυς Εὐστάθιε· προθύμως, ἵνα σε πλυθήσω προσάτην,

πρὸς τὸν Δεσπότην σῶζειν δυνάμενον, ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ σωτηρίας θείας πρόξενον.

Θεοτοκίον.

Σ ἐ τὴν ἀπειράνδρως τεκοῦσαν, τὸν ζωοδότην καὶ Σωτῆρα, πάντες δυσωποῦμεν ἐκτενώς, αἱ Θεοτόκον ὁμολογοῦντές σε, ῥυσθῆναι πάσης θλίψεως, σαῖς ἰκεσίαις Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

► **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρου, ἐξ ἀλαξεύτου
► **Λ**σθ Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήμηθη, Χριστός συναΐσας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Ἀγίων.

Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τῆς ἀθανάτου δόξης τε, καὶ ζωῆς τῆς ἀλήκτου, ἐπέτυχες καταλιπὼν, τὰ τοῦ κόσμου ἡδέα, σὺν παισὶ θεόφροσι, καὶ γυναικὶ πανοβρίῳ· διὰ τοῦτόσου πόθῳ, τὴν πανίερον καὶ θείαν, ἐορταίζομεν μνήμην.

Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Ημεῖς ἐν σοὶ θαρρόυντες τῇ Θεοτόκῳ, ἐχθροὺς διπλοῦς τροπούμεθα κατὰ κράτος, τὸν Σταυρὸν κατέχοντες τοῦ Υἱοῦ σου, ὄπλον ἡμῖν καὶ τρόπαιον, ἀσπίδα ξίφος καὶ δόρυ, καὶ βέλος κατὰ Βελίαρ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῶν Ἀγίων.

Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, τὸν πανόλθιον τρόπον Εὐστάθιε; ὅτι γενναίως ὑπήνεγκας, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ τὰς προσβολάς· τῆς γὰρ συζύγου καὶ τῶν τέκνων, τὴν σέρησιν ἐκ ἐδυσφόρησας, ἀλλ' ἐβόας τὴν εὐχάριστον φωνὴν τοῦ Ἰώβ· Γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι πρὸς τὸν μόνον Δημιουργόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ἦχος πλ. β'.

Αφθόρου τόκου Μαρίας, ὑπάρχων Μάρτυς καταγωγίον, ἀλήκτως τε πέλων ἐν φωτὶ αὐτῷ, καὶ ἡμῖν εὐμενίζου Τριάδα τὴν ἀκτίστον.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῷ ἀδύτῳ γνέφῳ εἰσδύς, καὶ τῷ τῆς δικαιοσύνης Ἠλίῳ οἰκειωθείς, τῇ ἐξ ὕψους νοσητῶς φανείσῃ διὰ ζώου εἰκόνι, θείως προσψαύσας, ἔμπρους εἰκὼν ὑπῆρξας, παμμακάρε Εὐστάθιε· ἔθεν τὴν ἐκ πνεύματος καὶ ὕδατος ἐσχηκῶς ἐνέργειαν, τῷ μαρτυρικῷ με λουσαίμενος αἵματι, ταῖς οὐρανίαις κατηξίωσαι συγχορεύειν, τῶν Ἀγγέλων ὁμηγύρεσιν· ἐν ᾧ καὶ ἡμᾶς προσαικείωσον, τῷ Σωτῆρι Χριστῷ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Γερμανοῦ.

Τὴν στρατοπεδαρχίαν τῆς κάτω βασιλείας ὑποβαλόμενος, καὶ διὰ ζώου ὀφθέντος σοὶ ἐν εἰκόνι, τῷ Σωτῆρος ἡμῶν γενόμενος ἐραστής, νῦν συγχορεύεις τοῖς ἄνω, σὺν γυναικὶ σου καὶ τέκνοις, παμμακάρε Εὐστάθιε· διὸ δυσωποῦμέν σε, τῷ Κυρίῳ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ο ἄν περ παλαι Μωϋσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ, τὸν Ἀμαλὴν καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδὸς, ὑποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρὸν σου Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνῶντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σέ τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνοῦντες δεόμεθα· Κύριε, σὺν τῷ Ἀηστῇ τῆς βασιλείας σου ἀξιώσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ξύλον τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὀρώντες, μεγαλωσύνην δῶμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκὶ δὲ ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Υδάτι θεουργῷ, καὶ αἵματι σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία, στολίζεται ὡς νύμφη, σταυροῦ τὴν δόξαν μέλπουσα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Υλὴν φθοροποιόν, ἐξαιρεῖ ἀμαρτίας, τὸ τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, ὑψούμενον Σωτήρ μου, λαμπρύνει δὲ τὰ σύμπαντα.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ὅσπερ Παῦλος τὴν κλῆσιν, ἐκ ἐξ ἀνθρώπων δεξάμενος, Μάρτυς Εὐστάθιε, καὶ αὐξάνων ἐν Θεῷ τῇ τοῦ Σταυροῦ πεποιθήσει, τῶν τυράννων τὸ δυσσεβές, καὶ τῶν βασιάνων τὸ ἀπηνές ἀνδρείως κατήσχυνας· διὸ καὶ μέχρις αἵματος, ἀντικατέστης πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, πρὸς ἀοράτους ἐχθροὺς ἀνταγωνισάμενος· καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένην εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Η φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωϋσέως ὁ Θεός, πεπλήρωται ἡ λέγῃσα· Ὁψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλονται, ἐν κυμβαλοῖς Δαυϊτικοῖς ὕμνον σοὶ προσφέροντα, καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρὸν καὶ τὴν ἀνά-

στασιν δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθὴ καὶ φιλαίν-
δρωπε. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κα-
νόνο, τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.

Προκειμένον, Ἦχος δ'.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Στίχ. Προωρώμην τὸν Κύριον.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἑβραίους.

Α ἄδελφοί, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ.

Ζῆτει Κυριακῇ κζ'. Ἀλληλουϊα, Ἦχος δ'.

Ε κέκραξαν οἱ δίκαιοι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ζῆτει τῇ γ'. τῆς β'. Ἑβδομάδος.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κοδράτου,
τοῦ ἐν Μαγνησίᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται τῆς τοῦ τιμίου Σταυροῦ
Ἑψώσεως ἡ Ἑορτή, καὶ φάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς ἐντε
τῷ Ἑσπερινῷ, καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλὴν
τῶν Ἀναγνωσμάτων, τῆς Λιτῆς, καὶ τοῦ Πολυελείου. Ἡ
δὲ τοῦ Ἁγίου Κοδράτου Ἀκολουθία συμπάλλεται τῇ ἐπαύ-
ριον μετὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Κυριακῇ ἡ παρούσα ἡμέρα, συμπάλ-
λονται τὰ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Ἀναστασίμων, ἅτινα
καὶ προηγούνται.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
Ἀποστόλου Κοδράτου.

Στίχοι.

Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,
Τὸν Κοδράτον βάλλουσιν ἄφρονες λίθοις.

Εἰκάδι δὲ πρώτη Κοδράτος στέφος εὔρατο
ἄθλοισ.

Ὁυτος, ἀρχαῖος καὶ πολυῖστωρ ἀνὴρ ὑπάρχων, ἐν Ἀθή-
ναις καὶ Μαγνησίᾳ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου κατήγ-
γειλε, καὶ πολλοὺς φωταγωγῆσας τοῖς δόγμασι, πρὸς φῶς
θεογνωσίας ἐπανήγαγε. Ὄθεν ἐξ Ἀθηνῶν, τῆς αὐτοῦ ποι-
μνης ὑπὸ τῶν διωκτῶν ἀπελαύνεται, πρότερον λίθοις βλη-
θεῖς, καὶ πυρὶ δοκιμασθεῖς, καὶ ποιναῖς ἄλλαις. ὕστερον
δὲ ὑπὸ Ἀνδριανοῦ τοῦ Αἰλίου τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου
χομίζεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου
Γιωνᾶ.

Στίχ. Ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ φεύγεις παλαι,
Νῦν δὲ πρόσωπον Ἰωνᾶ τούτου βλέπεις.

Ὁυτος ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμαθί, ἀπὸ Γέτ, ἐκ Καραθραούς,
πλησίον Ἀζώτου, πόλεως Ἑλλήνων κατὰ Σάλατταν.
Ἐκβραθεῖς δὲ ἐκ τοῦ κήτους, ἀπειθῶν ἐν Νινευί, καὶ
κηνύξας, καὶ ἀνακάμψας οὐκ ἔμεινεν ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ
ἀλλὰ παραλαβὼν τὴν μητέρα αὐτοῦ, παρώκησεν ἐν τῇ
Ἀσούρ, χώρα τῶν ἀλλοφύλων. ἔλεγε γάρ, ὅτι οὕτως ἀφε-
λῶ τὸ ὄνειδός μου, ὅτι ἰψευσαμένη προφητεύσας κατὰ Νι-
νευί, τῆς πόλεως τῆς μεγάλης.

Ὁυτος ἐστὶν ὁ υἱὸς τῆς χήρας, ὃν ἤγειρεν Ἠλίας ὁ
Προφήτης. ἦν γὰρ τότε Ἠλίας ἐλέγχων τὸν Ἀχαάβ· καὶ
καλίσσας λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, ἔφυγε· καὶ ἔλθων εἰς Σάρι-
φθα τῆς Σιδωνίας, εὗρε τὴν χήραν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς,
καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῆς, (οὐ γὰρ ἠδύνατο μῆναι μετὰ τῶν
ἀπεριτμητῶν) καὶ εὐλόγησεν αὐτὴν διὰ τὴν ξενοδοχίαν
αὐτῆς· ἦν γὰρ γινώσκων αὐτὴν ἐκ πρώτου· ἧς καὶ Σα-
νόντα τὸν υἱὸν ἤγειρε· καὶ ἀναστάς μετὰ τὸν λιμὸν, ἐ-
πορεύετο εἰς γῆν Ἰούδα.

Ὁ οὖν Ἰωνᾶς, ἀποθανοῦσαν, τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἔθα-
ψεν αὐτὴν εἰς τὰ ἐχόμενα τῆς Βαλάνου Δεδόρρας· καὶ
κατώκησεν ἐν γῇ Σενναάρ, ἐνθα καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη
ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Κεναιζαίου, Κριτοῦ γενομένου μιᾶς
φυλῆς, ἐν ἡμέραις τῆς ἀναρχίας. Ἐδωκε δὲ τέρας ἐπὶ
Ἱερουσαλήμ καὶ ὅλην τὴν γῆν. Ὅτε ἴδωσι λίθον βωῶντα
οἰκτρῶς λεπτὴν φωνήν, καὶ κίνηρον ἀπὸ ξύλου πρὸς Θεὸν
φθειγγόμενον, τότε ἐγγίξει τὴν σωτηρίαν· τότε ὄψονται
τὴν Ἱερουσαλήμ ἠδαφισμένην ἕως Σεμλιού, καὶ εἰς αὐ-
τὴν πάντα τὰ ἔθνη ἤξει ἐν προσκυνήσει Κυρίου, καὶ με-
ταθήσουσι τοὺς λίθους αὐτῆς κατὰ δυσμὰς ἡλίου· καὶ ἐ-
καὶ ἔσται ἡ προσκύνησις τοῦ ἠλειμμένου, διὰ τὸ Ἱερουσα-
λήμ βδελυχθῆναι ἐν ἐρημώσει θηρίων· καὶ τότε ἤξει τὸ
τέλος πάσης πνοῆς (*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Ἰωνᾶ τοῦ Σαββαΐτου.

Στίχ. Ἀ φεῖς Ἰωνᾶς ἀστάτου βίου τόπον,

Ἐστῶτα καὶ βέβαιον εὕρισκει τόπον.

Ὁυτος ὁ Ὁσιος, πρεσβύτερος ὢν, πατὴρ ὑπᾶρχε Θεοδώ-
ρου τοῦ ὀσιωτάτου καὶ μακαριωτάτου, καὶ Θεοφάνους
τοῦ ποιητοῦ τῶν Κανόνων, ὢν τὰ πρόσωπα ἐπέγραψε Θεό-
φιλος ὁ Εἰκονομαχος. Οὗτος ὁ Πατὴρ Ἰωνᾶς, ἀπειθῶν
ἐν τῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα Λαύρα, καὶ ἀποκαρεῖς, ἄκραν
εὐλαστειαν ἐκτήσατο, καὶ πολλὰς ἀρετὰς κατορθώσας, ἐν γῆ-
ρα καλῶ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Εὐσεβίου.

Στίχ. Εὐσεβιον κτείνουσι δυσσεβεῖς ξίφει,

Τὸν εὐσεβῶς βιοῦντα, καὶ Χριστῷ φίλον.

Ὁυτος αὐτόκλητος ἦλθε πρὸς τὸν Ἀρχонта Φοινίκης, καὶ
ῥησὶ· Τί ἀνοηταίνεις θεομάχε, δίκων τὴν τοῦ Χρι-
στοῦ ποίμνην; Ὁ δὲ, ὀργισθεῖς, προσέταξεν ἀναρτηθῆναι
τὸν Ἅγιον ξέσθαι. Ἐπὶ πολὺ δὲ ξέσαντες, τριχίσις ῥα-
κεσιν ἄλας ἐμβαλόντες, καὶ προσδήσαντες, ἀνέβαινον τὰς
σάρκας τοῦ Ἁγίου. Ὁ δὲ Ἅγιος ἠγαλλιάτο, ὡς ἐν ἄλ-
λοτριῷ σώματι πάσχων· καὶ ὁ Ἀρχων ἐν ἀμνηχανίᾳ γε-
νόμενος, ξίφει ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπεφθίνα-

(*) Σημειωτέον, ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ἐνταῦθα περὶ τοῦ Ἰω-
νᾶ ἱστορουμένων οὔτε ἐν τῇ προφητείᾳ αὐτοῦ εὕρισκονται,
οὔτω ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀγίας Γραφῆς· ἐξ οὗ δήλον, ὅτι
παρέλαβε ταῦτα ὁ Συναξαριστής ἐκ τινος ἀποκρύφου βιβλίου,
ἢ ἐξ ἀγράφου παραδόσεως τῶν Ἰουδαίων. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνο-
μα τῆς πατρίδος τοῦ Προφήτου εἰς τὴν θείαν Γραφήν λεγι-
ται Γεθχοφέρ (Δ'. Βασ. ιδ', 25)

το· και οὕτως ἀνῆλθε εἰς οὐρανοῦς, δοξάζων και εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων και ἀδελφῶν Εὐσεβίου, Νεστάβου, και Ζήνωνος.

Στίχ. Εὐσεβίος, Νεστάβος, ἀλλὰ και Ζήνων,

Δί εὐσεβῆ θνήσκουσι πίστιν ἐκ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν και Ἐπισκόπων Κύπρου, Μελετίου και Γσακίου.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι και μακάριοι Πατέρες ἡμῶν γεγονόασιν Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τῆς ἐν τῇ Κύπρῳ, εὐλαβεῖς και φοβούμενοι τὸν Θεόν· εἶχον δὲ ἀκαταπαυστον ἔργον, τὸ διδάσκειν τὸν λαὸν τὰ θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ, και διανέμειν τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν τοῖς χηρῶσιν. Οὕτω δὲ ποιῶντες παρ' ὅλην τὴν ζωὴν αὐτῶν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν κατὰ διαφόρους καιρούς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πρίσκου.

Στίχ. Φέρων ὕδωρ ζῶν Πρίσκος ἐν τῇ καρδίᾳ, Ἐμπρησμόν οὐ δέδοικε τὸν τοῦ σαρκίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ς'. Μαρτύρων, ὑπασπιστῶν ὄντων Μαξιμιανοῦ.

Στίχ. Ὑπὲρ Θεοῦ κλίναντος ἐν ξύλῳ κάραν,

Ἐξ Μάρτυρες κλίνουσι τὴν κάραν ξίφει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΗ ΚΒ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'. και ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κοδράτου τρία, και τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ τρία.

Τοῦ Ἁγίου Κοδράτου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν ὑρανίων χαρίτων, ταῖς ἐπιλάμψει, καταυγασθεῖς ἐδείχθης, ἐν τῷ κόσμῳ Κοδράτε, φωστήρ πᾶσι προφαίνων, ἀκτῖνας παιδρᾶς, τοῦ ἐνθεοῦ κηρύγματος· και διὰ τοῦτο τιμῶμέν σε οἱ πιστοί, ὡς Ἀπόστολον και Μάρτυρα.

Σὺ ταῖς εὐθείας πορείας, βαδίσας ἐνδοξε, τῶν σκολιῶν ἐρρύσω, τρίβων τῆς ἀσεθείας, ἀνδρώπους πλακωμένους· ὅθεν πιστοί, ἀπλανῆ σε δοξάζομεν, και ὁδηγὸν και μεσίτην τῆς πρὸς Θεὸν, οἰκειώσεως Ἀπόστολε.

Ὁ Δαυμαστὸς ἐν Ἁγίοις, ὑπάρχων Κύριος, σε τῇ ἀφθόνῳ δόξῃ, τῶν αὐτοῦ χαρισμά-

των, ἐδόξασεν ἐν κόσμῳ, και τῶν ψυχῶν, και σωματῶν παρέσχετο, Θεραπευτὴν, ὦ Κοδράτε, τοῖς εὐσεβῶς, εὐφημοῦσί σε Ἀπόστολε.

Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ, Ὅμοια.

Καταβαλὼν τῶν εἰδῶλων τὴν ματαιότητα, τῷ ἱερῷ σου λόγῳ, ἐβεβαίωσας πίστει, καρδίας ἀστηρίκτους, και πρὸς ζωὴν, ἱεράρχα ὠδήγησας, και ἐναθλήσας νομίμως Μάρτυς Φωκᾶ, τοῦ Κυρίου ἐ χρημάτισας.

Τὴν ἱεράν διπλοῖδα, βάψας ἐν αἵματι, τῆς ἱερᾶς σαρκὸς σου, ἱερώτατε Πάτερ, διπλῆς στεφάνους ὄντως, παρὰ Χριστῆ, ὑπέδεξω πανόλβιε, και σὺν Ἀγγέλοις χορευεῖς ἐν οὐρανοῖς, ἱκετεύων τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ταῖς τῶν θαυματῶν ἀκτίσι, πᾶσαν φωτίζεις τὴν γῆν, τοῖς ἐν θαλάσῃ Πάτερ, βοηθεῖς κατ' ἐκάστην, νοσήματα διώκεις, παύεις ψυχῆς, και σαρκὸς ἀρρώστηματα, παρὰ Κυρίου τὴν χάριν Μάρτυς Φωκᾶ, εἰληφῶς Θεομακάριστε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Κυπριανοῦ.

Ἐκ βρέφους ἐγένου τοῦ Κυρίου ἐραστής, Φωκᾶ παμμακάριστε, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ· τὸ γὰρ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἀκλινῶς ἐπορευθῆς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, δι' ἧς τῶν Ἀγγέλων συνέστιος γέγονας· δαιμόνων ἀντίπαλος, και τοῦ κόσμου πρεσβευτῆς ὠφθῆς διαπρύσιος.

Και νῦν, Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ζόφος φοβερώτατος, ὁ τοῦ θανάτου Θεόνυμφε, τὴν ψυχὴν κατατρύχει μου· τὸ δὲ λογοθέσιον, ἐξιστᾶν και τρέμειν, αἰεὶ τῶν δαιμόνων, παρασκευάζει ἀγαθῆ· ἐξ ὧν με ρύσαι τῇ δυναστείᾳ σου, Παρθένε ἀπειρογάμε, και πρὸς λιμένα σωτήριον, και πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, τῶν Ἁγίων κατὰταξον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάνανγνος Δέσποινα, και νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὠλόλυξε κρίζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγχμων, αὐτῆς προελθόντι, και τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα κατεπλήττετο· Τέκνον με πεινρότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς θυλῆς σου· μὴ βραδύνης φιλήθρῳπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἀπόστολε Ἅγιε Κοδράτε.

Και τοῦ Ἱερομάρτυρος. Και τρόπων μέτοχος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ τῶν Ἀγίων δὺ· προηγείται δὲ ὁ τοῦ Ἀποστόλου, ἔχων τὴν δε τὴν ἀκροστιχίδα.

Σοὶ Κοδράτε μέγιστε τοὺς ὕμνους πλέκω.

Ἰωσήφ (*).

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν.

Στεφηφορῶν, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυναμέων, παρεσηκῶς ἰκέτευε, καταλαμπρύνεσθαι, τοὺς τὴν μνήμην σου ταύτην, φαιδρῶς ἐπιτελοῦντας, μάκαρ Ἀπόστολε.

Οικοδομῶν, τῷ Θεμελίῳ τῆς πίστεως, τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα, ὀχυρωτάταις σου, διδασκαίς Θεοφόρε, εἰδῶλων τὴν ἀπάτην, πᾶσαν κατέστρεψας.

Ιερουργῶν, τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἱερωτάτοις λόγοις σε, ψυχᾶς τῷ Κτίσει σου, καθιέρωσας πίστει, αἰοῖδιμε Κοδράτε, σθένει τῷ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Κόρης σαρκί, ἐξ ἀπειράνδρου τικτόμενος, ὁ Ποιητὴς τῆς κτίσεως, μετὰ τὴν κύησιν, ὡς πρὸ τόκου Παρθένον, αὐτὴν διαφυλάττει, καθὼς ηὐδόκησεν.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου Φωκᾶ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Υμνεῖν σε Φωκᾶ προσθέτω Θεὸς χάριν. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Υμνήσαι, προθυμουμένῳ σήμερον, τὴν Δεῖαν μνήμην σου, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος αὐγαῖς, τὴν ψυχὴν με καταύγασον, ποιμὴν καὶ Μάρτυς ἔνδοξε, τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ ἡμῶν.

Μαρτύρων, περιφανῶς ἐπλήθησας, τὴν Δεῖαν εὐκλειαν, ποιμαντικαῖς ἐκπρέψας καλλοναῖς, καὶ φοινίξας ἐν αἵματι, τῆς ἱεραῆς ἀθλήσεως, σοῦ τὴν στολὴν Θεομακάριστε.

Νευρώσας, τὸν λογισμὸν ταῖς κρείττοσιν, ἐλπίσι πάνσοφε, τὸν ἐν κακίᾳ ὄντα δυνατὸν, παντελῶς ἐξενεύρισας, καὶ νικηφόρος ἄριστος, πρὸς οὐρανοὺς Φωκᾶ ἀνέδραμες.

Θεοτοκίον.

Ελύθη τῶν Προπατόρων ἄχραντε, τὸ ἐπιτίμιον· τὸν πρὸ αἰῶνων τίκτεις γὰρ Θεὸν, νεὸν βρέφος γινόμενον, καὶ νεουργοῦντα ἄπασαν, τὴν ἀνθρωπίνην ὄντως ὑπαρξιν.

(*) Σημειῶσαι, ὅτι τὸ χειρόγραφον ἔχει ἐνταῦθα καὶ ἐτέρην Ἀκολουθίαν, ψαλλομένην μὲν ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, εἰς τὴν μνήμην δὲ τῶν κατὰ τὴν κα. τοῦ παρόντος ἐορταζομένων Ἰωῆ του Προφήτου, καὶ ἐτέρου Ὁσίου Ἰωῆ του Σαββαΐτου, πατρὸς γνησίου χρηματίσαντος Θεοδώρου καὶ Θεοφάνους τῶν Γραπτῶν. Ἐστὶ δὲ ἡ Ἀκολουθία αὕτη Ποίημα τοῦ Θεοφάνους τούτου.

Τοῦ Ἀποστόλου. ᾠδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Τελῶν τὰ φοβερά Κοδράτε θαύματα, ἀπίσθης εἰς πίσιν Δεῖαν ἐνήγες, ὡς Ἀπόστολος Θεόληπτος, ὡς σεπτὸς Ἱεράρχης ἱερώτατε.

Ενθέοις διδασκαίς πολλοὺς ἐφώτισας· φωτὸς γὰρ διάκονος ἀνεδείχθης, τοῦ φωτίσαντος τὰ πέρατα, Ἱεράρχα Κοδράτε, Δεῖαις λάμπησι.

Μεγίστων ἀγαθῶν ὑπῆρξας πρόξενος, τῇ ποιμνῇ ἐξαίρων ταύτης τὸ σκότος, τῆς ἀγνοίας, καὶ φωτίζων αὐτὴν, παραδόξων θαυμάτων ἐπιδείξῃσιν. Θεοτοκίον.

Εσκήνωσεν ἐν σοὶ τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, μὴ φλέξαν τὴν μήτραν σου Θεοτόκε, καὶ κατέφλεξε τὰ πάθη ἡμῶν, καὶ τὴν ὕλην τῆς πλάνης ἀπετέφρωσεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ.

Ιάσεις ἐπιτελῶν, τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ Ὅσιε, πλάνης ἐχθροῦ ἔσωσας, πόλεις καὶ λαοὺς Δεῖα χάριτι.

Ναὸς ὑπάρχων Θεοῦ, εἰδωλικούς Μάρτυς ναοὺς ἔρριψας, τὴν παντουργὸν δύναμιν, ἔχων συνεργὸν καὶ συνέριθον.

Στρατὸς ὠράθη Φωκᾶ, ἀγγελικὸς καὶ φῶς Θεοῦ ἄπλετον, δικαστικῶν δρόνων σε, ἐναντι, Κυρίου δοξάζοντος.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ Θεὸς σαρκωθεῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν τοῖς βροτοῖς ἤνωται, καὶ τὴν ἀράν ἔλυσε, μόνη παντευλόγητε Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σου
» **Ε**Χριστέ κράζουσα. Σύμου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου Φωκᾶ,

Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ὁς θαυγῆ καὶ φωτοφόρον ἥλιον, σὲ νοητὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔθετο, ὁ Δεσπότης καταλάμποντα, πιστῶν τὰ πλήθη Μάρτυς ἔνδοξε· τὸν βίον γὰρ τὴν πίστιν καὶ τοὺς ἀθλοὺς σου, ὡς μύρον εὐωδίας προσεδέξατο, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος. Ὁ Οἶκος.

Φώτισόν με φωτὶ ἀνεσπέρῳ τῆς σῆς γνώσεως Σῶτερ, τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν σκεδάζων μου, καὶ σκοτόμαιναν· λόγον σοφίας δίδε μοι Λόγε, καὶ συνέσεως Δεῖας ἐν κατανύξει, ὅπως τὸν σὸν παναοιδίμον Μάρτυρα στέψω Φωκᾶν, ἐν ὕμνοις καὶ μελωδίαις· ἀπορούτων γὰρ πέλεις ἀντίληψις, καὶ πλοῦτος πᾶσι πτωχεύουσι, καὶ πηγὴ ἀγχιθῶν δωρεῶν, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Τὸν μέγαν Ἀπόστολον, καὶ ἱεράρχην Χριστοῦ, Κοδράτον τὸν ἔνδοξον, ἐν θεοπνεύστοις ῥῥαῖς, πιστοὶ εὐφημῶμεν· βρῦει γὰρ ὡς ἐκ κρήνης, τοῖς ἐν πίστει αἰτουῦσιν, ἄφειν ἐγκλημάτων, καὶ παθῶν θεραπείαν, λαβῶν ἐκ τοῦ Ὑψίστου, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Δόξα, τοῦ Ἱερομάρτυρος, ὁμοιον.

Η χάρις τοῦ Πνεύματος, ἐν σοὶ σκηνώσασα, πηγὴν σε ἀνέδειξε, πολλῶν χαρίτων Φωκᾶ, πλουσίως ἐκβλύζουσαν· ὅθεν καὶ τοῖς πλωτῆρσι, βοηθεῖ καθ' ἐκάστην, πίστει ἐπιζητοῦσι, σὴν βοήθειαν Πάτερ· σὺν τούτοις καὶ ἡμῖν, ἰλασμόν νέμοις Δεέσοφε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν ὑπερούσιον, Θεὸν ἠκυσήσασα, σὺν Ἀσωμάτοις αὐτὸν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄφειν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μόνῃ πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία δαηθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ῥῥῥη δ΄. Ἐσακήκοα Κύριε.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, τῶν καρδιῶν, δρεπάνη σου τῶν λόγων, τῆς κακίας ὕλην, πᾶσαν ἐξέκοψας.

Γαμάτων χαρίσματα, πᾶσιν ἡμῖν, ὁ τάφος σου πηγάζει, ἱερὲ Κοδράτε, τοῖς αἰτουμένοις σε.

Συμπαθῶς ἐπικλῶμενος, τῶν δυσχερῶν, λυτροῦσαι καὶ κινδύνων, ἱερὲ Κοδράτε, τοὺς αἰτουμένους σε.

Γαῖς λαμπάσι τῶν λόγων σου, φωταγωγῶν, τοὺς πλάνη σκοτισθέντας, φρυγανῶδη πᾶσαν, ἀπάτην ἔφλεξας.

Θεοτοκίον.

Εξ ἀγνῶν σου σεσάρκωται, ὁ πλαστουργός, αἱμάτων Θεοτόκε, καὶ φθαρέντας πάντας ἐκαινοποίησεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Φαινότατον ἄστέρα σε ἐν τῷ ὕψει, τῆς Ἐκκλησίας ἔθετο, Φωκᾶ ὁ Δεσπότης, ἄθλων ἱερῶτατε, θαυματῶν τε λάμπησι, πάντων ταῖς καρδίας φωτίζοντα.

Ωμολόγησας τὴν σάρσωσιν τοῦ Δεσπότη, τυραννικοῦ πρὸ βήματος, Μάρτυς ἄθλο-

φόρε, καὶ λαμπρῶς κατήσχυνας Ἑλλήνων σεβάσματα, καὶ πολυθεῖας τὸ ἄθεον.

Κορυφουμένην τὴν θαλάσσαν τῆς ἀπάτης, πολυθεῖας λαίλαπι, θεία κυβερνήσει, Ἐνδοξε παρέδραμες, λιμὴν γαληνότητος, πᾶσι γεγονῶς θαλαττεύουσιν.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως ἐκύησας ὡς Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρε σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστακτῶ κραυγαῖζομεν.

Τῆ Ἀποστόλου. Ῥῥῥη ε΄. Ὁ τῆ φωτὸς χορηγός.

Τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ὁ καθαρῶτατος Θεὸς σκηνῶμα, τῆς ἑαυτοῦ εὐράμενος δόξης, καθαίρει διὰ σοῦ, ψυχὰς ῥυπωθεῖσας, δεινοῖς παραπτώμασιν.

Οὶ τῶν Ἑλλήνων σοφοί, σὲ ἠττηθέντες τοῖς σοφοῖς δόγμασιν, ὁμολογεῖν ἐπέισθησαν Μάκαρ, Χριστὸν δημιουργόν, Πατρός προαναρχου, σοφίαν καὶ δύναμιν.

Υποφωνῶν ἱερῶς, τὴν γενομένην τοῖς βροτοῖς ἔλλαμψιν, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φῶτων Κοδράτε, ἐφώτισας λαοὺς, σέβειν καὶ δοξάζειν, Τριάδα ἀχώριστον.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον ἡμῖν, ἐν δύο φύσεσιν Υἱὸν τέτοκας, τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ πάντων αἰώνων, Ἄγνη γεννηθέντα, ἀρρέυστως ἀχρόνως, ὡς μόνος ἐπίσταται.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Πορείας τοῦ ἐχθροῦ, προφανῶς ὑπεσκέλισας, ἰθύνων σου τὰς πορείας, πρὸς Θεοῦ θαλημάτων, ταῖς τρίβους ἱερῶτατε.

Ρηγνύμενον πληγαῖς τὸ πολυάθλον σῶμά σου, διέρρηξεν ἀθείας, τοὺς δεσμοὺς θείῳ σθένει, Φωκᾶ θεομακάριστε.

Ολόκληρον Θεῷ, προσενηνεξαι σφάγιον, Πανεύφημε τῷ τυθέντι, καὶ ἐναίμης θυσίας, εἰδώλων καταπαύσαντι.

Θεοτοκίον.

Σοφία τοῦ Θεοῦ, ἑαυτῇ ὠκοδόμησεν, ὡς Δέσποινα Θεοτόκε, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, τὸν οἶκον ὡς ἠυδόκησεν.

Τῆ Ἀποστόλου. Ῥῥῥη ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Υψηλὸς οὐρανὸς ἐχρημάτισας, δόξαν διηγουμένος Θεοῦ σωτήριον, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεος, ὡς κλεινὸς σὺ Κοδράτε Ἀπόστολος.

Μίαν φύσιν Θεότητος ἀναρχον, μίαν κυριότητα κηρύττων πάνσοφε, πολυθεῖας ἔλυσας, τὴν σκοτῶδη Κοδράτε ἀπόνοιαν.

Νόμῳ φύσεως τάφῳ τὸ σῶμά σου, μάκαρ ἱερῶτατε, νῦν κατακείμενον, θαυματουργεῖ παράδοξα, ὑπὲρ φύσιν Κοδράτε καὶ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον.

Ούρανόν ὁ τανύσας βουλήματι, ἄλλον οὐρανόν ἐπὶ γῆς σε ἀνέδειξε. Θεογεννήτορ Δέσποινα, καὶ ἐκ σοῦ τοῖς ἐν σκότει ἀνέτειλεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Θάλασσαν, ἀθείας ἐξήρανας Πάισοφε, πηγὴν ζωῆς ἀναβλύζων, διδασχῶν ὁσίων· νῦν δὲ θαυμαίων, ἐπομβρίας, ἀποπλύνεις παθῶν πάντα βόρβορον.

Επὴρθης, ἐπὶ ξύλου δεινῶς σπαθιζόμενος, καὶ ἐξαρθρούμενος μάκαρ, καὶ φωνὴν ἐξ ὕψους σε δυναμοῦσαν, ἐνωτίσθης, Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς πολυάθλε.

Τὸ πάθος, τοῦ ἀπαθοῦς Φωκᾶ μιμησάμενος, πάθη ποικίλα ἰᾶσαι, καὶ λυτρεῖσαι ζαλῆς καὶ τρικυμίας, τοὺς πλωτῆρας, ταῖς πρὸς Θεόν σου θείαις ἐντευξέσιν. Θεοτοκίον.

Ὁς ὄμβρος, ὁ σωτήριος Λόγος κεκένωται, ἐν τῇ ἀφθόρῳ σου μήτρα, Παναγία Κόρη, καὶ τῆς κακίας, τοὺς χειμάρρους, θείκῃ δυναστείᾳ ἐξήρανεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρη
» κεκαθαυμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου,

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὁς ἱεράρχην τίμιον, καὶ ἀθλητὴν στερρότατον, ἢ οἰκυμένη προσάγει σοι Κύριε, θείον Κοδράτον Ἀπόστολον· καὶ ταῖς ὕμνοις γεραίρει, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, αἰτοῦσα πάντοτε, πταισμάτων ἄφεσιν, δωρηθῆναι τοῖς μέλπεσιν, Ἀλληλουῖα. Ὁ Οἶκος.

Τὸν σοφὸν ἱεράρχην τιμήσωμεν, ὡς ποιμένα πιστὸν καὶ διδάσκαλον· ὅτι ἐν τῷ λειμῶνι τῆς ἀθλήσεως, ἐξήνθησε ῥόδον ἱερώτατον, καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς κατεμύρισε, βολαῖς θαυμάτων τε, καὶ πράξεων ἐναρέτων, φωτισμοῦ πληρώσας πᾶσαν γῆν, ἰαμάτων ταῖς λάμπεσιν· ἐθαυμάστωσε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς βρωῶντας αὐτῷ, Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν λουτρῷ σφοδρῶς πυρωθέντι τελειωθέντος.

Στίχοι.

Φωκᾶ, τὸ λουτρὸν σμήγματος παντὸς δέχου·
Λουτρὸν γὰρ ἦν ἀγῶνος, οὐ καθαρσίου.

Εἰκάδι δευτερίῃ λουτρὸν πέφνεν ἔνδοθε Φωκᾶν.

Ὁυτος υἱὸς ἐγένετο Παμφίλου καὶ Μαρίας, κατὰ τὸν τόπον Σινώπης. Εὐθύς δὲ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτι θαύματα ἐπετίλει παράδοξα, καὶ παρέτεινε θαυματουργῶν μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς· ὅθεν καὶ τὸ συμβησομένον αὐτῷ ἐμνηύθη τέλος τοῦ μαρτυρίου· περιστερᾶς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ· καθεσθίσης, καὶ στέφανον περιθείσης, καὶ ἀνθρωπίνως φθιξαμένης, καὶ εἰπούσης· Ποτήριον κεκέρασται, καὶ δεῖ σε αὐτὸ πιεῖν· ὁ καὶ κατηξιώθη πιεῖν ἐπὶ Τραϊανῷ βασιλείῳ, ξίφει καὶ πυρὶ τελειωθείς. Πολλὰ δὲ καὶ μετὰ τὴν αὐτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν γεγονᾶσι θαύματα παρ' αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ τοῦ κηπουροῦ.

Στίχ. Ἦδει χάριν σοι, σὺ χάριν θνήσκων Λόγε,
Φωκᾶς ὁ Μάρτυς τῷ διὰ ξίφους τέλει.

Καὶ οὗτος ἐκ πόλεως ἐγγένοι Σινώπης, ἀρχαίας καὶ γνωρίμου κατὰ τὸν Πόντον· ἐπιτήδευμα δὲ ἦν αὐτῷ κηπίου, περὶ ὃ ἠγολεῖτο· καὶ ἐργαζόμενος, κοινὰ προστίθει τὰ ὄντα. Ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς φιλοκαλίαν περὶ πλείονος εἶχε· διὰ τοῦτο οὐ διελάβεν, ἀλλὰ καὶ οὗτος, ὡς δούλος γνήσιος Χριστοῦ, ἐμνηύθη τῷ τότε κρατοῦντι. Ἐλθόντες δὲ εἰ δῆμιοι, παρ' αὐτῷ τῷ ζητουμένῳ κατέλυσαν· οὗς δεξιωσάμενος καὶ ἀναπαύσας, ἐπυρθάνετο τίνες τε εἶεν, καὶ τὴν αὐτοῦ πόλιν τίνος χάριν κατέλαβον. Οἱ δὲ γνωρίζουσιν αὐτῷ τὸ ἀπόρρητον, καὶ ὅτι Φωκᾶν ἐπὶ τιμωρίᾳ ζητοῦσι λαβοῦσι λαβεῖν. Ἦκουσεν ὁ τοῦ Κυρίου Σεράπων, καὶ τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ τάφου εὐτρεπίσας, ἐφάνηρσεν ἑαυτὸν τοῖς ζητοῦσιν. Καὶ οἱ μὲν ἐπλήγησαν τὰς ψυχὰς· ὁ δὲ καὶ ἐτι παρεκάλει αὐτοὺς πρὸς τὴν τόλμαν τῆς ἀνατρέσεως· καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς, ἐρεῖον τῷ Θεῷ κεχαρισμένον προσήχη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰσαάκ, καὶ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου.

Στίχ. Χριστοῦ τὸ θάρσος ἐμπνεόντος ὑψόθεν,
Πρὸς τὴν σπάθην ἔσπευδεν ἐκπνεῖν Μαρτίνος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὠδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυστῆς.

Υψώσας τὸν νοῦν, πρὸς τὸ πρῶτον ἀγαθὸν θεοιδέστατος, ναὸς Τριάδος ἐχρημάτισας, καὶ τῆς ἐν βᾶθει κακώσεως, ὑψώσας ταῖς ὑψηλοτάταις, διδασχαῖς σου κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συντρίψας ναὺς, τῶν εἰδῶλων προσευχῶν ἀναμοχλεύσεσιν, ἀνεδομήσω θείῳ Πνεύματι, ναοὺς Θεῷ ἱερώτατε, καὶ τῶν σωζομένων τὰ πλήθη, προσηγάγω κραυγάζοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πυρίπνοος ὢν, ὡς τοῦ πνεύματος τὸ πῦρ τὸ θείον Πάισοφε, ἐν τῇ καρδίᾳ, ἔχων πάντοτε, λαμπὰς ὠράθης φλογίζουσα, πᾶσαν φρυ-

γανώδη ἀπάτην, καὶ τὸς βοῶντας φωτίζουσα·
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λυθέντες ἀράς, διὰ σὺ προγονικῆς Θεοχαρί-
τωτε, καλῶν αἰτίαν σε γινώσκομεν, ὡς τὸν
πανταίτιον τέξασαν, Λόγον ὑπὲρ νοῦν τε καὶ
λόγον· ὅθεν βοῶμέν σοι Ἄχραντε· Εὐλογημένη
εἶ Θεὸν σαρκὶ κηύσασα.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος· Ἐν τῇ καμίνῳ.

Θυμὸν τυράννων, οὐκ ἐδειλίασας πάνσοφε·
ποιμνῆς προϊστάμενος δὲ τῆς λογικῆς,
ὡς ἀρνίον προσενηέξαι, τῷ ἀρχιποίμενι, μαρ-
τυρικῶς Φωκᾷ κλειζόμενος.

Εδοκιμάσθης, ὡς ἐν χωνεῖα Μάρτυς χρυσός,
μέσον ἐμβληθεὶς ἀσθέστου φλογοειδοῦς,
καὶ μηδὲ ὡς φλογιζόμενος, Εὐλογημένος εἶ ὁ
Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Οδεῖος πόθος, προσαναφλέγων τὴν καρ-
δίαν σε, δεῖψ δροσισμῷ σε ἐνδοξε συντη-
ρεῖ, ἐν πυρὶ μὴ δαπανώμενον· τῆς ἀθείας δὲ
Ἱεράρχα, τὴν ὕλην συγκαίοντα. Θεοτοκίον.

Σεσαθρωμένον, τὸν τῆς ψυχῆς μου οἶκον πα-
νάμωμε, Κόρη, μετανοίας τρόποις ὡς ἀγα-
θῆ, ἀνακαινίσσον ἢ ἀπάσαν, τὴν ἀνθρωπότητα,
τῷ τοκετῷ σου ἀνακαινίσασα.

Τοῦ Ἀποστόλου· Ὡδὴ ἦ. Τὸν ἐν καμίνῳ.

Εστηριγμένας νοητὴν, ἐπὶ πέτραν τῆς ψυ-
χῆς ἔχων τὰς βάσεις, ὑπεσκέλισας μά-
καρ, τοὺς τοῦ Κυρίου ἐχθρούς, καὶ πάντας
Κοδράτε ἐστήριξας, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κεκοσμημένην ἀρεταῖς, κεκτημένος τὴν ψυ-
χὴν καὶ τὴν καρδίαν, κατεκόσμησας λό-
γοις, διδασκαλίας ψυχᾶς, ἐξαίρων ἀκοσμίαν ἀ-
πάσαν, εἰδωλομανίας, εἰς πάντας τὸς αἰῶνας.

Ως μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ, ὡς Ἀπόστολος φαι-
δρός, ὡς τοῦ Ἡλίου, τοῦ τῆς δικαιοσύνης,
φωτοφανῆς ἀστραπῆ, Κοδράτε φωτίσας ἀγία-
σον, τοὺς ἐπιτελοῦντας, τὴν σὴν ἀγίαν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἰερωτάταις σε φωναῖς, ἱερώτατοι Θεοῦ Ἀγνή
Προφήται, ἐσομένην Μητέρα, προανεφώνου
τρανώς, τοῦ πάντων δεσπόζοντος ἄχραντε·
ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος· Χεῖρας ἐκπετάσας.

Χαίρις σου τοῖς χεῖλεσι σοφῆ, Φωκᾷ ἐκκέχυ-
ται· ὅθεν ἐπέστρεψας, λαὸν πλανώμενον
ὄφρως, ὑποθήκαις καὶ προσήγαγες, οἷα ποιμὴν
ἀληθινός, Χριστῷ κραυγάζοντα· Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ακοίμητον ἔχει σε πιστῶν, Σοφῆ ὀμήγυρις,
πρέσβυν κοιμίζοντα, παθῶν θαλάσσης τὰ
κύματα, πειρασμούς τε κατευνάζοντα, καὶ
ὀδυνῶν παντοδαπῶν ἡμᾶς λυτρούμενον, τοὺς
βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ρεῖθρα ἰαμάτων ὁ ναός, ὁ σὸς τοῖς χρήξαι,
πηγάζει πάντοτε, λιμὴν δεικνύμενος ἀκλυ-
τος, καὶ παθῶν φυγαδευτήριον, τοῖς σέ τιμῶσι,
καὶ Χριστῷ Μάρτυς κραυγάζουσιν· Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰνα σε τιμῶμεν τὸ σεπτόν, Φωκᾷ μνημόσυνον,
πανηγυρίζοντες, τὸν ὑπεράγαθον Κύριον, ἐκ-
δυσώπει προθυμότητα, ἀπαλλαγὴν τῶν δυσ-
χερῶν, ἡμῖν δωρήσασθαι, τοῖς βοῶσι· Πάντα
τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Νόμου σε ἐτύπου κιβωτός, καὶ στάμνος φέ-
ρουσα, τὸ μάννα Πάναγνε, ἢ δεῖα τρά-
πεζα αὐθίς τε, καὶ λυχνία χρυσαυγίζουσα, εἰς
ἀποκαλύψιν ἐθνῶν, τὸ φῶς κηύσασαν, τὸ φω-
τίζον, δεογνωσίᾳ τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
» **Σ**ματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δὴ-
» **Ν**αμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐ-
» **Σ**εβείας ἐρασαὶ Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλο-
» **Γ**εῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἀποστόλου· Ὡδὴ δ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεόν.

Ωραιοθεὶς διανοία, τῷ ὠραίῳ Δεσπότη, πα-
» **Ρ**ρίστασαι φαιδρότατος αἰεὶ, ὡς Ἱεράρχης
» **Δ**εσληπτος, ὡς Ἀπόστολος δεῖος, σὺν πᾶσιν
» **Α**ποστόλοις ἀληθῶς, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ,
» **Κ**οδράτε ἐξαιτούμενος.

Σοῦ Μαγνησίᾳ κατέχει, τῶν λειψάνων τὴν
» **Δ**ήκην, ὡς δεῖαν κιβωτὸν, καὶ ἐξ αὐτῆς,
» **Π**ᾶσαν Κοδράτε ὠφέλειαν, ἀπαρύεται πόθῳ·
» **Σ**κηναὶ δὲ οὐρανῶν τὴν σὴν ψυχὴν, κεκτημένα
» **Σ**ὺν πᾶσιν, Ἀγίοις ἐπαγαλλονται.

Ηφωταυγῆς σου ἡμέρα, ἢ φωσφόρος σου
» **Μ**νήμη, ἢ ὄντως εὐκλεῆς σου ἑορτῆ, πᾶσιν
» **Ὡ**ς ἥλιος ἔλαμψεν· ἦν πιστῶς ἐκτελοῦμεν, Κο-
» **Δ**ράτε ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, δυσωποῦντες εὐχαῖς
» **Σ**ου, λαβεῖν καὶ μέγα ἔλεος. Θεοτοκίον.

Φεῖσαι μου Κύριε φεῖσαι, ὅταν μέλλης με
» **Κ**ρίνειν, καὶ μὴ καταδικάσης με εἰς πῦρ,
» **Μ**ὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με· δυσωπεῖ σε Παρ-
» **Δ**ένος, ἢ σὲ κυφορήσασα Χριστέ, Ἀποστόλων
» **Ὁ** δῆμος, καὶ σὺν Προφήταις Μάρτυρες.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος· Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἰερολογίαις ἐνθέοις, τῷ ἱεροῦ δεῦτε Ποιμένος,
» **Π**άντες τὴν πανίερον μνήμην, ἱερωτάτως πα-

νηγυρίσωμεν, τὸν εὐεργέτην Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν καθικετεύοντος.

Ωφθης πυρακτούμενος ζήλω, τῷ τοῦ Δεσπότητος ὀπηνίκα, Μάρτυς τὸ λουτρόν ὑπεισηλθες, ἐκκεκαυμένον, ἐν ᾧ τὸ πνεῦμά σου, Θεοῦ ἐπαγαλλόμενος, μάκαρ εἰς χεῖρας παραδέδωκας.

Σε Ἰεραρχῶν αἱ χορεῖαι, καὶ τῶν Μαρτύρων αἱ ἀγέλαι, καὶ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, ἡ συναυλία πάντων Δικαίων τε, Μάρτυς Φωκᾶ τὰ πνεύματα, ἔχοντα μέσον ἐπαγάλλονται.

Ηπλωται ἐν κόσμῳ ἡ μνήμη, ἡ σὴ ψυχᾶς φωταγωγοῦσα, τῶν ἀνευφημούντων ἐν πίστει, τοὺς σοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαιίσματα, καὶ τὴν γενναίαν ἀθλησιν, Ποιμὴν καὶ Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Φώτισον Ἀγνή τὴν ψυχὴν μου, ἐσκοτισμένην ἁμαρτία, καὶ αἰωνιζούσης φλογός με, καὶ σκότους ῥῦσαι τῇ μεσιτείᾳ σου, ἵνα τὴν σὴν γηθόμενος, ἀνευφημῶ μεγαλειότητα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένη, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη Χριστός συναΐψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ἀποστόλου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ως Μάρτυς καὶ Ἀπόστολος, καὶ Ἱεράρχης ἔνθεος, Κοδράτε μύστα τοῦ Λόγου, Χριστοῦ κηρύξας τὸ Δεῖον, παυσόφως Εὐαγγέλιον, πᾶσαν τὴν γῆν ἐφαιδρυνας, ἐκ πλάνης λυτρωσάμενος, τοὺς γηγενεῖς καὶ διδάσκων, τῷ προσκυνεῖν τὴν Τριάδα.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ιεραρχῶν ἀκρότης, καὶ Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, Φωκᾶ, καὶ μέγας προστάτης, τοῖς θαλαττεύουσι πέλων, περίσωζε ἐκ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε μάκαρ.

Θεοτοκίον.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένη, τοῦτον ἰκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Η' Σύλληψις τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτερῶν αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ιερατεῶν ὁ Δεῖος Ζαχαρίας, καὶ ἔνδον γεόμενος τοῦ Δειοτάτου ναοῦ, καὶ τοῦ λαοῦ τὰ αἰτήματα, προσαναφέρων, τῷ εὐεργέτῃ καὶ πανοικτίρμονι, Δειότατον Ἄγγελον, εἶδε βοῶντα αὐτῷ. Ἡ προσευχὴ καὶ ἡ δέησις, σοῦ εἰσηκίσθη· Δάρσει πρεσβύτα, καὶ μὴ ἀπίσται μοι· ἔξεις γὰρ παῖδα Δεῖον Πρόδρομον, γεννητοῖς γυναικῶν ὑπερέχοντα, Ἡλιοῦ ἐν δυνάμει, τοῦ Χριστοῦ προπορευσόμενον.

Ἔνεος μοι φαίνῃ τῇ Δεᾷ καὶ τῷ τρόπῳ, ξένος καὶ τοῖς ῥήμασι καὶ τοῖς μηνύμασιν, ὁ Ζαχαρίας ἀντέφησεν· ἐγὼ γὰρ ἦλθον, τὴν σωτηρίαν λαοῦ αἰτήσασθαι, οὐχὶ δὲ κομίσασθαι, παῖδα ὡς σὺ προσφωνεῖς· ἀπ' ἐναντίας εὐρίσκω σε, τῶν αἰτημάτων, καὶ ὑποπτεύω μὴ ἀληθεύειν σε· πῶς γὰρ ὁ λέγεις, βεβαιότατον, ἀποδειχθῆ; Ἐλισάβετ γὰρ, στείρα ἔστι· καὶ γὰρ δὲ, ὡς ἐπίστασαι, πρεσβύτατος.

Τί ἀπιστεῖς μοι τοῖς λόγοις Ζαχαρία, ψευδῆ εὐαγγέλια λέγων κομίζεις με; Θεοῦ Ἀρχάγγελος πέφυκα, ἃ προσετάχθην, ταῦτά σοι λέγω σὺν σοὶ ἰστάμενος· ἐπεὶ δὲ ἠπίστησας, καὶ οὐκ ἐπίστευσας, ἔση κωφεύων καὶ ἄλαλος, ἕως ἂν ἴδῃς, ἐμῶν ῥημάτων τὴν Δεῖαν ἔκβασιν. Ἐπ' ἀν δὲ τέκη Ἐλισάβετ σοι, τὴν τοῦ Λόγου φωνὴν μέγαν Πρόδρομον, τρανημένης τῆς γλώττης, εὐλογήσεις τὸν Θεὸν Ἰσραὴλ.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Εκ στειρευούσης σήμερον νηδύος, καρπὸς προσευχῆς ἀνεβλάσθησεν, Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ἀγάλλου ἡ ἔρημος, καὶ χόρευε ἡ ἀνδρωπότης· ὁ τῆς μετανοίας κήρυξ, ἰδοὺ ἄρχεται, ἐν κοιλίᾳ μητρικῇ σαρκουῖσθαι. Δεῦτε ἀγαλλόμενοι ἐν τῇ ἐνδόξῳ αὐτοῦ συλλήψι, οἱ φιλέορτοι χορευόμενοι βοῶντες· Ὁ ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων ὑπάρχων, μὴ διαλίπης πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων, τὴν Δεῖαν σου σύλληψιν, ὅπως εὐρωμεν ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, ἕκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος πλ. β'. Ὁλὴν ἀποθέμενοι.

Μολοῦντι εἰς Ἅγια, τὰ τῶν Ἁγίων ἁγίως, ἱερεῖ Προφήτῃ τε, καὶ ἀγίῳ ἁγίως, καθὼς γέγραπται, ἐπιστὰς Ἄγγελος, προσεφώνει λέγων· Εἰσηκούσθη σου ἡ δέησις, καὶ διαλύεται, νῦν τῆς Ἐλισάβετ ἡ στείρωσις, καὶ τέξεται πρεσβύτα σοι, υἱὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, λύχνον τοῦ Ἡλίου, προφήτην τοῦ Ὑψίστου, καὶ φωνὴν, τοῦ ἐκ Παρθένου Θεόπαιδος, Λόγου ἀνατείλαντος.

Στίχ Καὶ σὺ παιδίον Προφήτης.

Λέγε μοι τρανότατα, κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; αὐθις πρὸς τὸν Ἄγγελον, ὁ μακαριώτατος, πρέσβυς ἔφησεν· ὡς ἑρᾶς πλήρης γὰρ, ἡμερῶν ὑπάρχω· Ἐλισάβετ στείρα πέφυκε· Πῶς οὖν μοι ῥήματα, φθέγγῃ ὑπὲρ φύσιν, ἐξίσταμαι, οὐδὲ ὅπως ἀληθεύοντα, νῦν ὑπονοῶ σε ὡς ἄνθρωπε. Ἄπιθι· ἐγὼ γὰρ, λαοῦ τὴν σωτηρίαν ἐξαιτῶ, οὐχὶ δὲ παῖδα κομίσασθαι, πράγμα δυσπαραδέκτον.

Στίχ Λατρεῦειν αὐτῷ ἐν ὁσιότητι.

Θεοῦ Παντοκράτορος, ἐγὼ Ἀρχάγγελος πέλω, Γαβριὴλ μοι ὄνομα, τῷ πρεσβύτῃ ἔφησεν ὁ Ἀσώματος· τὸ παρὸν κώφευσον, καὶ σιγὴν ἀσκήσον, ἀπιστήσας ἐμοῖς ῥήμασιν· Ἐπὶ πάν δὲ τέκη σοι, σάλπιγγα τοῦ Λόγου ἢ σύζυγος, τοῦ Πνεύματος τρανοῦντός σοι, γλωτταν ἐκβοήσεις τρανότατα· Προφήτης Ὑψίστου, κληθήσῃ ὡς παιδίον τὰς αὐτοῦ, προετοιμάσαι ἐν χάριτι, τρίβους ὡς νηδὸκῆσεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Αγγελος, ἐκ στείρωτικῶν ὠδίνων προῆλθες Βαπτιστᾶ, ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων, τὴν ἔρημον οἰκήσας, σφραγίς τε πάντων τῶν Προφητῶν ἐδείχθης· ὄν γὰρ ἐκεῖνοι πολυτρόπως ἐθεάσαντο, καὶ αἰνιγματωδῶς προεκήρυξαν, τῆτον βαπτίσει ἐν Ἰορδάνῃ κατηξιῶθης· φωνῆς τε ἀκήκοας Πατρικῆς οὐρανόθεν, μαρτυρούσης αὐτοῦ τὴν υἰότητα· καὶ τὸ Πνεῦμα εἶδες, περισε-

ρᾶς ἐν εἶδει, τὴν φωνὴν ἔλκον ἐπὶ τὸν βαπτίζομενον· Ἄλλ' ὡς πάντων τῶν Προφητῶν ὑπέρτερε, μὴ διαλίπης πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ καὶ τοῦ Προδρόμου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Η· πρῶν οὐ τίκτουςα, στείρα εὐφράνθητι· Ἰδοὺ γὰρ συνέλαβες, Ἡλίου λύχνον σαφῶς, φωτίζειν τὸν μέλλοντα, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἀβλεψίαν νοσοῦσαν· χόρευε Ζαχαρία, ἐκβοῶν παρρησίᾳ· Προφήτης τοῦ Ὑψίστου ἐστίν, ὁ μέλλων τίκτεσθαι.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ελισάβετ στείρωσεως ἠλευθέρωται, ἡ Παρθένος δὲ πάλιν Παρθένος ἔμεινεν, ὅτε φωνῇ τοῦ Γαβριὴλ γαστρὶ συνέλαβεν· ἀλλ' ἐν νηδυῖ προσκιρτᾷ, τὸν ἐν γαστρὶ παρθενικῇ, Θεὸν προγονοῦς καὶ Δεσπότην, ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν σαρκούμενον.

Δόξα, τὸ αὐτό· καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε ἡμψυχε βᾶτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταγούσα θνητοῦς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρος τεκῆσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρουγῶν ἢ φιλήρημος, ὁ ἱερός Βαπτιστῆς, κηρύξας μετάνοιαν, καὶ φανερώσας Χριστὸν, γενόμενον ἄνθρωπον, πάντων ἀμαρτανόντων, ἐγενήθη προστάτης, πᾶσι χειμαζομένοις, βοηθῶν αἰετνάως· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, σῶσον τὸν κόσμον σου.

Δόξα, τὸ αὐτό· καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Η· μόνη κηῖσασα, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα, τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου Ἀχραντε, ῥῦσαι με τῶν παγίδων, τῆ δολίῃ Βελίᾳ, στήσον με ἐπὶ πέτραν, τῶν Χρι-

στοῦ Δελημάτων, αὐτὸν ἐκδυσωπούσα ἐκτενώσ, ὃν ἐσωμάτωσας.

Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου εἷς, καὶ τοῦ Ἁγίου. Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν Κανόνα, εἰ βούλει, εἰπέ καὶ Καταβασίας, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Τῆς στερευούσης ψυχῆς μου τοὺς λογισμοὺς, τοὺς ἀκάρπους ἐκτιλον, στερευούσης ὁ βλαστός, εὐφημεῖν ὀρμήσαντος τὴν σὴν, ἐν νηδυῖ μητρικῇ, ἀγίαν Σύλληψιν.

Οἱερὸς Ζαχαρίας ἐν τῷ ναῶ, εἰσελθὼν τεθάεται, θεῖον Ἄγγελον αὐτῷ, ἐμφανῶς μηνύοντα· Υἱὸν, μετὰ γῆρας Ἱερεῦ, ἔξεις τὸν Πρόδρομον.

Λύχνος Ἡλίου τῆς δόξης ὁ φωταυγής, ἐν νηδυῖ ἄρχεται, ἀναλάμπειν μητρικῇ, δι' οὐ σκότος λέλυται παθῶν, καὶ στεριώσεως δεσμά, ὁ μέγας Πρόδρομος. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρὶ σου Δεσπότην ἐν μητρικῇ, Θεοτόκε πάναγνε, βασταζόμενον γαστρὶ, κατιδὼν ἐσκίρτησε σαφῶς, Ἰωάννης ὡς αὐτοῦ, ὑπάρχων Πρόδρομος.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ηστεῖρα σήμερον καρπὸν, ἱερὸν συλλαμβάνει, τὸν μετέπειτα πᾶσαν, ἀκαρπίαν τῶν ψυχῶν, ἀξίνη τῆ νοητῇ, ἀποτέμνειν μέλλοντα ἐν χάριτι.

Κωφεύσας ἔνδον τοῦ ναοῦ, Ζαχαρίας ὁ μέγας, τὴν φωνὴν τὴν τοῦ Λόγου, ἀγγελία φοβερά, κομίζεται καὶ λαμπρῶς, μεγαλύνει Κύριον τὸν εὐσπλαγγνον.

Οδείξας τρίβον ἀσφαλῆ, τοῖς πιστοῖς μετανοίας, προτροπῇ τοῦ Ἄγγελου, ἐν νηδυῖ μητρικῇ, βλαστάνει θεῖα βουλῇ, παρ' ἐλπίδα ὁ ἔνδοξος Πρόδρομος.

Θεοτοκίον.

Γαστρὶ φερόμενον Χριστὸν, τῆς Παρθένου ὡς ἔγνω, ὁ ἐκ στεῖρας ἐσκίρτα, προμηνύων τὴν χαρὰν, ἐπιδημῶσαν ἐν γῆ, κατηφείας πάντας ἐκλυτρώσασθαι.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Θυμιῶντι ἐν ναῶ, τῷ Ζαχαρίᾳ ἱερεῖ, Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ, ἐπέστη λέγων πρὸς αὐτόν· Ὅτι ἐν γῆρα σου ἔξεις καρπὸν εὐκλεῆ· καὶ στερίωσις ἢ πρὶν, τῆς Ἐλισάβετ νυνὶ, λυθήσεται εὐθύς, καὶ ἀκαρπία γονῆς, καὶ συλλαβούσα τέξεται τὸν κήρυκα, τοῦ Ἰησοῦ τε καὶ Πρόδρομον. Αὐτῶν πρεσβείαις, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ εἰλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σε Θεοτόκε, βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστῳρ σε καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Φωνὴ Ἄγγελου σε, τὸν ὄντως ἄγγελον, τῆς Χριστοῦ παρυσίας τῷ ἱερεῖ, ἱερῶς προήγειλε, στεριωτικῆς ἀπὸ γαστροῦ, ἐκβλαστάνειν μάκαρ Πρόδρομε.

Ηπρώην ἄγονος, καὶ ἡ οὐ τίκτουσα, νῦν εὐφράνθητι στεῖρα· ὅτι Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον, καρπογονεῖς πανευκλεῶς, Ἐλισάβετ ἀξιάγαστε.

Αξίνη Πρόδρομε, τῆς σῆς δεήσεως, τῶν παθῶν μου ἀκάνθας καὶ λογισμῶν, ἐκτιλον προσκόμματα, καὶ καρποφόρον μου τὸν νοῦν, ἀρταῖς παμμακάκρ ποιήσον. Θεοτοκίον.

Νηδύς σε ἔφερε, τὸν πάντα φέροντα, τῆς Παρθένου, ἠνίκα ὁ Βαπτιστὴς, ἐν γαστρὶ φερόμενος, σὲ προσεκύνησε Χριστέ, καὶ σκιρτῶν ἠγαλλιάσατο.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Μολοῦντι ἔνδον τοῦ Ἱεροῦ, καὶ τὰς νομικὰς τῷ Ποιητῇ, λατρείας προσαναφέροντι, ὠφθη τῷ Προφήτῃ Ἅγιος Ἄγγελος, μηνύων τῷ Προδρόμου, τὴν θεῖαν σύλληψιν.

Πῶς ἔσται τοῦτό μοι τηλαυγῶς; πέλῳ γὰρ πρεσβύτης ὡς ὄρας, καὶ στεῖραν σύζυγον κέκτημαι, ἔφη Ζαχαρίας πρὸς τὸν Ἀρχάγγελον· φύσεως ἐναντία, λέγεις μοι ῥήματα.

Πρὸς Σάρραν βλέπον τοῦ Ἀβραάμ· ἴδε πῶς ἐκείνη Ἰσαὰκ, ἐν γῆρα τέτοκεν ἄνθρωπε, καὶ τοῖς λεγομένοις δικαίως πίστευε· πρεσβύτη πρεσεφώνει, ὁ μέγας Ἄγγελος.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη ἐν γυναίξει, σὺ Θεοχαρίτωτε· σαφῶς, ἡ Ἐλισάβετ ἐβόασοι· ὅτι κυοφόρον ἀνάνδρως ἔγνω σε, τὴν μόνην μετὰ τόκον, ἀφθορον μείναςαν.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν.

Αμφίβολον κέκτημαι, τὴν διάνοιαν ἐγώ, καὶ ἀπίστῳ τοῖς λόγοις σου· τῷ Ἀρχαγγέλῳ ἔφη ὁ ἱερεὺς· λαοῦ σωτηρίαν γὰρ, οὐκ ἐμῆς ἐξ ὀσφύος καρπὸν ἤτησα.

Οπλάξης τῆς φύσεως, τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, ὁ Λειτουργὸς ἀντέφητε, τῆς παρυσίας

Ἄγγελον τῆς αὐτοῦ, ἠυδόκησε τίκτειν σε· τοῖς ἑμοῖς μὴ ἀπίσται λόγοις ἀνθρώπε.

Τὸ εἶδος σου πύρινον, καὶ ἡ θεὰ σου φρικτή, καὶ θαυμαστός ὁ λόγος σου, ὁ Ζαχαρίας ἔφη τῷ Λειτουργῷ· ἀλλ' οὐν οὐ πισεύω σοι, ὑπὲρ φύσιν λαλοῦντι ξένα ῥήματα.

Θεοτοκίον.

Ο λύχνος τὸν ἥλιον, ἐν νεφέλῃ μητρικῇ, γαστρός κατακρυπτόμενον, ἐπεγνωκῶς ὑπάρχων ἐν ζοφερῷ, τῆς μητρὸς σκηνώματι, προσεκύνησε χαίρων, καὶ ἐσκίρτησε.

Κοντάκιον, Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς, Ζαχαρίας ὁ μέγας, καὶ ἡ πανευκλεής, Ἐλισάβετ ἡ σύζυξ, ἀξίως συλλαμβάνουσα, Ἰωάννην τὸν Προδρόμον· ὃν Ἀρχάγγελος, εὐηγγελίσαστο χαίρων, καὶ οἱ ἀνθρώποι, ἀξιοχρέως τιμῶμεν, ὡς μύστην τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον ἀναπτύξωμεν, ὃ Λουκᾶς ἡμῖν ἔγραψεν ὁ ἱερός καὶ θαυμασιος, καὶ τὴν τοῦ Προδρόμου θασώμεθα συλλήψιν τὴν παιδρῶν καὶ ἐπίσημον· φησὶ γάρ, ὡς εἰσηλθεν ὁ πρεσβύτερος καὶ δίκαιος Ζαχαρίας εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων τοῦ θυμιάσαι, τῷ τῆς ἐφημερίας καιρῷ, ἐπέστη αὐτῷ Γαβριήλ, εὐαγγελιζόμενος καὶ λέγων· Ἐξεῖς Ἱεράρχα υἱὸν ἐν τῷ γήρα, Προφήτην τε καὶ Προδρόμον, φωνήν τε καὶ κήρυκα, καὶ λύχνον αἰείφωτον, τὸν μύστην τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ Σύλληψις τοῦ ἀγίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχοι.

Ἄνδρὶ Προφήτῃ χρησμὸς ἐξ Ἀρχαγγέλου,
Τεκνῖν Προφήτην, καὶ Προφήτου τι πλέον.

Εἰκάδι τῆ τριτάτῃ γαστήρ λάβε Προδρόμον εἴσω.

Ταύτην τὴν θεῖαν σύλληψιν εὐηγγελίσαστο τῷ Προφήτῃ καὶ Ἱερῷ Ζαχαρίᾳ ὁ θεῖος Ἀρχιστράτηγος Γαβριήλ, Εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, εἰπὼν· ὡς ἐκ τούτου προμηνύσθαι, διὰ τὸ παράδοξον τοῦ τε γήραος καὶ τῆς σερωσεως τῆς Ἐλισάβετ, τὸν θεῖον καὶ παρθενικὸν τῆς παναχράντου Θεοτόκου τόκον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνδρέου, Ἰωάννου, Πέτρου καὶ Ἀντωνίου, τῶν ἐν Ἀφρικῇ τελειωθέντων.

Στίχ. Ὑπὲρ νυγέτος πρὶν μιᾶ λόγῃ Λόγου,
Λόγχαῖς νυγείς ἤνεγκε διτταῖς Ἀνδρέας.

Ἐχθραν πλάνη θεῖς, καὶ σφαγεῖς Ἰωάννης, Σφάττει τὸν ἐχθρὸν, καὶ σὺν αὐτῷ τὴν πλάνην.

Ἀντώνιος καὶ Πέτρος, ὡς σεῖραι πέτραι,
Πρὸς τὰς μεληδὸν ἐκκοπὰς ἐκαρτέρουν.

Βασιλείου τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν διιθύνοντος, τῆς Ἀφρικῆς ἀπάσης ἐκράτει καὶ ἐτυράννει ὁ ὠμότατος τῶν Ἀγαρηνῶν Ἰβραχίμ. Οὗτος, πορθήσας τὰς Συρακούσας, (αὕτη δὲ ἐστὶ μητρόπολις Σικελίας) ἐκείθεν ἠγάγετο Ἰωάννην, ἅμα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ, Πέτρῳ καὶ Ἀντωνίῳ, παῖδας ἐτι ἀώρους τυγχάνοντας· οὓς καὶ παραυτίκα τοῖς Ἀγαρηνῶν ἐκέλευσεν ἐκπαιδεύεσθαι γράμμασιν. Ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας ἐτέλουν, καὶ φρονήσει καὶ ἀρετῇ πολλοὺς ὑπερεῖχον, ἀγασθεῖς ἐπ' αὐτοῖς ὁ Βελίαρ, Γενικὸν μὲν τὸν Ἀντώνιον, Σακελλάριον δὲ τὸν Πέτρον προχειρίζεται. Οὗτοι μὲν κρυφίως ἐχριστιάνιζον, εἰς τὸ φανερόν δὲ τὰ τῶν Σαρακηνῶν ὑπεκρίνοντο· ἀλλ' οὐκ ἔλαβον· γνοὺς γὰρ τοῦτο ὁ Ἰβραχίμ, καὶ μανείας, τοὺς πόδας αὐτῶν ξύλῳ ἀσφαλίσάμενος, ξύλοις ἀγρίοις αἰκίζει.

Τετρακοσίας τοίνυν λαβὼν κατὰ τῶν ποδῶν ὁ μακάριος Ἀντώνιος, καὶ τούτοις κατακλασθεῖς, νύχαρίσκει τῷ Θεῷ. Εἶτα ὄνῳ ἐπιθεβάξεται, καὶ κατὰ τοῦ σάγματος σχοινοῖς δεδεμένος, διὰ μέσης τῆς πόλεως θαυτρίζεται. Πέτρος δὲ γυμνωθεὶς, ῥάβδοις τὸν τένοντα αὐτοῦ καὶ τὴν κοιλίαν αἰκίζεται, καὶ ἐν τῇ εἰροκτῇ ἀποτίθεται. Ἐξαγαγὼν δὲ αὐτούς, τοὺς βρηχιόνας ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ τὰς χεῖρας ξύλοις ἀγρίοις συνθλα· ἔπειτα τοὺς μηρούς αὐτῶν καὶ τὰ σκέλη, καὶ τοὺς πόδας ὡσαύτως, συνέτριψεν, ὡς ὄλον μὲν τὸ ὀστώδες ἀπαλυθῆναι, τὸ σαρκώδες δὲ χυλῶν, τῷ αἵματι συμφυραθῆναι. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνθράκων πλήθη ἀθροίσας, καὶ χαλκία προσκαλίσάμενος, διὰ σιδηρᾶς λαβίδος πεπυρακτωμένης τὰ αἰδοῖα αὐτῶν ἐκέλευσεν ἀποτεμεῖν, καὶ τοῖς τῶν μακαρίων στόμασιν ἐμβαλεῖν.

Τούτων ἐν τούτοις τελειωθέντων, τὸν Πατέρα αὐτῶν Ἰωάννην ἐλκύσας πρὸς ἑαυτὸν, καὶ τῇ λαίᾳ χειρὶ τὸν τράχηλον ἀνακλάσας, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μάχαιραν ἐπῆξεν ἐν τῷ φάρυγγι, καὶ οὕτως ἐπάνω τῶν ἰδίων αὐτοῦ τέκνων ἀφῆκε τὸ πνεῦμα· εἰθ' οὕτως πυρᾶν πολλὴν ἀνάψας, κατεκαυσεν ἅμα τὰ τῶν Ἁγίων σώματα.

Τὸν δὲ μακάριον Ἀνδρίαν, γηραιὸν ὄντα πάνυ τὴν ἡλικίαν, χρόνοις πολλοῖς καθειρχθέντα, καὶ λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι καὶ ταλαιπωρίαῖς τεταριχευμένον, καὶ μὴ πειθόμενον τῷ κυνὶ, τί ποιεῖ ὁ θεός; Ἴππῳ ἐπιβάς, καὶ ἀκόντιον λαβὼν, κατ' εὐθὺ τὸν Ἅγιον εὐρών, κατὰ τοῦ στήθους ἐκρούσεν. Ἐπεὶ οὖν ὁ Ἅγιος εὐχαριστήσας, ἐῤῥῆξε φωνὴν πρὸς τὸν Θεόν, αὐτίς ἐκ τῶν ὀπισθεν ὁ μαιφονος παριῶν, ἐτέρῳ τοῦτον ἔβαλε κατὰ τοῦ νώτου πελτῷ· καὶ οὕτω κατὰ τῶν σπλάγγων αὐτοῦ τῶν δύο δοράτων διαδουμένων, πίπτει ὁ μακάριος ἐπὶ τῆς γῆς, μαχαίρᾳ τὴν τιμίαν ἀποτμηθεὶς κεφαλὴν· καὶ οὕτως ἐπληρώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ραΐδος τῆς παρθένου.

Στίχ. Ποθοῦσα κάλλος ἡ Ῥαῖς Θεοῦ βλέπειν,
Σαρκὸς τὸ κάλλος ἐκδίδωσι τῷ ξίφει.

Αὕτη γέγονεν ἐν τῇ Αἰγυπτίῳ χώρᾳ, ἐν τόπῳ ἐπιλεγομένῳ Γάμμα, θυγάτηρ πρεσβυτέρου τινός, Πέτρου τοῦνομα· ἦν δὲ τὸ τῶν μοναζουσῶν σχῆμα περιβεβλημένη, οὓσα ἐτῶν ὡσεί δώδεκα. Κατελθοῦσα δὲ μεθ' ἐτέρων παρθένων ὑδρεύσασθαι, καὶ θαλασσομένη πολλὰς παρθένους, καὶ πλῆθος ἀνδρῶν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων καὶ μονα-

ζόντων, οὓς εἶχε δεσμίους ὁ ἡγεμὼν Λουκιανὸς, παρερχομένων πλοίῳ, καὶ μαθοῦσα ὅτι διὰ Χριστὸν δίδονται, ἀνδρῖσαμένη συνέμιξεν αὐτοῖς ἑαυτήν, δεηθεῖσα, ἐπὶ τοῦτο τοῦ Κομμενταρησίου (*). Τοῦ δὲ παραινέσαντος αὐτὴν τὴν ἀσφάλειαν εἰσεῖναι, καὶ μὴ συναποθανεῖν τοῖς δεσμίοις, ἐπεὶ οὐκ ἐπέστη, ἐνεφανίσθη τε τῷ ἡγεμῶνι, καὶ τοὺς αὐτοῦ θεοὺς ἐμυκτήρησε, καὶ εἰς τὸ τοῦτου ἐπέπτυσεν πρόσωπον, ὡς τὰ Χριστιανῶν διαπαίζοντος, τὴν διὰ ξίφους μετὰ πολλὰς βασάνους ἐδέξατο τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ὁσίων γυναικῶν Ξανθίππης καὶ Πολυξένης, τῶν αὐταδέλφων.

Στίχ. Τὰς συγγόνους Ξανθίππην καὶ Πολυξένην, Χοροὶ συνοίκους λαμβάνουσιν Ἀγγέλων.

Ἰταὶ ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἰσπανῶν χώρας, ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος· ὧν ἡ μὲν Ξανθίππη γυνὴ ὑπῆρχε Πρόβου, ἀνδρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς χώρας ἰθύνοντος· ἐμαθητεύθη δὲ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, κατὰ τὴν χώραν ἐνδημήσαντος· μετὰ τῶν ἄλλων δὲ, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. Ἡ δὲ Πολυξένη, παρθένοσ οὖσα, ἠρπάγη παρὰ τινος κακοσχόλου· ἀλλὰ χάριτι Θεοῦ ἀφθορὸς ἔμεινε, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἐβαπτίσθη. Πολλῶν δὲ πιστευσάντων δι' αὐτῆς, παραλαβοῦσα Ὀνησίμω τὸν Ἀπόστολον, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν πατρίδα αὐτῆς Ἰσπανίαν· καὶ μετὰ τὸν πολὺν ἐκεῖνον πλοῦν, καὶ τὰς ἀπείρους φυγὰς, συναπαγομένην ἔχουσα καὶ τὴν Ῥεβέκκαν, μετ' ἧς ἐβαπτίσθη, κατέλαβε τὴν ἑαυτῆς ἀδελφὴν Ξανθίππην. Αὐταὶ τὸν ἐπίλοιπον βίον καλῶς διανύσασαι, καὶ πολλὰς δυνάμεις ἐπίδειξάμεναι, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἀπιστήσας μου τοῖς ῥήμασι τὴν κώφευσιν, ἀκομίζε προδηλότατα· καὶ τικτομένην ὀπηνικά ἴδης τὴν φωνὴν, τοῦ Λόγου, ἀνάλαβε φωνὴν, Εὐλογητὸς εἶ ἐκβοῶν, τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Θεός.

Τῇ σελήνῃ Ἐλισάβητ προσενέμενος, πολὺφωτος ὡς ἥλιος, ὁ Ζαχαρίας, σελασφόρον λύχρον τοῦ φωτός, ἐκτέτοκε φαίνοντα ἡμῖν, τοῖς ἐκ τῷ σκότει τῶν παθῶν κατασχεθεῖσι δεινῶς.

Τοῖς σκιρτήμασιν ὡς ῥήμασι χρυσάμενος, Χριστῷ ὁ μέγας Πρόδρομος, προσεκύνησεν, ἐν νηδυῖ σὲ Παρθενικῇ, αὐτὸς βασαζόμενος γαστρὶ, τῆς Ἐλισάβητ Ἰησοῦ, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ἡ σελήνη Ἐλισάβητ ἔνδον φέρουσα, ἀστέρᾳ Δεῖον Πρόδρομον, προσεκύνησε, φωτεινὴν νεφέλην Μαριάμ, τὸν ἥλιον φέρουσαν Χριστὸν, σαρκοφορούμενον ἐκ σοῦ διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Τοῦ νυμφίου ὁ φίλος προετοιμάζεται, ἡ φωνὴ δὲ τοῦ Λόγου ἀρχὴν εἰσδέχεται, καὶ

σειρωτικαῖς νῦν λαγόνιν ἐκτρέφεται, τοῦ Παμβασιλέως, ὁ μέγας Στρατιώτης.

Στερευούσαις καρδίαις γεωργὸς ἠνθήσε, τῶν παθῶν ἡ ἀξίγη ἤδη χαλκεύεται, μόσχος ὁ σεπτὸς, ἐγκρατεία σιτεύεται, Πρόδρομος ὁ μέγας· λαοὶ ἀγαλλιάσθε.

Τὰ δεσμὰ ὡσπερ πάλαι τὰ τῆς σειρώσεως, τῆς ἐμῆς διανοίας οὕτω τὴν πώρωσιν, λύσον Βαπτιστὰ καὶ καρπὸς μετανοίας με, ποιήσον βλαστάνειν, καὶ ζῆν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Κυφόρον σε Κόρη ὡς ἐθεάσατο, Ἐλισάβητ ἐνθέως ἠγαλλιάσατο, ἔνδοθεν αὐτῆς τοῦ ἐμβρύου σκιρτήσαντος, ὡς ἐπεγνωκότος, τὸν ἑαυτοῦ Δεσπότην.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Χριστοῦ ὁ μέγας καὶ Δεῖος Πρόδρομος, σειρωτικαῖς νῦν πύλας, διανοίξας ἀυλίζεται, ὡς ἐν βασιλείοις ἐν νηδυῖ μητρός· ὅς τις ὡς στρατιώτης, προεξελεύσεται τοῦ Παμβασιλέως τὰς ὁδοὺς ἐτοιμαζόμενος.

Θεοῦ Προφήτα πρεσβύτα χόρευε, ἔξεις υἱὸν, οὐ μείζων ἐν βροτοῖς οὐκ ἐγήγερται, Ἰωάννην Κυρίου τὸν Πρόδρομον. Σκίρτησον Ἐλισάβητ γῆ πᾶσα γῆθησον, αἶνεσιν τῷ πάντων Ποιητῇ Θεῷ προσάγουσα.

Ἡμῶν τῶν πίστει ἀνευφημούντων σε μέμνησο νῦν Προφήτα τοῦ Κυρίου καὶ Πρόδρομε, ψυχικῶν ἐκ παθῶν ἐκλυτρούμενος, σῶζων ἡμᾶς κινδύνων, καὶ πρὸς οὐράνιον, τρίβον ὀδηγῶν, θεοπρεπῶς ἀειμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἀγνὴν μητέρα σαφῶς ἐπέγνω σε, σειρωτικῶν δεσμῶν ἡ Ἐλισάβητ ὡς ἤσθητο, ἑαυτὴν λελυμένην καὶ φέρουσαν, Πρόδρομον τοῦ ἐν μήτρᾳ, σοῦ κατοικήσαντος, ἄχραντε Παρθένε, Μαριάμ θεοχαρίτωτε.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Ἡ τοῦ Προδρόμου ἔνδοξος, σὺλληψις προμηνύει, τὸν ἐκ Παρθένου μέλλοντα, τίκτεσθαι Βασιλέα, ὡς οὗτος ἐξ Ἐλισάβητ, τῆς ἀκάρπου καὶ στεῖρας, πρεσβύτου ἱερέως τε, Ζαχαρίου τοῦ πάνυ ὧν ταῖς εὐχαῖς, καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ Ἰωάννου, τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, σῶσον οἴκτειρον πάντα. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Χαρμονικῶς τὸ Χαῖρέ σοι, τοῦ σεπτῷ Ἀρχαγγέλου, οἱ λυτρωθέντες πάντα γενε, τῆς ἀρχαίας κατάρης, διὰ τοῦ Θεοῦ σου τόκου, εὐχαρίστως βωῶμεν· Χαῖρε Ἀδάμ ἡ λύτρωσις, Θεοτόκε Παρθένε· χαῖρε σεμνή, δι' ἧς ἀπηλ-

(*) Ἐκ τοῦ λατινικοῦ Κομμενταριένσις (Commentariensis) παραποιηθὲν, ὅπερ δηλοῖ ἀξιοματικόν τινα ὑπάλληλον, τὸν κατάλογον τῶν εἰς αὐτὸν παραδεδομένων ἔχοντα, τὸν καὶ Νοτάριον, ἢ Νοτάρων ἄλλως καλούμενον.

λάγημεν τοῦ θανάτου· χαῖρε, δι' ἧς ἐτύχομεν, οὐρανῶν Βασιλείας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ προσόμοια,
Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Αγαλλιᾶται ἡ κτίσις ἐν τῇ συλλήψεισθ, Πρόδρομο καὶ Προφήτα, Βαπτιστὰ Ἰωάννη· ὁ θεὸς γὰρ σου τόκος, σημαίνει ἡμῖν, τοῦ Δεσπότη τὴν γέννησιν· καὶ διὰ τοῦτο συμφώνως οἱ ἐπὶ γῆς, ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε. Δίς.

Ὁς θαυμαστὴν μαρτυρίαν, εὐρῶν ὁ Ἄγγελος, τὴν σύλληψιν τῆς στείρας, τῇ Μαρίᾳ προσάγει, πρὸς πίεσιν προσφέρων· διὸ καὶ ἡμεῖς, Ἐλισάβετ πρὶν ἄγονον, καὶ Ζαχαρίαν ὁμόζυγον τὸν αὐτῆς, καὶ Ἰωάννην εὐφημήσωμεν.

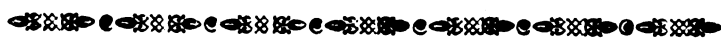
Ὁ θεοσκεύαστος λύχνος, τοῦ αἰδίου φωτός, ὁ τοῦ νυμφίου φίλος, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, ὁ μέγας Ἐωσφόρος, ἡ ζῶσα φωνή, Θεοῦ Λόγου ὁ Πρόδρομος, τῆς παρουσίας Κυρίου ἀγγελικῆ, προσφωνήσῃ νῦν συνείληπται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ἡ Ἐλισάβετ συνέλαβε τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τὸν Κύριον τῆς δόξης· ἡσπᾶσαντο ἀλλήλας αἱ μητέρες, καὶ τὸ βρέφος ἐσκίρτησεν· ἐνδοθεν γὰρ ὁ δοῦλος ἦνει τὸν Δεσπότην. Θαυμάσασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου, ἤρξατο βοᾶν· Πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου ἔλθῃ πρὸς με; ἵνα σώσῃ λαὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικὰ· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Προδρόμου, ὡδὴ γ'· καὶ ε'. κτλ.
Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ ΚΔ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Θεέκλας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν θυρίδι ἡ Θεέκλα, προσεπάγη τῷ πόνῳ σου, ἀλλὰ νοερῶς ἐν ὑψίστοις, παρισταμένη τῷ θρόνῳ σου, ἐξεπλήττετο τὴν σὴν, ἀσύγκριτον εὐπρέπειαν, τοῦ σαρκωθέντος φιλανθρώπου, ἵνα σώσῃς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ δεσμευθέντι ἡ Θεέκλα, τῷ Ἀποστόλῳ προσέδραμεν, ἀλλὰ προσπαθείας

γνήνων, τὸν δεσμὸν ἐναπεσεῖσατο· καὶ κραταιότητι τῆς σῆς, ἀλύσσα ἀγαπήσεως, βεβαιωθείσα συνεδέθη, σοὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ διδασκάλου ἡ Θεέκλα, οὐχὶ ἐκούσα μεμόνωται, ἀλλὰ συμπαρόντα σε εἶχεν, ἐν καιρῷ τῷ τῆς ἀθλήσεως· καὶ γυμνωθεῖσα ζολῆς, ἐσκέπετο τῇ δόξῃ σθ· καὶ γεφθεισα τῇ χειρὶ σου, προασπίζει τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ τῷ πυρὶ παρεδόθη, ἡ ἀγνή καὶ Πρωτομάρτυς σου, ἀλλ' οὐ κατεφλέχθη ἐν τούτῳ, δροσισμὸν ἐγκεκτημένη σε· καὶ ἐν θηρίοις πολλοῖς, ἀνάλωτος διέμενε, τῇ χειρὶ σου φυλαχθεῖσα, τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Οἱ δὲ, Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Αθλητικοῖς παλαίσμασι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησας, Θεέκλα παμμακάρισε· καὶ τὰς τέττε μηχανὰς, μαρτυρικῶς, συντρίψασα, Θάμυριν ἔφυγες, καὶ Χριστῷ ἐνυμφεύθης τῷ ἀληθεῖ ἐραστῇ, τοῦ Παύλου συνόμιλε, καὶ τοῦ Στεφάνου σύναθλε. Παρρησίαν ἔχουσα, Πρωτομάρτυς Χριστοῦ ἐν γυναιξί, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐκ κινδύνων λύτρωσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὸ μέγα μου προσφύγιον, ἐλπὶς τε καὶ προστατίς μου, σὺ ὑπάρχεις, Μητροπάρθενε ἀγνή· σπεῦσον τοίνυν ἐν τάχει, καὶ ῥύσαι με τῶν κύκλω, κακῶν συνεπιτιθεμένων μοι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σὲ κηύσασα, θρηνηθεῖσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱὲ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ,

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ εὐκλεῆς Πρωτομάρτυς, καὶ Ἰσαπόστολε, τῶν ἀθλουσῶν ἡ δόξα, καλλιπάρθενε Θεέκλα, Ἰασαι, βοῶ σοι, πάθη δεινὰ, τῆς ψυχῆς με καὶ μώλωπας, θεοπειθέσι λιταῖς σου, καὶ ἐκ πυρός, τοῦ ἀσθέστου με ἐξάρπασον.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Δὶ ὀμβροτόκου νεφέλης, τὴν φλόγα ἔσβεςε, δροσιζουσά σε Θεέκλα, ὡς πιστὴν, καὶ ἐνδίκως, φλέγουσα ἀπίστους ἢ πανσθενῆς, τοῦ Χριστοῦ θεία δύναμις, καὶ ἐκ θηρίων καὶ ταύρων διασπασμῶν, ῥυομένη σε ἐδόξασε.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας με.

Τὸν πανωραῖον ἐν κάλλει, νυμφίον ἄχραντον, ἐπιποθέσα Θεέκλα, τὸν μνηστῆρα ἠρνῆσω,

Παύλου Ἐκκλησίας νυμφαγωγῷ, ἐπομένη τοῖς ῥήμασι· μεθ' οὗ ἀρθεῖσα εἰς λῆξιν τὴν παντερπῆ, ἐμνηστεύσω ὃν ἐπόθησας.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Λεόντων ὀρμαῖς κατεπαίτησας· καὶ Θαύμυριν καταισχύνασα, Πρωτομάρτυς Ἀπόστολε, ἠκολούθησας τῷ νυμφίῳ σου κρᾶζουσα· εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ· διὸ καὶ Παῦλον διώκουσα, ἐξ οὐρανοῦ ἐδέξω τὸ χάρισμα, καὶ τὸ στέφος κεκλήρωσαι παρά τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως, δωρηθῆναι πταισμάτων ἰλασμόν, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Ελπίς μου καὶ προσταίτις μου, Σερμὴ ἀντίληψις καὶ προσφυγή μου, σὺ τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία, πέλεις πανάχραντε Ἀγνή· ὅθεν καὶ προσφεύγω πρὸς σέ Δέσποινα, κρᾶζων καὶ βοῶν σοι τὸ, Ἠμάρτηκα· Σῶσόν με Κόρη σῶσον, ἀμαρτανόντων μόνη, ὡς ἀληθῶς ἐγγυήτρια.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλῳ ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπνω ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θείαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχῃς· ἡ Παρθένο, ἔλεγε θρηνηδοῦσα· ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Η ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κρᾶζει μεγάλη τῆ φωνή· Σὲ νυμφίε μου ποθῶ, καὶ σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ, συσταυροῦμαι, καὶ συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου· καὶ πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί· καὶ θνήσκω ὑπὲρ σοῦ ἵνα καὶ ζήσω ἐν σοί· ἀλλ' ὡς θυσίαν ἄμωμον, προσδέχου τὴν μετὰ πόθου τυθεῖσάν σοι. Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
Ἡ Πρωτομάρτυς ἐνθέως δοξάζεται.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Η Ἦχος γλώττης οὐ σθένει, τοὺς πανευκλεεῖς τῆς Πρωτομάρτυρος, διηγήσασθαι ἀθλοῦς· ἀτρεῖ γὰρ πρὸς ὕμνον ἐπάξιον.

Πέπαυται τοῦ τυράννου, ἡ ἀλαζονεία ἡ ὑπέροφρος· κατὰ τούτου γυναῖκες, εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ γὰρ ἠνδρίσαντο.

Ρήμασιν ἀπορρήτοις, εὐαγγελικῶς ἐνηγηθεῖσά σου, παμμακάριστε Παῦλε, τῷ Χριστῷ ἡ περθένος νενύμφευται. Θεοτοκίον.

Αχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰθέριον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὕμνοῦμέν σε.

ᾠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ω τῆς ἀγαπήσεως, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν Πάνσεπτει ἡ ἐν Χριστῷ, Παύλῳ συνεδέθης, ἐνωθεῖσα τῷ Πνεύματι.

Τρωῶσαι ἡ ἐνήδονος, τὴν τετρωμένην σου ἔρωτι, πνευματικῷ, φρένα οὐκ ἰσχύει, τῶν γηίνων ἀπόλαυσις.

Ο ἡ ἐκδημήσασα, τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν ῥήμασι, τοῖς μητρικοῖς, οὐκ ἐμαλακίσθης, Ἀθληφόρε πανεύφημε. Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάναγνε, ταῖς προσβολαῖς, ἀποκρηομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προσρεχόντων σοι
» Σὺ Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων·
» καὶ ὕμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εἰς ἀνδρίαν τὸ θῆλυ δι' ἀρετῶν, μεταθεῖσα τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Χριστοῦ, Θεοῦ οἰκητήριον, ἀμφοτέρωθεν γέγονας· τῶν παθῶν γὰρ τὸν γνόφον, ἀσκήσει μειώσασα, μαρτυρικῶς ἐδείχθης, ἀθλήσεως καύχημα· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, ὡς φωστὴρ διαλάμπεις, δισσωῶς ἐξαστραπτουσα, ταῖς ἀκτῖνας τῆ Πνεύματος. Πρωτομάρτυς πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ως Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοί τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως τὴν δόξαν σου Ἀχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θρωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε

δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσῃσθε τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπεμένει, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, ἰλάσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὰ ἄχραντα πάθη σου.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μνηστευθεῖσαν Θαμύριδι, ὁ νυμφαγωγός σε Παῦλος ἠμέσατο, τῷ νυμφίῳ ὡς ἀμώμητον, τῷ ἐπουρανίῳ Θέκλα πάνσοφε.

Απρητήτης τῆ ἔρωτος, τῆς Θεοσεβείας Παύλου τοῖς ἔπεσι, καὶ Θαμύριδος τὰ ῥήματα, ὡς περ λῆρον Μάρτυς ἐμυκτήρισας.

Ραντισμῷ θείῳ αἵματος, τὸ Ἀδαμιαῖον γένος νυλόγηται· Εὐὰ χαίρει καθορῶσα δέ, γυναιξὶ τὸν ὄφιν ὑποπίπτοντα.

Τὴν ἀγνεῖαν ποθήσασα, πάντα τὰ τερπνὰ τοῦ βίου ἀπώσατο, πλοῦτον γένος ὠραιότητα, καὶ ἠδὺν μνηστῆρα ἢ πρωτόαθλος.

Θεοτοκίον.

Γλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀνάμαρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ Θεὸς, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

ᾠδὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Υπέρογκον ἀθλήσεως στάδιον, ἠγωνίσω, Θέκλα παμμακάριστε, καὶ τοῦ βραβεῖου ἠξίωσαι.

Σεσύληται ὁ δράκων ὁ δόλιος· ἡ παρθένος, θείοις γὰρ παθήμασιν, ὑπακοὴν ἐδιδάσκετο.

Ενίκα τὴν αἰδῶ σὺ ἢ ἔνθεος, παρρησία· πῦρ γὰρ σε ἐγκάρδιον, τὸ τῆς Τριάδος ἐξέκαυσε. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

ᾠδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νεάνιδος τὸ τῆς φύσεως σαθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σωτῆρος ἐρρώσθη, νεανικόν, κόσμον τῷ θείῳ πόθῳ, περιελούσα γὰρ νύκτωρ ἐθάρσησε, καὶ ἔδραμε τοῦ ἔραστοῦ, τὰ εὐώδη ζητοῦσα διδάγματα.

Θαλάμων ὑπερφυῶς τῶν νυμφικῶν, αὐθαίρετῳ ἀντηλλάξατο πόθῳ, ἢ εὐκλεῆς, καὶ πρωτόαθλος Θέκλα, τὸ τῶν κακούργων οἰκεῖν δεσμοτήριον· ὁ πόθος γὰρ τοῦ Ποιητοῦ, τῶν κτισμάτων ἐνίκα τοὺς ἔρωτας.

Εν πνεύματι κατεφίλει τὰ δεσμά, τοῦ ἐνθέου Διδασκάλου ἢ Μάρτυς, ἐν τῇ φρουρᾷ, ὡς

ἐνθῆν λειμῶνι, ἀρδευομένη τὰς λόγους καὶ πύξανε, καὶ ἔφερεν ὡς ἀληθῶς, τῷ Δεσπότῃ καρπὸν ὠραιότατον. Θεοτοκίον.

Μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, Παναγία Θεοτόκε Παρθένε· ὅτι πιστῶν, στήριγμα σὺ ὑπάρχεις, καὶ τῇ ἐλπίδι τῇ σῆ κραταιώμεθα, καὶ πόθῳ σέ καὶ τὸν ἐκ σῆ, σαρκωθέντα ἀφράστως δοξάζομεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν
» ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
» προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθο-
» ρᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ΄. Ὁξ ἀπαρχάς.

Τῆς παρθενίας τῷ κάλλει ἐξέλαμψας, τοῦ μαρτυρίου στεφάνῳ κεκόσμησαι, ἀποστολὴν πιστεύῃ Παρθένε ὡς ἔνδοξος· καὶ τῆ πυρὸς μὲν τὴν φλόγα, εἰς δρόσον μετέβαλες, τοῦ ταύρου δὲ τὸν θυμὸν προσευχῆ σου ἠμέρωσας, ὡς πρωτόαθλος. Ὁ Οἶκος.

Εἰς ὀρθῆς σεβασμίας ἢ ἔλλαμψις, ὑπερλάμπει φαιδρῶς ὑπὲρ ἡλίον μαρμαρυγὰς γὰρ φῶτος ἀπαστράπτουσα, τοῖς πιστῶν ὀφθαλμοῖς ἐνοπτρίζεται· διὸ Ἀγγέλοις συγχορευόντες, τῷ Σωτῆρι Θεῷ ἀλαλάζωμεν πάντες, βοῶντες αὐτῷ· Ἐμεγάλυνας Σῶτερ τὰ ἐλέη σου, δωρησάμενος δῶρημα τέλειον τῷ λαῷ, τὴν Πρωτόαθλον.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΔ΄. Τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Θέκλης.

Στίχοι.

Αὐτός σε σώζει Θέκλα ῥήξας τὴν πέτραν,
Οὗ τῷ πάθει πρὶν ἐρράγησαν αἱ πέτραι.

Πέτρη ἀμφὶ τετάρτην εἰκάδα δέξατο Θέκλην.

Αὕτη γέγονεν ἐκ πόλεως Ἰκονίου, μητρὸς Θεοκλείας, τῶν εὐγενῶν καὶ ἐνδόξων· κατηχήθη δὲ τὸν λόγον τῆς πίστεως παρὰ τοῦ μεγάλου Παύλου τοῦ Ἀποστόλου, διδάσκοντος ἐν τῷ τοῦ Ὀνησιφόρου οἴκῳ· ἦν δέ, ὅτε προσῆλθε τῇ πίστει, ἐτῶν δέκα ὀκτώ, μνηστευθεῖσα Θαμύριδι. Περιφρονήσασα δὲ πυρὸς, ἐν ᾧ ἐβλήθη, καὶ μητρὸς καὶ μνηστήρος, τῷ Παύλῳ ἠκολούθησε. Καὶ μετὰ ταῦτα γενεμένη ἐν Ἀντιοχείᾳ, θηρίοις ἐκδίδοται ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ταύροις εἰς διασπασμὸν προσπίπτει· καὶ ἐκ πάντων τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ῥυθθεῖσα, καὶ ἐν διαφόροις πόλεσι τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν εὐαγγελισαμένη, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπισπασαμένη, ὕστερον ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι γίνεται· καὶ ἐν τινι τῶν ὀρέων ἰδιάσασα, καὶ πολλὰς δυνάμεις ἐπιτελέσασα, τὸν βίον κατέλιπε, πέτρας ῥαγεῖσθαι, καὶ ὑποδεξαμένης αὐτήν. Ὁ δὲ πᾶς χρόνος τῆς ζωῆς αὐτῆς ἔτη ἐννεμήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κόπριος.

Στίχ. Οὐκ ἦν ὁ Κόπρις κόπρις, ἀλλ' ἄλλος βό-
τρυς,

Καλῶν κυπρισμὸν προσφέπων τῷ Κυρίῳ.

Οὗτος ἐν κοπρία ἐγεννήθη, ἔξω τῆς Μουτῆς τοῦ μεγα-
λου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, παρὰ γυναικίς,
διωκομένης ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, μετὰ καὶ ἄλλων οὐκ ὀλί-
γων πλησιοχώρων, προσφυγόντων τῷ Ἀγίῳ ἐπ' σωτηρίᾳ.
Μετὰ γοῦν τὴν τῶν ἀθίωυ διάβασιν, εὐρόντες οἱ Μονα-
χοὶ τῆς Μουτῆς τὸ γεννηθὲν ἐν τῇ κοπρία παιδίον, προσ-
τάξει τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου, ἀνελάβοντο τοῦτο, καὶ Κό-
πριν ὠνόμασαν· ἐτρέφετο δὲ τὸ παιδίον γάλακτι αἰγός.
Ἡ γοῦν ἀφορισθεῖσα αἶξ πρὸς τὸ θηλάζειν τὸ παιδίον
ἐνέμετο μὲν μετὰ τῶν λοιπῶν· ὀπηνίκα δὲ τὴν ὥραν τοῦ
θηλάσαι τὸ παιδίον ἐστοχάζετο, μόνη κατήρχετο ἐκ τοῦ
ὄρους· καὶ μετὰ τὸ θηλάσαι τὸ παιδίον, πάλιν ὑπέστρεφε·
καὶ τοῦτο οὕτως ἐποίει, μέχρις ἂν ὁ παῖς δραστηκωτέρως
ἐδράξατο τροφῆς.

Οὕτως εἰς ἡλικίαν τελεωτέραν φθάσας, ποθεινὸς ἦν τῷ
μεγάλῳ Θεοδοσίῳ· διὸ καὶ Πνεύματος Ἁγίου ἠξιώθη,
καὶ τὸ κατ' εἰκόνα φυλάξας, τὰ θηρία ὑπέταξεν· ἄρκτον
γὰρ εὐρών ἐν τῷ κήπῳ ποτέ, θριδακίνας ἐσθίουσαν, καὶ
ἐκ τοῦ ὠτός κρατήσας αὐτήν, ἠγαγεν ἔξω, τῇ τοῦ μεγα-
λου εὐχῇ ταύτην ἀσφαλισάμενος· ἡ δὲ οὐδέ ποτε ἄλλοτε
ὤρμησεν ἐν τῷ κήπῳ εἰσελθεῖν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ ὄνου εἰς
τὸ ὄρος ἀνελθὼν χάριν συγκομιδῆς ξύλων, ὡς ἐποιεῖτο τὴν
τούτων συλλογὴν, ἄρκτος ἐλθοῦσα, ἐπληξε τοῦτον ἐν τῷ
μηρῷ. Κρατήσας οὖν τὴν ἄρκτον ὁ Κόπρις, ἐπέθηκεν αὐ-
τῇ τὰ ξύλα, λέγων· Οὐκ ἐῷ σε· σὺ γὰρ ποιήσεις
τὸ τοῦ ὄνου διακόνημα, ἄχρις ἂν ὑγιῆς γένη-
ται· καὶ τῇ εὐχῇ τοῦ μεγάλου ὑπετάσσετο αὐτῷ ἡ ἄρκτος,
καὶ διεκόμεζε τὰ ξύλα. Οὗτος, ὅτε ἐν τῷ μαγειρείῳ ἐξυ-
πηρέτει, τοῦ χαλκοῦ σκεύους κατὰ τὸν ὄσπριον
ἐκχεομένου, μὴ εὐχερῶς εὐρών τὸ κατὰ συνήθειαν ξύλον,
χαλάσας γυμνήν τὴν χεῖρα, κατέπαυσε τὸν βρασμὸν αὐ-
τοῦ, ἀδλαθῆς διαμείνας.

Οὗτος, ἐννενηκονταετής, ἔλαμπε μέσον τῶν Πατέρων
ἐκείνων ὡσπερ ἥλιος, τῇ ἱερωσύνῃ κοσμοῦμενος, καὶ παν-
τοίαις ιδέαις ἀρετῶν· καὶ ἐν ἀποκρύφῳ ἐστὼς τόπῳ, πα-
ρέτεινε τὰς πρὸς Κύριον εὐχάς, ὡς καὶ τὸν μέγαν Θεοδο-
σιον, μετὰ τὴν πρὸς Κύριον αὐτοῦ ἐκδημίαν, φαίνεσθαι
συνερχόμενον αὐτῷ καὶ συμπάλλοντα, καὶ τελευταῖον εἰπεῖν
πρὸς αὐτόν· Ἰδοῦ, ἀδελφε Κόπρι, ὁ καιρὸς τῆς
ἀναλύσεώς σε ἐπέστη, καὶ ἐλθέ πρὸς ἡμᾶς ἐν
τῷ ἐτοιμασθέντι σοι τῆς ἀναπαύσεως τόπῳ.
Ὡς δὲ ἠκούσεν ὁ Θαυμασίος, μετ' ὀλίγας ἡμέρας μικρὸν
μαλακισθεὶς, καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας ἀσπασάμενος, ἀ-
πῆλθεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς· Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Οὗς δεσμῷ τῷ Παύλῳ, συνεδέθης τῷ πόθῳ,
ὦ Παμμακάριστε, ἐν ἄμμασιν ἀλύτοις, τῇ
πίστει συμφωνοῦσα, εὐσεβῶς καὶ συμπάλλουσα·
Οὗ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Συμπαρέστης τῷ Παύλῳ, πρὸ βημάτων ἀδί-
κων, ὦ Καλλιπάρθενε, καὶ πόθῳ τῆ Δεσπό-
του, ἐβόας ἐν ἐκστάσει, τὴν αἰδῶ ἀπορρίψασα·
Οὗ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Διὰ πόθον τὸν Θεῖον, τῇ καμίνῳ τὸ δέμας,
Μάρτυς ἐκδέδωκας, καὶ τῇ τοῦ ποθουμέ-

νη, διέμεινας δυναίμει, ἀκατάφλεκτος ψάλλουσα.
Οὗ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ομβροτόκος νεφέλη, ὑετῷ καὶ χαλαζῇ τὴν
φλόγα σθέσασα, ἐνδίκως καταφλέγει, τὴς
ἄφρονας καὶ σώζει, μελωδοῦσαν τὴν Μάρτυρα·
Οὗ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα,
εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ενοφανῆς σε ὁ λογισμὸς· τὸν γὰρ τάφον, ὡς
Ἐδέμ κατώκησας Παρθένε, Μάρτυς ἀνυμνή-
σα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αμαυρωθῆναι τῆς εὐπρεποῦς παρθενίας, τὸ
φαιδρὸν μὴ φέρουσα· σὺ κάλλος, θνήσκεις
ἡρετίσῃ, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῷ καὶ ὑπερφυεῖ συναφθεῖσα, τῷ Χρι-
στῷ Πρωτόαθλε νυμφίῳ θῆρας ἡρετίσῃ,
φρουρούς τῆς παρθενίας.

Εκδυσαμένη σὺ τῆς φθορᾶς τὴν ἐσθῆτα, εὐ-
σταλῆς Χριστοῦ σταδιοδρόμος, ἦλθε πρὸς
ἀγήρω, ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Τὸν κατελθόντα ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἐν μήτρᾳ,
παρθενικῇ οἰκήσαντα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι, βρα-
• **Τ**ταὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
• **ψοῦτε** εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Σε τὴν ἀπειρογάμον.

Τίς σου τὸ ἀήττητον, ὦ Πρωτομάρτυς μὴ
θαυμάσει; θῆρας νοητοῦς τὰ πάθη γὰρ,
τῆς ψυχῆς τιθασεύσασα, τὰ ἀκρατῆ θηρῶν
ὀρμήματα οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλὰ μένεις ἐν μέσῳ
τούτων ἀδιάφθορος.

Αθάτος ἀκρότομος, Θεοῦ προσταξὴ σοι ἐρ-
ράγη, πέτρα θεοφόρῳ Μάρτυρι, λουτρῷ
ἀνάγεννήσεως, ἐσφραγισμένη θείᾳ νύμφῃ, ὡς θά-
λαμος τῇ φυγάδι, καὶ ἐν ἀγκαλαῖς ὑπέδεξατο.

Γασαί Πρωτόαθλε, τοὺς μῶλωπας τοὺς τῆς
ψυχῆς μου· κόσμῳ τὴν εἰρήνην βράβευσον,
τῷ πιεσῷ Βασιλεῖ ἡμῶν, κατὰ βαρβάρων δυσ-
μενῶν, νέμῃσα τρόπαια, καὶ εἰρήνην ταῖς Ἐκ-
κλησίαις σαῖς δεήσεσι. Θεοτοκίον.

Νέκρωσόν με Δέσποινα, τὴν ἔτι ζῶσαν ἁμαρ-
τίαν, ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ἐνεργεῖα
τῆς ὄντως ζωῆς, τῆς γεγεννημένης ἐκ γαστροῦ
σου, δι' ἄφατον εὐσπλαγχνίαν, τοῖς εὐσεβῶς σε
μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

- » Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑ-
- » ψίστου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν,
- » διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλότεραν
- » τῶν ἀχράντων Δυναμίεων, ἀσιγήτοις δοξολο-
- » γίαις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ρῶσθεισα καλλιπάρθενε, ταῖς θείαις εἰσηγήσεσι, τοῦ θεοκήρυκος Παύλου, φθαρτῶν μνηστῆρα παρεῖδες, καὶ τούτῳ ἠκολούθησας, Πρωτομάρτυς πολυάθλε, ὡς Θέκλα ἰσαπόστολε· διὸ καὶ νίκης τὸ στέφος, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσω.

Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· τὸν γὰρ Θεὸν ἀπορρήτως, ἐκύησας τὸν λύσαντα, διὰ Σταυροῦ τὸν θάνατον, πρὸς ἑαυτὸν δ' ἐλκύσαντα, Μαρτύρων δῆμος· μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν Παρθέने.

Εἰς τῆς Αἴνους, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,

Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Αθλητικὸν γὰρ σῆμα πρόκειται· λαοὶ ἀχορεύσωμεν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα, παράδοξα πράγματα κατοπτρεύσωμεν· ἄσπιλος γὰρ ἀμνάς, πρόκειται σφαγῆ, ὑπὲρ τῆς σφαγιασθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ καλλιπάρθενος Θέκλα καὶ θεόνυμφος· διὸ Τριάδος τῆ πίσει, τὴν τῶν τυράννων κατήργησεν ἀθεότητα· καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσα, τῷ Σωτῆρι πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀνατολίου.

Νυμφίον ἔχουσα ἐν οὐρανοῖς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, νυμφῶνος κατεφρόνησας τοῦ ἐπιγείου καὶ μνηστῆρος, Θέκλα πρώταθλε· ταῖς γὰρ μητρῴαις θωπείαις ἐμφρόνως μὴ πεισθεῖσα, Παύλῳ ἠκολούθησας, ἐπ' ὧμων ἀραμένη τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· καὶ τὸ μὲν πῦρ οὐκ ἐνάρκησας, τῶν δὲ θηρῶν τὴν ὠμότητα, εἰς ἡμερότητα μετέβαλες, φώκας δὲ ἀπενέκρωσας, τῆ ἐν Χριστῷ καταδύσει τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Ἀλλ' ὡς ἐν ἄθλοις γενναίαις διαπρέψασα, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα ἀπαύστως τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν πίσει τελούντων, τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου.

Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Αναθεῖσα σεαυτὴν παντοδυναμῷ νεύματι, κρατυνομένη ὡς πρώταθλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν γεῶδη καταλείψασα στοργὴν, ἀνεδέξω τὴν λαμπάδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὄλβιος ὑπάρξασα θάλαμος· εἰς ὃν αἱ τῶν θηλειῶν ἀγέλαι προσαναπαύονται, εἴσοδον εὐράμεναι τῆς αἰ-

νίου ζωῆς· μεθ' ὧν ἰκέτευε Ἀπόστολε Θέκλα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Χορείαις ἐγείρατε φιλομάρτυς· τῶν ἀγῶνων γὰρ ἐφέστηκεν ὁ καιρὸς, καὶ τῆς Πρωτομάρτυρος ἡ ἐτήσιος μνήμη, πάντας εἰς δοξολογίαν προτρέπουσα Θεοῦ· Θέκλα γὰρ πρώτη Μαρτύρων ἐν γυναιξί, τὸ ἀθλητικὸν στάδιον ἀνύσασα, πρώτη καὶ σεφηφόρος ἀναδέδεικται, καὶ παρρησίᾳ πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τὴν σὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀθλήσιν, Πρωτομάρτυς Χριστοῦ, οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἐθαύμασαν τὰ γένη, ἀλλὰ καὶ θῆρες τεθήπασιν ἄγριοι· αἱ φλόγες, οὐ φλόγες ἐλογίσθησάν σοι καλλιπάρθενε Θέκλα, διὰ τὸν σὸν νυμφίον Χριστόν· γένηθας γὰρ δι' αὐτὸν πάσχουσα, καὶ κόσμου χωριζομένη, ἵνα τῆς ἐπουρανίης τύχης μακαριότητος, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Επομβρίαις τῷ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Παν-ἀχραντε, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον· ἢ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάρρῃ, καταξίωσον τρυφῆς με, τῆς αἰεζώου Πανάχραντε. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σε ἐξεπλήττετο, καὶ, τί τὸ ὄραμα ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παραινόμενος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταθάσει σου Δέσποτα.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Δεῦτε φίλαθλοι, τῶν θηλειῶν τὸ καύχημα, τὴν Πρωτομάρτυρα Θέκλαν, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· αὕτη γὰρ τὸν ἀντίπαλον ἐχθρὸν, τῆ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ κατεπάτησε, καὶ τὴν νικην ἄρασα, ἀξίως ἐστεφανώθη· διὸ δυσωπεῖ ἢ πολυάθλος, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντας τὴν μνήμην αὐτῆς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

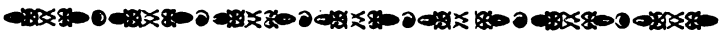
Αλλην, κραταιὰν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος ἀπύργον, καὶ τεῖχος, ἀκαταμάχητον, ὄντως ἐκκλήμεθα, εἰμὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς σὲ κα-

ταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκβοῶμεν Δέσποινα βοή-
θησον, μὴ ἀπολώμεθα· δείξον, τὴν σὴν χάριν
εἰς πάντα, καὶ τῆς δυναστείας τὴν δόξαν, καὶ
τῆς εὐσπλαγγνίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Βότρυν, ἡ τεκοῦσα τῆς ζωῆς, ὃν ἀγεωργήτως
ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ξύλω ὡς ἐώρακας,
τοῦτον κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ὠλόλυξες, καὶ
ἔκραζες· Τέκνον, γλεύκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ
ἡ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι'
ἐμοῦ τῆς σέ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγγνίαν
ἐνδεικνύμενος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΕ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνης.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρά.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Μῆτερ Ὁσία, Εὐφροσύνη ἀξιόγαστε, τὴν ὄν-
τως εὐφροσύνην ἐπιποθήσασα, τὴν ταύτην
προξενούσαν ὠδευσας τρίβον· πλούτου ἠλλάξω.
γὰρ, πτωχείαν πολλήν· σαρκικοῦ μνηστῆρος,
τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας· τρυφῆς ῥεούσης, τὸ ἐγ-
κρατές· τῆς ἀναπαύσεως, πόνου τοὺς ἐν ἀσκή-
σει· τὴν ὑπερκόσμιον ζωὴν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ,
ἧς καὶ ἐπέτυχες φρονίμοις σὺν Παρθένοις, δια-
τηρήσασα τὴν σὴν λαμπάδα ἄσβεστον, καὶ νυμ-
φῶνος ἀξιώθεισα, ὡς παρθένοσ, ὡς νύμφη Χρι-
στοῦ πανεύφημε.

Ρεῖθροις δακρύων, ἀρδευθεῖσα τὴν διάνοιαν,
εὐθνήνησας ἀσκήσει, τοὺς ἐναρέτους καρ-
πούς· ἄμπελος καθάπερ ὠραιότατη, ἠνεγκας
βότρυας ὠραίας σεμνῆ· ὧν τοῦ Θεοῦ γλεύκεσ,
σαφῶς ἐμφορηθέντες, τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς,
καταγλυκαίνομεν ὄντως σοῦ τῆ μιμήσει, καὶ εὐ-
φραινόμεθα τὴν Θεῖαν εὐφροσύνην, μέθην ὠθού-
μενοι τὴν ἐκ τῆς ἀμαρτίας, βοῶντες· Πάνσεμνε,
Χριστὸν δυσώπει πάντοτε, δωρηθῆναι τῆ οἴκη-
μένῃ, ὁμόνοιαν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Θέαμα ξένον, καὶ τῆ φύσει δυσπαράδεκτον!
Ὅπως ἔλαθες τῆς Εὐας τοῦ παλαίου πτερι-
στοῦ, δεινὰς μηχανουργίας, μέσον ἀνδρῶν, κα-
τασκηνώσασα τελείῳ νοῦ· πῶς πυρὸς ἐν μέσῳ,
διήλθες μὴ φλεχθεῖσα· πῶς συνεκάλυψας γυναι-
κῶν τὸ ἀσθενές, νευρομένη Θεῖα δύναμις, τοῦ

τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἀναλαβόντος, καὶ ἀνατε-
λάντος, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου· ὃν καθικέτευε,
Ἀγγέλοις συγχορεύουσα, δωρηθῆναι τῆ οἴκου-
μένῃ ὁμόνοιαν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸ καθαρὸν τῆς ἀγνείας σὺ χρῆμα, ἄμωμον
ἐξ ἀνδρῶν φυλάξασα, νύμφη Χριστῆ ἐχρη-
μάτισας, Εὐφροσύνη παμμακάριστε, σώματος
μὲν κάλλος, ἀσκητικοῖς πόνοις μαράναςα, ψυ-
χὴν δὲ ὠραίσασα, τῆ εὐμορφία τῆς χάριτος· ἐν
γὰρ τῷ ἄρρεινι τὸ θῆλυ σαφῶς ὑποκρύψασα,
ἔλαθες τῆ Βελίᾳρ τὰ ἔνεδρα, ἀγγελικῶς ἐν γῆ
βιώσασα. Ἄλλ' αἴτησαι εἰρήνην, τοῖς πόθῳ εὐ-
φημοῦσί σε, ὡς χαρᾶς ἐπώνυμος κοσμοχαρ-
μόσυνη.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαῖρε, ἠλιόμορφε ἀστῆρ· χαῖρε ἡ αἰτία ἀ-
πάντων, καλῶν Πανάμωμ' χαῖρε ἡ χω-
ρήσασα Θεὸν ἀχώρητον, ἡ τὸν στάχυν βλα-
στήσασα, τῆς ἀθανασίας· χαῖρε Θεῖον ὄχημα,
πύλη ἡ πάμφωτος· χαῖρε, ἡ ἀρᾶς ἀναιρέτις,
τῆς προγονικῆς ἡμῶν Κόρη, ἀγαθῶν ἡ πρόξενος
ὑπάρχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον
ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτὸν, θέλοντα
ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνώσαι νῦν
σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο πε-
ποίηκας, ὁ Λυτρωτῆς τῆ παντός; Ὅμως, ἀνυ-
μῶ καὶ δοξάζω, σὲ τὴν ὑπὲρ νῦν τε καὶ λόγον,
ἄκραν ἀγαθότητα φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Εν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκό-
νησας τῷ Χριστῷ, καὶ πρήττουσα ἐδίδασκες,
ὑπερορᾶν μὲν σαρκὸς, παρέρχεται γὰρ· ἐπιμε-
λεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πρᾶγματος ἀθανάτου· διὸ
καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία Εὐ-
φροσύνη, τὸ πνεῦμά σου.

Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τῆς Ὀκτωή-
χου, εἰς καὶ τῆς Ἀγίας, δύο, (ὁ παρῶν ἔχ εὐ-
ρίσκεται ἐν τῷ χειρογράφῳ).

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Οτρισαγίαις ἐν φωναῖς ὑμνούμενος, ὑπὸ
φρικτῶν στρατιῶν, καὶ συνωδᾶ δείξας,
τοὺς βροτούς δοξάζειν σε, καὶ νῦν αὐτὸς τὴν
βλάσφημον, ἀνατρέπων προσθήκη, τοῦ Τρι-
-

αγίου ἑξαίσιον, ἔθου τοῦ παιδὸς ἀρπαγὴν καὶ φωνήν.

Σὺ τὸν Θεὸν ἀπὸ ψυχῆς ἐπόθησας, καὶ ἐμνησεύθης αὐτῷ, κοσμικὸν μνηστῆρα, καὶ σαρκὸς εὐπάθειαν, καὶ πλοῦτον τὸν ἐπίκτητον, καὶ τρυφήν καὶ τὴν δόξαν, καταλιποῦσα Πανεύφημε, καὶ ἀσκητικὸν βίον ζήσασα.

Εὐφορωτάτη γῆ καθάπερ πέφνησας, ἑκατοστεύοντα, καρπὸν ἀποδοῦσα, Εὐφροσύνη πάνσεμνε· καὶ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ σε, δεξαμένη προθύμως, τὴν συμβουλήν τὴν σωτήριον, ἐνεγκεῖν εἰς ἔργον ἐσπουδάσας. Θεοτοκίον.

Ρήσεσι θείων Προφητῶν ἐπόμενοι, καθωμολόγησαν, τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον, σάρκα προσλαβόμενον, οἱ θεοφόροι Μάρτυρες, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, ἣν Θεοτόκον δοξαζόμεν, ἄσμασιν αἰεὶ μακαρίζοντες.

Ἔτερος Κανὼν, τῆς Ὀσίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Υῖνον σοι μέλπω προφρόνως Εὐφροσύνη.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Υμνοῖς θεοτερπέσιν, ὑμνοῦντα σήμερον, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, καὶ ὄντως ἀξιέπαινον, φωτὶ με καταύγασον, τῶν εὐχῶν σε Πάνσεμνε, εὐφροσύνης θείας ἐπώνυμε.

Μόνον τὸ θεῖον κάλλος, Χριστοῦ ποθήσασα, καὶ ταῖς τούτου θελγηθεῖσα, αὐλοῖς ὠραϊότησι, τὸ κάλλος τῆ σώματος, ἐβδελύξω ἐνδοξε, θεωρίαις θείαις σχολάζουσα.

Νύμφη ὠραϊσμένη, τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, ἐμνηστεύσω τὸν ὄντως, ὠραῖον κάλλει Χριστόν, λιποῦσα τὸν πρόσκαιρον, Εὐφροσύνη μνήστορα, καὶ τοῦ βίου πᾶσαν τερπνότητα.

Θεοτοκίον.

Ολος ἐπιθυμία, καὶ γλυκασμὸς καὶ ζωὴ, ὁ ἐκ σε ἀνατείλας, ὑπερβολῇ χρηστότητος, Παρθένε πανάμωμε· ὃν δυσώπει σῶσαί με, τὸν ἀπαύστως σε μακαρίζοντα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας.

Απὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, ὁ ἀποκρύψας τὰ βῆθη, μυστηρίων σου καὶ ἀποκαλύψας, νηπίοις ταῦτα θαυμασῶς, νηπίῳ ἐκκαλύπτεις νῦν, ἀρθέντι ἐν νεφέλαις, μέλος σαφῶς τὸ Τρισάγιον.

Τῆς ἐμπαθείας δυσειδῆ, χιτῶνα ἐκδυσάμενη, ἐν σοφίᾳ τὴν στολὴν ἐνεδύσω, ἀπαθείας ἐν Χριστῷ μέσον ἀνδρῶν ἀπήσραψας, ἀσκητικῶς βιοῦσα, καὶ σκεπομένη τῇ χάριτι.

Τῆς ἐγκρατείας χαλινῷ, ταῖς ἀκαθέκτους ὀρέξεις, τῆς σαρκὸς ἀναχαιτίζουσα Μῆτερ,

πρὸς τὸν δρόμον τὸν καλόν, τῆς ἱεράς ἀσκήσεως, τὴν σὴν καρδίαν εἶχες, εὐθυποροῦσαν ἀπρόσκοπα. Θεοτοκίον.

Απειρογάμως τῆ Θεοῦ, τὸν Λόγον ὡς Θεοτόκε, ἀπεγέννησας ἐκ σε σαρκωθέντα· ὃν οἱ Μάρτυρες Θεὸν, ἀνδρείως ὠμολόγησαν, ὡς γρατιῶται τούτου, στεφανῆται γινόμενοι.

Ἄλλος. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Μεγάλως ἐγκαρτερήσασα ἀγωνίσμασι, τοῦ ἐχθροῦ κειθεῖλες τὰ μηχανήματα, ἔτρεψας δαιμόνων προσβολὰς, Ἀγγέλοις ὠμοιωθῆς, ἀθανασίαν μελετήσασα, Μῆτερ ἐν θνητῷ σε τῷ σώματι.

Εὐφραίνει τῶν Μονασῶν καρδίας ὁ βίος σε, στηριγμὸς ὑπάρχων καὶ παιδαγωγῆσις, πρὸς σωτηριώδεις ἐντολαῖς πρὸς τρίβους ἀφθαρσίας, πρὸς τῆς ἀγάπης τὸν ἀκρότατον, ὅρον Εὐφροσύνη τοῦ Κτίσαντος.

Λαμπρύνει τὰ τῶν πιστῶν ἐνθέως συστήματα, ἡ λαμπρά σου μνήμη καὶ ἀξιέπαινος, θέλγει τῶν Ὀσίων τοὺς χορούς, Ἀγγέλους ἐπευφραίνει, μεθ' ὧν αὐλίζη ὡσπερ Ἀγγελος, ὧν περ καὶ τὸν βίον ἐζήλωσας. Θεοτοκίον.

Παθῶν με τὸ χαλεπὸν χειμάζει κλυδώνιον· Πονηρῶν πνευμάτων βυθὸς συνέχει με· ἡ τῆς ἀμαρτίας καταιγίς, δονεῖ μου τὴν καρδίαν· Θεοκυῆτορ σύμε στήριξον, τὸν εἰλικρινῶς σε δοξαζόντα. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ πῆξας ἐπ' ἕδενός τὴν γῆν τῇ προσάξει
» σε, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρῖθυσαν,
» ἐπὶ τὴν ἀσαλευτον Χριστέ πέτραν τῶν ἐντολῶν σου τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ, καὶ φιλόνηρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Τὸ τοῦ θήλεος χαῦνον ἐπινευρώσασα, οὐρανίαις ἐλπίσι μέσον κατώκησας, ἀδισάκτω λογισμῷ ἀνδρῶν θεόπνευσε, τὸν τῆς Εὐας πτερυσιστὴν, ὑποτάττουσα ταῖς σαῖς, Παρθένε πτέρναις τοῖς πόνοις, καὶ ταῖς ἀγρύπνοις μελέταις· διὸ ἐν πίστει σε μακαρίζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σέλιμένα καὶ τεῖχος καὶ καταφύγιον, καὶ ἐλπίδα καὶ σκέπην καὶ προστασίαν θερμὴν, εὐρηκότες οἱ πισοί, πρὸς σε προσρέχομεν καὶ ἐκβοῶντες ἐκτενωῶς, ἀνακράζομεν πιστῶς· Ἐλέησον Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπαλλάξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ σε ὀρώσα Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, ἐκούσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον,

κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡσπερ κακοῦργος ἐπάγης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζῶσαι θελῶν ὡς ὑπεράγαθος.

Ῥδὴ δ'. Σύμου ἰσχύς Κύριε.

Οἰκονομῶν, πρὸς τὸ συμφέρον τὰ πάντα Σωτήρ, καὶ παιδεύων, πάντας πρὸς διόρθωσιν, καὶ τῶν κακῶν πάντων ἀποχὴν, καὶ τανῦν συνήθως, σεισμῷ τὴν γῆν συνετάραξας, βλασφημους ἀνατρέπων, δόξας αἰρετιζόντων, καὶ διδασκῶν ὡς θεμίς δοξάζειν σε.

Ασκητικὴν, παλαιστράν ἤνυσας χαίρουσα, Εὐφροσύνη, ἀνδρῶν μέσον μένουσα, καὶ θανατοῦσα τὰς ἐμπαθεῖς, τῆς σαρκὸς ὀρέξεις, τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Δεσπότη σου· διὸ τῆς ἀθανάτου, κατοικίας καὶ δόξης, ἠξιώθης λαβοῦσα τὸν στέφανον.

Τὺς στεναγμούς, τῶν σῶν δακρύων προσφέρουσα, ὡσπερ μύρξ, Μητέρα τῷ Δεσπότη σου, τὴν εὐδοκίαν τὴν παρ' αὐτοῦ, τὴν τῶν χαρισμάτων, τῶν θεϊκῶν ἀνταπειλήφας, δι' ὧν εὐωδιάσθης, καὶ διέπνευσας πᾶσι, τὴν ὁσμὴν τῶν θαυμαμάτων θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Οπλον Χριστέ, τὴν σέ τεκοῦσαν Πανάμωμον, κεκτημένοι, πλάνης ἐτροπώσαντο, τὰς μηχανάς, Μάρτυρες σοφοὶ καὶ τὰς τῶν τυράνων, θωπείας σοφῶς διέλυσαν, καὶ νῦν στεφανηφόροι, δεδειγμένοι βῶσι· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόθρπε.

Ἄλλος. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Πατρί σε οὐρανίῳ προσέχουσας, τῷ τῶν ψυχῶν νυμφαγωγῷ, πατρὸς στοργῇ ἐκ ἐκώλυσεν, οὔτε προσκαίρου νυμφίου, ὀδεῦσαι τὴν ὁδὸν τὴν σωτήριον.

Ως φοῖνιξ θεοφρόνως ἐξήνηθης, δικαιοσύνης γλυκασμὸν, καὶ ὡσεὶ κέδρος παρ' ὕδατα, τῆς ἐγκρατείας θεόφρον, καρπούς τοὺς ἐναρέτους ἐπλήθυνας.

Πυρὶ τῆς ἐγκρατείας ἐτέφρωσας, τὰς φρυγανῶδεις ἠδονάς, καὶ πυρωθεῖσα τῷ ἀνθρώπῳ, τῆς τῆ Κυρίου ἀγάπης, θαυματῶν λαμπηδόνας ἐξήστραψας.

Θεοτοκίον.

Οἰκτεῖρησον οἰκτιρμῶν ὑπάρχουσα, τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, τὴν ἐκ παθῶν ἀμαρτίας, δεινῶς ἀμαυρωθεῖσαν καὶ στένουσαν.

Ῥδὴ ε'. Ἦνα τί με ἀπώσω.

Προτυπῶν τῶν δικαίων, τὴν ἐν τῇ Δευτέρᾳ Χριστέ παρουσίᾳ σου, ὑπαντὴν φρικώδη, ἐν νεφέλαις καὶ νῦν τὴν ἐξαίσιον, ἀρπαγὴν εἰρ-

γάσω, τὴν τοῦ παιδός, δι' ἧς διδάσκεις, τὸ Τρισάγιον μέλος ὀρθότομον.

Τὺς ἐνθέοις σου ἔργοις, ἔδειξας, τὴν κλησίν σου ἐπαληθεύουσαν· ὡς γὰρ λίθος ὠφθης, πολυτίμητος σμάραγδος ἐνδοξε, διαλάμπων μέσον, τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν Παρθένε, τῇ λαμπρότητι τῆς καθαρότητος.

Εὐφροσύνην τὴν θεῖαν, ἔσχες ἐν καρδίᾳ σου εὐφραϊνομένη αἰεὶ, ἐν τοῖς τῆ Κυρίου, διατάγμασιν, οἷς ἐντροφήσασα, πολιτείαν ἤσκει, τὴν ἀκραιφνῆ καὶ πανολβίαν, Εὐφροσύνη παρθένε θεόνυμφε.

Θεοτοκίον.

Αληθῆ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σε Μάρτυρες ἐνδοξοί, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες ἐκήρυξαν, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, νεανικῶς μέχρι θανάτου, ἀνθιστάμενοι Κόρη πανύμνητε.

Ἄλλος. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Φέγγει θεῖων πράξεων, ὡς λίθος σμάραγδος, σεμνῆ ὠράθης, ἀνδρῶν ἐν μέσῳ, ἀνδρικὰ παλαισμάτα, ἐπιδεικνυμένη, καὶ τέρπυσα τὸν Κύριον.

Ραίνουσα τὰ δάκρυα, ὡσπερ ἀρώματα, εὐωδιάσθης, ἐμεγαλύνθης, ὡς μύρον πολυτίμον, Θεῷ προσηνέχθης, παρθένος ἀδιάφθορος.

Ολῆν σε τὴν ἔφεσιν, Θεῷ προσένεμψαι, αὐτὸν ποθέσας, αὐτὸν ζητοῦσα, αὐτῆ ἀνιχνεύσας, τὴν νομοθεσίαν, Παρθένε τὴν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας, ὡς βρέφος ἀχραντε, τὸν πρὸ αἰώνων, Πατρός ἀνάρχου, ἀχρόνως ἐκλάμψαντα· ὃν ὑπὲρ τοῦ κόσμου, δυσώπει Θεονύμφευτε.

Ῥδὴ ε'. Λαίσθητί μοι Σωτήρ.

Συνέσεισας μὲν τὴν γῆν, καὶ βλέμματι συνετάραξας, καρδίας δὲ τῶν βροτῶν, κλονήσας ἐσαλεύσας, δεινῶς βλασφημούντων σε· ἀλλ' ἀνεκαλέσω, συμπαθῶς αὐθις τὸ σύντριμμα.

Ωραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, σεαυτὴν κόσμήσασα, Εὐφροσύνη πάνσεμνε· διὸ καὶ πασάδος, οὐρανίου κατηξίωσαι.

Μαράνασα τῆς σαρκὸς, τὰ θηριώδη ὀρμήματα, τὸν ἔρωτα τῆς Χριστοῦ, ἀγάπης λαμπρότερον, ἔσχες διανάπτοντα, καὶ φωτίζοντά σου, τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Νευρούμενοι ταῖς ἐκ σοῦ, ἐκπεμπομέναις δυνάμεσιν, οἱ Ἀθλοφόροι Χριστέ, νομίμως

ἐνήθλησαν, τὴν ἀγνὴν Μητέρα σε, ἀνυμνολογῶν-
τες, ἀπορρήτως σε κηύσασαν.

Ἄλλος. Μαινομένην κλύδωνι.

Ως ἀγνή καὶ ἄμωμος, ὡς ὠραία ὡς περικαλ-
λῆς, τῷ νυμφίῳ Δόγῳ σὺ μεμνήσθαι, εἰς
αἰῶνας, διατηροῦντί σε ἄφθορον.

Στεναγμοῖς καὶ δάκρυσιν, ἐκζητοῦσα τὸν Δη-
μιουργόν, τῆς ἐκείνου Θέας κατηξίωσαι, ὡς
ἐκλεκτὴ, σὺν ἐκλεκτοῖς Ἀξιάγαστε.

Εγκρατείας ἄγαλμα, σωφροσύνης ἔμψυχος
εἰκὼν, τοῖς πιστοῖς ὠραίης εὐφημοῦσί σε,
τὸ ἱερόν, ὧ Εὐφροσύνη μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ νοῦν τὸν ἄχρονον, ὑπὲρ λόγον τὸν Δη-
μιουργόν, Παναγία τέτοκας λυτρούμενον,
πάσης φθορᾶς, τοὺς Θεοτόκον ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**αινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα
» **Χ**ριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κα-
» τεύνασον, καὶ ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγέ με ὡς εὐ-
» σπλαγχνος.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῆς ἄνω ζωῆς, τυχεῖν ἐπιποθήσασα, τὴν κά-
τω τρυφήν, σπουδαίως καταλέλοιπας, καὶ
σαυτὴν ἀνέμιξας, ἀναμέσον ἀνδρῶν Παναοίδιμε·
διὰ Χριστὸν γὰρ τὸν νυμφίον σου, μνηστῆρος
προσκαίρου κατεφρόνησας.

Ὁ Οἶκος.

Εν εὐφροσύνη καὶ θυμηδίᾳ, τὰς ψυχὰς εὐ-
φρανθέντες, ἀναστῶμεν σπουδῇ ἀκοῦσαι
λόγον παραδόξον· ὑπερβαίνει γὰρ ἔννοϊαν πᾶ-
σαν τὸ διήγημα τοῦτο καὶ καταπλήττει· ὅτι
γυνὴ ἐν μέσῳ ἀνδρῶν καταμένουσα, ἐνίκησε τὸν
Βελίαρ, καὶ τὸ πῦρ κατεπάτησε τῶν ἡδονῶν,
καὶ οὐκ ἐφλέχθη τὸ σύνολον· τὸν Χριστὸν γὰρ
ποθοῦσα ἢ ἄσπιλος, μνηστῆρος προσκαίρου κα-
τεφρόνησε.

Συναξάριον.

Τῆς ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας
Μητρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνης, θυγατρὸς Παφνου-
τίου τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχοι.

Τὸ θῆλυ κρύπτεις ἀνδρικῶς Εὐφροσύνη,
Καὶ κρυπτά τὸν βλέποντα Δεσπότην βλέ-
πεις.

Εἰκάδα Εὐφροσύνη κατὰ πέμπτην πότμον
ὑπέστη.

Η τὴν φύσιν λαθεῖσα καὶ τερπνὰ βίου,
Κληῖσιν Σμάρραγδος, τὸν δὲ νοῦν Εὐφροσύνη,

Λαποῦσα πᾶσαν τοῦ βίου φαντασίαν,
Ἄνδρῶν μεναστῶν ἀγαπίσασα βίον,
Εὐνοῦχος ὡπερ βασιλικῶν δωμάτων,
Ἐν ἀνδρικῷ σχήματι γνωστὸς οὐδέλω,
Μονῇ προσῆλθε, καὶ θέλμα καὶ τρίχας
Ἐκδοῦσα, καὶ σπεύδουσα λαθεῖν πατέρα.
Καὶ εὐ τυχοῦσα τοῦ πεθομένου, πόσις
Κέποις, πόνους τε, καὶ πρσευχαῖς συντόνοις,
Τὸ μαλακὸν τέτηκε δεινῶς σαρκίον,
Ἄπαντας ἐκπλήττουσα τῇ κακουχίᾳ,
Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀδυνατεῖ καὶ λόγος.
Ὡ πῶς λαθεῖσα πατέρα, πρᾶγμα ξένον!
Καλὴ θυγάτηρ, τῶν μεναστῶν ἐν μέσῳ
Τρέχουσα, λίθος ὡς σμάρραγδος εὐρέθη·
Πολλὴ γὰρ ἡ ζήτησις ἐκ τῶν ἰδίων,
Πατρός βρύχοντος ἐκ πόνου τῆς καρδίας,
Τῆς Εὐφροσύνης τὴν μακρὰν ἐκδημίαν,
Τριπλῆ δεκάδι πρὸς ἕκτω, φεῦ! χρόνοις,
Ὅρη, βάραβρα, καὶ τόπους ἐρημίας
Περιπολοῦντος, καὶ στείνοντος ἐκ βάρους.
Ἄλλ' ὁ Σμάρραγδος αὐτός, ἡ Εὐφροσύνη,
Ὡ Πάτερ, εἰπὼν τὸν τελευταῖον λόγον,
Ὡς ἐμπόρευμα τῶν μακρῶν λαθῶν κόπων,
Τῶν οὐρανῶν γέγιθε τῇ μεταστάσει.
Καίεἰνος, ὡπερ ἐκπλαγεῖς, φεῦ τοῦ πάθους!
Πέπτωκεν εἰς γῆν ὡπερ ἄψυχος νέκυς·
Ἄκουσμα καὶ γὰρ παράδοξον καὶ ξένον
Ἦκουσεν ἔντως· τί γὰρ ἄλλο καὶ πάθοι;
Καὶ λοιπὸν ἀφείς καὶ βίον καὶ πατρίδα,
Καὶ ζῆλον ὡπερ αἰνετῶν παιδὸς πόνων
Ἐνθεῖς ἑαυτῷ, καὶ πόθου δείξας φλόγα,
Διάδοχος βίου τε ὡς πατὴρ τέκνου
Γεγώς, μετέστη πρὸς μονὰς οὐρανίους.

Εἰς τὸν Ὅσιον Παφνούτιον,
τὸν πατέρα αὐτῆς.

Στίχ. Μύσας ὁ Παφνούτιος ἐν τῷ σαρκίῳ,
Τῷ πνεύματι ζῆ, καὶ θεωρεῖ φῶς μέγα.
Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Παφνουτίου.

Στίχ. Σταυροῦσι Παφνούτιον οἱ κόσμου φίλοι,
Τὸν παντὶ κόσμῳ καὶ πρὶν ἐξαυρωμένον.
Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου
σεισμοῦ, ἐν ἣ τελεῖται ἢ ἐν τῷ ἀέρι ἀρπαγὴ
τοῦ παιδός.

Στίχ. Ἀρθεῖς ἄνω παῖς τὸ τρισύμνητον μέλος,
Καθὼς νόες ψάλλουσιν, ἀγγέλλει κάτω.

Επὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Νέου, τοῦ Θεοῦ, οἱς
τρόποις οἶδε, θελήσαντος δεῖξαι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ
πρὸ τῆς ἀναστάσεως, τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως, γέγο-
νε σεισμός φοβερός· καὶ διὰ τοῦτο τοῦ λαοῦ παντός, σὺν
τῷ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ καὶ Πρόκλῳ τῷ Πατριάρχῃ, μετὰ
παντός τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, καὶ πάσης τῆς
πόλεως, ἔξω λιτανεύοντων διὰ τὸν φόβον ἐν τῷ κάμπῳ,
ἤδη τῆς Θεοπασχιδῶν αἰρέσεως, ἐξ ἐπηρείας τοῦ διαβό-
λου, ἀρχὴν λαμβανούσης, καὶ τῷ Τρισαγίῳ, τὸ, ὁ Σταυ-
ρωθεῖς δι' ἡμᾶς, βλασφημούντων, ἐξαίφνης παιδίον
ἀρπαγὴν εἰς τὸν αἶρα ἀνεφέρετο. Πάντων δὲ ἐν ἐκπλήξει
καὶ φόβῳ κραζόντων ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὸ, Κύριε ἐλέη-
σον, αὐθις κατηνέχθη τὸ παιδίον, ὡς ἐπὶ νεφέλης καθή-
μενον· καὶ φωνῇ μεγάλη παρεκλεύσατο, ὅτι οἱ τῶν Ἀρ-
χαγγέλων χοροὶ ἀνευ τῆς προσθήκης τοῦ, ὁ Σταυρω-

Θεῖς, τὸν Τρισάγιον ὕμνον ἀναπέμποσι τῷ Θεῷ· Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ εὐθέως ταῖς τοιαύταις φωναῖς ἀπέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, καὶ ὁ τοῦ σεισμοῦ κλόνος ἐπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου, Τάττης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν Σαβιανοῦ, Μαξίμου, Ρούφου καὶ Εὐγενίου.

Στίχ. Πατὴρ ὁ Παῦλος μαρτυρεῖ σὺν τοῖς τέκνοις,
Μεθ' ὧν σεαυτὴν Τάττα τάττεις ἐμφρόνως.

Ὅτι οἱ Ἅγιοι, Παῦλος καὶ Τάττα, καὶ οἱ τούτων παῖδες Σαβιανός, Μαξίμος, Ρούφος καὶ Εὐγένιος, ὄρμητο ἐκ πόλεως Δαμασκού· καὶ διαβληθέντες ὡς Χριστιανοί, ξύλω ἠσφαλίσθησαν, καὶ ἀλύσειν ἐδέθησαν· καὶ πάλιν ἀνακριθέντες, σφοδρῶς ἐτύφθησαν· καὶ ταῖς τῶν ἀνόμων χεραῖ στροβιλούμενοι, τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Ἐχθροὺς ματαιόφρονας, νηπιοφρόνως σε παροργίζοντας, καὶ δεινῶς βλασφημοῦντας, προσθήκη νόθῳ τῆς Τρισαγίας φωνῆς, διὰ νηπίου φωνῆς νῦν διήλεγξας, ἐπισηρίζας πιστοὺς ἐν ξένοις τέρασι.

Θεῷ προσανέθηκας, τὴν τῆς καρδίας σου πᾶσαν ἔφεσιν, αὐτὸν στέργουσα πίστει, αὐτὸν ζητοῦσα καὶ ἀνιχνεύουσα, τῶν προσαγμάτων αὐτοῦ τὴν σωτήριον, νομοθεσίαν Σεμνή, δι' ἧς ἐφεῦρες ζωὴν.

Νηστεύεις δεήσεσι, σκληραγωγίαις καὶ χαμηνύταις Σεμνή, ἐκλεπτύνασα σάρκα, τὸν νοῦν ἀνύψωσας πρὸς τὸν Κτίστην σου, ὃ ἐνυμφεύθης, ὃν καὶ ἐπόθησας, ὃ κατετρύφησας νῦν τῆς ὠραιότητος.

Θεοτοκίον.

Ἰπάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τῆς κτίσεως, ὑπεδέξω τὸν Λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως ἀποτικτόμενον· ὃν οἱ γενναῖοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τῇ τῶν βασάνων πυρᾷ ἐνεκαρτέρησαν.

Ἄλλος. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Φῶς σοι ἀνατέταλκε, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, εὐφροσύνη Ἐνδοξε· εὐθεῖαν γὰρ ἔσχηκας, τὴν γνώμην μελωδοῦσα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρᾶβδον δυναμῆσάν σε, τὸν Σταυρὸν κατέχευσα, δαιμόνων τὰ χάσματα, διέβης ἀπήμαντος, Ὅσια μελωδοῦσα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὅϊκον τὴν καρδίαν σου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ὅσια ἐτέλεσας, τοῦ σέ ἐνισχύσαν-

τος, καὶ δείξαντος πνευμάτων, πονηρῶν δυνατωτέρων.
Θεοτοκίον.

Σῶμα περικείμενον, Θεὸν τὸν ἀσώματον, Πανᾶμωμε τέτοκας, ἡμᾶς ἐκλυτρούμενον, τοὺς φόβῳ μελωδοῦντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ἐπὶ τῷ πύργῳ παλαι μὲν, τῆς Χαλάνης συνέχεας, γλώσσας τῶν κακῶς ὁμοιοῦντων Κύριε, καὶ νῦν ἐσηλίτευσας, τὰς γλωσσαλγίας τῶν δυσσεβῶν, ἐπὶ βλασφημία συμφωνούντων ἀθέσμῳ, ἐν γλώσση ψελλιζούσῃ, αἰθερίου ἀρδέντος, νηπίου παραδόξως, εἰς θάμβος τῶν ὀρώντων.

Ἀσκητικοῖς παλαίσμασι, τὸν ἐχθρὸν κατέπατησας, καὶ ἠγαλλιάσθης, ἀληθῶς τῷ πνεύματι· ἐντεῦθεν αἰδῖος, σέ εὐφροσύνη πάνσεμνε, Κόρη ὑπεδέχθη, τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, κατέχουσαν καὶ πίστει, Τὸν Σωτῆρα βοῶσαν, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέσον ἀνδρῶν κατώκησας, τὴν ἀγνεῖαν φυλάττησα, καὶ συντηρημένη, μηχαναῖς τοῦ ὄφους, ἀπήμων ἀκράδαντος, τῷ Θεῷ σε σκεπάζοντος, καὶ διατηρῆντος, τῇ οἰκείᾳ δυνάμει, καὶ πᾶσι προδεικνύντος, τῆς ψυχῆς σου τὴν αἴγλην, καὶ γνώμην καὶ ἀνδρίαν, θεόφρον Εὐφροσύνη.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος τέτοκας, τὸν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἄχραντε Παρθένε, συμφυῶς νοούμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, καθομολογοῦντες, ἱερῶς ἐναθλοῦσι· μεθ' ὧν σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοὶ φυλαὶ καὶ γλώσσαι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ἰλὴν τῶν παθῶν, ἀπετινάξω Κόρη, Ἀγγέλων τὸν ἄυλον, βίον ζηλώσασα, οἷς περ συμμέλπεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέμει σοι ζωὴν, ὁ τῆς ζωῆς ταμίας· αὐτοῦ γὰρ τοῖς ἴχνεσιν, ἐξηκολούθησας, τούτου τὸ κάλλος, ποθήσασα τὸ θεῖον, ὃ καὶ συνευφραίνῃ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡρῆς πρὸς μοναῖς, τὰς ἀειζῶους ὄντως· ἐφέσεως ἔτυχες, ἧς ἐπεπόθησας, ξύλου Παρθένε, ζωῆς κατατρυφῶσα, καὶ ὑπερυψῶσα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅλη ἐκλεκτὴ, ὠραισμένη ὄλη, Θεὸς ἦν ἠγάσεν, ἦν ἐξελέξατο, ὠφθης Παρθένε, αἰετὸς δεδοξασμένη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες,
» παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελπον·
» Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
» περυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ε'ξέστη ἐπὶ ξένῳ καὶ φοβερῷ, τεραστίῳ τῷ
νῦν τελεσθέντι γῆ, καὶ οὐρανόσ, ὅτε πρὸς
αἰθέριον ἀρπαγὴν, ἀπὸ λαοῦ θεόφρονος, τὸ νή-
πιον ἔρθη τὸ τὴν ᾠδὴν, μεμυσαγωγημένον, τοῦ
Τρισαγίου μέλους, δι' ἃ ἀθάνατος ὑμνεῖται Θεός.

Ε'κπάσας σε ἰλύος βιωτικῆς, ὁ νυμφίος ὁ
σὸς Εὐφροσύνη σεμνή, εἰς τὴν στερέβαν,
πέτραν προσαγμάτων τῶν ἑαυτοῦ, ἔστησε καὶ
κατεύθυνε, σοῦ τὰ διαθήματα προφανῶς, εἰς
πράξιν ἐις ἀρέτου, καὶ σεμνῆς πολιτείας, καὶ κα-
τεσκήνωσεν εἰς θείας αὐλαῖς.

Α'σκήσεως τὸν δρόμον τὸν εὐκλεῆ, διανύσα-
σα σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ σεαυτὴν,
τέμενος τελέσασα θείκον, τὴν εὐφροσύνην εἴλη-
φας, τὴν διηνεκῆ τε καὶ καθαρὰν, τοῦ κάλλους
τοῦ νυμφίου, αἰεὶ κατατρυφῶσα, ὡς Εὐφροσύνη
παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ω'ς ἡλιος ἡ μνήμη τῶν ἀθλητῶν, τοὺς πιζοὺς
περιλάμπει τοῖς θαύμασιν· ὁ γὰρ ἐκ σοῦ,
ἄχραντε Παρθένε τεχθεὶς Θεός, ὃν εὐσεβῶς ἐκή-
ρυξαν, τούτους κατελάμπρυνεν ἐμφανῶς, δοξάζ-
ων τοὺς ἐν πίστει, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, τε-
τιμηκότας ὡς ὑπέσχετο.

Ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Ιεράν πανήγυριν, μοναζόντων δῆμος συγκρο-
τεῖ, τὴν μνήμην σου ἐκτελῶν τὴν θεολαμ-
πῆ· χορὸς ἐπαγάλλεται, μοναζουσῶν· ὡφθης
γὰρ σεμνή, πάντων ἀγλαΐσμα, Εὐφροσύνη ἀ-
ξιάγαστε.

Ω'ς σεπτὸν ἀνάθημα, οὐρανοῦ γέγονας ναῖ,
ὡς κρίνον ἐν ταῖς αὐλαῖς, ἠνθησας Θεοῦ,
ὡς ῥόδον ἠδύπνοον, προσηνέχθης τῷ Παμβασιλεῖ,
μύρον ὡς τίμιον, Εὐφροσύνη παμμακάρισε.

Σεαυτὴν ἐφαιδρυνας, ἀρετῶν σου κόσμῳ φω-
τεινῷ, καὶ ἠχθῆς πρὸς νοητὸν, θαλάμον
ἀγνῆ, καὶ νῦν τὸ ἀμήχανον, κατανοεῖς, κάλλος
τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς θείας ἀπολαύεις τε-
λεώτερον.

Η' ἀγία μνήμη σου, ἀγιάζει σήμερον πιζοὺς,
πηγάζουσα φωτισμὸν ἀγιαστικόν, ἐν ἧ
δυσωποῦμέν σε, ὡς ἐκλεκτὴν, νύμφην τοῦ Χρι-
στοῦ, σῶζε πρεσβείαις σου, Εὐφροσύνη τοὺς τι-
μῶντάς σε.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τοῦ προσώπου σου, τὸν ἐν σκότει κεί-
μενον παθῶν, καταύγασον τῆ φωτός, πύ-
λη νοητῆ, μὴ νύξ καταλάβῃ με, τοῦ θανάτου,
ἄχραντε Ἀγνῆ, τῆς σωτηρίας μου, τὰς ἐλπίδας
ἀνακόπτουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Η**'σαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γα-
» στρί, καὶ ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουὴλ,
» Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, ἀνατολὴ ὄνομα αὐ-
» τῷ· ὃν μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακα-
» ρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τὸν ἄρχοντα διέλαθες, τῆς αἰσχύνῃς καὶ τῆτον,
ἐν φιλοσόφῳ σχήματι, ἐναπέδειξας ἄνθρ,
παρθένος ἔσα τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα γέγονας,
ἀνθρ φρονήσει καὶ πίσει, Εὐφροσύνη Ὁσία, τῶν
παρθένων καλλονῆ, μοναζουσῶν ὠραιότης.

Θεοτοκίον.

Θρόνοι καὶ Κυριότητες, Ἐξουσίαι Δυνάμεις,
Ἀρχάγγελοι καὶ Ἄγγελοι, Μητροπάρθενε
Κόρη, τῷ σῷ Υἱῷ λατρεύουσιν, ὡς Θεῷ καὶ
Δεσπότῃ, καὶ σὲ ἀπαύστως ὑμνοῦσι· τοῦτον
αἰεὶ ἰκέτευε, λυτρωθῆναί με ἀγνῆ, τῆς φοβεράς
καταδίκης.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΣ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Η' Μετάστασις τῆ Ἀγίου, ἐνδόξῃ καὶ πανευφή-
μου Ἀποστόλου καὶ Θεολόγου, Ἰωάννου τοῦ
Εὐαγγελιστοῦ.

Εἰ βούλει, ποιήσον Ἀγρυπνίαν· ἐν ἧ

ἘΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια,

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε, τῆς σφίας τὸν βυθόν, καὶ τῶν ὀρθο-
δόξων δογματῶν, τὸν συγγραφέα πιστοῖ,
ὑμνοῖς σεφαιώσωμεν, ἐνθέοις σήμερον, Ἰωάννην
τὸν ἐνδόξον, καὶ ἠγαπημένον· οὗτος γὰρ ἐβρόν-
τησεν· Ὁ Λόγος ἦν ἐν ἀρχῇ· ὅθεν, βροντοφῶ-
νος ἐδείχθη, ὡς τὸ Εὐαγγέλιον κόσμῳ, γράψας
πολυσέφως ὁ ἀοίδιμος. Δίς.

Ο'ντως, σὺ ἐφάνης ἀληθῶς, φίλος ἐπιστήθιος
μέγας, τῷ Διδασκάλῳ Χριστῷ· στήθει

γὰρ ἀνέπεσας, ὅθεν ἐξήντησας, τῆς σοφίας τὰ δόγματα, ἐν οἷς καὶ πλουτίζεις, πᾶσαν τὴν περιγίειον, ὡς Διηγόρος Θεοῦ· ὅθεν καὶ κατέχουσα ταῦτα, ἡ τερπνὴ Χριστοῦ Ἐκκλησία, νῦν εὐφραينوμένη ἐπαγάλλεται.

Χαίροις, Θεολόγε ἀληθῶς· χαίροις τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου, υἱὲ παμπόθητε· σὺ γὰρ παριστάμενος, ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐνθέου ἀκήκοας, φωνῆς τοῦ Δεσπότου, Ἴδε νῦν ἡ μήτηρ σου, πρὸς σέ βοήσαντος· ὅθεν, ἐπαξίως σε πάντες, ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολον μέγαν, καὶ ἡγαπημένον μακαρίζομεν.

Δόξα, Ἦχος β'.

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητὰ ἡγαπημένε τοῦ Σωτῆρος, ταῖς ἰκεσίαις σου ἡμᾶς περισώζε δεόμεθα, ἀπὸ βλάβης παντοίας, ὅτι σοῦ ἐσμέν ποιῆμιον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ωσει ἐλαία κατάκαρπος, ἡ Παρθένος ἐβλάστησε, σέ τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, καρποφοροῦντα κόσμῳ, τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ πρόσομοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Τὴν μνήμην τοῦ σεπτοῦ Μαθητοῦ, Χριστοῦ τῆ Βασιλείως ἡμῶν, ἐπαξίως, ἀνυμνήσωμεν πιστοί· αὐτὸς γὰρ τῆς Τριάδος, τὴν γινώσιν ἀριδήλως, πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐκήρυξεν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τὴν ζάλην μετεποίησε, τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων πρὶν, εἰς γαλήνην, ὁ Ἀπόστολος Χριστοῦ, τὸν κόσμον ὀδηγήσας, ἐν πίσει ὀρθοδόξῳ· καὶ νῦν πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Μέγιστον ἀντιλήπτορα, Χριστέ τὸν σὸν Ἀπόστολον, ἔδωρήσω, Ἐφεσίοις τὸν σοφόν, καὶ Δεῖον Θεολόγον· ὃν καὶ νῦν εὐφημοῦμεν, ὡς οἰκιστὴν καὶ πολιουχὸν αὐτῆς.

Δόξα, καὶ νῦν, ὅμοιον.

Τριάς ἀπειροδύναμε, Μονὰς ἡ τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις, Θεολόγε τοῦ σεπτοῦ, καὶ τῆς ἀειπαρθένου, καὶ μόνης Θεοτόκου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Ἀπόστολε Χριστοῦ τῷ Θεῷ ἡγαπημένε.

Ὅρα εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὴν ἀ. στάσιν τοῦ Μακαρίου ἀνῆρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα πρόσομοια γ'. ἃ καὶ δευτεροῦμεν.

Ἦχος ἀ'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο Δεατῆς τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων, καὶ ἔρμηνεὺς τῶν ἀνω, τοῦ Θεοῦ μυστηρίων, ὁ παῖς τοῦ Ζεβεδαίου, γράψας ἡμῖν, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, Δεολογεῖν τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα ἐξεπαιδευσεν.

Η Δεοκίνητος λύρα, τῶν οὐρανίων ᾠδῶν, ὁ μυστογράφος οὗτος, τὸ Δεόπνευστον στόμα, τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων, ἄδει τερπνῶς, τὰ μὲν χεῖλη κινῶν ὡς νευράς, ὡς περ δὲ πλήκτρον τὴν γλώτταν ἀνακινῶν, καὶ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆ βροντοφώνῳ σου γλώττη ἀναφθεγγόμενος, τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας, τὸν ἀπόκρυφον λόγον, Θεῷ ἡγαπημένε, κράζεις αἰεὶ, ἀναπτύσσων τὰ χεῖλη πυκνῶς, τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· καὶ δαδουχεῖς, πάντα ἀνθρώπων πρὸς γινώσιν Θεοῦ.

Δόξα, Ἦχος β'. Γερμανοῦ. Οἱ δὲ Βυζαντίη.

Τὸν υἱὸν τῆς βροντῆς, τὸν Δεμέλιον τῶν Δείων λόγων, τὸν ἀρχηγόν τῆς Δεολογίας, καὶ κήρυκα πρώτισον, τῆς ἀληθοῦς δογμάτων Θεῆ σοφίας, τὸν ἡγαπημένον Ἰωάννην καὶ Παρθένον, μερόπων γένος κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ, ἀληκτον ἔχων τὸ Θεῖον ἐν ἑαυτῷ, τὸ, Ἐν ἀρχῇ μὲν ἔφησε τοῦ Λόγου, αὐθίς τε τὸ πρὸς τὸν Πατέρα ἀχώρισον, καὶ τὸ ἴσον μετὰ ταῦτα τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, δεικνύων ἡμῖν δι' αὐτοῦ, τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος· δημιουργόν τε ὄντα σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ ζωὴν φέροντα, καὶ φῶς ἀληθινόν, τὸν αὐτὸν ἔδειξεν ἡμῖν. Ὡ Δαύματος ἐκσατικοῦ, καὶ πράγματος σοφιστικοῦ! ὅτι πλήρης ὢν τῆς ἀγάπης, πλήρης γέγονε καὶ τῆς Δεολογίας, δόξη καὶ τιμῇ καὶ πίσει, Δεμέθλος ὑπάρχων, τῆς ἀκραιφνῆς ἡμῶν πίστεως· δι' ἧς τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· ὁ αὐτός.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βιάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ σῦλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἰλαρὸν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς, Α'. Ἐπιστολῆς Ἰωάννου.

Κεφ. 21. **Α**γαπητοί, εἰάν ἡ καρδία ἡμῶν μὴ καταγινώσκη ἡμῶν, παρρήσιαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ὃ εἰάν αἰτῶμεν, λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηροῦμεν, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιῶμεν. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολή αὐτοῦ, ἵνα πιστεύωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, καθὼς ἔδωκεν ἡμῖν ἐντολήν· καὶ ὃ τηρῶν τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ· καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔδωκεν ἡμῖν. Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν· ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφηταὶ ἐξελθύθασιν εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τούτῳ γινώσχετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· Πᾶν πνεῦμα, ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ· καὶ πᾶν πνεῦμα, ὃ μὴ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε, ὅτι ἔρχεται· καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη. Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τέκνια, καὶ νενικήκατε αὐτούς· ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν, ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ. Αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσὶ, διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλοῦσι, καὶ ὁ κοσμος αὐτῶν ἀκούει. Ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν· ὁ γινώσκων τὸν Θεόν, ἀκούει ἡμῶν· ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀκούει ἡμῶν.

Καθολικῆς, Α'. Ἐπιστολῆς Ἰωάννου.

Κεφ. 21. **Α**γαπητοί, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν. Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· εἰάν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν, καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν. Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα καὶ μαρτυροῦμεν, ὅτι ὁ Πατήρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν σωτήρα τοῦ κόσμου. Ὅς ἂν ὁμολογήσῃ, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ. Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην, ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

Καθολικῆς, Α'. Ἐπιστολῆς Ἰωάννου.

Κεφ. 20. **Α**γαπητοί, εἰάν τις εἴπῃ· Ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶ, ψευ-

στης ἐστὶ· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ὃν ἐώρακε, τὸν Θεόν, ὃν οὐχ ἐώρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾶν; Καὶ ταύτην τὴν ἐντολήν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Πᾶς ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα, ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν, καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηρῶμεν. Αὕτη γάρ ἐστὶν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηρῶμεν· καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσὶν· ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ, νικᾷ τὸν κόσμον. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη, ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν. Τίς ἐστὶν ὁ νικῶν τὸν κόσμον, εἰμὴ ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,

Ἦχος δ'. Γερμανοῦ.

Ποταμοὶ θεολογίας, ἐκ τοῦ τιμίου σου στόματος ἀνέβλυσαν Ἀπόστολε· ἐξ ὧν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἀρδευομένη, προσκυνεῖ ὀρθοδόξως Τριάδα ὁμοούσιον· ἦν καὶ νῦν αἴτησαι, Ἰωάννη Θεολόγε, στηριχθῆναι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ἀνδρίου Πυροῦ.

Τὸ φυτὸν τῆς ἀγνείας, τὸ μύρον τῆς εὐωδίας, πάλιν ἀνέτειλεν ἡμῖν, εἰς τὴν παρούσαν Ἐορτὴν, βοῆσαι πρὸς αὐτόν· Ὁ ἀναπεσὼν ἐπὶ τὸ στηῖθος τὸ δεσποτικόν, καὶ ἐπομβρήσας τῷ κόσμῳ τὸν λόγον, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ὁ τὴν Παρθένον φυλάξας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, αἴτησαι ἡμῖν παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος. Ὁ αὐτός.

Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος, Παρθένε καὶ Θεολόγε, σοὶ ὡς Παρθένω, τὴν Παρθένον καὶ Θεοτόκον παρέθετο, Χριστὸς ὁ Θεὸς σταυρούμενος, καὶ ταύτην ἐφυλάξας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ· διὸ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ὁς τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων αὐτόπτης ἐκέκραγες βῶων, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν ἀρχῇ ὑπάρχειν πρὸς Θεόν, καὶ αὐτὸν εἶναι Θεόν, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ἐπιστήθιε Χριστοῦ καὶ φίλε γνήσιε, καὶ τῆς Τριάδος τὸ ἦδυσμα, Ἐφέσου καὶ τῆς Πάτμου, τὸ στηρίγμα τὸ ἀσειστον, ἡμῶν δὲ βοήθεια. Πρέσβευε Θεολόγε παμμακάριστε, ἐκ δυσσεβῶν ἐχθρῶν, αἰσθητῶν καὶ νοητῶν, λυτρωθῆναι λαὸν τὸν τὴν μνήμην σου, αἰεὶ ἐκτελοῦντα πιστῶς.

Ἦχος β'. Θεοφάνους.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων ἀκρότητα, τῆς Θεολογίας τὴν σάλπιγγα, τὸν πνευματικὸν στρατηγόν, τὸν τὴν οἰκημένην Θεῷ καθυποτάξαντα, δεῦτε οἱ πιστοὶ μακαρίσωμεν, Ἰωάννην τὸν αἰοιδιμον, ἐκ γῆς μεθιστάμενον, καὶ γῆς οὐκ ἀφιστάμενον, ἀλλὰ ζῶντα καὶ μένοντα, τὴν φοβερὰν τοῦ Δεσπότητος δευτέραν ἔλευσιν ἢ ἀκατακρίτως ὑπαντῆσαι ἡμᾶς αἴτησαι, φίλε μου, Χριστοῦ ἐπιστήθις, τοὺς ἐκ πόθου ἐκτελεῖντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα, Ἦχος δ'. Βυζαντίου.

Αναπεσὼν ἐν τῷ στήθει τοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ, ἐν τῷ δείπνῳ Κυρίου, ἠγαπημένε Μαθητᾶ, ἐκεῖθεν ἔγνωσ τὰ ἀρρήτα, καὶ τὴν ἐράνιον πᾶσιν ἐβρόντησας φωνήν. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος· τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον, εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενον, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οσὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξολογούμενος Υἱός, ἐν ὑψίστοις ὑπὸ τῶν Χερουβίμ, τὸν πρωτόπλασον ἀναπλάσαι βηλόμενος, ὅλον ἑαυτὸν ἐκένωσεν ἀφράστως ἐν μήτρᾳ σου, Θεοτόκε πανύμνητε· καὶ ἐκ σου ἀνατείλας, ἐφώτισε πάντα τὸν κόσμον Θεότητι, ῥυσάμενος εἰδωλομανίας· καὶ ἐν ἑαυτῷ θεώσας, εἰς οὐρανοὺς συνανήγαγε τὸ ἀνθρώπινον, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τὸν τοῦ Ὑψίστου Υἱὸν Θεολογήσας, Πατρὶ συναἰδιδιον καὶ ὁμοούσιον, φῶς ἐκ φωτός ἀπαράλλακτον, καὶ χαρμηκτῆρα, τῆς ὑποστάσεως τοῦ γεννήτορος, ἀχρόνως ἐκλάμπαντα, καὶ ἀπαθῶς ἐξ αὐτοῦ, Δημιουργόν τε καὶ Κύριον, πάντων αἰώνων, ἠγαπημένε σὺ ἀνεκλήρυξας, τοῦτον τῷ κόσμῳ, τὸν ἐξάγοντα, φῶς ἐκ σκότους, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τοῦ Παρακλήτου τὸ φῶς εἰσδεδεγμένος, ὧ καὶ φωτιζόμενος ἐθεολόγησας, ἐκ τοῦ Πατρὸς προερχόμενον, διὰ Υἱοῦ δὲ, τῇ ἀνθρωπότητι φανερούμενον, ὁμότιμον σύνθρονον καὶ ὁμοούσιον, ὃν τῷ Πατρὶ τῷ ἀνάρχῳ τε, καὶ θεῷ Λόγῳ, ἠγαπημένε πᾶσιν ἐκήρυξας· ὅθεν ἐν ὑμνοῖς, σὲ γεραίρομεν, ὡς τῆς πίστεως θεῖον θε-

μέλιον, ἢν ἀσάλευτον τῆρει, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Τῆς ὑψηλῆς ἐπιθείας Θεολογίας, ἐμνήθης ἀρρήτα Θεοῦ μυστήρια, μίαν οὐσίαν Θεότητος, καὶ μίαν δόξαν, καὶ βασιλείαν καὶ κυριότητα, τρισὶν ὑποστάσεσι διαιρουμένην αὐτῇ, οὐσιωδῶς ἀδιαίρετον, καὶ ἐνθμεμένην, ἐν ἀσυγχύτῳ θεῖα ἐνότητι· οὕτω δοξάζων ἀνεκλήρυξας, Θεολόγε Τριάδα ἀχώριστον, ἢν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Απόστολε Χριστοῦ Εὐαγγελιστᾶ Θεολόγε, τῶν ἀπορρήτων μύστης γενόμενος, τῆς σοφίας τὰ ἀπόρρητα, ἡμῖν ἐβρόντησας δόγματα, τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἦν τρανώσας τοῖς πιστοῖς· καὶ τὸ, Οὐκ ἦν ἀποβαλὼν, τῶν αἰρετιζόντων ἀπεκρούσω τοὺς λόγους, ἐπιστήθιος φανείς καὶ φίλος ἠγαπημένος, ὡς Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφωνότατος, καὶ Μωσῆς ὁ θεόπτης. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεὸν, ἐκτενωὶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οποιητῆς καὶ λυτρωτῆς με Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδαμ ἠλευθέρωσε· διό σοι ἅπαντες, ὡς τῆ Θεῷ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Απόστολε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἠγαπημένε, ἐπιτάχυνον, ῥῦσαι λαὸν ἀναπολόγητον· δέχεται σε προσπίπτοντα, ὃ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος· ὃν ἰκέτευε Θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνεῖα ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, μήτηρ ἐγνωσθῆς ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σὺ υἱὸς ἐπεκληθῆς θεῖας βροντῆς, ὡς τὰ ὄτα κωφεύσας τῶν δυσσεβῶν, καὶ σάλπιγγος

ἡδύτερον, διηγήσας ὡς πάνσοφε, εἰς εὐθείας καρδίας τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν· καὶ ὡς γνήσιος φίλος, τῷ στήθει ἀνέπεσας· ὅθεν ἐξαντλήσας, τὸ τῆς γνώσεως βάθος, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας, τοῦ Πατρὸς τὸν συνάναρχον. Ἰωάννη Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκαλῶν ἐσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς φύσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυθθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου· Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὁμοιον.

Τὸν βυθὸν τῆς ἀλείας καταλιπὼν, τῷ Σταυροῦ τῷ καλάμῳ πάντα σαφῶς, τὰ ἔθνη ἐζώγησας, ὡς ἰχθύας Πανεύφημε· καὶ γὰρ καθώς σοι ἔφη, Χριστὸς ἀναδέδειξαι, ἀλιεὺς ἀνθρώπων, ζωγρῶν πρὸς εὐσέθειαν· ὅθεν κατασπείρας, Θεοῦ Λόγου τὴν γνώσιν, τὴν Πάτμον καὶ τὴν Ἐφεσον, ἐκαρπώσω τοῖς λόγοις σου. Θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Εὐθυμῆμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνης ὁ ταπεινός, ἄξια καὶ δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε· Πρὶν ἢ νύξ με φθείρη, θανάτου ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὀδηγοῦσά με· ἵνα εὐχαρίστως, προσκυνῶν ἀνυμνῶσθαι, τὴν ἀμετρον δύναμιν, καὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτοῦμαι σε δοθῆναι μοι, ἴλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Αναπεσὼν ἐν τῷ στήθει τοῦ Ἰησοῦ, παρρησίας τυγχάνων ὡς Μαθητῆς, ἠρώτησας, τίς ἐστίν, ὁ προδότης σου Κύριε; καὶ ὡς ἠγαπημένῳ, ὑπάρχοντι ἐνδοξε, διὰ τοῦ ἔργου οὗτος, σαφῶς ὑπεδείχθη σοι. Ὅθεν καὶ ὡς μύστης, γεγονῶς τῶν ἀρρήτων, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, ἐκδιδάσκεις τὰ πέρατα. Θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων

ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπὰ, θειάπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἐπραξά, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύννας ὁ ἄθλιος. Οἶμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενεῖ, καὶ προσάτις θερμότητος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σε. Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ Α'. Ἀντίφωνον τῷ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, Ἐωθινόν ΙΑ'.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητὰ ἠγαπημένε τοῦ Σωτῆρος, ταῖς ἰκεσίαις σου ἡμᾶς, περισώζε δεόμεθα; ἀπὸ βλάβης παντοίας· ὅτι σου ἐσμὲν ποιῆμιον.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου αἱ δύο.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

Ἄλφα θητος ἀντιστρόφως. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτιάν ἐξήλεψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Ως ὠραίαν ὡς περικαλλῆ, ὄλην ὡς ἀμώμητον, ἐν γυναιξὶ Θεός σε ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν μήτραν ὠκῆσε, τὴν ἀμώμητον· ὃν δυσώπει Πανάμωμε, μώμου ἐγκλημάτων, ἅπαντας ῥυθθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ψαλμικῶς Ἀγνή ἐκ δεξιῶν, οἷά περ Βασίλισσα, τοῦ ἐκ τῆς σῆς νηδύος ἀναλάμψαντος, Βασιλέως ἔστηκας· ὃν ἰκέτευε, δεξιὸν παραστάτην με, δεῖξαι ἐν ἡμέρᾳ, τῆς ἀνταποδόσεως θεόνυμφε.

Χερσωθεῖσαν φύσιν τῶν βροτῶν, πᾶσιν ἀτοπήμασι, τὸν ὑετὸν τεκούσα τὸν οὐράκιον, ὄλην ἀνεκαίνισας· ἀλλὰ δέομαι, τῆς ψυχῆς μου τὴν αὐλακα, ἀποχερσωθεῖσαν, δεῖξον καρποφόρον Θεόνυμφευτε.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Βροντῆς τὸν υἶδν χριστοτερπῶς αἰνέσω.

Θεοφάνους.

Ωδή α. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέσρωσε ποτέ.

Βασιλείαν τὴν τῶν οὐρανῶν, Μάικαρ ἦν ἐκήρυξας, ἀπολαβὼν καὶ τῷ Λόγῳ συνόμιλος, γεγονώς οὐράνιος, τοὺς πιστεύοντας τῷ σεπτῷ σου κηρύγματι, καὶ θεολογία, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις διαφυλάξον.

Ρωμαλέον φρόνημα δεικνύς, πάντων κατεφρόνησας, τῶν ἐπὶ γῆς καὶ δεσμῶν τῶν τῆς φύσεως, καὶ τῷ Λόγῳ Πάισοφε, λογικῶς τε καὶ νουνεχῶς συγγινόμενος, ἐκ τῆς ἀλογίας, τοὺς ἀλογωθέντας ἠλευθέρωσας.

Οὐρανίων γνῶσιν εἰληφώς, θεολογικώτατα, τὸν τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας, Ἐν ἀρχῇ ὁ Λόγος ἦν, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν αὐτοῦ Γεννήτορα, καὶ Θεὸς ὁ Λόγος, εὐαγγελιζόμενος Θεόσοφε. Θεοτοκίον.

Νεανίδων θείων ὁ χορὸς, ἐνθεαστικώτατα, ἐν γυναιξί σε καλὴν ἀσματίζεσι, Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναῖς ὠραιζομένην Θεότητος· τὸν καλλοποιὸν γὰρ, Λόγον ὑπὲρ λόγον ἀπεκύησας. Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς. Ἐκτὴν δέησιν τῷ Θεοῦ Μύστη φέρω (*).

Ὁ Ἰωσήφ.

Ωδή α. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Εἰς τὰ τοῦ Πνεύματος βάθη τὸν λογισμόν, ἐλλαμφθεῖς ἐνέκυψας, καὶ τὴν γέννησιν ἡμῖν, τὴν φρικτὴν ἐτραίνωσας βρωῶν, Θεολόγε· Ἐν ἀρχῇ, ὁ Λόγος ἦν τοῦ Θεοῦ.

Κατακαμπτόμενοι πλήθει τῶν πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν ἐπαγωγαῖς, πίστει καταφεύγομεν πρὸς σέ, Θεολόγε· βοηθὸς γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη τὰ χαλεπα, ἰατρὸς ὡς ἄριστος, ἰασάμενος σοφέ, αἰώνιη λύτρωσαι ἡμᾶς, καταδίκης καὶ πυρός τῆ μεσιτεία σε.

Θεοτοκίον.

Ητὸν Θεὸν συλλαβοῦσα τὸν δι' ἡμᾶς, γεγονότα ἄνθρωπον, τοῦτον αἶτησαι Ἀγνή, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἡμᾶς, οἰκτειρῆσαι τοὺς πολλὰ ἡμαρτηκότας αὐτῷ.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τῆς Θεοτόκου. Ωδή γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ
» τῶν ἐθνῶν στείρευούσα, Ἐκκλησία τῆ
» παρυσία σου, ἐν ἣ ἐξερεώθη ἡ καρδία μου.

(*) Ἀντὶ τοῦ δευτέρου Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕξρον, πρὸς τὸ, Ἄρμα τῆ λ α τ η ν Φ α ρ α ῶ, ψαλλόμενον εἰς τὴν ἐν τῇ ἡ. Μαΐου μνημῆν τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου, ποίημα ὄντα καὶ αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ Θεοφάνους.

Φορέσας με τὸν ἄνθρωπον, ἐκ γαστρὸς σου πρόεισιν, ὁ Ποιητὴς Πανάμωμε, ἀφθαρσίας στολὴν δωρούμενος, τοῖς πολλοῖς γυμνωθεῖσιν ἀτοπήμασιν.

Υπέρτιμον ἐκύησας, Θεὸν Λόγον Δέσποινα· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευσ, οἰκτειρῆσαι τὴν ταπεινὴν με ψυχὴν, ἠδονῶν ἀτιμίαις σκυθροπαίζεσαν.

Τὰ τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου Ἀχραντε· τὴν ταπεινὴν καρδίαν με, φαρμαχθεῖσαν ἰῶ τοῦ ὄφους, δραστηκῶ σου φαρμάκῳ περιποίησαι.

Τοῦ Ἁγίου, ὁ αὐτός.

Τριάδος ἐφανέρωσας, θεολόγῳ γλώττῃ σου, τὸ ὑπὲρ νοῦν μυστήριον, Ἰωάννη θεομακάριστε, ἐν ἣ ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Ηγλώσσά σου γεγένηται, γραμματέως κάλαμος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θεογράφως ὑποσημαίνουσα, τὸ σεπτὸν τε καὶ θεῖον εὐαγγέλιον.

Σοφίας σὺ τὴν ἄβυσσον, ἀνιμήσω Πάισοφε, ἀναπεσῶν θεόφρονι, παρρήσια τῆ τῆς σοφίας πηγῆ, καὶ ταύτης θεοκήρυξ ἐχηματίσας.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην παρθενεύουσαν, καὶ Μητέρα σεβόμεν, ὡς σωτηρίας πρόξενον, γενομένην ἡμῖν Πανάμωμε, καὶ κόσμον ῥυομένην ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἄλλος. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ.

Ντὸ λαμπρῷ καὶ καθαρῷ, ὀμιλήσας τῷ Λόγῳ, Θεολόγε τρισμάικαρ, ἐμυθήης παρ' αὐτοῦ, τὰ ὑπὲρ λόγον σαφῶς, καὶ τὴν κτίσιν, πᾶσαν κατεφώτισας.

Δεσμῶν με ῥῦσαι χαλεπῶν, ἀμαρτίας Τρισμάικαρ, τῆ σοργῆ συνδεσμῶν με, τοῦ δεσπότητος καὶ Θεοῦ· ὃν ἀγαπήσας θερμῶς, Θεολόγος, τούτου ἐχηματίσας.

Εδόθης πρόμαχος ἡμῖν, καὶ μεσίτης καὶ ῥύσης, καὶ πρὸς Κύριον πρέσβυς, καὶ θαυμαμάτων αὐτηργός, καὶ ἰαμάτων πηγῆ, Θεολόγε· ὅθεν σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Ηνίκα Λόγος ὁ ἐκ σοῦ, σαρκωθεῖς ἀπορρήτως, Θεοτόκε ἐν ξύλῳ, ἀνυψοῦτο τῆ σαυροῦ, παρθένῳ τῷ Μαθητῇ, ὡς παρθένον, Κόρην σε παρέθετο.

Καταβασία. Τὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Ἐν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τῷ στήθει ἀναπεσῶν, καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ Λόγου καταμαθῶν, ἐνθῆως ἐβρόντισας· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· καλλιγραφή-

σας πρώτος, τὴν ἀναρχὸν γέννησιν, καὶ κατα-
γείλας πᾶσι, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν· ὅθεν
καὶ τῇ γλώττῃ, σαγηνεύσας τὰ ἔθνη, τὴν χάριν
τοῦ Πνεύματος, ἐκδιδάσκεις τοῖς πέρασιν. Θεο-
λόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτά-
ζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ελέημονα Λόγον καὶ συμπαθῆ, ὡς κηύσασα
Δέσποινα τοῦ παντός, ἐλέησον ἅπαντας,
τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας, πειρασμῶν καὶ νό-
σων, καὶ πάσης κακώσεως, καὶ τῆς αἰωνιζού-
σης, φλογὸς ἐλευθέρωσον· ὅπως εὐχαρίστως, τῶν
πολλῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν πλοῦτον δοξάζωμεν,
καὶ τὸ ἄμετρον ἔλεος, καὶ βοῶμέν σοι πάντο-
τε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὸν
τόκον σου Ἀχραντε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**λήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ.
» ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκω-
» μένος καὶ ἔσωσας, ὄλονμε τὸν ἄνθρωπον· διὸ
» κραυγάζω σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σταγόνα μοι, κατανύξεως ὄμβρησον Δέσποι-
να, ἐξαίρουσαν ἅπαντα, τὸν τῆς καρδίας
μου καύσωνα, καὶ τῆς ἀθυμίας μου, τὰς βλα-
βερὰς ἐπικλύσεις ἀναστέλλουσαν.

Ρομφαία με, ἠδονῆς πληγωθέντα καὶ κείμε-
νον, τραυματίαν Ἀχραντε, μὴ ὑπερίδης,
ἀλλ' ἴασαι, λόγῃ καὶ τῷ αἵματι, τοῦ σταυρω-
θέντος Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Πλουτήσασα, δεσποτείαν ἀπάσης τῆς κτί-
σεως, δεινῶς με πτωχεύσαντα, χάριτος
Θείας ἀξιώσον, ὅπως μεγαλύνω σε, ὡς ἀγαθὴν
μου προστάτιν Παναμώμητε.

Τοῦ Ἀγίου, ὁ αὐτός.

Ο Λόγος σε Θεολόγον ἀξίως ἀνέδειξε, τὴν
αὐτοῦ Θεότητα, μυστογωγήσας Πανάρι-
στε, καὶ τὴν κατὰ ἄνθρωπον, οἰκονομίαν διδά-
ξας τὴν ἀπόρρητον.

Νοῦν ἔνθεον, καὶ παρθένον τὸ σῶμα κησαί-
μενος, ναὸς ἐρηματίσας, ζῶν τε καὶ ἔμ-
ψυχος ἔνδοξε, καὶ κατοικητήριον, τῆς πανυμνή-
του Τριάδος Ἱερώτατε.

Υιότητι, τῆς ἀχράντου Παρθένου τετίμησαι,
Παρθένε μακάριε, καὶ ἀδελφὸς ἀναδέδει-
ξαι, τοῦ ἐκλεξαμένου σε, καὶ μαθητὴν Θεολόγον
ἐκτελέσαντος. Θεοτοκίον.

Ιώμενος, τὴν τῆς Εὐας ἀρχαίαν παράβασιν,
σέ τὴν παναμώμητον, καὶ Παναγίαν κατώ-

κησεν, ὄλονμε τὸν ἄνθρωπον, ἀναμορφώσας πε-
σόντα ὁ Ὑπέρθεος.

Ἄλλος. Χριστὸς μου δύναμις.

Σταγόσιν ἠρδεύσας, τοῦ Λόγου ἔνδοξε, τὴν
ὑφήλιον πᾶσαν, τὰ θολερά, ἀσεβείας ὕδατα,
ἀποξηράνας εὐσεβῶς· δια τούτῳ σε γεραίρομεν.

Ισχὺν περίζωσον, καὶ κράτος δέομαι, παρει-
μένην παντοίαις ἐπιφοραῖς, τὴν ψυχὴν μου
Πάνσοφε, τῶν ἀκαθάρτων δυσμενῶν, προσφυ-
γοῦσαν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ναὸς γενόμενος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τοὺς
τῷ Θεῷ ναῶ σου διηνεκῶς, πίσει προσ-
εδρεύοντας, ναοὺς ἀνάδειξον Θεοῦ, Θεολόγε
μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον.

Τὸ Θεῖον τέμενος, Θεοῦ ὑμνήσωμεν, τὴν Ἀ-
γίαν Παρθένον περιφανῶς, πάντες μακα-
ρίσωμεν, οἱ Θεωθέντες δι' αὐτῆς, καὶ δεινῶν ἀ-
πολυτρούμενοι.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον Θεῖαν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**εσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας Χρι-
» στέ ὁ Θεός· δια σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν
» πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς
» ἀγνώστιας, προσαγωγὴν ἐσχίκαμεν.

Οδὸν τῆς ζωῆς, ἡ τεκοῦσα Ἀχραντε ὁδήγη-
σον, ὁδὸν εἰς εὐθειάν με, νῦν εἰς ἀνοδίας
τε καὶ βάραθρα, χαλεπῶν συμπτωμάτων, ἀλό-
γως κρημιζόμενον.

Ενώσας φρενί, ἐμαυτὸν ἀγνώμονι Παρθένε
Θεοῦ, ἀσώτως ἐβίωσα, χώραν εἰς μακρὰν
παθῶν πλανώμενος· ἀλλ' ἐπίστρεψον σῶσον,
ταῖς σαῖς με παρακλήσεσι.

Ναμάτων τῶν σῶν, ζωηρότητων πότισον τὸν
δοῦλόν σου, φλογμῷ συγκαιόμενον, τῶν
ἀμαρτιῶν καὶ φλογιζόμενον, προσβολαῖς τῶν
δαιμόνων, Παρθενομῆτορ Ἀχραντε.

Τοῦ Ἀγίου, ὁ αὐτός.

Οὐράνιος νοῦς, Θεολόγε πέφνησας τῇ χάριτι,
ὅλος φῶς γενόμενος, τῇ πρὸς τὸν ἀρχίφω-
τον ἐγγύτητι, καὶ συντόνῳ σου νεύσει, τῇ πρὸς
αὐτὸν Θεούμενος.

Νοὶ καθαρῷ, καὶ ἀγίοις χεῖλεσι Θεόπνευστε,
καὶ πανάγῳ στόματι, τὸ σὸν Εὐαγγέλιον
ἐκήρυξας, καὶ κοινὴν σωτηρίαν, πᾶσι πιστοῖς
προτέθεικας.

Χριστῷ συνοικῶν, ἀπὸ βρέφους ὄργανον τῆς
χάριτος, ὑπ' αὐτοῦ προβέβλησαι, τὴν Θεο-
λογίαν ἐξασκούμενος, καὶ Τριάδος τὴν δόξαν,
ὑπερφυῶς μούμενος.

Θεοτοκίον.

Ρήματων τῶν σῶν, μεμνημένοι σέ νῦν μακαρίζομεν, διὰ σοῦ Πανάμωμε, τὴν μακαριότητα τὴν ἀφραστον, καὶ ζωὴν τὴν ἀγήρω, παναληθῶς πλουτήσαντες.

"Ἄλλος. Τῷ θεῷ φέγγει σὺ ἀγαθέ.

Ως ὄρθρος ἔλαμψας τοῖς ἐν γῆ, τὴν ἀνατολὴν τὴν νοτιήν, ἀνακηρύττων Ἀπόστολε, κῶσμῳ μετὰ σώματος ἐνδημήσασαν, καὶ τῆς πολυθειᾶς τὸ σκότος λύσασαν.

Θεολογίαις σὺ ἱεραῖς, ἅπασαν κατήρδευσας ψυχὴν, ἱεροκήρυξ Ἀπόστολε· ὄθεν σοὶ κραυγάζω· τὴν χερσωθειᾶν μὲ, καρδίαν ἀμαρτίαις, ὅλην κατάρδευσον.

Επλήγην βέλεσι τοῦ ἐχθροῦ· ὅλον με ὑγίωσον Σοφέ, ἐπιστάσιάν σου δέομαι· καὶ πρὸς τὰς ὁδὸς με Θεῷ κατεύθυνον, αἰεὶ ταῖς ἀνοδίαις ἀποπλανώμενον.

Θεοτοκίον.

Οτε παρέστης σὺν Μαθητῇ, τῷ ἠγαπημένῳ ἐν Σταυρῷ, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Παναμώμητε, ἔστενες δακρύουσα καὶ ἐθαύμαζες, αὐτοῦ τὴν πρὸς ἀνθρώπους πολλὴν συμπάθειαν.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν ἀθύσῳ παισμάτων κυκλόμενος, τὴν
» **Ε**ἀνεξιχνίασον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐ-
» **π**ικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με
» **ἀ**νάγαγε.

Μή με δείξης δαιμόνων ἐπίχαρμα, ἐν τῷ κριτηρίῳ τῷ μέλλοντι Δέσποινα, ἀλλ' εὐμενῶς προσβλέψαι μοι, τὸν Κριτὴν καὶ Υἱόν σου δυσώπησον.

Λογισμοῖς παροργίζων σε Κύριε, καὶ ταῖς ἀπονηραῖς καὶ ἀθέστοις μου πράξειςιν, εἰς ἱλασμόν προσάγω σοι, τὴν Μητέρα σου. Οἴκτειρον σῶσόν με.

Κατακρίσεως ρῦσαί με Δέσποινα, τὸν αὐτοκατάκριτον ὄντα τοῖς πταίσμασιν, ὡς τὸν Κριτὴν κηύσασα, καὶ Θεὸν τὸν ἀπάντων πανύμνητε.

Τοῦ Ἁγίου, ὁ αὐτός.

Ιησὺς ὁ Θεός μου καὶ Κύριος, σέ τῆς καθαρότητος ἀποδεξάμενος, καὶ παντελοῦς ἀγνότητος, ἀδελφὸν Θεολόγε προσήκατο.

Στεφανώσας ἀγίως τὸν βίον σου, ἔτω πεποιθὼς τῆς σοφίας ἀνέπεσες, ἐπὶ τὸ στήθος Ἐνδόξε, καὶ τὴν χάριν ἐκεῖθεν ἀνεἰλκυσας.

Τὰ μεγάλα καὶ θεῖα πυρσεύματα, τῆς Θεολογίας σου πᾶσαν ἐφώτισαν, τὴν οἰκουμένην Ἐνδόξε, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασαν.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ ταχύσας βουλήματι, ἕρανὸν ἐπίγειον ἄλλον ἐπλάτυνε, σέ Θεομήτορ ἀχραντε, καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ἐπέφανεν.

"Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν.

Υπῆρξεν ὡς κάλαμος, ὀξυγράφου ἀληθῶς, ἡ Θεολόγος γλωττία σου, καλλιγραφῆσα γνώσιν ἀληθινὴν, καὶ νόμον καινότατον, ἐν πλαξὶ Θεολόγε καρδιῶν ἡμῶν.

Μαράνας προθέλυμα, ἀσεβείας τὰ φυτὰ, ὡς γεωργὸς πανάριςος, ἐν τῇ ψυχῇ μου φόβον τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐμφύτευσον Ἐνδόξε, ἀρετῶν εὐκαρπίαν ἀναθάλλοντα.

Υἱὸν τῆς Παρθένου σε, ὁ ἐκ ταύτης προελθὼν, περιφανῶς ὠνόμασε· μεθ' ἧς δυσώπει, θέσει πάντας υἱούς, Θεοῦ Παναοίδιμε, χρηματίσαι ποιοῦντας τὰ εὐάρεστα.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ὁμοιώματι, ἐγνωρίσθη τοῖς βροτοῖς, Θεὸς ἐκ σοῦ Πανάμωμε· ὃν ἐκδυσώπει πάντοτε τῆς σαρκὸς, ἡμῶν τὰ φρονήματα, Παναγία νεκρῶσαι τὰ ὀλέθρια.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον, Ἦχος β'.

Τὰ μεγαλεῖά σου Παρθένε, τίς διηγήσεται; βρῦεις γὰρ θαύματα, καὶ πηγαῖεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Υψη εἰρήνια ἐκμανθάνειν, καὶ θαλάσσης τὰ βάθη ἐρευνᾶν, τολμηρὸν ὑπάρχει καὶ ἀκατάληπτον· ὡς περ οὖν ἄσρα ἐξαριθμῆσαι, καὶ παράλιον ψάμμον οὐκ ἔστιν ὅλως, οὕτως οὔτε τὰ τοῦ Θεολόγου εἰπεῖν ἰκανόν· τοσοῦτοις αὐτὸν σεφάνοις ὁ Χριστὸς, ὃν ἠγάπησεν, ἔστεψεν! οὐ τῷ σῆθι ἀνέπεσε, καὶ ἐν τῷ μουσικῷ δείπνῳ συνειστιάθη, ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΣ'. τῆ αὐτῆ μηνός, ἡ Μετάστασις τῆ Ἁγίας καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ, Φίλου, Ἐπιστηθίου, Παρθένου, ἠγαπημένου, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Στίχοι.

Πατὴρ παρέστης ἠγαπημένῳ Λόγῳ.

Πάντων μαθητῶν ἠγαπημένε πλέον.

Πρὸς γε Θεὸν μετέβη βροντῆς παῖς εἰκάδι ἕκτη.

Οὗτος ἦν υἱὸς Ζεβεδαίου καὶ Σαλώμης, ἦτις ἦν Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος θυγάτηρ· ὁ γὰρ Ἰωσήφ τέσσαρας υἱούς ἔσχεν, Ἰάκωβον, Συμεῶν, Ἰούδαν, καὶ Ἰωσήν· καὶ θυγατέρας τρεῖς· τὴν Ἐσθήρ, τὴν Μάρθαν, καὶ τὴν

Σαλώμην, ἧτις ἦν γυνὴ Ζεβεδαίου, Μητέρα δὲ Ἰωάννου· ἐντεῦθεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θεῖος ἦν Ἰωάννου, ὡς ἀδελφὸς Σαλώμης τῆς θυγατρὸς Ἰωσήφ.

Οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῷ στήθει τοῦ Χριστοῦ ἀναπεσὼν, ὡς ἀγαπώμενος σφόδρα· καὶ γὰρ καὶ ἐν τῇ προδοσίᾳ, καὶ ἐν τῷ σταυρῷ, αὐτῷ συμπαρῆν· ὅτε καὶ τὴν Θεοτόκον ἔλαβεν εἰς τὰ ἴδια, καὶ μέχρι τῆς κοιμήσεως διηκόνει. Καὶ μετὰ τὴν κοίμησιν, γενόμενων κλήρων παρὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ποῦ ἂν ἕκαστος αὐτῶν ἀπέλθῃ καὶ κηρύξῃ, καὶ κλήρον λαβὼν Ἰωάννης ἀπελθεῖν εἰς Ἀσίαν, καὶ δυσχεράνας ἐπὶ τῷ, προέγνω κατὰ θάλασσαν πειρασθῆσεσθαι, ὃ καὶ προεῖπε τῷ μαθητῇ Προχόρῳ.

Καὶ δὴ τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας πατήσας ἐν τῇ θάλασσῃ, περιφερόμενος ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων, διὰ τὸ λυπηθῆναι ἐπὶ τῷ κλήρῳ, καὶ μὴ ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον, ἐν τόπῳ τινί, Μαρμαρωτῇ καλουμένῳ, τῆς Ἀσίας ἀπέδθη. Ἐνθα τῷ Προχόρῳ περιτυγχάνει, κινδύνοις κἀκείνῳ περιπεσόντι, καὶ μόλις εἰς Σελεύκειαν διασωθέντι· ἐν ἧ μετὰ τὸν θαλάσσιον κλύδωνα, καὶ πειρασμὸς συνήτησε τῷ Προχόρῳ, τῶν ἐκείσε ἀνθρώπων βαρύτερα προσφερομένων αὐτῷ, καὶ ἐπὶ μαγείαις διαβαλόντων. Πρὸς δὲ, τὸν Ἰωάννην χρυσίου ἐκ τοῦ πλοίου κεκλοφέναι λεγόντων, καὶ φυγῇ χρήσασθαι· ὦν τὰς χεῖρας ἐκ ἀμογητῆ διαδράς, τὸν προδεδῆλωμένον τόπον κατέλαβεν.

Εἰς Ἐφεσον δὲ γενομένοις τὴν πόλιν, Ῥωμῶνα αὐτοῖς ἀπαντᾷ, ἧτις ἦν μνηστευθεῖσα Πριβάτῳ, γυνὴ διαβεβημένη καὶ μέχρι Ῥώμης ἐπὶ κακίᾳ. Αὕτη οὖν, τούτους μισθωσαμένη, τῷ λουτρῷ κατηνάγκασεν ἐκδουλεύειν· ἐν ᾧ καὶ ἀπίρως τῷ Ἀποστόλῳ διατεθέντος, κακῶς τούτοις ἐχρῆτο, ὡς τε καὶ εἰς δουλικὴν τάξιν ἀμφοτέρους τούτους ἐπενεγκεῖν· καὶ τὸν μὲν Ἰωάννην ἐγκαύστην εἶναι, τὸν δὲ Προχόρον ἐπιχύτην, διὰ πάσης αὐτῶν τῆς ζωῆς. Ἐνὼκει δὲ τῷ λουτρῷ τῷ καὶ δαίμωνιτις ἄγριος, ὃς τρεῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπνιγεν ἐνδον νεανίσκου, ἢ νεάνιδα· διὰ γὰρ τὸ εὖχον τοῦ λουτροῦ, ποιητικᾶς ἀφορμᾶς ὁ Σατανᾶς ἐκενόησεν· ἦνικα γὰρ ἐκτίζετο, διορτυτομένων τῶν θεμελίων, νεανίσκου καὶ νεάνιδα τούτῳ ἐνέβαλον· κἀντεῦθεν ἢ τοιαύτη μαιφονία ἤρξατο γίνεσθαι.

Μετὰ δὴ τρεῖς μῆνας, εἰσελθὼν Δόμνος, ὁ υἱὸς Διοσκορίδου, ἐν τῷ τοιαύτῳ λουτρῷ, ἀπεπνίγη παρὰ τῆς δαίμονος. Καὶ δὴ πένθους πολλοῦ τῇ Ῥωμῶνι γενομένου, γνωστὸν ἐγένετο τοῦτο τῇ Ἐφείῳν πόλει, καὶ αὐτῷ τῷ πατρὶ Διοσκορίδῃ, ὃς τῇ ἀκοῇ ταύτῃ ὑπὸ λύπης καταποθεῖς, ἀπέψυξε καὶ αὐτός.

Πολλὰ οὖν τῆς Ῥωμῶνις καθικετευούσης τὴν Ἀρτεμιν ἀναστήσαι τὸν Δόμνον, καὶ τὰς σάρκας κατατεμνούσης, οὐδὲν πλέον ἠνύετο. Τοῦ δὲ Ἰωάννου πυθανομένου τὸν Προχόρον τί τὸ συμβᾶν, ἰδοῦσα ἢ Ῥωμῶνα τούτους κοινολογουμένους, κρατήσασα τὸν Ἰωάννην, ἐθλίβεν ἰσχυρῶς· καὶ ἄλλα μὲν πολλὰ λέγουσα, καὶ συκοφαντοῦσα αὐτὸν μάγον εἶναι· τελευταίου δὲ, ὡς εἰ μὴ τὸν Δόμνον ἀναστήσει, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ χωρίσαι τοῦ σώματος. Τοῦ δὲ Ἀποστόλου εὐξαμένου, καὶ ἀναστήσαντος τὸν παῖδα, ἐξέστη τὸ πνεῦμα Ῥωμῶνις, καὶ Θεὸν, ἢ Θεοῦ υἱὸν τοῦτον κατήγγειλε· προσεῖτε καὶ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, πολλὰ προτερον ἐξομολογησαμένη τῷ Ἰωάννῃ. Ἀναστήσαντος δὲ καὶ τὸν Διοσκορίδην, ἐπίστευσε καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ Δόμνου, καὶ πάντες ἐξομολογήσαντο, καὶ ἐβαπτίσθησαν, Διοσκορίδης καὶ Δόμνος καὶ Ῥωμῶνα. Διαρρήξασθαι δὲ τῆς Ῥωμῶνις καὶ τὴν ὠνὴν τῆς δουλείας, ἀπέδωξεν ὁ Ἰωάννης καὶ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ.

Ἐορτῆς δὲ τῇ Ἀρτεμίδι ἀγαμένης τοῖς Ἐφείῳις, ἀνελθὼν ὁ Ἀπόστολος, ἔστη ἐπὶ τόπου ὑψηλοῦ, ἐνθα ἦν τὸ μαρῳτάτον ἄγαλμα. Οἱ δὲ ὄχλοι, θυμῶ ἐπὶ τούτῳ πλησθέντες, λίθους κατὰ τοῦ Ἰωάννου ἔβαλλον· οἱ δὲ λίθοι

μὴ τούτοις τὸ παράπαν ἀψάμενοι, τὸ ἄγαλμα μᾶλλον συνέτριψαν εἰς λεπτά. Παλλὰ δὲ αὐτοῖς περὶ πίστεως διαλεχθέντος τοῦ Ἀποστόλου, οὗτοι ἀγανακτήσαντες, πάλιν λίθους ἔβαλλον ἐπ' αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν λίθων ἐπληξε αὐτόν, ἀλλ' ἀνακάμπτοντες, τοὺς βάλλοντας ἔβαλλον καὶ κατέτεμον, καὶ τὰς σολὰς αὐτῶν θεῖα ῥοπή διεβρύγνου. Εὐξαμένου δὲ τῷ Ἀποστόλου, βρασμὸς μέγας γέγονε τῆς γῆς, καὶ ἔπεσον ἐπὶ τὴν γῆν ἐκ τῆς πλήθους ἄνδρες ὡσεὶ διακόσιοι, καὶ ἀπέθανον· οἱ δὲ λοιποὶ, μόλις τοῦ φόβου ἐκνήψαντες, ἐδέοντο ἐλέους τυχεῖν· τρόμος γὰρ καὶ κλόνος ἐπῆλθεν αὐτοῖς· ἅμα δὲ ἀναστῆναι καὶ τοὺς τεθνεώτας. Καὶ δὴ προσευξαμένου, καὶ πάντας ἀναστήσαντος, βρασμοῦ καὶ αὖθις γενόμενου, προσέπεσον τῷ Ἰωάννῃ, καὶ ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες. Ἐπιστάς δὲ ἐν τινὶ τόπῳ, καλουμένῳ Τύχη, ἴασατο παράλυτον, ἐπὶ δώδεκα ἔτη κατακείμενον· ὃς καὶ ἀνέστη, δοξάζων τὸν Θεόν.

Πολλῶν δὲ καὶ ἐτέρων γενομένων σημείων ὑπὸ Ἰωάννου, καὶ τῆς φήμης τῶν θαυματῶν πανταχοῦ διατρεχούσης, ἰδὼν ὁ δαίμων, ὁ παραμένων τῷ ναῷ τῆς Ἀρτεμίδος, πάντα τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ γερόμενα, καὶ γνῶς ὡς μέλλει καὶ αὐτὸς ἐκείθεν ἀπελαυνεσθαι, σχῆμα στρατιωτικὸν ὑποδύς, ὡς δῆθεν ταξιώτης, καὶ χάρτας ἐπιφερόμενος, ἐκάθητο κλαίων ἐν τινὶ τόπῳ, καὶ λέγων· Δύο μάγους, παρὰ τῆς ἐξουσίας αὐτῷ πιστευθέντας, διαδράναι· διὸ καὶ κινδυνεύειν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς. Ἵπεδείκνυε δὲ πρὸς οὓς ἔλεγε καὶ χρυσίου ἀπόδεσμον, καὶ τούτοις δώσειν ὑπισχεῖτο, εἰ τοὺς μάγους ἀνέλωσι.

Τῆς δὲ πύλεως ἐπὶ τῷ σεισθείσης, ἐκινήθησαν ὄχλοι πολλοὶ κατὰ τῆς οἰκίας Διοσκορίδου, ἀπειλοῦντες κατακαῦσαι αὐτόν μετὰ τῆς οἰκίας, εἰμὴ δώῃ τοὺς μάγους. Τοῦ δὲ Διοσκορίδου μᾶλλον ἐλομένου καταπλεχθῆναι, ἢ τὰς ζητούμενους ἐκδῶναι, ἐπιγνούς ὁ Ἰωάννης τῷ πνεύματι, ὡς ἢ συστροφή τῆ λαοῦ εἰς ἀγαθὸν ἄγει τὰς πλείους αὐτῶν, παραδίδωσιν ἑαυτὸν μετὰ τοῦ Προχόρου τῷ λαῷ. Ἀπαγόμενοι δὲ παρὰ τοῦ ὄχλου, ἐπίστησαν τῷ ναῷ τῆς Ἀρτεμίδος, καὶ προσήσαντο πρὸς τὸν Θεόν, τὸ μὲν ἱερὸν καταπεσεῖν, μηδένα δὲ τῶν παρόντων βλαθῆναι. Καὶ δὴ τούτου καταπίπτοντος, ὁ Ἀπόστολος εἶπε πρὸς τὸν παραμένοντα αὐτῷ δαίμονα· Σοὶ λέγω τῷ ἀκαθάρτῳ δαίμονι· πῶσον χρόνον ἔχεις οἰκῶν ἐνθάδε; καὶ, εἰ σὺ τοὺς ταξιώτας τούτους καὶ τὸν ὄχλον αὐτὸν ἐξήγειρας καθ' ἡμῶν, ὁμολόγησον. Ὁ δὲ δαίμων ἀνέκραξε, λέγων· Χρόνους μὲν ἔχω οἰκῶν ἐνταῦθα, διακοσίους τεσσαράκοντα ἐννέα· πάντας δὲ τούτους ἐγὼ ἐξήγειρα καθ' ὑμῶν. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰωάννης· Παραγγέλλω σοὶ ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ Ναζωραίου, μηκέτι οἰκῆσαι ἐν τῷ δε τῷ τόπῳ· καὶ ἐξῆλθεν ὁ δαίμων εὐθὺς ἀπὸ τῆς πόλεως. Ἐλαβεν οὖν πάντας θάμβος καὶ ἐκστασις, καὶ οἱ πλείους αὐτῶν ἐπίστευσαν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ ἐτέρων δὲ πολλῶν σημείων καὶ τεράτων γενομένων διὰ τῶν τῷ Ἀποστόλου χειρῶν, καὶ πλήθους πολλοῦ προσελθόντος τῇ πίστει, ἀνηνέχθη τῷ τότε κρατοῦντι τὰ περὶ τούτου· ὡς ὅτι μαγικαῖς τισι τῶν λεγομένων Χριστιανῶν παραδόσεις ὑπαχθίντες οἱ ὄχλοι, ἀθετοῦσι τοὺς νόμους τῶν Βασιλέων, καὶ τὸ τῶν θεῶν σέβας καταφρονοῦσιν, ὡς καὶ τὰ κράτιστα τῶν παρ' αὐτοῖς ἱερῶν ἐπ' ἐδάφους καταπεσεῖν· διὸ καὶ ἐν Πάτρῳ τῇ νήσῳ ὑπερόριοι γίνονται. Ἐφθῆ δὲ ὁ Κύριος ἔναρ τῷ Ἰωάννῃ τὰ περὶ τούτου δηλώσας, ὅτι δεῖ αὐτόν πολλὰ πειρασθῆναι, καὶ ἐν νήσῳ τινί, ἢ καλεῖται Πάτμος, ἐξορισθῆναι, ἧτις πολλὴν αὐτῷ χρεῖαν ἔχει.

Πλείων δὲ μετὰ τῶν Προτεκτῶρων (*) εἰς τὸν τῆς ὀ-

(*) Ἡ λέξις λατινικὴ, ἐκ τοῦ προτεκτωρ (Protector), ὁπερ δηλοῖ τὸν προστατήν, ἢ ὑπερασπιστήν.

περορίας τόπον, τινὰ τῶν στρατιωτῶν, ἐν τῇ Θαλάσῃ ἀποπνιγέντα, ἀνέστησε, πολλά παρ' αὐτῶν εἰς τὸτο δυσωπηθείς. Ἀλλὰ καὶ τὸν ἐσύτερον αὐτοῖς ἐπεγεθέντα λαίλαπα, καὶ σφοδρότατον τῆς Θαλάσσης κλύδωνα, εἰς γαλήνην μετεποιήσατο. Καὶ ἓνα τῶν Προτεκτόρων, δυσεντερία σουχεθέντα, καὶ ἦδη τὰ ἴσχατα πνέοντα, ἴασατο, καὶ εἰς παντελῆ ὑγίαν κατέστησεν. Ἐπὶ τῷ οὖν ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες.

Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἰκουσίως τῇ Πάτρῳ νήσῳ ὑπερόριος ἐπιθὰς, τὸν υἱὸν τῆ Μύρωνος, Ἀπολλωνίδην, ἀπαλλάττει τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτῷ δαίμονος· καὶ αὐτίκα πᾶσα ἡ τοῦ Μύρωνος οἰκία πιστεύει τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτίζεται· ὁ δὲ καὶ Λαυρέντιος, ὁ τῆς τούτου θυγατρός Χρυσίππης ἀνὴρ, μεγάλην παρὰ τῇ νήσῳ δυνάμενος.

Κύνωψ δὲ τις οἰκῶν ἦν ἐνταυθί, εἰς ἄκρον τὴν τῶν μάγων τέχνην ἐξησκηκώς, καὶ πᾶσαν τὴν τῶν δαιμόνων ἐνέργειαν ἐν ἑαυτῷ περιφέρων· ἐς τῷ πλήθει τῶν φαντασιῶν οὕτω παρὰ τοῖς ἄφροσιν ἐθαυμάσθη, ὡς καὶ θεὸς νομιζέσθαι παρ' αὐτῶν. Τὸ ἔν ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ πεπαρησιασμένου τοῦ Ἰωάννου ἰδόντες οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰ περὶ τούτου πρὸς τὸν Κύνωπα ἀναφέρουσι, ταῖς οἰκείαις κακοτεχνίαις χρήσασθαι κατ' αὐτοῦ ἀξιούντες. Ὁ δὲ, μὴ ἀνεχόμενος εἰς τὴν πόλιν παραγενέσθαι, (καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἐν ἐρήμοις ἀβάτοις ἔχων τὴν διαίταν) ἄγγελον πέμψειν ὑπισχνεῖται πονηρὸν κατὰ τὴν οἰκίαν Μύρωνος, τὴν ψυχὴν παραληφόμενον Ἰωάννου.

Τῇ οὖν ἐπιούσῃ, ἐν τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἀποστέλλει πρὸς Ἰωάννην, ἐπισκῆψας τὴν αὐτῆ ψυχὴν ἀγαγεῖν. Ἀπελθὼν δὲ ὁ δαίμων εἰς τὸν οἶκον Μύρωνος, ἔστη ἐν τῷ τόπῳ, οὗ ἦν Ἰωάννης· ἐς, περὶ τοῦ δαίμονος ἐγνωκώς, μὴ περαιτέρω προσελθεῖν ἐγκυλιεῖται, ἀλλ' ἐκέισε ἐξάναι, μέχρις ἂν τὴν αἰτίαν ἐξεῖπη, δι' ἣν πάρεσι. Τὸ δὲ πνεῦμα εἶπεν. Οἱ ἱερεῖς τῆ Ἀπόλλωνος, ἐλθόντες πρὸς Κύνωπα, πολλὰ κακὰ εἶπον αὐτῷ περὶ σοῦ, καὶ παρεκαλῶν αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν κατασκευάσαι σοι θάνατον· καὶ αὐτὸς οὐκ ἠνέσχετο, λέγων· Ὅτι πολλὰ ἔτη ἔχω ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ οὐ καταλύω ἑμαυτὸν τῆ εἰσέρχεσθαι εἰς τὴν πόλιν διὰ μικρὸν ἄνδρα τετραγωδημένον· ἀλλ' ὑποστρέψατε εἰς τὴν ὁδὸν ὑμῶν, καὶ αὐριον ἀποστελῶ ἄγγελον, καὶ παραλήψεται αὐτῆ τὴν ψυχὴν, καὶ ἄξει αὐτὴν πρὸς με, καὶ παραδώσω αὐτὴν εἰς κρίσιν.

Εἶπε δὲ ὁ Ἰωάννης· Ἀπεστάλης ποτὲ παρ' αὐτοῦ, καὶ λαβὼν ψυχὴν ἀνθρώπου ἀπήνεγκας αὐτῷ; Εἶπε δὲ τὸ πνεῦμα· Ἀπεστάλην, καὶ ἀπέκτεινα, ψυχὴν δὲ οὐκ ἀπήνεγκα· Καὶ ὁ Ἰωάννης· Τίνος χάριν πείθεσθε αὐτῷ; Καὶ εἶπε τὸ πνεῦμα· Πᾶσα ἡ δύναμις τοῦ Σατανᾶ ἐκεῖ κατοικεῖ, καὶ συντάξεις ἔχει μετὰ πάντων τῶν Ἀρχόντων, καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτοῦ· καὶ ἀκούει ἡμῶν ὁ Κύνωψ, καὶ ἡμεῖς ἀκούομεν αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰωάννης· Ἀκουσον πνεῦμα πονηρὸν· Κελεύει σοι ὁ Ἀπόστολος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Ἰωάννης, μηκέτι εἰς ἐπιβουλήν κινήσῃται ἀνθρώπου, μηδὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἀπελθεῖν ἔτι, ἀλλ' ἔξω τῆς νήσου ταύτης ἀπελθεῖν, καὶ περιπλανᾶσθαι, καὶ μηδαμοῦ τόπον ἔχειν· καὶ εὐθέως τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ἐξῆλθε τῆς νήσου.

Ἰδὼν δὲ ὁ Κύνωψ, ὅτι οὐδαμῶς τὸ πνεῦμα ὑπέστρεψε, καὶ ἕτερον ἀπέστειλεν· οὐ τῷ προτέρῳ τὰ αὐτὰ πεπονητότος, ἕτερα δύο πνεύματα ἐκ τῶν Ἀρχόντων ἀπέστειλεν, ἐν μὲν εἰσελθεῖν πρὸς Ἰωάννην, τὸ δ' ἕτερον, ἔξω ἔστηκός, ἀγαγεῖν ἀποκριθῆναι πρὸς αὐτόν. Τοῦ δὲ εἰσελθόντος, καὶ τὰ ὅμοια τοῖς πρὸ αὐτοῦ πεπονητότος, τὸ ἕτερον ἀπελθόν, πῶ Κύνωπι τὰ πεπραγμένα ἀπήγγειλεν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Κύνωψ θυμῷ πλησθείς, ἅπαντα τὰ πλήθη τῶν δαιμόνων παραλαβὼν, ἀπῆλθεν ἐν τῇ πόλει· ἤχησε δὲ ἡ πόλις ἰδοῦσα τὸν Κύνωπα, καὶ πάντες αὐτὸν προσεκύνουν.

Διδάσκοντα δὲ τὸν Ἰωάννην καταλαβὼν, ἐπλήσθη θυμοῦ πολλοῦ, καὶ φησι πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες τυφλοὶ καὶ πεπλανημένοι, τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας ἀκούσατε· εἰ δὲ καιὸς ἐστὶν ὁ Ἰωάννης, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ λαλούμενα ἀληθῆ, θαυμάσει ἐμέ τε καὶ ὑμᾶς διὰ τὸν λόγον, ὃν λέξω πρὸς αὐτόν, καὶ πιστεύσω καὶ γὰρ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐπιλαβόμενος ὁ Κύνωψ νεανίσκου τινός, εἶπεν αὐτῷ· Νεανίσκα, ζῆ ὁ πατήρ σου; Ὁ δὲ εἶπε· Τέθνηκεν. Ὁ Κύνωψ εἶπε· Ποῖω θανάτῳ; Ὁ δὲ εἶπε· Ναυτικός ὑπῆρχε, καὶ τοῦ πλοίου συντριβέντος ἐν Θαλάσσῃ, ἀπέθανεν ἐν τοῖς ὕδασι. Ὁ δὲ Κύνωψ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην· Ἰδοῦ, δεῖξον εἰ ἀληθῆ λέγεις, καὶ ἀνάγαγε τὸν πατέρα τοῦ παιδός ἀπὸ τῆς Θαλάσσης, καὶ παράστησον αὐτόν τῷ παιδί, καὶ πᾶσιν ἡμῖν, ζῶντα. Εἶπεν ὁ Ἰωάννης· Οὐκ ἀπίστευτέ με ὁ Χριστὸς νεκρούς ἐγείρειν, ἀλλὰ πεπλανημένους ἀνθρώπους διδάσκειν.

Εἶπε δὲ ὁ Κύνωψ πρὸς πάντα τὸν παρεστῶτα λαόν· Καὶ ἄρτι πιστεύσατε, ἄνδρες, οἱ τὴν χώραν κατοικοῦντες, ὅτι πλάνος ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, καὶ πλανᾷ ὑμᾶς διὰ μαγικῶν ἐμπαιγμάτων· κρατήσατε αὐτόν, ἕως ἂν ἀγάγῃ τὸν πατέρα τοῦ παιδός, καὶ παραστήσῃ αὐτόν ὑμῖν ζῶντα· καὶ ἐκράτησαν τὸν Ἰωάννην. Καὶ διαπετάσας ὁ Κύνωψ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ κρούσας αὐτὰς παρὰ τὸν αἰγιάλον τῆς Θαλάσσης, κτύπου μεγάλου γεγονότος ἐν τῇ Θαλάσσῃ, καὶ πάντων φοβηθέντων, ἐξ ὀφθαλμῶν πάντων ἀφανῆς ἐγένετο· ἐπήραν δὲ τὴν φωνὴν αὐτῶν ἅπαντες λέγοντες· Μέγας εἰ Κύνωψ, καὶ οὐκ ἔστι πλὴν σου. Καὶ ἐξαίφνης ἀνέβη ὁ Κύνωψ ἐκ τῆς Θαλάσσης, ἔχων, ὡς ἔλεγε, τὸν πατέρα τῆ παιδός, καὶ ἐξίστησαν ἅπαντες. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν παῖδα· Οὗτός ἐστιν ὁ πατήρ σου; Καὶ εἶπεν ὁ παῖς· Ναί, κύριε· καὶ προσεκύνησαν ἅπαντες τὸν Κύνωπα.

Ζητούντων δὲ τὸν Ἰωάννην ἀποκτεῖναι, οὐκ ἀφῆκεν ὁ Κύνωψ, λέγων, ὡς ὅταν ἴδῃτε τούτων μεζύονα, τότε τιμωρηθήσεται κακῶς. Ἦρτο δὲ τίνα τῶν περιεστώτων· Ἐχεῖς υἱόν; Ὁ δὲ, εἶχον, εἶπεν, ἐφρονεῦθη δὲ παρά τινος δι' ἐπιβουλής. Ὁ Κύνωψ δὲ κακῆκνον ἀποκαταστήσαι ζῶντα τῷ πατρί ἐπηγγείλατο. Μέγα τοῖνυν βοήσας, ἐξ ὀνόματος ἕμα τόν τε πεφονευκότα καὶ τὸν πεφονευμένον ἐκάλει. Οἱ δὲ, παραυτίκα ἔδοξαν παραστήναι. Καὶ εἶπεν ὁ Κύνωψ πρὸς τὸν ἄνθρωπον· Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός σου; καὶ οὗτός ἐστιν ὁ ἀποκτείνων αὐτόν; Καὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος· Ναί, κύριε.

Ὁ Κύνωψ πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὡς δῆθεν τὰς ἐκείνου φαντασίας θαυμάζοντα· Τί θαυμάζεις ἐπὶ τέτοις; φησὶν· Ὁ δὲ, οὐ θαυμάζω, εἶπεν, ἕλω δὲ μᾶλλον τὰς ὑπὸ σοῦ ἀπολουμένας ψυχάς. Τοῦ δὲ, καὶ ἐπὶ πλέον τοῖς τελευτήμοις ἐκστήσειν ὑποσχομένου, προσαπειλησάμενου δὲ καὶ ἴσχατον αὐτοῦ τὴν ζωτὴν ἀφαιρήσειν· Ταχύ σου τὰ σημεῖα λυθήσονται, φησὶν ὁ Ἀπόστολος· ὅπερ οἱ ὄχλοι ἀκούσαντες, ὀρμήσαντες κατὰ τοῦ Ἰωάννου, οὕτως αὐτὸν διεσπάραξαν, ὡς νεκροῦ μηδὲν ἄμεινον διακείσθαι. Δέξαν δὲ πᾶσι, καὶ αὐτῷ τῷ Κύνωπι, θανεῖν τὸν Ἀπόστολον, ἐδὲ ταφῆς ἄξιός αὐτοῖς ἐκρίθη· ἀλλ' ἐπισκῆψει Κύνωπος ἄταφον τοῦτον ἑῷσιν, ὡς τε βορᾷν θηραὶ γενέσθαι καὶ πετινοῖς. Ἀναχωροῦσι τοῖνυν ἕκαστος οἰκαδέ, ἡδόμενοι τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ Ἰωάννου, καὶ ἅμα τὸν μουσαρὸν ἐκθειάζοντες Κύνωπα.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῷ Κύνωπι ἀκουσθέν τὸν Ἰωάννην ἐν τόπῳ τινί, Λίθου βολῆ, καλούμενῳ, διδάσκειν, τὸν δαίμονα, δι' οὗ τὰς νεκρομαντείας ἐποίει, προσκαλεσάμενος, καὶ τὸν τόπον καταλαβὼν, λέγει πρὸς Ἰωάννην· Βουλόμενός σοι περισσοτέρα ἀισχύνην περιβαλεῖν, τούτου χάριν ἴασά σε τῆς ζῆν· ἀλλὰ δεῦρο ἐπὶ τὸν αἰγιάλον, καὶ ὄψει τὴν δυνάμίν μου, καὶ ἐγτραπήσῃ. Ἡ

σαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς δαίμονες, οἱ νομισθέντες ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἐγνηγῆναι, ἀκολουθοῦντες αὐτῷ. Καὶ δὴ κρούσας πτύω μαγάλῳ τὰς χεῖρας, ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξ ὀφθαλμῶν ἀπάντων ἐξαίφνης γενόμενος. Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες αὐτόν· Μίγας εἰ Κύνωψ, καὶ οὐκ ἔστι πλήν σου.

Ὁ δὲ Ἰωάννης, παραγγείλας τοῖς δαίμοσι, τοῖς δὲ θεν ἐκ νεκρῶν ἀναστᾶσι, μὴ ἀναχωρεῖν, νύξαστο πρὸς τὸν Θεὸν μὴ καταλεχθῆναι ἐν τοῖς ζῶσι τὸν Κύνωπα. Παραχρῆμα δὲ ἦχος ἐγένετο μέγας ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ εἰληθέντος τοῦ ὕδατος, ἐνθα ἔβαλεν ἑαυτὸν ὁ Κύνωψ, οὐκ ἔτι ἐξῆλθεν. Οἱ δὲ δαίμονες, οἱ δοκοῦντες ἐκ νεκρῶν ἐγνηγῆναι, παραγγείλαντος Ἰωάννου, ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐξελεῖν τῆς νήσου ταύτης, ἄφαντοι γεγόνασι. Τοῦ δὲ λαοῦ προσδοκῶντος τὸν Κύνωπα τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ αἰγιαλῷ, ἀπὸ τῆς αἰτίας καὶ τῶν φωνῶν καὶ τοῦ καύσωνος οἱ πλείονες αὐτῶν λειποθυμήσαντες, ἄφωνοι ἔκειντο, ἐξ ὧν καὶ τρία παιδία ἀπέθανον· οὗς ὁ Ἰωάννης οἰκτείρας, καὶ ἐπευξάμενος τὰ πρὸς σωτηρίαν, καὶ πολλὰ περὶ πίστεως τούτοις διαλεχθεὶς, καὶ τοὺς θανέντας παῖδας ἀνίστασι. Πάντες τοίνυν ὀρθομαδὸν τῷ Χριστῷ προσελθόντες, τὸ σωτήριον ἐδέξαντο Βάπτισμα, τοῦ Κύνωπος ἐν τῷ βυθῷ καταποντισθέντος τῆς θαλάσσης ἀθλίως, ὡς ὁ παλαιὸς Φαραώ.

Γυνὴ δέ τις ἦν ἐν τῇ νήσῳ, τὴν κλῆσιν Προκλιανή. Ταύτη υἱὸς ὑπῆρχεν, ἀγαλματίας μὲν τὴν ὄψιν, γυμνὸς δὲ τοὺς τρόπους· Σωσιπᾶτρος τῷ νεανίσκῳ ἢ κλῆσις. Τέτου δια τὸ τῆς ὄψεως εὐπρεπὲς, βαβαί! μέχρι καὶ τίνων ἢ κακία πρόεισι! εἰς ἀτόπους ἔρωτας κινηθεῖσα ἢ μήτηρ, ἐπεὶ περ οὐ καταπειθεῖ τούτου πρὸς τὸν οἰκείου σκοπόν, πρὸς διαβολᾶς ἐτράπη καὶ συκοφαντίας, τάναντία τέτου κατηγοροῦσα πρὸς τὸν Ἀνθύπατον. Μέλλοντος τοίνυν τοῦ Σωσιπᾶτρου ἀνηκέστοις ὑποβάλλεσθαι τιμωρίαις, καὶ τοῦ Ἀποστόλου βοηθοῦντος αὐτῷ, ἐξηράνθη ἡ χεὶρ τῆ Ἀνθυπάτου, τὸ αὐτὸ καὶ τῆς Προκλιανῆς πεπουδίας, πρότερον τῆς γῆς δεινῶς ἐν βρυγμῷ κινηθείσης. Τοῦ δὲ Ἀνθυπάτου καὶ τῆς Προκλιανῆς μετανοησάντων, εὐθὺς τῷ Ἀποστόλῳ καὶ ἡ γῆ ἐστηρίχθη, καὶ ἀμφοτέροι ἰάθησαν, καὶ τῷ Χριστῷ προσῆλθον.

Πάντων δὲ τῶν τὴν νήσον οἰκούντων, ἰεθνηῖον τῷ εὐαγγελικῷ κηρύγματι γενομένου, καὶ τῷ Χριστῷ διὰ τῆς πίστεως προσελθόντων, ὡς μηδένα σχεδὸν ἀπολειφθῆναι, κοινὴ παρὰ πάντων πρὸς τὸν Ἀπόστολον παράκλησις γίνεται, ἐγγράφως τούτοις ἅπαν ἐκθέσθαι τὸ σωτήριον κήρυγμα. Ἦν τὸν πόθον ἀποδεξάμενος, πείθεται τῇ αὐτῶν παρακλήσει· καὶ εἰς τι μετὰ τοῦ μαθητοῦ Προχόρου ὄρος γενόμενος, τρεῖς ἡμέρας διῆγεν ἐν αὐτῷ ἄσιτος, δεόμενος τῷ Θεῷ περὶ τούτου. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀστραπῆς γενομένης μεγάλης καὶ βροντῆς, ὡς τε σαλευθῆναι τὸ ὄρος, ἔπεσεν ὁ Πρόχορος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ γέγονεν ὡσεὶ νεκρός· Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀναστήσας αὐτόν, καὶ καθίσας ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, ἤρξατο λέγειν· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ συμπεράνας τὸ ἰσώτατον καὶ πάνσεπτον εὐαγγέλιον, παρέδωκε τῷ αὐτοῖς· καὶ κειθεὶν εἰς ἅπαντα διεδόθη τὰ τοῦ κόσμου πέρατα.

Ἐξελθὼν δὲ εἰς τὴν ἀγροικίαν, ἰάσατο τυφλόν. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς Ἐφεσον. Εἶτα, καὶ κει διατρίψας ἅμα τῷ Προχόρῳ ἐπὶ τινα τῶν ἐ πόρρω πόλεων, νεανίσκου τινα, ὄν, πρὸ τῆς εἰς Πάτμον ὑπερορίας, τῷ τῆς Ἐκκλησίας ἐπισκόπῳ ἦν παραθέμενος, τῶν τοῦ ἐπισκόπου χειρῶν ἀποδράντα, καὶ λήσатарχον ἤδη γενόμενον, εὐρηκῶς ἀνεκαλέσατο πρὸς μετάνοιαν. Ἐν αὐτῇ καί τινα, βάρει χρεῶν βαρούμενον ἐκ ὀλίγων, καὶ διὰ τῆτο δὲς μὲν δηλητήριον φάρμακον πεπωκότα δεινῶς, τὸ τοῦ θείου δὲ

σταυροῦ σημεῖον τῷ φαρμάκῳ ἐπιβαλόντα, ὠδήγησε πρὸς Χριστόν, καὶ τοῦ θανάτου ἐρρύσατο. Προσέει δὲ καὶ τὸν τὸ φάρμακον δεδωκότα Ἑβραῖον, ἐκπλαγέντα τῷ θαύματι, ἐπεὶ κατείδεν ὁ θείος Ἀπόστολος τὸ Βάπτισμα ζητοῦντα, τὸν λόγον κατηχήσας τῆς πίστεως, τῆ λουτρῆ ἀξιοὶ τῆς θείας ἀναγεννήσεως. Λύει δὲ καὶ τῷ ἐνδεεῖ ἐκείνῳ ἀνδρὶ τὰ τῆς ἀπορίας, χόρτον πολὺν ἀμείψας εἰς χρυσοῦν καθαρῶτατον, καὶ αὐτῷ ἐπίδῳς.

Εἰς Ἐφεσον δὲ ὑποστρέψας, καὶ πολλὰ πλήθη προσαγαγὼν τῷ Χριστῷ, καὶ θαύματα ἐργασάμενος ἄπειρα, ἐξ πρὸς τοῖς εἰκοσι, μετὰ τὴν ἐπάνοδον, ἔτη διετέλει ἐν ταύτῃ, ἐννέα δὲ πρὸ τῆς ἐπάνοδου. Ἀπίλανε δὲ τῆς αὐτοῦ ἐνδημίας καὶ Πάτμος, πέντε πρὸς τοῖς δέκα. Ἦν δὲ ὅτε εἰς Ἐφεσον ἐξ Ἱεροσολύμων ἀφίκετο, πεντήκοντα καὶ ἕξ, καὶ μηνῶν ἑπτὰ· ὡς εἶναι τὰ τῆς ἐν γῆ βιοτῆς αὐτοῦ ἔτη, πέντε πρὸς τοῖς ἑκατὸν, πρὸς δὲ καὶ μῆνας ἑπτὰ.

Δόμνου δὲ τηρικαῦτα τούτου ὁ οἶκος εἶχεν ἐν αὐτῷ διατρίβοντα. Ὄθεν ἐξελθὼν σὺν τοῖς φοιτηταῖς, ἑπτὰ τελοῦσι τὸν ἀριθμὸν, καὶ κατὰ τινα τόπον γενόμενος, ἐκεῖ τέτοις καθίσει παρηγγυῶτο· ἦν δὲ πρὸς ὄρθον. Καὶ μικρὸν ἀπ' αὐτῶν διαστάς, καὶ πλείστα εὐξάμενος, ὑποστρέψας πρὸς αὐτῆς, ἐν ἰσότητι τῆς αὐτοῦ ἡλικίας σταυροειδῶς ὀρύξαι διεκελεύσατο. Τῶν δὲ τὸ κελευθὲν πληρωσάντων, αὐτὸς εἰς τὸ ὄρυγμα εἰσελθὼν, καὶ τὰ ἐξιτήρια αὐτοῦ ἀσπασάμενος, αὐτῶν τε πρὸς τὴν τοῦ Διδασκάλου στήρην περιπαθίστατα διατεθέντων, καὶ δάκρυσι καταβρεξάντων αὐτόν, ἐπιτάσσει μέχρι τῶν γονάτων καλύψαι αὐτόν. Οὗ δὴ γεγονότος, καὶ αὐθὺς αὐτοῦ ἀσπασάμενος καὶ διδάξας, μέχρι τοῦ τραχήλου καλύπτεται. Εἶτα, ὀθῶνης περιτεθείσης αὐτοῦ τῷ προσώπῳ, καὶ κατ' αὐτοῦ τῆς γῆς ἐνεχθείσης, τέλει ἐκαλύφθη, καὶ ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ αὐτὸς τὸ πνεῦμα παρέδωκεν.

Ἐπὶ πολὺ τοίνυν θρηνησάντες οἱ Μαθηταὶ τὸν ἀποφανισμόν τῆ καλοῦ Διδασκάλου, ὑπέστρεψαν, τοῖς ἐν τῇ πόλει τὰ κατ' αὐτόν ἀπαγγέλλοντες. Ἀκούσαντες δὲ τούτο οἱ ἐν τῇ πόλει ἀδελφοί, καὶ ἔλθόντες, καὶ ὀρύξαντες, οὐδὲν εὔρον, καὶ κλαύσαντες σφόδρα, καὶ εὐξάμενοι ὑπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν. Ὄθεν καὶ Πολυκράτης ὁ τῆς Ἐφέσεος παροικίας ἐπίσκοπος, Βίκτωρι τῷ ἐπισκόπῳ Ῥώμης γράψας, οὕτως αὐταῖς λέξει φησί· « Καὶ γὰρ κατὰ τὴν Ἀσίαν μέγα στοιχεῖον κεκοίμηται, ὃ καὶ ἀναστήσει τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς παρουσίας Κυρίου, Ἰωάννης ὁ ἐπιστήθιος Χριστοῦ, ὃ καὶ τὸ πέταλον πεφορηκῶς, καὶ διδάσκαλος ἐν Ἐφέσῳ γενόμενος ».

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ θείος Ἰππόλυτος, περὶ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς τελειώσεως τῶν Ἀποστόλων διεξιῶν, ἐφη· « Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς Ἰακώβου, κηρύσσει ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸν λόγον, ἐξωρίσθη ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ· καὶ κει θεν καλὶν εἰς Ἐφεσον ἐκ τῆς ἐξορίας ἀνακληθεὶς ὑπὸ Νερούα, τελευταῖ ἐκεῖσε, ἔ τὸ λείψανον παρὰ τῶν ἐποίκων τῆς πόλεως πιστῶν ζητηθὲν οὐχ εὐρέθη ».

Ὁ δὲ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου ἀδελφὸς Καισάριος, ἐπὶ σηκρίτου (*) ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου, οὕτως ἀπεκρίνατο λέγων· « Αὐτὸς ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ κατ' αὐτόν εὐαγγελίῳ, πρὸς τῷ τέλει, διεσαφῆσε τούτο φάσκων. » Καὶ τούτο· εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς, λέγει αὐτῷ· Ἀκολουθε μοι· τουτέστι τῷ Πέτρῳ. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος, βλέπει τὸν Μαθητήν, θν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθοῦντα, καὶ φησί·

(*) Ἐκ τοῦ λατινικοῦ Σεκρέτουμ (Secretum), ὅπερ δηλοῖ Ἀπόρρητον, Μυστικόν. Ἐπὶ σηκρίτου δὲ, ἀντι τοῦ, ἐν ἀπορρήτῳ, κατ' ἰδίαν· καὶ, ἐνώπιον τῶν ἐξ ἀπορρήτων.

Κύριε, οὗτος δὲ τίς; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐάν αὐτόν θεῖλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὅτι ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει. (Ἰωάν. κἀ. 19. 23.) « Ὅθεν καί τινες, ὡς κατὰ πρό- » φασιν τοῦδε τοῦ λόγου, φασί, μήπω καὶ σήμερον θα- » νάτου πείραν τὸν Ἰωάννην λαβεῖν, ἀλλὰ μετατεθῆναι· » ἔχει δὲ ὁμως οὐχ οὕτω τὸ ἀληθές· ἐπεὶ γὰρ ἀλιεύου- » τας αὐτοὺς εὗρεν ὁ Χριστός, τῷ Πέτρῳ μόνῳ προσέ- » ταξεν ἔπειθαι αὐτῷ· ὁ δὲ, συμπορεύεσθαι αὐτῷ καὶ » τὸν Ἰωάννην βουλόμενος, ἔφη· Κύριε, οὗτος δὲ » τίς; ὃν θεσπίσας ὁ Ἰησοῦς προσμένειν ἐπὶ τῆς ἀλιείας, » φησὶν· Ἐάν αὐτόν θεῖλω μένειν ἕως ἔρχομαι » ἐνταῦθα, καὶ ἀλιεύειν, ἕως ἂν ὑποστρέψω παλιν, τί » πρὸς σέ; ὡς τε οὖν τὸν τοῦ Χριστοῦ φιλούμενον, Ἰω- » ἀννην, ἀποθανεῖν ἤδη· ἐπεὶ καὶ ὁ τάφος, ἔνθα κεῖται, » δῆλος ἦν.

Βεβαίῳ δὲ μάλιστα τοῦτο καὶ ὁ μέγας ὑφηγητὴς καὶ ἰσαπόστολος, Ἰωάννης ὁ χρυσοῦς τὴν γλώτταν, ἐν τῷ εἰκοστῷ δευτέρῳ, καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ ἕκτῳ τῆς πρὸς Ἐβραίους Ἐπιστολῆς Κεφαλαίῳ· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ ἕκτῳ τοῦ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγελίου· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ τοῦ κατὰ Ἰωάννην διαλαμβάνει. Κἂν τούτοις συνῶδά, καὶ μέχρι τοῦ νῦν, καὶ ἡ ἀνα- διδομένη κένις λεπτή τοῦ τάφου αὐτοῦ, ἦν κατὰ τὴν ὁγδόνην τοῦ Μαΐου πηγάζειν πᾶσι διέγνωσται.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὤδη ζ. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυ-
» Ἀράννου, μετάρσιον τὴν φλόγα ἀνερρίπι-
» σε· Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισὶ,
» δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὦν εὐλογημέ-
» νος, καὶ ὑπερένδοξος.

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις καὶ σωτηρία, βεβαία
Ἰάντιληψις, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ὑ-
πάρχουσα Δέσποινα, τοὺς πελεμοῦντάς με,
δαίμονας πολέμησον αἰεὶ, ἐπιζητοῦντας τοῦ
θανατῶσαί με.

Θεὸν σωματώσασα παρθενικῶν σου, αἱμά-
των ἐθέωσας, Παρθένε τὸ ἀνθρώπινον·
διό με τοῖς πάθεσι καταρρύπουμενον, καὶ κα-
ταφθειρόμενον ἐχθροῦ, ταῖς μεθοδεῖαις ρῦσαι
πρεσβείαις σου.

Ἡ κάμιος γέννησιν προδιετύπου, τὴν σὴν
Ἡ Παναμώμητε· τοὺς Παῖδας γὰρ οὐκ ἔ-
φλεξεν, ὡς οὐδὲ τὴν μήτραν σου τὸ πῦρ τὸ
ἄστεκτον· ὅθεν ἰκετεύω σε, πυρὸς τοῦ αἰωνίου
ρῦσαι τὸν δούλόν σου.

Τοῦ Ἁγίου, ὁ αὐτός.

Τῆς θεῖας λαμπόμενος φωτοχυσία, τὸ Πνεῦμα
τὸ Ἅγιον, τρανώς ἐθεολόγησας, τὸ ἐκπο-
ρευόμενον ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρός, καὶ ἀνα-
παυόμενον Ἰῶν, ἀνεκφοιτήτως ὡς ὁμοούσιον.

Ἐν σοὶ Μάκαρ ἔθετο δικαιοσύνης, ὁ ἥλιος
Ἐσκήνωμα, οὐρανὸν ἀεικίνητον, ὁ σὲ ἐργα-

σάμενος, καὶ θεολόγῳ σου, γλώττη κηρυττόμε-
νος Χριστὸς, ἠγαπημένε ὁ ὑπερένδοξος.

Ῥημάτων ἢ δύναιμις, ὁ θεῖος φθόγγος, τῶν
Ῥσῶν ἐξελήλυθε, Παμμακάαρ ἀξιάγαστε, καὶ
τὸ ὑπερκόσμιον σοῦ Εὐαγγέλιον, πᾶσαν περιέ-
λαβε τὴν γῆν, τῇ τῶν δογματῶν μεγαλειότητι.
Θεοτοκίον.

Πανάχραντον σύλληψιν, ἄφθορον τόκον, σὺ
μόνη ὑπέδειξας, παρθένος διαμείνας·
Θεὸν γὰρ συνέλαβες, τὸν ἐπὶ πάντων Ἄγνη,
ἄνθρωπον γενόμενον πιστῶν, πρὸς σωτηρίαν
καὶ ἀπολύτρωσιν.

Ἄλλος. Ἀροσοβόλον μὲν τὴν κάμιον.

Τὴν βροντὴν τὴν διχηήσασαν εἰς ἅπαντα, τὰ
πέρατα ὑμνήσωμεν, τὸν Θεολόγον, δι' οὗ
πᾶσα ὄντως ἀκοή, ἐμβρόντητος, ἦρθη ἀπὸ γῆς,
καὶ μεγαλύνεται Χριστός, ὁ τῆ παντός Ποιητής.

Ἡ περίβλεπτος τοῦ οἴκου σου εὐπρέπεια,
Ἡ πᾶσαν φαιδρύνει ἔννοιαν, ἐν ᾗ πάντοτε
ἀθροίζόμενοι θεοπρεπῶς, ὑμνοῦμεν τὸν πάντων
Ποιητὴν, καὶ εὐφημοῦμέν σε πιστῶς, ὄντα προ-
στάτην ἡμῶν.

Φωτοβόλον ὡς ἀστέρα σε γινώσκοντες, ταῖς
Φσελασφόροις λάμπησι, σοῦ φωτίζεσθαι,
Μαθητὰ θεόμεθα Χριστοῦ, ρύόμενοι σκότους
τῶν παθῶν, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν τῇ
μεσιτεῖᾳ σου.
Θεοτοκίον.

Εὐλογεῖμέν σε Πανάμωμε κηήσασαν, εὐλογη-
μένον Κύριον, τὸν εὐλογίαις, κατασέψαντα
ταῖς θεῖκαῖς, ἐπάρατον φύσιν τῶν βροτῶν, καὶ
καινουργήσαντα ἡμᾶς, παλαιωθέντας φθορᾷ.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Τῆς Θεοτόκου. Ὤδη η. Ὁ Εἰρμός.

» Κάμιος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς
» Κένεργείας διεμέριζε, τῷ θεῖῳ προστάγ-
» ματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς
» δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλοντας· Εὐλογεῖ-
» τε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ζήλου τὰ καλὰ, κακῶν μακρυνομένη, δι'
Ζέμμελείας θεῖων πράξεων, ψυχῆ μου πρεσ-
βεύουσαν, ὑπὲρ σοῦ τὴν Θεομήτορα, καὶ πάν-
των ἀκαταίσχυντον, ἔχουσα προστασίαν, ὡς
συμπαθῆ καὶ φιλάνθρωπον.

Ἐλυσας δεσμοῦ, τῆς πάλαι κατ' ἀδίκης. Θεο-
κυῆτορ τὸ ἀνθρώπινον· ὅθεν ἰκετεύω σε,
διαλύσαι πάντα σύνδεσμον, κακίας τῆς καρ-
διάς μου, Ἄχραντε σύνδεσμοῦσα, θεῖα στοργῇ
με τοῦ κτίσαντος.

Ἄξις τῆ Πατρός, ἀπαύγασμα τεκῆσα, τὴν
Ἄδοξία σκυθρωπάζουσαν, πταισμάτων

καρδίαν μου, Θεοτόκε καταφαίδρυνον, και δόξης με ανάδειξον, μέτοχον αἰδίου, ὅπως ἐν πίστει δοξάζω σε. Τοῦ Ἁγίου, ὁ αὐτός.

Ωσπερ ἀστραπή, φωτὸς διερχομένη, τῇ οἰκουμένη Μάκαρ ἔφανας, ἀγνείας λαμπρότητι, παρθενίας τε φανότητι, και εὐσεβείας δόγμασι, κόσμον καταλαμπρύνων, ἠγαπημένε Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Σῶμα και ψυχὴν, και νοῦν κεκαθαρμένους, εὐηγγελίσω τὸ οὐράνιον, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, και Ἄγγελους ὁμοδίαιτος, ἐν οὐρανοῖς γενόμενος, κράζεις νῦν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Αγαλμα παιδρὸν, ἀνάθημά τε Δεῖον, ἐπιθρανίου ναοῦ γέγονας, και Δρόνος αἰσθήσεως, και σοφίας ἐνδιαίτημα, Θεολογίας ὄργανον, μέλων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Γνα τὴν ἀράν, τὴν πρώην ἀφανίσης, και τοῦ θανάτου τὸ κατάκριμα, τῆς πάλαι Προμήτορος, ἐκ Παρθένου Θεομήτορος, Λόγε Θεοῦ γεγέννησαι, πᾶσι δεδωρημένος, ἀθανασίαν ἀνώλεθρον.

"Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Ρητορεύουσας γλῶσσαν, Μάκαρ εὐπόρησας, και θανόντας κακία, πάντας ἐζώωσας, τοὺς τὸ ἱερόν δεξαμένους σου κήρυγμα· ὅθεν σε τιμῶμεν, ὡς μύστην τῶν ἀρρήτων.

Ως Παράδεισος ἄλλος, ὁ Δεῖος οἶκός σου, ἀναδέδεικται θαύμασιν, ὡσπερ ἄνθεσι, πάντων τὰς ψυχὰς, ἐνηδύνων Ἀπόστολε, και τῶν παθημάτων, διώκων τὸ δυσῶδες.

Ο Θεός ὁ Θεός μου, πρόσχες και ῥῦσαί με, ἐξ ἐχθρῶν καθ' ἐκάστην, ἐπεμβαίνοντων μοι, και τὴν ταπεινὴν συντριβόντων καρδίαν μου, ἔχων δυσωποῦντα, τὸν Δεῖον Μαθητὴν σου. Θεοτοκίον.

Ιησοῦν τὸν Σωτῆρα, ὃν ἐσωμάτωσας, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Θεοχαρίτωτε, αἴτησαι ἡμᾶς, οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου, και τῆς αἰωνίου κολάσεως ἐξῆραι.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τῆς Θεοτόκου. Ὠδὴ Δ'. Ὁ Εἶρμός.

» **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεός και Κύριος σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Γνευσάμενος βρώσεως, μὴ προσηκούσης θάνατον, ὁ Ἀδάμ ἐκ τοῦ ξύλου πικρῶς ἐτρυ-

γησε· ξύλω δὲ παγεῖς ὁ Υἱός σου, τὸν γλυκασμὸν τῆς ἀθανασίας, ἐπήγαγεν Ἀχραντὸς διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Βασιλίσσα πέφυκας, τὸν Βασιλέα Κύριον, ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα τὸν διαλύσαντα, Ἄδου τὰ βασίλεια Κόρη· ὃν ἐκτενωῶς, δυσώπει τῆς ἄνω, βασιλείας ἅπαντας, ἀξιῶσαι τοὺς τιμῶντάς σε.

Αγαθὸν Δέσποινα, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, ἠδονῶν κακωθείσαν, ταῖς ἐπικλύσεσιν, ὡς τὸν ἀγαθὸν τετοκυῖα, και ἀγαθὴ ὑπάρχουσα ὅλη, και πρὸς μετανοίας με, ἀγαθαῖς πύλας εἰσάγαγε.

Τοῦ Ἁγίου, ὁ αὐτός.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγματι, πρὸς πρόσωπον δὲ πρόσωπον, τῆς τρυφῆς τὸν χειμάρρουν ὄραν ἠξίωσαι, και τὸν ποταμὸν τῆς εἰρήνης, και τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας, ἐξ ἧς ἀρδευόμενος, ἀπολαύεις τῆς Δεώσεως.

Επίγειον ἤτησας, παρὰ Χριστοῦ καθέδραν λαβεῖν· ἀλλ' αὐτός σοι τὸ στήθος αὐτοῦ χαρίζεται, ὃ ἐπικλιθεῖς Θεολόγε, τὴν ἀσφαλῆ και μόνιμον ἔδραν, τοῦ καλοῦ πεπλοῦτηκας, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα.

Σοφίας κατέσθεσας, Ἑλληνικῆς τὸ ἄθεον, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος Σοφῆ φθεγξάμενος, και πρὸς τὸν Θεὸν ἦν ὁ Λόγος, και ἀληθῶς Θεός ἦν ὁ Λόγος, δι' οὗ πάντα γέγονεν, ὁρατὰ και τὰ ἀόρατα. Θεοτοκίον.

Ως ὄρθρος εὐρέθης πρωϊνός, ἐν τῇ τοῦ βίου νυκτί, παρθενίας ἀκτίσι περιαστράπτουσα, τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου, τοῦ νοητοῦ τῆς δικαιοσύνης, ἡμῖν φανερώσασα, Θεομήτορ πανσεβάσμιε.

"Ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Ωρῶν και χρόνων ὑπάρχων κύριος, ὁ Λυτρωτῆς μεσοῦσης τῆς ἡμέρας ἐκρέματο, ἐπὶ ξύλου, και σοὶ παρετίθετο, οἷα παρθένω Μάκαρ, τὴν Ἀειπαρθένον, κλέος ἀναφαιρετον διδούς, τοῦ μεγαλύνειν σε.

Συνὼν ταῖς ἄνω Δείας Δυναμέσι, και σὺν αὐταῖς τὸ Δεῖον ἀνακραζῶν μελωδῆμα, τοὺς ἐν οἴκῳ ἀγίῳ σου ψάλλοντας, και ἀνυμολογῶντας, τὸν ὑπεράγαθον, σῶζε μεσιτείας σου σεπταῖς, Χριστοῦ Ἀπόστολε.

Ημᾶς τοὺς πίστει παρακαλοῦντάς σε, σῶζε παντὸς κινδύνου, Θεολόγε μακάριε, τὰς πορείας ἡμῶν τὰς πρὸς Κύριον, πνεύματι κατευθύνων, και ὁδηγῶν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης ἐντολῶν, τοῦ Παντοκράτορος.

τοῦ ἐχθροῦ τὴν δύναμιν· αὐτοῦ ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Χαίροις ἠλιόμορφε, ἠλίου ἄδυτον ὄχημα, ἢ τὸν ἥλιον λάμψασα, τὸν ἀπερινόητον· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις· ἢ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἢ διαυγαίζουσα γῆς τὰ πέρατα· ἢ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἢ παγκαλῆς, καὶ πανάμωμος, ἢ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ Πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχχνων, αἰτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Οἱ Μάρτυρές σε Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῷ παμμεγίστῳ προσλαλῶ Καλλιστράτῳ.

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Τρίβον διδοεύσας ἀκλινῶς, τῷ μαρτυρίου γέγονας, πεπλανημένοις ὁδός, πρὸς θείας καταπαύσεις, παμμακάρε εἰσάγουσα· ὅθεν σε συνελθόντες εὐφημοῦμεν Καλλίστρατε πίστει.

Ὡσπερ φαεινότατος ἀστὴρ, ἐξανατείλας ἠύγασας, θεογνωσίας φωτὶ, Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ σκότος δὲ ἤλασας, Μάρτυς τῆς ἀγνωσίας, καὶ τεμένη τῆς πλάνης καθεῖλες.

Πάντα πειρασμὸν καρτερικῶς, ὑπενεγκῶν Καλλίστρατε, διὰ τὴν πάντων ζωὴν, θαναεῖν αὐ παρητήσω· διὸ πρὸς ἀθάνατον, χαίρων λῆξιν μετέβης, καὶ Ἀγγέλων χοροῖς συναγάλλῃ.

Ἀνθραξ θείου Πνεύματος πυρὶ, ὁ ἱερός Γυμνάσιος, προσαναπτόμενος, ἐδείχθη καὶ τῆς πλάνης, τὴν ὕλην κατέφλεξε· θαύμασι δὲ δροσίζει, φλεγομένους καύσει παθημάτων.

Θεοτοκίον.

Μὴ γυναικῶν κυφορεῖς, ὑπερφυῶς Πανάμωμε, πείραν μὴ γνοῦσα ἀνδρὸς, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· διὸ σε δοξάζομεν, καὶ τὸν ἐκ σὺ τεχθέντα, ὑπὲρ πᾶσαν αἰτίαν καὶ λόγον.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας λόγῳ.

Μὴ ἐπιθύσας ὅλως γλυπτοῖς θεοῖς, καθαρὰ θυσία προσνήχθης Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ τυθέντι, Μάρτυς ἀθλοφόρε Καλλίστρατε.

Ἐξολισμένος χλαῖναν ἐξ ἱερῶν, βεβαμμένην Μάρτυς ὄντως αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, μάκαρ στεφηφόρος παρίστασαι.

Γεγυμνωμένος ὠφθη ὀδυσμενῆς, σὲ τὴν θείαν δόξαν καὶ τῶν σὺν σοὶ ἀθλητῶν, ἐνδυσσάμενων ἐξ ὕψους, βλέπων ἀθλοφόρε Γυμνάσιε.

Θεοτοκίον.

Γκετηρίαν ποίησον ἐκτενῆ, πρὸς τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε, τοῦ σῶσαι ἡμᾶς, προσδοκωμένων κινδύνων, καὶ αἰωνιζούσης κολάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ὁ** στερεώσας λόγῳ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τὴν γῆν ἐδράσας ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν, • στερεώσον με πρὸς ὕμνον, τῆς δοξολογίας σου Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καλλιστράτου τοὺς ἀθλοὺς ἀνευφημήσωμεν· Γυμνασίου τοὺς πόρους ὑμολογήσωμεν· σὺν αὐτοῖς τοὺς καρτερῶς πόθῳ ἀθλήσαντας, μακαρίσωμεν πιστοὶ, καὶ ἐκβοήσωμεν αὐτοῖς· Ὁπλίται τῆς εὐσεβείας, αἰτήσασθε δωρηθῆναι, ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σέ λιμένα καὶ τεῖχος καὶ καταφύγιον, καὶ ἐλπίδα καὶ σκέπη καὶ προστασίαν θερμὴν, εὐρηκότες οἱ πισοὶ, πρὸς σὲ προσρέχομεν· καὶ ἐκβοῶντες ἐκτενῶς, ἀνακραζόμεν πιστῶς· Ἐλέησον Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπάλλαξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ σε ὀρώσα, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡσπερ κακοῦργος ἐπάγης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζωῶσαι θέλων ὡς ὑπεράγαθος.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Στρατηγὸς ὡσπερ ἄριστος, Μάρτυς τῷ διώκτῃ παραταξάμενος, ἐσαγήνευσας πρὸς θείαν ζωὴν, αἰχμαλώτους πάλαι οὓς ἐκέκτητο.

Τῆ πλημμύρα τῶν λόγων σε, ἠρδευσας καρδίας καὶ καθωδήγησας, πρὸς τὸ ὕδωρ τὸ αἰεζῶνον, Ἀθλητὰ Κυρίου ἀξιάγαστε.

Ὁς κριὸς σφαγιάζεται, ἔχων ὡσπερ ἄρνας προθυομένους αὐτοῦ, ὁ αἰσίδιμος Καλλίστρατος, τοὺς στέρρους ὀπλίτας προθυμότητα.

Πιανθείς ὁ Γυμνάσιος, ἄμπελος καθάπερ Μάρτυς τῷ λόγῳ σου, μαρτυρίου βότρυν ἠνόησεν, εὐσεβείας οἶνον ἀποσταζόντα.

Θεοτοκίον.

Ρῦπρωθεῖσαν τοῖς πάθεσι, Κόρη τὴν καρδίαν μὴ ἀποκάθαρσον, καὶ δοχεῖον ἀποτελέσσον, καθαρὸν ἐνθέων ἐπιλάμψεων.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Ολοκαρδίως Μάρτυς, ἐπιποθήσας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἠθλησας καὶ τὸ κράτος, ὤλεσας ἐχθροῦ τὸ ἀνίσχυρον.

Στρατολογίας Δείας, ἀναφανείς κορυφαῖος Καλλίστρατε, στρατιαῖς τῶν Ἀγγέλων, Μάρτυς ἠριθμῆθης γηθόμενος.

Λελαμπρυσμένος δόξῃ, μαρτυρικῆς ἀγλαίας Γυμνάσιε, χαίρων νῦν μετετέθης, πρὸς τὰς τῶν Ἀγγέλων λαμπρότητας. Θεοτοκίον.

Ανατολή ἐδείχθης, δικαιοσύνης Ἡλίου Πανάμωμε· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, τοὺς εἰλικρινῶς σε δοξάζοντας.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Λόντων μύλας σοφέ, τῶν ἀοράτων συνέθλασας, καὶ βρώμα τοῦ δυσμενοῦς, τοὺς παλαί ὑπάρχοντας, Θεοῦ τέκνα ἐδείξας, καὶ τρυφῆς αὐλοῦ, κοινωνοὺς Μάρτυς Καλλίστρατε.

Οραίως περὶ Θεοῦ, τὸν Δεῖον λόγον ποιούμενος, Δεοῖς ἀψύχοις τοὺς πρὶν, ἀθλίως προσέχοντας, ἐνθέους ἀπέδειξας, σὺν αὐτοῖς ἀθλήσας, περιβόητε Καλλίστρατε.

Κυρίῳ τῆς ἑαυτῶν, ἀχένας κλίναντες Μάρτυρες, ἐδέξασθε τὴν σφαγὴν, καὶ δύματα τέλεια, Θεῷ προσηνήχθητε, καὶ τὴν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν ἐφαιδρύνετε. Θεοτοκίον.

Αγίασόν με τὸν νοῦν, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν με, Ἁγία Μήτηρ Θεῷ, καὶ τῶν συνεχόντων με, δυσχερῶν ἀπαλλάξον, ἵνα σε δοξάζω, Θεοτόκε ἀειπάρθενε. Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε
• δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντακίον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡσπερ ἄστρον μέγιστον, ἔλαμψας κόσμῳ, τὰς ἀκτῖνας ἀπάσι, τῶν σῶν ἀγώνων ἐφαπλῶν, καὶ τῶν θαυμάτων τοῖς κραζουσι· Χαίροις Μαρτύρων, τὸ κλέος Καλλίστρατε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν τοῦ Κυρίου ἀθλητὴν, καὶ μέγαν στρατιώτην, καὶ φίλον τῆς Τριάδος, καὶ μύστην τῶν ἀρρήτων, καὶ μιμητὴν τοῦ Ἰησοῦ, ἄσμασιν

ἐν πίστει συνελθόντες οἱ πιστοὶ χαρμονικῶς ὑμνήσωμεν, γεραίροντες αὐτοῦ τὰ παλαισμάτα καὶ τὰς ἀριστείας, τοὺς πόνους, οὓς ὑπέστη διὰ Χριστὸν τὸν παμβασιλέα, αἰτούμενοι τυχεῖν αὐτῷ ταῖς πρεσβείαις, τῆς ἀμείνονος ζωῆς τοῦ Παραδείσου, ἔνθα αἱ χοροὶ εὐφραίνονται τῶν κραζόντων· Χαίροις Μαρτύρων τὸ κλέος Καλλίστρατε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλιστράτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀγίων μ.δ'. Μαρτύρων.

Στίχοι.

Τμηθεῖς ὁ Καλλίστρατος ἀχένας ξίφει, Στρατῷ συνήφθη καλλινίκων Μαρτύρων.

Εἰς τοὺς Ἁγίους μ.δ'. Μάρτυρας.

Δεκάς τετραπλῆ Μαρτύρων σὺν ἐννάδι, Διὰ ξίφους ἄθλησιν ἀθλεῖ τιμίαν.

Εἰκάδι ἐβδομάτῃ Καλλίστρατος ἔνθεν αἴερθη.

Οὔτοι οἱ Ἁγιοὶ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως ὑπῆρχον ἐν Ῥώμῃ. Κρατηθεὶς δὲ ὁ Ἁγιος Καλλίστρατος παρὰ Περσεντίνου τοῦ στρατηλάτου, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας Θεὸν ἀληθινὸν εἶναι, τύπτεται ἰσχυρῶς, εἶτα τίθεται ἐπ' ὀστράκου, καὶ σῦρεται ἐπάνω τούτου· καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβάλλεται εἰς σάκκον, καὶ ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν· σχισθέντος δὲ τοῦ σάκκου, ἐξῆλθεν ὑγιής. Καὶ ἰδόντες οἱ τεσσαράκοντα ἐννέα στρατιῶται, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν· οὓς τύψας ὁ Περσεντίνος, ἐπέβαλε μετὰ τοῦ Καλλιστράτου εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐδιδάσκοντο παρὰ τούτου περὶ Κρίσεως, καὶ Ἀναστάσεως, καὶ περὶ Ψυχῆς. Εἶτα, ἐκβληθεὶς τῆς φυλακῆς μετὰ τῶν τεσσαράκοντα ἐννέα στρατιωτῶν, καὶ προσευξάμενος, ἔρριψε πάντα τὰ εἰδωλα. Καὶ ἰδόντες ἕτεροι στρατιῶται ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τέσσαρες, (ἢ κατ' ἄλλους, 135,) ἐπίστευσαν καὶ οὗτοι, καὶ πάντες τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἐπιχάρως.

Στίχ. Ἐὐτολμος Ἐπίχαρις ἦν πρὸς τὸ ξίφος, Συλλήπτورا πλουτοῦσα τὴν Δεῖαν χάριν.

Επίχαρις, ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως. Ἐκρατήθη δὲ παρὰ Καισαρίου τοῦ ἐπάρχου· καὶ ὁμολογήσασα παρῆρσις τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, κρεμάται, καὶ ξέεται· εἶτα τύπτεται μετὰ σφύρας μολυβδίνης ὑπὸ τεσσαρῶν στρατιωτῶν, οἱ τινες, εὐχομένης αὐτῆς, ὑπὸ Ἀγγέλων ἀνηρέθησαν. Καὶ λαβούσης αὐτῆς τὴν διὰ ξίφους σπάραξιν, ἡ πέτρα, τὴν οὐσα ὑποκάτωθεν τῶν ποδῶν αὐτῆς, ὕδατος πλήθος ἀνέβλυσε. Πληγείσα δὲ τῷ ξίφει ὑπὸ τοῦ δημίου, παρέδωκε τῷ Θεῷ τὴν μακαρίαν αὐτῆς ψυχὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου, Ἡγουμένου γενομένου τῆς Μονῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ ἐπιλεγομένου Βαθέος Ῥύακος.

Ούτος υπήρχεν ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Καππαδοκῶν ἐπαρχίας, ἐπὶ τῶν βασιλείων Νικηφόρου καὶ Ἰωάννου τοῦ Τιμιοκῆ· ὃς ἐκ νηπίου παρὰ τῶν γονέων ἀνετέθη Θεῷ κατὰ τὸν ἱερόν Σαμουὴλ· καὶ ὑπὸ τοῦ Δεῖου Βασιλείου, τοῦ κτίτορος τῆς μονῆς, τὴν μοναρχικὴν ἀκρίβειαν ἐκπαιδευθεὶς, καὶ διὰ πάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βαθμῶν διελθὼν, χειροτονεῖται πρεσβύτερος, καὶ ἠγούμενος προχειρίζεται· ὃς καὶ ἠῤῥῆσε καὶ ἐπλήθυνε τὴν μονὴν ἐν προσόδοις καὶ πᾶσι χρεωδέσειν· ὠκοδόμησέ τε καὶ Δεῖς ναοῦς, τοῦ τε Ταξιάρχου Μιχαὴλ, καὶ Ἑλίου τοῦ Θεόπτου· καὶ ἐν τινι προαστείῳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἱερόν σηκὸν πεποιήκεν· ὁμοίως δὲ καὶ ταῖς Κανονικαῖς Φριγγίων ἀσφαλές πάνυ καὶ εὐπρεπέστατον.

Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἀποστασίας γενναίων κατηγωνίσαστο τῶν τότε ἀρχόντων, οὗς ὁ ἄνεμος ἀντάρτης προχειρίσαστο, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ταραξάς ἀθειώτατος Σκληρός. Τοῦ δὲ ἐκ ποδῶν γενεμένου, παρεγένετο εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατεσκεύασεν ἱερά κειμήλια, καὶ σίγγεν (Λατιν. ὁ ἔστι, σημεῖον, ἦγον Σταυρὸν) τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ περιηγουρωμένον Εὐαγγελίον, ὃ καὶ ἀπέσταλκε διὰ τῶν συνόντων αὐτῷ ἀδελφῶν εἰς τὴν ἐκεῖσε μονὴν. Αὐτὸς δ' ἐκεῖσε χρονίζων, νόσῳ δυσεντερικῇ περιπίπτει, ὑφ' ἧς ἑαυτὸν κατεργαζόμενον συννοῶν, καὶ πρὸς θάνατον κατὰ μικρὸν ἐπειγόμενον, ἔσπευδεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν μονὴν. Φθάσας δὲ ἐπὶ τὸ Ἀμόριον, τέλος τοῦ βίου ἐκτήσαστο, καὶ θάπτεται ἐν τινι σεβασμίῳ οἴκῳ τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἐνιαυσίου δὲ χρόνου παρωχηκότος, οἱ τῆς μονῆς Πατέρες ἠβουλήθησαν ἀνακμιῖσασθαι τὸ αὐτοῦ λείψανον· καὶ τὴν τούτου θήκην ἀνοίξαντες, εὗρον τὸ αὐτοῦ σῶμα σῶον καὶ ἀκέραιον, καὶ Δείας εὐωδίας πλήρες· καὶ ἀνεκόμισαν ἐν τῇ μονῇ αὐτῶν, καὶ κατέθεντο ἐν τῷ νάρθηκι τῆς ἐκκλησίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Μάρκου, Ἀριστάρχου, καὶ Ζήνωνος.

Μάρκος Ἀπόστολος, ὁ καὶ Ἰωάννης καλούμενος, οὗ ὁ Ἀπόστολος Λυκάς ἐν ταῖς Πράξεσι μέμνηται, παρὰ τῶν Ἀποστόλων χειροτονηθεὶς τῆς Βύβλου ἐπίσκοπος, δέκιμος ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου γνωρίζεται· καὶ οὕτως ἦν ὠκειωμένος τῷ Θεῷ, ὡς διὰ τῆς σκιάς τούτου τὰ νοσήματα δραπετεύειν. Ἀλλὰ καὶ Ἀριστάρχος, ἕτερος Ἀπόστολος ἐν τοῖς Ἑβδομήκοντα εὔρηται, οὗ ἐμνημόνευσεν ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ὁ Ἀπόστολος, καὶ Ἀπαμείας τῆς Συρίας ἐπίσκοπος γέγονεν, ἄλλος Ἰωάννης ἀκριδομελίτροφος, στολὴν δερματίνην ἠμφισμένος. Ὁ δὲ Ζήνων οὗτος, ὁ Νομικός ἐστίν, οὗ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ὁ μακάριος μνησὶν παιεῖται Παῦλος· καὶ οὗτος Διοσπόλεως ἐπίσκοπος γέγονε, καὶ οἰκητήριον τοῦ Ἁγίου γενόμενος Πνεύματος, ἐν τῷ κηρύττειν τὸ Εὐαγγέλιον, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φιλήμονος ἐπισκόπου, καὶ Φορτουριανοῦ· καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γαϊανῆς.

Στίχ. Γαϊανὴ φλεχθῆναι τὰ νῶτα δίδου,

Ὡς ἂν φλογίνης ῥομφαίας νῶτα φύγης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δεκαπέντε Μαρτύρων, οἱ τινες, ἐν πλοίῳ ἐμβληθέντες, τοῦ πλοίου πυρποληθέντος, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπεπνίγησαν.

Στίχ. Ὁ τριπλοπεντάριθμος ἀθλητῶν στόλος
Καὶ πυθμένος κατῆρε μέχρι ποντίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Λαμπρυνθεὶς ὡς χρυσίον, τῷ πυρὶ τῶν βασιάνων, τῶν παθημάτων Χριστοῦ, ἐκσφραγισμα εἰδείχθης· καὶ νῦν ἐναπετέθης, θησαυροῖς Δείοις Ἐνδοξε, Ὁ τῶν Πατέρων βωῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λιπανθεὶς ταῖς βασάνοις, ξίφος ὠφθης παμράτων, ταῖς φαλαγγας δαιμόνων, καὶ κραυγάζων Καλλίστρατε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ισχυρὸς ἀπεφάνθης, κατὰ τῆς ἀσεβείας, μάρτυς Καλλίστρατε, ἰσχυρὸς τῆς Τριάδος· ἧς νῦν ταῖς λαμπηδόσιν, ἐκβοᾷς φωτιζόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σταθραῖα διανοία, τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, Μάρτυς Γυμνάσιε, σὺν πᾶσιν ὀμοζήλοισ, ἐτύθης ἀναμέλπων, εὐχαρίστως Δεόπνευστε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον Θεοχαρίτωτε, ἰκέτευε σωθῆναι, τῆς πόθῳ σε τιμῶντας, καὶ συμφώνως κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Ρίζοτομήσας τῆς πλάνης τὰς ἀκάνθας, τῆ Παραδείσου εἰδείχθης, Μάρτυς φυτὸν ὠραιότατον, εὐσεβείας προσφέρων, καρποὺς Δεία χάριτι.

Αποσκοπῶν τὰς ἐλπίδας τὰς μελλούσας, ἐν πεποιθήσει τελείᾳ, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας· καὶ νικήσας νομίμως, ἐξέφθης Καλλίστρατε.

Τὸν σὸν ναὸν ἰατρεῖον κεκτημένοι, οἱ εὐσεβῶς προσιόντες, τῶν δυσχερῶν ἀπολύονται, εὐφημοῦντές σε πίστει Γυμνάσιε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ως ἀνωτέρα ἀπάντων τῶν ποιημάτων, Θεοχαρίτωτε Κόρη, τὸν λογισμὸν μου ἀνώτερον, τῶν τοῦ πλάνου σκανδάλων, Πανάμωμε ποίησον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν πλάνῃ, καταπατοῦντες ὑπέφαλλον· εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα.

Ιασιν πᾶσιν ἡ σορὸς, τῶν λειψάνων σε πηγάζει τοῖς χηρῆσιν, Μάρτυς Καλλίστρατε, καὶ

παύει πάθη ὄντως δυσίατα, καὶ ἀπελαύνει πο-
νηρῶν, πνευμάτων σκοτόμαιναν, τοῦ Δεῖσι Πνεύ-
ματος, ἐνεργεία καὶ δυνάμει καὶ χάριτι.

Οφθητε Μάρτυρες Χριστοῦ, ὡς Δεόπλοκος
σειρά ἐξαρτώμενοι, ἀλλήλων χάριτι, καὶ
πρὸς τὸ ὕψος ἐπανατρέγοντες, καὶ ἀγιάζοντες
τὴν γῆν, τῷ λύθρῳ τῆ ἀϊματος· διὸ τὴν μνήμην
ὑμῶν, ἐορτάζομεν πιστῶς εὐφραϊνόμενοι.

Στέφανον εἴληφας σαφῶς, ἀμαράντινον καὶ
δόξαν ἑράνιον, καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ εὐφρο-
σύνην πέρας οὐκ ἔχουσαν, καὶ βασιλείαν οὐρα-
νῶν, Δεόφρον Καλλίστρατε, σὺν τοῖς συναθλοῖς
σου· μεθ' ὧν μέμνησο ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Η Δεία μνήμη τοῦ σοφοῦ, Καλλιστράτη Γυ-
μνασίῃ τε σήμερον, καὶ τῶν συναθλῶν αὐ-
τῶν, ἡλίθι πλέον ἐξανατείλασα, φωτιστικαῖς μαρ-
μαρυγαῖς, φωτίζει τὰ πέρατα· ὧν ταῖς πρεσ-
βείαις Χριστῆ, κατακρίσεως ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

Θεοτοκίον.

Φωνήν σοι τὴν τῆ Γαβριήλ, γεγηθότι λογισμῷ
ἀνακράζομεν· Χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν·
χαῖρε λυχνία χρυσῆ καὶ τράπεζα, ὄρος καὶ πύ-
λη νοητή· χαῖρε Δεῖσι ὄχημα τῆ Βασιλείας Χρι-
στοῦ· χαῖρε λύσις τῆς ἀραῆς παντευλόγητε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
» συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν
» κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀ-
» πό γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἀ-
» χραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Κραταιωθέντες Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ καθεῖλον,
οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τῶν τυράννων τὰ
δράση, διὰ Χριστὸν ὑποστάντες, πᾶσαν πεί-
ραν βασάνων, ὁ πάνσοφος Καλλίστρατος, καὶ
Γυμνάσιος ὄντως ὁ Δαυμαστός, μετὰ τῶν συν-
αθλῶν· ὧν τὴν φωσφόρον, μνήμην τελοῦντες
εὐροῖμεν, ψυχικὴν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Θεοπαρόχων μέγεθος, δωρεῶν καὶ χαρίτων,
ὧν περ ἡμᾶς ἠξίωσας, Δέσποτα πανοι-
κτίρμον, τίς λόγος δύναται φράσαι; ρεύσαντας
γὰρ ἀθλίως, ζωῆς Χριστέ τῆς κρείττονος, ἐπα-
νήγαγες αὐθις, ἕσιωθεις, ὄλον με τὸν ἄνθρωπον
ἐκ Παρθένου, καὶ σώσας ὡς φιλόανθρωπος, καὶ
Θεὸς ἐλεήμων.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς συνήθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΗ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ
Ὁμολογητοῦ Χαρίτωνος.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Πάθη τὰ τοῦ σώματος, δι' ἐγκρατείας ἐμά-
ρανας, καὶ συντόνου δεήσεως, καὶ ὄφιν
τὸν δόλιον, τῶν δακρῶν ὄμβροισι, ἀπέπνιξας
Πάτερ, καὶ εὐηρέστησας Θεῷ, ὑπερβαλλόντως
Χαρίτων Ὁσιε· διὸ σε κατεκόσμησεν, ἐπουρα-
νίοις χαρίσμασιν, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ
Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ιδρῶσιν ἀσκήσεως, ἐναποσβέσας τοὺς ἀνθρα-
κας, τῶν παθῶν ἀξιάγαστε, πυρὶ προσωμί-
λησας, αἰκισμῶν καὶ πόνων, καθομολογήσας,
πρὸ τῶν ἀνόμων δικαστῶν, τοῦ σαρκωθέντος
Λόγου τὴν κένωσιν· καὶ Μάρτυς ἐχρημάτισας,
πεποικιλμένος τοῖς στίγμασι, πολυτρόπων κο-
λάσεων, Θεοφόρε πανόλβιε.

Ερήμοις καὶ ὄρεσι, σὺ φυγαδεύων ἐμάκρυ-
νας, τὴν ψυχὴν ἀκηλίδωτον, τηρῶν ἱερώ-
τατε, καὶ Τριαδος οἶκος, Χαρίτων ἐδείχθης· ἡς
τῆ δυνάμει ἱεροῦς, ἀνεδομήσω οἴκους μακάριε,
καὶ μάνδρας εἰς σωτήριον, τῶν μοναστῶν περι-
ποίησιν, τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου, τὴν ἀ-
γίαν αἰοίδιμε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Θεοφόρε Χαρίτων, σὺ καὶ μετὰ θάνατον ἐν
οὐρανοῖς ζῆς ἐν τῷ Χριστῷ, δι' ὃν τῷ κό-
σμῳ σεαυτὸν ἀνεσταύρωσας· ἔξω γὰρ σαρκὸς
καὶ κόσμου γενόμενος, ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα ἔζη
ἀληθῶς· οὐ γὰρ ἔζη σεαυτῷ, ἔζη δὲ μᾶλλον
ἐν σοὶ Χριστῷ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Αὐτὸν ἰκέτευε
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὄδῳ με βαδί-
ζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα περιφρούρη-
σον, ἐπαγρυπνοῦντα χαρίτωσον, τὸν νοῦν μου
Πανάμωμε, καὶ ἀξίωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ
Δελημα· ὅπως εὐροῖμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν
ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσφυ-
γῶν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ ὡς ἑώρακε, καθηλωμένον Κύριε,
ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καὶ

Τί τὸ ὄραμα ἔκραζεν, Υἱέ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σε θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἄλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σε Δέσποτα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Χαρίτων Ὅσιε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθειᾶν πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθρῶ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν. Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὅσιων συμμετοχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε πιστῶν περιποίησις, ἀμαρτανόντων λιμὴν, ἀμελούντων διόρθωσις· χαῖρε ψυχῶν γῶγημα, θλιβομένων βοήθεια· παραμυθία, χαῖρε ψυχῶν ἀγαθή· τῶν ἀσθενούντων, ψυχῶν ἡ ἴασις· χαῖρε συναλλάγμα, πρὸς Θεὸν μεσίτρια, τῶν Σεραφίμ, πάντων ὑπερέχουσα, ἀγιώτερα σεμνή. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθορᾶται ὡς Δέσποτα; ὃ συνέχων ἀπασαν, κτίσιν ξυλῶ ἀνήρησαι, καὶ θανατοῦσαι ὃ πᾶσι νέμων ζωὴν; ἢ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμψαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Ταῖς τῶν δακρῶν σε ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας· καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστὴρ, τῇ οἰκημένῃ λάμπων τοῖς θαύμασι. Χαρίτων Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἦ συνήθης Στιχολογία. Κάθισμα,

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ταῖς ἀθλήσεως πόνους δοκιμασθεῖς, τῆς ἀσκήσεως ἀθλοῖς βεβαιωθείς, χρυσίον λαμπρότε-

(*) Τὸ χειρόγραφον εἶχεν ἐνταῦθα καὶ Ἀπόστιχα, καὶ ἐφεξῆς Κάθισματα διπλά, εἰς πλήρη ἑορτάσιμον Ἀκολουθίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ πάντα σχεδὸν ἦσαν κακόζηλα καὶ παράχորδα, οὐ μετεγράφησαν ἐν τῷ παρόντι. Ὁ βουλόμενος ὁμοῦς ἑορτάζει τὸν Ἅγιον, λεγέτω Ἀπόστιχα τὰ εἰς τοὺς Αἴνους· ὡσαύτως καὶ Κάθισμα δεύτερον τὸ εἰς τὴν γ'. Ῥδὴν.

ρον, εὐσέβεια ἀπήστραψας, καὶ καθαρὸν δοχεῖον, ὑπάρξας τοῦ Πνεύματος, πονηρῶν πνευμάτων, τὸ σκότος ἐμείωσας· ὅθεν συναθροίσας, μοναζόντων ἀγέλας, ποιμὴν τούτων γέγονας, καὶ φωστὴρ διαυγέστατος. Ἦ Χαρίτων μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὁμοιον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν ἐμοῖς θαυμάστωπον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σε, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε κλαίουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, ἐλάσθητι καὶ δώρησαι ἔν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὰ ἄχραντα πάθη σου.

Οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας εἰς 5'. Ποίημα Θεοφάνους. Οἱ δὲ, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Θαλάσσης ἀθλητικῆς τὸ πέλαγος, διανηξάμενος, τῷ ζωφόρῳ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, Φαραῶ τὸν ἀλάστορα, τὸν νοητὸν Μακάριε, θεία δύναμι καταπόντισας.

Κυρίῳ ἀνατεθεῖς Μακάριε, σπαργάνων ἐκ μητρικῶν, τυραννικοῦ πρό βήματος Χριστῶν, θεοφρόνως ἐκήρυξας· μωσαϊκῶς καθεῖλες δὲ, τῶν ἀντιθέων τὰ φρυάγματα.

Τῆς πλάνης καταλιπὼν τὴν Αἴγυπτον, Χαρίτων Ὅσιε, καὶ ἐρημοπολίτης γεγονώς, καθαρῶς προσωμίλησας, τῷ καθαρῷ καὶ εἴληφας, τὴν κληρουχίαν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ασπύρως τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱὸν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σε ἀπάτορα.

ᾠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, τῶν φοιτητῶν ἢ λογικῆ ποιίμνη σου, πνευματικῆς Ὅσιε, τῆς σῆς κοινωνοῦσα φαιδρότητος.

Τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, ὡς δυσμενείας εἰς Θεὸν αἴτιον, τῷ τῆς ζωῆς πνεύματι, Ὅσιε Χαρίτων ὑπέταξας.

Καθεῖλες δαυίτικῶς, τοῦ ἀλλοφύλου Γολιάθ Ὅσιε, τὴν νοητὴν δύναμιν, ἐν τῇ παντευχίᾳ τοῦ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοι τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε Χριστὸν ἐκράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῖς λόγοις ἐκόσμησας, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ· τοῖς ἔργοις ἐτίμησας, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Χαρίτων μακάριε· ἔλαμψε γὰρ ἐν κόσμῳ, ἢ ἐν σοὶ σωφροσύνη, χάριτας ἰαμάτων, ἀπαστραύπτουσα πίστει· διὸ καὶ ἐορτάζομεν, πόθῳ τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν ὑπερούσιον, Θεὸν ἡ κηύσασα, σὺν τοῖς Ὅσιοις αὐτὸν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἀφεςιν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μόνη πανύμνητε. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ἠλούμενον ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἀχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὀμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

ᾠδὴ δ'. Δὲ ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Τὰς τυραννοῦσας Χαρίτων πρὸ τελευτῆς σε, τῆς ἐγκρατείας πόνοις, ἠδονὰς θανατώσας, ζωηφόρον νέκρωσιν, ὁσίως ἐνδεδυσαι.

Τὰς συμπινοῦσας ψυχῆς τὴν καρποφορίαν, βιωτικὰς μερίμνας, τῇ ἐμπύρῳ μελέτῃ, ὡς ἀκάνθας ἐφλεξας, Χαρίτων μακάριε.

Εσφαίνωσαν αἱ χάριτες σὲ Χαρίτων, αἰθλητικῶ στεφάνῳ, τῆς Χριστοῦ βασιλείας· τῆς γὰρ πλάνης ἐσθεσας, τὴν μέθην μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ανεκλάλητος ὁ τόκος σε ἀνεδείχθη, Θεογεννητὸρ μόνη, ἀγνή εὐλογημένη· ὅθεν σοι προσπίπτοντες, τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Ὅσιε φῶτος, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, τῆς ἀνωθεν φρυκτωρίας, τηλαυγῶς ἀνεδείχθης, Χαρίτων παμμακάριστε.

Σὺ Ὅσιε δισσαῖς, ἀπαστραύπτει ταῖς χάρισιν· ἀθλήσεων αἰκισμοῖς γὰρ, εὐσεβῶς ἐπυρσώθης, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Ὅσιε ψυχῶν, ἰατρὸς ἀναδέδειξαι, τὴν ἐνθεον ἐξ ὀνύχων, ἀπαλῶν ἐκζητῶν, σοφίαν παμμακάριστε. Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἀγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεικτῆμεθα.

ᾠδὴ ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Οὐ ψάμμον, ἀλλὰ Χριστὸν θεμέλιον θεμέλιος, ἐπωκοδόμησας Πάτερ, ἀρετὴν χρυσίου τιμιωτέραν, καὶ Τριάδος, τῆς Παναγίας γέγονας οἶκημα.

Οργανον, τῆς κακίας ὁ ὄφιν γνωρίζεται· ἀλλὰ ταῖς σαῖς θεοφόρε, ἀρεταῖς Χαρίτων νενικημένος, τοὺς ἀδίκους, ἐκ δικαίας προνοίας ἀμύνεται.

Οὐδὲν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης ἐχώρισεν, οὐκ αἰκίζόμενον σῶμα, οὐ θανάτου ψήφος ἀπειλουμένη, ἐν ἐνώσει, Θεῆ κατατρυφῶντα Μακάριε. Θεοτοκίον.

Ο θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενοχώρησε. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου· κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν ἀσκητὴν τῆς ἐγκρατείας ἀπαντες, καὶ ἀθλητὴν τῆς εὐσεβείας σήμερον, αἱ πιστοὶ ἐν ὕμνοις στέψωμεν, καὶ ἐγκωμίοις εὐφημήσωμεν, Χαρίτωνα Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, καὶ Μάρτυρα Χριστοῦ τὸν χαριτώνυμον, τοῦ κόσμου φωστῆρα τὸν παγκόσμιον.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν ἐν τοῖς Ὅσιοις, τὸν φωστῆρα τὸν θεῖον Ἰκονίου πιστοὶ, Χαρίτωνα τὸν μακάριον, ἐν ὕμνωδαῖς ἀνευφημήσωμεν, καὶ ἐν ἄσμασι θείοις αὐτοῦ τὴν κάραν στέψωμεν· τὴν γὰρ ὄφρυν τῶν ματαίων εἰδῶλων ἠδάφισε, σὺν τούτοις καὶ τῶν δαιμόνων τὴν ἐνέργειαν πᾶσαν ἐνέκρωσε· διὸ τοὺς πόνους μετ' ἠνεγκε, τῶν βραβείων δὲ ἔτυχεν ἀληθῶς. Αὐτῶν

οὖν ἐπαινοῦντες γεραίρομεν, τοῦ κόσμου φω-
στήρα τὸν παγκόσμιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου
Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Χαρίτωνος.

Στίχοι.

Τῆς γῆς πατήσας τὰς τρυφὰς ὁ Χαρίτων,
Κατατρυφᾷ νῦν οὐρανοῦ τῶν χαρίτων.

Ἐἰκάδι ὄγδοάτη Χαρίτων θάναε γῆραϊ μακρῶ.

Ὁ ὅτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως
Ἰκενίου τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας· ὃς προσαχθεὶς τῷ
Υπατικῷ, καὶ παρρησία τὸν Χριστὸν Θεὸν ὁμολογήσας,
τόπτεται ἐκ τεσσάρων, καὶ πυρὶ καταφλέγεται. Μετὰ δὲ
τὴν καταστροφὴν Αὐρηλιανοῦ, ἀπολυθεὶς, καὶ ἐν τῇ ἐρή-
μῳ λησταῖς περιπεσὼν, καὶ δεσμευθεὶς, λυτροῦται τούτων
τόπῳ τοιῶδε· Εἰς τὸ κεράμιον, ἐν ᾧ εἶχον τὸν οἶνον οἴ-
ληται, ἔχισ προσερπύσασα, τὸν ἴον ἐξέχευεν, οὐ ἔμφορη-
θέντες ἐξίψυξαν. Αὐτὸς δὲ, τὸ σπήλαιον ἐκκλησίαν ποιή-
σας, καὶ πλήθος μοναχῶν συναγαγὼν, εἰς μονὴν ἀποκα-
τίστησεν, ἐξ ἀκροτόμου πέτρας ὕδωρ ἐξευγκῶν, καὶ ἰα-
τὴρ παντοίων νοσημάτων φανείς, ἐν γῆρα βαθεὶ τὸν βίου
κατέλυσε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου
Βαρούχ.

Ἡ τῶν Προφητῶν ἀκριβὴς διόπτρα, ἡ τοῦ Ἱερεμίου
καὶ ἀνάπαυλα, ὁ θείος Βαρούχ, ἐφεπόμενος ἦν τῷ
διδασκάλῳ Ἱερεμίᾳ, ὅτε ὡς αἰχμάλωτος οὗτος εἰς Αἴγυ-
πτου κατήγετο, Ἰερουζαλήμ τὴν ἀλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ· καὶ
ὡς ἐν δυοὶ σώμασι μία ψυχὴ ἐν ἀμφοτέροις ἐγνωρίζετο
τοῖς προφήταις, ἐπεὶ ἓνα ταξίαρχον εἶχον, τὸ Θεῖον Πνεύ-
μα, ἀμφοτέροι· τραυτέρως μὲντοι ὁ Βαρούχ τὰ περὶ τῆς
Χριστοῦ οἰκονομίας ἀνεκείλαθη, λέγων· Οὗτος ὁ Θεὸς
ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτὸν, καὶ
τὰ ἐξῆς. Εὐροὶ δ' ἄντις καὶ πλείονα, φιλοπόνως τὰς προ-
φητικὰς βίβλους ἐπανακρίνων, τὸν Προφήτην Βαρούχ τὰ
περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ προαγγέλλοντα.
Οὗτος οὖν θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδή-
μασεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
καὶ αὐταδελφῶν Ἀλεξάνδρου, Ἀλφειοῦ, καὶ Ζω-
σίμου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μάρκου τοῦ
ποιμένος· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Νίκωνος,
Νέωνος, Ἡλιοδώρου, καὶ τῶν λοιπῶν παρθένων
καὶ παιδῶν.

Στίχ. Εἰσδύντες εἰς γῆν Μάρτυρες τρεῖς Κυρίου,
Ἐκείθεν ἐκδύνουσιν εἰς θείαν δρόσον.

Ποιμὴν ὁ Μάρκος, Μάρκος, ὃν κτείνει
ξίφος.

Παιμὴν προβάτων, ὡς ὁ τῆς Γραφῆς Ἄβελ.

Ἡλιοδώρος, Νίκων, ἀλλὰ καὶ Νέων,
Χριστοῦ κατ' ἐχθρῶν ἐκ ξίφους νίκη νέα.

Τμηθέντα Παιδῶν καὶ Γυναικῶν μυρία,
Ὡ παῖ Γυναικός, καὶ Θεεῖ, πλήθη δέχου.

Ὅτι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως,
ἐν πόλει Πισιδείας, Μάγνου ἡγεμονεύοντος. Ὁ δὲ
μακάριος Μάρκος ἦν ποιμαίνων πρόβατα, λευκὴν ἔχων
τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς καὶ βαθεῖαν μέχρι καὶ πτέρυγης
αὐτῆς. Ἐπεὶ δὲ διεγνώσθη, ὡς εἶη Χριστιανός, παραχρη-
μα κρεμασθεὶς, ξέεται· εἶτα παρεπέμφθη ἐν Κλαυδιόπο-
λει. Προσκληθέντων δὲ χαλκοτύπων, κατασκευῆς ἕνεκα
τῶν τοῦ Μάρτυρος δεσμῶν, προσήχθησαν τρεῖς ἀδελφοί,
Ἀλέξανδρος, Ἀλφειός, καὶ Ζώσιμος, τὴν Κατάλυτον οἰ-
κοῦντες κώμην, βάνασοι τὴν τέχνην, καὶ τῆς τοῦ σιδή-
ρου ἐργασίας ἐπιστήμονες.

Ἀρξαμένων δὲ τύπτειν, κατέρρει ὁ σιδηρὸς ὡς ὕδωρ,
καὶ αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐνάρκουν. Οἱ δὲ, τὸ συμβάν θαυ-
μάζαντες, καὶ φωνῆς θείας ἐπακούσαντες, προτρεπούσης
συναβλῆσαι αὐτοὺς τῷ Μάρκῳ, οὐκ ἠμέλησαν, ἀλλὰ Χρι-
στιανούς ἑαυτοὺς ὠμολόγησαν. Εὐθύς δὲ στρέβλαις ὑπε-
βλήθησαν, καὶ μόλυβδον ζιόντα διὰ τοῦ στόματος ἐδέ-
ξαντο, καὶ ἐν πέτρᾳ προσηλώθησαν, καὶ τοῦ βίου ἐξήλ-
θον. Ὁ δὲ Μάρκος, ὑποδεθείς κρηπίδας, καὶ μαστιχθεὶς
ἰκανῶς, καὶ ὀβελίσκοις καταπαρεῖς, καὶ τὴν γλώτταν τμη-
θεὶς, καὶ ἐν πέτρᾳ καθηλωθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.
Ὁμοίως δὲ καὶ Νίκων, καὶ Ἡλιοδώρος, καὶ Νέων, κρα-
τηθέντες μετὰ νηπιῶν καὶ παρθένων πολλῶν, ἐν τῷ λεγ-
μένῳ Μωρομιλίῳ, ὑπὸ ξίφους ἀνῆρέθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Εὐσταθίου τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Ῥωμαῖός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ Ῥωμαλέος,

Ὁ Μάρτυς Εὐστάθιος, ἀθλῶν πρὸς ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Ἀλεξάνδρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τριάκοντα
Μαρτύρων.

Στίχ. Ἐξαρχὸν Ἀλεξάνδρον εἶχον τοῦ τέλους
Τμηθέντες ἄνδρες, ὧν ἀριθμὸς τρισδέκα.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τοῖς ἐν καμίνῳ, Ἀβραμιαίοις ἀμιλλώμενος,
ζήλω εὐσεβείας δόγμα τυραννικόν, Θεοφό-
ρε κατεπάτησας, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου,
κραυγάζων καὶ Κύριος.

Ὡς ἐν καμίνῳ, τῶν πειρασμῶν τοῖς ὑπεκ-
καύμασι, θεία δροσοβόλος χάρις ἐξ οὐ-
ρανοῦ, ἐπισκέψατό σε Ὅσιε, Εὐλογημένος εἶ
ὁ Θεός μου, βοῶντα καὶ Κύριος.

Ὡς τετρωμένος, τῷ τῆς Τριάδος θείῳ ἔρωτι,
ταύτη ἰσαριθμὸς μάνδρας πνευματικαῖς,
μελωδούσας ἀνατέθεικας· Εὐλογημένος εἶ ἐν
τῷ γὰρ, τῆς δόξης σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θείον σκηνώ-
μα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται, ἡ χαρὰ,
θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν
γυναῖξιν, ὑπάρχεις Παναίμωμε.

Ὡδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Τὰ στέρνα πυρούμενος φλογί, ἀδίκους Ὅσιε
ταύτη κατέφλεξας, αὐτὸς δὲ ἄφλεκτος ἔ-

μεινας, ενεργεία Θείου Πνεύματος· και προς ευσέβειαν λαούς, ψάλλειν διήγειρας· Ευλογείτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Χριστὸν ἐνεδύσω ἀληθῶς, τὸν πάλαι ἄνθρωπον, ἀπεκδυσάμενος, και ἐθρίαμβευσας Ὅσιε, τὸν τοῦ σκότους κοσμοκράτορα, ἐν αἰκισμοῖς μαρτυρικοῖς μετ' εὐφροσύνης βοῶν· Ευλογείτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Παύλου Χαρίτων ἀψευδῶς, γενόμενος φοιτητής, τοῖς τούτοις ἔχνεσιν, ἐπηκολούθησας Ὅσιε, και ἀλείπτῃς ἐχρημάτισας, τῶν μοναζόντων γεγονῶς, πᾶσι κανῶν ἀρετῆς, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μητηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς Θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε· Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρός δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγαζόντος· Ευλογείτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ δ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Οὐ τάφος ὁ πρόξενος λήθης, ἐπικαλύψαι ἰσχυσέ σου, Ὅσιε Χαρίτων ἀρετᾶς· ἡ σὴ γὰρ μνήμη διαωνίζουσα, ἠλιακῶς ἐξέλαμψεν· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Δεῦτε τὴν ἐτήσιον μνήμην, πνευματικῶς ἐπιτελοῦντες, τῇ τῶν ἀρετῶν ἐκμιμήσει, τὸν Θεοφόρον πάντες ζηλώσωμεν, και σὺν αὐτῷ βοήσωμεν· Σὲ μεγαλύνομεν Τρισάγιε.

Τριάδικόν.

Μονάδα μὲν Θείας οὐσίας, ἀλλ' ὑποστάσεων Τριάδα, πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνοῦμεν, ἐν ἀσυγχύτοις ταῖς ὑποστάσεσιν, ἰσοσθενῆ ὁμοτίμον· ἦν εὐσεβῶντες μεγαλύνομεν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε και εὐφραίνε ἡ Νύμφη, τοῦ Βασιλέως τοῦ σοῦ Νυμφίου τὴν ὠραιότητα, ὑπὲρ χρυσίον λάμπουσαν, και ὑπὲρ ἥλιον ἀστράπτουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη; Χριστός συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἰναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αθλήσει μὲν τὸ πρότερον, καλῶς ἐγγυμνασάμενος, τὸ δεύτερον δὲ ἀσκήσει, δρόμον τὸν

Θεῖον τελέσας, εἰς οὐρανοὺς ἀνέδραμες, και τῷ Χριστῷ παρίστασαι, Χαρίτων Πάτερ Ὅσιε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνων, τῶν σὲ θερμῶς ἀνυμνούντων.

Θεοτοκίον.

Βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον, τῆς τοῦ Πατρὸς Βεγεγέννηκας, Χριστὸν πανύμνητε Κόρη, τὸν Βασιλέα τῆς δόξης· οὐ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, οἱ Ἀσκηταὶ και Μάρτυρες, ὀπίσω τούτου ἔδραμον· μεθ' ὧν ἀπαύστως δυσῶπει, ὑπὲρ ἡμῶν Θεοτόκε.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· και ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, Χαρίτων Πάτερ σοι λάμψασα, τηλαυγῶς κατεφώτισεν· ἐντεῦθεν ἐμείωσας, τῶν παθῶν τὴν νύκτα, και τῆς ἀπαθείας, ἡμέραν φθάσας καθαρῶς, καθαρῶς τῷ φωτὶ ὠμίλησας· ἐν ᾧ ἐνδιαιτώμενος, μὴ ἐπιλάθη Θεσπέσιε, τῶν ἐν πίστει ὑμνούντων σου, ἱερῶς τὰ μνημόσυνα.

Δίς.

Χάριν ἐπανθοῦσάν σοι, Χαρίτων φέρων οὐραίνιον, ἐπιγείων ἠλόγησας· ἐντεῦθεν ὡς ἄσαρκος, κακχυχαῖς εἴλου, ζῆν ὡς αἰδίου, τρυφῆς χειμάρρου εὐσεβῶς, περιπολεύειν μέλλων Θεόληπτε· και δάκρυσιν ἐξήρανας, τὴν θολερὰν πηγὴν Ὅσιε, τῶν παθῶν και κατήρδευσας, ψυχοτρόφους τοὺς στάχους.

Χάριν τῶν ἰάσεων, Χαρίτων Θείας ἐκ χάριτος, ἐπαξίως ἀπειλήφας· ἐντεῦθεν πνευματικῶν σοι, τῶν τῆς πονηρίας, τέτραπται ἡ πλάνη· και νοσημάτων δυσχερῶν, λύμη φυγοῦσα οἴχεται Ὅσιε· πηγάζεις γὰρ ὡς νάματα, τῶν χαρισμάτων τὰ ρεῖθρά σου, ἀφ' ὧν νῦν ἀρδευόμενοι, ἀνυμνοῦμεν τὴν μνήμην σε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Οσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φαλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Και νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Εμὲ τὸν ἀδιόρθωτον, διόρθωσον πρεσβείαις σου, Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν, και ρῦσαι με βασάνων, και πάσης τιμωρίας, και τοῦ πυρός τοῦ αἰωνίζοντος.

Εἰ βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν μεγάλην.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, και ἐκ τοῦ Κανόνος ὠδὴ γ'· και ε'. κτλ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΗ ΚΘ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ
τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Παθῶν κυριεύσας τοῦ σώματος, ἐγκρατείας
χαλινῶ θραυματουργέ Κυριακέ, ἀπαθείας
τὴν λαμπράν, Πάτερ ἐνδέδυσαι στολήν· καὶ
πᾶσαν, τὴν κακίαν ἀπεγύμνωσας, τοῦ παλαι,
τούς Προπάτορας γυμνώσαντος· καὶ νῦν οἰκεῖς
τὸν Παραδεισον, διὰ παντός εὐφραϊνόμενος. Ἰ-
κέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φέρων τὸν σταυρὸν ἐπὶ ὤμων σου, ἠκολού-
θησας Χριστῶ, ἀνεπιστρόφῳ λογισμῶ,
τῶν ἐν βίῳ ἡδονῶν, καταφρονῶν Κυριακέ· καὶ
πάθη, θανατώσας τὰ τοῦ σώματος, συντόνοις,
ἀγρυπνίαις καὶ δεήσεσι, χάριν ἀπειλήσας Ὁ-
σιε, τοῦ θεραπεύειν νοσήματα. Ἰκέτευε τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ερημον κατώκησας ὅσιε, ἐδώδην Κυριακέ,
σκίλλαν ποιήμενος πικράν· καὶ τὴν αἴσθη-
σιν πικραίνων, τῆς ψυχῆς τὰς ἡδονὰς, προρρίζης,
ἐναπέτεμες μακάριε· διό σε ἡ οὐράνιος ἀπόλαυ-
σις, μετὰ τὸ τέλος ἐδέξατο, ἀγγελικῶς βιοτεύ-
σαντα. Ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε
τιμῶμεν Κυριακέ Πατῆρ ἡμῶν· διὰ σοῦ
γάρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθείαν, πορεύε-
σθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ τῷ Χριστῶ δουλεύ-
σας, καὶ ἐχθρῶ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγ-
γέλων συμμετοχε, Ὁσίων ὁμόσκηνε καὶ Δι-
καίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τίς ὁ προσφυγὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου, Θεοτόκε
ἀειπαρθενε, ἀνύμφευτε Ἀγνή, οὐ λαμβά-
νει τὴν ταχεῖαν, τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν; εὐρί-
σκει, βοηθόν· σε ἀκαταίσχυντον, προστάτιν τε,
καὶ πύργον ἀρραγέστατον. Θεογεννῆτορ παν-
άμωμε, Χριστιανῶν ἡ ἀντίληψις, μεσίτευσον,
τοῦ σωθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αργα ἡ ἀμνάς ὡς ἐώρακε, τὸν Υἱὸν τὸν
ἑαυτῆς, καθηλωμένον ἐν Σταυρῷ, ἐτίτρώ-

σκετο τῆς λύπης, τῇ ῥομφαίᾳ τὴν ψυχὴν· τὰ
σπλάγχνα, ἐδονεῖτο γένυς πλέκυσσα, καὶ λύπης,
τὴν καρδίαν ἐνεπίμπλατο, Ὁῖμοι Υἱέ μου κραυ-
γάζουσα, πῶς ταῦτα πάσχεις μακρόθυμε; Δο-
ξάζω σου, τὸ πρὸς ἅπαντας μακρόθυμον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Οσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ
φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν
τοῖς οὐρανοῖς εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου.
Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φαλαγγας, τῶν Ἀγ-
γέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀ-
μέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν
Κύριον, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἦ Τριήμερος ἀνέστης.

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ὁ ἀλό-
χευτος, τῆς Παρθένου, πᾶσι γέγονε σα-
φῶς, Θεὸς γὰρ τὴν φθαρεῖσαν, καινίζει βροτῶν
φύσιν, καὶ ἀναπλάττει τὸ ἀνθρώπινον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ, ἡ σὲ κινή-
σασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὄρω, μυστή-
ριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ
κρεμάμενος, ζωῆς χορηγέ;

Ἦ Τροπαίριον, Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ ἐν σώματι Ἀγγε-
λος, καὶ θραυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεο-
φόρε Πατῆρ ἡμῶν Κυριακέ· νηστεία, ἀγρυπνία,
προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαβὼν, θερα-
πεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πί-
στει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι
ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐ-
νεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, οἱ Κανόνες τῆς Ὀ-
κτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Κυριακέ γένοιο πρὸς Θεόν μοι προστάτης.

Ἦνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ποίημα Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου (*).

Ἦ δὲ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμψωμεν.

Κλέος θείας γνώσεως Χριστέ, παράσχου μοι
καὶ χάριτος, τὸν ὄσιον ἀξίως, Κυριακὸν

(*) Ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ ἐπιγράφεται, Θεοφάνους, δ
καὶ πιθανώτερον. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τῆς Ἀκροστιχίδος οἱ δύο
πρῶτοι πόδες εἰσὶ τρισύλλαβοι: ὁ μὲν Τρίβραχυς ὁ δὲ Ἀνά-
παιστος.

ὕμνησαι, ταῖς τούτου ἐντεύξεις· σὺ γὰρ τῶν ὑπὲρ λόγον, ὁ ταμίας σοφῶν διδαγμάτων.

Υμνον προσκομίζοντά σοι νῦν, Κυριακὴ μακάριε, εὐμενῶς δεδεγμένος, τῆς Δείας μετασχεῖν με, Χριστὸν καθικέτευε, αἴγλης καὶ φωταυγίας, καὶ τῆς ὄντως τυχεῖν σωτηρίας.

Ρώμη τῷ Δεσπότη κραταιᾷ, ῥωννύμενος τῆς ἄρχοντας, Κυριακὴ παμμακάριε, τῷ σκοτίῳ ἐτροπώσω· τοῖς τούτου δὲ ἴχνεσι, Πάτερ ἀκολουθήσας, πρὸς τὴν ἄνω κατήντησας λῆξιν.

Ισὴν ἐνεδείξω ἐπὶ γῆς, πρὸς Ἀσωμάτους ἀμύλλαν, ὅλον καθυποτάξας, σαρκὸς τῷ ζωφύρῳ, τὸ φρόνημα Πνεύματι· ὅθεν ἐν οὐρανοῖς νῦν, συγχορεύεις αὐτοῖς Θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Κλίμαξ ἀνεδείχθης νοπη, ἦν Ἰακώβ τεθέεται, ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ, δι' ἧς ἀρρήτω λόγῳ, κατήλθεν ὁ ἄσαρκος, σὰρξ ἀτρέπτως γενέσθαι, ὑπὲρ λόγον ἐκ σοῦ Θεοτόκε.

Ἔδῃ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Αόκως διήνυσας, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς· ἐκ γὰρ βρέφους ἐπόθησας, τὸν Κτίστην σου Ὅσιε, ὃν διψῶν ἐξεζήτεις, ἐλάφου μιμούμενος, τὸν δρόμον ἐφ' ὑδάτων πηγῆς.

Καρδίας τοῖς πίναξιν, ἐγγραφείσας τῆς σῆς, δεδεγμένος Θεσπέπτε, δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ὡσπερ ἔμψυχος βίβλος, ἐμπράκτως ἐτήρησας, Χριστοῦ τὰς ζωτικὰς ἐντολάς.

Εκράτησας Ὅσιε, ἐν νηστεῖαις γαστροῦ, τῆς λιχνῶδους ὀρέξεως, καὶ τὴν ὑπόγαστρον ἠδονὴν συννεκρώσας, ἀγνείᾳ συνέζησας, Πάτερ διὰ βίου παντός.

Γηθόμενος ἔμφρονα, τῇ Τριάδι ναόν, σαυτὸν κατεσκεύασας, τὸν νοῦν καθηράμενος, καὶ τὸ σῶμα καὶ πνεῦμα, Τρισμάκαρ καὶ γέγονας, δοχεῖον Τρισηλίου φωτός. Θεοτοκίον.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἔμεινας Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις· οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῆς ἄνω ἐφιέμενος, ὑπερκοσμίου ζωῆς, τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, ὡς διαπίπτουσαν, κατέλιπες Ὅσιε· ὅθεν ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ σπηλαίοις οἰκήσας, πόλεως οὐρανοῦ, ἀνεδείχθης πολίτης· ἐν ἧ τῶν ἐκτελούντων τὴν σὴν, μνήμην μνημόνευε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εκαίνισας ἄχραντε, τῷ Δείῳ τόκῳ σου, φθαρῆσαι ἐν πάθει, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἠγειρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξαμένη, ὡς προσφῆτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διεπλήθης, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ἔδῃ δ'. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Εφριξε σοῦ, ἥλιος τὸ ἐγκρατὲς καὶ στερόν, δι' ἐτῶν σε, πλείστων ὀργιζόμενον, μὴ δυναθεῖς, ὅλως κατιδεῖν, μήτε ἐν ἡμέρᾳ, τροφῆς μετέχοντα Ὅσιε, εὐτόνως μελωδῶντα, ἀγρυπνίας ἀπαύστοις· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμοις Καινῆς καὶ Παλαιᾶς Διαθήκης σοφῆ, ἐν συνέσει, Μάκαρ τῶν Ἀγίων ἀνδρῶν, ἐμμελετῶν ἅπαν ἀρετῆς, εἶδος ἀπεμάξω, σοφῆς μελίσης τὸν τρόπον ζηλῶν, καὶ σκευὸς χρηματίσας, ἐκλογῆς ἀνεβόας· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ολβος τρυφῆς, καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα, τῶν Ὀσίων, πέφυκας Χριστέ ὁ Θεός· ὅθεν ποθῶν, σὲ Κυριακός, πάντα τὰ ἐν κόσμῳ, τερπνὰ λελόγισται σκύβαλα· διὸ καὶ ἐν ἐρήμοις, ἐσωτικῶς ἀβάτοις, κατετρύφα τῆς σῆς ὠραιότητος.

Ισμεν ποτὲ, Μερράς γλυκάναντα νόματα, τὸν Προφήτην· σκιλλῆς δὲ πικρὰν ἐδώδην, μεταβαλὼν, σὺ Κυριακὴ, εἰς γλυκεῖαν γεῦσιν, τὴν παρρήσιαν δεικνύεις σαφῶς, πρὸς Κύριον τὸν ὄντως, τοὺς αὐτοῦ ὑπηρετας, Δεϊκῆ δυναστεῖα δοξάζοντα.

Οφοιτητής, καὶ μιμητὴς τῷ Δεσπότη Χριστοῦ, τοῦ ἰκέτου σεληνιαζόμενον, σὺ τὸν υἱόν, διὰ προσευχῆς, οἴκτω θεραπεύεις, πρὸς τούτου χάριν δεξάμενος, τὰς νόσους φυγαδεύειν, καὶ δαιμόνων τὰ στίφη, ἀπελαύνειν τῷ τύπῳ τοῦ Δείου Σταυροῦ. Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε· σὺ προσάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σώξεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγγὴν σε γινώσκοντας.

Ὡδὴ ε΄. Ἦνα τί με ἀπώσω.

Πρὸς Χριστοῦ δεδεγμένος, τὴν ἀκαταμάχητον χάριν τοῦ Πνεύματος, καταβέβληκας μὲν, κατὰ κράτος δεινούς κοσμοκράτορας· ψυχικῶν παθῶν δὲ, Κυριακῆ ἐπικρατήσας, ἀπαθείας στεφάνῳ κατέστειψαι.

Ρωμαλέος ἐδείχθης, πρόνοις τῆς ἀσκήσεως, ἐγκαρτερήσας στερρόως, μέχρι γήρως μείνας, βαθυτάτη ἀνένδοτος Ὅσιε, ἐν ἐρήμοις ὥσπερ, βασιλικῶν αὐλῶν θαλάμους, σὺν πολλῇ χαρμονῇ διαιτώμενος.

Ολονύκτους ἀνύων, μάκαρ ἀγρυπνίας, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδημῶν, ἀμετεωρίστως, δι' εὐχῆς τῷ αὐτῷ ὠμίλεις Νοῖ, καὶ λαμπρὰς ἐδέχου, Κυριακῆ φωτὸς ἀκτῖνας, φεγγοβόλους, τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος.

Σελασφόρου πλησθεῖσα, καὶ προφητικῆς ἀναρρήσεως Ὅσιε, ἡ σεπτὴ σου γλῶσσα, προηόρευσε τῆς τυραννούσης ποτὲ, Ὀριγένους λύμης, φρενοβλαβοῦς καὶ ψυχοφθόρου, παντελῆ καὶ τελείαν καθαίρεισιν.

Θεοτοκίον.

Νοερῶς ἐμνήθη, Προφητῶν ὁ σύλλογος τὰ σὰ μυστήρια· οὐρανοῦ γὰρ πύλην, ὁ Δεσπότης σε ἔδειξεν ἄχραντε, καὶ ἐκ σοῦ Παρθένε, σωματωθεὶς δικαιοσύνης, τοῖς ἐν σκότει ἀνέτειλεν ἥλιος.

Ὡδὴ ε΄. Ἠάσθητί μοι Σωτήρ..

Θεὸς θετὸς γεγονώς, Χριστοῦ θεώσει τοῦ φύσει Θεοῦ, τῆς φύσεως ἀλγεινὰς, πηρώσεις ἀνώρθωσας, νοσοῦντας ἰώμενος, δαιμονῶντας αὐθις, θεραπεύων θεία χάριτι.

Εξέφυγες τοῦ πρὸς σέ, φοιτῶντος πλήθους τὴν ὄχλησιν, καὶ πάλιν τοὺς φοβερούς, χεμαρρούς κατέλαβες, ἐκκλίνων Ἀοίδιμα, τῶν κενῶν ἐπαίνων, ἀνθρώπων τὸ δοξάριον.

Ονειροῦ δίκην φθαρτοῦ, τοῦ κόσμου πάσαν τὴν δόξαν ὀρῶν, τοῦ μόνου ζῶντος Θεοῦ, τῆς δόξης τῆς κρείττονος, ἐπόθησας μέτοχος, Σοφὲ χρηματίσαι, ἧς ἐνδίκως κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος κιβωτός, ἐδέξω Λόγον τὸν ἀναρχον, ὡς ἅγιον ἱερόν, τὸν Κτίστην ἐχώρησας, ὡς θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τὸν Δεσπότην, Θεομητορ πάσης κτίσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἠάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπακουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ΄. Τῷ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ὑπερμάχῳ κραταιῷ καὶ ἀντιλήπτορι, ἡ σὲ τιμῶσα ἱερά Λαύρα ἐκάστοτε, ἐορτάζει τὰ μνημόσυνα ἐτησίως. Ἄλλ' ὡς ἔχων παρρήσιαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐξ ἐχθρῶν ἐπεμβαίνόντων ἡμᾶς φρούρησον, ἵνα κράζωμεν Χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

Στίχοι.

Σίλλης ἀμύνη Κυριακῆ πικρία
Γεῦσιν γλυκεῖαν, ἢ θανεῖν κατεκρίθης.

Σιλλοβόρος δ' ἐνάτη μύσεν εἰκάδι Κυριακός.

Ὁστος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐκ πόλεως Κορίνθου, πατὴρ Ἰωάννου, πρεσβυτέρου τῆς ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησίας, καὶ μητρὸς Εὐδοκίας, ἀνεψιὸς Πέτρου ἐπισκόπου, ἀναγνώστης τὴν τάξιν. Ἔτος δὲ ὀκτωκαιδέκατον ἀνύων, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα καταλαβὼν, παρὰ τοῦ μεγάλου Εὐθυμίου γίνεται μοναχός· πολλὴν τε ἐπιδειξάμενος ἀσκησιν, καὶ τοὺς τὰ Ὀριγένους φρουοῦντας ἐλέγξας, καὶ πολλὰ θαύματα τῇ συνεργίᾳ Χριστοῦ τελέσας, ἐν βαθυτάτῳ γῆρα τὸν βίον ἀμείβει. Ἦν δὲ πρῶτος καὶ εὐπρόσιτος, καὶ ἐκ θείας ἀποκαλύψεως περὶ τῶν μελλόντων προλέγων, μέγεθος ἔχων σώματος, μετὰ καὶ τινος εὐπρεπείας καὶ χάριτος, οὕτως πάντα τὰ τοῦ σώματος μέρη φυλάττων, μὴ μετασχόντα τῆς ἀπὸ τοῦ χρόνου φθορᾶς, ἐπὶ τινος χρόνου καθηγησάμενος τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Χαρίτωνος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑκατὸν πενήκοντα Μαρτύρων τῶν ἐν Παλαιστίνῃ καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τρύφωνος, Τροφίμου, καὶ Δορυμέδοντος· καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Πετρωνίας.

Στίχ. Εἴφει κλίνασα τὴν κάραν, Πετρωνία,
Ψυχῆς ἐρεῖδεις ὄμμα τῇ θεῖα Πέτρᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γουδελίας.

Στίχ. Σοὶ τὴν κεφαλὴν τῇ κεφαλῇ τῶν ὄλων,
Χριστέ, προσῆξεν ἐκ ξίφους Γουδελία.

Ἀὕτη, Χριστιανὴ οὖσα, καὶ πολλοὺς τῶν Περσῶν πρὸς τὴν τῶν Χριστιανῶν ἐπιστρέφουσα πίστιν, ἐκρατήθη ὑπὸ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν· καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσα, καὶ μὴ πεισθεῖσα θῆσθαι τῷ πυρὶ, εἰς φυλακὴν ἐνεβλήθη, λιμοκτονηθεῖσα ἐπὶ χρόνοις πολλοῖς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβλήθεισα τῆς φυλακῆς, καὶ μὴ πεισθεῖσα τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι, πρῶτον μὲν ἐξεδάρη τῆς κεφαλῆς τὸ δέρμα· εἶτα προσηλωθεῖσα τῷ ξύλῳ, καὶ καθηλωθεῖσα ἰσχυρῶς, παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτῆς ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κασδόου καὶ Κασδόας.

Στίχ. Ἀθλοῦσιν ἄμφω Κασδόος καὶ Κασδόα,
Ὁ μὲν, σπαθισθεὶς, ἡ δὲ, θλασθεῖσα ξύλῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Δάδα, καὶ Γοβδελαᾶ, υἱοῦ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν.

Στίχ. Εἶφει μεληδὸν σῶμα πᾶν τετμημένος,
Τὸ πνεῦμα σώζεις, Μάρτυς Ὑψίστη Δάδα.

Ὁ Γοβδελαᾶς πείρεται τοῖς καλάμοις,
Τὸν καλάμῳ τυφθέντα Χριστὸν με σέβων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, πατρός τοῦ Ἁγίου Γοβδελαᾶ, ἦν τις Δάδας ὄνομα, Χριστιανός, πρῶτος τοῦ παλατίου, προσφιλέστατος καὶ συγγενής τοῦ Βασιλέως· καὶ ἀποσταλεὶς ἄρχειν εἰς τὰς ὑπ' αὐτὸν χώρας, εἰσέβητο τὸν Χριστὸν ἐν φανερῷ· καὶ διαβληθέντα πρὸς τὸν Βασιλέα παράτινος, ἐπεὶ ἀπεσταλὴ πρὸς αὐτὸν Ἀδραμίεlex, ὁ πρῶτος τῶν αὐτοῦ μεγιστάνων, μαθεῖν τὸ ἀληθές, εὗρεν αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ τὸν Χριστὸν σεβόμενον, καὶ ἔγραψε τῷ Βασιλεῖ περὶ τούτου. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δὲ ἀντιγραφῆς αὐτοῦ δίδωκεν αὐτῷ ἐξουσίαν κατὰ παντός Χριστιανοῦ. Ταύτην τὴν ἀντιγραφὴν ἀπίσταίτε διὰ Γοβδελαᾶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· ἦν καὶ δεξιόμενος, συνεδριάζοντος αὐτῷ τοῦ Γοβδελαᾶ, ἤρξατο ποιεῖν τὴν ἐξέτασιν.

Ἀνακρίναντες δὲ αὐτὸν ἐπιμελῶς, καὶ τὰ συντείνοντα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν ὁμιλήσαντες, εὗρον τὸν Ἁγίον ὀλοφύχως εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πιστεύοντα, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ προθύμως ἀποθανεῖν βουλόμενον. Τότε κάμινον λαυροτάτην ἀνάφαντες, ἐν αὐτῇ τὸν Ἁγίον βληθῆναι προσέταξαν. Ἀναφθίσης δὲ αὐτῆς ἐπὶ πολὺ, καὶ εἰς ὕψος ἀρθίσης τοσοῦτον, ὡς καταπλήττειν τοὺς βλέποντας, ἀγαγόντες τὸν Ἁγίον Δάδα, πρὸς τὸ ἐναπορρίφηναι ταύτη μὴ πειθόμενον, ὡς ἦδη πλησίον ἢ κάμινος τούτου εἶχε, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ εἰδέξατο, ἰσοβασίαν ταύτην ἰδόντες, καὶ ὕδωρ ἀντὶ φλογὸς βλύσασαν, ἐξέστησαν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τούτῳ θαύματι.

Ὁ τοῦ Βασιλέως οὖν υἱὸς Γοβδελαᾶς, Προσφιλέστατε Δάδα, εἶπε, τίς σε τὰς τοιαύτας μαγείας εἰδίδαξεν; Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν· Εἶθε καὶ αὐτός παρα τοῦ ἐμοῦ Διδασκάλου ἠξιώθης μαθεῖν. Καὶ ὁ Γοβδελαᾶς, Ἐὰν πιστεύσω, ἔφη, τῷ Χριστῷ σου, δυνήσομαι καὶ γὰρ τοιαῦτα ποιεῖν; Ὁ Δάδας εἶπεν· Οὐ μόνον ταῦτα ποιήσεις, ἀλλὰ καὶ συμβασιλεύσεις αὐτῷ. Καὶ προστάξας ἀναφθῆναι κάμινον ὁ Γοβδελαᾶς, ἐπικαλεσάμενος τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα, εὐθέως κατέσβεσεν αὐτήν, καὶ προσπεσὼν τῷ Ἁγίῳ, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ.

Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ἀδραμίεlex, ἀπελθὼν ἀνήγγειλε πάντα τῷ Βασιλεῖ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἀκούσας, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γοβδελαᾶς Χριστιανὸς γέγονε, ῥάβδους ἀκανθώδεις κοπῆσαι προσέταξε, καὶ ὑπὸ τεσσάρων τούτου στρατιωτῶν τύπτεσθαι· τούτων δὲ ἀτουησάντων, ἕτεροι αὐτῶν εἰσῆχθησαν. Ὁ δὲ Ἁγίος, τυπτόμενος καθ' ὅλου τοῦ σώματος, ὑπομονὴν δοθῆναι αὐτῷ σιωπηλῶς προσηύχετο τῷ Θεῷ· καὶ Ἄγγελος αὐτῷ φανείς, ἐνίσχυε λέγων· Θάρσει, μετὰ σοῦ γὰρ εἰμι. Καὶ καθειργθείς, διεβίβασεν ἐν τῇ φυλακῇ ἡμέρας πέντε.

Εἰθ' οὕτω, Γάργαλον τινὸς ἐκ τοῦ βασιλέως κατὰ τὸ τοῦ Ἁγίου τὴν ἐξουσίαν λαβόντος καὶ κατὰ πάντων τῶν Χριστιανῶν, τῆς φυλακῆς ἐξαχθεὶς, καὶ τοῖς βουνεύροις τυπτόμενος ὁ Ἁγίος, προσηύχετο, ἀναθεματίζων τὸ πάτριον σέβας. Τότε ὁ Γάργαλος δὴ λῶρους προσέταξεν ἐκβληθῆναι ἀπὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἁγίου ἄχρι τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, εἰπὼν· Πάντως ἔλθω ὁ Χριστὸς σου ἀποκαταστήσει σε ὑγιῆ. Καὶ τούτου γενομένου, δῆσας αὐτὸν

ἀσφαλῶς, ἐναπέθετο τῇ εἰρκτῇ. Λυθέντων δὲ αὐτομάτως τῶν δεσμῶν, καὶ τοῦ Ἁγίου ἀθρόον ὑγιὸς ἀποκαταστήσας, ὡπερ πρότερον ἦν, ἰδὼν αὐτὸν ὁ Γάργαλος ἐξέστη· καὶ ἀπελθὼν ἀπήγγειλε τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν, Ἀπόκτεινον, ἔφη, τὸν δυσσεβῆ· οὐ γὰρ υἱὸς μου ἐστίν, ἀλλ' ἐπίβουλος, ἐπεὶ ἐπίστευσεν εἰς Χριστὸν.

Ἐμβαλὼν οὖν σούβλαν πεφυρωμένην εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ, καὶ διαβιδάσας εἰς τὸ ἕτερον, ἀπέθετο ἐν τῇ φυλακῇ. Προσευχόμενου δὲ αὐτοῦ, ἔλθων Ἄγγελος Κυρίου, ἦρε τὴν σούβλαν καὶ ἰάσατο αὐτόν. Ἰδὼν δὲ ὁ Γάργαλος, ἐπὶ βουνεύροις τούτου καταξάνας, καθείρξε. Καὶ τῇ ἐξῆς πάλιν ῥοῖταις ῥάβδοις ἔτυψεν. Εἰθ' οὕτως, ὀγγίνοις σιδηροῖς τὰς πλευρὰς αὐτοῦ καταξάινων ἀφειδῶς, ἔλεγεν· Ἰδωμεν, εἰ ἔλθῃ ἄρτι ὁ Χριστὸς σου καὶ ἰάσεται σε· καὶ ὡς μόνον προσηύχετο ἐν τῇ φυλακῇ ὧν, παρευθὺς τὴν ἴασιν ἔλαβε, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ ἐν τῇ φυλακῇ οὕτως ἔχοντα, ἐξέστησαν λέγοντες· Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ δὲ Ἄρχων, θυμωθεὶς ἐκέλευσεν ὀγγίνοις σιδηροῦς βληθῆναι κατὰ τῶν ὠμῶν αὐτοῦ, καὶ κρεμασθῆναι ἀπὸ ὄρας τρίτης μέχρις ἐνάτης. Καὶ τούτου γενομένου, ὁ Ἁγίος, καὶ ἀπηρωρημένος ὧν, προσηύχετο καθ' ἑαυτὸν· καταγθείς δὲ ἐκείθεν, τῇ φυλακῇ καὶ αὐθις κατασφαλίσθη. Ἡ' οὖν μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐπιθύμουν αὐτὸν διασασθαι, ἀλλ' ἐφοβοῦντο τὸν Βασιλέα.

Ἐπονηθεὶς δὲ ὁ Βασιλεὺς, λέγει τῷ Γάργαλῳ· Ἐτε ζῆ ὁ Γοβδελαᾶς ὁ μάγος; Ὁ δὲ, Ναὶ Βασιλεῦ, ἔφη· πολλὰ μὲν ἐνεδειξάμην δεινὰ εἰς αὐτόν, ἔτι δὲ ζῆ. Τότε ὁ Βασιλεὺς προσέταξεν ἀποσπασθῆναι τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τένοντος, καὶ καλύψαι τὴν ὄψιν αὐτοῦ· καὶ πάλιν ρίψει ἐν τῇ φυλακῇ, εἰδοξάζει τὸν Θεόν. Τῇ δὲ ἐξῆς μαθὼν ὅτι ζῆ, τοὺς ὄνυχας τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν αὐτοῦ ἐκρίζωσας, καὶ τοὺς τέσσαρας γομφίους μύλωνας τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, ἔρριψεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ ὡς κῦνα τεθνηκότα, προστάξας μὴ δοθῆναι αὐτῷ ὕδωρ, μηδέ τινα εἰσελθεῖν πρὸς αὐτόν.

Ἀφίκετο δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, καὶ δέδωκεν αὐτῷ ὕδωρ, εἰποῦσα τῷ δεσμοφύλακι· Εἰ τὸ γεγονός κατάφορον τι ποιήσης, τὴν κεφαλὴν ἀπομηθήσῃ. Καὶ μέχρι μὲν τούτου τὰς ἰάσεις εἰδέχεται, ὡς μὴ πεπαγωμένης οὐσης καὶ στερεᾶς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς. Παγιωθείσης δὲ τῆς πίστεως αὐτοῦ, ἰάσεις μὲν οὐκ εἰδέχεται, ὑπομονὴν δὲ καὶ παρρησίαν καὶ προθυμίαν ἐν ταῖς βασάνοις λαμβάνων, τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιλάμψει, τετραυματισμένος ὧν, ἔχαιρε, καὶ ἑτέρους ἐθεράπευε, καὶ πάντες ἐθαύμαζον ἐπὶ τούτοις.

Γάργαλος δὲ τις ἕτερος μάγος, ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ὧν χάριν πολλῶν κακῶν, ὧν διεπράξατο, ἰδὼν τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ γινόμενα ἐνδοξάζει καὶ ἐξαισία ἐν τῇ φυλακῇ, ἐπέσει παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, λέγων· Δέομαι σου, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, μνήσθητί μου ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ σου. Ὁ Ἁγίος εἶπε· Πίστευσον εἰς αὐτόν, καὶ ῥύσεται σε ἐκ πάντων τῶν κακῶν σου. Ὁ Γάργαλος εἶπε· Πιστεύω εἰς σέ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ· καὶ προσεκολλήθη τῷ Γοβδελαᾶ. Καὶ τῇ ἐξῆς καθίσας ὁ Ἄρχων, παρίστησεν ἀμφοτέρους· καὶ ἀποδύσας τὸν Γάργαλον, προσέταξε τύπτεσθαι ῥάβδοις. Τυπτόμενος δὲ, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀποβλέπων, Κυριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἔλεγε, διὰ τὸ ὄνομά σου πάσχω, ἐνδυνάμωσόν με. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, παρέθετο τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

Τὸν δὲ Ἁγίον Γοβδελαᾶν, βαλὼν εἰς τικτονικὸν κοχλίαν, κατέθλασε τοὺς πόδας αὐτοῦ. Εἰθ' οὕτω, σφαίρας σιδηρᾶς ἐκπυρώσας, τὰς μασχάλας αὐτοῦ κατέκαυσεν. Ἐμβληθέντος δὲ αὐτοῦ εἰς τὴν φυλακὴν, οἱ δέσμιοι, χρισόμενοι ἐκ τῶν ἰχώρων τῶν σαρκῶν αὐτοῦ, ἐθεραπεύοντο ἐκ

τῶν πληγῶν, ὧν ἐπεφέροντο ἐκ τῶν μαστίγων· ἀλλὰ καὶ ἀσθενεῖς εἰσερχόμενοι, ῥῶσιν ἐλάμβανον, καὶ ἐδοξάζον τὸν Θεόν. Ἀκούων δὲ ὁ ἄρχων ἠπίσται· καὶ μετὰ πεντεκαίδεκα ἡμέρας ἐξαγαγὼν αὐτὸν τῆς φυλακῆς, εὔρεν αὐτὸν ὀλόκληρον, σῶον, καὶ ὑγιῆ, καὶ ἰδὼν ἐξέστη. Καὶ βαλὼν εἰς λέβητα πύσσαν καὶ τίαφον, καὶ ἐκκαύσας αὐτὸν σφοδρῶς, προσέταξεν ἐν τούτῳ βληθῆναι τὸν Ἅγιον. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ προσευξάμενος, ἐβλήθη ἐν τῷ λέβητι. Τούτου δὲ διαβράγηντος, ἐξῆλθεν ὁ Ἅγιος ὑγιής, μηδὲ ποσοῦν μολυθεὶς παρ' αὐτοῦ.

Τότε σκεψάμενος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ὁ Γάργαλος, ἐσταύρωσε τὸν Ἅγιον ἐπὶ ξύλου γυμνόν, καὶ ἐτόξευον αὐτὸν ἐπὶ ὥρας πολλὰς πλῆθος λαοῦ πολὺ. Καὶ ἦν ἰδεῖν πρᾶγμα παράδοξον· οὐ μόνον γὰρ ὁ Ἅγιος ἄτρωτος ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ τὰ πεμπόμενα κατ' αὐτοῦ βέλη ἐν τῷ αἰερί ἀπῆρρητο· τοῦτο πάντας ἐξέπληξεν. Ὁ τὴν βουλήν δὲ ταύτην δοὺς, ἐπέειπε, τείνας τὸ τόξον κατὰ τοῦ Ἁγίου, τοῦ βέλους ἀνακάμψαντος, τὸν δεξιὸν αὐτοῦ ὀφθαλμὸν ἐτρῶθη, δεδήλωκεν αὐθις τῷ βασιλεῖ πάντα.

Ὁ δὲ βασιλεὺς, ταῦτα μαθὼν, ἀπέστειλε Κασδοᾶν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, κατηγήσασθαι τὸν Γοβδελαᾶν· ἢ καὶ ἀπελθούσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ κατηγηθεῖσα, γέγονε Χριστιανή. Θυμωθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτῳ, προσέταξε ταθῆναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ ῥάβδοις τύπτεσθαι· οὐ γνομένου, ἔρριψεν αὐτὴν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. Ἡ δὲ Κασδοᾶ, κειμένη ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ὀδυνωμένη ἀπὸ τῶν προσερχομένων αὐτῇ μαστίγων, φησὶ πρὸς τὸν Ἅγιον· Εὐξαί ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι οὐ δύναμαι ὑπενεγκεῖν τὰς βασάνους. Ὁ δὲ Ἅγιος· Ἡ πρὸς Θεὸν σου πίστις μὴ ἐκλίπη, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Χριστόν, εἰς ὃν ἐπίστευσας, ὅτι οὐ μὴ σου ἀψηται βάσανος, οὐδ' οὐ μὴ πειραθῆς ἐτέρων βασάνων.

Ἐξαγαγὼν δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν Ἅγιον Γοβδελαᾶν, προσέταξε δεθῆναι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ῥιφῆναι εἰς τοὺς μύλωνας ἵππου, ὅπως καταπατηθῆ ὑπ' αὐτῶν δι' ὅλης τῆς νυκτός· οὐ γνομένου, ἀδραστήως διεφυλάχθη, εὐλογῶν τὸν Θεόν. Πρωτὰς δὲ εὐρεθεὶς σῶος, καὶ τῶν δεσμῶν λελυμένος, ἐξέστησεν ἅπαντας. Τότε σούβλας πυρώσας, κατέκαυσεν αὐτόν· εἶθ' οὕτω, δὺς ὀγκίνους κελεύει βληθῆναι εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ κριμασθῆναι εἰς δύο ξύλα, ἀπέχοντα ἀλλήλων ἀπὸ πηγῶν τριῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος, καὶ ἀπῆρρημένος ὧν, προσπύχετο.

Δαδιτῆς δὲ καὶ Αὐδιτῆς, Χριστιανοὶ ὄντες, παρειστήκεισαν ἀπογραφόμενοι τὰ τοῦ Μάρτυρος ἄθλα ἐν τῷ κρυπτῷ διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως· πρὸς οὓς ὁ Ἅγιος εἶπεν· Εἰ δυνατόν ὑμῖν, ἀγάγετέ μοι ὕδωρ καὶ ἔλαιον πρὸς τὸ βαπτισθῆναι με· εἰ δὲ ἀδυνατῶς ἔχετε, εὐξασθε, ἵνα τοῦτο γίνηται. Ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, ἰδοὺ νέφος μικρὸν, ὡς ὀμίχλη, ἐπισκίασε τὸν Ἅγιον, καὶ ἐξέχει κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἔλαιον καὶ ὕδωρ κρουνηδόν, καὶ ἤκουσε φωνῆς λεγούσης αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἐδέξω τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, δούλε τοῦ Θεοῦ Γοβδελαᾶ· καὶ ἐφάνη τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς φῶς, καὶ εὐωδία γέγονεν οὐκ ὀλίγη. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἅγιος τῆς φωνῆς ἐν τῷ ξύλῳ κριμαμένος, προσπύχετο πρὸς τὸν Θεόν, εὐχαριστῶν, καὶ δοξάζων αὐτόν.

Καταγαγὼν δὲ τούτου ὁ Γάργαλος ἐκ τῆς τιμωρίας ταύτης, ὀξύνας καλάμους, προσέταξεν ἅπαν τὸ σῶμα αὐτοῦ κατακεντηθῆναι ἀπὸ ποδῶν ἄχρι τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ Ἅγιος Μάρτυς ἐπὶ πολλὰς τὰς ὥρας κατακεντούμενος, καὶ πρὸς Θεὸν εὐχόμενος, παρέδωκε τὴν ψυχὴν.

Τότε ὁ Γάργαλος, δῆσας τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐν σπαρτίῳ, καὶ ἵπποις ἀγρίοις τοῦτο προσδήσας, ἐκέλευσε γυμνόν τὸ σῶμα ἔλκεσθαι εἰς τραχεῖς καὶ πετρώδεις τόπους, ὅπως αἱ σάρκες αὐτοῦ πᾶσαι διαμερισθῶσι τῇ γῇ καὶ ταῖς πέτραις· ὃ καὶ γέγονε. Τὸ δὲ περιλειφθὲν αὐτοῦ σῶμα κόψας εἰς τρεῖς μερίδας, διεσκόρπισεν· ὅπερ λαβόντες πολλοὺ τι-

μήματος οἱ προμνημονευθέντες ἄνδρες Χριστιανοί, οἱ καὶ πρεσβύτεροι ὑπῆρχον, Δαδιτῆς καὶ Αὐδιτῆς, καὶ Ἀρμαζαδάκ ὁ διάκονος, ἀπήγαγον ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν, καὶ ἀρώμασι καὶ σινδόνι εἰλίσσαντες, κατέθεντο ἐπιμελῶς.

Τὸν δὲ Ἅγιον Δάδαυ τὸν ἐνδοξότατον, τὸν καὶ συγγενῆ τοῦ βασιλέως, πρότερον πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως βασανίσαντες, κατέκοψαν μεληδόν· καὶ οὕτω καὶ αὐτὸς ἐν Κυρίῳ ἐτελειώθη. Φιλόθεοι δέ τινες, λαβόντες αὐτοῦ τὰ συγκοπήντα λείψανα, καὶ κηδεύσαντες, κατέθεντο ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ. Ψαλλόντων δὲ καὶ τῶν προμνημονευθέντων τριῶν ἀνδρῶν δι' ὅλης τῆς νυκτός, περὶ τὸ μεσονύκτιον εὐρέθη καὶ ὁ Ἅγιος Γοβδελαᾶς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καὶ φησὶν· Ἐν δυνάμει οὐσθε ἐν Κυρίῳ, ἀδελφοί, καὶ στήτε ἰδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι, καὶ μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυνάμενων ἀποκτεῖναι. Οἱ δὲ, ὡς εἶδον αὐτόν, ἐχάρησαν. Εἶπε δὲ αὐτοῖς πάλιν· Καὶ δῶν ὑμῖν Κύριος τὸν μισθὸν ὑπὲρ ὧν μοι πεποιήκατε.

Εἶτα κλίνας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν Δαδιτῆ, λέγει· Λάβε τὸ κέρας τοῦ ἐλαίου, καὶ τοῦ ἁγίου σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰσελθε εἰς τὸν περίβολον τοῦ βασιλέως, καὶ χρίσον Κασδοᾶν τὴν ἀδελφὴν μου, καὶ μεταδος αὐτῇ τοῦ ἁγίου σώματος. Ὁ δὲ, λαβὼν αὐτά, ἐπορεύθη. Καὶ ὡς κατέλαβε τὴν θύραν, ὤφθη αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἰσήλθε σὺν αὐτῷ· καὶ βαπτίσας αὐτὴν ὁ ἱερεὺς, καὶ μεταδούς αὐτῇ τοῦ Δεσποτικοῦ σώματος, εἶπεν· Ἀπελθε καὶ κάθειδε ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ εὐθὺς λαβὼν ὁ Ἄγγελος τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ἀπῆλθε πρὸς οὐρανοῦς.

Πρωτὰς δὲ εἰσελθοῦσα ἡ μήτηρ αὐτῆς, καὶ εὐροῦσα ταύτην τελειωθεῖσαν, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ λέγει αὐτῷ· Τοῦ λοιποῦ Βασιλεῦ, χαῖρε, σὺ καὶ ἡ βασιλεία σου· ὁ υἱός μου, ὡς μυρίων φονευτῶν ἐγκλήματα μένος ἔχων, μυριοπλασίως τιμωρηθεὶς, τοῦ ζῆν πρὸς σου ἀπηλλαγῆ. Ἰδοὺ νῦν καὶ ἡ θυγάτηρ μου, ὡς φονεύτρια τοῦ ἰδίου πατρὸς, γυμνή ὥσπερ ληστής ταῖς ἀκανθώδεσι ῥάβδοις καταξανθεῖσα, καὶ αὐτῇ ἐτελεύτησε. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀνάληγτος ἱκεῖνος καὶ αἰμοδόρος βασιλεὺς, οὐδοπώσοῦν ἐκάμφθη πρὸς οἶκτον.

Ἡ δὲ Βασίλισσα, λαβοῦσα ἀρώματα πολυειδῆ καὶ ἡδύπνοα, ἐμύρισε τὸ λείψανον τῆς Ἁγίας αὐτῆς θυγατρὸς, καὶ πορφύρα βασιλικὴ εἰλίσασα, κατέθετο μετὰ Γοβδελαᾶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, εἰς δόξαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόμον καὶ λόγων Θεοπνευστων, κατεγλύκανε τὸν λάρυγγα μελέτη, ὑπὲρ μέλι ὁ σός, πιστότατος θεράπων, Εὐλογητός εἶ Κύριε, μελωδῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μάκαρ Θεσπέσιε προσάγοις, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Θεῷ κεκαθαμένους, ἐξ ἰλύος παθῶν, πρεσβείαις σου βρώντας· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο ἤν τῷ Πνεύματος τὴν χάριν, εἰσφωκίσαστο Χριστέ· σοῦ ἐραστής γάρ, τοῦ ἀφράστου φωτός, ὀλόφυχος ὑπῆρχε, Κυριακὸς κραυγάζων σοι· Ὁ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ἰνα λεόντων διαδράση, τὴν ὠμότητα Δανιὴλ ἐδοξάσθη· ὑπουργοῖς δὲ αὐταῖς, ἐκέχρητο

προσάσων, Κυριακὸς κραυγάζων σοι· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πράξει προσθεῖς τὴν θεωρίαν, Τρισυπόστατον ἐκήρυξας οὐσίαν, ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ, καὶ Πνεύματι κραυγάζων, Κυριακὸν θεόληπτε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Σβέσον τὴν φλόγα τῶν παθῶν μου, καὶ κατεύνασον αἰρέσεων τὴν ζάλην Θεομήτορ· καὶ γὰρ, σὲ ἔχομεν προστάτιν, Χριστιανοὶ καὶ πρόμαχον, καὶ σὲ πίστει ἀνυμνοῦμεν.

ᾠδὴ ἡ. Νικηταὶ τυράννου.

Ροαῖς τῶν δακρῶν, ἠρδευσας Μακάριε τὴν ἱεράν σου, κατανύξει θεία ψυχὴν, καὶ πολύκαρπον ἔδειξας μέλπων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψῶτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο Θεσβίτης παλαι, ἀύχμῳ κατεξήρανεν ὄμβρων ψεκάδας· ὑετοῦ δὲ χύσιν, ἐν ἀκμῇ κατήγαγες θέρους σὺ Μαίκαρ, Εὐλογεῖτε μέλπων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺ τῶν κακοδόξων, τὴν ἀπάτην ἠλεγξας τῷ Ἄδριγένους, γενναίοις ἀγῶσι, μαθητῶν τοῦ λήρου τε καὶ μυθολόγου, Εὐλογεῖτε μέλπων, εὐσεβῶς τὸν Κύριον πᾶσα ἡ κτίσις, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Τριάδος λίαν, εὐσεβῶς ἐδίδαξας Πάτερ οὐσίαν, τρισὶν ἐν ἡλίσι, ὡσπερ μίαν αἰγλήν τε καὶ λαμπηδόνα, Εὐλογεῖτε λέγων, εὐσεβῶς τὸν Κύριον πᾶσα ἡ κτίσις, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀδάμ Παρθένε, τοῦ παραπεσόντος μὲν ὠφθης θυγάτηρ, τοῦ Θεοῦ δὲ Μήτηρ, τοῦ ανακαινίσαντός μου τὴν οὐσίαν· ὃν ὑμνοῦμεν πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**ικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου σφόδρα ἀντεχόμενοι Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Αντρον σε δέδεκται σοφέ, τὸ δεξάμενον πηγὴν τὴν θεόσδοτον, τερατουργήσαντος, τῷ θείου παλαι Πατρὸς Χαρίτωνος, μωσαϊκῶς Κυριακῆ, καὶ τεῖχος ἀκραδαντον, τῆ ποιμνῆ γέγονας, τῆ ἐκείνου καὶ φρουρὸς ἀσφαλέστατος.

Τῆς ὄντως ἔρωτι ζωῆς, τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, τὸν βίον Κυριακῆ, μελέτην

ἔθου θανάτου· ὄθεν καὶ νῦν, πρὸς τὴν ἀγήρω μεταστάς, τρυφὴν τὴν ἀκήρατον, ταῖς ἑβραϊαῖς χοροῖς, ἐν φωτὶ περὶ Θεὸν συγχορεύεις αἰεὶ.

Ἡστραφας αἰγλή πυρωθεῖς, τῆ τοῦ Πνεύματος καὶ ὠφθης ταῖς ὑπερθεν, χοροστασίαις φαιδρός· ἀλλ' αὐγάσόν με τὸν νοῦν Μακάριε, τῷ νοερῷ καὶ τριφεγγεῖ, φωτὶ τῆς Θεότητος, ταῖς ἰκεσίαις σου, καὶ παθῶν με καὶ πταισμάτων διάσωσον.

Στεφθέντες τῷ νικητικῷ, διαδήματι Χαρίτων δεσπέσιε, Κυριακῆ τε μάκαρ, καὶ παρεστῶτες τῷ ἐν ὑψίστοις Θεῷ, ποιμνῆ ἰδίαν πατρικῶς, κινδύνων λυτρήμενοι, νῦν ἐποπτεύοιτε, ἑορτάζουσιν ὑμῶν τὰ μνημόσυνα. Θεοτοκίον.

Εντενε καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασιλευε Υἱὲ Θεομήτορος, Ἰσμαηλίτην λαόν, καθυποτάττων τὸν πολεμοῦντα ἡμᾶς, τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ, πρεσβείαις δεόμεθα, τῆς κησάσης σε ἀπειράνδρως, ὡς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπό γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Εν δόξῃ παριστάμενος, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι, Κυριακῆ σὺν τῷ θείῳ, Χαρίτωνι θεοκήρυξ, ἀδιαλείπτως μέμνησο, τῶν ἐκτελούντων ἄγιε, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, καὶ σὲ Χριστοῦ ὑπηρέτην, τιμώντων Πάτερ ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον.

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογῶμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· καὶ γὰρ Θεὸν ἀπορρήτως, ἐκύησας τὸν λύσαντα, διὰ σταυροῦ τὸν θάνατον, πρὸς δ' ἑαυτὸν ἐλκύσαντα, Ὀσίων δήμου· μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν Παρθένε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μαρτύρων ἐν αἵματι, τὴν ἱεράν διπλοῖδα, φοινίξας εἰσέδραμες, εἰς Ἁγίων Ἁγία, ἀξιά-

γαστε, ἔνθα φῶς ἀρρήτον, ἔνθα θεία δόξα, ὅπου ἦχος ἑορταζόντος, ἐν ᾧ τῶν πόνων σου, Μάρτυς ἀποδέχη τὰ ἔπαθλα, καὶ στέφος τὸ ἀμάραντον, καὶ τὴν αἰωνίζουσαν εὐκλειαν, καὶ τοῦ Παραδείσου, τὴν οἴκησιν Γρηγόριε σοφέ, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βασάνων οὐκ ἔσεισε, σοῦ τὴν ψυχὴν τρικυμία, ἢ καθειρξίς χρόνιος, ἐν ζοφῶδει λάικῳ σε κατακρύπτουσα, Ἀθλητὰ ἔνδοξε· ἀλλ' ὡς φῶς ἤστραψας, τοῖς ἐν σκότει κινδυνεύουσι, τῆς ματαιότητος· οὓς υἱοὺς ἡμέρας ἀνέδειξας, λουτροῦ διὰ Βαπτίσματος, καὶ ἀναγεννήσεως κρείττονος, καὶ σωτηριώδους, καὶ θείας ἀληθῶς διαγωγῆς, ὡς ἱεράρχης θεόληπτος, πάνσοφε Γρηγόριε.

Νυμφίον ἀθάνατον, σὲ τὸν ἀπάντων Δεσπότην, Ριψιμία στέργουσα, τὴν δορὰν ἀφήρηται, τὴν τοῦ σώματος, τῶν παθῶν πρότερον, τὸν ζοφῶδη σάικον, ἐγκρατεία διαρρήξασα· μεθ' ἧς ἠγώνισται, καὶ Γαϊανὴ ἢ αἰδιμος, παρθένων ἐπιφέρουσα, ὄμιλον στερόνως ἐναθλήσαντα, καὶ καταβαλόντα, τῆς Εὐας τὸν ἀρχαῖον πτερνιστὴν· ὡς ἐπαξίως γεραίροντες, σὲ Χριστὲ δοξάζομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Σεργίου.

Τίς ἐπαξίως τῶν ἀρετῶν σου διηγῆσεται τὰ τρόπαια; ποῖον στόμα τοῦ μαρτυρίᾳ τὴν καρτερίαν ἀποφθέγγεται; ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ἠρίστευσας Γρηγόριε. Ἀλλὰ μὴ παύσῃ δυσωπῶν, εὐαρεστήσας Χριστῶ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ἔχων Ἱερομάρτυς παρρησίαν πολλήν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῇ, ῥυσθῆναι με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ο ἥλιος ἐσκότασεν, Υἱέ μου προσηλούμενον, φωτοδότα, καθορῶν σε, καὶ ἡ γῆ, τῶ φόβῳ ἐκλονεῖτο· λαὸς δὲ Ἰουδαίων, οὐδὲως ᾤκτειρε παμφίλτατε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Εἰς τὸν ἄδυτον γνόφον τοῦ ἀφράστου φωτός, εἰσδύσας νοητῶς ὁ Μάρτυς καὶ Ποιμὴν, ἐμνήθη τὰ ἀπόρρητα τῶν μυστηρίων Θεοῦ, ὡς Μάρτυς μὲν φωτιζόμενος, ὡς Ποιμὴν δὲ μυσταγωγούμενος· διὸ διπλοῦς καὶ τοὺς στεφάνους, ἐκ τῆς ἀνω δόξης ἀνεδήσατο, πρεσβεύων πάντοτε Χριστῶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Η Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ. Ἀρίστατο τῶ ξύλῳ ποτέ, καίρω τῶ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν Παρθένῳ Μαθητῇ, καὶ κλαίονσα ἐβόα· Οἴμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια!

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Καὶ τρόπων μέτοχος.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἦ συνήθης Στιχολογία. Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν γρήγορον μέλπω σε, Μάρτυς, ποιμένα.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστατάς κραταιούς.

Τριάδι τῆ σεπτῆ, παρεστῶς στεφηφόρος, ὡς γρήγορος ποιμὴν, ὡς Μάρτυς ἱερός, ἱεραῖς σε δεήσεις, κοίμισον τὰ τῶν παθῶν με, ἀχλυωδῆ ἰνδαλματα, εὐφημοῦντός σε, μάκαρ Γρηγόριε.

Ο ἄδυτος λαμπτήρ, ἱεράρχης ὁ μέγας ὁ πολυάθλος ποιμὴν, ἀγώνων ἡ τριβῆ, Ἀρμενίας τὸ καύχημα, σήμερον πρὸς εὐωχίαν, τῆς πιστοῦς συνεκάλεσε· συνελθόντες αὐτὸν μακαρίσωμεν.

Ναματίων ζωηρῶν, τῶν τοῦ πνεύματος μάκαρ, ἐμπλησθεὶς ὡς ποταμὸς, Ἐδέμ τῆς νοητῆς, ἐκπεπόρευσαι πρόσωπον, ἄρδων τὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ξηραίνων τὸ πέλαγος, τῆς εἰδωλομανίας Γρηγόριε. Θεοτοκίον.

Γυναῖκες τῶ Σταυρῶ, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκῶ θέντος, κραταιούμεναι Ἀγνή, ἐνήθλησαν στερόνως, καὶ αὐτῶ προσηνέχθησαν, ὀπισθέν σου τῆς Παρθένου, παρθενίας λαμπρότησι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵματι λάμπουσαι.

Ὡδὴ γ'. Ὅτι στειρα ἔτεκεν.

Ρᾶπισμοῖς σιαγόνων σου, μύλας συντρίβεις λυθρῶν ἐκμειοῖς, εἰδωλικάς προρρίζους τε, καταστρέφεις, στήλας Ἀξιάγαστε.

Οὐ δεινῶν ἐπίτασις, οὐ χαλεπαὶ τιμωρίαι, οὐ ζοφωτάτη λάικου, καθειρξίς χρόνιος τὴν σὴν, ἀδαμαντίνην ἔτρεψε διάνοιαν Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Νυσταγμὸν σοῖς ὄμμασι, Μάρτυς οὐκ ἔδωκας ἕως, τοὺς νυσταγμῶ κακίας, κερρατημένους δυσσεβῶς, υἱοὺς ἡμέρας ἔδειξας, κραυγάζοντα· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενον Κόρην, σὲ Ῥιψιμία ἡ Μάρτυς, ἐπισταμένη μόνην, ἐθέλχθη σοῦ ταῖς

καλλοναῖς, καὶ τῷ Χριστῷ ὀπίσω σου, προσήνεκται, ἄθλοις διαλάμπουσα. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**τι στεῖρα ἔτεκεν, ἢ ἐξ ἔθνων Ἐκκλησία,
» καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε συναγωγὴ· τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν·
» Ἅγιος εἰ Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θ εἰς πίστεως.

Βλέμμα γρήγορον τῆς διανοίας, Μάρτυς ἐνδοξε προκεκτημένος, ὁμωνύμως καὶ καταλλήλως διέπρεψας· ὑπὲρ Χριστοῦ τῇ ἀθλήσει στρεβλούμενος, ἐν προσευχαῖς ἀνεנדύτως ἠγρύπνησας. Ὅθεν εἴληφας, ἱεραρχικῶς δι' αἵματος, βραβεῖον κατ' ἄμφω παμμακάρι Γρηγόριε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σιγητὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάντα ἁγνε Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἄγγελους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις ναίμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ημίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος Παρθενομῆτορ, ἐν τῷ Σταυρῷ θρασυαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἱ μοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Εἰς περίβλεπτόν σε ὕψος, μαρτυρίᾳ ἀνήνεγκεν, ὕψηλός ἐν δόξῃ, Κύριος ὁ Ὑψιστος ἐνδόξε· οὐ τὰ παθήματα χαίρων ἐξικόνισας, Ἱερομάρτυς, Δόξα βοῶν τῇ δυνάμει σου.

Λυμαινόμενον ἀθέως, τὸν ἐχθρὸν χώραν ἀπασαν, τὴν τῶν Ἀρμενίων, θείᾳ δυναστείᾳ κατέβαλες· καὶ ὡς πυρσὸς ἀναλάμπας κατεφώτισας, τοὺς ἐν σκότει κειμένους Σοφὴ ματαιότητος.

Πολυπλάσιον τῷ Κτίστη, σοῦ τὸ ταλαντον ἤνεγκας, τῶν ἀνασωθέντων, θείαις διδασχαῖς σου Γρηγόριε, καὶ πρὸς αὐτοῦ τὸν ἀγῆρω κληρὸν εἴληφας, βασιλείαν τὴν τῶν οὐρανῶν καὶ λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Ὡς καλὴν ὡς ἐκλεκτὴν σε, ὡς ὠραίαν ἠγάπησαν, νεανίδες Κόραι, μετὰ Ῥιψιμίας ἀθλήσασαι, παρθενομῆτορ Μαρία καὶ ὀπίσω σου, προσηνέχθησαν, τῷ σῶ Ἰῶ εὐφραινόμεναι.

ᾠδὴ ε'. Τὸν φωτισμόν σου Κύριε.

Σταυροφανὲς ἑώρακας, σημεῖον ἐμφανῶς, φωτὶ ἐκλάμπων, καὶ λύαν τὴν νύκτα τὴν

εἰδωλικὴν, φωτὸς τε τέκνα τοὺς πιστοὺς ἐργαζόμενον.

Εν κατωτάτῳ λαίκῳ σε, διέσωσε Θεός, θηροσὶ συνόντα ἐτῶν περιόδους, μέλλοντα φωτὶ τοῦ θείου Λόγου, καταυγάζειν τοὺς ἄφρονας.

Μαρτυρικῶς ἠγωνίσαι, στεφθεὶς ὡς νικητῆς· χρισθεὶς δὲ μύρω ἱερωσύνης, ἔχρισας λαὸς, δυσώδους πλάνης ἀπαλλάξας Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Αἰ τῆς ὁσμῆς αἰσθόμεναι, τῆ μύρω τῆ ἐκ σοῦ, ἀγνή Παρθένε ἐκλάμπαντος Λόγου, δι' ἀθλητικῶν αὐτῷ ἀγῶνων εὐηρέστησαν χαίρουσαι.

ᾠδὴ ε'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ρημάτων σου, δυναστεία νοοὶ κατερράγησαν, καὶ δαιμόνων, κατεβλήθη ἀνιδρυτὰς ξόανα, καὶ πιστῶν καρδίαι, θείκῳ ἐνιδρύθησαν ἔρωτι.

Τηριδάτην, ὡσπερ συνδεδεμένον προσήγαγες, τῷ Κυρίῳ, ὡσπερ ἄρνα τὸν πρὶν λύκον ἀγριον, διὰ μέγαν πλοῦτον, εὐσπλαγχνίας Θεοῦ νῦν σωζόμενον.

Υπέδειξας πλανηθεῖσι τὴν τρίβον τὴν ἐν Θεῷ, ἀπλανέσι, διδασχαῖς Ἱεράρχα χρησάμενος, ὡς ποιμὴν Ποιμένος, ἀληθοῦς μιμητῆς ὡ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Σταυρωθέντα, τὸν ἐκ σοῦ ὡς ἐπέγνω σαρκούμενον, Θεοτόκε, Ῥιψιμία αὐτῷ συνεσταύρωται, ὡς ἀμνάς ποιμένι, ἱερεῖον Θεοῦ ὡς ἀμώμητον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**βόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τρίμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει
» δεόμενος· Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν εὐκλεῆ καὶ Ἱεράρχην ἀπαντες, ὡς ἀθλητὴν τῆς ἀληθείας σήμερον, οἱ πιεσοὶ θείοις ἐν ἄσμασι, καὶ ὑμνωδίαις εὐφημησώμεν· τὸν γρήγορον ποιμένα καὶ διδάσκαλον, Γρηγόριον, φωστῆρα τὸν παγκόσμιον· Χριστῷ γὰρ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν ἐν Ἀθλοφόροις, τὸν φωστῆρα τὸν θεῖον, Ἀρμενίας πιστοὶ ποιμένα τε καὶ πρόμαχον, ἐν ὑμνωδίαις εὐφημοῦμεν καὶ ἐν ἄσμασιν ἐνθέοις αὐτοῦ τὴν μνήμην· τὴν γὰρ ἀγλὴν τῶν ματαίων εἰδώλων ἠφάνισε, σὺν τούτοις καὶ τῶν δαιμόνων τὴν ἐνέργειαν ἐνέκρωσε· διὸ τοὺς πόνους ὑπήνεγκε σαθηρᾶ διανοία καὶ χάριτι, καὶ πρεσβεύει Χριστῷ τῆ σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Στίχοι.

Εἰδὼς τὸ, Γρηγορεῖτε, τοῦ Θεοῦ Λόγου,
Θεοῦ καλοῦντος, γρηγορῶν ὠφθης Πάτερ.

Ἀρμενίης μεγάλης Σάνε Γρηγόριος τριακοσῆ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, Πάρσος τὸ γένος, υἱὸς Ἀνάκ, συγγενὴς Κουσαρῶ βασιλέως Ἀρμενίας. Παρὰ Τηριδάτου δὲ τοῦ βασιλέως κρατηθεὶς ὡς Χριστιανός, πολλὰς τιμωρίας ὑπέμεινεν· εἶτα μαθὼν ὁ Τηριδάτης, ὅτι υἱὸς ἐστὶν Ἀνάκ τοῦ Πάρθου, τοῦ τὸν πατέρα αὐτοῦ δολοφονήσαντος, δεσμεῖ αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἐν Ἀρταξᾷ τῇ πόλει ἐν λάκκῳ βαθεῖ ἐναπέβριψεν, ἐμπλέωντι θηρίων καὶ ἑρπετῶν· ἐν ᾧ καὶ ἑτη δεκαπέντε διαβιβάσας ζῶν, ἐτρέφετο κρυφίως ὑπὸ γυναικὸς χήρας. Τοῦ δὲ βασιλέως Τηριδάτου παραφρονήσαντος, καὶ τὰς σάρκας αὐτοῦ κατεσθίουτος, καὶ μετὰ χοίρων ἐν τοῖς ὄρεσι βοσκομένου, ἐθείασατο ὄνειρον Κουσαροδούκα ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, καὶ φωνῆς ἤκουσεν· Ὡς εἰ μὴ ἐξέλθῃ Γρηγόριος ἐκ τοῦ λάκκου, Τηριδάτης οὐχ ὑγιαίνει. Ἐξελθὼν οὖν ἐβάπτισεν ἅπαντας, καὶ γεγονώς ἐπίσκοπος, καὶ ἐκκλησίας συστησάμενος, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Ριψιμίας, Γαϊανῆς, καὶ ἐτέρων λβ΄. Ὁσιομαρτύρων γυναικῶν καὶ παρθένων.

Στίχ. Ἦλγει σπαθισμοῖς οὐδαμῶς Ῥιψιμία,
Ἄπειρα τούτοις ἀνταριθμοῦσα στέφη.

Γαϊανὴν ἔστεφεν ἄσκησις πάλαι·

Καὶ νῦν ἄθλησις ἢ διὰ ξίφους στέφει.

Τιμᾶ, Τριάς, δεκάς σε τριπλῆ Μαρτύρων,
Σὺν ταῖς δυσὶ θνήσκουσα σὺ χάριν ξίφει.

Αὗται αἱ Ἁγίαι γυναῖκες ὑπῆρχον παρθένοι καὶ μονάζουσαι. Καὶ ἡ Γαϊανὴ ἦν γραῦς, ἡ δὲ Ῥιψιμία, νέα εὐγενὴς καὶ εὐμορφος. Μαθὼν δὲ περὶ τοῦ κάλλους αὐτῆς ὁ Τηριδάτης, ἀποστείλας ἐκράτησεν αὐτήν, καὶ ἐβιάζετο πρὸς ἀθέμιτον μίξιν, ἀλλὰ τῆ τοῦ Χριστοῦ δύναμι οὐ περιεγένετο αὐτῆς· ἀποτυχὼν δὲ τοῦ σκοποῦ, ἔκειτο ὡσεὶ νεκρός. Οἱ δὲ τοῦ βασιλέως στρατιῶται, ἐκφυγοῦσαν αὐτήν διώξαντες, καὶ λαβόντες, πρῶτον μὲν διέρρηξαν τὰ ἰμάτια αὐτῆς· ἔπειτα τὰς χεῖρας αὐτῆς ὀπίσω προσδήσαντες, τὴν γλῶσσαν ἀπέτεμον, καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἔκαυσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξαν· ἦτις, κατὰ μικρὸν κοπτομένη, τὴν μακαρίαν αὐτῆς ἀφῆκε ψυχὴν. Συνανηρέθησαν δὲ αὐτῇ ἄνδρες Χριστιανοὶ τὸν ἀριθμὸν ἑβδομήκοντα, καὶ γυναῖκες τριακοντα δύο. Ἡ δὲ γενναία Γαϊανὴ διεπάρη τὸν αὐχένα, καὶ ἐφυσήθη ὡσεὶ ἄσκας, καὶ τὴν δορὰν τῆς σαρκὸς μέχρι τῶν μασθῶν ἀφαιρεθεῖσα, λίθοις συνετρίβη, καὶ οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑβδομήκοντα Μαρτύρων, τῶν συναναιρεθέντων τῇ Ἁγίᾳ Ῥιψιμίᾳ καὶ μνήμη τῶν Ὁσίων δύο γυναικῶν.

Στίχ. Τέθνηκεν ἀνδρῶν ἑβδομηκοντάς ξίφει,
Θνήσκειν ἐτοίμων εἰ δέοι καὶ πολλάκις.

Δυαὶς γυναικῶν, ἀρεταῖς τεθραμμένων,
Ἀθλητικῶ τμηθεῖσα κοσμεῖται ξίφει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Στρατονίκου.

Στίχ. Ὁ Στρατόνικος τῷ διὰ ξίφους τέλει
Ἄπαν στρατεύμα δαιμόνων νικᾷ μόνος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαρδόνιος, ἀνθρακας ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ δεξάμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Γνώρισμα Μαρδόνιος τοῦ πάθους φέρεις,
Ἐπ' ὀμφαλῷ σφράγισμα καύσεως φέρων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Οἱ Ἅγιοι χίλιοι Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Χιλιάριθμος αὐχενοτμήτων φαλαγξ
Ἐπαθλον εὗρεν οὐκ ἀριθμητὰ στέφη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Πολυειδεῖς βασιάνους, καθυπομείνας Μάρτυς, πολλὰς βασιάνων ἠλευθέρωσας, μελλούσης ἐτάσεως, Ὁ τῶν Πατέρων βωῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ ἴκον Τριάδος σαυτὸν, ἀποτελέσας Μάρτυς, ναοὺς εἰδῶλων κατηδάφισας· ναοὺς δὲ ἀνήγειρας, τῷ παντεπόπτη Λόγῳ, λαοῦ εἰς σωτηρίαν.

Ἱερουργὸς ἐδείχθης, σαυτὸν θυσίαν πρώην, θερμῶς προσάγων τῷ Δεσπότη σου· ὃν θυῶν μετέπειτα, τοῖς εὐσεβέσι νέμεις, ψυχῶν εἰς σωτηρίαν. Θεοτοκίον.

Μαρτυρικοῖς στεφάνοις, κεκοσμημέναι Κόραι, τῷ ἐκ Παρθένου ἀνατείλαντι, Θεῷ προσηνέχθησαν, μελωδικῶς βοᾶσαι· Χριστέ, εὐλογητὸς εἶ.

Ἐδὴ ἡ. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ἐναθλήσας νομίμως κατήσχυνας, τοὺς ἀνόμους ἐχθροὺς κραταιότατα, Ἱερουργὲ Γρηγόριε, καὶ Θεῷ προσηγάγω μέλλοντα δῆμον· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νευροργήσας τὴν ἄκαρπον ἄρουραν, κατεβάλου τοῦ λόγου τὰ σπέρματα, εἰς ἑκατὸν δρεψάμενος, λογικῶν ἀσαχύων τὴν εὐκαρπίαν, γεωργῶ τῶν ψυχῶν εὐφορήσασαν.

Ἀστραπαῖς σου τῶν λόγων ἐφώτισας, καὶ Ἀπολλὰς μυριαδας προσήγαγες, τῷ δι' ἡμᾶς ἐκούσια, ὑπομείναντι πάθη, ᾧ μελωδῶμεν· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Οὐ βασάνων πληθὺν δειλιάσασα, οὐ σαρκὸς ἠδοναῖς ὑποκύψασα, τὸν ἐκ Παρθένου Κύριον, ὡμολόγηε βοῶσα ἡ Ῥιψιμία· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**υτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς
» ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ δ΄. Ἐὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ισχυῖ νευρούμενος Χριστοῦ ὑπήνεγκας, τῶν βασάνων τὸ ἐπίπονον, στήλας κατέαξας δαιμόνων, ναοὺς εἰδωλικὸς κατηδάφισας, λαῖς τε τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ ἐφώτισας, Ἱερομάρτυς πανσεβάσμιε.

Οὐ ὀρθρος ἀνέτειλεν ἡμῖν ἡ μνήμη σου, χαρισμάτων αἴγλην φέρουσα· σὺ γὰρ φωτὸς ὠφθῆς δοχεῖον, τοῦ Θεοῦ, καὶ πρὸς φῶς ἐξεδήμησας, ἀνέσπερον πλυσίως λαμπόμενος, φωτοχυσίαις Θεαῖς Ὅσιε.

Συνόμιλος ὠφθῆς Προφητῶν, Μαρτύρων τε, Ἀποστόλων ὁμοδίαιτος, Ἀρχιερέων καὶ Ὁσίων, Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων ἰσόρροπος· μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε, Πάτερ δυσώπει τὸν φιλόανθρωπον.

Ηρίστευσαν γυναῖα σεμνά, τὴν ἔκπτωσιν, τὴν τῆς Εὐας ἀνορθούμεναι· ἤνεγκαν πόγων τρικυμίαν μεγάλην τὸν εἰς ὕψος καυχώμε-

νον, ποσὶν ὠραιότατοις συνέτριψαν· ἄς ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐκ σοῦ, ἐκλάμψαντος, ἐλλαμφθεῖσα Ἀειπαρθένε, πόθῳ ἀσχέτῳ Ῥιψιμία, παθήματα αὐτοῦ καὶ τὸν θάνατον, οἰκτιρᾷ τῇ σαρκὶ ἐξεικόνισεν· ὅθεν σὺν σοὶ νῦν ἐπαγαλλεται.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» καταράν εἰσωκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστελλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φρικτὸν ἰδόντες θάμα, ἐξέστησαν οἱ ἄπεισοι· ὃν γὰρ ἐνόμιζον εἶναι, νεκρὸν ἐν λάκκῳ θηρίων, ζῶντα ἀναβιβάσαντες, προσπίπτεισι κραυγαῖζοντες· Μέγας Θεὸς Γρηγορίου, ὁ τῷτον δείξας φωστῆρα.

Θεοτοκίον.

Ονώτοις ἐποχοῦμενος, χερουβικοῖς Πανάχραντε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου θέλων, σάρκα λαβὼν ἀνεκλίθη, ὅπως ἡμᾶς ἐργάσῃται, υἱὸς Θεοῦ τῇ χάριτι, τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας, καὶ σὲ αἰεὶ εὐφημοῦντας, τὴν πρόξενον σωτηρίας.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.

CANCELLED
MAR 68

1632248
CANCELLED

